

T R E Ś Ć

Aneksu do 108. posiedzenia Sejmu w dniach 26, 27, 28 i 29 lipca 2005 r.

<i>str.</i>	<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania	
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania	
Interpelacje	
poseł Bogdan Zdrojewski	59
poseł Dolniak	59
poseł Polański	60
posłowie Wesołowski, Stanibuła i Bratkowski	60
poseł Wycisło	62
poseł Krystyna Szumilas	64
poseł Więclawska-Sauk	64
poseł Iwiński	65
poseł Mańka	66
poseł Grzyb	66
poseł Rydzoń	67
poseł Owoc	68
poseł Rokita	69
poseł Okoński	70
poseł Poncyliusz	70
poseł Piłka	71
poseł Zawisza	71
poseł Elżbieta Kruk	72
poseł Curyło	72
poseł Szyszkowski	73
poseł Żelichowski	74
posłowie Papież i Górniak	75
poseł Borzuchowski	75
poseł Tyma	76
poseł Bachalski	77
poseł Markowski	79
poseł Szarama	79
poseł Zawisza	81
posłanki Lis, Zbyrowska i Rochnowska	83
poseł Grobel-Proszowska	83
poseł Sokołowska	87
poseł Jarosław Zieliński	87
poseł Polański	89
poseł Borucka-Cieślewicz	90
poseł Leszek Samborski	90
posłowie Szczepańczyk i Żelichowski	92
poseł Deptuła	93
poseł Osik	93
poseł Wnuk	93
poseł Zawisza	94
poseł Dolniak	94
poseł Zielonka	95
poseł Gorczyca	59
poseł Grzebisz-Nowicka	59
poseł Radziszewska	60
poseł Duda	60
poseł Krasicka-Domka	62
posłowie Rybicki i Gorczyca	64
poseł Radziszewska	64
poseł Zbigniew Janowski	65
poseł Laskowski	66
poseł Jarosław Kalinowski	66
poseł Zbigniew Nowak	67
poseł Polaczek	68
poseł Kalembe	69
poseł Śleziak	70
poseł Grzebisz-Nowicka	70
poseł Aumiller	71
poseł Kralkowska	71
poseł Śleziak	71
poseł Szarama	72
poseł Grzebisz-Nowicka	72
poseł Ziobro	73
poseł Łączny	74
poseł Budnik	74
poseł Grażyna Ciemniak	75
poseł Poncyliusz	75
poseł Borzuchowski	76
poseł Kasprzyk	77
poseł Lepper	79
poseł Grzyb	79
poseł Halina Murias	79
poseł Wrzodak	81
poseł Aumiller	83
poseł Ajchler	83
poseł Wojtalik	83
Odpowiedzi na interpelacje	
podsekretarz stanu Mikliński	85
minister Piechota	85
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	86
sekretarz stanu Ostrowska	87
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	89
podsekretarz stanu Bratkowski	90
minister Socha	90
podsekretarz stanu Neneman	92
podsekretarz stanu Hałka	93
minister Szmajdziński	93
podsekretarz stanu Neneman	94
sekretarz stanu Kurylczyk	95

sekretarz stanu Matusiak	96
sekretarz stanu Kurylczyk	97
podsekretarz stanu Żyndul	98
sekretarz stanu Speczik	99
sekretarz stanu Matusiak	99
podsekretarz stanu Neneman	100
sekretarz stanu Speczik	102
podsekretarz stanu Bratkowski	103
sekretarz stanu Suchocka-Roguska	104
podsekretarz stanu Neneman	105
podsekretarz stanu Baniak	107
podsekretarz stanu Neneman	108
sekretarz stanu Grzelak	110
podsekretarz stanu Neneman	116
podsekretarz stanu Agnieszka Chłoń-Domińczak	118
podsekretarz stanu Jacaszek	120
prokurator krajowy Napierski	121
sekretarz stanu Podraza	122
podsekretarz stanu Szczuka	122
podsekretarz stanu Mikliński	124
podsekretarz stanu Żuralski	125
podsekretarz stanu Hałka	127
podsekretarz stanu Neneman	127
podsekretarz stanu Jacaszek	129
minister Pilarczyk	133
sekretarz stanu Miżejewski	133
minister Socha	135
sekretarz stanu Kurylczyk	135
podsekretarz stanu Żuralski	136
sekretarz stanu Grzelak	137
podsekretarz stanu Neneman	137
sekretarz stanu Stec	139
podsekretarz stanu Żuralski	140
minister Dąbrowski	140
minister Piechota	141
minister Pilarczyk	142
podsekretarz stanu Agnieszka Chłoń-Domińczak	142
minister Dąbrowski	143
prokurator krajowy Napierski	145
minister Piechota	146
podsekretarz stanu Opolski	147
podsekretarz stanu Sztwiertnia	149
minister Balicki	150
minister Pilarczyk	150
podsekretarz stanu Neneman	151
minister Socha	153
minister Piechota	153
sekretarz stanu Ostrowska	157
podsekretarz stanu Neneman	158
minister Pilarczyk	159
podsekretarz stanu Agnieszka Chłoń-Domińczak	160
sekretarz stanu Ostrowska	161
prokurator krajowy Napierski	162
minister Piechota	163
minister Pilarczyk	165

sekretarz stanu Miżejewski	165
minister Socha	166
sekretarz stanu Zieliński	168
sekretarz stanu Miżejewski	169
sekretarz stanu Śliwa	173
podsekretarz stanu Żuralski	174
minister Podgajniak	174
prokurator krajowy Napierski	176
podsekretarz stanu Żuralski	178
sekretarz stanu Grzelak	179
minister Rotfeld	179
podsekretarz stanu Sztwiertnia	180
minister Podgajniak	181
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	182
minister Podgajniak	183
podsekretarz stanu Hałka	184
minister Szmajdziński	185
podsekretarz stanu Agnieszka Chłoń-Domińczak	189
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	189
minister Piechota	190
podsekretarz stanu Neneman	192
minister Pilarczyk	193
podsekretarz stanu Bratkowski	194
prokurator krajowy Napierski	195
sekretarz stanu Suchocka-Roguska	196
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	197
sekretarz stanu Podraza	198
minister Piechota	199
podsekretarz stanu Neneman	200
minister Pilarczyk	200
minister Piechota	201
minister Podgajniak	202
minister Piechota	206
sekretarz stanu Kurylczyk	214
podsekretarz stanu Dakowski	215
podsekretarz stanu Mazurek	215
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	217
podsekretarz stanu Neneman	219
minister Socha	220
podsekretarz stanu Jacaszek	221
sekretarz stanu Kurylczyk	222
prezes UOKiK Banasiński	223
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	224
sekretarz stanu Miżejewski	225
sekretarz stanu Podraza	225
minister Pilarczyk	226
sekretarz stanu Matusiak	227
minister Kleiber	228
prokurator krajowy Napierski	228
sekretarz stanu Kurylczyk	229
minister Pilarczyk	247
sekretarz stanu Szulc	247
sekretarz stanu Mizgajski	248
sekretarz stanu Speczik	249
podsekretarz stanu Świtalski	250
minister Pilarczyk	251

str.

podsekretarz stanu Sztwiertnia	255
sekretarz stanu Ostrowska	256
podsekretarz stanu Żuralski	258
podsekretarz stanu Żyndul	258
minister Rotfeld	259
prokurator krajowy Napierski	260
podsekretarz stanu Opolski	263
podsekretarz stanu Żyndul	264
sekretarz stanu Mizgajski	265
sekretarz stanu Śliwa	269
podsekretarz stanu Neneman	271
podsekretarz stanu Bratkowski	274
sekretarz stanu Kurylczyk	275
podsekretarz stanu Bratkowski	275
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	276
minister Socha	278
podsekretarz stanu Żyndul	279
podsekretarz stanu Baniak	280
sekretarz stanu Speczik	283
podsekretarz stanu Opolski	284
sekretarz stanu Podraza	285
podsekretarz stanu Sztwiertnia	285
sekretarz stanu Podraza	286
podsekretarz stanu Sztwiertnia	287
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	288
sekretarz stanu Speczik	290
minister Podgajniak	291
sekretarz stanu Matusiak	292
podsekretarz stanu Neneman	293
minister Sawicki	294
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	295
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	296
podsekretarz stanu Baniak	297
sekretarz stanu Kurylczyk	298
sekretarz stanu Matusiak	299
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	300
podsekretarz stanu Opolski	301
minister Pilarczyk	303
podsekretarz stanu Bratkowski	305
sekretarz stanu Podraza	305
podsekretarz stanu Żyndul	306
sekretarz stanu Matusiak	308
sekretarz stanu Miżejewski	309
podsekretarz stanu Sawicki	311
podsekretarz stanu Neneman	312
sekretarz stanu Miżejewski	312
podsekretarz stanu Opolski	314
minister Piechota	315
minister Pilarczyk	316
p.o. prezes Rządowego Centrum Studiów	
Strategiczných Nikolski	317
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	319
minister Piechota	320
minister Podgajniak	321
minister Piechota	322

str.

podsekretarz stanu Witkowski	323
podsekretarz stanu Sawicki	325
minister Podgajniak	325
sekretarz stanu Szulc	326
minister Piechota	327
minister Pilarczyk	336
podsekretarz stanu Jacaszek	337
sekretarz stanu Mizgajski	338
podsekretarz stanu Neneman	340
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	341
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	342
podsekretarz stanu Ciszewski	344
podsekretarz stanu Hałka	345
sekretarz stanu Mizgajski	348
podsekretarz stanu Neneman	349
minister Pilarczyk	350
podsekretarz stanu Żuralski	352
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	355
podsekretarz stanu Schön	356
podsekretarz stanu Annna Radziwiłł	358
podsekretarz stanu Gołębiowski	360
sekretarz stanu Speczik	360
sekretarz stanu Podraza	361
podsekretarz stanu Ciszewski	361
prokurator krajowy Napierski	362
podsekretarz stanu Opolski	363
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	365
podsekretarz stanu Żuralski	366
minister Dąbrowski	367
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	368
sekretarz stanu Śliwa	369
minister Pilarczyk	370
minister Dąbrowski	370
sekretarz stanu Szulc	371
Zapytania	
poseł Iwiński	372
poseł Bogdan Zdrojewski	372
poseł Ziobro	372
poseł Polański	373
poseł Nowacka	373
poseł Ziobro	374
poseł Okoński	376
poseł Maria Nowak	378
poseł Poncyljusz	378
poseł Bogdan Zdrojewski	379
poseł Zbigniew Nowak	380
poseł Śleziak	381
poseł Gosiewski	381
poseł Oksiuta	383
poseł Łopuszański	383
poseł Szczygło	384
poseł Maniura	384
poseł Zbigniew Janowski	384
poseł Szczygło	385
poseł Grzebisz-Nowicka	386
poseł Szarama	387
poseł Mariusz Kamiński	387
poseł Wojtalik	388

poseł Lepper	388
poseł Zawisza	389
poseł Halina Murias	390
poseł Wrzodak	390
poseł Elżbieta Romero	390
poseł Cepil	391
poseł Gadzinowski	393
poseł Wojtalik	393
poseł Woda	394
poseł Tomczykiewicz	394
Opowiedzi na zapytania	
podsekretarz stanu Opolski	395
podsekretarz stanu Sztwiertnia	395
sekretarz stanu Speczik	396
minister Socha	397
podsekretarz stanu Neneman	398
podsekretarz stanu Bratkowski	399
podsekretarz stanu Neneman	400
podsekretarz stanu Sztwiertnia	401
minister Szmajdziński	402
podsekretarz stanu Żuralski	403
minister Socha	404
podsekretarz stanu Opolski	405
podsekretarz stanu Baniak	405
podsekretarz stanu Sawicki	407
sekretarz stanu Kurylczyk	408
sekretarz stanu Miżejewski	409
podsekretarz stanu Opolski	412
minister Opawski	413
podsekretarz stanu Żyndul	413
sekretarz stanu Śliwa	413
minister Szmajdziński	414
podsekretarz stanu Jacaszek	415
podsekretarz stanu Żyndul	415
minister Piechota	416
podsekretarz stanu Żyndul	417
podsekretarz stanu Sztwiertnia	420
prokurator krajowy Napierski	421
minister Opawski	421
podsekretarz stanu Żyndul	422
podsekretarz stanu Neneman	423
prokurator krajowy Napierski	424
podsekretarz stanu Żuralski	425
prokurator krajowy Napierski	425
minister Socha	426
sekretarz stanu Zieliński	427
prokurator krajowy Napierski	428
sekretarz stanu Speczik	431
minister Podgajniak	432
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	433
sekretarz stanu Matusiak	434
minister Piechota	435
sekretarz stanu Kurylczyk	436

podsekretarz stanu Opolski	437
podsekretarz stanu Żuralski	438
podsekretarz stanu Bratkowski	439
sekretarz stanu Podraza	440
podsekretarz stanu Opolski	441
podsekretarz stanu Neneman	442
sekretarz stanu Śliwa	443
sekretarz stanu Szulc	445
podsekretarz stanu Hensel	446
podsekretarz stanu Krystek	446
podsekretarz stanu Neneman	447
sekretarz stanu Podraza	448
sekretarz stanu Kurylczyk	448
podsekretarz stanu Neneman	449
sekretarz stanu Suchocka-Roguska	450
sekretarz stanu Kurylczyk	450
minister Szmajdziński	451
minister Socha	452
podsekretarz stanu Świtalski	453
podsekretarz stanu Żuralski	454
prokurator krajowy Napierski	454
podsekretarz stanu Neneman	457
podsekretarz stanu Czyżowicz	459
podsekretarz stanu Neneman	459
sekretarz stanu Kurylczyk	461
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	461
podsekretarz stanu Bratkowski	463
podsekretarz stanu Sawicki	464
podsekretarz stanu Żuralski	464
podsekretarz stanu Hensel	465
podsekretarz stanu Hałka	467
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	469
minister Podgajniak	470
podsekretarz stanu Hensel	472
sekretarz stanu Mizgajski	475
sekretarz stanu Śliwa	476
podsekretarz stanu Ciećwierz	479
podsekretarz stanu Opolski	480
sekretarz stanu Kurylczyk	481
prokurator krajowy Napierski	481
sekretarz stanu Podraza	483
podsekretarz stanu Witkowski	483
sekretarz stanu Miżejewski	484
podsekretarz stanu	
Agnieszka Chłoń-Domińczak	485
sekretarz stanu Podraza	486
minister Podgajniak	486
sekretarz stanu Kurylczyk	487
minister Dąbrowski	487
prokurator krajowy Napierski	488
minister Kalwas	490
podsekretarz stanu Bratkowski	494

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie kwestionowania działalności doradców podatkowych jako pełnomocników – do ministra finansów (10414),

2) posła Grzegorza Dolniaka w sprawie skutków dla budżetu państwa wprowadzenia i stosowania przepisów dotyczących naliczania podatku akcyzowego z tytułu sprowadzania do Polski używanych samochodów z krajów UE – do ministra finansów (10415),

3) posła Tadeusza Polańskiego w sprawie wejścia w życie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym – do ministra zdrowia (10416),

4) posła Tadeusza Polańskiego w sprawie skupu owoców miękkich – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10417),

5) posłów Mariana Wesołowskiego, Ryszarda Stani-
buły i Arkadiusza Bratkowskiego w sprawie wstrzyma-
nia działań syndyka masy upadłości TOP CAR Paweł
Obrębski spółka jawna w Lublinie, będącej własnością
Juliusza Palonki – do ministra sprawiedliwości (10418),

6) posła Eugeniusza Wycisły oraz grupy w sprawie
zmiany niektórych przepisów rozporządzenia ministra
rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 23 grudnia 2004 r. w
sprawie nazw i siedzib oraz ramowego statutu woje-
wódzkich ośrodków doradztwa rolniczego – do mini-
stra rolnictwa i rozwoju wsi (10419),

7) poseł Krystyny Szumilas w sprawie braku moż-
liwości zakwalifikowania się nauczycieli na kursy dla
ekspertów prowadzone przez centralne ośrodki kształ-
cenia nauczycieli – do ministra edukacji narodowej
i sportu (10420),

8) poseł Elżbiety Więclawskiej-Sauk w sprawie sytu-
acji Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Łodzi – do
ministra spraw wewnętrznych i administracji (10421),

9) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie programu
stypendialnego dla młodzieży ze środowisk byłych
pracowników PGR – do prezesa Rady Ministrów
(10422),

10) posła Andrzeja Mańki w sprawie odmowy do-
tacji do czasopism dla młodzieży niewidomej i niedo-
widzącej „Promyk” i „Światelko” przy jednoczesnym
finansowaniu publikacji pt. „Homofobia po polsku” –
do ministra edukacji narodowej i sportu (10423),

11) posła Andrzeja Grzyba w sprawie włączenia
masażu limfatycznego dla kobiet po mastektomii do
koszyka świadczeń refundowanych ze środków NFZ
– do ministra zdrowia (10424),

12) posła Stanisława Rydzonia w sprawie prywaty-
zacji Południowych Zakładów Przemysłu Skórzanego
„Chelmek” SA w Chelмку – do ministra skarbu pań-
stwa (10425),

13) posła Alfreda Owoca w sprawie wybranych
szczegółowych zasad kontraktowania przez NFZ usług
medycznych w jednostkach opieki zdrowotnej – do
ministra zdrowia (10426),

14) posła Alfreda Owoca w sprawie polskich za-
dłużeń z tytułu opłacania składek członkowskich w róż-
nych organizacjach międzynarodowych – do ministra
spraw zagranicznych (10427),

15) posła Alfreda Owoca w sprawie braku realiza-
cji ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji pu-
blicznych zakładów opieki zdrowotnej w zakresie
wsparcia z budżetu państwa Banku Gospodarstwa
Krajowego mającego prowadzić proces racjonalizacji
finansowej zadłużonych publicznych jednostek służby
zdrowia – do prezesa Rady Ministrów (10428),

16) posła Jana Rokity w sprawie algorytmu podzia-
łu między województwa środków z regionalnych fun-
duszy Unii Europejskiej na lata 2007–2013 – do mini-
stra gospodarki i pracy (10429),

17) posła Wiesława Okońskiego w sprawie aktual-
nej sytuacji związanej z zahamowaniem procesów in-
westycyjnych w Polsce w związku z brakiem pełnych
uregulowań prawnych dotyczących zagospodarowania
przestrzennego – do prezesa Rady Ministrów (10430),

18) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie potrzeby
nowelizacji art. 32 ust. 3 ustawy o emeryturach i ren-
tach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczące-
go kategorii pracowników zatrudnionych w szczegó-
lnym charakterze – do ministra edukacji narodowej
i sportu (10431),

19) posła Mariana Piłki w sprawie budowy wschod-
niej obwodnicy Warszawy – do ministra infrastruktury
(10432),

20) posła Artura Zawiszy w sprawie prywatyzacji
Przedsiębiorstwa „Polmos” Białystok SA – do mini-
stra skarbu państwa (10433),

21) poseł Elżbiety Kruk w sprawie działań rządu
promujących zagranicznych producentów maszyn rol-

nicznych na przykładzie XI Międzynarodowych Targów Rolniczych AGROTECH 2005 w Kielcach – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10434),

22) posła Mariana Curyły w sprawie aktualnego stanu postępowań organów wymiaru sprawiedliwości dotyczących Wydawnictwa Archidiecezji Gdańskiej „Stella Maris” w Gdańsku – do ministra sprawiedliwości (10435),

23) posła Stanisława Szyszkowskiego w sprawie utworzenia Izby Celnej w Kielcach – do ministra finansów (10436),

24) posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie problemów dotyczących krwiolecznictwa i krwiodawstwa w Polsce – do ministra zdrowia (10437),

25) posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie konieczności podjęcia w trybie pilnym działań celem przywrócenia prawidłowego stanu nawierzchni drogi krajowej nr 16 – do ministra infrastruktury (10438),

26) posłów Stanisława Papieża i Grzegorza Górniaka w sprawie skutków wejścia w życie rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 19 lipca 2002 r. dokonującego zmian w zasadach uczestnictwa w zajęciach wychowania do życia w rodzinie – do ministra edukacji narodowej i sportu (10439),

27) posłów Stanisława Papieża i Grzegorza Górniaka w sprawie wstrzymania ratyfikacji Europejskiej Karty Języków Regionalnych i Mniejszościowych – do prezesa Rady Ministrów (10440),

28) posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie zmiany obszaru właściwości Prokuratury Okręgowej w Suwałkach w okręgu apelacji białostockiej poprzez włączenie prokuratur rejonowych w Elku i Olecku do okręgu suwalskiego – do ministra sprawiedliwości (10441),

29) posła Zenona Tymy w sprawie przyznania Muzeum w Nysie statusu narodowej instytucji kultury – do ministra kultury (10442),

30) posła Dariusza Jacka Bachalskiego w sprawie skutków podatkowych wnoszenia aportu w postaci akcji lub udziałów do spółek kapitałowych – do ministra finansów (10443),

31) posła Tomasza Markowskiego w sprawie sytuacji w Radzie Miasta Lipna zaistniałej w wyniku śmierci jednego z radnych oraz zaniechania przez wojewodę kujawsko-pomorskiego działań w tych okolicznościach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10444),

32) posła Wojciecha Szaramy w sprawie zagrożeń dla środowiska naturalnego wynikających z planowanej budowy drogi ekspresowej Via Baltica łączącej Warszawę z Helsinkami – do ministra środowiska (10445),

33) posła Artura Zawiszy w sprawie zagrożenia interesu członków otwartych funduszy emerytalnych z powodu lobbingu prowadzonego przez ambasadorów Stanów Zjednoczonych Ameryki, Królestwa Holandii i Republiki Austrii w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (10446),

34) posłanek Alicji Lis, Marii Zbyrowskiej i Renaty Rochnowskiej w sprawie potrzeby nowelizacji prze-

pisów regulujących kwestię rozliczeń finansowych pomiędzy NFZ a szpitalami powiatowymi – do ministra zdrowia (10447),

35) poseł Joanny Grobel-Proszowskiej w sprawie połączenia HSW – Lasowiak sp. z o.o. z Hutą Stalowa Wola SA – do ministra skarbu państwa – ponowna (10126),

36) poseł Marioli Sokołowskiej w sprawie przyznawania przez samorządy gminne pomocy materialnej najuboższym uczniom w postaci stypendiów – do ministra edukacji narodowej i sportu (10448),

37) poseł Marioli Sokołowskiej w sprawie uwzględniania w księgach wieczystych i ewidencjach gruntów zmian wynikających z nowelizacji ustawy Prawo wodne, dotyczących możliwości ubiegania się przez byłych właścicieli znacjonalizowanych jezior przepływowych o odszkodowanie – do ministra środowiska (10449),

38) posła Jarosława Zielińskiego w sprawie nieuzasadnionej redukcji zatrudnienia w Zakładzie Linii Kolejowych w Białymstoku – do ministra infrastruktury (10450),

39) posła Tadeusza Polańskiego w sprawie sytuacji na rynku zbóż – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10451),

40) poseł Anny Boruckiej-Cieślewicz w sprawie pokrzywdzenia pracowników Zakładów Przemysłu Cukierniczego Goplana w Poznaniu wskutek prywatyzacji tego przedsiębiorstwa – do ministra sprawiedliwości (10452),

41) posła Leszka Samborskiego w sprawie zasad naliczania podatku VAT z tytułu świadczenia przez obrońców z urzędu usług prawnych – do ministra finansów (10453),

42) posłów Józefa Szczepańczyka i Stanisława Żelichowskiego w sprawie podwójnego opodatkowania dochodów spółdzielni – do ministra finansów (10454),

43) posła Zbigniewa Deptuły w sprawie konieczności dokonania nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. dotyczącego szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10455),

44) posła Wiktora Osika w sprawie prefinansowania przez Bank Gospodarki Krajowej inwestycji samorządowych wykonywanych ze środków programów pomocowych Unii Europejskiej – do ministra finansów (10456),

45) posła Marcina Wnuka w sprawie przykładów niegospodarności podczas procesu restrukturyzacji cukrowni w Janikowie i Żninie w woj. kujawsko-pomorskim – do ministra skarbu państwa (10457),

46) posła Artura Zawiszy w sprawie zamówienia przez Ministerstwo Polityki Społecznej zewnętrznej ekspertyzy dotyczącej podwyższenia opłat z tytułu zarządzania pobieranych od członków niektórych otwartych funduszy emerytalnych – do prezesa Rady Ministrów (10458),

47) posła Grzegorza Dolniaka w sprawie potencjalnego zagrożenia Polski atakami terrorystycznymi w świetle tragicznych wydarzeń w Londynie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10459),

48) posła Grzegorza Dolniaka w sprawie budowy drogi ekspresowej S-1 z Podwarpia do portu lotniczego w Pyrzowicach – do ministra infrastruktury (10460),

49) posła Lecha Zielonki w sprawie poprawy sytuacji finansowej wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10461),

50) posła Stanisława Gorczycy w sprawie wydawania przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa decyzji przyznających płatności na zalesienie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10462),

51) poseł Zofii Grzebisz-Nowickiej w sprawie pilnej potrzeby modernizacji linii kolejowej nr 8 łączącej Warszawę–Radom–Kielce–Kraków – do prezesa Rady Ministrów (10463),

52) poseł Elżbiety Radziszewskiej w sprawie niedoborów czynników krzepnięcia niezbędnych do leczenia pacjentów ze skazami krwotocznymi – do ministra zdrowia (10464),

53) posła Jarosława Dudy w sprawie wprowadzenia regulacji prawnych dotyczących zasad udzielania przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej odpłatnych świadczeń medycznych – do ministra zdrowia (10465),

54) posła Jarosława Dudy w sprawie zasadności pobierania przez komorników opłat egzekucyjnych z tytułu prowadzenia postępowań w publicznych zakładach opieki zdrowotnej objętych działaniami restrukturyzacyjnymi w myśl ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej – do ministra sprawiedliwości (10466),

55) posła Jarosława Dudy w sprawie stosowania przez sądy powszechne ustawy z dnia 24 września 2004 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego – do ministra sprawiedliwości (10467),

56) poseł Zofii Krasickiej-Domki w sprawie niedofinansowania leczenia pacjentów chorych na hemofilię oraz dotkniętych innymi wrodzonymi niedoborami osoczowych czynników krzepnięcia – do ministra zdrowia (10468),

57) poseł Zofii Krasickiej-Domki w sprawie niedofinansowania regionalnych placówek kultury – do ministra kultury (10469),

58) posłów Sławomira Rybickiego i Stanisława Gorczycy w sprawie przyczyn i okoliczności tragedii we Włodowie w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10470),

59) poseł Elżbiety Radziszewskiej w sprawie trudnej sytuacji powstałej w wyniku wypowiedzenia przez 16 szpitali marszałkowskich woj. łódzkiego umów z Narodowym Funduszem Zdrowia – do ministra zdrowia (10471),

60) posła Zbigniewa Janowskiego w sprawie interpretacji niektórych przepisów uchwalonej 3 czerwca 2005 r. nowelizacji ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych – do prezesa Rady Ministrów (10472),

61) posła Józefa Laskowskiego w sprawie utworzenia Akademii Muzycznej w Białymstoku – do ministra kultury (10473),

62) posła Jarosława Kalinowskiego w sprawie opóźnień w rejestracji i refundacji nowych skutecznych leków stosowanych w leczeniu szpiczaka mnogiego, złośliwego nowotworu szpiku kostnego – do ministra zdrowia (10474),

63) posła Zbigniewa Nowaka w sprawie prawdopodobnego niedopełnienia obowiązków przez prokuratorów Prokuratury Apelacyjnej w Poznaniu w latach 2000–2003 – do ministra sprawiedliwości (10475),

64) posła Jerzego Polaczka w sprawie naruszania praw pracowniczych osób zatrudnionych w jednostkach badawczo-rozwojowych podległych Ministerstwu Gospodarki i Pracy – do ministra gospodarki i pracy (10476),

65) posła Jerzego Polaczka w sprawie rządowego programu łagodzenia skutków restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego w woj. śląskim – do ministra gospodarki i pracy (10477),

66) posła Jerzego Polaczka w sprawie realizacji strategii prywatyzacji sektora górnictwa węgla kamiennego – do ministra skarbu państwa (10478),

67) posła Stanisława Kalemby w sprawie zanieczyszczenia środowiska naturalnego przez oczyszczalnię ścieków w Kargowej w woj. lubuskim – do ministra środowiska (10479),

68) posła Czesława Śleziaka w sprawie rozwoju nanotechnologii – do prezesa Rady Ministrów (10480),

69) poseł Zofii Grzebisz-Nowickiej w sprawie przyznania dodatkowych środków z Funduszu Pracy na realizację programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w powiecie skarżyskim w woj. świętokrzyskim – do ministra gospodarki i pracy (10481),

70) posła Andrzeja Aumillera w sprawie niezgodnych z celami statutowymi działań Polskiego Czerwonego Krzyża – do prezesa Rady Ministrów (10482),

71) poseł Ewy Kralkowskiej w sprawie prywatyzacji Okręgowego Przedsiębiorstwa Obrotu Zwierzętami Hodowlanymi w Głownie – do ministra skarbu państwa (10483),

72) posła Czesława Śleziaka w sprawie odpowiedzialności prawnej w zakresie ochrony środowiska w latach 1990-2005 – do ministra sprawiedliwości – ponowna (10278),

73) posła Wojciecha Szaramy w sprawie opłat rekrutacyjnych wnoszonych przez kandydatów na wyższe uczelnie – do ministra edukacji narodowej i sportu (10484),

74) poseł Zofii Grzebisz-Nowickiej w sprawie algorytmu podziału środków finansowych w ramach NPR na regionalne programy operacyjne w latach 2007-2013 – do prezesa Rady Ministrów (10485),

75) posła Zbigniewa Ziobro w sprawie niedoborów finansowych w jednostkach prokuratury w 2005 r. – do ministra sprawiedliwości (10486),

76) posła Jana Łącznego w sprawie wpływu orzeczenia sądu, zakazującego upadłemu przedsiębiorcy prowadzenia działalności gospodarczej, na możliwość podjęcia takiej działalności rejestrowanej w ewidencji

działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy – do ministra sprawiedliwości (10487),

77) posła Jerzego Feliksa Budnika w sprawie przekazywania przez samorządy środków finansowych dla Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10488),

78) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie umożliwienia pszczelarzom zakupu cukru po preferencyjnych cenach – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10489),

79) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie zobowiązań wynikających z konwencji wykonawczej Schengen – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10490),

80) posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie przyspieszenia akredytacji ARiMR celem umożliwienia udzielenia pomocy finansowej na dostosowanie gospodarstw rolnych do standardów UE objętej planem rozwoju obszarów wiejskich z przeznaczeniem na budowę płyt obornikowych i zbiorników na gnojowicę – do ministra finansów (10491),

81) posła Jacka Kasprzyka w sprawie postępowań cywilnych i karnych ujawniających wykorzystywanie przez wielkie korporacje handlowe nadrzędnej pozycji materialnej w celu osiągnięcia zysków kosztem interesów małych i średnich przedsiębiorstw – do ministra sprawiedliwości (10492),

82) posła Andrzeja Leppera w sprawie niepłacenia podatków przez zakłady firm zagranicznych prowadzące działalność gospodarczą w Polsce – do ministra finansów (10493),

83) posła Andrzeja Grzyba w sprawie utworzenia Państwowej Wyższej Szkoły Pracy Socjalnej w Poznaniu – do ministra edukacji narodowej i sportu (10494),

84) poseł Haliny Murias w sprawie wsparcia finansowego gminy Grodzisko Dolne w związku ze scalaniem gruntów – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10495),

85) poseł Haliny Murias w sprawie wypłaty świadczeń rodzinnych niepełnosprawnym przez ZUS i MOPS oraz utrudnień z tego wynikających – do ministra polityki społecznej (10496),

86) poseł Haliny Murias w sprawie trudnej sytuacji finansowej Pracowni Hemodynamiki Szpitala Wojewódzkiego w Przemyśle – do ministra zdrowia (10497),

87) poseł Haliny Murias w sprawie wstrzymania prywatyzacji przedsiębiorstw o strategicznym znaczeniu dla polskiej gospodarki – do ministra skarbu państwa (10498),

88) poseł Haliny Murias w sprawie udzielenia pomocy spółce HSW w Stalowej Woli – do ministra skarbu państwa (10499),

89) poseł Haliny Murias w sprawie zmian granic administracyjnych gmin – do prezesa Rady Ministrów (10500),

90) posła Zygmunta Wrzodaka w sprawie zagrzybienia docieplonych budynków wielkopłytowych – do ministra infrastruktury (10501),

91) posła Zygmunta Wrzodaka w sprawie utworzenia drogowego przejścia granicznego Budomierz –

Hruszew na granicy polsko-ukraińskiej – do ministra spraw zagranicznych (10502),

92) posła Andrzeja Aumillera w sprawie potencjalnego wpływu propozycji Komisji Europejskiej w ramach założeń reformy Wspólnej Polityki Rolnej w odniesieniu do branży cukrowej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10503),

93) posła Romualda Ajchlera w sprawie zmian zasad przyznawania z krajowej rezerwy referencyjnej dodatkowych limitów dla producentów hurtowych mleka – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10504),

94) posła Edwarda Wojtalika w sprawie zmiany zasad wypłacania uczniom i studentom stypendiów uniijnych z Europejskiego Funduszu Społecznego – do ministra edukacji narodowej i sportu (10505).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury Ryszarda Miklińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posła Bogdana Lewandowskiego w sprawie emisji bloku regionalnego na antenie programu 2 TVP (8901),

2) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Izabelli Sierakowskiej w sprawie realizacji Zintegrowanego Programu Operacyjnego w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego w Polsce (10087),

3) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Izabelli Sierakowskiej w sprawie zmiany kwalifikacji przez ZUS umów o dzieło zawartych z opiekunkami przez firmy opiekuńczo-pielęgnacyjne na umowy zlecenia, na przykładzie miasta Lublina (10088),

4) sekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Małgorzaty Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sylwii Pusz w sprawie zagrożenia upadłością rzemieślników artystycznych (10116),

5) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Hanny Mierzejewskiej w sprawie niewpłacania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych składek na konto otwartych funduszy emerytalnych (10133),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Janowskiego w sprawie konieczności przedłużenia okresu przejściowego stosowania obniżonej 7-procentowej stawki podatku VAT w budownictwie mieszkaniowym (10137),

7) ministra skarbu państwa Jacka Sochy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zdzisława Jankowskiego w sprawie sprzedaży Przedsiębiorstwa „Polmos” Białystok SA (10142),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Kalenieckiego w sprawie skutków wprowadzenia rozporządzenia z dnia 12 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie dotyczące obniżenia stawek podatku akcyzowego (10146),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Wojciecha Hałki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego w sprawie potrzeby zmian legislacyjnych w zakresie funkcjonowania krótkofalarstwa w Polsce (10148),

10) ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego na interpelację posła Tadeusza Kędziaka w sprawie wypłat przez Wojskową Agencję Mieszkaniową ekwiwalentów pieniężnych za rezygnację z zajmowanych kwater (10151),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie kwestionowania przez urzędy skarbowe deklaracji podatkowych podpisanych przez doradców podatkowych (10154),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zniesienia opłat za korzystanie z autostrad przez ciężarówki i zrekompensowania koncesjonariuszom utraconych z tego tytułu dochodów (10158),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusza Matusiaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie afery w Centralnym Biurze Śledczym dotyczącej przywłaszczenia i sprzedaży narkotyków (10159),

14) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację posła Waldy Dzikowskiego w sprawie planowanego systemu rekompensat za zwolnienie samochodów ciężarowych z opłat za korzystanie z autostrad (10166),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żynduła – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie prywatyzacji Grupy Lotos Rafinerii Gdańskiej (10178),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Stanisława Speczika – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie prywatyzacji Huty Częstochowa SA (10179),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusza Matusiaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie zniknięcia znacznej ilości narkotyków z magazynów Centralnego Biura Śledczego w Łodzi (10184),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Marii Zbyrowskiej i Mirosława Krajewskiego w sprawie podwyżki stawek podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny (10185),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Stanisława Speczika – z upoważnienia ministra

– na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie aktualnego stanu prywatyzacji i przyszłości Krajowej Spółki Cukrowej (10186),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego oraz sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Ziobro w sprawie wyników kontroli przeprowadzonej w Powiatowym Inspektoracie Nadzoru Budowlanego w Krakowie (10187),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Renaty Beger w sprawie projektowanej podwyżki stawek podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny oraz ulg dla osób ogrzewających swoje gospodarstwa domowe w sposób ekologiczny (10189),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Cepiła w sprawie zmiany zasad zatrudniania polskich pracowników sezonowych w Niemczech (10194),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Cepiła w sprawie skutków podniesienia stawek podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny (10196),

24) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Andrzeja Grzelaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie zasad opodatkowania czynności wykonywanych na rzecz sądów przez adwokatów i radców prawnych będących pełnomocnikami z urzędu oraz biegłych sądowych i tłumaczy przysięgłych (10199),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Radziszewskiej w sprawie wysokości stawek stosowanych przy sprzedaży trumien, bez wykonywania innych usług pogrzebowych, a także przy świadczeniu usług polegających wyłącznie na transporcie zwłok (10201),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w sprawie rozporządzenia Ministra Finansów wprowadzającego zmianę w podatku akcyzowym na olej opałowy i gaz płynny (10203),

27) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Mańki w sprawie możliwości tworzenia funduszy typu B zgodnie z ustawą o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (10206),

28) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Mańki w sprawie rządowych prac mających zakończyć rozpoczętą w 1999 r. reformę zabezpieczenia społecznego (10207),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Jacaszka na interpelację posła Andrzeja Mańki w sprawie doniesień prasowych o możliwości wystąpienia nieprawidłowości w procesie inwestycyjnym funduszy emerytalnych i inwestycyjnych (10208),

30) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Michała Figlusa w sprawie wznowienia zawieszonych procedur dochodzeniowych (10214),

31) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie problemów wynikających z ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej (10215),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki na interpelację posła Kazimierza Marcinkiewicza w sprawie kumulacji wykupu papierów wartościowych w 2006 r. (10216),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury Ryszarda Miklińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Feliksa Budnika w sprawie potrzeby kompromisu co do zagospodarowania działek położonych w obrębie wsi Karwieńskie Błota (10217),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Jarmuziewicza w sprawie praktyk sądów rejestrowych w Polsce (10220),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Wojciecha Hałki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Zaworskiego w sprawie potrzeby ograniczenia ruchu pojazdów ciężarowych o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t przez przejście graniczne w Ogrodnikach na granicy polsko-litewskiej (10221),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie zrównania stawek podatku akcyzowego na olej napędowy i opałowy oraz opodatkowania gazu płynnego (10222),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie podwyżki podatku akcyzowego na energię elektryczną (10223),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Jacaszka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie bezpieczeństwa wpłat dokonywanych za pośrednictwem tanich agencji finansowych (10225),

39) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację poseł Marii Dziuby w sprawie działek leśnych będących w zasobie Państwowego Funduszu Ziemi (10229),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Łukacijewskiej w sprawie zadośćuczynienia i wyrównania

krzywd poniesionych przez weteranów pracy Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” (10232),

41) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację posła Jana Burego w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa „Polmos” Białystok SA (10233),

42) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację posła Marka Zagórskiego w sprawie terminu oraz stanu przygotowań do rozpoczęcia realizacji budowy drogi ekspresowej nr 8 na terenie woj. podlaskiego (10234),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Grabickiej w sprawie przypadków nieudzielania przez sądy powszechne informacji w trybie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (10236),

44) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Andrzeja Grzelaka na interpelację posła Jana Łącznego w sprawie obowiązku przydzielania pomieszczeń tymczasowych osobom, wobec których sąd orzekł eksmisję z powodu znęcania się nad rodziną (10238),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Łącznego w sprawie zaplanowania wysokich podwyżek stawek akcyzy na olej grzewczy i gaz płynny do ogrzewania oraz ustanowienia akcyzy także na gaz w butlach (10239),

46) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Stanisława Steca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie właściwości rzeczowej organów podatkowych (10240),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Bogdana Lewandowskiego w sprawie dyskryminacyjnych praktyk stosowanych przez wysokich funkcjonariuszy administracji rządowej wobec miasta Torunia (10241),

48) ministra kultury Waldemara Dąbrowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie drastycznego obniżenia dotacji na zadania objęte mecenatem państwa (10243),

49) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację poseł Sylwii Pusz w sprawie niezaliczania do kosztów kwalifikowanych kosztów obsługi prawnej projektów w ramach działania 1.4 SPO „Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw” (10244),

50) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. dotyczącego szczegółowych warunków i trybu udzielenia pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (10245),

51) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłóń-Domińczak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Jolanty Banach w sprawie weryfikacji kryterium dochodowego uprawniającego rolników do niektórych świadczeń społecznych (10246),

52) ministra kultury Waldemara Dąbrowskiego na interpelację posłów Jarosława Kaczyńskiego, Antoniego Macierewicza, Hanny Mierzejewskiej, Pawła Poncyłjusza i Artura Zawiszy w sprawie likwidacji pracowni konserwatorskich Muzeum Narodowego oraz Muzeum I. J. Paderewskiego i Wychodźstwa Polskiego (10248),

53) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Zawiszy w sprawie postępowania przygotowawczego dotyczącego CF CEFARM SA (10249),

54) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie niewykorzystania unijnego dofinansowania rybołówstwa w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego na lata 2006-2013 (10250),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zjawiska wysokiej zapadalności na próchnicę u dzieci (10251),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Pawła Sztwiertni – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie refundacji kosztów leczenia nieubezpieczonych pacjentów (10252),

57) ministra zdrowia Marka Balickiego na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zagrożenia epidemią gorączki Q w Polsce (10253),

58) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie pogarszającej się sytuacji w branży mleczarskiej (10254),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Nowaka w sprawie wątpliwości interpretacyjnych w zakresie traktowania nieruchomości jako przedmiotu umowy leasingu finansowego (10257),

60) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację posła Kazimierza Plocke w sprawie prywatyzacji spółek Skarbu Państwa na przykładzie Przedsiębiorstwa Połowów, Przetwórstwa i Handlu „Dalmor” SA z siedzibą w Gdyni (10259),

61) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację posła Mirosława Krajewskiego w sprawie konieczności podjęcia odpowiednich działań zmierzających do wyeliminowania azbestu ze środowiska (10261),

62) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Małgorzaty Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mirosława Krajewskiego w sprawie rozdziału środków z Europejskiego Funduszu Społecznego (10262),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Kalemby w sprawie rozliczenia podatku VAT przez grupy producenckie skupujące od własnych członków trzode chlewną (10263),

64) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację posła Stanisława Kalemby

w sprawie nierównego traktowania grup producenckich zarejestrowanych przed i po wejściu Polski do Unii Europejskiej (10264),

65) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłóń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kochanowskiego w sprawie potrzeby równego traktowania emerytów i rencistów cywilnych i wojskowych (10265),

66) sekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Małgorzaty Ostrowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie „Strategii reorganizacji jednostek badawczo-rozwojowych” nadzorowanych przez Ministerstwo Gospodarki i Pracy (10266),

67) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Boruckiej-Cieślęwicz w sprawie podjęcia działań nadzorczych i kontrolnych w stosunku do podległych organów w kontekście spraw związanych ze Spółdzielnią Mieszkaniową „Jeżyce” w Poznaniu (10267),

68) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację poseł Anny Boruckiej-Cieślęwicz w sprawie możliwości nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 2001 r. zmieniającego rozporządzenie dotyczące zasad wynagrodzenia i wymagań kwalifikacyjnych pracowników samorządowych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych jednostek samorządu terytorialnego (10268),

69) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Renaty Beger w sprawie niezgodnego z prawem podziału funduszy UE w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego w woj. wielkopolskim (10269),

70) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Renaty Beger w sprawie przyznania płatności na zalesianie gruntów rolnych (10270),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Renaty Beger w sprawie zobowiązań alimentacyjnych i gwarancji ich wypłaty osobom uprawnionym (10272),

72) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację posła Andrzeja Grzesika w sprawie sprzedaży mieszkań zakładowych byłej Fabryki Silników Elektrycznych SILMA w Sosnowcu (10273),

73) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację poseł Marii Wiśniowieckiej w sprawie sfinalizowania przyznania woj. śląskiemu 100% akcji Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku im. gen. J. Ziętka SA w Chorzowie (10274),

74) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Leszka Stanisława Zielińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Wiśniowieckiej w sprawie sprzecznego z prawem podziału środków PFRON na realizację zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych (10275),

75) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia

ministra – na interpelację posła Wiktora Osika w sprawie udzielenia pomocy ludziom biednym w woj. lubelskim (10276),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józefa Śliwy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiktora Osika w sprawie przeprowadzania bezpłatnych badań bydła przez lekarzy weterynarii (10277),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia ministra – oraz ministra środowiska Tomasza Pogajniaka na interpelację posła Czesława Śleziaka w sprawie odpowiedzialności prawnej w zakresie ochrony środowiska w latach 1990-2005 (10278),

78) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusa w sprawie stanu postępowań prowadzonych w prokuraturze dotyczących tzw. układu warszawskiego (10279),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego na interpelację posła Ryszarda Hayna oraz grupy w sprawie utworzenia Prokuratury Okręgowej w Lesznie (10280),

80) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Andrzeja Grzelaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Borowskiego w sprawie funkcjonowania Służby Więziennej w Polsce (10281),

81) ministra spraw zagranicznych Adama Daniela Rotfelda na interpelację posła Jana Łopuszańskiego w sprawie potrzeby reakcji rządu na bezpodstawne zarzuty wobec Polski zawarte w raporcie Europejskiej Komisji Przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI) opublikowanym 14 czerwca 2005 r. (10282),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Pawła Sztwiertni – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Wojtyły w sprawie nieprawidłowości dotyczących realizacji przez wielkopolskie zakłady opieki zdrowotnej zakontraktowanych z NFZ świadczeń medycznych z zakresu stomatologii i rehabilitacji (10283),

83) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka na interpelację posła Józefa Szczepańczyka w sprawie potrzeby poprawy warunków funkcjonowania krótkofalarstwa w Polsce (10284),

84) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie obowiązku udzielania pomocy materialnej w postaci stypendiów szkolnych nałożonego na samorządy gminne przez ustawę z 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (10285),

85) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka na interpelację posła Grzegorza Gruszki w sprawie realizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej (10286),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Wojciecha Hałki – z upoważnienia ministra

– na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie reorganizacji PPUP Poczta Polska (10287),

87) ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego na interpelację posła Czesława Śleziaka w sprawie potrzeby ochrony środowiska naturalnego przez Siły Zbrojne RP (10288),

88) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłóń-Domińczak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Waldemara Borczyka w sprawie nieprawidłowości w sposobie wyliczania przez ZUS wysokości świadczeń emerytalnych (10289),

89) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie potrzeby zmiany uregulowań prawnych dotyczących przeprowadzania egzaminu dojrzałości według nowych zasad (10290),

90) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację posła Józefa Cepila w sprawie utrudnień w prowadzeniu działalności gospodarczej przez przedsiębiorców zajmujących się obrotem z państwami Unii Europejskiej (10291),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Cepila w sprawie luki prawnej w przepisach ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w zakresie odpisów podatkowych z tytułu przekazania darowizny na organizacje pożytku publicznego (10292),

92) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację posła Kazimierza Plocke w sprawie poziomu zawartości dioksyn oraz związków dioksynopodobnych w produktach żywnościowych i mięsie ryb (10293),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Papieża w sprawie zaniedbań i uchybień w trakcie realizacji planu zagospodarowania przestrzennego gminy Kraków w części dotyczącej terenu Bronowice Wielkie Wschód w Krakowie (10294),

94) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Łopuszańskiego w sprawie podstaw zaufania obywateli do organów ścigania (10295),

95) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Pawła Poncyłjusa w sprawie nieprawidłowości w przekazywaniu przez gospodarstwa pomocnicze środków finansowych do budżetu państwa (10296),

96) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie utworzenia w Łomży Delegatury Podlaskiego Kuratorium Oświaty (10298),

97) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na inter-

pelację posła Jana Kochanowskiego w sprawie sytuacji finansowej szpitalnictwa powiatu gorzowskiego (10299),

98) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację posła Jerzego Feliksa Budnika w sprawie potrzeby decentralizacji systemu pomocy unijnej dla przedsiębiorców (10300),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie możliwości zapobiegania nielegalnemu wykorzystywaniu oleju opałowego do napędu silników dieslowskich (10302),

100) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – oraz ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Andrzeja Grzyba w sprawie wyłączenia Zakładów Usług Leśnych z grona przedsiębiorstw uprawnionych do pomocy finansowej z sektorowych programów operacyjnych (10303),

101) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Czesława Śleziaka w sprawie działalności Rady do Spraw Zrównoważonego Rozwoju (10304),

102) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Czesława Śleziaka w sprawie bezrobocia w III Rzeczypospolitej (10305),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie terminu dysponowania środkami krajowymi przez śląski samorząd wojewódzki z tytułu realizacji drogowej trasy średnicowej (10306),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Pawła Dakowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie nieumieszczenia lotniska w Pyrzowicach na liście portów lotniczych uprawnionych do skorzystania z pieniędzy przeznaczonych na dostosowanie polskich granic do wymogów układu z Schengen (10307),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzego Mazurka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie sprawowania nadzoru nad jednostkami samorządu terytorialnego (10308),

106) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie przyznawania stypendiów socjalnych uczniom mieszkającym na wsi (10309),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Sułka w sprawie interpretacji przepisów ustawy o podatku od towarów i usług dotyczących możliwości potrącania składek członkowskich na rzecz organizacji branżowej rolników (10311),

108) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację poseł Ewy Kopacz w sprawie niedoskonałości rozwiązań przyjętych podczas prywatyzacji Elektrowni Koźlenice SA (10312),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Jacaszka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Wojciechowicza w sprawie problemów z wykorzystaniem funduszy europejskich (10313),

110) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację posła Zygmunta Wrzodaka w sprawie lokalizacji drogi obwodowej miasta Niska w ciągu drogi krajowej nr 77 (10314),

111) prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Cezarego Banasińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Bogdana Lewandowskiego w sprawie zarzutu praktyk monopolistycznych stosowanych przez Telekomunikację Polską SA (10315),

112) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie pozbawienia uczniów szkół policealnych możliwości korzystania z burs i internatów szkolnych na mocy rozporządzenia MENiS z dnia 7 marca 2005 r. (10316),

113) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Arkadiusza Kaszni w sprawie płatnego ogłaszania przez organizacje pożytku publicznego sprawozdań finansowych w Dzienniku Urzędowym RP „Monitor Polski B” (10317),

114) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadiusza Kaszni w sprawie możliwości pozyskania środków na sfinansowanie zobowiązań wynikających z zadłużenia SP ZOZ w Prudniku w likwidacji (10318),

115) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie instrukcji wypełniania wniosku o dofinansowanie realizacji projektu w ramach SPO w zakresie działania „Ułatwianie startu młodym rolnikom” (10320),

116) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusza Matusiaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie budowy siedziby Komendy Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w Szczytnie (10321),

117) ministra nauki i informatyzacji Michała Kleibera oraz prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie nieprawidłowości przy prowadzeniu eksperymentu medycznego dotyczącego terapii guzów mózgu prowadzonego przez Collegium Medicum im.

L. Rydygiera w Bydgoszczy w ramach przyznanego grantu Komisji Badań Naukowych (10322),

118) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kuryleczyka na interpelację posła Zbigniewa Ziobro w sprawie działalności Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (10323),

119) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację poseł Marioli Sokołowskiej w sprawie opóźnień w wydawaniu decyzji o przyznaniu płatności na zalesianie gruntów rolnych (10324),

120) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Tadeusza Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marioli Sokołowskiej w sprawie możliwości prowadzenia przez wyższe uczelnie gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych (10325),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Andrzeja Mizgajskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marioli Sokołowskiej w sprawie stanu prawnego terenów wyższych uczelni publicznych, na których znajdują się zbiorniki wodne, w kontekście ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym (10326),

122) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Stanisława Speczika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariana Piłki w sprawie prywatyzacji Huty Częstochowa SA (10327),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Piotra Świtalskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Dobrosza w sprawie zjazdu Niemców z byłych Prus Wschodnich w Berlinie (10328),

124) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację posła Stanisława Szyszkowskiego w sprawie organizacji rynku owoców miękkich (10330),

125) interpelacja wycofana (10331)

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Pawła Sztwiertni – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku w wykazie chorób zakaźnych gorączki Q (10333),

127) sekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Małgorzaty Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kizińskiej w sprawie realizacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 marca 2005 r. sygn. akt K 19/02, w zakresie warunków nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego (10334),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Wojciechowicza w sprawie możliwości uzyskiwania informacji z kartoteki podmiotów zbiorowych Krajowego Rejestru Karnego bezpośrednio w punktach informacyjnych KRK zlokalizowanych poza m.st. Warszawą (10335),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żyndula – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariana Piłki w sprawie zawiązania holdingu Wschodnia Grupa Energetyczna i konsekwencji działań podejmowanych w pośpiechu (10336),

130) ministra spraw zagranicznych Adama Daniela Rotfelda – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Papieża w sprawie oskarżeń wobec Polski zawartych w raporcie Europejskiej Komisji Przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji – agendy Rady Europy (10338),

131) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Papieża w sprawie bezprawnej eksmisji na przykładzie eksmisji dokonanej wobec Jerzego Sobieckiego (10339),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Alfreda Budnera w sprawie braku środków finansowych na leczenie chorych na nowotwory (10340),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żyndula – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Alfreda Budnera w sprawie braku nadzoru nad majątkiem Skarbu Państwa (10341),

134) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Andrzeja Mizgajskiego – z upoważnienia ministra – oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józefa Śliwy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Śleziaka w sprawie porozumienia ministrów środowiska oraz rolnictwa i rozwoju wsi zawartego 30 maja 2003 r. w Lublinie, a dotyczącego współpracy na rzecz zrównoważonego rozwoju na terenach wiejskich (10342),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Nowaka w sprawie realizacji obowiązku weryfikacji oświadczeń majątkowych przez urzędy skarbowe (10343),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Janowskiego w sprawie zmiany trybu wnoszenia opłat rocznych od nieruchomości gruntowych oddanych w użytkowanie wieczyste spółdzielniom mieszkaniowym (10344),

137) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kuryleczyka na interpelację posła Sławomira Rybickiego w sprawie opóźnień w rozpoczęciu budowy autostrady A-1 (10345),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Wojciechowicza w sprawie braku niektórych przepisów wykonawczych do ustawy Prawo lotnicze (10346),

139) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłóń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Tymy w

sprawie marnotrawienia środków ze składek społecznych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (10348),

140) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację posła Zenona Tymy w sprawie niegospodarności Skarbu Państwa związanej z przekazaniem akcji Daewoo FSO Motor SA na rzecz koncernu AwtoZAZ (10349),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żynduła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marii Zbyrowskiej w sprawie programu restrukturyzacji polegającej na likwidacji 12 regionalnych jednostek organizacyjnych PKN Orlen SA (10350),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marii Zbyrowskiej w sprawie nowego rozporządzenia, które zobowiązuje pracodawców niemieckich zatrudniających Polaków do załatwienia formalności rejestracyjnych w Polsce (10351),

143) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Stanisława Speczika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marii Zbyrowskiej w sprawie przesunięcia terminu wejścia PGNiG SA na giełdę papierów wartościowych (10353),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji chorych na stwardnienie rozsiane w Polsce (10354),

145) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie realizacji ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (10355),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Pawła Sztwiertni – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie wprowadzania przez oddziały wojewódzkie NFZ limitów przyjęć przez lekarzy specjalistów (10356),

147) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie projektu rozporządzenia określającego kryteria przyjęcia pacjentów do szpitala (10357),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Pawła Sztwiertni – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie zwiększenia limitu pacjentów do koronarografii (10358),

149) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie możliwości bezpłatnego korzystania z przedszkoli (10361),

150) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie wpływu zmniejszenia subwencji oświatowej na sytuację finansową szkół na przykładzie szkoły w Nakle (10362),

151) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Stanisława Speczika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie spo-

sobu i terminu prywatyzacji PGNiG SA w kontekście uprawnień pracowników Geofizyki Toruń (10363),

152) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie protestów przeciwko składowaniu odpadów pomedycznych i weterynaryjnych na wysypisku w Służewie (10364),

153) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusza Matusiaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie wydarzeń, do jakich doszło podczas Parady Równości (10366),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie opodatkowania przychodów osób będących przewodnikami niewidomych (10367),

155) ministra edukacji narodowej i sportu Mirosława Sawickiego na interpelację posła Edwarda Płonki w sprawie programu „Pracownie komputerowe dla szkół” (10368),

156) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Haliny Murias w sprawie potrzeby doprecyzowania przepisów dotyczących zatrudnienia w szczególnych warunkach (10369),

157) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Antochowskiego w sprawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 7 marca 2005 r. dotyczącego rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt dzieci w tych placówkach (10370),

158) podsekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Franciszka Jerzego Stefaniuka w sprawie porozumienia polsko-niemieckiego dotyczącego zmiany zasad zatrudniania w Niemczech polskich pracowników sezonowych (10371),

159) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie poziomu wynagrodzeń pracowników korpusu służby cywilnej zatrudnionych w Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (10372),

160) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusza Matusiaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie stanu wyposażenia w środki transportowe oraz konieczności zapewnienia Komendzie Powiatowej Policji w Zambrowie pojazdu do konwoju skazanych oraz samochodu terenowego (10373),

161) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Magdaleny Banaś w sprawie wykreślenia z wykazu rodzajów prac w warunkach szczególnych uzasadniających ogranicze-

nie okresu zatrudnienia przy ich wykonywaniu, od którego zależy nabycie prawa do emerytur pomostowych w zawodach zdobnik szkła, hutnik szkła prasowego, polerowacz den i obrzeży oraz polerowacz chemiczny (10374),

162) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Renaty Beger w sprawie programu zwalczania chorób nowotworowych (10375),

163) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację posła Renaty Beger w sprawie propozycji Komisji Europejskiej dotyczących reformy Wspólnej Polityki Rolnej w branży cukrowej (10376),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Renaty Beger w sprawie prawa do rekompensat z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Polski (10377),

165) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Maraszka w sprawie niedoboru na rynku pracy wykwalifikowanych pielęgniarek i położnych (10379),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żynduła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Gertrudy Szumskiej w sprawie decyzji o sprzedaży akcji Rafinerii Gdańskiej SA (10380),

167) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusza Matusiaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Władysława Stępnia w sprawie ubezpieczenia funkcjonariuszy zakładowych morskich i lotniskowych straży pożarnych (10381),

168) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Gorczy w sprawie rozbieżnych interpretacji przepisów o świadczeniach pielęgnacyjnych (10382),

169) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Pękały w sprawie procedur przetargowych dotyczących lotniczych wyjazdów organizowanych przez ośrodki pomocy społecznej (10383),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Piotra Sawickiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego w sprawie nieprawidłowości dotyczących stawki podatku VAT na sprzęt komputerowy przeznaczony dla pracowni internetowych w szkołach (10384),

171) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Haliny Murias w sprawie zapewnienia w budżecie na 2006 r. środków finansowych na wypłatę odszkodowań dla osób pracu-

jących w latach 1948-1957 w Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” (10387),

172) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Płonki w sprawie braku funduszy na leczenie onkologiczne (10388),

173) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację posła Edwarda Płonki w sprawie procedury składania wniosków o grant w ramach programu Interreg III A Polska – Czechy (10389),

174) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację posła Marii Zbyrowskiej w sprawie sytuacji na rynku zbóż (10390),

175) p.o. prezesa Rządowego Centrum Studiów Strategicznych Lecha Nikolskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Stanisława Papieża i Leszka Murzyna w sprawie kryzysu demograficznego w Polsce (10392),

176) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Stanisława Papieża i Leszka Murzyna w sprawie nieprawidłowego naliczania przez ZUS emerytur rencistom przechodzącym na emeryturę (10393),

177) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Michała Figlusa w sprawie czasu pracy kierowców autobusów i samochodów ciężarowych o dużej ładowności (10394),

178) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka oraz ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację posła Czesława Śleziaka w sprawie realokacji środków w Zintegrowanym Programie Operacyjnym Rozwoju Regionalnego w zakresie rewitalizacji terenów poprzemysłowych (10395),

179) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Zbigniewa Witkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Śleziaka w sprawie renaturyzacji obszarów przyrodniczo cennych, dotkniętych klęską powodzi (10396),

180) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Piotra Sawickiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie opóźnienia w wydaniu rozporządzeń wykonawczych do ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (10397),

181) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie dotyczące określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (10398),

182) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Tadeusza Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie zalecenia MENiS dotyczącego niewypłacania

stypendiów studentom kończącym studia przed terminem określonym w planie studiów (10399),

183) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie wpływu do Polski tanich towarów z Chin (10400),

184) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie sytuacji na rynku owoców miękkich (10403),

185) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Jacaszka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mirosława Krajewskiego w sprawie procedur udzielania pomocy z funduszy strukturalnych (10404),

186) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Andrzeja Mizgajskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie problemów niedofinansowania państwowych służb wodnych jako potencjalnej przyczyny katastrofy ekologicznej na wielką skalę, w świetle stanowiska Krajowej Rady Gospodarki Wodnej (10406),

187) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie potrzeby uporządkowania problemów podwójnego opodatkowania w polskim systemie podatkowym (10407),

188) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie dokumentowania wysokości wynagrodzenia dla potrzeb emerytalno-rentowych (10409),

189) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Feliksa Budnika w sprawie kontynuowania programu stypendialnego dla uczniów z rodzin popegeerowskich (10410),

190) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Jerzego Ciszewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie formularza wniosku o dofinansowanie inwestycji, modernizacji i remontów obiektów sportowych (10411),

191) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Wojciecha Hałki na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie obowiązku wyposażenia kawiarenek internetowych w tajne kancelarie na mocy ustawy Prawo telekomunikacyjne i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1999 r. o organizacji kancelarii tajnych (10412),

192) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Andrzeja Mizgajskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie zanieczyszczenia i dewastacji rzeki Brdy (10413),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Dolniaka w sprawie

skutków dla budżetu państwa wprowadzenia i stosowania przepisów dotyczących naliczania podatku akcyzowego z tytułu sprowadzania do Polski używanych samochodów z krajów UE (10415),

194) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację posła Tadeusza Polańskiego w sprawie skupu owoców miękkich (10417),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Mariana Wesołowskiego, Ryszarda Stanibuły i Arkadiusza Bratkowskiego w sprawie wstrzymania działań syndyka masy upadłości TOP CAR Paweł Obrębski spółka jawna w Lublinie, będącej własnością Juliusza Palonki (10418),

196) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Szumilas w sprawie braku możliwości zakwalifikowania się nauczycieli na kursy dla ekspertów prowadzone przez centralne ośrodki kształcenia nauczycieli (10420),

197) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jana Schöna – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Więclawskiej-Sauk w sprawie sytuacji Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Łodzi (10421),

198) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie programu stypendialnego dla młodzieży ze środowisk byłych pracowników PGR (10422),

199) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Henryka Gołębiowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Mańki w sprawie odmowy dotacji czasopism dla młodzieży niewidomej i niedowidzącej „Promyk” i „Światelko” przy jednoczesnym finansowaniu publikacji pt. „Homofobia po polsku” (10423),

200) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Stanisława Speczika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Rydzonia w sprawie prywatyzacji Południowych Zakładów Przemysłu Skórzanego „Chełmek” SA w Chełmku (10425),

201) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Alfreda Owoca w sprawie braku realizacji ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej w zakresie wsparcia z budżetu państwa Banku Gospodarstwa Krajowego mającego prowadzić proces racjonalizacji finansowej zadłużonych publicznych jednostek służby zdrowia (10428),

202) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Jerzego Ciszewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie potrzeby nowelizacji art. 32 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczącego kategorii pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (10431),

203) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego na interpelację posła Mariana Curyły w sprawie aktualnego stanu postępowań organów wymiaru sprawiedliwości dotyczących Wydawnictwa Archidiecezji Gdańskiej „Stella Maris” w Gdańsku (10435),

204) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie problemów dotyczących krwiolecznictwa i krwiodawstwa w Polsce (10437),

205) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Stanisława Papieża i Grzegorza Górniaka w sprawie skutków wejścia w życie rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 19 lipca 2002 r. dokonującego zmian w zasadach uczestnictwa w zajęciach wychowania do życia w rodzinie (10439),

206) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie zmiany obszaru właściwości Prokuratury Okręgowej w Suwałkach w okręgu apelacji białostockiej poprzez włączenie prokuratur rejonowych w Ełku i Olecku do okręgu suwalskiego (10441),

207) ministra kultury Waldemara Dąbrowskiego na interpelację posła Zenona Tymy w sprawie przyznania Muzeum w Nysie statusu narodowej instytucji kultury (10442),

208) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marioli Sokołowskiej w sprawie przyznawania przez samorządy gminne pomocy materialnej najuboższym uczniom w postaci stypendiów (10448),

209) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józefa Śliwy na interpelację posła Lecha Zielonki w sprawie poprawy sytuacji finansowej wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasienictwa (10461),

210) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Józefa Jerzego Pilarczyka na interpelację posła Stanisława Górczyca w sprawie wydawania przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa decyzji przyznających płatności na zalesienie (10462),

211) ministra kultury Waldemara Dąbrowskiego na interpelację posła Józefa Laskowskiego w sprawie utworzenia Akademii Muzycznej w Białymstoku (10473),

212) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Tadeusza Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie opłat rekrutacyjnych wnoszonych przez kandydatów na wyższe uczelnie (10484).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie trudności w uzyskiwaniu przez szpitale pożyczek na mocy ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej – do prezesa Rady Ministrów (4274),

2) posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie ochrony drzew przed szkodnikami – do ministra środowiska (4275),

3) posła Zbigniewa Ziobro w sprawie informatyzacji polskiego sądownictwa – do ministra sprawiedliwości (4276),

4) posła Tadeusza Polańskiego w sprawie zaliczenia drogi wojewódzkiej nr 835 na odcinku Lublin – Biłgoraj – Sieniawa – Przeworsk do kategorii dróg krajowych – do ministra infrastruktury (4277),

5) poseł Ireny Marii Nowackiej w sprawie finansowania instytucji kultury w powiatach, które przed reformą administracyjną były województwami – do ministra kultury (4278),

6) posła Zbigniewa Ziobro w sprawie szczegółowych kwestii dotyczących wybranych zakresów działalności jednostek prokuratury i sądów powszechnych – do ministra sprawiedliwości (4279),

7) posła Zbigniewa Ziobro w sprawie liczby osób zatrudnionych na stanowiskach sędziów, ich wynagrodzeń oraz środków przeznaczanych z budżetu państwa na funkcjonowanie sądów powszechnych – do ministra sprawiedliwości (4280),

8) posła Zbigniewa Ziobro w sprawie liczby osób zatrudnionych na stanowiskach prokuratorów i sędziów wojskowych, ich wynagrodzeń oraz środków przeznaczanych z budżetu państwa na funkcjonowanie jednostek prokuratury i sądów wojskowych, a także ilości spraw rozpatrywanych przez te jednostki – do ministra sprawiedliwości (4281),

9) posła Zbigniewa Ziobro w sprawie liczby osób zatrudnionych w Ministerstwie Sprawiedliwości na stanowiskach prokuratorów, ich wynagrodzeń oraz środków przeznaczanych z budżetu państwa na funkcjonowanie tych jednostek, ze szczególnym uwzględnieniem wydziałów ds. przestępczości zorganizowanej – do ministra sprawiedliwości (4282),

10) posła Wiesława Okońskiego w sprawie źródeł finansowania działalności towarzystw budownictwa społecznego – do ministra infrastruktury (4283),

11) posła Wiesława Okońskiego w sprawie funkcjonowania sądownictwa administracyjnego, a w szczególności terminów rozpatrywania spraw przed sądami administracyjnymi – do ministra sprawiedliwości (4284),

12) posła Wiesława Okońskiego w sprawie załączania dokumentacji projektowej do Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia (SIWZ) w przypadku zamówień publicznych na roboty budowlane – do prezesa Rady Ministrów (4285),

13) poseł Marii Nowak w sprawie kosztów finansowych związanych z adaptacją budynku mieszkalnego na akademik Szkoły Policji w Katowicach oraz związanych z tym kosztów społecznych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (4286),

14) poseł Pawła Poncyłjusza w sprawie zobowiązań UniCredito wobec Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (4287),

15) poseł Pawła Poncyłjusza w sprawie postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Piaszynie, dotyczącego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na szkodę rodziny Mariańskich – do prezesa Rady Ministrów (4288),

16) poseł Bogdana Zdrojewskiego w sprawie realizacji planowanego wcześniej przedsięwzięcia drogowego na trasie Bolesławiec-Zgorzelec – do ministra infrastruktury (4289),

17) poseł Bogdana Zdrojewskiego w sprawie stanu zadłużenia gmin na koniec 2004 r. w związku ze współfinansowaniem projektów unijnych – do ministra finansów (4290),

18) poseł Bogdana Zdrojewskiego w sprawie planu oraz realizacji budowy autostradowej obwodnicy Wrocławia – do ministra infrastruktury (4291),

19) poseł Zbigniewa Nowaka w sprawie członków zarządu spółki Reform Centrum – do prezesa Rady Ministrów (4292),

20) poseł Zbigniewa Nowaka w sprawie postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, VII K 154/96 – do ministra sprawiedliwości (4293),

21) poseł Zbigniewa Nowaka w sprawie postępowania karnego przed Sądem Rejonowym w Pińszowie, dotyczącego Stanisława Śliwy, II K 364/04 – do ministra sprawiedliwości (4294),

22) poseł Czesława Śleziaka w sprawie odrzucenia projektu „Modernizacja infrastruktury autobusowej transportu publicznego na terenie gmin Będzin, Dąbrowa Górnicza i Sosnowiec”, złożonego w ramach działania 1.6 „Rozwój transportu publicznego w aglomeracjach” Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego – do ministra gospodarki i pracy (4295),

23) poseł Przemysława Gosiewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji w zakresie infrastruktury wojskowej NATO w Polsce – do ministra obrony narodowej (4296),

24) poseł Krzysztofa Oksiuty w sprawie zakupu przez PLL LOT nowych samolotów – do ministra skarbu państwa (4297),

25) poseł Jana Łopuszańskiego w sprawie działań prokuratury dotyczących zbadania okoliczności wypadku samochodowego, w którym zginął eurodeputowany Filip Adwent – do ministra sprawiedliwości (4298),

26) poseł Aleksandra Szczygły w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu Robotniczą Spółdzielnią Mieszkaniową „Armatury” w Kielcach – do ministra sprawiedliwości (4299),

27) poseł Edwarda Maniury w sprawie wykładni przepisów ustawy o podatku od towarów i usług w przedmiocie opodatkowania wewnątrzwspólnotowych

dostaw towarów dokonywanych przez podatnika VAT UE – do ministra finansów (4300),

28) poseł Zbigniewa Janowskiego w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu służb kontroli legalności zatrudnienia na przykładzie Oddziału Kontroli Legalności Zatrudnienia Podkarpackiego Urzędu Wojewódzkiego – do ministra gospodarki i pracy (4301),

29) poseł Aleksandra Szczygły w sprawie potrzeby nowelizacji niektórych przepisów ustawy z dnia 28 sierpnia 2003 r. o zmianie ustawy o diagnostyce laboratoryjnej oraz o zmianie innych ustaw – do ministra zdrowia (4302),

30) poseł Aleksandra Szczygły w sprawie modernizacji linii kolejowej nr 009 (E-65) Warszawa – Działowo – Gdynia – do ministra infrastruktury (4303),

31) poseł Zofii Grzebisz-Nowickiej w sprawie potrzeby szybkiego zakończenia budowy Domu Pomocy Społecznej w Zborowie w woj. świętokrzyskim – do prezesa Rady Ministrów (4304),

32) poseł Wojciecha Szaramy w sprawie zasad obliczania dotacji dla śląskich zakładów aktywizacji zawodowej – do ministra polityki społecznej (4305),

33) poseł Mariusza Kamińskiego w sprawie sprawowania przez Marka Krawczaka, naczelnika Wydziału Koncesyjnego w Departamencie Gier Losowych i Zakładów Wzajemnych Ministerstwa Finansów, funkcji członka Rady Nadzorczej Polskiego Monopolu Loteryjnego Sp. z o.o. – do ministra finansów (4306),

34) poseł Edwarda Wojtalika w sprawie ograniczenia środków z budżetu państwa na 2006 r. przeznaczonych na Krajowy Fundusz Mieszkaniowy – do ministra infrastruktury (4307),

35) poseł Andrzeja Leppera w sprawie przebiegu procesu prywatyzacyjnego PZF „Cefarm-Szczecin” SA w Szczecinie – do ministra skarbu państwa (4308),

36) poseł Andrzeja Leppera w sprawie przebiegu procesu upadłościowego PPDiUR „Gryf” w Szczecinie – do ministra sprawiedliwości (4309),

37) poseł Artura Zawiszy w sprawie sytuacji w przedsiębiorstwie Wars SA – do ministra skarbu państwa (4310),

38) poseł Artura Zawiszy w sprawie sytuacji finansowej Polmosu Józefów SA – do ministra skarbu państwa (4311),

39) poseł Artura Zawiszy w sprawie dodatków dla emerytów i rencistów – do ministra polityki społecznej (4312),

40) poseł Haliny Murias w sprawie zasad przyznawania stypendiów socjalnych dla uczniów szkół policealnych, pomaturalnych oraz kolegów nauczycielskich – do ministra edukacji narodowej i sportu (4313),

41) poseł Zygmunta Wrzodaka w sprawie likwidacji Urzędu Celnego w Stalowej Woli – do ministra finansów (4314),

42) poseł Zygmunta Wrzodaka w sprawie zmniejszenia o 51 mln zł finansowania opieki zdrowotnej w woj. podkarpackim – do ministra zdrowia (4315),

43) poseł Elżbiety Romero w sprawie refundacji leczenia osób transseksualnych – do ministra zdrowia (4316),

44) posła Józefa Cepila w sprawie pobierania opłat z tytułu przyłączenia do sieci energetycznej – do ministra finansów (4317),

45) posła Józefa Cepila w sprawie naliczania podatku VAT z tytułu świadczenia na rzecz kontrahenta unijnego dodatkowych usług stanowiących grupowanie towarów i ich spedycję – do ministra finansów (4318),

46) posła Józefa Cepila w sprawie przekraczania uprawnień przez organy powołane do kontroli przedsiębiorstw – do ministra gospodarki i pracy (4319),

47) posła Józefa Cepila w sprawie projektu nowelizacji przepisów dotyczących odpadów komunalnych – do ministra środowiska (4320),

48) posła Piotra Gadzinowskiego w sprawie skutków utworzenia osiedla dla osób eksmitowanych na warszawskich Siekierkach – do ministra polityki społecznej (4321),

49) posła Edwarda Wojtalika w sprawie terminu wydania aktów wykonawczych do ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji – do ministra gospodarki i pracy (4322),

50) posła Wiesława Wody w sprawie wykupu gruntów w pasie przeznaczonym na cele budowy autostrady A-4 na odcinku Kraków-Tarnów – do ministra infrastruktury (4323),

51) posła Tomasza Tomczykewicza w sprawie warunków umowy prywatyzacyjnej Zespołu Elektrowni Dolna Odra SA – do ministra skarbu państwa (4324).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Helmuta Paździora w sprawie środków na zakup dla woj. opolskiego angiokardiografu w postępowaniu konkursowym w ramach programu PO-LCARD 2003-2005 (4142),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Pawła Sztwiertni – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Haliny Szustak w sprawie zaniżenia wartości kontraktów na usługi medyczne szpitalom w regionie dolnośląskim (4149),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Stanisława Speczika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Haliny Szustak w sprawie procesu restrukturyzacji Śląskiej Spółki Cukrowej zmierzającej do likwidacji Cukrowni „Małoszyn” SA (4150),

4) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na zapytanie posła Ewy Kantor w sprawie braku odpowiedzi dotyczącej umowy sprzedaży Dębickich Zakładów Opon Samochodowych „Stomil” (4152),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ewy Kantor w sprawie korzystania przez niektóre firmy ze zwolnienia z obowiązku odprowadzania podatku dochodowego i podatku VAT (4153),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ewy Kantor w sprawie sprzedaży nieruchomości i działek przez władze spółdzielni mieszkaniowej (4154),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Anny Górnej-Kubackiej w sprawie podniesienia podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny używany do ogrzewania mieszkań (4157),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Pawła Sztwiertni – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marii Zbyrowskiej w sprawie sytuacji finansowej Pracowni Hemodynamiki Szpitala Wojewódzkiego w Przemyślu (4159),

9) ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego na zapytanie posła Tomasza Markowskiego w sprawie stanowiska Agencji Mienia Wojskowego wobec sprzedaży nieruchomości położonej w Gdańsku między ulicami Grunwaldzką a Słowackiego (4166),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie skazania Adama Koryckiego przez Sąd Rejonowy w Pińszowie, II K 408/03 (4168),

11) ministra skarbu państwa Jacka Sochy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie interpretacji art. 700 Kodeksu cywilnego dotyczącego obniżenia czynszu dzierżawnego za dany okres gospodarczy (4171),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie możliwości przyznania indywidualnej refundacji leku przeciwbólowego (4173),

13) podsekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie porozumienia dotyczącego zmiany zasad zatrudnienia polskich pracowników sezonowych w Niemczech (4176),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Piotra Sawickiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marii Dziuby w sprawie wysokości środków z Unii Europejskiej z przeznaczeniem na wsparcie polskiego rolnictwa (4177),

15) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na zapytanie posła Marii Dziuby w sprawie drastycznego pogorszenia stanu dróg w powiecie grójeckim i sąsiednich powiatach (4178),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Marii Dziuby w sprawie podjęcia działań prorodzinnych (4180),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ryszarda Maraszka w sprawie insuliny Lantus (4182),

18) ministra infrastruktury Krzysztofa Opawskiego na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie po-

trzeby przeprowadzenia remontu dworca kolejowego w Koszalinie (4183),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żyndula – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie możliwości reprezentowania przez jedną osobę interesów akcjonariuszy i załogi we władzach przedsiębiorstwa z udziałem Skarbu Państwa (4184),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józefa Śliwy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie skutków przedłużającej się budowy Lokalnego Centrum Pierwszej Sprzedaży Ryb w Kołobrzegu (4185),

21) ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie warunków wydzierżawienia przez Agencję Mienia Wojskowego spółce Gebor lotniska pod Białą Podlaską (4187),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Jacaszka na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie zasadności powiększenia składu osobowego Zarządu NBP (4188),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żyndula – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie kontrowersji wobec zatrudnienia członka Rady Nadzorczej Telewizji Polskiej SA w TVP 3 (4189),

24) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie nieakwalifikowania pow. gliwickiego do grupy beneficjentów Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego 2004-2006 (4190),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żyndula – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie sytuacji w „Zach-Ciech” sp. z o.o. w Chorzowie (4191),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Pawła Sztwiertni – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Piosika w sprawie finansowania ze środków NFZ leczenia i rehabilitacji kobiet po mastektomii (4192),

27) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Olsztyn-Północ w Olsztynie z zawiadomienia Bogdana Cichowskiego (4193),

28) ministra infrastruktury Krzysztofa Opawskiego na zapytanie posła Wiesława Wody w sprawie rozbieżności między rozkładem jazdy pociągów osobowych a rzeczywistym ich kursowaniem ze stacji Kraków Główny (4194),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żyndula – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ryszarda Maraszk w sprawie realizacji przez KGHM „Polska Miedź” SA i Legnicką Specjalną Strefą Ekonomiczną SA porozumienia zawartego pomiędzy tymi spółkami a gminą miej-

ską Lubin, dotyczącego inwestowania na terenie podstrefy lubińskiej LSSE (4196),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Elżbiety Bolek w sprawie stosowania przepisów podatkowych w odniesieniu do przedsiębiorstw branży górniczej w zakresie objęcia podatkiem VAT deputatów węglowych oraz zegarków jubileuszowych wydawanych na podstawie Karty Górnika oraz układów zbiorowych pracy (4197),

31) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Kraków – Nowa Huta w przedmiocie wydawania przez lekarzy psychiatrów fałszywych opinii sądowo-psychiatrycznych (4198),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie przesłanek wyznaczania sędziów do składów orzekających w Sądzie Rejonowym w Pińczowie (4199),

33) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie obecnego etapu postępowania karnego dotyczącego Aleksandry Jakubowskiej (4200),

34) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie unieważnienia umów prywatyzacyjnych niektórych przedsiębiorstw państwowych (4201),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Leszka Stanisława Zielińskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie utrudniania postępowania karnego przez Oddział Świątokrzyski PFRON (4202),

36) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie aktualnego stanu postępowań organów wymiaru sprawiedliwości wobec J. Kluzka oraz E. Błaszczuk (4203),

37) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Michała Figlusa w sprawie odszkodowań za bezprawne pozbawienie wolności (4204),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Stanisława Speczika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Schetyny w sprawie zaproszenia do rokowań podmiotów zainteresowanych zakupem akcji Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej w Legnicy SA (4205),

39) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka na zapytanie posła Mariana Stępnia w sprawie zmniejszenia przydziałów uprawnień do emisji dwutlenku węgla w stosunku do limitów Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień z września 2004 r. (4207),

40) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłóń-Domińczak – z upoważ-

nienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Aumilera w sprawie emerytur pomostowych dla strażników Straży Marszałkowskiej (4208),

41) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusza Matusiaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Jacka Bachalskiego w sprawie zasadności i zgodności z prawem procedury zatrzymania pojazdu przez nieoznakowany samochód policyjny (4209),

42) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Krzysztofa Zaremby w sprawie dokapitalizowania Stoczni Szczecińskiej „Nowa” (4210),

43) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na zapytanie posła Mieczysława Czerniawskiego w sprawie budzących wątpliwości procedur związanych z remontem drogi krajowej nr 61 (4211),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Wojtyły w sprawie wzrastających obciążeń pacjentów wydatkami na leki recepturowe oraz wzrostu wydatków budżetowych na ten cel (4212),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Cepiła w sprawie realizacji wyroków eksmisyjnych (4215),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Okońskiego w sprawie problemów wynikających z obowiązywania norm dla zewnętrznych systemów ocieplania ścian (4216),

47) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Krasonia w sprawie pogarszającej się sytuacji finansowej szpitali klinicznych na przykładzie szpitali klinicznych Akademii Medycznej we Wrocławiu (4217),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Kaszni w sprawie możliwości odpłatnego oddawania krwi (4218),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Kaszni w sprawie zwolnienia samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej z podatku od nieruchomości (4219),

50) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józefa Śliwy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Kaszni w sprawie utylizacji martwych zwierząt (4220),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Tadeusza Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zygmunta Wrzodaka w sprawie stypendium socjalnego dla studentów (4221),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Zdzisława Hensla – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zygmunta Wrzodaka

w sprawie nieprawidłowości finansowych na Uniwersytecie Rzeszowskim (4222),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Ryszarda Krystka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Gadzinowskiego w sprawie łamania prawa przez urzędnika Urzędu Lotnictwa Cywilnego (4223),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Szczepana Skomry w sprawie wprowadzenia kas fiskalnych celem ewidencji obrotów między spółdzielczością mleczarską a rolnikami ryczałtowymi (4224),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie unikania pełnienia ostrych dyżurów przez szpitale w Katowicach (4225),

56) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie środków zagwarantowanych w ustawie budżetowej na 2005 r. na rozbudowę lotniska w Pyrzowicach (4226),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Fortuny w sprawie sposobu opodatkowania gruntów wykorzystywanych pod zabudowę wyciągów narciarskich oraz na zjazdy dla narciarzy (4227),

58) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marii Nowak w sprawie możliwości wykorzystania 4 mln zł na rozbudowę portu lotniczego w Pyrzowicach (4228),

59) ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego na zapytanie posła Bożeny Kizińskiej w sprawie zbadania pod względem zgodności z prawem postępowania Wojskowej Agencji Mieszkaniowej Oddział Regionalny w Krakowie w przedmiocie przejęcia działki przez wspólnotę mieszkaniową w Kielcach (4229),

60) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na zapytanie posła Haliny Murias w sprawie programu naprawczego dla Huty Stalowa Wola (4230),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Piotra Świtalskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Zielińskiego w sprawie sytuacji akcjonariuszy i pracowników spółki, której udziałowcem jest zagraniczna osoba prawna, na przykładzie „Home Meble” SA w Suwałkach (4231),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec adwokata Roberta Smoktunowicza (4233),

63) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia mini-

stra – na zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie domniemanych nieprawidłowości w funkcjonowaniu Olsztyńskiej Spółdzielni Mieszkaniowej (4234),

64) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie postępowań przygotowawczych prowadzonych z zawiadomienia Małgorzaty Przestrzelskiej przez Prokuraturę Rejonową w Olsztynie (4235),

65) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Warszawa Ochota, sygn. akt 2 Ds. 1011/02/IV (4237),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie zobowiązań finansowych przedsiębiorstwa BN Corona KBF sp. z o.o. (4238),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie konieczności przeprowadzenia kontroli skarbowych niektórych fundacji, spółek prawa handlowego oraz partii politycznych (4239),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie obecnej sytuacji w spółkach Intergaz oraz Petro Invest (4240),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Czyżowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie oświadczeń majątkowych celników (4241),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Kaszni w sprawie możliwości dodawania alkoholu metylowego technicznego do oleju rzepakowego w celu uzyskania paliwa przeznaczonego wyłącznie do użytku własnego (4243),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na zapytanie posła Zbigniewa Janowskiego w sprawie obecnego stanu prac nad weryfikacją sieci dróg krajowych w świetle możliwości zaliczenia drogi wojewódzkiej nr 835 (Lublin–Wysokie–Biłgoraj–Sieniawa–Przeworsk) do kategorii dróg krajowych (4244),

72) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Michała Stuligrosza w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu systemu komputerowego ZUS (4245),

73) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie zasadności niewliczania okresów składkowych z tytułu pracy na roli w przypadkach podjęcia dalszej pracy zarobkowej przez osobę posiadającą uprawnienia do pobierania świadczeń emerytalnych (4246),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie skutków dla spółdzielców nieprzekazania przez spółdzielnię mieszkaniową przedsiębiorstwu wodociągowemu urządzeń służących do doprowadzania i odprowadzania wody, wynikających z ustanowienia odrębnej własności lokali (4247),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Piotra Sawickiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Antochowskiego w sprawie udzielania przez powiaty poręczeń kredytowych samodzielnym publicznym zakładom opieki zdrowotnej celem ich restrukturyzacji (4248),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego M. Żuralskiego na zapytanie posła Zygmunta Wrzodaka w sprawie nieprawidłowości zaistniałych podczas czynności procesowych w przedmiocie ustanowienia prawa własności, dotyczących państwa Kalandyków z Rzeszowa (4249),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Zdzisława Hensla – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Władysława Stępnia w sprawie zwolnienia z opłat z tytułu wyłączenia gruntów rolnych spod upraw i przeznaczenia ich na boiska sportowe oraz rozliczeń finansowych sędziów sportowych (4250),

78) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Wojciecha Hałki – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Magdaleny Banaś w sprawie konsekwencji realizacji art. 179 ustawy Prawo telekomunikacyjne (4251),

79) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Ewy Kantor w sprawie nieprawidłowości w Oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Dębicy (4252),

80) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka na zapytanie posła Czesława Śleziaka w sprawie wdrożenia Systemu Informacyjnego Inspekcji Ochrony Środowiska Ekoinfonet (4254),

81) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka na zapytanie posła Czesława Śleziaka w sprawie wycięcia drzew w Parku Dyrekcyjnym w Białowieży (4255),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Zdzisława Hensla – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Stanisława Papieża i Leszka Murzyna w sprawie naliczania subwencji oświatowej dla szkół wiejskich (4256),

83) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Andrzeja Mizgajskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Okońskiego w sprawie ostatecznej wersji Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień na lata 2005-2007 dotyczącego przydziałów uprawnień do emisji dwutlenku węgla oraz konsekwencji tych zmian dla zakładów przemysłu ceramiki budowlanej (4257),

84) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józefa Śliwy na zapytanie poseł Ger-

trudy Szumskiej w sprawie specjalnych zezwoleń polowowych na 2005 r. (4258),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Leszka Ciećwierza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie likwidacji baz danych Ośrodka Informatyki Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego na skutek wygaśnięcia umowy z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji na udostępnianie tych baz (4259),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie refundacji leków przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ (4260),

87) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie opłat za przejazd autostradą A-4 na odcinku Katowice-Gliwice (4261),

88) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego na zapytanie posła Genowefy Wiśniowskiej w sprawie opieszałości lub niepodjęmowania zgodnych z prawem działań przez organy wymiaru sprawiedliwości w stosunku do Sama Avny'ego (4262),

89) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Franciszka Franczaka w sprawie łamania prawa przez dyrektora Szpitala im. Józefa Dietla w Oleśnicy (4264),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Zbigniewa Witkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Małgorzaty Rohde w sprawie wycinki drzew na Pomorzu Zachodnim (4265),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie jednorazowego dodatku pieniężnego dla osób uprawnionych do pobierania świadczeń z tytułu emerytur i rent (4270),

92) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Cymań-

skiego w sprawie interpretacji § 11 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 1990 r. zmieniającego niektóre przepisy w sprawie ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (4273),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie trudności w uzyskiwaniu przez szpitale pożyczek na mocy ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (4274),

94) ministra środowiska Tomasza Pogajniaka na zapytanie posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie ochrony drzew przed szkodnikami (4275),

95) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na zapytanie posła Tadeusza Polańskiego w sprawie zaliczenia drogi wojewódzkiej nr 835 na odcinku Lublin-Biłgoraj-Sieniewa-Przeworsk do kategorii dróg krajowych (4277),

96) ministra kultury Waldemara Dąbrowskiego na zapytanie posła Ireny Marii Nowackiej w sprawie finansowania instytucji kultury w powiatach, które przed reformą administracyjną były województwami (4278),

97) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Ziobro w sprawie szczegółowych kwestii dotyczących wybranych zakresów działalności jednostek prokuratury i sądów powszechnych (4279),

98) ministra sprawiedliwości Andrzeja Kalwasa na zapytanie posła Zbigniewa Ziobro w sprawie liczby osób zatrudnionych na stanowiskach prokuratorów i sędziów wojskowych, ich wynagrodzeń oraz środków przeznaczanych z budżetu państwa na funkcjonowanie jednostek prokuratury i sądów wojskowych, a także ilości spraw rozpatrywanych przez te jednostki (4281),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Okońskiego w sprawie źródeł finansowania działalności towarzystw budownictwa społecznego (4283).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 10414)

do ministra finansów

w sprawie kwestionowania działalności doradców podatkowych jako pełnomocników

W dniu 18 kwietnia 2005 r. zapadł w WSA w Warszawie wyrok w sprawie o sygn. akt VI S.A./Wa 1245/04. Wyrok ten oddalił skargę Krajowej Rady Doradców Podatkowych na decyzję MF dotyczącą zawieszenia uchwały w sprawie działania doradców podatkowych jako pełnomocników.

W uzasadnieniu wyroku WSA uznał, że pod pojęciem czynności doradztwa podatkowego dotyczących sporządzenia, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, zeznań i deklaracji podatkowych (art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym) nie mieści się możliwość podpisywania się pod tymi deklaracjami doradców sporządzających te zeznania (deklaracje). Jednakże stanowisko wyrażone w tym wyroku sądu zostało zaakceptowane przez część organów podatkowych. W efekcie dochodzi do wszczynania postępowań wyjaśniających w tym zakresie, a być może również będą z tego powodu kwestionowane deklaracje i zeznania podatkowe. Analizując przepisy prawne należy uznać, że:

1. Z ogólnych zasad wykładni prawa wynika, że jeżeli w ustawie czy też szerzej – gałęzi prawa, do której ustawa należy, albo też w prawie w ogóle brakuje definicji legalnej określonego wyrażenia, należy je rozumieć tak jak w języku potocznym. Termin „sporządzanie” nie został zdefiniowany w gruncie systemu prawnego. Potoczne rozumienie tego terminu zawierają słowniki języka polskiego.

Według „Słownika języka polskiego” (PWN 1981 r.) to znaczy wykonywać coś, np.: przygotowywać pisma; autorzy podają również przykład „sporządzić testament” – str. 298, t. III. Według „Słownika poprawnej polszczyzny” (PWN 2000 r.) sporządzać – to zna-

czy „wykonywać, przygotowywać coś – zwłaszcza dokumenty, pisma, wykłady itp.”. Przykładowo autorzy podają następujące zastosowanie tego zwrotu: „Komisja sporządzała protokół kontroli”, „Umowę sporządzali w kilku egzemplarzach”.

Trudno uznać, że przytoczone przez autorów ww. opracowanie terminu „sporządzanie testamentu” nie obejmuje podpisu. Art. 949 Kodeksu cywilnego w § 1 stanowi, że, „Spadkodawca może sporządzić testament w ten sposób, że napisze go w całości pismem ręcznym, podpisze i opatrzy datą”. W tym więc zakresie pod pojęciem „sporządzanie” mieści się niewątpliwie podpis osoby, która napisała testament, co wprost wynika z przepisu kodeksowego. Wydaje się, że gdyby wolą ustawodawcy było wyłączenie możliwości podpisywania deklaracji przez doradców podatkowych, wówczas zamiast wyrażenia „sporządzanie” użyłby bardziej adekwatnego zwrotu „przygotowanie”. Istotą bowiem tej czynności jest zrobienie czegoś w określonym celu (np. podpisania przez podatnika).

2. Nie można nie zauważyć, iż doradcy sporządzają zeznania (deklaracje) w imieniu i na rzecz podatników (płatników, inkasentów). Czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 uodp, są wykonywane przez pełnomocnika podatnika. Chociaż regulacja ta wprost określa moim zdaniem możliwość doradcy, to działanie „w imieniu i na rzecz” musi być uregulowane umową. Nie można bowiem wykonywać czynności w imieniu i na rzecz innego podmiotu bez szczególnego stosunku prawnego łączącego podmiot wykonujący i podmiot, na rzecz którego czynności te są wykonywane. Czynność sporządzenia (i konsekwentnie podpisania) deklaracji w większości przypadków nie jest częścią postępowania podatkowego. Chodzi o przypadki, gdzie obowiązek sporządzenia zeznań – deklaracji obciąża podatnika, a samo zobowiązanie ma charakter deklaratoryjny (np.: podatki dochodowe wg zasad ogólnych i ryczałt ewidencyjny, VAT). Jednakże w przypadku zobowiązań o charakterze konstytutywnym (np.: podatek od nieruchomości osób fizycznych, podatek od spadków i darowizn, podatek w formie karty

podatkowej) przed dokonaniem wymiaru składane jest zeznanie czy też informacja (które zgodnie z art. 3a pkt 5 ordynacji mają też charakter deklaracji). Dokumenty te wszczynają postępowanie podatkowe, prowadzące do wydania decyzji. Ponieważ ustawa korporacyjna nie różnicuje pozycji prawnej doradcy przy sporządzaniu deklaracji wszczynającej postępowania podatkowe do sporządzenia deklaracji, które takiego postępowania nie wyznacza, wydaje się, że nie będzie nadużyciem teza, iż możemy zastosować w tym przypadku przepisy art. 136–137 ordynacji. Przepisy te są umieszczone wprawdzie w rozdziale dotyczącym strony w postępowaniu podatkowym, to jednak wykładnia celowościowa pozwala moim zdaniem na przyjęcie takiej tezy. Kompetencje doradcy przy czynnościach sporządzania deklaracji wszczynającej postępowanie podatkowe, które tego postępowania nie wszczyna, powinny być takie same. Przyjęcie tego założenia pozwala na dokładną analizę zakresu pełnomocnictwa. Zgodnie z art. 137 § 4 Ordynacji podatkowej w zakresie nieuregulowanym odpowiednimi przepisami o pełnomocnictwie stosujemy przepisy prawa cywilnego. Należy w tym stanie rzeczy rozważyć tę kwestię w oparciu o art. 95–109 K.c. Szczególnie istotne jest dokonywanie analizy zakresu udzielanego pełnomocnictwa. Cóż bowiem oznacza czytane łącznie „sporządzanie, w imieniu i na rzecz...”? Sąd nie dokonał jakichkolwiek wykładni tej części normy art. 2 ust. 1 pkt 3 uodp. Otóż z woli ustawodawcy zostało usankcjonowane działanie doradcy podatkowego w cudzym imieniu i ze skutkami bezpośrednio dla podatnika (płatnika, inkasenta). Nie jest to więc czynność, którą doradca wykonuje we własnym imieniu – na rzecz reprezentowanego. Wykonuje on tę czynność w imieniu podatnika (płatnika, inkasenta). Takie przedstawicielstwo, o charakterze czynnym, upoważnia do składania oświadczeń woli w imieniu reprezentowanego. Sporządzanie w imieniu i na rzecz podatników (i innych), zeznań i deklaracji wynika z udzielonego doradcy pełnomocnictwa. Pełnomocnictwo legitymuje pełnomocnika wobec osób trzecich do dokonywania czynności prawnych w imieniu i na rzecz mocodawcy (patrz komentarz do K.c. ks. I część ogólna, pr. S. Dmowski, S. Rudnicki, WP 1999, str. 297). „Granice umocowania pełnomocnika określa w sposób autonomiczny i jednostronny sam mocodawca – w swoim oświadczeniu woli” (jw.).

Ustawa o doradztwie podatkowym, nie zawężając pojęcia „sporządzanie” wyłącznie do czynności przygotowawczych (bez podpisu), pozostawia swobodną wolę mocodawcy na określenie zakresu czynności, które może wykonywać pełnomocnik. Może on bowiem być uprawniony np. do:

- przygotowania i przekazania mocodawcy informacji służących sporządzeniu deklaracji,
- odbierania od mocodawcy informacji i sporządzania deklaracji (bez możliwości jej podpisu),
- przygotowania, podpisania i przekazania deklaracji organowi podatkowemu.

Bezpieczeństwo obrotu gospodarczego, a także stosunków regulowanych prawem podatkowym wymaga

niekwestionowania zakresu udzielanego pełnomocnictwa. Gdyby z woli mocodawcy pełnomocnik był pozbawiany prerogatywy podpisania deklaracji, powinno to wprost wynikać z treści pełnomocnictwa. W żadnym razie braku takiego uprawnienia nie można domniemywać. Skoro norma prawa podatkowego (art. 137 § 4 ordynacji) nakazuje nam stosować przepisy K.c. w zakresie pełnomocnictw, nie do utrzymania jest teza NSA, że nie ma normy w systemie prawa publicznego, która umożliwiałaby zastosowanie prawa prywatnego.

3. Przepisy ustaw prawa materialnego (podatki dochodowe – VAT) mówią o składaniu deklaracji według określonego wzoru. Wzory te zawierają nie tylko rubryki „podpis podatnika”. Zdaniem sądu wyklucza to możliwość podpisania deklaracji przez przedstawiciela tegoż podatnika. Jednakże część deklaracji wprost wskazuje na możliwość ich podpisania przez osobę reprezentującą podatnika. Przykładowo:

— deklaracja PCC-1 zawiera miejsce na podpisy „osoby reprezentującej podatnika”,

— deklaracja CIT-2 – „imię i nazwisko osoby odpowiedzialnej za podanie wymaganych danych oraz podpis tej osoby”,

— deklaracja VAT-7 – „podpis podatnika lub osoby reprezentującej podatnika”.

Wydaje się, że nikt nie będzie negował deklaracji podpisanej w przypadku osoby prawnej, np.: przez prezesa zarządu czy też prokurenta, pomimo że nie jest to podatnik, ale jego reprezentant. Nieuzasadnione jest naszym zdaniem różnicowanie w tym zakresie grup podmiotów, które będąc reprezentantami (pełnomocnikami) osoby prawnej mogą to uczynić albo uczynić tego nie mogą. Uprawnienia tych osób wynikają wprawdzie z ustaw szczególnych, ale przecież ustawa o doradztwie podatkowym ma podobny charakter. Negowanie uprawnień doradców podatkowych prowadzi w gruncie rzeczy do usankcjonowania nierówności polegającej np. na możliwości podpisywania deklaracji przez osobę reprezentującą podatnika CIT – i odebranie tej możliwości osobie fizycznej, która jakoby ma to czynić sama. Z ustawy o CIT również nie wynika możliwość podpisywania deklaracji przez przedstawiciela (reprezentanta) podatnika. Ustawodawca nie określa więc z reguły w przepisach prawa materialnego możliwości podpisywania deklaracji przez inne podmioty – w imieniu i na rzecz podatnika. Byłoby to wręcz niemożliwe, biorąc pod uwagę sytuacje, które mogą się wydarzyć w praktyce. Należałoby zapytać, czy w sytuacji braku podmiotu, na którym ciąży obowiązek złożenia zeznania albo który tego nie może uczynić (np. obłożna choroba), należałoby odstąpić od składania deklaracji albo od jej podpisania? Zgodnie ze stanowiskiem sądu w sprawach dotyczących PIT tak właśnie należałoby postąpić. Czy dotyczy to także osób ubezwłasnowolnionych częściowo, które osiągają dochody, ale reprezentuje ich kurator? Czy deklaracje PIT ma złożyć ta osoba czy też może kurator? Pomijam już aspekt najczęściej występujący w praktyce – wyjazd podatnika. Czy ma on przylatywać do kraju z Japonii, aby osobiście podpisać dekla-

rację? Nieporozumieniem jest, że zdaniem sądu działanie przez doradcę doprowadza do złożenia deklaracji przez inną osobę (str. 15 uzasadnienia wyroku). Doradca działa bowiem „na rzecz i w imieniu”.

4. Przyznać należy, że deklaracja (zeznanie) nie jest generalnie oświadczeniem woli. Nie wyklucza to jednak podpisania deklaracji przez doradcę, który w tym zakresie działa w imieniu i na rzecz podatnika. Moim zdaniem mamy w tym zakresie do czynienia z czynnościami o charakterze proceduralnym (procesowym). Skoro możemy pomocniczo stosować przepisy cywilne, przyjrzyjmy się wyrokowi SN.

W wyroku z 19.10.95 r. III CRN 40/95 (OSNIC 3/96 poz. 43) SN uznał, że czynności procesowe są pewną odmianą czynności prawnych choćby dlatego, że rodzą skutki prawne i wielokrotnie są podejmowane w zamiarze ich spowodowania. Podobnie jest w prawie podatkowym. Sporządzanie deklaracji nie tylko czyni zadość przepisom proceduralnym – umieszczonym w prawie materialnym (i w tym zakresie są one oświadczeniem wiedzy), ale też rodzi skutki prawne (choćby w zakresie określenia wysokości zobowiązania podatkowego – art. 21 § 5), czy też wszczęcia postępowania (przy zobowiązaniach powstających poprzez wydanie decyzji). Deklaracje korygujące są zaś składane w celu wywołania określonych skutków w sferze zobowiązań (np.: są powiązane z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty, który jest niewątpliwie oświadczeniem woli). Dlatego też uważam, że doradcy podatkowi mają prawo do podpisywania deklaracji-zeznań, jeżeli treść udzielanego im pełnomocnictwa nie wyłącza takiego uprawnienia, gdyż działają oni w imieniu i na rzecz podatnika (płatnika, inkasenta).

W takiej sytuacji proszę o wyjaśnienie, jakie jest w tej kwestii stanowisko Ministra Finansów, a w szczególności proszę o odpowiedź na następujące pytania:

a) czy zdaniem MF doradcy podatkowi nie mogą podpisywać deklaracji i zeznań podatkowych?

b) w przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze proszę o informację, kto zdaniem resortu jest uprawniony do podpisywania poszczególnych deklaracji (zeznań) jako przedstawiciel-pełnomocnik strony i na jakiej podstawie prawnej i faktycznej,

c) czy w przypadku deklaracji PIT wykluczone jest ich podpisywanie przez podmiot działający w imieniu i na rzecz podatnika?; jeżeli tak, to kto ma podpisywać deklarację, jeżeli podatnik nie może tego czynić samodzielnie (np. przebywa za granicą lub jest obłożnie chory)?

d) czy w przypadku deklaracji (zeznań) podpisywanych do tej pory przez doradców podatkowych, MF będzie wszczynał w stosunku do podatników których deklaracja dotyczyła, postępowanie podatkowe oraz karne skarbowe; proszę o ocenę w tym zakresie skutków finansowych takiego działania,

e) czy MF zamierza wprowadzić zmianę stosownych przepisów prawa podatkowego oraz ustawy o doradztwie podatkowym, aby wprost nadać uprawnienia do podpisywania deklaracji przedstawicielom podatnika?

f) czy w związku z tym problemem należałoby zmienić wzory deklaracji (zeznań) na takie, które wskazywałyby na możliwość podpisywania ich przez podatnika lub ich przedstawicieli?

Posel Bogdan Zdrojewski

Wrocław, dnia 23 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10415)

do ministra finansów

**w sprawie skutków dla budżetu państwa
wprowadzenia i stosowania przepisów dotyczących
naliczania podatku akcyzowego z tytułu
sprowadzania do Polski używanych samochodów
z krajów UE**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie pojawiły się liczne sygnały świadczące i potwierdzające niezgodność zasad pobierania podatku akcyzowego na samochody używane sprowadzone z państw członkowskich UE z art. 23 i 25 Traktatu Rzymskiego z dnia 25 marca 1956 r. (w brzmieniu ustalonym Traktatem Amsterdamskim z 1997 r.), które wyraźnie zabraniają wprowadzania między państwami członkowskimi UE „ceł przywozowych i wywozowych oraz opłat wywierających ten sam skutek”. Zgodnie z art. 91 Konstytucji RP ratyfikowana umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że przynajmniej w przypadku dwóch spraw Wojewódzkie Sądy Administracyjne w Białymstoku i w Olsztynie uchyliły decyzje izb celnych odmawiające zwrotu niesłusznie naliczonego i pobranego podatku, kierując je do ponownego rozpatrzenia. Podobnie pod koniec maja br. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie uchylił decyzję Urzędu Celnego w Lublinie i Izby Celnej w Białej Podlaskiej, nakazując zwrot niesłusznie pobranej akcyzy. Od tego wyroku resort finansów miał złożyć kasację do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Z kolei nie dalej jak 22 czerwca br. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, rozpatrując podobną sprawę, wystąpił o opinię prawną do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w Luksemburgu. Wszelkie przesłanki wskazują, że orzeczenie ETS, który ostatecznie i w sposób dla Polski wiążący rozstrzygnie sprawę i usunie powstałe wątpliwości, uzna zasady naliczania i poboru akcyzy za sprzeczne z prawem unijnym.

Także Komisja Europejska 16 marca br. ogłosiła, że wstępna analiza wskazuje, iż polskie przepisy mogą być sprzeczne z prawem unijnym. Zatem pierwszy etap postępowania o łamanie przez państwo członkowskie prawa wspólnotowego został zakończony.

Panie Ministrze, wszystkie możliwe przesłanki zdają się potwierdzać sprzeczność przepisów o podatku akcyzowym z prawem unijnym. Realna zatem staje się perspektywa konieczności zwrotu niesłusznie pobranego podatku. Przed takim możliwym rozwojem sytuacji i konsekwencjami z tego wynikającymi ostrzegało resort finansów liczne grono ekspertów i innych specjalistów. Również i ja kilkakrotnie w swoich interpelacjach i wystąpieniach zwracałem uwagę na to zagadnienie.

Tymczasem Ministerstwo Finansów z uporem godnym lepszej sprawy trwało bezmyślnie przy swym stanowisku, uporczywie twierdząc, że skoro samochody osobowe nie należą do produktów, w przypadku których obowiązuje harmonizacja stawek podatku akcyzowego, to można nią dowolnie manipulować. Tymczasem przecież nie powinno być żadnych różnic, od strony celnej i fiskalnej, pomiędzy osobą, która nabywa samochód nowy lub używany np. w Warszawie i rejestruje go w Łodzi, a osobą, która nabywa go np. w Berlinie czy Paryżu i rejestruje go w Warszawie, Łodzi, Krakowie czy innym miejscu naszego kraju. Ograniczenia techniczne, ilościowe oraz podatkowe dla towarów kupionych np. w Niemczech czy Czechach nie mogą być bowiem surowsze niż dla podobnych towarów kupionych w Polsce.

Obecnie, w sytuacji kiedy Skarb Państwa i budżet stanęły w obliczu zwrotu pobranych nienależnie podatków wraz z odsetkami, proszę Pana Ministra o wyjaśnienie powyższych kwestii.

Dlaczego Ministerstwo Finansów w sposób tak bezmyślny upierało się i upiera przy utrzymaniu rozwiązań sprzecznych z prawem, szkodliwych dla obywateli i budżetu? Kto jest odpowiedzialny za stworzenie, przyjęcie i utrzymywanie jako obowiązującej takiej interpretacji prawa unijnego?

Dlaczego resort finansów nie reagował na powtarzające się sygnały ostrzegające o niezgodności naszego podatku akcyzowego z prawem unijnym? Czy resort finansów planuje zaprzestanie poboru nielegalnego podatku i propozycje odpowiednich zmian w prawie, a jeśli tak, to kiedy?

Proszę o przedstawienie wyczerpującej informacji, jakie będą skutki finansowe dla Skarbu Państwa i budżetu w momencie ostatecznego potwierdzenia niezgodności zapisów odnośnie podatku akcyzowego od sprowadzanych z państw członkowskich UE samochodów używanych z prawem Unii Europejskiej?

Czy może Pan Minister wskazać źródło pokrycia owych wydatków, czy też uznaje Pan, że będzie to już tylko i wyłącznie problem nowego rządu i nowego ministra finansów?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Dolniak

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Interpelacja (nr 10416)

do ministra zdrowia

w sprawie wejścia w życie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym

Panie Ministrze! W ostatnich dniach zwrócili się do mnie przedstawiciele Związku Pracodawców Ratownictwa Medycznego Samodzielnych Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej zaniepokojeni brakiem jednoznacznej informacji na temat dalszych losów ustawy z dnia 25 lipca 2001 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym i jej wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2006 r.

Z posiadanych przez nich informacji wynika, iż Narodowy Fundusz Zdrowia nie przygotowuje się do kontraktowania usług w zakresie ratownictwa medycznego na 2006 rok. Oznacza to, że ratownictwo medyczne – zgodnie z zapisami ustawy – winno być finansowane z budżetu państwa poprzez wojewodów, a więc konieczne jest zabezpieczenie w budżecie państwa odpowiednich środków na jego działalność. Tak jednak się nie dzieje. To skazuje wprowadzenie ustawy o PRM na niepowodzenie, a dyrektorów pogotowia w całym kraju na poważne trudności w zarządzaniu jednostką w sytuacji braku informacji o sposobie finansowania.

W związku z powyższym pytam:

— Czy widzi Pan możliwość wprowadzenia ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym w sytuacji braku zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych?

— Czy jedynym rozwiązaniem tej trudnej sytuacji jest przesunięcie wejścia w życie ustawy do 1 stycznia 2007 r.?

Posel Tadeusz Polański

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

Interpelacja (nr 10417)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie skupu owoców miękkich

Panie Ministrze! Pomimo tego, że tegoroczne zbiory truskawek będą wyższe niż w ubiegłym roku (wówczas wyniosły ok. 180 tys. ton), to niestety bieżący rok z całą pewnością będzie bardziej niekorzystny dla producentów truskawek. Wynika to z faktu, iż proponowane ceny skupu poniżej 1 zł za 1 kg (w niektórych regionach Polski 40 gr.) nie zapewniają nawet zwrotu poniesionych kosztów. Według danych GUS, średnie ceny skupu w 2004 r. kształtowały się na poziomie 1,6 zł za kg wobec 4,57 zł/kg w 2003 roku.

Istnieje poważne zagrożenie, iż podobna sytuacja spotka plantatorów pozostałych owoców miękkich.

W Polsce ponad 450 tys. gospodarstw rolnych zajmuje się produkcją owoców miękkich. Ich roczna produkcja jest porównywalna z produkcją całej starej piętnastki Unii Europejskiej. Ponieważ kraje UE nie były samowystarczalne, jeśli chodzi o zapotrzebowanie na owoce miękkie, i w dużej części je importowały, nie istniała potrzeba uregulowania tego rynku. Stało się to konieczne po wstąpieniu Polski do UE.

Obecnie owoce miękkie są objęte w UE wspólną organizacją rynku owoców i warzyw, ich uprawa nie korzysta jednak z systemu wsparcia produkcji kierowanej do przetwórstwa, jak również nie ma możliwości otrzymania rekompensat z budżetu UE z tytułu nieprzeznaczenia tych owoców do sprzedaży.

Koniecznym wydaje się zbilansowanie produkcji owoców miękkich w Unii Europejskiej, określenie potrzeb, możliwości skupu i przetwórstwa i w oparciu o te informacje uregulowanie rynku krajowego i unijnego.

Panie Ministrze! Powtarzający się corocznie duży urodzaj owoców miękkich kształtuje ich ceny na niskim poziomie, uniemożliwiając rolnikom ich korzystny zbyć. Sytuacja taka miała miejsce w 2004 r., co w połączeniu z importem na dużą skalę owoców miękkich z Azji spowodowało spadek cen skupu i pozostawianie owoców na krzewach.

Aby tak nie stało się w roku bieżącym i przyszłych latach konieczne jest powstrzymanie importu owoców miękkich z Chin i Afryki Północnej np. ustanawiając kontyngenty ilościowe lub ceny minimalne lub umieszczając na produktach importowanych informacji o kraju ich pochodzenia.

Sytuację mogłaby poprawić dopłata do owoców przeznaczonych do przetwórstwa członkom grup producenckich oraz zawieranie umów kontraktacyjnych z przemysłem.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zamierza uregulować rynek owoców miękkich?
2. Jakie działania podejmie Rząd w celu ochrony krajowych producentów przed niekontrolowanym napływem tanich owoców miękkich?
3. Czy planowane jest objęcie producentów i przetwórców owoców miękkich wsparciem systemowym?

Posel Tadeusz Polański

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

Interpelacja (nr 10418)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie wstrzymania działań syndyka masy upadłości TOP CAR Paweł Obrębski spółka jawna w Lublinie, będącej własnością Juliusza Palonki

Panie Ministrze! Akademia Rolnicza w Lublinie jest wieczystym użytkownikiem gruntu stanowiącego własność Skarbu Państwa. Uczelnia ma charakter publiczny i stanowi kuźnię najznakomitszej kadry dydaktyczno-naukowej, a corocznie promowani jej absolwenci zasilają placówki badawczo-naukowe, doświadczone i praktyczne w kraju i poza granicami.

Wieloletnie osiągnięcia Akademii Rolniczej w Lublinie statuuja ją na jednym z najwyższych poziomów naukowych. Jej kadra cieszy się niekwestionowanym autorytetem wśród najwybitniejszych sław z dziedziny nauk rolniczych i pokrewnych.

Na nieruchomości będącej własnością Uczelni przedsiębiorstwo pod nazwą firmy „TOP-CAR” – Paweł Obrębski poczyniło nakłady (dot. ul. Głębockiej w Lublinie).

Od lipca 2002 r. trwają negocjacje z syndykiem na temat wartości nakładów poczynionych poprzez „TOP-CAR” – Paweł Obrębski – Spółka jawna w upadłości.

Przedstawiona przez syndyka w lipcu 2002 roku wycena tych nakładów nie mogła być przez Akademią Rolniczą przyjęta z uwagi na liczne błędy, między innymi zaliczenie do nakładów majątku Uczelni. Znajduje to odzwierciedlenie w protokołach rozbieżności sygnowanych pismami Akademii Rolniczej z dnia 8 lipca 2002 roku oraz z dnia 24 lipca 2004 r. Władze Uczelni kilkakrotnie ponaglały syndyka do ostatecznego rozwiązania kwestii rozliczania nakładów -bez uszczerbku dla żadnej ze stron – uznając, że sprawę należy załatwić bezspornie i w sposób oczywiście uczciwy (za czym jako posłowie autorzy tej interpelacji optujemy).

Powołano rzeczoznawcę do wyceny nakładów poczynionych poprzez obie strony. O powyższej sytuacji – zważywszy jej rangę – na bieżąco informowany był sędzia-komisarz. W dniu 10 marca 2005 roku syndyk wniósł do sędziego-komisarza o zezwolenie na sprzedaż przedsiębiorstwa upadłej spółki z wolnej ręki. w licznie zgromadzonej korespondencji między obu stronami zauważa się liczne sprzeczności, a nawet stwierdzenia przeciwstawne, sygnowane przez syndyka masy upadłości. Taki stan rzeczy w sposób oczywisty wprowadza w błąd sędziego-komisarza, a tym samym może mieć istotny wpływ na merytoryczną decyzję tegoż.

Od dłuższego czasu syndyk nie kontaktuje się z władzami Uczelni, co staje się istotnie niepokojącym faktem. Syndyk zaniechał prowadzenia rokowań w celu wyboru najkorzystniejszej oferty na zakup upadłego przedsięwzięcia, ani nie wykazał czy takowe prowadził i w jaki sposób. Akademia Rolnicza nigdy żadnej

oferty nie składała. Dlatego też nie może być mowy o takiej ofercie, czy jej wadliwości. Uczelnia nie otrzymała od syndyka informacji o potrąceniu należności od upadłego – złożonego pismem z dnia 24 marca 2005 roku – albowiem sędzia-komisarz nie wyraził zgody na proponowany sposób rozliczeń.

Sprzedaż upadłego przedsiębiorstwa odbyła się w niejasnych okolicznościach, a nabywca przedstawił władzom Uczelni niekompletny akt notarialny. Nowy nabywca złożył Uczelni propozycję co do rozliczeń równowartości nakładów w taki sposób i oferując taką kwotę, która gołym okiem rodzi podejrzenia „dziwnej” transakcji przeprowadzonej przez syndyka - działającego z niewyjaśnionych powodów w pośpiechu.

Wobec powyższego, mając na uwadze dobro majątku Uczelni - jako dobro szczególnie chronione - prosimy o możliwie niezwłoczne podjęcie działań przez Pana Ministra, spowodowanie wyjaśnień działań syndyka masy upadłościowej oraz rozważenia możliwości zastosowania trybu unieważnienia zawartej umowy, jako godzącej żywotnie w interes Skarbu Państwa, reprezentowany przez władze Akademii Rolniczej.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie:

Jakie działania Podejmie Pan Minister aby rozwiązać zaistniały problem?

Posłowie Marian Wesołowski,
Ryszard Stanibuła
i Arkadiusz Bratkowski

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10419)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmiany niektórych przepisów
rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi
z dnia 23 grudnia 2004 r. w sprawie nazw i siedzib
oraz ramowego statutu wojewódzkich ośrodków
doradztwa rolniczego**

W związku z licznymi protestami lokalnych społeczności wnosząc o wszczęcie w trybie pilnym procesu legislacyjnego mającego na celu zmianę przepisów przywołanego powyżej rozporządzenia poprzez usytuowanie siedziby Śląskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Mikołowie – mieście będącym siedzibą Śląskiego ODR do czasu wejścia w życie przepisów rozporządzenia z dnia 23 grudnia 2004 r.

Podkreślić należy, iż zmiana dotychczasowej funkcjonującej od 1968 r. śląskiej siedziby Ośrodka Doradztwa Rolniczego nastąpiła z naruszeniem art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. Nr 251, poz. 2507), w myśl którego minister właściwy do spraw rozwoju wsi

określa m.in. siedzibę ośrodka doradztwa, czyniąc to po zasięgnięciu opinii właściwego wojewody. Poza tym minister uwzględnia w szczególności zapewnienie realizacji zadań jednostki doradztwa rolniczego na terenie całego kraju, a także jednolitą organizację i sposób działania tej jednostki.

Pomijając fakt nieuwzględniania opinii Wojewody Śląskiego w przedmiotowej sprawie wskazującej Mikołów jako śląską siedzibę ODR, zauważyć trzeba, iż zmiana dotychczasowego centrum Ośrodka skutkuje pogorszeniem jakości dotychczas realizowanych zadań. Świadczą o tym następujące fakty:

— podregion częstochowski jest najmniej zaludnionym terenem spośród wszystkich podregionów, dla których właściwym miejscowo jest śląski ODR,

— podregion częstochowski liczy 54,3 tys. gospodarstw rolnych, podczas gdy podregion centralny śląski posiada ich 92,1 tys., zaś bielsko-bialski 61 tys. (jedynie podregion rybnicko-jastrzębski posiada mniejszą liczbę, tj. 42,7 tys. gospodarstw rolnych),

— w południowej i centralnej części województwa śląskiego położonych jest ok. 165 tys. ha gruntów ornych (bez łąk i pastwisk) o bardzo wysokiej przydatności rolniczej położonych na obszarze o wskaźnikach waloryzacji przyrodniczej wyższych od średniej krajowej; północna część województwa dysponuje ok. 74 tys. ha dobrych gruntów ornych o wskaźnikach waloryzacji gorszych od średniej krajowej (i wojewódzkiej),

— teren środkowej części województwa śląskiego postrzegany jest jako zagłębie materiału nasadzeniowego roślin, ponadto jest to liczący się w kraju ośrodek fermowej produkcji drobiu oraz przetwórstwa mięsnego i warzywnego.

Wyraźnego podkreślenia wymaga fakt, że ośrodek w Mikołowie to jedna z najstarszych, a zarazem jedna z najbardziej doświadczonych instytucji doradczych w kraju. W porównaniu z ośrodkiem w Częstochowie placówka mikołowska posiada wyróżniającą się bazę merytoryczną i dydaktyczną. Pola wystawowe, dydaktyczne, doświadczalne, jak również laboratorium, własna poligrafia, biblioteka, sale konferencyjne, hotel, restauracja i centralne położenie z bardzo dogodnym dojazdem z każdego miejsca w województwie to kilka spośród wielu argumentów, które ukształtowały opinię o mikołowskiej placówce jako profesjonalnej i najbardziej optymalnej jednostce spełniającej wszystkie kryteria bycia główną siedzibą Śląskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego.

Nieuzasadniona merytorycznie zmiana dotychczasowej siedziby śląskiego ODR sprzyja negatywnym nastrojom wśród rolników, zwłaszcza południowej i centralnej części województwa.

Jest ona traktowana jako niezrozumiała decyzja urzędnicza zwłaszcza przez mieszkańców powiatu raciborskiego, cieszyńskiego, bielskiego, żywieckiego, wodzisławskiego, rybnickiego, mikołowskiego i gliwickiego. Brak jasno określonych racjonalnych przesłanek przemawiających za zasadnością wprowadzenia zmian lokalizacyjnych rodzi przekonanie o zigno-

rowaniu wszystkich merytorycznych i logistycznych argumentów przemawiających za centralnym ulokowaniem siedziby Śląskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w sąsiedztwie stolicy województwa. Dowodzi to także naruszenia przywołanego w petitum art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. Nr 251, poz. 2507), a co się z tym wiąże wadliwego określenia siedziby Śląskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w rozporządzeniu wykonawczym do tej ustawy.

Z poważaniem

Poseł Eugeniusz Wycisło

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

Interpelacja (nr 10420)

do ministra edukacji narodowej i sportu

w sprawie braku możliwości zakwalifikowania się nauczycieli na kursy dla ekspertów prowadzone przez centralne ośrodki kształcenia nauczycieli

Szanowny Panie Ministrze! 22 czerwca 2005 r. na stronie Centralnego Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Nauczycieli ukazał się komunikat o rozpoczęciu rekrutacji chętnych do udziału w szkoleniach na ekspertów komisji kwalifikacyjnych na stopnie awansu zawodowego nauczycieli. W celu dokonania zgłoszenia należało wypełnić formularz znajdujący się na platformie internetowej www.ekspert.edu.pl. Formularz ten, zgodnie z zapowiedzią, miał być aktywny od godz. 12 w dniu 30.06.2005 r.

Niestety, system elektronicznego wpisywania się na szkolenia zawiódł lub zabrakło wyobraźni osobom odpowiedzialnym za przygotowanie szkoleń i naboru. Osoby, które w dniu 30 czerwca 2005 r. dokładnie o godz. 12 rozpoczęły wpisywanie wymaganych danych do formularza, natychmiast otrzymały komunikat, iż limit miejsc na województwo został wyczerpany, a następna rekrutacja odbędzie się w grudniu 2005 r. Odebrałam mnóstwo telefonów od zdesperowanych nauczycieli, zaskoczonych szybkością otrzymania informacji odmownej.

Zaintrygowana telefonami nauczycieli postanowiłam sprawdzić, ile czasu zajmie mi wpisanie wymaganych do rejestracji danych (tj. wybór jednostki szkoleniowej, wybór województwa i wpisanie numeru PESEL). Nie wiem, czy mój czas (niecałe 16 sekund) byłby wystarczający, aby zakwalifikować się na kurs. Swoją próbę przeprowadzałam 30 czerwca w godzinach popołudniowych celem sprawdzenia systemu.

Zmiana wymagań wobec ekspertów była jedną z ważniejszych zmian mających doprowadzić do udoskonalenia przeprowadzania procedury awansu zawodowego nauczycieli. Niestety, jedno niewłaściwe roz-

wiązanie zniweczyło pracę wielu osób, zburzyło zaufanie do instytucji państwowych i urzędników, zrodziło podejrzenia o nieuczciwe przeprowadzenie rekrutacji.

Panie Ministrze! Jestem oburzona sposobem potraktowania chętnych do udziału w kursie nauczycieli. Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak to się stało, że w momencie ogłoszenia rejeestracji osoby wysyłające formularz zgłoszeniowy otrzymywały od razu informację o braku miejsc?

2. Ilu nauczycieli wysłało formularze zgłoszeniowe, ilu nauczycieli dostało się na kurs, a ilu otrzymało odpowiedź o braku miejsc?

3. Czy procedura przyjmowania zgłoszeń została przeprowadzona w sposób uczciwy? Szybkość otrzymania odmowy w opinii wielu nauczycieli rodzi podejrzenia o możliwości dostania się na kurs poza oficjalną drogą.

4. Kto odpowiada za zaistniałą sytuację i jakie konsekwencje w stosunku do tych osób zostaną przez Pana Ministra wyciągnięte?

5. Jakie kroki podejmie Pan Minister, aby uniknąć takich sytuacji w przyszłości i aby odesłani dzisiaj z przysłowiowym „kwitkiem” nauczyciele mieli szansę na odbycie szkolenia w terminie umożliwiającym im wpis na listę ekspertów wg nowych zasad?

Z poważaniem

Poseł Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10421)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie sytuacji Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Łodzi

Szanowny Panie Ministrze! Jestem głęboko zaniepokojona dramatyczną sytuacją finansową i realnym zagrożeniem upadku ZOZ MSWiA w Łodzi, jedyne szpitala resortowego w naszym regionie, pełniące ważne funkcje statutowe na rzecz Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

24 czerwca 2005 r. na spotkaniu z przedstawicielami organizacji związkowych i Dyrekcją ZOZ MSWiA w Łodzi otrzymałam informację o katastrofalnej sytuacji finansowej szpitala. ZOZ przeprowadził wstępną restrukturyzację w zakresie organizacyjnym i kadrowym, dzięki której uzyskał równowagę finansową na poziomie operacyjnym. Narastający dług (obecnie w wysokości około 50 mln złotych, przy rocznym budżecie 35 mln złotych), zaciągnięty przez poprzednich dyrektorów, generujący ok. 5 mln zł kosztów finansowych rocznie, spowoduje w niedługim czasie konieczność likwidacji szpitala, której koszty, w wysokości 70

mln zł, poniesie organ założycielski – MSWiA (budżet państwa). Pragnę podkreślić, że Dyrekcja ZOZ-u, opracowując plan restrukturyzacji, uzyskała pełne zaufanie i poparcie załogi.

Brak zainteresowania i pomocy ze strony MSWiA powoduje postępującą degradację tak ważnej dla regionu łódzkiego i obronności państwa placówki.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy kierowany przez Pana resort MSWiA określił docelową liczbę szpitali resortowych i jakie miejsce przewidziano w tym systemie dla szpitala łódzkiego?

2. Jakie działania naprawcze podjął Pana resort w celu ratowania szpitala i uzdrowienia jego kondycji finansowej?

3. Jaka jest przyczyna braku reakcji Pana resortu na powstałe zadłużenie (w latach 2002–2004 nastąpił przyrost zadłużenia z 13 mln zł do 47 mln zł)?

4. Jakie konsekwencje wyciągnięto wobec winnych sytuacji zaistniałej w latach 2002–2004?

5. Czy MSWiA planuje podjęcie działań umożliwiających skorzystanie przez ZOZ MSWiA w Łodzi z dobrodziejstw ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 roku o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej?

6. Czy organ założycielski (MSWiA) ma plan pomocy dla ZOZ MSWiA w Łodzi, w wyniku którego spłacone zostanie zadłużenie szpitala w wysokości 50 mln złotych?

7. Z wyliczeń dyrekcji szpitala wynika, że sanacja ZOZ-u MSWiA w Łodzi jest jak najbardziej możliwa po udzieleniu szpitalowi pomocy finansowej w wysokości 19,5 mln złotych na pokrycie części ujemnego wyniku finansowego. Czy jako organ założycielski udzieli Pan szpitalowi tej pomocy?

8. Czy Pan wie o tym, że obecna polityka resortu wobec szpitala w krótkim czasie doprowadzi do upadku tej placówki i konieczności pokrycia przez budżet państwa kwoty około 70 mln zł z tytułu likwidacji?

Posel Elżbieta Więclawska-Sauk

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10422)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie programu stypendialnego dla młodzieży ze środowisk byłych pracowników PGR

Szanowny Panie Premierze! Od 1998 r. realizowany jest program stypendialny dla młodzieży ze środowisk popegeerowskich, uczęszczającej do szkół ponadgimnazjalnych. Ten niezwykle ważny program, koordynowany obecnie przez Agencję Nieruchomości Rolnych, z roku na rok obejmował coraz większą liczbę uczniów i studentów – od zaledwie 650 w pierw-

szym roku jego funkcjonowania do ok. 50 tys. w zakończonym właśnie roku szkolnym i akademickim.

Zmiany przepisów, m.in. ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa i ustawy o systemie oświaty, sprawiły, że powyższe stypendia mają być wypłacane tylko do 30 czerwca 2005 r. Postawi to tysiące młodych ludzi w wielu regionach kraju, np. na Warmii i Mazurach, znajdujących się w niezwykle trudnym położeniu materialnym, w sytuacji niemal bez wyjścia. Należy przy tym zaakcentować, iż regulamin stypendialny ANR przewidywał przekazywanie świadczeń do czasu ukończenia szkoły, toteż ich dość raptowne „wygaszenie” może być uznane za sprzeczne z zasadą ochrony praw nabytych, a nawet za naruszenie praw obywatelskich. Takie stanowisko zażył też Rzecznik Praw Obywatelskich.

W związku z tym pytam Pana Premiera o możliwość zachowania dotychczasowego systemu dla uczniów i studentów, którzy już nabyli prawa do stypendiów – do czasu zakończenia przez nich edukacji w odnośnych szkołach. Wydaje się to jedynym sprawiedliwym, a zarazem zgodnym z prawem, rozwiązaniem – tym bardziej iż co roku liczba tych młodych ludzi objętych omawianym systemem będzie się zmniejszać. „Wygaszenie” zatem systemu nastąpiłoby w sposób naturalny, a nie nagły.

Z wyrazami szacunku

Posel Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10423)

do ministra edukacji narodowej i sportu

w sprawie odmowy dotacji do czasopism dla młodzieży niewidomej i niedowidzącej „Promyk” i „Światelko” przy jednoczesnym finansowaniu publikacji pt. „Homofobia po polsku”

Z doniesień medialnych wynika, że Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu odmówiło dalszej dotacji dla jedynych w Polsce czasopism przeznaczonych dla młodzieży niewidomej i niedowidzącej pt. „Promyk” i „Światelko”. Jednocześnie w ostatnim czasie zetknąłem się na jednym z moich spotkań z wyborcami z publikacją pt. „Homofobia po polsku”, której wydanie zostało sfinansowane ze środków Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania:

— Dlaczego Ministerstwo odmówiło dalszego dofinansowania tak pożytecznych publikacji, jak „Promyk” i „Światelko”? Czy nie jest to Pana zdaniem przejaw dyskryminacji osób niepełnosprawnych, szczególnie w zestawieniu z faktem sfinansowania książki pt. „Homofobia po polsku”?

— W oparciu o jaką podstawę prawną Ministerstwo sfinansowało publikację pt. „Homofobia po polsku”? Czy książka ta to jedyna publikacja o tematyce dotyczącej homoseksualizmu dofinansowana ze środków Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu?

— Ile kosztowało roczne dofinansowanie dla czasopism „Promyk” i „Światelko”, a ile środków Ministerstwo przeznaczyło na sfinansowanie książki „Homofobia po polsku”? Ile środków corocznie przeznaczonych jest na publikacje dla osób niepełnosprawnych, w tym na podręczniki?

Z poważaniem

Posel Andrzej Mańka

Lublin, dnia 28 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10424)

do ministra zdrowia

w sprawie włączenia masażu limfatycznego dla kobiet po mastektomii do koszyka świadczeń refundowanych ze środków NFZ

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce nowotwory złośliwe są najczęstszą przyczyną zgonów wśród kobiet poniżej 65 roku życia. Wśród tych nowotworów rak piersi zajmuje pierwsze miejsce. Wiele kobiet dotkniętych tą chorobą udało się uratować dzięki wykryciu guza, szybkiej interwencji chirurgicznej, która pozabawiła je jednej lub obydwu piersi. Niestety sam zabieg nie jest końcem problemów. Działające na terenie całego kraju stowarzyszenia „Amazonek” organizują spotkania, wspierają się wzajemnie i starają się organizować niezbędne zabiegi rehabilitacyjne, które są konieczne, aby wrócić do zdrowia. Kobiety same starają się pozyskiwać środki z fundacji i samorządów. Wszelkie działania nie przynoszą pełnych efektów i nadal odczuwalny jest znaczny niedostatek środków finansowych między innymi na formę rehabilitacji, jaką jest masaż limfatyczny. Dla dobra tak znacznej liczby kobiet, które starają się przezwyciężyć własne słabości, masaż limfatyczny powinien zostać zaliczony do świadczeń refundowanych ze środków NFZ.

W związku z zaistniałą sytuacją kieruję do Pana następujące pytania:

1. Czy Resort dostrzega możliwość włączenia masażu limfatycznego do świadczeń refundowanych przez NFZ?

2. Czy Pan Minister nie widzi konieczności wzmocnienia profilaktyki nie tylko w zakresie wczesnego wykrywania i leczenia, ale także w kwestii unikania, ograniczania powikłań?

Z poważaniem

Posel Andrzej Grzyb

Ostrzeszów, dnia 21 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10425)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji Południowych Zakładów Przemysłu Skórzanego „Chelmek” SA w Chelмку

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 7 kwietnia 1998 r. około 5000 pracowników PZPS „Chelmek” S.A. w Chelмку otrzymało akcje tej Spółki na podstawie umowy nieodpłatnego nabycia akcji. Przeciętny pracownik posiadający 20-letni staż pracy uzyskał tą drogą 80 akcji imiennych o wartości nominalnej każdej akcji po 1 złoty. Ponieważ minęło od ww. daty już 8 lat, zaś PZPS „Chelmek” został tak zrestrukturyzowany, że nie wiadomo, jakie przedsiębiorstwo jest następcą prawnym, przeto akcjonariusze-pracownicy i byli pracownicy czują się oszukani. W ostatnim okresie czasu do mojego Biura Poselskiego w Oświęcimiu trafiło kilkunastu z nich z prośbą o pomoc w uzyskaniu odpowiedzi, co mają uczynić z otrzymanymi akcjami.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kto jest następcą prawnym PZPS „Chelmek”?
2. Kto odpowiada za losy wyemitowanych akcji imiennych ww. Spółki?
3. Jaka jest aktualna wartość tych akcji?
4. Co mają uczynić z wymienionymi akcjami ich właściciele?

Z poważaniem

Posel Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 22 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10426)

do ministra zdrowia

w sprawie wybranych szczegółowych zasad kontraktowania przez NFZ usług medycznych w jednostkach opieki zdrowotnej

Szanowny Panie Ministrze! Jedną z – wydawałoby się, że mało znaczącą – zasad jest, że każda z jednostek opieki zdrowotnej zawierająca umowę z NFZ musi opieczętować każde skierowanie lekarskie, receptę itp. swoją pieczęcią zawierającą informację o zawartej umowie z NFZ (numer umowy). Taka sytuacja jest bardzo jasna, ma oczywiście swoje walory, ale niestety również wady. Otóż szczególnie obecnie, przy rocznych umowach, rodzi to konieczność tworzenia nowych pieczęci. W skali kraju wydatki na ten cel przekraczają budżet roczny przeciętnego szpitala powiatowego. Nie sędzę, aby było to w obecnej sytuacji właściwe. Na pewno jest tzw. złym przykładem płyną-

cym z góry. Oszczędnościowe, sytuacyjne tzw. wynalazki w postaci wycinania informacji na pieczętkach na wiele się nie zdadzą.

Analizując to od strony praktycznej, na pewno w przeciętnym zbiorze kilkutysięcznym podmiotów realizujących umowy z oddziałem NFZ można to w sytuacjach uzasadnionych od razu wyjaśnić w kilka minut (na tzw. piechotę, czyli papierowo, lub za przysłowio- wym kliknięciem – drogą elektroniczną).

Nasuwa się tu oczywiście żal za brak postępu w stwo- rzeniu RUM-u. Wtedy byłoby to banalnie proste. Obecnie zmiana tej sytuacji wymaga nowelizacji sto- sownego rozporządzenia z 2004 roku.

Szanowny Panie Ministrze! Mam nadzieję, że uwzględniając realia praktyczne, interes społeczny, podzieli Pan wyrażane powyżej zdanie. W związku z tym jakie zamierza Pan podjąć kroki zmierzające do zmiany przywołanej sytuacji?

Z poważaniem

Posel Alfred Owoc

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10427)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie polskich zadłużeń z tytułu opłacania składek członkowskich w różnych organizacjach międzynarodowych

Szanowny Panie Ministrze! Media doniosły, iż zobowiązania polskie z tytułu zalegania składkowego do róż- nych organizacji międzynarodowych, których Polska jest członkiem, sięgają kwoty 30 mln. Wydaje się, iż najwięk- szy problem w zakresie poziomu zadłużenia finansowe- go występuje wobec Organizacji Narodów Zjednoczo- nych. Mając pełną świadomość, iż takie zaległości nie są polską specjalnością, ale z przykrością stwierdzam, że cechują najczęściej kraje uważane za ubogie i odbiegają- ce wielopłaszczyznowo od Polski i zawsze w powszech- nym osądzie nie przynoszą chwały.

Można przytoczyć wiele opinii, w tym na przykład USA o ONZ, ale sądzę, że to raczej element taktyki.

Jeśli podobne przesłanki są źródłem naszego za- dłużenia, to odstępuję od troski. Gdyby to miało być jednak pochodną luk w budżecie MSZ, to problem jest ostrzejszy w swojej konsekwencji i nie można nad tym przejść do porządku dziennego.

Szanowny Panie Ministrze, co jest powodem takiej sytuacji? Jakie zamierza Pan podjąć kroki przeciw- działające temu zjawisku?

Z poważaniem

Posel Alfred Owoc

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10428)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie braku realizacji ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zакладów opieki zdrowotnej w zakresie wsparcia z budżetu państwa Banku Gospodarstwa Krajowego mającego prowadzić proces racjonalizacji finansowej zadłużonych publicznych jednostek służby zdrowia

Szanowny Panie Premierze! W maju br. weszła w ży- cie uchwalona 15 kwietnia br. ustawa o pomocy pu- blicznej i restrukturyzacji publicznych zoz-ów (Dz.U. 2005, Nr 78, poz. 684), która, najkrócej mówiąc, prze- widuje wsparcie budżetowe Banku Gospodarstwa Krajowego, a BGK w oparciu o powyższe pozyskane środki oraz obowiązujące prawo będzie prowadzić ustawowy proces racjonalizacji finansowej zadłu- żonych publicznych jednostek służby zdrowia. Sytuacja obecna w wielu jednostkach opieki zdrowotnej jest dramatyczna. Ratunkiem miała być, nawet przy swej kontrowersyjności, powyższa ustawa. Obraz sytuacji jest następujący: chętne i przygotowane restruktury- zacyjnie jednostki, są ugody z wierzycielami – całe ciągi przygotowań m.in. z uciekającymi terminami. Niestety, można by rzec: jak zwykle, nie jest przygoto- wany Rząd, a dokładnie Minister Finansów, który nie uruchomił żadnych środków.

Taka sytuacja uniemożliwia jakiekolwiek działania w rozumieniu przywołanej ustawy.

Trudno się dopatrzeć w tak eksponowanej medial- nie pomocy Państwa znamion interesu społecznego lub tzw. kapitału politycznego sprawujących władzę. Czy to jest nieudolność? Czy może barbarzyńska spo- łecznie działalność? Czym to jest spowodowane?

Szanowny Panie Premierze, jakie zamierza Pan Premier podjąć kroki w tej sprawie?

Z poważaniem

Posel Alfred Owoc

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10429)

do ministra gospodarki i pracy

w sprawie algorytmu podziału między województwa środków z regionalnych funduszy Unii Europejskiej na lata 2007–2013

Na Konwencji Marszałków Województw RP, któ- ry miał miejsce w dniach 2-3 czerwca 2005 r., przed- stawiona została propozycja Ministerstwa Gospodarki

i Pracy algorytmu podziału między województwa środków z regionalnych funduszy Unii Europejskiej na lata 2007-2013. Zaproponowany algorytm posiada bardzo poważne wady, a w szczególności jest znacznie gorszy od algorytmu, który został uzgodniony przez zespół międzyresortowy oraz przedstawicieli wszystkich województw i MGİP na warsztatach w Sopocie.

Po pierwsze, proponowany przez MGİP algorytm w wielu przypadkach przyznaje większe per capita środki województwom o wyższych wskaźnikach gospodarczych, a mniejsze województwom o gorszych. Tak na przykład województwo małopolskie miałoby otrzymywać o ponad 10% mniej środków per capita od województwa mazowieckiego, pomimo iż Małopolska charakteryzuje się wyższym bezrobociem oraz prawie dwukrotnie niższym PKB per capita. Taki podział środków jest całkowicie nieuzasadniony i jaskrawo niesprawiedliwy, a fakt, że algorytm MGİP generuje tego typu wyniki, wydaje się całkowicie go dyskwalifikować.

Po drugie, w niektórych przypadkach dysproporcje między środkami, które proponowany przez MGİP algorytm przyznaje poszczególnym jednostkom samorządowym, są znacznie większe od dysproporcji między wskaźnikami gospodarczymi tych jednostek. Na przykład województwo małopolskie miałoby otrzymywać środki prawie 2,2-krotnie mniejsze per capita od województwa warmińsko-mazurskiego, gdy tymczasem stopa bezrobocia w pierwszym województwie jest niższa jedynie o około połowę, a PKB per capita wyższy jedynie o około 15%. Istnienie tak dużych dysproporcji między regionami biednymi oraz względnie bogatymi wydaje się nieuzasadnione. Ponadto w koniunkcji ze wzmiankowanym wcześniej faktem, że województwa bogatsze mogą dostawać na mocy algorytmu MGİP więcej środków od województw biedniejszych, istnienie tych dysproporcji dowodzi, że nie ma ścisłego i logicznego związku pomiędzy rozwojem gospodarczym i stopą bezrobocia poszczególnych województw a ilością środków przyznawanych im przez algorytm MGİP.

Po trzecie, proponowany przez MGİP algorytm jest wewnętrznie niespójny. Albowiem kryterium udziału województw w tworzeniu PKB Polski promuje regiony bogate, natomiast kryterium posiadania PKB per capita na poziomie poniżej 80% średniej krajowej promuje regiony ubogie.

Po czwarte, kryterium udziału województw w tworzeniu PKB Polski, eo ipso cały oparty na nim algorytm, promując regiony względnie bogate, stoi w sprzeczności z ideą unijnych funduszy regionalnych, których celem jest przecież przede wszystkim wyrównywanie poziomu rozwoju gospodarczego różnych regionów UE.

Po piąte, proponowany przez MGİP algorytm jest w wysokim stopniu arbitralny. Nie widać bowiem żadnego uzasadnienia dla liczb, które pojawiają się w kryterium posiadania PKB per capita na poziomie poniżej 80% średniej krajowej (dlaczego przyznawać dodatkowe punkty województwom, w których PKB per capita wynosi poniżej 80% średniej krajowej, a nie na przy-

kład poniżej 70%?) oraz w kryterium liczby ludności w powiatach o stopie bezrobocia przekraczającej 150% średniej krajowej (dlaczego przyznawać dodatkowe punkty województwom za zawieranie powiatów o stopie bezrobocia powyżej 150% średniej krajowej, a nie na przykład powyżej 125%?). W tym ostatnim kryterium całkowicie dowolny wydaje się również wybór powiatu jako administracyjnej jednostki odniesienia (dlaczego liczyć w obrębie poszczególnych województw ludność w powiatach o wysokim bezrobociu, a nie na przykład ludność w gminach o wysokim bezrobociu?).

Należy zwrócić uwagę, że projekt algorytmu uzgodniony przez zespół międzyresortowy oraz przedstawicieli wszystkich województw i MGİP na warsztatach w Sopocie nie posiada żadnej z powyższych wad: wskaźniki gospodarcze, na których się opiera (wielkość PKB per capita i stopa bezrobocia), są maksymalnie ogólne, cechuje je minimalny możliwy stopień arbitralności i są powszechnie przez ekonomistów uważane za narzędzia teoretyczne najlepiej nadające się do mierzenia dobrobytu; jest sprawiedliwy oraz idealnie wpisuje się w stojące za powstaniem funduszy regionalnych UE idee, gdyż promuje – w rozsądnych granicach – regiony biedniejsze kosztem bogatszych; jest wreszcie wewnętrznie spójny oraz wyjątkowo klarowny.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego MGİP całkowicie odstąpiło od ustalonego przy udziale jego przedstawicieli na warsztatach w Sopocie projektu algorytmu?

2. Jaki sens ma organizowanie z pieniędzy podatnika konsultacji międzyresortowych, których wyniki nie są brane pod uwagę przy podejmowaniu ostatecznych decyzji?

3. Czy Minister Gospodarki i Pracy zamierza zmodyfikować zaproponowany przez siebie algorytm w taki sposób, aby lepiej rozwinięte gospodarczo regiony nie mogły dostawać wyższych per capita środków od regionów gorzej rozwiniętych?

4. Czy Minister Gospodarki i Pracy zamierza zmodyfikować zaproponowany przez siebie algorytm w taki sposób, aby niemożliwa była sytuacja polegająca na tym, że różnice w wielkości przyznanych środków województwom per capita są większe niż różnice między wskaźnikami gospodarczymi tych województw?

5. Czy Minister Gospodarki i Pracy zamierza usunąć z algorytmu kryterium udziału województw w tworzeniu PKB Polski, które czyni algorytm wewnętrznie niespójnym i sprzecznym z celami funduszy regionalnych UE?

6. Czy Minister Gospodarki i Pracy zamierza zmodyfikować występujące w algorytmie kryteria liczby ludności w powiatach o stopie bezrobocia przekraczającej 150% średniej krajowej oraz posiadania PKB per capita na poziomie poniżej 80% średniej krajowej w taki sposób, aby wyeliminować wyżej opisane arbitralności z nimi związane?

7. Czy Minister Gospodarki i Pracy zamierza zastąpić niespójny, arbitralny i niesprawiedliwy projekt

algorytmu MGIP nieposiadającym tych wad projektem algorytmu uzgodnionym przez zespół międzyresortowy oraz przedstawicieli wszystkich województw i MGIP na warsztatach w Sopocie?

Posel Jan Rokita

Kraków, dnia 1 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10430)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie aktualnej sytuacji związanej
z zahamowaniem procesów inwestycyjnych
w Polsce w związku z brakiem pełnych
uregulowań prawnych dotyczących
zagospodarowania przestrzennego**

Szanowny Panie Premierze! Jednym z najważniejszych celów stawianych przed władzę ustawodawczą i wykonawczą jest prowadzenie polityki proinwestycyjnej, a w szczególności stworzenie warunków faktycznych i prawnych, które będą sprzyjać realizacji inwestycji budowlanych.

Niestety informacje przekazane w ostatnim okresie czasu przez środki masowego przekazu jednoznacznie wskazują, iż w ostatnim okresie ilość wydawanych pozwoleń na budowę znacząco zmniejszyła się. Dziennik „Gazeta Wyborcza” w artykule z dnia 2–3 lipca 2005 r., który przedstawiał przyczyny załamania w budownictwie jednorodzinnym, wskazał, iż część potencjalnych inwestorów zniechęcają problemy związane z uzyskaniem pozwolenia na budowę, znacząco tytułując fragment tekstu „Dajcie nam plany i drogi”.

Nie może być zatem wątpliwości, iż jednym z elementów, który ma decydujący wpływ na zaistnienie przedstawionego stanu rzeczy, jest sytuacja, z którą mamy do czynienia w sferze zagospodarowania przestrzennego. W chwili obecnej wobec braku planów zagospodarowania przestrzennego w bardzo wielu gminach procedury związane z uzyskaniem przez inwestorów pozwoleń na budowę znacznie się komplikują i wydłużają. W związku z tym planowane inwestycje są odkładane w czasie. Jednocześnie zniechęca to podmioty zagraniczne do lokowania inwestycji w Polsce.

Nadmieniam, iż uprzednio skierowałem w przedmiotowej sprawie zapytanie do Ministra Infrastruktury dr. Krzysztofa Opawskiego. W odpowiedzi Pan Minister podniósł m.in., iż Rada Ministrów w dniu 16 grudnia 2004 r. przyjęła i poddała pod obrady Sejmu projekt ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym gmin, którego celem jest wprowadzenie nowych rozwiązań umożliwiających w jak najkrótszym okresie czasu objęcie aktami prawa miejscowego z zakresu zagospodarowania przestrzennego całych obszarów gmin polskich, z wykorzystaniem dotychczasowego dorobku planistycznego gmin. Pan Minister wskazał także, iż obecnie

ww. projekt został poddany pracom w sejmowej Komisji Infrastruktury oraz sejmowej Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej.

Niestety stwierdzić należy, iż komisje sejmowe na skutek braku uzgodnień z przedstawicielami organów samorządowych, które wyraziły zdecydowany sprzeciw wobec unormowań ustawy przyjętych przez Radę Ministrów, w szczególności tych, których następstwo stanowiłoby obciążenie budżetów gmin, zmuszone były wstrzymać proces procedowania nad przedmiotową ustawą. Nadmienić należy także, iż podjęcie prac, nad ww. projektem, które obecnie wstrzymano, stanowiło racje uzasadniającą zaniechanie nowelizacji obecnie obowiązującej ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie uproszczenia procedur związanych z wydawaniem decyzji administracyjnych.

Tak więc odpowiedź udzielona uprzednio przez Pana Ministra, a w szczególności przedstawione przez Pana Ministra działania Rady Ministrów, w obecnej sytuacji nie mogą w żadnym razie być uznane za wystarczające, nie daje ona bowiem żadnych podstaw do prognozowania, iż obecna katastrofalna sytuacja w zakresie zagospodarowania przestrzennego ulegnie zmianie.

W chwili obecnej otrzymujemy sygnały, iż wiele organów właściwych do uchwalenia nowych planów zagospodarowania przestrzennego nie wykazuje woli szybkiego zrealizowania tego zadania, a w wielu gminach prace nad uchwaleniem nowych planów są dopiero w fazie wstępnej. Co więcej, tam gdzie organy gmin starają się w miarę sprawnie przeprowadzić procedurę uchwalenia nowych planów zagospodarowania przestrzennego, prowadzone prace wydłużają się na skutek protestów składanych przez zainteresowane strony, których termin rozpatrzenia przez sądy wynosi średnio około 2 lat. Oczywiście trudno winić podmioty prawa, iż korzystają ze swoich uprawnień, jednakże niedopuszczalna wydaje się sytuacja, iż sądy administracyjne, niedawno zreformowane, latami rozpatrują spory w sprawach z zakresu zagospodarowania przestrzennego, co zawiesza procedurę ich uchwalenia.

Również bardzo niepokojące sygnały napływają do biur poselskich w przedmiocie terminów rozpatrywania spraw, których przedmiot stanowią spory powstałe w związku z wydawaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. W tych przypadkach strony sporu są zmuszone oczekiwać średnio około 12–18 miesięcy na wyznaczenie terminu rozprawy przez sąd administracyjny, co skutecznie hamuje procesy inwestycyjne.

Taka sytuacja skutkować może dalszym spadkiem wydawanych pozwoleń na budowę, a co za tym idzie, wstrzymaniem napływu nowych inwestycji, jak również liczby oddawanych do użytku mieszkań w kolejnych latach. Następstwo tego, iż organy gmin z różnych przyczyn nie będą w stanie przygotować w rozsądnym terminie nowych planów zagospodarowania przestrzennego niewątpliwie stanowią także problemy z wykorzystaniem dostępnych środków unijnych.

Szanowny Panie Premierze! w świetle przedstawione stanu faktycznego zapytuję: Jakie działania po-

dejmie Rada Ministrów, aby przyspieszyć procesy uchwalania przez gminy nowych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, skrócić terminy rozpatrywania sporów przez sądy administracyjne w sprawach z zakresu zagospodarowania przestrzennego oraz uprościć procedury związane z uzyskaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu oraz pozwoleń na budowę, w szczególności w tych sytuacjach gdy brak jest miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego?

Posel Wiesław Okoński

Gliwice, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10431)

do ministra edukacji narodowej i sportu

w sprawie potrzeby nowelizacji art. 32 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczącego kategorii pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze

Art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wymienia kategorie pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze, którym przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 ww. ustawy. W pkt. 5 są tam wymienione osoby wykonujące zawód nauczycieli, wychowawców lub innych pracowników pedagogicznych wykonujących pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta nauczyciela.

Sformułowanie powyższego przepisu wyłącza z kręgu pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uprawnione osoby wykonujące zawód trenera, zatrudnione w klubach sportowych.

Funkcja społeczna trenera sportu jest taka sama jak funkcja społeczna pracownika pedagogicznego innego rodzaju – sprowadza się do pomocy rodzicom w prawidłowym wychowaniu dzieci. Wykonywanie zawodu trenera w klubie sportowym jest jednak nieporównywalnie trudniejsze w stosunku do pracy w placówce edukacyjnej. Wiąże się ono z dużymi obciążeniami fizycznymi, szczególnie uciążliwymi dla osób po przekroczeniu 50 roku życia. Liczba godzin pracy jest także zdecydowanie większa w porównaniu do osób zatrudnionych na etacie nauczyciela. Trener jest w podobny sposób jak nauczyciel narażony na stres, który dodatkowo potęguje się w trakcie zawodów sportowych.

Co więcej, osoby zatrudnione na stanowisku trenera w klubach sportowych nie mają możliwości skorzystania z okresów przerw w nauce, z racji tego, iż w czasie ferii zimowych i letnich organizuje się zgrupowania sportowe o szczególnej intensywności.

Mając na uwadze szczególną rolę społeczną trenera, polegającą na pomocy w wychowaniu młodzieży, zapewnianiu jej właściwego rozwoju fizycznego i kształtowaniu prawidłowych postaw obywatelskich, co ponadto

wiąże się z narażaniem własnego zdrowia na poważny uszczerbek, uważam, iż osoby posiadające odpowiednie uprawnienia trenerskie i wykonujące zawód trenera w klubie sportowym powinny zostać uznane za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze.

Uwzględniając powyższe argumenty, proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska, czy nie byłoby zasadne podjęcie inicjatywy mającej na celu zmianę art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z wyrazami szacunku

Posel Paweł Poncyljusz

Warszawa, dnia 27 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10432)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy wschodniej obwodnicy Warszawy

Szanowny Panie Ministrze! Według informacji prasowych w roku 2006 rozpocznie się budowa wschodniej obwodnicy Warszawy. Obecnie są rozważane przynajmniej dwa warianty tej obwodnicy. Pierwszy wariant biegnie przez dzielnicę Warszawy Wesołą i drugi, znacznie dłuższy, przez gminę Halinów. Pierwszy wariant przewiduje obwodnicę krótszą, a budowa wymaga wyburzenia tylko kilku zabudowań. Natomiast wariant wschodni obwodnicy jest nie tylko dłuższy o ok. 20 km, wymaga także wyburzenia co najmniej kilkudziesięciu zabudowań, a zatem jest to wariant znacznie droższy. Jakże racje stoją za przygotowywanym planem budowy obwodnicy dłuższej i znacznie droższej?

Dlaczego rozważa się wariant, którego realizacja naraziłoby państwo polskie na znacznie wyższe koszty budowy tej obwodnicy?

Kiedy zostanie podjęta ostateczna decyzja o przebiegu tej obwodnicy?

Z poważaniem

Posel Marian Piłka

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10433)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa „Polmos” Białystok SA

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie przebiegu prywatyzacji Polmosu Białystok S.A.

Liczne media z dużą regularnością informują o przebiegu prywatyzacji Polmosu Białystok S.A. Obraz wyłaniający się z tych przekazów robi wrażenie nieprzejrzystości, zamieszania i być może nieprawidłowości. Jednocześnie poszczególne strony zaangażowane w proces prywatyzacji przekazują opinii publicznej informacje podające w wątpliwość rzetelność działania Ministerstwa Skarbu Państwa. Można więc wyrażać obawy, iż niektórzy reprezentanci Ministerstwa Skarbu Państwa działają wbrew ustawowym kompetencjom i mogą naruszać interes Skarbu Państwa.

W związku z powyższą sytuacją pragnę zapytać:

1. Jakie są podstawowe kryteria wyboru podmiotu biorącego udział w prywatyzacji?

2. Czy Ministerstwo Skarbu Państwa zachowuje wyłączność wyboru tego podmiotu, czy też dopuszcza współdecydowanie ze strony władz spółki Polmos Białystok S.A.?

3. Czy każdy oferent otrzymuje równe warunki negocjacyjne, czy też warunki wyłączności negocjacji różnią się dla poszczególnych oferentów?

4. Czy prawdziwa jest informacja podawana w mediach audiowizualnych i prasowych przez podsekretarza stanu pana Dariusza Witkowskiego, iż Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął przewidzianą prawem procedurę eliminującą któregośkolwiek z oferentów z udziału w prywatyzacji?

5. Czy Minister Skarbu Państwa jest świadom faktu, iż do prokuratury wpłynęło zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez funkcjonariusza publicznego w osobie pana Dariusza Witkowskiego?

6. Czy Minister Skarbu Państwa może zagwarantować, że podmiotem biorącym udział w prywatyzacji Polmosu Białystok S.A. będzie oferent przedstawiający najwyższą ofertę cenową oraz najlepszy pakiet socjalny?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Artur Zawisza

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10434)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie działań rządu promujących zagranicznych producentów maszyn rolniczych na przykładzie XI Międzynarodowych Targów Rolniczych AGROTECH 2005 w Kielcach

Szanowny Panie Ministrze! W marcu tego roku podczas XI Międzynarodowych Targów Rolniczych „Agrotech 2005” w Kielcach po raz pierwszy otwarto niemiecki pawilon narodowy zorganizowany przez stowarzyszenie DLG promujące niemieckich producentów maszyn rolniczych oraz innych produktów dla rolnic-

tw. Oczywiście otwarcie takiego pawilonu nie jest żadnym wydarzeniem bez precedensu, ale fakt, iż Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w 50% zrefundowało DLG koszty poniesione na wspomnianą wystawę (informacja uzyskana od pracowników DLG), wywołał powszechne oburzenie polskich producentów.

Wejście Polski w struktury UE miało stworzyć naszymu rolnictwu warunki oraz szansę równego rozwoju na wspólnym europejskim rynku. Tymczasem ktoś świadomie odwrócił sytuację i strumień pieniędzy z naszego budżetu popłynął, ale w drugą stronę. Jak inaczej to ocenić w sytuacji, gdy polski rolnik otrzymuje zaledwie 25% dopłat przyznawanych rolnikom np. niemieckim?

Przykładem na nierówne traktowanie producentów rolnych może być chociażby Grupa Kapitałowa SIPMA S.A., która w listopadzie 2003 r. uczestniczyła obok innych polskich producentów w targach rolniczych w Hanowerze. Wówczas niemieckie Ministerstwo Rolnictwa nie refundowało jej kosztów wystawy, nie mogła również liczyć na wsparcie naszych rodzimych władz.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania;

1. Jakie przesłanki zdecydowały o refundacji przez rząd polski 50% kosztów otwarcia niemieckiego pawilonu stowarzyszenia DLG podczas XI Międzynarodowych Targów Rolniczych „Agrotech 2005” w Kielcach oraz jaki cel miał dzięki temu zostać osiągnięty?

2. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi RP udzielało innym zagranicznym producentom rolnym podobnego wsparcia?

3. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zamierza promować polskich producentów rolnych w sposób, w jaki czyni to wobec producentów zagranicznych?

Z poważaniem

Posel Elżbieta Kruk

Warszawa, dnia 25 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10435)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie aktualnego stanu postępowań organów wymiaru sprawiedliwości dotyczących Wydawnictwa Archidiecezji Gdańskiej „Stella Maris” w Gdańsku

Szanowny Panie Ministrze! W ślad za moimi wcześniejszymi interpelacjami będącymi przejawem mojej szczególnej troski oraz głębokiego i rozległego zainteresowania śledztwem w sprawie nieprawidłowości w Wydawnictwie Archidiecezji Gdańskiej „Stella Maris” w Gdańsku, prowadzonym pod sygnaturą akt AP II Ds. 10/02 przez II Wydział do Spraw Przestępczości Zorganizowanej Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku,

dotyczącym popełnienia przestępstw skierowanych przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, w tym prania brudnych pieniędzy, a także przestępstw karno-skarbowych i innych przez osoby zarządzające działalnością Wydawnictwa Archidiecezji Gdańskiej „Stella Maris” w Gdańsku, celem jego dalszego monitorowania, składam kolejną interpelację w przedmiotowej sprawie i proszę o przedstawienie szczegółowej informacji na temat wszystkich wątków objętych postępowaniem, podmiotów gospodarczych zlecających Wydawnictwu „Stella Maris” fikcyjne usługi o charakterze konsultingowym, marketingowym, podanie ich ilości oraz ich szczegółowe wskazanie, podanie szacunkowej wartości oraz skali przestępstw dokonanych w sprawie, a w szczególności o odpowiedź raz jeszcze na postawione ponownie pytania, co uzasadnione jest upływem kolejnego okresu czasu oraz nieuchronnością następstw i, jak mniemam, kolejnymi efektami śledztwa. Pytania przedstawiają się następująco:

1. Na jakim etapie jest obecnie śledztwo prowadzone pod sygnaturą AP II Ds. 10/02?

2. Czy w toku prowadzenia śledztwa udało się zgromadzić nowe dowody, definitywnie potwierdzające początkowe zarzuty albo rzucające nowe światło na całą sprawę albo podważające lub wykluczające wstępne ustalenia i założenia ewentualnie wnoszące nowe wątki?

3. Czy poszerzył się krąg osób, którym postawiono zarzuty oraz krąg podejrzanych?

4. Czy pojawiły się nowe wątki w sprawie?

5. Jak obecnie przedstawia się kwestia kilkudziesięciu podmiotów gospodarczych zlecających Wydawnictwu „Stella Maris” fikcyjne usługi o charakterze konsultingowym, marketingowym i innym? Czy pojawiły się jakieś nowe podmioty zamieszane w sprawę? Jaki zasięg terytorialny obejmuje przestępcza działalność związana z Wydawnictwem „Stella Maris”?

6. Czy potwierdziły się tezy, iż w przedmiotową sprawę zamieszani są czołowi politycy i dostojnicy kościoła? Pan Minister stwierdził, iż postawiono zarzuty osobom sprawującym funkcje publiczne. Czy są to czołowi politycy i dostojnicy kościoła? Czy stanowią duży udział, z punktu widzenia struktury kręgu osób podejrzanych i oskarżonych?

7. Czy wobec oskarżonych zastosowano środki prewencyjne, typu poręczenie osobiste, poręczenie majątkowe, tymczasowy areszt, zakaz opuszczania kraju, nakaz powstrzymania się od prowadzenia określonej działalności?

8. Czy były zmiany personalne na stanowiskach prokuratorów skutkujące zmianą, wymianą, zmniejszeniem lub zwiększeniem liczby prokuratorów? Jeżeli tak, to jakie i co było tego przesłanką? Czy ilość prokuratorów prowadzących śledztwo jest obecnie wystarczająca? Czy zwiększenie liczby z dwóch do trzech prokuratorów prowadzących sprawę przyniosło oczekiwane efekty?

9. Czy można określić, jeżeli nie precyzyjnie, to w przybliżeniu, termin zakończenia śledztwa i wyjaśnienia całej sprawy?

10. Czy można już określić skalę i wartość popełnionych przez osoby zarządzające działalnością Wydawnictwa Archidiecezji Gdańskiej „Stella Maris” w Gdańsku przestępstw skierowanych przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, obejmujących także pranie brudnych pieniędzy, przeciw wiarygodności dokumentów, a także przestępstw karno-skarbowych i innych? Jeżeli tak, to jaka jest wartość przestępstw? Jaka jest skala przestępstw? Jeżeli nie, to, jaka jest wartość i skala szacunkowa albo wartość i skala, którą dotychczas udało się ustalić, lub też wartość i skala przewidywana?

Bardzo proszę Pana Ministra o rzetelną i wyczerpującą odpowiedź na powyższe pytania i zajęcie odpowiedniego stanowiska.

Z poważaniem

Poseł Marian Curyło

Tarnów, dnia 30 czerwca 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10436)

do ministra finansów

w sprawie utworzenia Izby Celnej w Kielcach

18 kwietnia 2003 roku Kierownictwo Ministerstwa Finansów podjęło decyzję, iż Izba Celna w Kielcach zostanie utworzona 1 czerwca 2005 roku. Podjęto prace legislacyjne w celu utworzenia prawnych podstaw funkcjonowania Izby. Efektem tego było powołanie pełnomocnika do spraw utworzenia Izby Celnej w Kielcach oraz zespołu mającego na celu podjęcie działań organizacyjnych umożliwiających prawidłowe jej funkcjonowanie.

9 i 16 maja bieżącego roku odbyły się 2 posiedzenia kierownictwa Ministerstwa Finansów w celu podjęcia ostatecznych decyzji w tej sprawie, jednakże rozstrzygnięcie pozostawiono w gestii Ministra Finansów, który miał podjąć tę decyzję po wizycie w Kielcach dnia 20 czerwca br.

W związku z tym, iż nadal nieznana jest ostateczna decyzja w tej sprawie, a zainteresowanie mieszkańców Kielc w ww. kwestii stale rośnie, co widoczne jest poprzez szereg monitów do mojego biura poselskiego, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy i kiedy Pan Minister zamierza podjąć ostateczną decyzję dotyczącą powołania Izby Celnej w Kielcach?

2. Czy Panu Ministrowi są znane koszty poniesione dotychczas w związku z powołaniem Izby Celnej w Kielcach?

3. Jakiej wielkości są to koszty i z jakich środków są finansowane?

4. Czy znane są Panu Ministrowi straty, które rosną z każdym dniem w związku z opóźniającą się decyzją o powołaniu Izby Celnej w Kielcach?

5. Czy Pan Minister planuje powołanie dyrektora do spraw organizacji Izby związanego z regionem?

6. Czy Pan Minister posiada informacje na temat korzyści dla województwa świętokrzyskiego płynących z utworzenia Izby Celnej w Kielcach?

7. Czy Pan Minister jest zorientowany w możliwościach kadrowych, a tym samym zmniejszeniu liczby bezrobotnych w województwie świętokrzyskim?

Bardzo proszę o wyczerpujące odpowiedzi na wyżej zadane pytania.

Posel Stanisław Szyszkowski

Kielce, dnia 5 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10437)

do ministra zdrowia

w sprawie problemów dotyczących krwiolecznictwa i krwiodawstwa w Polsce

Panie Ministrze! Coraz częściej docierają do mnie głosy zaniepokojenia środowisk medycznych oraz działaczy Polskiego Czerwonego Krzyża o narastających problemach krwiolecznictwa i krwiodawstwa.

Pierwszy z nich to drożająca krew w rozliczeniach między placówkami szpitalami i regionalnymi centrami krwiodawstwa połączone z praktyką refundowania szpitalom przez Narodowy Fundusz Zdrowia wydatków za zużytą do transfuzji krew jedynie w przypadku gdy dla jednego pacjenta podano jednorazowo 3 lub więcej jednostek krwi. Podanie jednej lub dwóch jednostek krwi jednorazowo pacjentowi obciąża szpital bez refundacji przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Takie działanie powoduje, że szpital musi wygospodarować środki na pokrycie tych wydatków, „oszczędzając” na innych pozycjach, np. na placach pielęgniarzek, nie realizując w pełni ustawy „203 zł”, lub na żywieniu pacjentów. Przy cenie 125 zł za jednostkę krwi, podane pacjentowi dwie jednostki krwi odbierają na miesiąc jednej pielęgniarce przyznany jej dodatek z „ustawy 203”. Jeśli chciano by pokryć wydatki na krew, szukając oszczędności w szpitalnej kuchni, to te nieopłacone przez NFZ dwie jednostki krwi powodowałyby obniżkę stawki żywieniowej o jeden złoty dla 10 pacjentów w ciągu miesiąca.

Ani jedna, ani druga metoda nie jest prawnie i moralnie uzasadniona. Nie można dopuszczać do tego, by pieniędzy na opłatę za krew poszukiwano w kieszeniach pielęgniarzek lub na talerzu pacjentów.

Dlatego należy doprowadzić do normalności w gospodarce krwią i w rozliczeniach za nią w trójkącie rozliczeniowym Regionalne Centrum Krwiodawstwa – Szpital – Narodowy Fundusz Zdrowia.

Drugi problem to organizacja krwiodawstwa. W tej sprawie również ze środowisk medycznych oraz działaczy Polskiego Czerwonego Krzyża docierają głosy zaniepokojenia. Sygnalizują, że po utworzeniu regionalnych centrów krwiodawstwa i przyjęciu narzuca-

nych przez nie metod i form działania ubywa honorowych dawców krwi i stałych punktów krwiodawstwa opartych o bazę lokalową szpitali i przychodni. Zastępowane są one objazdowymi ambulansami.

Rozróżniają się formy współpracy między regionalnymi centrami krwiodawstwa ze szpitalami oraz Polskim Czerwonym Krzyżem, organizacją, która w polskich warunkach od blisko wieku dobrze wspierała zawodową służbę zdrowia w wielu dziedzinach jej działania, a przez wiele lat była w zasadzie jedynym organizatorem honorowego krwiodawstwa.

To, że sprawy krwiodawstwa, zdaniem wielu, do których i ja się przyłączam, zaczynają iść w niewłaściwym kierunku, świadczą niżej podane przykłady:

— Jeszcze nie tak dawno szpitale rangi powiatowej miały możliwość techniczną i kadrową, by obsłużyć honorowych dawców krwi, przystosować ją do podania pacjentom. Z bankami krwiodawstwa współpracowały w ten sposób, że przykazywały nadwyżki krwi pozyskanej na tym terenie i otrzymywały uzupełnienie w przypadku braku danej grupy krwi. Obecnie wszystka krew wędruje do Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i stamtąd jest rozdysponowana ponownie w teren. Niewątpliwie koszt transportu zjada ewentualne oszczędności w innych pozycjach w procesie pozyskiwania krwi, jej obróbki i zagospodarowania.

— W jednym z miast powiatowych w północnej Polsce, w pomieszczeniach baru, 5 razy w roku odbywa się pobieranie krwi od honorowych dawców krwi. Nie dziwiłoby to nikogo, gdyby chodziło o rozszerzenie bazy dla krwiodawstwa. Jednak według otrzymanych informacji w żadnej z placówek medycznych, łącznie ze szpitalem powiatowym, nie ma stałego punktu krwiodawstwa.

— Członkowie i działacze Polskiego Czerwonego Krzyża zostają spychani na dalszy plan w ich jakże szlachetnej działalności. Giną zachęty i pomoc dla krwiodawców. Ginie pomoc finansowa i materialna oraz techniczna dla prowadzenia biur terenowych PCK. Ostatnio nawet członkowie PCK muszą ze swoich składek opłacić za wybicie odznak dla honorowych dawców krwi.

W niniejszej interpelacji zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jak Pan Minister ocenia obecną organizację krwiodawstwa i krwiolecznictwa, sposób organizacji pozyskania krwi, jej zagospodarowanie oraz metody rozliczenia pomiędzy Regionalnymi Centrami Krwiodawstwa – Szpitalami – Narodowym Funduszem Zdrowia?

2. Czy akceptowana jest przez Ministra Zdrowia praktyka niepłacenia przez Narodowy Fundusz Zdrowia szpitalom za przetoczoną pacjentom krew w małych ilościach (1–2 dawki)? Jeśli tak, to z jakich środków zdaniem Pana Ministra szpitale mają pokrywać swoje zobowiązania za tą krew dla regionalnych centrów krwiodawstwa?

3. Jak ocenia Pan Minister wyprowadzenie punktów krwiodawstwa poza obiekty placówek służby zdrowia, lokując je w innych obiektach?

4. ile wzrosły koszty transportu krwi po odstąpieniu od tradycyjnej formy pobierania krwi w szpitalach

na rzecz scentralizowanej formy w regionalnych centrach krwiodawstwa?

5. Jak Pan Minister odnosi się do współpracy z Polskim Czerwonym Krzyżem i na jakie formy pomocy może ta zasłużona organizacja liczyć ze strony resortu zdrowia?

6. Z jakich stosowanych poprzednio zachęt i pomocy dla honorowych dawców krwi wycofano się oraz czy istnieją możliwości do ich przywrócenia?

7. Jakie działania ze strony resortu zdrowia zostaną podjęte, by zahamować odpływ honorowych dawców krwi?

Z wyrazami szacunku

Posel Stanisław Żelichowski

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10438)

do ministra infrastruktury

w sprawie konieczności podjęcia w trybie pilnym działań celem przywrócenia prawidłowego stanu nawierzchni drogi krajowej nr 16

Panie Ministrze! Działacze samorządowi z powiatów ełckiego i piskiego sygnalizują o bardzo złym stanie technicznym drogi krajowej nr 16, zwłaszcza na terenach gminy Ełk w powiecie ełckim – w pobliżu miejscowości Talki i Ruska Wieś oraz Gminy Orzysz w pobliżu miejscowości Klusy w powiecie piskim. Postulują podjęcie w trybie pilnym interwencji przez Generalną Dyрекję Dróg Krajowych i Autostrad w celu przywrócenia prawidłowego stanu nawierzchni na tej drodze.

Z gospodarską troską pokazują, że obecny stan drogi krajowej nr 16 stwarza problemy w prawidłowej komunikacji ze stolicą regionu w Olsztynie. Pociąga za sobą również ryzyko utraty życia lub zdrowia oraz nadmiernego zniszczenia pojazdów przez użytkowników dróg. To następstwo wieloletnich zaniedbań w wykonywaniu remontów i modernizacji tej drogi.

W trosce o bezpieczeństwo życia i zdrowia na drogach działacze i władze samorządowe tamtego terenu wielokrotnie zabiegały u władających drogami krajowymi o podjęcie problemu. Dotychczas Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad nie podjęła skutecznie tego problemu. W tej sytuacji działacze samorządów gminnych i powiatowych poszukują wsparcia u parlamentarzystów.

Panie Ministrze! Dość często sam podróżuję drogą krajową nr 16. Zapewniam Pana Ministra, że samorządowcy nie przesadzają, wskazując na czyhające niebezpieczeństwa na tej drodze, zwłaszcza w sezonie turystycznym, gdy wzrasta się ruch kołowy na mazurskich drogach, w tym na drodze krajowej nr 16. To dodatkowo niekorzystnie wpływa na poziom bezpieczeństwa drogowego.

Samorządy, które mają swoje obowiązki utrzymania dróg gminnych i powiatowych, oraz użytkownicy tej drogi, upominając się o pilny remont, zmianę jej nawierzchni, działają w interesie Państwa, bowiem drogi krajowe stanowią własność Państwa.

Jest bowiem oczywiste, że w przypadku katastrof, strat w ludziach i sprzęcie poszkodowani mogą z całą pewnością domagać się naprawienia strat od właściciela dróg. W takich przypadkach odwołanie z remontem i modernizacją tej drogi jest ze wszelkich miar niecelowe.

W związku z tym w niniejszej interpelacji zwracam się do Pana Ministra z jednym pytaniem: Kiedy i w jaki sposób zostanie rozwiązany ten problem, by satysfakcjonował użytkowników dróg, a państwa nie narażał na niepotrzebne straty?

Z wyrazami szacunku

Posel Stanisław Żelichowski

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10439)

do ministra edukacji narodowej i sportu

w sprawie skutków wejścia w życie rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 19 lipca 2002 r. dokonującego zmian w zasadach uczestnictwa w zajęciach wychowania do życia w rodzinie

Szanowny Panie Ministrze! Składam interpelację poselską w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 19 lipca 2002 r., które usunęło z § 4 ust. 4 obowiązkowy zapis na świadectwie o uczestnictwie w zajęciach wychowania do życia w rodzinie.

Obecnie, pomimo iż udział w ww. zajęciach jest obowiązkowy, uczniowie nie posiadają żadnego dowodu uczestnictwa w zajęciach. Pomijanie oceny uczniów z wiedzy zdobytej na tych zajęciach powoduje marginalizację tego tak ważnego dla młodych ludzi przedmiotu, który w przyszłości ma ich uczynić odpowiedzialnymi i świadomymi rodzicami. Należy pamiętać, że właściwe kształtowanie wiedzy młodzieży w tym kierunku ma znaczący wpływ na przyszłość Narodu Polskiego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o jak najszybsze przywrócenie ww. zapisu w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu, które będzie przywróceniem sprawiedliwości wobec Szkoły Polskiej.

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Papież
i Grzegorz Górniak

Kraków, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10440)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wstrzymania ratyfikacji Europejskiej
Karty Języków Regionalnych i Mniejszościowych**

Szanowny Panie Premierze! Składam interpelację w sprawie wycofania z ratyfikacji Europejskiej Karty Języków Regionalnych i Mniejszości.

Ewentualne przyjęcie Karty Języków spowoduje, że na terenie Polski w sposób niezgodny z Konstytucją RP będą promowane języki: niemiecki, ukraiński, białoruski, litewski, łemkowski, rosyjski, ormiański, romski, jidisz, hebrajski, czeski, słowacki, karański, kaszubski i tatarski. Języki te będą wprowadzone na terenach, gdzie mniejszości narodowe stanowią co najmniej 20% ludności. Staną się one pomocniczymi językami urzędowymi. Będą w nich nadawane nazwy ulic, miejscowości, placów itp. Języki mniejszościowe będą też w szczególny sposób promowane w mediach, gdyż nadawcy będą zobowiązani do emisji programów w tych językach. Ponadto – poprzez przyjęcie Karty – Polska zobowiąże się do udostępnienia nauczania w tych językach na wszystkich poziomach szkolnictwa. Należy pamiętać, że takie działanie będzie wymagało dodatkowego szkolenia nauczycieli, a co za tym idzie, dużych nakładów pieniężnych, które znacznie mogłyby wspomóc szkolnictwo polskie.

W świetle obiektywnej analizy przyjęcie Karty stanie się ogromnym narzędziem do wypierania języka polskiego. Szczególnie, że postanowienia Karty naruszają Konstytucję RP w zakresie przepisu art. 27, który mówi, że językiem urzędowym na terenie Rzeczypospolitej jest język polski. Tymczasem projekt ratyfikacji z datą 7 czerwca 2005 r. przekazano do Komisji.

Zwracam się do Pana Premiera o jak najszybsze zajęcie stanowiska i podjęcie niezbędnych działań przez wycofanie tego antypolskiego projektu.

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Papież
i Grzegorz Górniak

Kraków, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10441)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zmiany obszaru właściwości
Prokuratury Okręgowej w Suwałkach w okręgu
apelacji białostockiej poprzez włączenie
prokuratur rejonowych w Elku i Olecku
do okręgu suwalskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Analiza struktury terytorialnej i organizacyjnej prokuratur w okręgu apelacji

białostockiej skłania do wniosku, iż zasadne są zmiany obszaru właściwości Prokuratury Okręgowej w Suwałkach. Aktualnie obszary właściwości prokuratur okręgowych i rejonowych określają przepisy rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 maja 2001 r., 1 marca 2004 r. oraz 23 grudnia 2004 r. w sprawie utworzenia sądów apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości.

Zgodnie z obowiązującymi uregulowaniami apelację białostocką tworzą 4 okręgi: białostocki, łomżyński, olsztyński i suwalski. W okręgu białostockim pozostaje 7 prokuratur rejonowych, w tym 3 z siedzibami w Białymstoku oraz w Bielsku Podlaskim, Hajnówce, Siemiatyczach i Sokółce. W okręgu olsztyńskim występuje 13 jednostek szczebla podstawowego, w tym między innymi z siedzibami w Elku i Olecku. W okręgu łomżyńskim funkcjonuje 5 prokuratur rejonowych: w Łomży, Kolnie, Wysokiem Mazowieckiem, Zambrowie i Grajewie.

Prokuratura Rejonowa w Grajewie w okresie od 1 lipca 2001 r. do 31 grudnia 2004 r. pozostawała w okręgu suwalskim. Z dniem 1 stycznia została włączona do właściwości terytorialnej Prokuratury Okręgowej w Łomży, co spełniło oczekiwania lokalnej społeczności oraz prokuratorów.

Okręg suwalski jest najmniejszym okręgiem w apelacji białostockiej, obejmującym jedynie 3 prokuratury rejonowe w Suwałkach, Augustowie i Sejnach. Takie ukształtowanie granic okręgu budzi wątpliwości i sprawiło, że były już kilkakrotnie podejmowane próby zmierzające do powrotu prokuratur rejonowych w Olecku i Elku z okręgu olsztyńskiego do okręgu suwalskiego. Jednakże Ministerstwo Sprawiedliwości zajmowało w tej sprawie stanowisko negatywne, argumentując, iż w koncepcji opracowanej w 2001 r. dostosowano obszary właściwości prokuratur i sądów szczebla okręgowego do granic administracyjnych województw. Analizując opisaną powyżej sytuację, trudno uznać by mógł to być argument rozstrzygający. Trzeba zwrócić uwagę, iż okręg olsztyński obejmuje swą właściwością 13 prokuratur rejonowych, zaś okręg suwalski jedynie 3. Ponadto bardzo istotne są aspekty związane z więzią historyczną, społeczną i komunikacyjną prokuratur rejonowych w Elku i Olecku, które uprzednio przez szereg lat funkcjonowały w ramach okręgu suwalskiego. Dostęp lokalnej społeczności do organów wymiaru sprawiedliwości był o wiele prostszy i łatwiejszy, gdyż odległości między Elkiem i Oleckiem a Suwałkami są o ponad 100 km bliższe niż w stosunku do Olsztyna. Prokuratura Okręgowa w Suwałkach jest bardzo dobrze przygotowana organizacyjnie i kadrowo do przejęcia wskazanych jednostek rejonowych. Posiada bardzo dobrą bazę lokalową oraz kadrę prokuratorską pracującą na wysokim poziomie, co potwierdzają wyniki rankingu przeprowadzonego przez kierowany przez Pana resort, z których wynika, iż Prokuratura Okręgowa w Suwałkach uplasowała się na szóstym miejscu w skali kraju w grupie małych prokuratur. Świadczy to o bardzo wysokim poziomie pracy prokuratorów i kierownictwa tej jednostki.

Przejęcie kompetencji nadzorczych przez Prokuraturę Okręgową w Suwałkach wobec prokuratur rejonowych w Olecku i Ełku może zostać przeprowadzone bez dodatkowych kosztów, zaś w układzie docelowym operacja ta pozwoli wygenerować oszczędności dla wymiaru sprawiedliwości. Włączenie 2 prokuratur z okręgu olsztyńskiego do okręgu suwalskiego nie osłabi okręgu olsztyńskiego, gdzie wobec wzrastającego wpływu spraw (43 274 sprawy w 2004 r.) obciążenie prokuratorów jest duże i stale wzrasta. W okręgu suwalskim liczba spraw w 2004 r. wyniosła 10 127, z czego 1912 spraw w Prokuraturze Rejonowej w Grajewie, która od 1 stycznia 2005 r. jest we właściwości okręgu łomżyńskiego. Po przeniesieniu prokuratur rejonowych w Ełku i Olecku wpływ spraw w okręgu suwalskim szacuje się na około 14 000. Zatem postulowane zmiany organizacyjne przyczynią się do zniwelowania dysproporcji w poszczególnych okręgach apelacji białostockiej, przy czym okręg olsztyński nadal utrzymałby status okręgu o największej liczbie rejestrowanych spraw (szacunkowo 37 000).

Proponowana zmiana wpłynie na zdecydowaną poprawę wyrównania różnic w obciążeniu pracą prokuratorów w apelacji białostockiej. Takie rozwiązanie, polegające na rozdzieleniu granic administracji rządowej i samorządowej, nie jest również sprzeczne z interesem jednostek organizacyjnych wymiaru sprawiedliwości i policji. W kraju są przykłady braku takiej korelacji, na przykład prokuratury rejonowe okręgu elbląskiego są we właściwości Komendy Wojewódzkiej w Olsztynie, zaś terytorialnie przynależą do okręgu elbląskiego w apelacji gdańskiej. W Radomiu znajduje się siedziba Mazowieckiej Komendy Wojewódzkiej Policji, zaś okręg radomski ze wszystkimi prokuraturami rejonowymi przynależy do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie. Wobec powyższego argument, iż jednostki prokuratury w ramach danego okręgu powinny funkcjonować w granicach działania właściwej Komendy Wojewódzkiej Policji, nie może mieć rozstrzygającego znaczenia w przedmiotowej sprawie. Nie ucierpi też wzajemna współpraca obu tych organów, pod kątem poziomu i skuteczności prowadzonych postępowań karnych.

Licząc na przychyłność i zrozumienie wobec podnoszonego problemu, oczekując na podjęcie stosownych działań przez Pana Ministra, kieruję do Pana pytania:

1. Czy wobec przytoczonych powyżej uwarunkowań nie powinien Pan Minister w trybie pilnym doprowadzić do zmiany właściwości Prokuratury Okręgowej w Suwałkach w okręgu apelacji białostockiej poprzez włączenie prokuratur rejonowych w Ełku i Olecku w skład okręgu suwalskiego?

2. Czy takie rozwiązanie nie będzie racjonalne pod względem funkcjonalnym, ekonomicznym dla resortu oraz ze wszech miar wygodniejszym dla lokalnej społeczności?

Z poważaniem

Posel Wojciech Borzuchowski

Zambrów, dnia 5 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10442)

do ministra kultury

w sprawie przyznania Muzeum w Nysie statusu narodowej instytucji kultury

Szanowny Panie Ministrze! Muzeum w Nysie powstało w 1897 r. jako pierwsza tego typu placówka na Górnym Śląsku. Jego inicjatorem było Nyskie Towarzystwo Sztuki i Starożytności. Zbiory tworzone początkowo z darowizn członków Towarzystwa oraz przez późniejsze zakupy. W 1945 r. budynek Muzeum został zniszczony, natomiast część najcenniejszych zbiorów Niemcy przenieśli do gimnazjum „Carolinum”, do Przełęku koło Nysy oraz do Domasova koło Jesenika w Czechach. Pozostałe zbiory zostały zniszczone. Spośród 33.659 eksponatów ocalało zaledwie 2.314.

Ocalałe muzealia i pozostałości okolicznych kolekcji dworskich stały się zalążkiem tworzonego od 1945 r. polskiego Muzeum. W lipcu 1945 r. utworzone zostało Muzeum Ziemi Nyskiej, które w grudniu tego samego roku zostało przekształcone w muzeum państwowe. Stale powiększane i wzbogacane zbiory straciły z czasem charakter lokalny, toteż w 1964 r. zmieniono jego nazwę na Muzeum w Nysie i podniesiono do rangi muzeum regionalnego.

Nyskie Muzeum to jedno z lepszych polskich muzeów. W dodatku mieszczące się we wspaniałej siedzibie, jaką jest barokowy pałac biskupów wrocławskich zaliczany do wysokiej klasy zabytków architektury barokowej, wzniesiony w drugiej połowie XVII i początkach XVIII wieku.

Obok swoich podstawowych zadań – gromadzenia, przechowywania, konserwacji i udostępniania zbiorów – prowadzi działalność wystawienniczą, naukową, kulturalno-oświatową.

Jedną z przyjętych już na stałe form działalności Muzeum jest organizowanie koncertów uczniów Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia, koncertów z cyklu „Nyska Jesień Gitarowa”, „Wieczorów Lisztowskich”, wielu koncertów okolicznościowych i recitali. To właśnie dzięki swej aktywnej i wielostronnej działalności Muzeum w Nysie zyskało miano animatora życia kulturalnego miasta.

Muzeum gromadzi zbiory w dwóch działach: archeologii sztuki i rzemiosła artystycznego. Najcenniejsze zabytki archeologiczne pochodzą z badań na terenie śródmieścia Nysy, datowane na XII–XV wiek. Dział Sztuki i Rzemiosła Artystycznego posiada kolekcję malarstwa europejskiego XV–XIX wieku. Galeria obejmuje około 200 dzieł sztalugowych. Muzeum posiada również bogate zbiory grafiki dawnej i współczesnej z XVI–XX wieku, rzeźby z XV–XIX wieku, rzemiosła artystycznego.

Podczas powodzi w 1997 r. budynek Muzeum doznał dotkliwych zniszczeń. Usuwanie skutków tego żywiołu wiązało się z ogromnymi wydatkami i poświęceniem.

Szanowny Panie Ministrze, Muzeum w Nysie było o krok od zdobycia statusu narodowej instytucji kultury. Jednakże takiego nie otrzymało. W związku z powyższym proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego Muzeum w Nysie nie otrzymało statusu narodowej instytucji kultury?
2. Jakie kryteria powinna spełniać tego typu placówka, by otrzymać status?
3. Czy władze samorządowe Nysy dopełniły wszystkich starań w zakresie przyznania Muzeum statusu?
4. Czy aby fakt, iż Muzeum nie otrzymało statusu narodowej instytucji kultury, nie wiąże się ze sprawami obsady personalnej w Muzeum w Nysie?

Z poważaniem

Poseł Zenon Tyma

Nysa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Interpelacja (nr 10443)

do ministra finansów

w sprawie skutków podatkowych wnoszenia aportu w postaci akcji lub udziałów do spółek kapitałowych

Szanowny Panie Ministrze! Wielu moich wyborców, zgłaszając się do Biura Poselskiego, sygnalizuje mi swoje wątpliwości i niepokoje w sprawie skutków podatkowych wniesienia tytułem aportu akcji (udziałów) do spółki kapitałowej na przełomie lat 2000/2001. Wobec powyższego uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionego poniżej problemu.

Stan faktyczny

Niniejsza interpelacja dotyczy skutków podatkowych następujących stanów faktycznych. W grudniu 2000 r. podejmowano uchwały o podwyższeniu kapitału zakładowego spółek z o.o. Podwyższenie kapitału zakładowego dokonywane było bez zmiany umowy spółki (tj. na podstawie dotychczasowych postanowień tej umowy) oraz następowało poprzez ustanowienie nowych udziałów. Nowe udziały obejmowane były przez dotychczasowych wspólników, będących osobami fizycznymi, i zostały pokryte wkładem niepieniężnym w postaci akcji (nabytych uprzednio za gotówkę). Zarówno objęcie nowych udziałów, jak i przeniesienie własności przedmiotu aportu oraz zgłoszenie do rejestru podwyższenia kapitału zakładowego następowało jeszcze w grudniu 2000 r., natomiast rejestracja podwyższenia kapitału zakładowego następowała w styczniu 2001 r.

Stan prawny

Z dniem 1 stycznia 2001 r. wprowadzone zostały istotne zmiany w zakresie zasad opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych zbycia akcji (udziałów) w formie wniesienia ich tytułem aportu do spółki mającej osobowość prawną. Na tym tle powsta-

ła istotne wątpliwości praktyczne w odniesieniu do przedstawionych powyżej stanów faktycznych. W związku z tym, dla zapewnienia pełnego obrazu prezentowanego problemu, niniejszą interpelację należy rozpocząć od przedstawienia stanu prawnego obowiązującego we wskazanym zakresie zarówno w roku 2000, jak i w roku 2001.

W stanie prawnym obowiązującym w 2000 r. katalog przychodów z kapitałów pieniężnych, zawarty w art. 17 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 z późn. zm.; dalej powoływanej w skrócie jako „u.p.d.o.f.”), obejmował osiem kategorii przychodów. Jedną z tych kategorii były należne, choćby nie zostały faktycznie otrzymane, przychody z odpłatnego przeniesienia tytułu własności udziałów w spółkach, akcji oraz innych papierów wartościowych (art. 17 pkt 6 u.p.d.o.f. w brzmieniu obowiązującym w 2000 r.).

Zgodnie z przytoczoną regulacją, odpłatne przeniesienie tytułu własności akcji lub udziałów w spółce było (i jest nadal) zdarzeniem skutkującym powstaniem przychodu podlegającego opodatkowaniu. Przychód ten powstaje (w kategoriach podatkowych) z chwilą, gdy staje się należny zbywcy, choćby nie został przez niego faktycznie otrzymany. Omawiany przychód, po pomniejszeniu o określone w ustawie koszty uzyskania, podlega opodatkowaniu jako dochód z kapitałów pieniężnych.

Należy przy tym podkreślić, iż termin „odpłatne przeniesienie własności” rozumiany był bardzo szeroko (obecnie jest podobnie, z tym że ustawa posługuje się terminem „odpłatne zbycie”). Obejmował on więc nie tylko sprzedaż akcji (udziałów w spółce), ale również wszelkie inne formy ich odpłatnego zbycia (np. zamianę). Przyjmowano zatem, iż na gruncie analizowanej regulacji chodziło o wszelkie przypadki, w których następowała zmiana właściciela akcji (udziałów w spółce), co obejmowało również przypadek wniesienia akcji (udziałów) tytułem aportu do spółki.

Jak zatem wynika z powyższego, wykładnia literalna przepisu art. 17 pkt 6 u.p.d.o.f. (w brzmieniu obowiązującym w 2000 r.) nakazywała uznać, iż przeniesienie tytułu własności akcji (udziałów) poprzez wniesienie ich tytułem aportu do spółki skutkuje w każdym przypadku powstaniem przychodu podlegającego opodatkowaniu.

Należy jednak zauważyć, że Ministerstwo Finansów w piśmie wydanym na podstawie art. 14 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, a więc mającym charakter urzędowej interpretacji prawa podatkowego, zajęło w analizowanej kwestii odmienne zdanie. Otóż, w piśmie Sekretarza Stanu z dnia 28 sierpnia 2000 r., nr PB4/AS-031-241/00, stwierdzono, że w przypadku pierwszego zbycia akcji (udziałów) poprzez wniesienie ich tytułem aportu do spółki nie powstaje przychód do opodatkowania. Przychód taki powstaje dopiero w momencie zbycia akcji (udziałów) objętych w zamian za aport w postaci akcji (udziałów), w tym także wówczas gdy zbycie to nastąpi poprzez wniesienie tych akcji (udziałów) w formie aportu. Tym samym Minister-

stwo Finansów opowiedziało się za przesunięciem (odroczeniem) momentu opodatkowania zbycia akcji (udziałów) w formie „pierwszego” wniesienia ich do spółki tytułem aportu – do czasu dokonania drugiego zbycia akcji (udziałów) w tej samej formie.

Do wniosków powyższych Ministerstwo Finansów doszło, opierając się na wykładni systemowej i celowościowej przepisów analizowanej ustawy, a zwłaszcza – poprzez porównanie przepisów art. 23 ust. 1 pkt 38 oraz art. 23 ust. 1 pkt 53 u.p.d.o.f. (w brzmieniu obowiązującym w 2000 r.). Przepisy te dotyczyły ustalania kosztów uzyskania przychodów w przypadku zbycia akcji (udziałów) nabytych za gotówkę oraz za wkład niepieniężny.

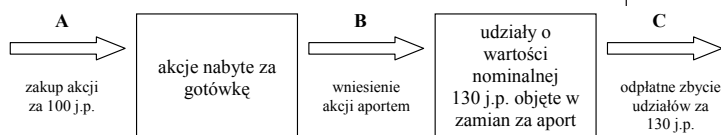
Pierwszy z tych przepisów stanowił, iż wydatki na objęcie lub nabycie udziałów w spółce albo akcji są kosztem uzyskania przychodów przy ustalaniu dochodu ze zbycia tych udziałów albo akcji. Drugi natomiast – w razie zbycia udziałów w spółce albo akcji objętych w zamian za wkład niepieniężny – uznawał za koszt nabycia tych udziałów (akcji) wydatki na nabycie albo wytworzenie lub ulepszenie składników majątku stanowiących wkład niepieniężny.

Łączna analiza tych przepisów prowadziła – zdaniem Ministerstwa Finansów – do wniosku, iż gdyby dopuścić opodatkowanie zarówno zbycia akcji (udziałów) wnoszonych w formie aportu do spółki, jak i następnie zbycia akcji (udziałów) objętych w zamian za ten aport, wówczas dochodziłoby do dwukrotnego opodatkowania tego samego dochodu. Byłoby to konsekwencją faktu, iż przy obu zdarzeniach koszt uzyskania przychodu powinna stanowić ta sama wielkość, tj. wartość wydatków poniesionych na nabycie akcji (udziałów) wnoszonych tytułem aportu.

Sytuację tę ilustruje następujący przykład:

W styczniu 2000 r. nastąpiło nabycie przez podatnika akcji w zamian za wkład pieniężny w wysokości 100 j.p. Następnie w czerwcu 2000 r. akcje te zostały wniesione aportem do spółki z o.o. W zamian za ten aport podatnik objął udziały o wartości nominalnej 130 j.p. Trzy miesiące później podatnik dokonał odpłatnego zbycia objętych udziałów za kwotę 130 j.p.

Chronologię tych zdarzeń przedstawia poniższy schemat.

Gdyby nie stanowisko Ministerstwa Finansów zajęte we wskazanym powyżej piśmie z dnia 28 sierpnia 2000 r., wówczas dochód do opodatkowania powstałby zarówno w momencie B (wniesienie akcji aportem), jak i w momencie C (sprzedaż udziałów), gdyż w obu tych przypadkach doszło do przeniesienia tytułu własności akcji/udziałów.

W momencie oznaczonym jako B dochód równałby się różnicy między przychodem z tytułu zbycia ak-

cji w formie aportu (zdaniem Ministerstwa Finansów przychód ten byłby równy wartości nominalnej objętych udziałów, tj. w tym przypadku 130 j.p.) a wydatkami na nabycie zbywanych akcji (100 j.p.), a zatem wyniósłby 30 j.p.:

$$130 \text{ j.p.} - 100 \text{ j.p.} = 30 \text{ j.p.}$$

Natomiast w momencie oznaczonym jako C dochód równałby się różnicy między przychodem należnym z tytułu zbycia udziałów (130 j.p.) a wydatkami na nabycie przedmiotu aportu, w zamian za który objęte zostały zbywane udziały (100 j.p.), a więc również wyniósłby 30 j.p.:

$$130 \text{ j.p.} - 100 \text{ j.p.} = 30 \text{ j.p.}$$

Jak zatem widać, podatnik musiałby dwukrotnie opodatkować dochód w wysokości 30 j.p., podczas gdy za drugim razem, tj. w momencie C, nie zrealizował żadnej korzyści ekonomicznej, gdyż zbył udziały za kwotę równą ich wartości nominalnej. Z tego też względu Ministerstwo opowiedziało się za tym, aby w prezentowanym przykładzie nie ustalać dochodu do opodatkowania w momencie B, odraczając tym samym opodatkowanie zbycia udziałów/akcji aż do wystąpienia momentu C.

Uwzględniając powyższe stanowisko Ministerstwa Finansów, należy stwierdzić, iż w analizowanych stanach faktycznych (tj. stanach faktycznych będących przyczyną niniejszej interpelacji) zbycie akcji w grudniu 2000 r. w formie wniesienia ich tytułem aportu do spółki z o.o. nie podlegało opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych, gdyż akcje te zostały uprzednio nabyte za gotówkę.

Z dniem 1 stycznia 2001 r. regulacja w zakresie opodatkowania zbycia akcji (udziałów) podatkiem dochodowym od osób fizycznych uległa jednak istotnym zmianom.

Po pierwsze, do katalogu przychodów z kapitałów pieniężnych zawartego w art. 17 u.p.d.o.f. dodano nową kategorię przychodu, a mianowicie: nominalną wartość udziałów (akcji) w spółce albo wkładów w spółdzielni objętych w zamian za wkład niepieniężny w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część (art. 17 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f.).

Po drugie, dodano dwa nowe przepisy dotyczące kosztów uzyskania przychodów:

— przepis art. 22 ust. 1e u.p.d.o.f., określający zasady ustalania kosztów uzyskania przychodów w przypadku objęcia udziałów (akcji) w spółce w zamian za wkład niepieniężny w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część;

— przepis art. 22 ust. 1f u.p.d.o.f., określający zasady ustalania kosztów uzyskania przychodów w przypadku odpłatnego zbycia udziałów (akcji) w spółce objętych w zamian za wkład niepieniężny.

Po trzecie, skreślono przepis art. 23 ust. 1 pkt 53 u.p.d.o.f. z uwagi na fakt, że uregulowana w nim materia (koszty uzyskania przychodów z odpłatnego zbycia udziałów/akcji objętych w zamian za wkład niepieniężny) stała się przedmiotem regulacji przepisu art. 22 ust. 1f u.p.d.o.f.

Przedstawione powyżej zmiany w omawianej ustawie spowodowały odejście od dotychczasowej praktyki aprobowanej przez Ministerstwo Finansów, zgodnie z którą moment opodatkowania zbycia udziałów (akcji) w formie wniesienia ich tytułem aportu do spółki ulegał przesunięciu do czasu odpłatnego zbycia udziałów (akcji) objętych za ten aport. Nowe przepisy, które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2001 r., wprowadziły zasadę, iż przychód do opodatkowania ustala się zarówno w momencie zbycia udziałów (akcji) w formie wniesienia ich do spółki tytułem aportu, jak również w momencie zbycia udziałów (akcji) objętych w zamian za taki aport.

Jednakże w odniesieniu do pierwszego z wymienionych powyżej zdarzeń skutkujących opodatkowaniem ustawodawca przy dokonywaniu omawianej nowelizacji nie określił precyzyjnie momentu powstania przychodu. W konsekwencji rodziło to poważne trudności przy ustalaniu momentu, w którym powinien podlegać opodatkowaniu przychód w postaci wartości nominalnej udziałów (akcji) w spółce objętych w zamian za wkład niepieniężny w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część. Teoretycznie można było wskazać nawet trzy alternatywne momenty powstania omawianego przychodu: moment przeniesienia własności wkładu niepieniężnego (tj. udziałów/akcji) na pokrycie obejmowanych udziałów, moment faktycznego objęcia udziałów (tzn. moment złożenia oświadczenia o objęciu udziałów), moment rejestracji spółki albo rejestracji podwyższenia kapitału zakładowego.

Lukę w postaci braku określenia momentu powstania omawianego przychodu starało się usunąć Ministerstwo Finansów poprzez wydanie pisma dotyczącego tej kwestii z dnia 4 stycznia 2002 r., nr PB4/BA-8214-1520-320/01. Pismo to zostało wydane na gruncie przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, jednakże z uwagi na analogiczny kształt rozwiązań przyjętych w omawianym zakresie w obu podatkach dochodowych jest ono aktualne również na gruncie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

We wspomnianym piśmie Ministerstwo Finansów zajęło stanowisko, iż dopiero dzień rejestracji spółki kapitałowej lub rejestracji podwyższenia kapitału zakładowego skutkuje osiągnięciem przez udziałowca (akcjonariusza) przychodu w związku z objęciem udziałów (akcji) w zamian za aport w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część. Do wniosku takiego Ministerstwo doszło na podstawie analizy przepisów Kodeksu spółek handlowych, z których wynika, iż wpis spółki do rejestru oraz wpis do rejestru podwyższenia kapitału zakładowego mają charakter konstytutywny. Oznacza to, że zarówno do powstania spółki kapitałowej, jak również do podwyższenia kapitału zakładowego takiej spółki dochodzi dopiero z chwilą dokonania stosownego wpisu w rejestrze. Dopiero w tym momencie następuje skuteczne z prawnego punktu widzenia objęcie udziałów (akcji) w kapitale zakładowym tworzonej spółki albo w podwyższonym kapitale zakładowym spółki.

Generalnie przedstawione powyżej stanowisko Ministerstwa Finansów zasługiwało na aprobatę, gdyż

skutkowało ono przesunięciem momentu opodatkowania przychodu z tytułu objęcia udziałów (akcji) aż do chwili, w której nie może już być żadnych wątpliwości co do tego, iż do objęcia tych udziałów (akcji) rzeczywiście – w sensie prawnym – doszło. Tym samym analizowane pismo prowadziło do uniknięcia ewentualnych wątpliwości podatkowych, które mogłyby powstawać w razie odmowy przez sąd rejestrowy wpisu spółki do rejestru albo zarejestrowania podwyższenia kapitału zakładowego.

Jednakże należy zauważyć, że omawiane pismo, rozstrzygając spór dotyczący momentu powstania przychodu z tytułu objęcia udziałów (akcji) w spółce w zamian za wkład niepieniężny w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część, równocześnie stało się źródłem istotnych wątpliwości na gruncie analizowanych stanów faktycznych. Mianowicie po wydaniu przedmiotowego pisma pojawiło się pytanie, który stan prawny – tj. sprzed 1 stycznia 2001 r., czy też obowiązujący od tego dnia – powinien mieć zastosowanie w sytuacji, gdy objęcie udziałów (akcji) w spółce kapitałowej nastąpiło jeszcze w 2000 r., zaś stosowny wpis do rejestru został dokonany dopiero w 2001 r.

Na marginesie wypada również zauważyć, iż przedstawione powyżej pismo Ministerstwa Finansów z dnia 4 stycznia 2002 r. nie stanowiło urzędowej interpretacji prawa podatkowego w rozumieniu art. 14 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej. W związku z tym za ostateczne rozstrzygnięcie kwestii momentu powstania przychodu z tytułu objęcia udziałów (akcji) w spółce uznać należy dopiero nowelizację omawianej ustawy dokonaną z dniem 1 stycznia 2003 r. W wyniku tej nowelizacji wszedł w życie przepis art. 17 ust. 1a u.p.d.o.f., który w pełni odzwierciedla stanowisko zajęte uprzednio przez Ministerstwo Finansów we wspomnianym piśmie z dnia 4 stycznia 2002 r. Zgodnie z powołanym przepisem, przychód w postaci wartości nominalnej udziałów (akcji) w spółce albo wkładów w spółdzielni objętych w zamian za wkład niepieniężny w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część powstaje w dniu:

- 1) zarejestrowania spółki albo
- 2) wpisu do rejestru podwyższenia kapitału zakładowego spółki, albo
- 3) wydania dokumentów akcji, jeżeli objęcie akcji jest związane z warunkowym podwyższeniem kapitału zakładowego.

Jak już wcześniej wspomniano, stanowisko Ministerstwa Finansów zajęte w piśmie z dnia 4 stycznia 2002 r. doprowadziło do powstania wątpliwości co do tego, który stan prawny powinien mieć zastosowanie w stanach faktycznych będących przedmiotem niniejszej interpelacji.

Podkreślić należy, iż wspomniane pismo nie odnosiło się w ogóle do interesujących nas stanów faktycznych (tj. mających miejsce na przełomie lat 2000/2001). Jednakże zastosowanie argumentacji zawartej w tym piśmie do takich stanów faktycznych mogłoby prowadzić do wniosku, że przepisy wprowadzone w życie z dniem 1 stycznia 2001 r. (skutkujące opodatkowa-

niem objęcia akcji/udziałów w zamian za aport w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część) powinny mieć zastosowanie również do takich przypadków, w których rejestracja tworzonej spółki albo rejestracja podwyższenia kapitału zakładowego nastąpiła już w 2001 r., chociaż wszelkie zdarzenia stanowiące podstawę do dokonania tej rejestracji (przeniesienie własności przedmiotów wkładu, złożenie oświadczenia o objęciu udziałów oraz złożenie wniosku o wpis do rejestru) miały miejsce jeszcze w 2000 r.

Zgodnie bowiem z przepisem końcowym, zawartym w art. 8 ustawy nowelizującej z dnia 9 listopada 2000 r. (Dz. U. Nr 104, poz. 1104 z późn. zm.), wprowadzane tą nowelą przepisy (a więc także art. 17 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f.) wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 r. i mają zastosowanie do opodatkowania dochodów (strat) uzyskanych od tego dnia. O momencie uzyskania dochodu decyduje w istocie moment uzyskania przychodu. Jeśli więc uznać – zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Finansów – że przychód w analizowanej sytuacji powstawał z momentem dokonania wpisu do rejestru (a nie z momentem np. złożenia oświadczenia o objęciu udziałów), to za wyznacznik stanu prawnego, który powinien mieć zastosowanie w analizowanych stanach faktycznych, należy przyjąć tylko i wyłącznie chwilę dokonania przedmiotowego wpisu. Skoro bowiem decydujące znaczenie dla powstania omawianego przychodu ma moment rejestracji, to zupełnie nieistotny z podatkowego punktu widzenia będzie czas dokonania jakichkolwiek czynności poprzedzających rejestrację. Jeśli zatem wpis do rejestru został dokonany już w 2001 r., to jest to wystarczające do stwierdzenia, iż z chwilą tego wpisu powstał przychód określony w art. 17 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f. Jeśli natomiast wpis do rejestru miał miejsce jeszcze w 2000 r., to nie można do tego zdarzenia stosować stanu prawnego obowiązującego od 1 stycznia 2001 r., a więc nie mogło tu dojść do powstania przychodu na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f.

Powyższe wnioski, oparte na założeniach przyjętych przez Ministerstwo Finansów i wyrażonych w piśmie z dnia 4 stycznia 2002 r., budzą jednak poważne wątpliwości.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż przedstawione powyżej stanowisko Ministerstwa Finansów jest nie do końca zgodne z przepisami przejściowymi zawartymi w noweli z dnia 9 listopada 2000 r., w szczególności zaś z art. 7 ust. 8 i 9 tej ustawy. Zgodnie z tymi przepisami, nowo wprowadzane przepisy o kosztach uzyskania przychodów (tj. art. 22 ust. 1d-1f u.p.d.o.f.) mają zastosowanie do odpłatnego zbycia udziałów (akcji) w spółce albo wkładów w spółdzielni objętych po dniu 31 grudnia 2000 r. Natomiast w przypadku odpłatnego zbycia udziałów (akcji) w spółce albo wkładów w spółdzielni objętych przed dniem 1 stycznia 2001 r. w zamian za wkład niepieniężny koszt uzyskania przychodów określa się na podstawie przepisów obowiązujących w roku objęcia tych udziałów (akcji) lub wkładów.

Jak widać, przytoczone przepisy odwołują się wyraźnie do momentu objęcia udziałów (akcji) jako do momentu wyznaczającego właściwe przepisy, które powinny mieć zastosowanie przy określaniu skutków podatkowych zbycia udziałów (akcji). Do chwili wydania przez Ministerstwo Finansów pisma z dnia 4 stycznia 2002 r. nie było też żadnych podstaw do tego, by termin „objęcie udziałów (akcji)” interpretować inaczej niż zgodnie z jego znaczeniem wynikającym z postanowień prawa spółek handlowych. Objęcie udziałów utożsamia się tam ze złożeniem oświadczenia o objęciu tych udziałów (akcji), a więc jednostronną czynnością dokonywaną przez dotychczasowego lub nowego współnika. Do takich właśnie wniosków prowadzić może analiza przepisów prawa spółek handlowych, z których nie wynika, aby momentem objęcia udziałów (akcji) miały być jakiś inny moment niż dzień złożenia stosownego oświadczenia przez obejmującego. Zgodnie z brzmieniem art. 258 § 2 pkt 2 Kodeksu handlowego (który obowiązywał jeszcze w 2000 r.), do zgłoszenia podwyższenia kapitału zakładowego dokonywanego przez zarząd należy dołączyć oświadczenie o objęciu podwyższonego kapitału zakładowego. Objęcie podwyższonego kapitału zakładowego odbywa się poprzez objęcie udziałów przez poszczególnych współników. Z brzmienia Kodeksu handlowego wyraźnie zatem wynika, że chronologia zdarzeń jest w takim przypadku następująca: najpierw następuje objęcie udziałów, później dopiero zgłoszenie tego faktu i jego zarejestrowanie przez sąd rejestrowy.

Przy takim rozumowaniu podatnicy słusznie nie widzieli powodów do tego, by opodatkowywać objęcie udziałów (akcji) w przypadku, gdy rejestracji spółki albo podwyższenia kapitału zakładowego dokonano dopiero w 2001 r., ale złożenie oświadczenia o objęciu udziałów (akcji) nastąpiło jeszcze w roku 2000. Dopiero wspomniane pismo Ministerstwa Finansów z dnia 4 stycznia 2002 r. zawierało wskazówkę, iż przez objęcie udziałów (akcji) tak naprawdę należy rozumieć rejestrację tego faktu w odpowiednim rejestrze. Jednakże takie stanowisko było dużym zaskoczeniem dla tych wszystkich podatników, którzy wcześniej nie dysponowali żadną taką wskazówką, natomiast mieli wszelkie podstawy do tego, by przytoczone powyżej przepisy przejściowe zawarte w noweli odczytywać literalnie. Wydaje się, że próba nadawania post factum tym przepisom – w drodze pisma Ministerstwa Finansów – innego znaczenia niż wynika z ich wyraźnej treści jest co najmniej równoznaczna z tworzeniem pułapek dla podatników. Działanie takie jest również ewidentnym naruszeniem zasady pewności prawa, wypływającej z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawa. Jeśli bowiem ustawodawca chciał od samego początku uzależnić stosowanie bądź to nowych bądź starych przepisów od momentu dokonania stosownego wpisu do rejestru, to w analizowanych przepisach przejściowych powinien w sposób wyraźny odnieść się do tego właśnie zdarzenia, a nie do faktu objęcia udziałów (akcji). Jeżeli ustawodawca nie uczynił tego *expressis verbis*, to znaczy, że w rze-

czywistości nie chciał wiązać skutków prawnych z wpisem do rejestru, lecz z objęciem udziałów (akcji), a zatem – ze złożeniem stosownego oświadczenia przez dotychczasowego lub nowego współnika. Całkowicie niezgodnym z postulatami racjonalnego ustawodawcy byłoby więc twierdzenie, że ustawodawca, wskazując w analizowanych przepisach na „objęcie udziałów (akcji)”, w istocie miał na myśli wpis do rejestru. Poza tym wspomniana już zasada pewności prawa, jak również zasada zaufania obywateli do organów państwa wymagają, by tworzone przepisy, zwłaszcza z zakresu prawa podatkowego, były jednoznaczne i precyzyjne, tak aby praktyka ich stosowania nie stanowiła zaskoczenia dla podatników, którzy są adresatami tych norm.

Przed wszystkim jednak należy jeszcze raz z całą stanowczością podkreślić, iż stanowisko Ministerstwa Finansów, zawarte w piśmie z dnia 4 stycznia 2002 r., nie odnosiło się do stanów faktycznych będących przedmiotem niniejszej interpelacji. Zajęte w tym piśmie stanowisko odnosiło się wyłącznie do takich sytuacji, w których wszelkie czynności związane z objęciem udziałów (akcji) dokonywane były już pod rządami Kodeksu spółek handlowych (do przepisów tej ustawy odwołuje się autor pisma), natomiast w interesujących nas stanach faktycznych przedmiotowe czynności zostały dokonane jeszcze pod rządami Kodeksu handlowego, który co do zasady utracił moc z dniem 1 stycznia 2001 r. W związku z powyższym podkreślić należy, iż argumentacja dotycząca konstytutywnego charakteru wpisu do rejestru, na której opiera się stanowisko Ministerstwa Finansów zajęte w piśmie z dnia 4 stycznia 2002 r., nie znajduje zupełnie zastosowania w analizowanych stanach faktycznych. Trzeba bowiem wskazać na istotną różnicę w tym zakresie pomiędzy przepisami Kodeksu spółek handlowych a przepisami Kodeksu handlowego. Zgodnie z art. 262 § 4 Kodeksu spółek handlowych, podwyższenie kapitału zakładowego następuje z chwilą wpisania do rejestru. Na podstawie tego przepisu wyprowadza się wniosek o konstytutywnym charakterze rejestracji podwyższenia kapitału zakładowego. Jednakże analogicznego postanowienia nie zawierały przepisy Kodeksu handlowego. Ten akt prawny stanowił natomiast w swoim art. 254 § 5, iż zmiana umowy spółki nie ma skutków prawnych przed zarejestrowaniem.

Równocześnie zaś należy zauważyć, że zarówno przepisy Kodeksu handlowego, jak i przepisy Kodeksu spółek handlowych przewidują dwa tryby podwyższenia kapitału zakładowego (zob. art. 255 § 1 K.h. oraz art. 257 § 1 K.s.h.):

- 1) w drodze zmiany umowy spółki oraz
- 2) bez zmiany umowy spółki, tj. na podstawie dotychczasowych postanowień tej umowy.

Jeśli zatem pierwotne postanowienia umowy spółki przewidują możliwość podwyższenia kapitału zakładowego, wówczas podwyższenie to następuje bez zmiany umowy spółki, w drodze uchwały wspólników. W ten właśnie sposób doszło do podwyższenia kapitału zakładowego w analizowanych stanach faktycznych.

Analiza powyższych unormowań prowadzi do wniosku, iż na gruncie Kodeksu spółek handlowych – z uwagi na brzmienie przepisu art. 262 § 4 tej ustawy – każde podwyższenie kapitału zakładowego staje się skuteczne dopiero z chwilą rejestracji (która w każdym przypadku ma charakter konstytutywny). Natomiast na gruncie Kodeksu handlowego wpis do rejestru dotyczący podwyższenia kapitału zakładowego miał charakter konstytutywny tylko wówczas, gdy podwyższenie następowało w drodze zmiany umowy spółki (gdyż zmiana taka nie wywoływała skutków przed rejestracją – art. 254 § 5 k.h.). W przypadku zaś, gdy podwyższenie kapitału następowało bez zmiany umowy spółki, wpis tej okoliczności do rejestru miał jedynie charakter deklaratoryjny. W takim przypadku do skutecznego objęcia udziałów dochodziło już z chwilą złożenia stosownego oświadczenia przez współnika. Data złożenia takiego oświadczenia, któremu przypisywano charakter konstytutywny, była zatem równocześnie datą objęcia udziałów wywołującego skutki prawne. Potwierdzenie słuszności tej argumentacji zawarte jest zresztą w piśmie Ministerstwa Finansów z dnia 30 listopada 1993 r., nr PO 4/AK-722-833/93.

Do podwyższenia kapitału zakładowego w analizowanych stanach faktycznych zastosowanie miał w całej rozciągłości Kodeks handlowy, który utracił co do zasady moc prawną z dniem 1 stycznia 2001 r., lecz jego przepisy – na podstawie normy przejściowej – miały dalsze zastosowanie do uchwał wspólników powziętych przed dniem 1 stycznia 2001 r. (zob. art. 619 K.s.h.). Skoro zatem w analizowanym przypadku wpis podwyższenia kapitału zakładowego miał jedynie charakter deklaratoryjny (gdyż przedmiotowe podwyższenie zostało dokonane bez zmiany umowy spółki i pod rządami Kodeksu handlowego), to do skutecznego prawnie objęcia nowo utworzonych udziałów doszło już z chwilą złożenia przez współnika oświadczenia o objęciu tych udziałów. Zdarzenie to nastąpiło w grudniu 2000 r., kiedy nie obowiązywał jeszcze przepis art. 17 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f. przewidujący opodatkowanie przychodu z tytułu objęcia udziałów (akcji) w spółce w zamian za wkład niepieniężny. Natomiast rejestracja podwyższenia kapitału zakładowego, która nastąpiła w analizowanych stanach faktycznych w styczniu 2001 r., a więc już w czasie obowiązywania wspomnianego przepisu, nie miała żadnego znaczenia z punktu widzenia.

W związku z powyższym przepis art. 17 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f. nie może stanowić podstawy do określenia przychodu w analizowanych stanach faktycznych, gdyż ma on zastosowanie dopiero do dochodów osiągniętych, poczynwszy od dnia 1 stycznia 2001 r. W analizowanych stanach faktycznych skutek prawny w postaci objęcia udziałów w zamian za aport w formie akcji nastąpił zaś jeszcze w grudniu 2000 r.

W świetle przedstawionych powyżej argumentów należy stanąć na stanowisku, iż w analizowanych stanach faktycznych nie doszło do powstania przychodu z tytułu zbycia akcji w formie aportu wniesionego do spółki z o.o. Nie miał tutaj bowiem zastosowania prze-

pis art. 17 pkt 6 u.p.d.o.f. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2001 r., co wyraźnie wynika z pisma Ministerstwa Finansów z dnia 28 sierpnia 2000 r., nr PB4/AS-031-241/00, mającego charakter urzędowej wykładni prawa podatkowego. Do powstania przychodu nie doszło też na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f., który wszedł w życie 1 stycznia 2001 r., gdyż objęcie udziałów w zamian za wkład w postaci akcji nastąpiło w analizowanych stanach faktycznych z chwilą złożenia oświadczenia o objęciu udziałów, a więc jeszcze w 2000 r. Sam zaś fakt rejestracji podwyższenia kapitału zakładowego w styczniu 2001 r. miał znaczenie wyłącznie deklaratoryjne, tzn. nie wywoływał żadnych skutków prawnych.

W konsekwencji należy przyjąć, że przychód do opodatkowania powstanie w analizowanych stanach faktycznych dopiero z chwilą dokonania odpłatnego zbycia udziałów objętych w zamian za aport w postaci akcji. Przy ustalaniu dochodu z tego tytułu prawidłowym będzie zastosowanie przepisów o kosztach uzyskania przychodów, które obowiązywały w chwili objęcia udziałów, tj. w 2000 r. Uzyskany przychód zostanie zatem pomniejszony o koszty uzyskania przychodu równe wydatkom na nabycie przedmiotu wkładu niepieniężnego (tj. akcji), zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 53 u.p.d.o.f. w związku z art. 7 ust. 9 ustawy nowelizującej z dnia 9 listopada 2000 r.

Zaprezentowany stan prawny, budzący szereg wątpliwości na tle wskazanych stanów faktycznych, upoważnia do zadania Ministrowi Finansów pytania, czy przedstawione powyżej konkluzje są prawidłowe, tzn. czy w analizowanych stanach faktycznych nie doszło w ogóle do powstania obowiązku podatkowego z tytułu odpłatnego zbycia akcji w formie aportu wniesionego do spółki z o.o.

Pytanie to nurtuje wielu wyborców zgłaszających się do mojego Biura Poselskiego, którzy to wyborcy z powodu niejasności stanowionych przepisów podatkowych oraz rozbieżnych interpretacji tych przepisów znaleźli się w swoistej pułapce podatkowej, nie wiedząc, czy ich działania podjęte pod koniec 2000 r. były neutralne podatkowo, czy też prowadziły do powstania przychodu generującego dochód do opodatkowania. Ta druga ewentualność byłaby równoznaczna z istnieniem po stronie wspomnianych podatników zaległości podatkowej z rosnącymi z każdym dniem odsetkami za zwłokę. Uwzględniając zatem niepożądany ze wszech miar stan niepewności, w którym znajdują się moi wyborcy, proszę Pana Ministra o możliwie szybką i wyczerpującą odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z poważaniem

Posel Dariusz Jacek Bachalski

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10444)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie sytuacji w Radzie Miasta Lipna zaistniałej w wyniku śmierci jednego z radnych oraz zaniechania przez wojewodę kujawsko-pomorskiego działań w tych okolicznościach

Szanowny Panie Ministrze! 19 sierpnia 2004 r. zmarł jeden z radnych Rady Miasta w Lipnie, co spowodowało utratę przez burmistrza większości w radzie. Potwierdziła to sesja zwołana na 17 listopada 2004 r., na której to burmistrz nie był w stanie przeformować swoich wniosków. Ponadto radnym opozycyjnym udało się w dwóch kolejnych głosowaniach odrzucić projekt budżetu. 3 lutego br. odbyły się wybory uzupełniające, które z dużą przewagą głosów wygrał kandydat będący w opozycji do burmistrza. 10 marca grupa radnych złożyła wniosek o zwołanie sesji nadzwyczajnej. Przewodniczący Rady odmówił, uznając, że: „porządek obrad nie zawiera projektów uchwał niezbędnych dla funkcjonowania samorządu Gminy Miasta Lipna, których konieczność uchwalenia usprawiedliwiałoby zastosowanie nadzwyczajnego trybu zwołania sesji Rady”.

24 marca 2005 r. wiceprzewodniczący RM składają rezygnację z pełnionych funkcji na ręce przewodniczącego, który następnie sam składa rezygnację w biurze rady miejskiej. Chociaż rezygnacje te nabierają mocy prawnej z dniem 1 kwietnia 2005 r., to nikt nie postanowił powiadomić o tym radnych. O zaistniałej sytuacji dowiedzieli się przypadkiem 4 kwietnia 2005 r. od jednego z urzędników biura Rady Miasta.

O zaistniałej sytuacji w Radzie Miasta Lipna informowany był wielokrotnie wojewoda kujawsko-pomorski Romuald Kosieniak, który jednak wykazał się całkowitą biernością. Nie podjął działań, do których obligują go przepisy ustawy o samorządzie gminnym, a nawet nie raczył odpowiedzieć na pisma lipnowskich radnych.

Jakie są możliwości prawne wyjścia z zaistniałej sytuacji? Należy dodać, że rada nie uchwaliła regulaminu przyznawania pomocy stypendialnej dla najuboższych uczniów, stąd też najbardziej potrzebni dzieci nie mogą tej pomocy otrzymać. Czy nie należałoby doprecyzować ustawy, tak aby ustrzec się sytuacji, w których funkcja przewodniczącego nie była instancją blokującą działanie rady miejskiej? Jakie konsekwencje wyciągnięte zostaną wobec wojewody kujawsko-pomorskiego, który zaniechał działania?

Z poważaniem

Posel Tomasz Markowski

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10445)

do ministra środowiska

**w sprawie zagrożeń dla środowiska naturalnego
wynikających z planowanej budowy
drogi ekspresowej Via Baltica
łączącej Warszawę z Helsinkami**

Organizacje ekologiczne alarmują, że budowa i eksploatacja drogi ekspresowej biegnącej przez Polskę, kraje bałtyckie i Finlandię zagrozi niezwykle cennym terenem przyrodniczym: Puszczy Augustowskiej, Bagnu Biebrzańskiemu i Puszczy Knyszyńskiej. Środowiska te, zamieszkane przez cenne i rzadkie gatunki zwierząt (m.in. rysie, wilki, głuszce i orły) przetrnie projektowana trasa, mimo ostrzeżeń, że spowodować to może rozdzielenie populacji wilka i rysia. Plan budowy zakłada wprowadzenie dwóch propozycji: trasę przez Białystok, której eksploatacja spowodować może nieodwracalne skutki dla środowiska naturalnego, i wariant zakładający przebieg drogi przez Łomżę (oszczędzający ww. tereny). Jednak zapowiedzi i deklaracje Ministerstwa Infrastruktury zdają się przesądzać o wyborze wariantu białostockiego. Pierwsze kroki zostały już zresztą poczynione: w celu poszerzenia i modernizacji odcinka biegnącego przez Puszcę Augustowską (Sztabin-Kolnica) dokonano już wycinki 40-metrowego pasa lasu po obu stronach. Nie zatroszczono się o to, aby w planach uwzględnić specjalne przejścia dla dużych zwierząt, co umożliwiłoby im wędrówkę z jednych terenów na drugie. Jest to popularnym rozwiązaniem stosowanym w krajach Unii Europejskiej.

Raporty przygotowane przez naukowców i protesty wystosowane przez ekologów nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do skutków oddziaływania drogi ekspresowej na środowisko: zdaniem ornitologów Eugeniusza Pugacewicz i Tomasza Tumiele na odcinku tylko tzw. obwodnicy Augustowa zagrożonych będzie 19 gatunków ptaków!

Podkreślić należy, że Via Baltica powstanie dzięki środkom przyznanych przez Unię Europejską. Jednak, aby pieniądze uzyskać, należy przedstawić wiarygodne dane i raport oceniający wpływ drogi na środowisko.

Nieprawidłowości i łamanie prawa Unii Europejskiej zarzucają Polsce m.in. Greenpeace, Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków, WWF i Bank Watch, kierując odpowiednie dokumenty do Komisji Europejskiej. Zaakceptowanie argumentów przedstawionych przez ww. organizacje spowodować może odmowę przyznania pieniędzy nie tylko na Via Baltica, ale również na budowę innych dróg.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ministerstwo twierdzi, że dokładny przebieg trasy Via Baltica nie jest jeszcze znany. Dlaczego zatem wykonano już szereg prac przygotowawczych

pozwalających domniemywać, że wybór padnie na wariant białostocki?

2. Czy w raporcie przygotowywanym przez Polskę znajdują się alarmujące opinie m.in. polskich ornitologów twierdzących zdecydowanie, że budowa obwodnicy Augustowa spowoduje olbrzymie straty i śmiertelne zagrożenie dla cennych i rzadkich gatunków ptaków?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10446)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożenia interesu członków
otwartych funduszy emerytalnych z powodu
lobbingu prowadzonego przez ambasadorów
Stanów Zjednoczonych Ameryki,
Królestwa Holandii i Republiki Austrii w Polsce**

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie zagrożenia interesu członków otwartych funduszy emerytalnych z powodu lobbingu prowadzonego przez ambasadorów Stanów Zjednoczonych, Holandii i Austrii.

Rzeczpospolita Polska jest jednym z krajów, które przeprowadziły reformę systemu emerytalnego w odpowiedzi na zagrożenia związane z kryzysem demograficznym. Reformy takiej nie zdołały do tej pory przeprowadzić ani stare kraje Unii Europejskiej, ani Stany Zjednoczone. Nowy polski system emerytalny oparty jest w całości na zasadzie zdefiniowanej składki, zatem ryzyko poziomu przyszłego świadczenia emerytalnego ponoszone jest przez ubezpieczonego. System taki wymaga długoterminowego zaufania do prywatnych powszechnych towarzystw emerytalnych zarządzających otwartymi funduszami emerytalnymi, czemu musi służyć w szczególności dotrzymywanie zobowiązań składanych członkom funduszy przez towarzystwa w zakresie poziomu opłat. W 2003 roku rząd koalicji SLD-UP, łamiąc pierwotny ponadpartyjny konsensus z roku 1997, wbrew stanowisku opozycji, w tym Prawa i Sprawiedliwości, przeforsował w Sejmie nowelizację ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, która wprowadziła istotne zmiany w mechanizmach funkcjonowania rynku emerytalnego i doprowadziła do ograniczenia ochrony praw nabytych przez członków funduszy.

Pierwotny tekst ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych ułatwił silną koncentrację rynku – sprzyjała temu opłata karna za zmianę funduszu przed upływem 2 lat członkostwa, skomplikowana struktura opłat od składki (możliwość zagwarantowania w statutach obniżek opłat dla osób o dłuż-

szym stażu) oraz opłata za zarządzanie. W wyniku nowelizacji system ten dodatkowo skomplikowano – wprowadzono nową opłatę na tzw. rachunek premii, na który trafiają środki bez względu na kwotowe ograniczenia wysokości opłaty za zarządzanie, administracyjne ograniczenie wysokości opłaty od składki i opłaty za zarządzanie. W związku z wprowadzeniem administracyjnej regulacji poziomu opłat od składki wprowadzono szereg rozwiązań dodatkowo obniżających koszty ponoszone przez towarzystwa emerytalne – w szczególności zlikwidowano dotychczasowy rachunek rezerwowy, na który towarzystwa emerytalne odprowadzały 1,5% wartości aktywów netto, wprowadzając skomplikowane mechanizmy części dodatkowej Funduszu Gwarancyjnego – wartości jedynie 0,4% aktywów netto, zatem obniżono koszty towarzystw o 1,1% od aktywów OFE netto, a także zrezygnowano z wymogu wysyłania informacji do członków OFE listem poleconym.

Wprowadzając te zmiany, rząd nie zadbał o pełną ochronę praw nabytych przez członków funduszy przed dniem ich wejścia w życie. Pozbawiono ich przede wszystkim prawa do nabycia obniżek opłat po dniu wejścia w życie zmian. Wykorzystując nowe rozwiązania ING, Nationale Nederlanden Polska uzyskał nawet zgodę Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych na podniesienie poziomu opłaty dla członków, którzy nabyli prawo do obniżonej opłaty od składki po dniu ogłoszenia ustawy nowelizującej, a przed wejściem w życie zmian w zakresie nowych zasad dotyczących opłaty od składki. Mimo tych zmian utrzymano opłatę za zmianę funduszu przed upływem lat członkostwa. W zakresie opłaty za zarządzanie utrzymano częściową ochronę praw nabytych przez członków – utrzymując do 2010 roku maksymalny poziom opłaty za zarządzanie zapisany w statutach OFE w dniu ogłoszenia ustawy nowelizującej, choć wyłączono spod tego limitu opłatę na tzw. rachunek premii. Jednocześnie przyznano KNUiFE uprawnienie do dalszego skrócenia okresu praw nabytych przez członków OFE, jeżeli jest to uzasadnione koniecznością konkurencji między otwartymi funduszami emerytalnymi albo interesem członków OFE.

Zmiany te doprowadziły do zaprzestania konkurencji przez OFE w zakresie opłat za zarządzanie – wszystkie fundusze (z wyjątkiem OFE Allianz Polska) wprowadziły od 1 kwietnia 2004 r. opłaty od składki na maksymalnym dopuszczalnym po nowelizacji poziomie. Pozostała jedynie konkurencja opłatą za zarządzanie. Część funduszy wprowadziła bowiem w 1999 r. na tyle niskie kwotowe limity opłaty za zarządzanie, że członkowie tych funduszy mogli liczyć na to, że po dłuższym okresie członkostwa poziom opłaty za zarządzanie, naliczany od przyrastających aktywów, osiągnie poziom określony przez fundusz i przestanie rosnąć, prowadząc do szybszego przyrostu wartości ich oszczędności emerytalnych. Było to z powodzeniem wykorzystywane przez te fundusze w ich działalności marketingowej. Tymczasem mimo że w związku z wysoką koncentracją rynku i niekorzyst-

nym dla członków procesem konsolidacji rynku OFE, który ograniczył liczbę OFE z 21 do jedynie 15, towarzystwa emerytalne generują zysk dla swoich akcjonariuszy, mimo że rynek jest jeszcze stosunkowo młody, cztery z nich wystąpiły z wnioskiem do KNUiFE o podwyższenie poziomu opłaty za zarządzanie. Są to AIG PTE, ING Nationale Nederlanden PTE, PTE Sampo i PTE Generali. Wszystkie te towarzystwa generują już dla swoich akcjonariuszy zyski, ING Nationale Nederlanden jest najbardziej zyskownym towarzystwem na rynku, osiągając ok 12,5 mln PLN zysku miesięcznie w I kwartale 2005 r. (40 mln PLN), podobne zyski generowało ono też w roku 2004. Zgoda na podwyższenie opłat za zarządzanie pobieranych przez te fundusze doprowadziłaby do szczególnie negatywnych konsekwencji: zaprzestania konkurencji przez OFE także opłatą za zarządzanie, a więc w ogóle zaprzestania konkurencji cenami, co jest charakterystyczne dla rynku w pełni zoligopolizowanego, otworzyłoby szeroką możliwość dalszej „konsolidacji” rynku, czyli powiększenia koncentracji na nim, co w efekcie byłoby także dodatkowym argumentem za niekorzystnym dla członków OFE i polskiej gospodarki poszerzeniem możliwości inwestycji OFE za granicą. Przede wszystkim naruszałoby to interes członków OFE poprzez obniżenie poziomu oszczędności emerytalnych, obniżenie wysokości stóp zwrotu osiąganych przez OFE (a więc dalsze ograniczenie konkurencji wynikami inwestycyjnymi), a wreszcie wcześniejsze złamanie praw nabytych przez członków OFE w zakresie poziomu opłaty za zarządzanie. Jedynymi beneficjentami tych zmian byłoby natomiast akcjonariusze i tak przynoszących zyski towarzystw emerytalnych, które w efekcie tych zmian wygenerowałyby dla nich dodatkowe olbrzymie zyski. Pogorszeniu uległaby natomiast pozycja konkurencyjna tych funduszy emerytalnych, które podniosłyby opłaty, gdyż oferowany przez nie produkt przestałby być tańszy od oferowanego przez konkurencję. Oznaczałoby to także, że obietnice niższych kosztów można składać, ale nie trzeba ich spełniać, skoro można się z nich wycofać w momencie, gdy należałoby je wypełnić. Argumenty te jednoznacznie wskazują na to, że w interesie członków OFE, konkurencji na rynku OFE, zaufania do nowego systemu emerytalnego, tempa wzrostu gospodarczego i poziomu świadczeń emerytalnych z nowego systemu leży odmowa zgody przez KNUiFE na podwyższenie opłat za zarządzanie przez AIG, ING Nationale Nederlanden, Sampo i Generali. Poziom tych opłat został ustalony przez te podmioty samodzielnie, a skala redukcji kosztów ich funkcjonowania wprowadzona nowelizacją znacznie przekracza obniżki poziomu opłaty od składki, zatem motywowanie próby ich podniesienia rzekomymi stratami spowodowanymi nowelizacją nie znajduje uzasadnienia w sytuacji faktycznej.

Tymczasem w omawianej sytuacji ambasadorzy trzech krajów, które nie wprowadziły u siebie jeszcze podobnych rozwiązań systemowych w zakresie reformy emerytalnej, działając w porozumieniu między sobą i w interesie PTE ING Nationale Nederlanden,

AIG PTE i PTE Generali, wystąpili do Pana Premiera z żądaniem uwzględnienia tych skrajnie niekorzystnych dla Polski wniosków. Ambasadorzy Stanów Zjednoczonych, Austrii i Holandii w swoich skoordynowanych działaniach wykorzystują antykonkurencyjne stanowisko Izby Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych. Twierdzą oni, że „wszystkie trzy firmy uważają, że mają dowody i wyrażają nadzieję, że KNUiFE zatwierdzi ich wnioski o podniesienie opłat.” Ambasadorzy domagają się także podjęcia przez KNUiFE decyzji w nieodległej przyszłości ze względu na to jakoby “każdy kolejny dzień oznacza ponoszenie nowych kosztów przez te firmy”.

W związku z tym zwracam się z prośbą o wyjaśnienie:

1. Jakie działania podejmie Pan Premier i Rząd polski, by umożliwić podjęcie ochrony przez KNUiFE interesu członków OFE i konkurencji na rynku funduszy emerytalnych poprzez odmowę zgody na podwyższenie opłaty za zarządzanie, mimo tak brutalnej ingerencji w wewnętrzne sprawy Polski i próbę wpływu na organ nadzoru przez ambasadorów państw obcych?

2. Jakie działania podejmie Pan Premier i Rząd polski w celu zabezpieczenia KNUiFE i jej poszczególnych członków przed innymi próbami lobbingu ze strony towarzystw emerytalnych i ich akcjonariuszy w celu uzyskania od nich decyzji o podwyższeniu opłat za zarządzanie - niekorzystnej dla członków OFE i konkurencji między funduszami?

3. Czy którykolwiek z członków KNUiFE lub członków Rady Ministrów bądź członków Komisji Papierów Wartościowych i Giełd albo Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów spotykał się z przedstawicielami towarzystw emerytalnych lub ich akcjonariuszy lub był poddany przez nich innym formom lobbingu w związku z toczącymi się postępowaniami w sprawie podwyższenia opłat za zarządzanie?

4. Czy Panu Premierowi znane są inne próby lub przejawy lobbingu niż skoordynowane wystąpienia ambasadorów Stanów Zjednoczonych, Holandii i Austrii w stosunku do KNUiFE, członków Komisji lub członków rządu w celu doprowadzenia do podniesienia poziomu opłat za zarządzanie przez Generali, ING Nationale Nederlanden, Sampo i AIG?

5. Czy wiadomo, kto zainspirował skoordynowane i zawierające te same błędy wystąpienia lobbyistyczne ambasadorów Stanów Zjednoczonych, Austrii i Holandii?

6. Czy rząd wprowadził lub zamierza wprowadzić i w jakim kształcie procedury zapobiegające tego typu lobbingowi ze strony państw obcych w stosunku do centralnych organów administracji rządowej i członków rządu?

7. Czy bezstronność KNUiFE w postępowaniach dotyczących podwyższenia opłat jest zapewniona w sytuacji, gdy przedstawicielem ministra finansów w KNUiFE jest podsekretarz stanu w ministerstwie finansów pan Andrzej Jacaszek - były prezes PTE Norwich Union (obecnie PTE Sampo), które jest jednym z podmiotów

dążących do podwyższenia opłat za zarządzanie w ramach postępowań toczonych przed KNUiFE?

8. Czy w związku z okolicznościami wskazanymi w poprzednim pytaniu pan Andrzej Jacaszek wyłączy się lub zostanie wyłączony od rozpatrywania wniosków o podwyższenie opłat za zarządzanie funduszami?

9. Jaka jest sumaryczna kwota dodatkowego zysku, który będą mogli otrzymać akcjonariusze powszechnych towarzystw kosztem członków OFE w przypadku akceptacji podwyższenia opłat za zarządzanie?

10. W jakim zakresie akceptacja podwyższenia opłat za zarządzanie ułatwiłaby niekorzystny dla członków OFE proces tzw. konsolidacji rynku OFE, czyli ograniczania konkurencji na tym rynku?

Z poważaniem

Posel Artur Zawisza

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10447)

do ministra zdrowia

w sprawie potrzeby nowelizacji przepisów regulujących kwestię rozliczeń finansowych pomiędzy NFZ a szpitalami powiatowymi

Z przeprowadzonych licznych rozmów z dyrektorami szpitali powiatowych w moim okręgu wyborczym wysuwane są propozycje, które bez dodatkowych środków finansowych można wprowadzić w życie z korzyścią dla placówek służby zdrowia i Narodowego Funduszu Zdrowia.

Problem pierwszy był już wcześniej sygnalizowany. Otóż dyrektorzy szpitali sugerują, by NFZ wypłacał zaliczki w wysokości np. 70% do dnia 10 każdego miesiąca. Jest to podyktowane tym, że w tym terminie wypłaca się wynagrodzenie pracownikom, reguluje się zobowiązania wobec ZUS i urzędów skarbowych. Szpitale otrzymują środki około 25 każdego miesiąca.

To powoduje zupełnie niepotrzebne napięcia i obawy o wypłatę wynagrodzeń w terminie, a za realizację pozostałych zobowiązań szpitale płacą naszym zdaniem zupełnie niepotrzebnie odsetki, które pogarszają wynik finansowy. W związku z tym mają miejsce przypadki utraty płynności finansowej przez te placówki służby zdrowia.

Po drugie: wydaje się, że umocowanie prawne pozycji dyrektora oddziału NFZ na styku: dyrektorzy placówek służby zdrowia i dyrektor oddziału NFZ jest, delikatnie rzecz biorąc, mało demokratyczne. Otóż postuluje się, by stworzyć w województwach tzw. odwoławczą ścieżkę administracyjną. Chodzi o powołanie takiego zespołu, który zamiast sądu rozpatrywałby odwołania od decyzji dyrektora NFZ.

Obecne rozwiązanie, tj. droga sądowa, jest nie tylko pracochłonne, ale znacznie wydłuża czas na rozpatrzenie i wydanie wyroku przez sąd.

Droga sądowa to także koszty, z którymi należy się liczyć. Propozycje dyrektorów szpitali są racjonalne i naszym zdaniem zasługują na poparcie.

W związku z tym nasze pytania są następujące:

1. Czy resort widzi potrzebę zmian w dotychczasowych ustaleniach dotyczących

przekazywania należności szpitalom za wykonane przez nich usługi medyczne na podstawie zawartych kontraktów?

2. Czy resort podziela punkt widzenia dyrektorów szpitali w sprawie konieczności stworzenia administracyjnej drogi odwoławczej od decyzji dyrektora oddziału NFZ przed ewentualnym skierowaniem przedmiotu sporu na drogę sądową?

3. Jakie inne propozycje posiada w tych sprawach resort zdrowia?

Posłanki Alicja Lis,
Maria Zbyrowska
i Renata Rochowska

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10126)

do ministra skarbu państwa

w sprawie połączenia HSW – Lasowiak sp. z o.o. z Huta Stalowa Wola SA – ponowna

Szanowny Panie Ministrze! Moja ponowna interpelacja kierowana do Pana Ministra jest spowodowana zlekceważeniem mojej osoby i argumentów, jakie przedstawiłam na spotkaniu z Podsekretarzem Stanu Kazimierzem Jaszczkiem w dniu 15 czerwca w sprawie Spółki HSW – Lasowiak. W trakcie tego jakże ważnego dla mnie i osób, które reprezentuję, spotkania, dokonaliśmy analizy spółki i sięgnęliśmy do historii przejęcia przez Spółkę Lasowiak kompletnie zdekapitalizowanego majątku Huty Stalowa Wola. W chwili obecnej po latach inwestycji i wyrzeczeń Spółka Lasowiak potroila przejęty majątek i przynosi zyski. Aby uniknąć ponownego zlekceważenia i pominięcia tych najważniejszych działań, jakich dokonał Zarząd Spółki HSW Lasowiak, pozwolę sobie przedstawić Panu Ministrowi najważniejsze z nich:

— Sanatorium Uzdrowskie SAN w Kołobrzegu – w chwili przejęcia go przez Spółkę nie figurował on już na liście obiektów świadczących usługi sanatoryjne ze względu na stan techniczny i sanitarny. Dzięki konsekwentnie prowadzonej polityce przez Zarząd Spółki Lasowiak, licznym interwencjom, zabiegom i inwestycjom ośrodek SAN należy dziś do I kategorii obiektów świadczących usługi sanatoryjne.

— Dom Gościnny HUTNIK – kategoria trzygwiazdkowa, opracowano i złożono w HSW S.A. projekt rozbudowy i dalszych inwestycji, którego sfinansowania i prowadzenia podjęła się sama Spółka Lasowiak.

— METAŁOWIEC – przejęty jako obskurny, robotniczy hotel – dziś po wielu inwestycjach nowoczesny i elegancki biurowiec, gdzie swoje siedziby ma: Stalowskie Starostwo Powiatowe, Narodowy Fundusz Zdrowia, Lokalna Telewizja Miejska i wydawnictwo prasowe „Sztafeta” oraz wiele innych firm i instytucji.

Przez wiele lat działalności Spółka Lasowiak była zauważana i nagradzana za swój rozwój i działalność, otrzymywała liczne nagrody i wyróżnienia, co jest potwierdzeniem jej dobrego zarządzania i ciągłego rozwoju.

Założenie sprzedaży poszczególnych agend Lasowiaka ma rzekomo na celu realizację „Planu restrukturyzacji HSW S.A.” i pozyskanie środków finansowych na rozwój spółek zależnych, co miałoby zaniechać proces degradacji technologicznej. W chwili obecnej nie jest zakończony proces sprzedaży Kuźni Matrycowej, nie wiadomo też, czy powiedzie się program modernizacji „Planu restrukturyzacji HSW S.A. na lata 2003–2007”, od którego zależy ewentualne uruchomienie dodatkowej pomocy publicznej dla HSW S.A., dlatego też sprzedaż podmiotu, który generuje zyski, a którego wartość w żadnej mierze nie uzdrowi sytuacji i nie wpłynie na produkcję maszyn budowlanych, jest błędem. Do tego niezbędne są dodatkowe działania, a ewentualna kwota uzyskana ze sprzedaży Spółki Lasowiak pozwoli co najwyżej wypłacić pensję Zarządowi HSW S.A., który zresztą w stosunku do żadnej ze spółek nie wykazał należytej determinacji, aby mogły one osiągnąć stabilną pozycję na rynku. Wszystkie spółki HSW S.A. poza Lasowiakiem są zagrożone upadłością. I uważam, że Spółka Lasowiak mogłaby wspomóc tylko w jeden sposób podstawową działalność Huty realizowaną przez HSW-Trading – produkcję maszyn budowlanych – jako zabezpieczenie kredytu przeznaczonego na ten cel, co zresztą podkreśliłam podczas spotkania z Kazimierzem Jaszczkiem.

Na dzień dzisiejszy Zarząd HSW S.A. nie może zagwarantować, iż uzyska kwotę 70 mln na restrukturyzację HSW-Trading i produkcję maszyn budowlanych. Sprzedaż spółki usługowej w żaden sposób nie poprawi sytuacji w hucie, doprowadzi jedynie do tego, że kolejni ludzie stracą pracę, zarówno w Lasowiaku jak i w spółkach HSW S.A., którym rzekomo ma dopomóc kwota uzyskana ze sprzedaży Lasowiaka.

Szanowny Panie Ministrze, w dalszym ciągu śmiem twierdzić, iż decyzja wyzbycia się poszczególnych agend Spółki Lasowiak ma znamiona matakzenia i uporu wobec opinii lokalnej, a nie faktycznych działań o charakterze gospodarczym. Uprzejmie proszę o kolejne wnikliwe przeanalizowanie wszystkich faktów, wsłuchanie się w argumentację obu stron i podjęcie jedynej słusznej decyzji wstrzymującej sprzedaż Spółki Lasowiak, co pozwoli na jej dalszy rozwój.

Z poważaniem

Posel Joanna Grobel-Proszowska

Stalowa Wola, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10448)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie przyznawania przez samorządy gminne
pomocy materialnej najuboższym uczniom
w postaci stypendiów**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z realizacją przepisów ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004r. nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) na pomoc materialną o charakterze socjalnym dla uczniów gminy otrzymały dotację z budżetu państwa w określonej wysokości (w II transzach: na okres od stycznia do czerwca oraz na okres od września do grudnia).

O uzyskanie stypendium szkolnego w okresie od stycznia do czerwca 2005 r. ubiegały się tysiące osób spełniających kryteria formalne i przede wszystkim kryterium dochodowe - 316 zł na osobę w rodzinie. Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych najczęściej przyjmowano dwa najniższe dopuszczane przez ustawę progi dochodowe decydujące o wysokości kwoty stypendium (tak aby przyznać stypendium jak największej liczbie osób):

— przy dochodzie od 0 do 158 zł - 56,56 zł miesięcznie

— przy dochodzie od 158,01 do 316 zł - 44,80 zł miesięcznie

Ze względu na ograniczone środki finansowe stypendium otrzymały nie wszystkie osoby, które spełniały kryterium dochodowe (316 zł na osobę) oraz kryteria formalne. Z budżetu państwa przekazano za mało środków finansowych, by przyznać stypendium (za okres od stycznia do czerwca) wszystkim wnioskodawcom spełniającym kryteria. Wpłynęły liczne odwołania od wydanych decyzji administracyjnych.

W znanym mi przypadku dla uczniów zamieszkałych w Grudziądzu przekazano z budżetu państwa o 229.824,00 zł za mało środków finansowych, co stanowi niedobór w wysokości 36,82% środków przeznaczonych na wypłatę stypendiów w okresie od stycznia do czerwca 2005r. (świadczenia otrzymało 70,75% uprawnionych), a do końca czerwca wpłynęło ponad 100 odwołań od wydanych decyzji.

Pomoc materialna dla uczniów świadczona w dotychczasowej formie nie spełnia założeń ustawowych, przede wszystkim ze względu na ograniczone środki finansowe przekazywane gminom, które nie są w stanie uzupełnić niedoboru finansowego.

W związku z powyższym nasuwają się pytania:

— Przewiduje się, że o przyznanie stypendiów za okres od września do grudnia 2005 r. ubiegać się będzie podobna liczba wnioskodawców, jak w poprzednim okresie – na wypłatę świadczeń wielu gminom zabraknie funduszy w ich budżecie. Czy przewiduje się w związku z tym przyznanie dodatkowych środków finansowych?

— Jaka jest skala przedstawionego problemu w wymiarze ogólnokrajowym?

Z poważaniem

Poseł Mariola Sokołowska

Grudziądz, dnia 5 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10449)

do ministra środowiska

**w sprawie uwzględniania w księgach wieczystych
i ewidencjach gruntów zmian wynikających
z nowelizacji ustawy Prawo wodne, dotyczących
możliwości ubiegania się przez byłych właścicieli
nacionalizowanych jezior przepływowych
o odszkodowania**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawą Prawo wodne z dnia 30.05.1962 r. dokonana została nacjonalizacja powierzchniowych wód płynących wraz z gruntami pokrytymi wodami. Nacjonalizacją objęte zostały wody w rzekach i jeziorach przepływowych, tj. jeziorach, do których cieki uchodzą bądź z których wypływają. Możliwość ubiegania się przez byłych właścicieli wód o odszkodowania wprowadzono dopiero ustawą Prawo wodne z dnia 24.10.1974 r. Na podstawie powyższych przepisów powinny być dokonane stosowne zmiany w księgach wieczystych oraz ewidencjach gruntów.

Niestety, przy udziale organów administracji publicznej dopuszczono się zaniedbań i w licznych przypadkach nie odzwierciedlono w księgach wieczystych obowiązującego stanu prawnego. Kolejne działania podejmowane przez różne organy w oparciu tylko i wyłącznie o zapisy w księgach wieczystych doprowadziły do stanu niezgodnego z Prawem wodnym.

Przykładem zaprezentowanej sytuacji jest jezioro Kuchnia leżące na granicy gmin Łasin, Rogóźno i Gardęja i województw: kujawsko pomorskiego i pomorskiego o powierzchni ok. 54 ha, przez które przepływa rzeka Gardęga. Jezioro to, do lat 90. było jeziorem Skarbu Państwa dzierżawionym przez PZW. Obecnie – w ramach dziedziczenia – stanowi własność osób fizycznych, pomimo że w 1976 r. wypłacono odszkodowanie do rąk byłych właścicieli przez PZW Okręg w Toruniu (informacja uzyskana w Ministerstwie Środowiska – pismo ZWuw – 2774/10/01/MP).

Uwzględniając powyższe, rodzą się pytania:

— Jaki jest obecnie status prawny wymienionych jezior?

— Czy podejmowane są działania mające na celu przywrócenie zgodności z Prawem wodnym tych jezior?

— Jaka jest skala przedstawionego problemu w wymiarze ogólnokrajowym?

Z poważaniem

Poseł Mariola Sokołowska

Grudziądz, dnia 5 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10450)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nieuzasadnionej redukcji zatrudnienia
w Zakładzie Linii Kolejowych w Białymstoku**

Prowadzona zgodnie z przyjętym planem restrukturyzacja w PKP Polskie Linie Kolejowe Spółka Akcyjna przewiduje m.in. zmiany w poziomie i strukturze zatrudnienia. Zgodnie z informacją Prezesa Zarządu PKP Polskie Linie Kolejowe dzieje się to zgodnie z zasadami wdrożonymi we wszystkich Zakładach Linii Kolejowych. Oddział Regionalny w Warszawie, któremu podlega Zakład Linii Kolejowych w Białymstoku, przyjął jednakowe wskaźniki wielkości zatrudnienia dla wszystkich czterech podległych zakładów i w żadnym z nich nie było przewidywane zmniejszenie zatrudnienia w zespole działalności podstawowej.

Tymczasem faktyczna sytuacja w Zespole Linii Kolejowych w Białymstoku zdecydowanie zaprzecza tym założeniom. Według stanu na 1 stycznia 2005 roku zatrudnionych w nim było 975 osób. W ciągu półrocza, tj. do 1 lipca 2005 roku, zatrudnienie zostało zredukowane o 32 pracowników z zespołu działalności podstawowej (monter urządzeń sterowania ruchem kolejowym, na-stawniczy, zwrotniczy, monter nawierzchni).

Dyrektor Oddziału Regionalnego w Warszawie określił średnioroczny plan zatrudnienia dla Zakładu Linii Kolejowych w Białymstoku w wysokości 937 etatów. Zgodnie zaś z przyjętą metodyką określania wielkości zatrudnienia we wszystkich jednostkach organizacyjnych Oddziału Regionalnego w Warszawie (Warszawa, Siedlce, Białystok, Łódź) do celów płacowych, zakładającą wskaźnik 5.1 na posterunek ruchu (pismo SI ZZDR PKP Nr 148/06/2005 z 28 czerwca 2005 roku) w Zakładzie Linii Kolejowych w Białymstoku należałoby zwiększyć zatrudnienie o 58, a nawet – według wyliczeń organizacji związkowych – o 62 pracowników. Decyzję dotyczącą poziomu zatrudnienia załoga odbiera więc jako niezrozumiałą i krzywdzącą. Jest to odczucie w pełni uzasadnione, zwłaszcza iż na aspekt społeczny redukcji zatrudnienia nakładają się określone konsekwencje w postaci dalszej degradacji dróg kolejowych oraz zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego, w tym zdrowia i życia podróżnych. Należy przy tym podkreślić, że stan infrastruktury kolejowej na terenie obsługiwanym przez Zakład Linii Kolejowych w Białymstoku wymaga pilnej i głębokiej modernizacji. Prowadzona przez kierownictwo Spółki polityka dalszych ograniczeń może doprowadzić do zamykania linii kolejowych na terenie Podlasia.

Komitety Protestacyjno-Strajkowe w Zakładzie Linii Kolejowych w Białymstoku, reprezentując zgodne stanowisko załogi i organizacji związkowych, w piśmie ZZ/01/06/2005 z dnia 30 czerwca 2005 roku skierowanym do Tadeusza Augustowskiego – Prezesa Zarządu PKP Polskie Linie Kolejowe oraz Janusza Czarnockiego – Naczelnego Dyrektora Oddziału Re-

gionalnego PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. w Warszawie, przekazany również do mojej wiadomości, przedstawia dane porównawcze dotyczące poszczególnych jednostek organizacyjnych Oddziału Regionalnego w Warszawie. Ich analiza wskazuje dysproporcje w stanie zatrudnienia w poszczególnych zakładach i może prowadzić do przekonania, że kosztem redukcji etatów w Zakładach Linii Kolejowych w Białymstoku kierownictwo Spółki usiłuje ochronić nieproporcjonalnie większy stan zatrudnienia w innych zakładach.

O nieczytelności przesłanek, na których opierane są decyzje o zwalnianiu pracowników, świadczy m.in. to, iż Dyrektor Zakładu Linii Kolejowych w Białymstoku odmówił przekazania związkom zawodowym pisemnych dyspozycji kierownictwa PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. stanowiących podstawę dla podejmowanych decyzji o redukcji zatrudnienia, na istnienie których się powoływał.

Wobec narastającego konfliktu w Zakładzie Linii Kolejowych w Białymstoku, w trosce o właściwe wypełnianie przez Zakład nałożonych na niego zadań, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 roku o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. 1996, Nr 73, poz. 350 z późn. zm.), proszę o pełne wyjaśnienie sytuacji zaistniałej w Zakładach Linii Kolejowych w Białymstoku, a szczególnie o przedstawienie argumentów oraz przedłożenie dokumentów i analiz, które są podstawą podejmowanych decyzji o redukcji zatrudnienia w białostockim oddziale spółki PKP Polskie Linie Kolejowe, oraz ich uzasadnienie.

Poseł Jarosław Zieliński

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10451)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie sytuacji na rynku zbóż

Panie Ministrze! Ceny zbóż, a także kłopoty z ich sprzedażą spowodowały, że zarówno Unia Europejska, jak i Polska toną w zapasach zboża. Dziś w unijnych magazynach znajduje się ok. 60 mln ton ziarna, czyli prawie trzy razy więcej niż w roku 2004. Rynek światowy opanowany jest przez tańsze zboże z Argentyny, Australii, USA i Kanady. Coraz mocniejszą pozycję zdobywa też Ukraina.

Ubiegłoroczne zbiory zbóż w Polsce były większe prawie o 1/3 (26,7%) w stosunku do 2003 r. i osiągnęły 29,6 mln ton. Z tak dużą nadwyżką nie poradził sobie uruchomiony w listopadzie skup interwencyjny (działający na nowych zasadach unijnych). Oferowana cena skupu podyktowana była wysokością kursu euro wobec złotówki (wyjątkowo silnej względem euro). To

spowodowało, że skup interwencyjny nie cieszył się zbyt dużym powodzeniem. Dopiero przed zakończeniem interwencji nastąpiło większe zainteresowanie tą formą sprzedaży (część rolników uznała, że to będzie jedyna możliwość zbytu). Dodatkowo z interwencji zostali wykluczeni mniejsi rolnicy, którzy nie spełniali wymogu dostarczenia minimalnej partii 80 t. Innym problemem w skupie interwencyjnym była wydłużona procedura, tj. termin oczekiwania od momentu dostarczenia ziarna do Agencji Rynku Rolnego do otrzymania pieniędzy.

Brak atrakcyjnej ceny oraz utrudnione możliwości zbytu spowodowały, że wielu rolników nadal przechowuje duże ilości ziarna. Zapowiada się, że rolnicy rozpoczną żniwa z magazynami pełnymi zeszłorocznych zapasów. Pomimo tego, że specjaliści szacują, iż najbliższe zbiory będą o 3 mln ton słabsze niż ubiegłoroczne, to suma zapasów i nowych zbiorów może być większa niż w ubiegłym roku. To spowoduje, że na krajowym rynku wystąpi ogromna przewaga podaży nad popytem i sytuacji tej nie uzdrowi nawet skup interwencyjny.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmuje Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, aby tegoroczny skup interwencyjny przebiegał sprawnie, bez zakłóceń, po cenach satysfakcjonujących producentów?

2. Jakie działania podjął Rząd, aby wyeksportować polskie zboże np. do krajów dotkniętych w tym roku suszą (Hiszpania, Portugalia)?

Posel Tadeusz Polański

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10452)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie pokrzywdzenia pracowników Zakładów Przemysłu Cukierniczego Goplana w Poznaniu wskutek prywatyzacji tego przedsiębiorstwa

Szanowny Panie Ministrze! Na wniosek poszkodowanych w procesie prywatyzacji pracowników Zakładów Przemysłu Cukierniczego „Goplana” w Poznaniu kieruję do Pana Ministra interpelację poselską z prośbą o wyjaśnienie aspektów prawnych tej operacji.

W dniu 16.02.1994 r. odbyła się prywatyzacja Zakładów Przemysłu Cukierniczego „Goplana” w Poznaniu ul. św. Wawrzyńca 11 poprzez wniesienie aportem przedsiębiorstwa do spółki. Zgodnie z aktem notarialnym podział akcji w powstałej spółce kształtował się w sposób:

- Skarb Państwa – 47% akcji;
- Nestle S.A w Szwajcarii – 47% akcji;
- Pracownicy – 6% akcji.

Pracownicy wnieśli wkłady pieniężne na objęcie 6% akcji. Zgodnie ze statutem spółki występowały akcje imienne serii „A” oraz akcje imienne serii „B”. Pracownikom zamiast akcji wydawano świadectwa depozytowe na akcje serii „B” (na okaziciela), na których Zarząd Spółki Goplana S.A. potwierdził, że akcje są wydrukowane i złożone w Spółce jako depozyt, a ich emisja odbyła się 16.02.1994 r. Jednocześnie, jak się potem okazało, żadnych akcji nie wydano pracownikom, co jest niezgodne z zapisami Kodeksu Handlowego i 416 art. K.p.c. W 2001 roku spółka Nestle S.A. w Vevey w Szwajcarii jako inwestor strategiczny spółki Goplana S.A. zdecydował o wchłonięciu spółki Goplana S.A. do utworzonego Holdingu Nestle Polska S.A., przyjmując wszelkie zobowiązania Goplany. Zarząd Goplana S.A. zmusił grupę pracowników (strasząc między innymi zwolnieniami z pracy) do odsprzedania kwitów depozytowych po 12 zł/szt., podczas gdy faktyczna cena depozytu wynosiła 136,39 zł/szt., gdyż za taką cenę państwo polskie sprzedawało swoje akcje firmie Nestle.

W dniu 14.02.2003 r. grupa 82 pracowników Goplany złożyła do Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald ul. 27 Grudnia 15 w Poznaniu doniesienie o popełnieniu przestępstwa przez Zarząd Spółki Goplana S.A. poprzez zmuszenie ich do sprzedania depozytów po zaniżonej cenie oraz poświadczenia nieprawdy przez członków Zarządu Spółki w osobach prezesa Janusza Rutkowskiego oraz członków Zarządu: Zygmunta Bańczaka, Włodzimierza Koniecznego oraz radcę prawnego spółki Romana Sypniewskiego na okoliczność, że akcje są wydrukowane i złożone w spółce, gdy tymczasem akcje nigdy nie zostały wyemitowane (spr. 2Ds 1076/03/10).

Niestety 20.10.2003 r. składający doniesienie otrzymali od Prokuratury Rejonowej pismo o umorzeniu dochodzenia. W dniu 23.10.2003 r. pracownicy ci złożyli odwołanie do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu, która pismem 14 Dsn 1353/01/G z dnia 02.04.2004 r. poinformowała zainteresowanych, że złożone zażalenie przekazała do rozpatrzenia Sądowi Rejonowemu w Poznaniu XXIII Wydział Karny ul. Młyńska 1A w Poznaniu. Sąd Rejonowy na posiedzeniu w dniu 14.05.2004 r. umorzył sprawę. Powodowie uważają takie orzeczenie sądu za krzywdzące, zaś działania Nestle w celu pozbawienia w sposób przemysłany ich akcji za zamierzone i celowe.

Jeden z powodów, p. Kazimierz Konarski, składał w tej sprawie skargę w związku z wydanym postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu, sygn. kp714/04, I Dsn 1353/01/G, 2 Ds. 1076/03/10, uważając, że złamane zostało jego konstytucyjne prawo do rzetelnego, opartego na faktach i dowodach procesu oraz że naruszono jego prawo własności. Pan Konarski, posiadając 1241 sztuk świadectw depozytowych, został groźbami zmuszony do ich odstąpienia spółce, zaś organy sprawiedliwości nie zrobiły nic, aby powstałą szkodę naprawić.

Postanowienie Sądu Rejonowego w Poznaniu jest ostateczne i zamyka sprawę umorzenia postępowania.

Co więcej, orzeczenie to zablokowało powodowi dochodzenie jego racji w postępowaniu cywilnym. Ponadto grupa 10 pracowników Goplany wystąpiła z powództwem do Sądu Pracy i Ubezpieczeń w Poznaniu przeciwko Nestle Polska S.A. o zapłatę i w rozprawie apelacyjnej w dniu 05.11.2003 r. (nr VI. P 38/03) Sąd Apelacyjny w Poznaniu zmienił wyrok I instancji na korzyść powodów, przyznając im należne kwoty. Nestle Polska S.A. złożyła kasację od tego wyroku, ale Sąd Najwyższy w dniu 17.02.2005 r. ją rozpatrzył i oddalił, utrzymując w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.

W związku z przedstawioną sytuacją proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. W jaki sposób poszkodowani pracownicy mogą wyegzekwować prawomocne orzeczenie sądu, gdyż do tej pory nie otrzymali należnych im kwot?

2. Na jakiej podstawie prawnej notariusz Marek Kolasa (numer Rep. 687 1994) zapisał pracownikom akcje z drugiej emisji serii „B”?

3. Kto ponosi odpowiedzialność za dopisanie do majątku spółki Nestle Polska S.A. wyłudzonych od pracowników depozytów na akcje „B” i ich zamianę na akcje „A” (imienne)?

4. W jaki sposób oszukani w procesie prywatyzacji pracownicy Goplany uzyskają zadośćuczynienie za niewydane im akcje?

Jednocześnie informuję Pana Ministra, że interpelację poselską w tej sprawie złożyłam do Ministra Skarbu, p. Jacka Sochy.

Łączę wyrazy szacunku

Posel Anna Borucka-Cieślewicz

Poznań, dnia 4 lipca 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10453)

do ministra finansów

w sprawie zasad naliczania podatku VAT z tytułu świadczenia przez obrońców z urzędu usług prawnych

Szanowny Panie Ministrze! Adwokaci w ramach swej działalności polegającej na niesieniu pomocy prawnej na rzecz obywateli podlegają generalnemu opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych (jeśli prowadzą indywidualne kancelarie adwokackie – a tak jest w większości przypadków) oraz podatkiem od towarów i usług, zwanym dalej VAT. Jeśli jest to usługa świadczona na rzecz zleceniodawcy (obywatela) na podstawie tzw. wyboru, to sprawa jest bezdyskusyjna. Adwokat wystawia zamawiającemu fakturę VAT za usługę prawną, operację tę ewidencjonuje.

Natomiast problem pojawia się przy usługach prawnych zlecanych przez sądy w sprawach cywilnych i karnych, potocznie zwanych „pomocą prawną z urzę-

du”. Tutaj nie ma mowy o dobrowolnym stosunku prawnym łączącym sąd (zleceniodawcę) i adwokata (zleceniobiorcę). Zaistniały stosunek prawny (zlecenie) zbliżony jest do formy umowy o pracę, albowiem adwokat zobowiązany jest świadczyć pracę (np. obronę z urzędu). Adwokat, w omawianym przypadku, nie ma wpływu – co jest bardzo istotne – na wysokość wynagrodzenia za świadczoną pomoc prawną. Wysokość wynagrodzenia wynika bowiem z odpowiedniej taryfy, ustalonej przez Ministra Sprawiedliwości. A zatem, skoro nie można mówić w tej części działalności adwokata o jego samodzielności i swobodnej działalności gospodarczej, to nie może być mowy o stosowaniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11.03.2004 r., czyli o obowiązku wystawiania przez adwokata faktury VAT, gdyż taka czynność (tj. pomoc prawna z urzędu) powinna być z obowiązku VAT zwolniona.

Chodzi o nieszczęsną redakcję art. 15 cytowanej ustawy, zwłaszcza w ust. 3 pkt 2 i 3. Z przepisu tego jasno wynika, że za samodzielnie wykonywaną działalność gospodarczą nie uznaje się czynności, z tytułu których przychody osiągane są z tytułu pomocy prawnej z urzędu, gdyż pkt 3 art. 15 ust. 3 ustawy o VAT mówi, że chodzi o przychody wymienione w art. 13 pkt 2-8 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, „jeżeli z tytułu wykonywania tych czynności osoby te są związane ze zlecającym wykonanie tych czynności prawnymi więzami tworzącymi stosunek pomiędzy zlecającym wykonanie czynności i wykonującym zlecane czynności co do warunków wykonywania tych czynności, wynagradzania i odpowiedzialności zlecającego za wykonanie tych czynności.”

Przychody powyższe są opodatkowane podatkiem dochodowym i sąd, przekazując adwokatowi wynagrodzenie, potrąca zaliczkę na podatek. Natomiast jakie są podstawy, aby usługę tę obciążyć podatkiem VAT? Nie jest bowiem jednoznaczne, czy pomiędzy sądem a adwokatem udzielającym pomocy prawnej z urzędu istnieje porozumienie (więzy prawne) co do określenia warunków wykonania czynności, odpłatności oraz odpowiedzialności za wykonywanie czynności.

Czy należałoby zatem wysunąć wniosek, że adwokat świadczący pomoc prawną z urzędu spełnia przesłanki, o których mowa w art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT? Jeśli tak, to oznaczałoby, że w zakresie czynności pomocy prawnej z urzędu adwokat nie prowadzi samodzielnej działalności gospodarczej. Nie jest zatem, w zakresie wykonywania tych czynności, podatnikiem VAT.

Wydaje się, że z powodu braku podmiotowych przesłanek opodatkowania czynności świadczenia pomocy prawnej z urzędu, mimo że mieści się w zakresie przedmiotowym opodatkowania VAT, nie może podlegać takiemu opodatkowaniu.

Należy nadmienić, że kwestia obowiązku ubezpieczenia się adwokatów od ryzyka swojej działalności nie ma wpływu na obowiązek płacenia podatku VAT w niniejszym przypadku, albowiem obowiązek ubez-

pieczenia istnieje ex lege z mocy obowiązującej ustawy o adwokaturze – podstawową formą działalności adwokata jest świadczenie pomocy prawnej na zlecenie obywateli (pomoc z wyboru).

Korporacja Adwokacka i większość sądów stoi na stanowisku, że za usługi świadczone z urzędu nie powstaje obowiązek podatkowy w zakresie VAT. Gdyby przyjąć zaprezentowane stanowisko, to kto w istocie ponosiłby ciężar tego podatku, który przecież jest przerzucany na konsumenta? Skoro sąd jest zleceniodawcą (konsumentem), to on winien zapłacić podatek VAT po ubruttowaniu sumy wynagrodzenia. Sądy zdecydowanie są temu przeciwnie, tym bardziej że potrącają już zaliczkę na podatek dochodowy.

Powyższa sytuacja jest niewłaściwa i wymaga ujednolicenia praktyki. Uważam, że dotychczasowa praktyka i wykładnia, stojąca na stanowisku, że brak jest podstaw do wystawiania faktur VAT za pomoc prawną z urzędu, jest słuszna, a zatem powinna być utrzymana. Dodam jeszcze, że należy wyrazić zaniepokojenie stanowiskiem Ministerstwa Finansów, które obowiązek wystawiania faktur VAT rozciąga na okres od 1 maja 2004 r., co prowadzi do wielu nieporozumień na tle stosowania przepisów, nie mówiąc już o naruszeniu zasady *lex retro non agit*.

Zapytuję:

— Czy adwokat świadczący usługi prawne w ramach indywidualnej kancelarii adwokackiej, spółki cywilnej, partnerskiej, spółki handlowej lub zespołu adwokackiego ma obowiązek wystawić faktury VAT także za czynności zlecone przez sąd (np. obrona z urzędu w sprawie karnej) w świetle art. 15 ust. 3 ustawy o VAT w związku z art. 10 ust 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych?

— Czy, jeśli przyjąć obowiązek fakturowania wykonywania obowiązków zleconych przez sąd, adwokat winien wystawić fakturę na kwotę wynagrodzenia netto wynikającą z treści orzeczenia sądowego, a następnie powiększyć tę kwotę o podatek 22% VAT, co w konsekwencji spowoduje, że to Skarb Państwa (sąd) winien wypłacić wynagrodzenie brutto?

— Czy ewentualny obowiązek fakturowania podatkiem VAT wykonywania obowiązków zleconych przez sąd nie prowadzi do naruszenia zasady neutralności tegoż podatku, który przecież obciąża konsumenta, czyli w omawianym przypadku sąd jako zleceniodawcę, a tymczasem chce się tym podatkiem obciążyć adwokata, jako zleceniobiorcę, co jest rzeczą kuriozalną, zważywszy, że zlecenia, jakie wykonuje sąd, mają cechy zbliżone do umowy o pracę?

— Czy adwokat w ramach zleczanych czynności przez sąd prowadzi samodzielną

działalność gospodarczą w rozumieniu art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT?

Z poważaniem

Posel Leszek Samborski

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10454)

do ministra finansów

w sprawie podwójnego opodatkowania dochodów spółdzielni

Szanowny Panie Ministrze! Działacze spółdzielczości rolniczej narzekają, że spółdzielnie podlegają podwójnemu opodatkowaniu, polegającemu na tym, że jeśli spółdzielczość rolnicza wypłaca nadwyżkę bilansową, zysk, to od tego musi zapłacić podatek dochodowy od osób prawnych. Jeśli z tej nadwyżki, już po zapłaceniu podatku dochodowego, wypłaci dywidendy dla członków, to podlegają one kolejnemu opodatkowaniu – podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Wystarczy, aby dywidenda została tylko naliczona.

W niniejszej interpelacji zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zdaniem Pana Ministra dopuszczalne jest podwójne opodatkowanie dochodów spółdzielni rozumiane w sposób wyżej opisany?

2. Czy Pan Minister podejmie inicjatywę ustawodawczą w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania, to jest zwolnienia od opodatkowania dywidend naliczonych i wypłaconych przez spółdzielnię z nadwyżki bilansowej (zysku), które już zostały opodatkowane podatkiem dochodowym od osób prawnych?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Józef Szczepańczyk
i Stanisław Żelichowski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10455)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie konieczności dokonania nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. dotyczącego szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich

Szanowny Panie Ministrze! W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich w załączniku nr 1: Wysokość stawek wsparcia na zalesienie, premii pielęgnacyjnej oraz premii zalesieniowej, w pozycji 4: premia zalesieniowa dla producentów rolnych uzyskujących co najmniej 20% dochodów z rolnictwa wynosi

1 400 PLN, a dla producentów rolnych uzyskujących mniej niż 20% dochodów z rolnictwa 360 PLN. Zgodnie z art. 24 ust. 5 pkt 3 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa Agencja Nieruchomości Rolnych może przekazać nieodpłatnie na własność wchodzące w skład Zasobu Agencji nieruchomości rolne o powierzchni do 2 ha na cele związane z zalesianiem osobom bezrobotnym bez prawa do zasiłku, które przez okres co najmniej 5 lat były pracownikami państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej. Były pracownik państwowego przedsiębiorstwa gospodarki rolnej, który dokonał zalesienia, otrzymuje premię zalesieniową w wysokości 360 zł, czyli czterokrotnie niższą niż producent rolny uzyskujący co najmniej 20% dochodów z rolnictwa.

Zapisy ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi SP miały zaktywizować grupę ludzi pozostających bez pracy i zmniejszyć bezrobocie na wsi, a tymczasem rozporządzeniem i czterokrotnie niższą premią zalesieniową zniechęca się tych ludzi do jakichkolwiek działań.

W związku z tym pytam Pana Ministra:

1. Czy nie uważa Pan, że ta sytuacja jest wysoce krzywdząca dla byłych pracowników państwowego gospodarstwa rolnego?

2. Czy podejmie Pan kroki w celu znowelizowania rozporządzenia i podwyższenia premii zalesieniowej dla byłych pracowników państwowego przedsiębiorstwa gospodarki rolnej, którzy dokonali zalesienia?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Deptuła

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10456)

do ministra finansów

**w sprawie prefinansowania
przez Bank Gospodarki Krajowej inwestycji
samorządowych wykonywanych ze środków
programów pomocowych Unii Europejskiej**

Samorządy terytorialne w Polsce korzystają, w znacznym zakresie, z programów pomocowych Unii Europejskiej, szczególnie przy realizacji bardzo kosztownych inwestycji infrastrukturalnych.

Najczęściej jest to zwrot określonych procentowo kosztów inwestycji, po jej zakończeniu i sprawdzeniu, czy została wykonana zgodnie z zaakceptowanym wnioskiem. Samorządy zazwyczaj nie dysponują własnymi środkami budżetowymi w takiej wielkości, aby finansować inwestycje ze środków własnych, a później ubiegać się o zwrot poniesionych kosztów.

Stąd też rząd stworzył możliwość prefinansowania tych inwestycji przez Bank Gospodarki Krajowej. Oprocentowanie pożyczek udzielanych na ten cel przez BGK jest bardzo korzystne, bo wynosi tylko 1,15%.

Okazuje się jednak, że chyba nie wszystkie samorządy będą mogły z tych pożyczek skorzystać albo też nie udziela się im konkretnych informacji, od kiedy Bank będzie finansował prowadzone przez nich inwestycje.

Naraża to samorządy na poważne problemy. Zmuszane są do zaciągania kredytów krótkoterminowych w bankach komercyjnych, gdzie oprocentowanie wynosi 6% i do tego dochodzi prowizja bankowa - 1%. W przypadku problemów z uzyskaniem kredytu w banku komercyjnym samorządy narażają się na płaconie odsetek od niezapłaconych faktur lub na opóźnienia w harmonogramie realizacji inwestycji.

Przykładem może być Gmina Łuków w województwie lubelskim. Otwarto tam rachunek bankowy w Banku Gospodarki Krajowej na obsługę projektu „modernizacja oczyszczalni ścieków i budowa kanalizacji sanitarnej w Ryżkach, Czeršli i Sięciaszce Drugiej w ramach Programu Operacyjnego ZPORR, Priorytetu 1 „Rozbudowa i modernizacja infrastruktury służącej wzmocnieniu konkurencyjności regionów” Działanie 1.2. „Infrastruktura ochrony środowiska”.

Na wyżej wymienione zadania gmina nie posiada środków własnych. Inwestycja zaplanowana została do finansowania w 25% z pożyczki WFOŚ oraz w 75% z pożyczki udzielonej przez Bank Gospodarki Krajowej.

W dniu 5 lipca 2005 r. podpisano umowę z WFOŚ na część finansowaną w 25%, natomiast są problemy z pozostałą częścią pożyczki (75%) z BGK.

Z informacji uzyskanej w Biurze Funduszy Unijnych BGK wynika, że Bank przygotował umowę, ale nie może określić, czy i kiedy będzie realizowana. Prawdopodobnie wyczerpany został przyznany limit i trzeba czekać, jak będą wykorzystywały środki gminy, które wcześniej złożyły wnioski.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Z czego wynikają problemy w realizacji pożyczek udzielanych samorządom przez Bank Gospodarki Krajowej? Czy winien jest Bank, czy też jest inna przyczyna?

2. Czy budżet państwa zabezpieczył odpowiednie środki finansowe na ten cel?

3. Czy jest możliwość przyspieszenia wypłacania tych pożyczek?

Z wyrazami szacunku

Posel Wiktor Osik

Łuków, dnia 7 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10457)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przykładów niegospodarności podczas
procesu restrukturyzacji cukrowni w Janikowie
i Żninie w woj. kujawsko-pomorskim**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 196 Regulaminu Sejmu RP zgłaszam interpelację do Pana

Jacka Sochy Ministra Skarbu Państwa w sprawie przykłądów niegospodarności jaka ma miejsce podczas restrukturyzacji fabryk cukru w Janikowie i Żninie w województwie kujawsko-pomorskim.

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku miesięcy bieżącego roku zwracają się do mnie przedstawiciele związków zawodowych z Cukrowni w Janikowie w sprawie wyłączenia ich zakładu z produkcji cukru.

Według analizy i oceny sytuacji na polskim rynku cukru, przeprowadzanej przez Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej, konieczna jest restrukturyzacja w zakładach produkcyjnych należących do KSC, która ma polegać na wygaszaniu produkcji w tych cukrowniach, które w ocenie tejże spółki osiągają najniższe efekty ekonomiczne.

W 2004 roku wyłączono z produkcji cukrownię w Żninie, a w roku obecnym zakład w Janikowie. Przed podjęciem tych decyzji Zarząd KSC zapewniał kierownictwa i załogi wyłączanych zakładów o tym, iż istniejący tam potencjał majątkowy, techniczny i ludzki będzie zaangażowany w alternatywnej działalności produkcyjnej. Niestety, mimo upływu czasu (ponad rok) w żnińskiej cukrowni nie wprowadzono żadnej zastępczej technologii ani produkcji, która dałaby szansę wykorzystania istniejącego majątku, a także zatrudnienie zaangażowanej tam załodze. Praca w tym zakładzie polega na dorywczych zajęciach, a tylko 24 osoby na 107 pracowników są delegowane do cukrowni w Nakle i Tucznie.

Przed podjęciem decyzji o wyłączeniu kolejnego zakładu, cukrowni w Janikowie, co ma miejsce w tym roku, również zapewniano o pewnym wykorzystaniu wszystkich składników majątkowych, tj. budowli, budynków, urządzeń oraz zatrudnionych tam pracowników w ramach tzw. alternatywnej działalności produkcyjnej. Niestety do dzisiaj, mimo iż Zarząd KSC podał do wiadomości decyzję o zaniechaniu produkcji cukru w tym zakładzie, nie przedstawiono żadnego projektu zagospodarowania całego potencjału liczącej ponad 150 lat fabryki.

Obecnie jest to nowoczesny zakład, którego łączny majątek wyceniono na 42,5 mln zł. Teraz zatrudnionych jest tam 167 pracowników. Cukrownia w Janikowie gotowa jest do podjęcia zadań produkcyjnych tegorocznej kampanii. Fakt wygaszania produkcji cukru i niepodjęcia w zamian za to żadnej innej spowoduje natychmiastowy spadek wartości majątku w janikowskiej cukrowni.

Taki stan rzeczy może być odczytany jako marnotrawstwo majątku Skarbu Państwa, w który została wyposażona Krajowa Spółka Cukrowa.

Szanowny Panie Ministrze!

Czy nie byłoby lepszym rozwiązaniem, z punktu widzenia zasad gospodarności, dobre przygotowanie zastępczej działalności w tym zakładzie od roku przyszłego, tak, aby był czas na pełne przygotowanie fabryki do podjęcia nowych rozwiązań technologicznych bez uszczerbku na wartości znajdującego się tam majątku Skarbu Państwa?

Kto poniesie odpowiedzialność za powyższe straty wynikłe z niedostatecznie przygotowanych i wprowadzonych decyzji o wygaszeniu produkcji cukru w cukrowniach w Żninie i Janikowie?

Szanowny Panie Ministrze! Wyżej przedstawione problemy były wielokrotnie przedmiotem spotkań w Ministerstwie Skarbu. Ostatnio: w dniu 24 maja 2005 r. i 2 czerwca 2005 r., wskazywałem na aspekty majątkowe sprawy, które mogą stać się zarzutami o niegospodarności.

Z poważaniem

Posel Marcin Wnuk

Inowrocław, dnia 7 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10458)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zamówienia przez Ministerstwo Polityki Społecznej zewnętrznej ekspertyzy dotyczącej podwyższenia opłat z tytułu zarządzania pobieranych od członków niektórych otwartych funduszy emerytalnych

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie zamówienia przez Ministerstwo Polityki Społecznej zewnętrznej ekspertyzy dotyczącej podwyższenia opłat za zarządzanie pobieranych od członków niektórych otwartych funduszy emerytalnych.

W dniu 7 lipca br. podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej pani Agnieszka Chłoń-Domińczak na posiedzeniu zespołu Komisji Trójstronnej poinformowała partnerów społecznych, że Ministerstwo Polityki Społecznej zamówiło zewnętrzną ekspertyzę, aby ustalić, jak w sprawie wniosków o podwyższenie opłat za zarządzanie (pobieranych od członków OFE AIG, OFE ING Nationale Nederlanden Polska, OFE Generali i OFE Sampo) ma głosować przedstawiciel Ministra Polityki Społecznej.

W związku z powyższym pragnę zapytać:

1. Czy Ministerstwo Polityki Społecznej, które przejęło m.in. pracowników byłego Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej odpowiadających za przygotowanie reformy emerytalnej oraz za kształt zmian do ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych uchwalonych w 2003 r. wbrew stanowisku opozycji, nie dysponuje fachowcami potrafiącymi ocenić skutki dla członków OFE tych zmian i wniosków o podwyższenie opłat za zarządzanie?

2. Czy to oznacza, że Ministerstwo Polityki Społecznej nie realizuje polityki rządu w zakresie systemu zabezpieczenia społecznego i w związku z tym musi posiłkować się opiniami zewnętrznych ekspertów?

3. U kogo i w jakim trybie Ministerstwo Polityki Społecznej zamówiło ekspertyzę i jakie doświadczenie w nadzorze nad funduszami emerytalnymi i w ochronie interesów członków OFE ma ekspert, u którego zamówiono ekspertyzę?

4. W jakim trybie, przez kogo i kiedy zamówiono ekspertyzę oraz jaki jest koszt zamówionej ekspertyzy?

5. Jaki charakter prawny ma mieć zamówiona ekspertyza i jaki ma być jej wpływ na głos podsekretarza stanu pana Rafała Baniaka rekomendowanego przez Ministra Polityki Społecznej?

6. Czy Minister Polityki Społecznej zamówił ekspertyzę, by mieć alibi dla oddania głosu przez jego przedstawiciela w interesie akcjonariuszy powszechnych towarzystw emerytalnych, a wbrew interesowi członków funduszy emerytalnych, konkurencji na rynku OFE i interesowi Skarbu Państwa odpowiadającego za wypłatę emerytur minimalnych?

7. Czy Minister Polityki Społecznej uważa, że obniżenie poziomu świadczeń emerytalnych spowodowane ewentualną podwyżką opłat za zarządzanie jest w zgodzie z wnioskami przedstawionego w tym samym dniu na posiedzeniu zespołu Komisji Trójstronnej raportu zakładającego podwyższenie wieku emerytalnego do 67 lat i podwyższenie składek emerytalnych?

8. Dlaczego dla Ministra Polityki Społecznej nie są wystarczające negatywne rekomendacje przygotowane przez Urząd Komisji we wszystkich tych sprawach?

9. Czy ekspertyza nie została zamówiona w celu umożliwienia zaspokojenia żądań ambasadorów Austrii, Holandii i USA skierowanych do Prezesa Rady Ministrów w interesie akcjonariuszy AIG PTE, PTE ING Nationale Nederlanden Polska i PTE Zurich?

10. Jakie kroki Pan Premier zamierza podjąć, by w opisanej sprawie nie doszło do naruszenia interesu członków funduszy emerytalnych?

11. Jaki jest zakres niezależności członków KNUiFE?

12. Jaka jest odpowiedzialność KNUiFE za głosowanie sprzeczne z interesem członków OFE?

13. Czy opisana sytuacja nie przemawia za koniecznością zastąpienia organu kolegiałnego, jakim jest KNUiFE, organem jednoosobowym w celu lepszej ochrony interesów członków OFE i uniknięcia sytuacji, w której odpowiedzialność ulega rozmyciu, próbuje się ją dodatkowo ograniczyć przez zamawianie zewnętrznych ekspertyz mimo jednoznacznej opinii urzędu Komisji, a w składzie organu zasiada były prezes jednego z wnioskodawców jako reprezentant Ministra Finansów?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Artur Zawisza

Warszawa, dnia 8 lipca 200 r.

Interpelacja (nr 10459)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie potencjalnego zagrożenia Polski atakami terrorystycznymi w świetle tragicznych wydarzeń w Londynie

Szanowny Panie Ministrze! Dzisiejsze tragiczne wydarzenia w Londynie w sposób niezwykle krwawy unaocznily, że złowrogie zagrożenie atakami terrorystycznymi przeprowadzanymi przez komórki międzynarodowych organizacji ekstremistycznych pozostają wciąż niezwykle aktualne i żaden kraj z kręgu kultury zachodniej nie może pozwolić sobie na jego lekceważenie.

Polska, jako członek koalicji antyterrorystycznej i jako państwo, którego siły zbrojne obok Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i innych znajdują się na pierwszej linii frontu walki z wszechświatowym terroryzmem, a zatem w sposób bezpośredni zagrożona aktami terroru, powinna zatem przywiązywać tym większą wagę do kwestii zapewnienia bezpieczeństwa.

Niestety pierwsze sygnały wskazują, że nasz kraj nie jest wciąż odpowiednio przygotowany na tego typu zagrożenia. Brak wciąż odpowiednich skutecznych i sprawnie działających systemów koordynacji i zarządzania kryzysowego, które sprawnie funkcjonowałyby nie na papierze, ale np. w maksymalnie zbliżonych do rzeczywistości symulacji i ćwiczeń. Jednostkom antyterrorystycznym naszej policji wciąż brakuje odpowiedniego sprzętu, np. noktowizorów czy bezpiecznych i kompatybilnych z innymi służbami środków łączności (poruszałem już tę kwestię w zapytaniu poselskim nr 2973 z 31 marca 2004 r. skierowanym na ręce Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji). Możliwość wprowadzenia wojskowych jednostek specjalnych absolutnie nie rozwiązuje problemów, tym bardziej że z rozmaitych względów (formalno-prawnych, organizacyjnych, proceduralnych) użycie jednostek sił zbrojnych w czasie pokoju potrafi nastręczyć wiele problemów i często przynosi więcej kłopotów niż korzyści.

Ponieważ zagrożenie jest niezwykle poważne i nie wolno go lekceważyć, uprzejmie proszę o pilne przedstawienie kompleksowej i wyczerpującej informacji, jakie działania podjęto dotychczas w resorcie spraw wewnętrznych i podległych mu służbach, aby poprawić zdolność do zapewnienia bezpieczeństwa w państwie oraz skuteczność przeciwdziałania zagrożenia aktami terroryzmu, wobec których stoi nasz kraj.

Czy przeprowadzano ćwiczenia w warunkach maksymalnie zbliżonych do warunków rzeczywistych, a jeśli tak, to jakie były ich rezultaty? Czy wyciągnięto z nich odpowiednie wnioski?

Jak sprawdzały się podsystemy kierowania i koordynacji działań? Jak wyglądała współpraca między poszczególnymi służbami, jak również jednostkami cywilnymi, administracją różnych szczebli?

Czy sprawdziły się obowiązujące obecnie regulaminy i procedury postępowania? Czy nie wymagają one poprawy?

Jak na dzień dzisiejszy przedstawia się kwestia wyposażenia w sprzęt (noktowizory, „bezpieczne” środki łączności, kamizelki kuloodporne, uzbrojenie) policyjnych jednostek antyterrorystycznych?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Dolniak

Warszawa, dnia 7 czerwca 2005 r.

Interpelacja (nr 10460)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy drogi ekspresowej S-1 z Podwarpia do portu lotniczego w Pyrzowicach

Szanowny Panie Ministrze! Istnieje poważne niebezpieczeństwo, że wskutek braku realizacji tej inwestycji do końca 2005 r. zmuszeni będziemy zwrócić środki, jakie przyznała nam Unia Europejska na dofinansowanie budowy tej drogi, w kwocie 15,2 mln euro. Winą za opóźnienie w realizacji inwestycji obarcza się ustawę o zamówieniach publicznych, która umożliwia firmom niezadowolonym z przetargowych rozstrzygnięć skutecznie blokować postęp prac.

Szansy w dokończeniu tej budowy upatruje się w negocjacjach z Komisją Europejską, mających na celu przesunięcie ostatecznego terminu zakończenia prac. Jednak zupełnie nie dostrzega się (lub nie chce dostrzec) innych kwestii, które w sposób oczywisty mogą zaciążyć na terminie zakończenia inwestycji, a które od 2001 roku próbują podnosić mieszkańcy i radni gminy Mierzęcice, przez którą przebiegać ma znaczący odcinek tej drogi. Otóż w 2001 roku nastąpiła zmiana w planie przebiegu wspomnianej drogi, z naruszeniem interesów wielu osób zamieszkujących Mierzęcice, w tym w szczególności właściciela nowoczesnego zakładu dającego pracę okolicznym mieszkańcom. Do dziś nie mogą doczekać się odpowiedzi na pytania: Kto i dlaczego zmienił przebieg drogi oraz jakie to ważne aspekty techniczne i ekonomiczne spowodowały tę zmianę? Czy wzięto pod uwagę rachunek ekonomiczny inwestycji, skoro w miejsce dotychczas planowanego jednego wiaduktu w Mierzęcicach nowa koncepcja wymusza budowę dwóch takich obiektów? Zmiana przebiegu drogi wymusza również zwiększenie liczby wyburzeń budynków mieszkalnych i gospodarczych z czterech do sześciu, co ponoć skrzętnie ukrywa się przed opinią publiczną, gdyż w planach budowy znajdujących się w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim ujawniono do wyburzenia wyłącznie cztery budynki.

Szanowny Panie Ministrze! Opisane wyżej wątpliwości dotyczące zmiany lokalizacji drogi z narusze-

niem interesów osób trzecich podzielił również Sąd Okręgowy w Warszawie, który w sprawie tej zajął odmienne stanowisko niż resort infrastruktury. Rodzą się zatem pytania:

1. Komu zależy na tym, aby podnieść koszt inwestycji S-1, nie licząc się dodatkowo ze skutkami społecznymi tej decyzji?

2. Co z kontynuacją inwestycji w obecnym kształcie, w świetle rozstrzygnięć wymiaru sprawiedliwości dzielących opinię naruszenia interesu osób trzecich przy zmianie lokalizacji tej drogi?

3. Jaki jest wynik negocjacji z Komisją Europejską, które, jak informuje Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Katowicach, prowadzone są już od marca bieżącego roku?

Szanowny Panie Ministrze! Z uwagi na bardzo szeroki wydźwięk społeczny, nie tylko wśród mieszkańców Mierzęcic, ale i z uwagi na pilne potrzeby skomunikowania portu lotniczego ze stolicą województwa – również całej społeczności regionu śląskiego, uprzejmie proszę o pilną i wyczerpującą odpowiedź.

Z poważaniem

Posel Grzegorz Dolniak

Warszawa, dnia 8 lipca 2004 r.

Interpelacja (nr 10461)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie poprawy sytuacji finansowej wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa

Szanowny Panie Ministrze! Wojewódzkie inspektoraty ochrony roślin i nasiennictwa od 1999 roku wchodziły w skład administracji zespolonej, finansowanej z budżetu województw. Z wielkim smutkiem należy stwierdzić, iż pracownicy inspektoratów ochrony roślin są najgorzej wynagradzanymi pracownikami spośród wszystkich inspekcji wchodzących w skład administracji zespolonej.

W wyniku przystąpienia Polski do Unii Europejskiej nastąpiło olbrzymie zwiększenie zakresu realizacji zadań WIORiN bez urealnienia wynagrodzenia zasadniczego. Nastąpiło zwiększenie wykonywanych zadań oraz wymagań w stosunku do kwalifikacji zawodowych pracowników. Wymagane specjalistyczne wyższe wykształcenie, znajomość języków obcych oraz konieczność ciągłego doszkalania bez poparcia finansowego spowodowały odpływ najlepszych pracowników do prywatnych firm.

Jeżeli nie zostaną podjęte zdecydowane działania poprawiające skandaliczną sytuację płacową pracowników inspektoratów ochrony roślin, to w niedługiej

przyszłości nie będzie komu pracować na wymienionych stanowiskach.

Uważać można, że trudna sytuacja finansowa wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa spowodowana jest nie tylko trudną sytuacją budżetu państwa, lecz przede wszystkim rozdziałem podległości finansowej wymienionych inspektoratów.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracam się do Pana Ministra o spowodowanie udzielenia odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy znane są Panu Ministrowi wysokości wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w WIORiN?

2. Kiedy Pan Minister spowoduje wyrównanie średniej pensji pracownika inspektoratu WIORiN do średniej krajowej?

3. Ilu jeszcze pracowników WIORiN odejdzie z pracy z powodu małych zarobków, żeby stosowne władze doprowadziły do podwyżek wynagrodzenia?

4. Czy zdaniem Pana Ministra nie grozi nam brak pracowników inspektoratów ochrony roślin, co ewidentnie wpłynie na niewywiązywanie się przez Polskę w sprawie konieczności wprowadzenia standardów unijnych?

5. Ile Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przeznaczyło środków finansowych w bieżącym roku na utrzymanie WIORiN?

Poseł Lech Zielonka

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10462)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie wydawania przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa decyzji przyznających płatności na zalesienie

Szanowny Panie Ministrze! Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 roku w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętych planem rozwoju obszarów wiejskich nakłada na biura powiatowe ARiMR obowiązek przyznawania w formie decyzji płatności na zalesienie (art. 10 ust. 2 i 3).

W oparciu o Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 7 marca 2005 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie ustanowienia Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa agencją płatniczą, której udziela się warunkowej akredytacji, Agencja ma kompetencje do wydawania stosownych decyzji i wypłacania należnych kwot.

Niestety w wielu przypadkach, mimo że rolnicy spełnili wszystkie obowiązki, Agencja odmawia wydania stosownej decyzji w terminie zgodnym z ww. rozporządzeniem z uwagi na niezakończenie procesu akredytacji.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o wyjaśnienie tej sytuacji i jednoznaczną interpretację zapisów wspomnianych wyżej rozporządzeń.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Gorczyca

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10463)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie pilnej potrzeby modernizacji linii kolejowej nr 8 łączącej Warszawę–Radom–Kielce–Kraków

Panie Premierze! Od wielu lat trwają usilne starania władz rządowych i samorządowych województw: świętokrzyskiego, mazowieckiego i małopolskiego o zmodernizowanie linii kolejowej nr 8 Warszawa–Radom–Kielce–Kraków. W staraniach tych bardzo aktywnie uczestniczy także wielu parlamentarzystów, działaczy samorządowych, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników RP, wiele uczelni i kierownictw różnych przedsiębiorstw i instytucji, Komitet Wspierający, różne organizacje pozarządowe, pracownicy PKP i innych licznych zakładów pracy tych regionów.

Za pilnym zmodernizowaniem tej linii kolejowej przemawiają względy ekonomiczne, środowiskowe i społeczne. Pozwoli to na:

— skrócenie czasu podróży na trasie Warszawa–Radom–Kielce–Kraków,

— wprowadzenie cyklicznego ruchu pociągów w ciągu całej doby, a zwłaszcza w okresie szczytów przewozowych,

— pozyskanie inwestorów dla rozwoju gospodarczego i społecznego południowej części Polski, wskutek unowocześnienia infrastruktury transportowej, której aktualnie zły stan zniechęca do inwestowania na terenie tych regionów,

— odciążenie drogi krajowej nr 7, a zwłaszcza odcinka Warszawa–Janki w wyniku przejęcia części podróży przez środki transportu szynowego.

Powyższe argumenty skłaniają mnie do zadania następującego pytania: Czy modernizacja linii kolejowej nr 8 na trasie Warszawa–Radom–Kielce–Kraków będzie uwzględniona w Narodowym Planie Rozwoju na lata 2007–2013 jako zadanie priorytetowe dla południowej części Polski?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zofia Grzebisz-Nowicka

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10464)

do ministra zdrowia

**w sprawie niedoborów czynników krzepnięcia
niezbędnych do leczenia pacjentów
ze skazami krwotocznymi**

Kolejny rok pacjenci ze skazami krwotocznymi alarmują o brakach czynników krzepnięcia w niektórych województwach. Zakupy tych preparatów dokonywane przez Ministerstwo Zdrowia są spóźnione, a efekt tych zakupów oddala się niebezpiecznie w czasie. Istnieje podejrzenie, że sytuacja chorych na hemofilię ulegnie w tym roku zasadniczemu pogorszeniu. Sytuacja ta grozi poważnymi konsekwencjami:

- zaprzestaniem leczenia domowego,
- ograniczeniem planowych zabiegów operacyjnych chorych ze skazami,
- zagrożeniem życia chorych w razie stanów nagłych wymagających natychmiastowej interwencji lekarskiej.

W odpowiedzi na alarmujące listy pacjentów urzędnik Departamentu Polityki Zdrowotnej Ministerstwa Zdrowia poinformował, iż postępowania na zakup czynników krzepnięcia zostały unieważnione z powodu zbyt wysokich cen preparatów (przekroczyły one kwoty, jakie zamawiający przeznaczył na realizację zamówienia) i „Zakład Zamówień Publicznych uruchomił procedurę zakupu interwencyjnego czynnika VIII w wysokości do 25% ilości planowanej w unieważnionym przetargu oraz w trybie podstawowym na zakupienie pozostałych 75% planowanej ilości czynników krzepnięcia oraz czynnika VIII z czynnikiem Willebranda.”

Ponadto Departament poinformował, że:

„Po przeanalizowaniu sytuacji dotyczącej zaopatrzenia w koncentraty czynników krzepnięcia wynika, że niewłaściwa jest dystrybucja czynników krzepnięcia na terenie kraju. Dlatego też Departament zwrócił się w trybie pilnym do Dyrektora Instytutu Hematologii i Transfuzjologii o prowadzenie rzetelnej koordynacji rozmieszczenia czynników krzepnięcia w poszczególnych centrach krwiodawstwa i krwiolecznictwa, tak aby w przyszłości uniknąć sytuacji braku czynników krzepnięcia w niektórych województwach.”

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy pacjenci chorzy na skazy krwotoczne będą w tym roku mieć zagwarantowany dostęp do czynników krzepnięcia?
2. O ile zakupy interwencyjne podwyższyły koszty kupna czynników krzepnięcia?
3. Dlaczego w tym roku po raz kolejny wszczęto procedurę zakupów zbyt późno?
4. Jaki jest efekt koordynacji rozmieszczenia czynników krzepnięcia na terenie kraju, do której został zobligowany departament MZ?

5. Czy i jakie wyciągnięto konsekwencje w stosunku do osób odpowiedzialnych za złą dystrybucję czynników krzepnięcia na terenie kraju?

Z poważaniem

Posel Elzbieta Radziszewska

Warszawa, dnia 3 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10465)

do ministra zdrowia

**w sprawie wprowadzenia regulacji prawnych
dotyczących zasad udzielania
przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej
odpłatnych świadczeń medycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o wyjaśnienie kwestii związanych z interpretacją art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w świetle rozporządzenia przez zakłady opieki zdrowotnej postępowań restrukturyzacyjnych wynikających z ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej z dnia 15.04.2005 r. W myśl ustawy o pomocy publicznej, konkretnie jej art. 24, wszelkie postępowania egzekucyjne ulegają zawieszeniu, co jednak nie zwalnia od uiszczenia opłaty egzekucyjnej, nawet przy spłaceniu wierzyciela przez dłużnika. Ponieważ ustawodawca nie przewidział zniesienia ani obniżenia w tym przypadku tej opłaty, to, jeżeli sądy powszechne nie będą obniżać kosztów egzekucyjnych, może dojść do sytuacji, w której głównymi beneficjentami ustawy staną się komornicy.

Zwracam Panu uwagę na to, że swobodna interpretacja przez sądy art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji może doprowadzić do kompromitacji ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej poprzez przejęcie znacznej części pomocy publicznej dla szpitali przez komorników egzekwujących swoje prawo do opłaty egzekucyjnej, także w stosunku do wierzytelności objętych postępowaniem układowym.

Proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Sprawiedliwości przewiduje wydanie wykładni dotyczącej ustalania kosztów egzekucyjnych w stosunku do wierzytelności objętych postępowaniem układowym na mocy ustawy, stanowiącej podstawę orzekania dla sądów powszechnych?

Pragnę zwrócić Panu uwagę na fakt, że w szpitalach, w których postępowanie restrukturyzacyjne zostanie umorzone i wszystkie zobowiązania zostaną postawione w stan wymagalności, rzeczą wysoce prawdopodobną jest ponowna ich egzekucja, a przez to podwojenie opłaty egzekucyjnej, co byłoby kolejną kompromitacją parlamentu na skalę większą niż wielokrotnie cytowana nowelizacja ustawy o negocjacyj-

nym kształtowaniu wynagrodzeń, czyli tzw. ust. 203. Wobec wagi zgłaszanego problemu proszę o szybką odpowiedź.

Z poważaniem

Posel Jarosław Duda

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10466)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zasadności pobierania
przez komorników opłat egzekucyjnych z tytułu
prowadzenia postępowań
w publicznych zakładach opieki zdrowotnej
objętych działaniami restrukturyzacyjnymi
w myśl ustawy o pomocy publicznej
i restrukturyzacji publicznych
zakładów opieki zdrowotnej**

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o wyjaśnienie kwestii związanych z interpretacją przez sądy powszechne zapisów art. 49, zwłaszcza jego ust. 2, nowelizacji ustawy o komornikach sądowych i egzekucji z dnia 24.09.2004 roku. Nowelizacja tego artykułu, przeprowadzona pod wpływem środowisk związanych z zadłużonymi szpitalami publicznymi, miała na celu ograniczenie wysokości opłat egzekucyjnych w sytuacji, gdy nakład pracy komornika sprowadzał się do wysłania do oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia postanowienia o zajęciu części wierzytelności. Jak słusznie podnosili wtedy inicjatorzy zmian w ustawie, opłata egzekucyjna w wysokości 15% jest zawyżona w stosunku do nakładu pracy komornika i obniża ilość środków publicznych przeznaczonych na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ogółu społeczeństwa.

Według mojej wiedzy, pomimo takiego właśnie ducha ustawy, który pozwalał dłużnikowi odwołać się do sądu powszechnego celem ustalenia wysokości opłaty egzekucyjnej, praktyką sądów jest nieobniżanie jej wysokości. W moim przekonaniu świadczy to o niewłaściwym solidaryzmie korporacyjnym, ze szkodą dla dłużników, w tym publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Proszę o precyzyjne wyjaśnienie:

— ile złożono przez dłużników do sądów powszechnych wniosków o obniżenie wysokości opłaty egzekucyjnej w okresie od wejścia w życie nowelizacji ustawy do 30.06.2005 r.?

— ile spośród nich sądy powszechne rozpatrzyły pozytywnie?

— jak wygląda ilość tych wniosków i procent pozytywnych orzeczeń w poszczególnych województwach?

— ile spośród rozpatrywanych spraw dotyczy publicznych zakładów opieki zdrowotnej i jaki procent spośród nich został rozpatrzony pozytywnie?

Pana odpowiedź na moje pytania może pozwolić na ocenę, czy tworzone przez Sejm prawo jest egzekwowane, czy też jest omijane przez organy najbardziej upoważnione do przestrzegania porządku prawnego w Rzeczypospolitej Polskiej, tzn. przez sądy. Pozwoli także na ewentualne zgłoszenie potrzeby prac nad kolejną nowelizacją ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Z poważaniem

Posel Jarosław Duda

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10467)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie stosowania przez sądy powszechne ustawy
z dnia 24 września 2004 r. o zmianie ustawy
o komornikach sądowych i egzekucji oraz
o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego**

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o udzielenie informacji dotyczącej działań Ministerstwa mających na celu uregulowanie prawne problemu udzielania odpłatnych świadczeń zdrowotnych przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej. Problem ten powstaje zwyczajowo pod koniec roku, w miarę wyczerpywania limitów świadczeń w ramach zawartych kontraktów przez szpitale publiczne. W roku 2004 jawnie ogłosiły udzielanie takich świadczeń szpitale z województwa dolnośląskiego i pomorskiego. Wtedy twierdził Pan, że jest to działanie łamiące prawo. Jednak na spotkaniu z przedstawicielami Konsorcjum Szpitali Wrocławskich w styczniu 2005 roku w Szpitalu Wojewódzkim w Legnicy deklarował Pan złożenie inicjatywy ustawodawczej umożliwiającej tą działalność.

W roku 2005 w trakcie negocjacji ogólnych warunków udzielania świadczeń przedstawiciele Funduszu i świadczeniodawców prowadzili rozmowy na temat ustalenia zasad udzielania takich świadczeń. W tym samym czasie świadczeń takich udzielają mające umowę z publicznym płatnikiem zakłady niepubliczne. Z mediów napływają informacje o tworzonych przez publiczne szpitale fundacjach, poprzez które pobiera się odpłatność od pacjentów, co nawet Rzecznik Ministerstwa Zdrowia uznaje za dopuszczalne. Powszechne jest pobieranie opłat za badania laboratoryjne i radiologiczne.

Panie Ministrze! W proponowanej przez Pana nowelizacji ustawy o zakładach opieki zdrowotnej proponuje Pan zmianę treści art. 33, który wprowadza potrzebę istnienia przepisów odrębnych, których obecnie nie ma, aby móc pobierać opłaty. Jest to zdecydowana zmiana w stosunku do obecnego stanu prawnego, który w art. 33 nie odwoływał się do żadnych zapisów, zaś w art. 54 postulował potrzebę istnienia przepisów odrębnych, aby takiej działalności zakazać. Jest to także

sprzeczne z Pana deklaracjami pozytywnego rozwiązania tego problemu oraz oczekiwaniemi świadczeniodawców. Wobec powyższych faktów proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest Pana opinia na temat możliwości udzielania odpłatnych świadczeń zdrowotnych przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej?

2. Na jakich podstawach prawnych Pan swoją opinię opiera?

3. Czy nie uważa Pan, że różnicowanie możliwości wykonywania świadczeń pomiędzy zakładami publicznymi i niepublicznymi nie znajduje żadnego uzasadnienia, a może rodzić podejrzenie, że z niejasnych powodów faworyzuje Pan podmioty niepubliczne?

4. Czy nie uważa Pan, że jasne zasady udzielania takich świadczeń są korzystniejsze niż doprowadzanie do sytuacji niejasnych transferów przy użyciu fundacji, stowarzyszeń i innych pośredników umożliwiających wykonywanie tych świadczeń zakładom publicznym?

5. Czy nie uważa Pan, że wprowadzając „ukradkiem” zmianę w ustawie o zakładach opieki zdrowotnej, łamie Pan swoje deklaracje ze spotkania z reprezentantami szpitali publicznych w Legnicy, a dodatkowo prowadzi do utrwalania opisanych wyżej niejasności?

Panie Ministrze! Wobec prowadzenia przez Komisję Zdrowia dyskusji nad przekazaną przez Rząd nowelizacją ustawy o zakładach opieki zdrowotnej wraz z proponowaną przez Pana zmianą art. 33 proszę o szybką odpowiedź.

Z poważaniem

Posel Jarosław Duda

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10468)

do ministra zdrowia

**w sprawie niedofinansowania leczenia pacjentów
chorych na hemofilię oraz dotkniętych innymi
wrodzonymi niedoborami osoczowych
czynników krzepnięcia**

Hemofilia to nieuleczalna choroba uwarunkowana genetycznie. Istotą jest zaburzenie procesu krzepliwości krwi spowodowane niedoborem lub całkowitym brakiem VIII lub IX czynnika krzepnięcia krwi, co skutkuje częstymi, samoistnymi, bardzo bolesnymi wylewami do stawów i mięśni (najczęściej stawów skokowych, kolanowych i łokciowych). Powtarzające się krwawienia powodują artropatyczne zmiany stawowe. Często zaś prowadzą do całkowitego usztywnienia stawu. W takim przypadku konieczne staje się chirurgiczne wszczepienie endoprotezy.

Wylewy do narządów wewnętrznych i do ośrodkowego układu nerwowego stanowią bardzo poważne

zagrożenie dla życia. Jedynym lekiem dla chorych na hemofilię są preparaty krzepliwości krwi, wytwarzane z ludzkiej krwi, które muszą być dożylnie podane jak najszybciej od momentu wystąpienia wylewu.

Standardem najtańszym i najefektywniejszym ekonomicznie w terapii chorych na hemofilię jest tzw. leczenie domowe. Polega ono na tym, że koncentraty czynników krzepnięcia przechowuje się w domowej lodówce i w momencie zauważenia pierwszych objawów krwawienia chory podaje sobie sam preparat dożylnie. Tylko przypadki szczególne wymagają hospitalizacji.

Większość osób dotkniętych wrodzoną osoczną skazą krwotoczną prowadzi aktywne życie zawodowe – w zasadzie normalne życie. Normalne – poza koniecznością podania sobie w razie potrzeby czynnika krzepnięcia krwi. Deficyt powoduje, że nie jest możliwe podanie leku na czas, rozwija się wtedy pełnoobjawowe krwawienie, przeważnie dostawowe, którego leczenie wymaga już kilkunastu dni i wielokrotnie powtarzanych przetoczeń koncentratu. Czas rekonwalescencji chory spędza w szpitalu lub na zwolnieniu lekarskim. Koszt takiego leczenia jest wielokrotnie wyższy niż w przypadku natychmiastowego przetoczenia czynnika krzepnięcia krwi. Opisane epizody mogą zdarzać się nawet 50 razy w ciągu roku. Łatwo sobie wyobrazić, że dla pracodawcy nieobecność pracownika przez większą część roku jest nie do zaakceptowania.

Odpowiednio wczesne, dzięki domowemu leczeniu, podanie choremu czynnika krzepnięcia krwi powoduje zahamowanie krwawienia we wczesnej fazie. Zużycie czynnika jest wtedy najmniejsze, staw praktycznie pozostaje nieuszkodzony, chory nie przerywa normalnych czynności życiowych.

Dramatyczna sytuacja dotyczy też dzieci dotkniętych hemofilią. Brak wystarczającej ilości leków grozi rozwojem artropatii hemofiliowej. W życiu społecznym to dla dziecka ciągle nieobecności w szkole, niemożność kontynuowania nauki, ograniczone kontakty z rówieśnikami, a przez to izolacja ze środowiskiem.

Miernikiem zabezpieczenia chorych na hemofilię i inne wrodzone osoczowe skazy krwotoczne jest wskaźnik zużycia czynnika VIII w przeliczeniu na jednego mieszkańca rocznie. Według Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), wskaźnik ten powinien wynosić co najmniej 2,0.

W niektórych krajach Europy wskaźnik zużycia czynnika VIII wygląda następująco: Niemcy – 6,0, Węgry – 4,9, Austria – 3,2, Słowacja – 2,6, Czechy – 2,2, Bułgaria – 1,0.

W Polsce, w najlepszym jak dotąd roku 2001 wskaźnik zużycia czynnika VIII na jednego mieszkańca wyniósł 1,85 jedn., w roku 2002 – 1,41 jedn., w roku 2003 – 1,37 jedn., w roku 2004 – 1,45 jedn.

Rozumiejąc ciężką sytuację gospodarczą naszego kraju, nie porównujemy zaopatrzenia w czynnik do USA, Kanady, bogatych krajów europejskich, Niemiec, Francji czy Hiszpanii. Podkreślamy fakt, że kraje o podobnych uwarunkowaniach geopolitycznych, takie jak: Czechy, Słowacja czy Węgry, mimo że pozo-

stają podobnie jak Polska w sytuacji przemian ustrojowych i gospodarczych, potrafią zapewnić swoim obywatelom, w tym chorym na skazy krwotoczne, właściwą opiekę medyczną.

Obecnie w Polsce jest zarejestrowanych ponad trzy tysiące osób ze skazami krwotocznymi. U 158 stwierdzono powikłania inhibitorem. Rejestr chorych prowadzi Instytut Hematologii i Transfuzjologii w Warszawie przy ul. Chocimskiej 5. Lata 70. i 80. to leczenie osoczem i krioprecypitatem – podawane choremu dożylnie wlewem kroplówkowym w warunkach szpitalnych, ze względu na możliwość powikłań poprzeczeniowych (osocze i prioprecypitat mogły być przechowywane w stacjach krwiodawstwa w stanie zamrożonym). Preparaty te zawierały duże ilości białka, jak również nie były wolne od wirusów zapalenia wątroby typu „B” i „C”. Na skutek tego ogromny procent chorych został zakażony wirusem „C”. Część chorych została zakwalifikowana do kosztownego leczenia, podjęła trud walki z wirusem zapalenia wątroby – przeszło roczna kuracja interferonem ze wszystkimi ubocznymi skutkami typu: depresja, zmęczenie, osłabienie, bóle głowy, jadłowstręt, utrata masy ciała, nudności i wymioty, bóle stawów, świąt, zmiany skórne, drażliwość, bezsenność, niepokój, lęk, trudności w koncentracji, wahania nastroju, utrata włosów. Niestety nie wszyscy zostali wyleczeni.

Lata 90. to wprowadzenie w Polsce leczenia liofilizowanymi czynnikami krzepnięcia (od lat stosowanymi na Zachodzie) i powolne wdrażanie leczenia domowego.

Od prawie 15 lat zabezpieczenie hemofilików nigdy nie było w tak złej kondycji jak dziś. Obecnie cywilizowane kraje wkraczają w etap czynników rekombinowanych. Czynnik rekombinowany nie jest produkowany z ludzkiej krwi, tylko przez specjalnie zaprogramowane metody inżynierii genetycznej – kolonie komórkowe. Tymczasem polskim pacjentom grozi powrót do lat 80. ubiegłego stulecia z widmem leczenia obciążonym ogromnym ryzykiem infekcji wirusowych. Na początku zeszłego roku wybuchła afery z zamiarem znaczącego (z 36 mln do 25 mln zł) obciążenia funduszy na zakup czynników krzepliwości krwi. Przetarg na zakup był opóźniony. Zakończył się w maju tylko dlatego, że dramatyczna sytuacja została nagłośniona przez chorych w mediach. Na skutek tych interwencji w końcu Ministerstwo Zdrowia dokonało zakupu leków. Jak w tej sytuacji można oceniać aferę dotyczącą nieskończonej budowy Laboratorium Frakcjonowania Osocza w Mielcu, w którą zamieszani są najwyżsi urzędnicy państwowi? Być może sytuacja ta byłaby już rozwiązana z korzyścią dla chorych i budżetu Państwa, tak jak to się stało na Węgrzech, gdzie taka wytwórnia z powodzeniem funkcjonuje.

Aby zapobiec zeszłorocznej sytuacji, w bieżącym roku chorzy na hemofilię zaczęli przypominać Ministerstwu o swoim problemie. Listy z prośbą o interwencję pisali chorzy na hemofilię oraz lekarze opiekujący się chorymi. Ministerstwo Zdrowia informowało, że lek jest, tylko jest źle dystrybuowany.

Do dzisiaj brak jest informacji z Ministerstwa Zdrowia dla Polskiego Stowarzyszenia Chorych na

Hemofilię o interwencyjnym zakupie omawianych preparatów leczniczych.

Do końca czerwca br. według relacji Stowarzyszenia nie ma zabezpieczenia wystarczającej ilości leków. Podkreślając z całą mocą, że pacjenci z defektami wrodzonymi czynnika VIII i IX osocza krwi wołają do posłów RP o ratunek, jako że żyją w poczuciu zagrożenia życia, pytanie:

Czy Pan Minister nie uważa, że zabezpieczenie każdego pacjenta z hemofilią bądź z innymi wrodzonymi postaciami skazy krwotocznej, związanej z niedoborem czynników osoczowych, jest niezwykle pilne, z uwagi na to, że:

1) stanowi zabezpieczenie życia i zdrowia ww. pacjentów,

2) zaopatrzenie ww. pacjentów w stosowne preparaty lecznicze (zawierające osoczowe czynniki krzepnięcia krwi) do szybkiego zastosowania ze wskazań medycznych

a) skracając czas leczenia skutków krwawienia,

b) powodując uniknięcie hospitalizacji,

c) przynosi ulgę w cierpieniu ww. pacjentów,

d) zminimalizuje występowanie powikłań,

e) z punktu widzenia rachunku ekonomicznego wielokrotnie zmniejszając się koszty leczenia ww. pacjentów?

Posel Zofia Krasicka-Domka

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10469)

do ministra kultury

**w sprawie niedofinansowania
regionalnych placówek kultury**

Programy operacyjne wprowadzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 2005 r. w sprawie zakresu zadań objętych mecenatem państwa wykonywanych przez samorządowe instytucje filmowe i instytucje kultury oraz udzielania dotacji na te zadania tworzą szansę na realizację wielu zadań związanych z kulturą, jednak powiat nowotarski nie ma realnej możliwości uzyskania dofinansowania ze wskazanych programów, ponieważ nie może zapewnić jakiegokolwiek wkładu własnego. W chwili obecnej rozpatrywana jest możliwość ograniczenia działalności lub czasowego zamknięcia instytucji kultury. Jeżeli muzea prowadzą działalność w sytuacji, gdy nie ma zagwarantowanej możliwości pokrycia kosztów wynagrodzeń czy podstawowych zobowiązań związanych z codzienną działalnością, ich celem staje się zabezpieczenie zbiorów muzealnych. W takiej sytuacji programy i zadania przedstawione w znowelizowanym rozporządzeniu Rady Ministrów są poza zasięgiem możliwości finansowych powiatowych jednostek kul-

tury. Za przykład przedstawię sytuację w jednostkach kulturalnych w powiecie nowotarskim.

Na terenie ww. powiatu funkcjonują podmioty kultury o znaczeniu regionalnym: Muzeum imienia Władysława Orkana w Rabce Zdroju, Muzeum Orawski Park Etnograficzny w Zubrzycy Górnej na Orawie, Teatr Lalek „Rabcio” w Rabce Zdroju. Każda z tych jednostek kultury prowadzi dynamiczną działalność przy wciąż niedostatecznych środkach finansowych. Powiat nowotarski jest organizatorem dla wymienionych podmiotów kultury, które zostały przejęte przez starostwo powiatowe od 1 stycznia 1999 r.

Porównawczo w roku 2003 ministerstwo przekazało na bieżące utrzymanie jednostek dotację w wysokości 740 tys. zł, w roku 2004 – 679 tys. zł, wobec tego jednostki kultury otrzymały odpowiednio mniej. W bieżącym roku nastąpiło drastyczne obniżenie dotacji ministerialnej o 80% – z kwoty 679 tys. zł do 130 tys. zł. W połączeniu z powiększającym się deficytem budżetowym powiatu powoduje to, że instytucje kultury nie otrzymują w tym roku wystarczającej ilości środków finansowych na bieżącą działalność. W związku z otrzymaną informacją dotyczącą przyznania dofinansowania samorządowym instytucjom kultury powiatu nowotarskiego w łącznej kwocie 130 tys. zł z przykrością stwierdzam, że wspomniana kwota to po prostu jałmużna. Na przykład muzeum etnograficzne na otwartym powietrzu w Zubrzycy Górnej na Orawie w bieżącym roku zamiast 430 tys. zł otrzymało dotację w wysokości 50 tys. zł. Nadmienię, że na bieżącą działalność potrzeba minimum 600 tys. zł na rok. Natychmiast dokonano drastycznych cięć, to jest zmniejszenia zatrudnienia do $\frac{3}{4}$ etatu dla każdego pracownika.

Nadmienię, że ogromny dorobek kultury Podhala powstał przede wszystkim dzięki umiłowaniu tradycji, zwyczajów ludowych, rozwijaniu talentów artystycznych przez społeczne zaangażowanie twórców.

Przytoczone powyżej rozporządzenie i jego skutki dla placówek kultury w terenie budzą uzasadniony niepokój o dalsze ich funkcjonowanie.

W związku z tym nasuwa się pytanie: Czy placówki kulturalne o znaczeniu regionalnym skazane są na likwidację?

Posel Zofia Krasicka-Domka

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10470)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie przyczyn i okoliczności tragedii we Włodowie w woj. warmińsko-mazurskim

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie opinię publiczną poruszyła informacja o tragedii, jaka wydarzyła się we Włodowie w województwie warmińsko-mazurskim.

Ośmiu mieszkańców małej wsi śmiertelnie pobiło 60-letniego mężczyznę – recydywistę, który od dłuższego czasu terroryzował mieszkańców. Jak donosi prasa, mężczyzna ten zwyczajnie szukał zaczepki. Wyzywał osoby, które pojawiły się na jego drodze, szarpał się z nimi, wymachiwał nożem, straszył ludzi, że ich „potnie” oraz spali ich domostwa. Jednego z mieszkańców wsi, który próbował go uspokoić podczas jednej z szarpanin, zranił w rękę. Ranny pojechał do szpitala, a mieszkańcy pierwszy raz zadzwonili na policję w Dobrym Mieście z prośbą o interwencję. Usłyszeli, jak donosi prasa, że policja ma teraz poważniejsze sprawy na głowie.

W późniejszym czasie mieszkańcy co najmniej trzy razy zwracali się z prośbą do policji o pomoc i interwencję. Gdyby w tamtym czasie interweniowała policja, najprawdopodobniej nie doszłoby do wspomnianej tragedii.

W związku z zarysowaną sytuacją zwracam się z prośbą do Pana Ministra o informację, jakie konsekwencje służbowe czekają osoby winne zaistniałej sytuacji, aby nie dopuścić do powtórzenia się podobnej sytuacji w przyszłości.

Z poważaniem

Posłowie Sławomir Rybicki
i Stanisław Gorczyca

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10471)

do ministra zdrowia

w sprawie trudnej sytuacji powstałej w wyniku wypowiedzenia przez 16 szpitali marszałkowskich woj. łódzkiego umów z Narodowym Funduszem Zdrowia

Kilka dni temu dyrektorzy 16 szpitali marszałkowskich woj. łódzkiego wypowiedzieli umowę z Narodowym Funduszem Zdrowia na świadczenie usług medycznych dla pacjentów ubezpieczonych w NFZ. Przyczyną wypowiedzenia tych umów była zapowiedź zbyt niskiego finansowania szpitali przez NFZ w drugim półroczu br. Od kilku lat woj. łódzkie dostaje dużo mniej środków, niż wynika to ze średniej krajowej, i znacząco mniej w porównaniu z innymi województwami, w których mają siedzibę uczelnie medyczne z licznymi klinikami. Przez cztery ostatnie lata przekonywano świadczeniodawców woj. łódzkiego, że to wynika z historycznych podziałów środków finansowych i nie zrobiono nic, by tę dysproporcję zlikwidować. W każdym roku, od czasu wprowadzenia ustawy o scentralizowanym Narodowym Funduszu Zdrowia, składka przyrasta o 0,25%, tj. o prawie miliard złotych, ale niestety w ramach tych zwiększonych środ-

ków woj. łódzkie ani razu nie otrzymało zwiększonej puli środków finansowych redukujących niekorzystną różnicę. Efektem takiej sytuacji są niskie kontrakty ze świadczeniodawcami woj. łódzkiego, wykonywanie dużej liczby świadczeń poza limitem i narastające zadłużenie szpitali zarówno marszałkowskich, jak i powiatowych. Wypowiedzenie umów z NFZ przez szpitale marszałkowskie komplikuje i tak już trudną sytuację w województwie i może w efekcie znacznie pogorszyć dostępność do świadczeń medycznych na terenie zarówno Łodzi, jak i powiatów woj. łódzkiego, np w Piotrkowie, Bełchatowie czy Sieradzu. Sytuację dodatkowo skomplikują przewidziane w wielu szpitalach remonty, zwłaszcza na oddziałach zabiegowych.

Wiosną tego roku Wojewoda Łódzki zorganizował z Panem Ministrem spotkanie w urzędzie wojewódzkim, w trakcie którego miał Pan przedstawić świadczeniodawcom plan postępowania w 2005 roku, by uniknąć problemów, takich jakie zdarzyły się obecnie. Wówczas w czasie trzygodzinnej rozmowy niestety nie zaproponował Pan żadnego wyjścia z trudnej sytuacji. W desperacji dyrektorzy szpitali za zgodą Marszałka Województwa zdecydowali się na bardzo drastyczny krok, mając świadomość zagrożeń dla pacjentów.

Pytanie dotyczące tej kwestii zadałam również na sali sejmowej w dniu 7 lipca br. Niestety nikogo z ministerstwa zdrowia nie było obecnego na sali, a do udzielenia odpowiedzi delegował Pan Prezesa NFZ. Wiceminister p. Sztwiertnia zjawił się na sali obrad już po tym punkcie obrad, a ja nie otrzymałam wyczerpującej odpowiedzi.

W związku z zaistniałą sytuacją proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

Czy Pan Minister przewiduje renegotiację umów ze szpitalami woj. łódzkiego przed zakończeniem czasu wypowiedzenia umów?

Czy Pan Minister przewiduje zmianę planu finansowego NFZ, by zwiększyć środki przewidziane na ten rok dla woj. łódzkiego?

Jak w zaistniałej sytuacji w porozumieniu z Marszałkiem Województwa, zgodnie z zapisami art. 11 ustawy, zamierza Pan zabezpieczyć dostęp do usług medycznych mieszkańcom województwa?

Z poważaniem

Posel Elżbieta Radziszewska

Warszawa, dnia 3 czerwca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10472)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie interpretacji niektórych przepisów
uchwalonej 3 czerwca 2005 r. nowelizacji ustawy
o spółdzielniach mieszkaniowych**

Szanowny Panie Premierze! Przepis art. 12 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy

o spółdzielniach mieszkaniowych przewiduje, przy ustalaniu odrębnej własności dla lokali spółdzielczych, bonifikatę o 50% uzyskanej przez spółdzielnię pomocy, proporcjonalnie do aktualnej wartości rynkowej lokalu; bonifikata ta dotyczy wpłat różnicy między wartością rynkową danego lokalu a zwaloryzowaną wartością wkładu mieszkaniowego. Taka regulacja nasuwa wątpliwość co do skutków podatkowych powyższej bonifikaty po stronie spółdzielni. Powstają także wątpliwości z punktu widzenia księgowego, bowiem wyodrębnienie lokalu powoduje zmiany nie tylko w zakresie funduszy spółdzielni, ale także konieczność odpowiedniego zmniejszenia majątku w księgach.

Przepis ten jest ponadto niespójny z przepisami podatkowymi.

W Art. 12² ustawodawca przewiduje, że – po stronie członka wyodrębniającego własność lokalu (wraz z udziałem w częściach wspólnych i gruncie) – uzyskana bonifikata nie powoduje obowiązku podatkowego (i to jest słuszne). Brak natomiast postanowienia, jakie są konsekwencje dla spółdzielni takiego „wyodrębnienia nieruchomości lokalowej” (posiadającej przecież, w dniu wyodrębnienia, określoną wartość rynkową), jeśli odbywa się to przy niepełnym pokryciu wartości tej nieruchomości przez jej nabywcę.

Przyjęcie, że bonifikata jest darowizną, spowoduje po stronie spółdzielni obowiązek podatkowy, podatek od darowizny.

Przyjęcie, że jest to przychód do opodatkowania, spowoduje skutki w zakresie podatku dochodowego.

Przyjęcie zaś, że niepokryta część wartości rynkowej lokalu jest dla spółdzielni stratą, spowoduje nieuzasadnione, a już na pewno niezawinione, uszczuplenie funduszy spółdzielni (w pierwszej kolejności funduszu zasobowego).

Powyższe wymaga pilnego dostosowania regulacji nowelizowanej ustawy do prawa podatkowego i jasnego określenia, czym jest ta różnica (bonifikata) dla spółdzielni i jak się ma w stosunku do obowiązku podatkowego. Regulacje powinny odnieść się do spółdzielni, jako że przepis art. 12² tego nie rozwiązuje.

Wskazana regulacja prawna nie jest identyczna z sytuacją udzielenia bonifikaty przy przekształceniu spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu w spółdzielcze prawo własnościowe, albowiem taka zmiana nie powoduje zmian w wartości majątku trwałego spółdzielni (po stronie aktywów w pozycji środki trwałe, gdyż lokal wyodrębnia się tylko jako ograniczone prawo rzeczowe), a jedynie po stronie funduszy spółdzielni, tj.: funduszu wkładów mieszkaniowych, wkładów budowlanych i funduszu z przeszacowania środków trwałych (gdzie odnoszone były bonifikaty – jako kwoty wymagalne w momencie ewentualnego wyodrębnienia się lokalu we własność).

Mając na uwadze powyższe fakty, proszę Pana Premiera o udzielenie następujących wyjaśnień:

1. Jakie skutki podatkowe dla spółdzielni mieszkaniowych może spowodować wejście w życie przepisu zawartego w art. 12 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych?

2. Jak spółdzielnie mieszkaniowe powinny – zdaniem Rządu – kwalifikować bonifikatę przewidzianą w art. 12 ust. 1 pkt 5 wspomnianej ustawy? Czy powinny księgować bonifikatę jako darowiznę (spowoduje to dla spółdzielni obowiązek zapłaty podatku od darowizny), przychód do opodatkowania (spowoduje skutki w zakresie podatku dochodowego) czy też jako stratę (spowoduje to uszczuplenie funduszy spółdzielni – w pierwszej kolejności funduszu zasobowego).

3. Czy Pańskim zdaniem brak w powyższej ustawie postanowienia, jakie są konsekwencje dla spółdzielni „wyodrębnienia nieruchomości lokalowej”, nie jest niedopatrzeniem, które może pociągnąć za sobą zaistnienie dodatkowych obciążeń podatkowych dla spółdzielni mieszkaniowych?

4. Jakie jest stanowisko Pańskiego Rządu wobec wysuwanego przez spółdzielnie mieszkaniowe postulatu jasnego określenia konsekwencji podatkowych dla spółdzielni, jak to uczyniono w przypadku członka spółdzielni wyodrębniającego własność lokalu?

5. Czy Pański Rząd podejmie w tej sprawie inicjatywę legislacyjną?

6. Kiedy można się spodziewać konkretnych propozycji w tej sprawie?

Problem ten dotyczy wszystkich spółdzielni mieszkaniowych i może być przyczyną poważnych komplikacji (także finansowych), wynikających z braku jednoznacznych regulacji. Dlatego też proszę Pana Premiera o osobisty nadzór nad działaniami zmierzającymi do zapobieżenia ewentualnym skutkom niejasności przyjętych przepisów.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Zbigniew Janowski

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10473)

do ministra kultury

**w sprawie utworzenia Akademii Muzycznej
w Białymstoku**

Szanowny Panie Ministrze! W bieżącym roku upływa 30 lat działalności Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie - Filia w Białymstoku. Wymieniona Filia Akademii prowadzi kształcenie w systemie jednolitych studiów magisterskich na dwóch kierunkach: instrumentalnym oraz edukacji artystycznej w zakresie sztuki muzycznej. Obecnie w Filii studiuje 200 studentów na Wydziale Instrumentalno-Pedagogicznym, z tego 50% z regionu Podlasia. Statutowej działalności dydaktycznej Wydziału towarzyszy znacząca działalność artystyczna i naukowa. W ubiegłym roku działalność tę pozytywnie oceniła na kierunku artystyczna edukacja w zakresie

sztuki muzycznej jak i instrumentalistyka Państwowa Komisja Akredytacyjna. Dobrze funkcjonują Zakłady: Dyrygentury Chóralnej, Instrumentów Smyczkowych i Instrumentów Dętych. Ponadto w ostatnich latach Filia wzbogaciła się o pokaźne grono samodzielnych pedagogów (aktualnie 11 osób). Grono to w roku akademickim 2005/2006 w drodze planowanego postępowania kreującego kadrę osiągnie wymaganą liczbę 20 samodzielnych nauczycieli akademickich, koniecznych do przekształcenia Filii w Akademię Muzyczną w Białymstoku. Należy dodać, że Filia posiada rozbudowaną strukturę administracyjną (dziekan, dwóch prodziekanów, trzech kierowników Zakładów, dyrektor administracyjny, kustosz, dziekanat, biuro koncertowe itp.). Położona w pięknie zalesionym miejscu przy ul. Kawalerskiej 5 w obiektach i na gruntach (o szacunkowej wartości 6 mln PLN), stanowiących własność Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie, daje możliwość (po odpowiednich decyzjach Senatu AMFC dotyczących zrzeczenia się własności) stworzenia samodzielnej uczelni. Szacunkowy budżet roczny określa się kwotą 10 mln PLN. Obecne wydatki związane z prowadzeniem Filii uczelni w Białymstoku wynoszą 5.350 mln PLN.

Szanowny Panie Ministrze! Decyzja o usamodzielnieniu się Filii w dzisiejszej dobie posiada strategiczne znaczenie dla edukacji narodowej i kontaktów zagranicznych. Polska funkcjonująca w strukturach Unii Europejskiej zyska najbardziej wysuniętą na Wschód placówkę artystyczną w randze wyższej uczelni muzycznej. Dobrze to koresponduje z już podjętymi inicjatywami o współpracy z Akademią Muzyczną w Wilnie, świadczącymi o bogatej w tradycję wymianie doświadczeń artystycznych i pedagogicznych.

Mając na względzie przedstawione argumenty, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o podjęcie inicjatywy rządowej – wspólnie z Wojewodą Podlaskim – w celu uchwalenia przez Sejm RP ustawy o utworzenie w Białymstoku samodzielnej państwowej, akademickiej uczelni wyższej – Akademii Muzycznej w Białymstoku, na bazie Filii Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina.

Z poważaniem

Poseł Józef Laskowski

Suwałki, dnia 4 lipca 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10474)

do ministra zdrowia

**w sprawie opóźnień w rejestracji i refundacji
nowych skutecznych leków stosowanych w leczeniu
szpiczaka mnogiego, złośliwego nowotworu
szpiku kostnego**

Szanowny Panie Ministrze! Docierają do mnie niepokojące głosy od osób chorych na szpiczaka mnogiego-

go (Myeloma Multiplex), nowotwór złośliwy szpiku, których nie stać na kosztowne leczenie – kuracja Thalidomidem. Z prośbą o interwencję u Pana Ministra zwróciło się do mnie także Stowarzyszenie Pomocy Osobom Chorym na Szpiczaka. Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia obiecał, że kuracja Thalidomidem będzie refundowana, ale nie poczyniono w tej sprawie. Postęp w medycynie powoduje, że pojawiają się nowe skuteczne leki, które pozwalają chorym powrócić do zdrowia i normalnego życia. Leki takie są szybko rejestrowane, zarówno na świecie, jak i w krajach Unii Europejskiej, ze względu na swoją skuteczność. Mam tu na myśli lek o nazwie Velcade (Bortezomib), który jest stosowany na świecie i w wielu krajach Unii Europejskiej. Natomiast w Polsce NFZ opóźnia wprowadzenie nowych skutecznych leków i ich refundację poprzez powoływanie rad konsultantów, zasłanianie się zarządzeniami i rozporządzeniami.

Czy widzi Pan Minister możliwość także w Polsce szybkiego wprowadzenia nowoczesnych, skutecznych, refundowanych leków, które uratują życie osobom chorym na szpiczaka mnogiego i pozwolą im na normalne funkcjonowanie w społeczeństwie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Kalinowski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10475)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie prawdopodobnego niedopełnienia obowiązków przez prokuratorów Prokuratury Apelacyjnej w Poznaniu w latach 2000–2003

Szanowny Panie Ministrze! W lutym 2003 r. wystąpiłem z interpelacją, poprzez którą domagałem się ustalenia liczby zagubionych akt postępowań karnych w jednostkach prokuratur w kraju. W odpowiedzi na ww. interpelację ustalono, że do roku 2003 doszło do utraty znacznej ilości akt postępowań przygotowawczych. W wyniku tej interpelacji, jak domniemuję, której treść z odpowiednimi żądaniem wystosowanymi przez Prokuraturę Krajową dotarła do wszystkich prokuratur w całym kraju, Prokuratura Okręgowa w Zielonej Górze przekazała oficjalnie posiadaną przez siebie wiedzę co do ilości zagubionych akt. Jednocześnie w dniu 12 marca 2003 r. poprzez sporządzenie notatki wewnętrznej spowodowano wszczęcie postępowania karnego wobec byłego zastępcy Prokuratora Rejonowego w Zielonej Górze – Piotra Żyłki. Podstawą wszczęcia postępowania karnego były: wielokrotne niedopełnianie obowiązków służbowych, utrudnianie postępowania karnego oraz ukrywanie dokumentów (akt), którymi nie miał wyłącznego prawa rozporządzać.

Śledztwo w tym zakresie wszczęła pod sygn. V Ds. 17/03 Prokuratura Okręgowa w Koninie. Zakończyło się ono wniesieniem aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze. Sąd Najwyższy wyznaczył jednakże do prowadzenia tej sprawy sąd rejonowy apelacji wrocławskiej. Z tego, co jest mi wiadome, pomimo oczywistych dowodów winy, o których mowa w akcie oskarżenia, Piotr Żyłka został nieprawomocnie uniewinniony.

Na prośbę osób z województwa lubuskiego podjąłem interwencję w tej sprawie. W związku z tym wystąpiłem do Ministerstwa o przekazanie mi kopii aktu oskarżenia przeciwko Piotrowi Żyłce. W akcie tym jest mowa, iż prokurator P. Żyłka pełnił funkcję zastępcy Prokuratora Rejonowego w Zielonej Górze od 1 maja 1993 r. do 31 grudnia 2000 r. Z funkcji tej został odwołany na mocy decyzji Prokuratora Apelacyjnego w Poznaniu. Pismem z dnia 10 stycznia 2001 r. Prokurator Generalny odwołał Piotra Żyłkę z zajmowanego stanowiska na prośbę tego ostatniego i wyraził zgodę na wygaśnięcie stosunku służbowego z dniem 8 lutego 2001 r. Tryb i forma odwołania P. Żyłki oraz wyrażenie zgody na wygaśnięcie stosunku służbowego w trybie nagłym, wg posiadanej przeze mnie wiedzy, były spowodowane dokładnie tymi przyczynami, które leżały u podstaw sporządzenia przeciwko niemu aktu oskarżenia po marcu 2003 r.

Analizując ww. akt oskarżenia sporządzony w dniu 14.10.2003 r. przez Prokuraturę Okręgową w Koninie, trudno założyć, iż czyny P. Żyłki zostały ujawnione dopiero w tym czasie, tj. w 2003 r. Jeżeli faktycznie wszystkie opisane w akcie oskarżenia czyny były znane w dacie odwołania ze stanowiska zarówno Prokuratorowi Okręgowemu w Zielonej Górze, jak i Apelacyjnemu w Poznaniu, jak również Zastępcy Prokuratora Generalnego, to osoby te, nie powodując ze skutkiem natychmiastowym, tj. przed datą 12 marca 2003 r., wszczęcia postępowania karnego, dopuściły się przestępstwa z art. 231 K.k. w zw. 304 K.p.k.

W związku z powyższym proszę traktować tę interpelację jako oficjalne zawiadomienie o popełnieniu przestępstw przez wszystkie te osoby, które wiedząc w dacie odwołania P. Żyłki o popełnieniu przez niego wymienionych w akcie oskarżenia czynów, robiły wszystko, aby P. Żyłka mógł odejść z pracy w prokuraturze na zasadach ułatwiających mu podjęcie pracy jako radca prawny, a jego czyny przestępcze nie zostały nigdy osądzone.

W związku z tym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Co było podstawą odwołania P. Żyłki ze stanowiska Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Zielonej Górze przez PA w Poznaniu w dniu 31.12.2000 r., czy była to wiedza w przedmiocie popełnionych przez niego czynów zabronionych?

2. Jeżeli jakiegokolwiek wymienione w akcie oskarżenia czyny zabronione były znane już w dacie odwołania, to czy zostało wówczas wszczęte śledztwo w trybie art. 304 K.p.k. w zw. z art. 231 K.k.?

3. Czy toczyło się jakiekolwiek postępowanie dyscyplinarne za czyny, które legły u podstaw jego odwołania?

4. Jakie osoby w Prokuraturze Okręgowej w Zielonej Górze, Prokuraturze Apelacyjnej w Poznaniu uczestniczyły w czynnościach związanych z procedurą odwołania P. Żyłki?

5. Kto, jako zastępca Prokuratora Generalnego, wyraził zgodę na wygaśnięcie stosunku służbowego z dniem 08.02.2001 r.?

6. Czy ww. osobie były znane informacje na temat przyczyn odwołania P. Żyłki?

7. Czy Prokuratura Krajowa zamierza polecić wszczęcie postępowania przygotowawczego w sprawie niedopełnienia obowiązków przez wszystkie te osoby, które musiały spowodować w roku 2001 wszczęcie postępowania przygotowawczego przeciwko P. Żyłce?

Nadmieniam jednocześnie, że w przypadku, gdyby prokuratorzy posiadali wiedzę przedmiocie czynów P. Żyłki już w 2000 r., przestępstwa, których się dopuścili – na podstawie art. 44 Konstytucji RP – nie uległy przedawnieniu.

Z poważaniem

Posel Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 6 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10476)

do ministra gospodarki i pracy

w sprawie naruszania praw pracowniczych osób zatrudnionych w jednostkach badawczo-rozwojowych podległych Ministerstwu Gospodarki i Pracy

W związku z przekazanymi mi informacjami dotyczącymi szeregu jednostek badawczo-rozwojowych podległych resortowi gospodarki chciałbym wyrazić przypuszczenie, iż nadzorujący w Ministerstwie Gospodarki i Pracy sektor jednostek badawczo-rozwojowych Pan Podsekretarz Stanu Krzysztof Krystowski swoimi działaniami naraził zdecydowaną większość jednostek, a przede wszystkim ich pracowników na straty wynikające z niewypłacenia do chwili obecnej nagrody z zakładowego funduszu nagród, tzw. 13-tki.

Przyczyną powstania tej sytuacji jest opieszałość w weryfikacji rocznych sprawozdań finansowych jednostek wynikająca, jak się wydaje, z braku kompetencji, stosownej wiedzy i nieprzestrzegania obowiązującego w Polsce prawa w zakresie gospodarki środkami finansowymi jednostek badawczo-rozwojowych.

Zarówno jednostki, jak i uprawnione biura usług księgowych, nie mogły zgodzić się z niezgodną literą prawa, dowolną interpretacją obowiązujących przepisów przez Ministerstwo Gospodarki i Pracy, tym bardziej iż opinie, jakie wydało w tej sprawie Minister-

stwo Nauki i Informatyzacji oraz Departament Rachunkowości Ministerstwa Finansów, w pełni pokrywały się z praktyką stosowaną przez jednostki badawczo-rozwojowe.

Zgodnie z wytycznymi Departamentu Innowacyjności Ministerstwa Gospodarki i Pracy zawartymi w piśmie z dnia 6 stycznia 2005 r. znak DIN-II-0322-KG/05, które otrzymały do bezwzględności stosowania jednostki badawczo-rozwojowe, stwierdzono, iż dotację podmiotową należy wykazywać w rachunku zysków i strat w pozycji: „Pozostałe przychody operacyjne – Dotacje”, a nie zgodnie z przepisami w pozycji: „Przychody ze sprzedaży”.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r., jednostki obowiązane są stosować przyjęte zasady rachunkowości rzetelnie i jasno, przedstawiając sytuację majątkową i finansową oraz wynik finansowy. Zdarzenia, w tym operacje gospodarcze, ujmuje się w księgach rachunkowych i wykazuje w sprawozdaniu finansowym zgodnie z ich treścią ekonomiczną (ust. 2 art. 4).

Ministerstwo Pracy i Gospodarki jako organ nadzorujący jednostki badawczo-rozwojowe nie uwzględniło słusznych uwag podległych mu jednostek, ani właściwych do interpretacji tych przepisów ministerstw. Należy nadmienić, iż zgodnie z ustawą o jednostkach badawczo-rozwojowych, niezbędnym warunkiem do wypłacenia pracownikom nagrody z zakładowego funduszu nagród (tzw. trzynastki) jest zatwierdzenie przez organ założycielski, w tym przypadku przez Ministerstwo Gospodarki i Pracy, sprawozdania finansowego. W związku z powyższym nie sprawdzano, nie weryfikowano, a tym samym nie zatwierdzano sprawozdań jednostek, które dotację podmiotową, inaczej niż wynikało to ze wspomnianej wyżej własnej interpretacji przepisów resortu, umieściły w rachunku zysków i strat w pozycji „przychody ze sprzedaży”.

Pomimo znajomości problemu dopiero pod koniec marca Ministerstwo zwróciło się z oficjalnym pismem do Ministra Finansów o stanowisko w przedmiotowej sprawie. Odpowiedź Ministra Finansów potwierdziła wcześniejsze interpretacje.

Konsekwencją takiego działania Ministerstwa Gospodarki i Pracy jest opieszałość i opóźnienie w zatwierdzaniu sprawozdań finansowych zdecydowanej większości jednostek, a tym samym brak możliwości wypłaty nagród dla pracowników jednostek.

Panie Ministrze, działania takie w sposób jaskrawy naruszyły moim zdaniem uprawnienia pracownicze pracowników większości jednostek badawczo-rozwojowych w Polsce, podległych Ministerstwu.

Ponadto, poprzez swoje nierozważne i pozbawione podstaw prawnych działania, Ministerstwo Gospodarki i Pracy doprowadziło do naruszenia terminu zatwierdzania sprawozdań finansowych, wynikającego z cytowanej Ustawy o Rachunkowości, który to termin przypada w ciągu sześciu miesięcy od daty dnia bilansowego. Stawia to jednostki w dużym dyskomforcie z racji niedotrzymania ustawowych terminów, co może przełożyć się na jakość ich działania w bieżącym roku.

Zwracając się wcześniej do Pana Ministra z zapytaniem w sprawie jednostek badawczo-rozwojowych, stawiałem pytanie o sposób przeprowadzenia konsolidacji jednostek oraz idących za tym zmian organów zarządzających nimi. Sytuacja opisana przeze mnie wyżej wskazuje, moim zdaniem, Panie Ministrze, na to, iż resort nie do końca sprawnie wykonuje swoje ustawowe obowiązki wobec podległych mu JBR-ów. W takiej sytuacji dokonanie zmian organizacyjnych w szybkim trybie wiążących się ze zmianami na stanowiskach menadżerów jednostek jest nieuzasadnione. Zachodzi bowiem moim zdaniem obawa, iż ze względu na brak zatwierdzenia w terminie ustawowym sprawozdań finansowych jednostek, właśnie te podmioty mogą zostać zrestrukturyzowane zgodnie z art. 7 ust. 1 i 2 Ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych z dnia 25 lipca 1985 r.

Zwracam się o ustosunkowanie się do przedstawionych wyżej kwestii oraz udzielenie odpowiedzi, jakie w tej sytuacji, która bezpośrednio rzutuje także na sytuację finansową jednostek, działania podejmuje resort.

Posel Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10477)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie rządowego programu łagodzenia
skutków restrukturyzacji górnictwa
węgla kamiennego w woj. śląskim**

Skutki niezbędnej restrukturyzacji sektora węgla kamiennego w latach 2003–2006 dotyczą głównie województwo śląskie. Jest to obszar, na którym ostro uwidaczniają się skutki przebudowy gospodarczej przede wszystkim ze względu na dużą koncentrację przemysłu ciężkiego wymagającego głębokich działań restrukturyzacyjnych.

Chciałbym zapytać Pana Ministra, jak przebiega dotychczasowa realizacja tego programu w latach 2004–2005, a w szczególności:

1. Jakież środki finansowe z budżetu państwa wyasygnowano na dotychczasową realizację programu?
2. Czy i w jakiej wysokości realizacja programu odbywa się przy udziale wsparcia zagranicznych instytucji finansowych, np. Banku Rozwoju Rady Europy?
3. Jakież inne instrumenty finansowe dla realizacji programu są i będą wdrażane?

Posel Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10478)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie realizacji strategii prywatyzacji
sektora górnictwa węgla kamiennego**

W grudniu 2004 r. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Strategia prywatyzacji sektora górnictwa węgla kamiennego”. W związku z tym dokumentem zwracam się do Pana Ministra jako odpowiedzialnego w rządzie za sprawy prywatyzacji gospodarki o udzielenie odpowiedzi na przedstawione niżej pytania.

1. Minęło już sześć miesięcy od przyjęcia przez rząd tego dokumentu. Jak w chwili obecnej program prywatyzacji sektora węgla kamiennego określa kierunki i możliwości prywatyzacyjne sektora? Jak przebiega realizacja założeń tego programu w zakończonym I półroczu 2005 r.?

2. Czy i jak przebiegają rozmowy rządu ze związkami zawodowymi w sprawie prywatyzacji sektora węgla kamiennego?

3. Jakież działania podjął rząd, aby zainteresować potencjalnych inwestorów nabyciem akcji spółek górniczych, które zgodnie z programem biorą udział w procesie prywatyzacji branży?

4. Jak przebiega proces przygotowywania do prywatyzacji takich spółek, jak: Węgłokoks S.A., Węgłozbyt S.A. czy Kopex S.A.?

5. Dlaczego po wniesieniu akcji przez Węgłokoks S.A. i Węgłozbyt S.A. do Kompanii Węglowej S.A. dramatycznie pogorszyła się kondycja finansowa tych spółek? Dlaczego współpraca z Kompanią Węglową nie układa się poprawnie?

6. Jak przebiega realizacja procesu przekształceń przygotowującego prywatyzację górnictwa węgla kamiennego w Jastrzębskiej Spółce Węglowej S.A., Katowickim Holdingu Węglowym S.A., Kompanii Węglowej S.A.?

Posel Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10479)

do ministra środowiska

**w sprawie zanieczyszczenia środowiska
naturalnego przez oczyszczalnię ścieków
w Kargowej w woj. lubuskim**

Korzystając z uprawnień, jakie przyznaje art. 192 Regulaminu Sejmu RP, kieruję za Pańskim pośrednictwem interpelację poselską do Ministra Środowiska Pana Tomasza Podgajniaka w sprawie zanieczyszczenia środowiska przez oczyszczalnię ścieków w Kargowej.

wej (województwo lubuskie). Problemy z pracą oczyszczalni ścieków w Kargowej występują od kilku lat. Jakość odprowadzanych ścieków z oczyszczalni przekracza znacznie wskaźniki pozwolenia wodnoprawnego. Z tego też powodu następuje dewastacja wód na granicy Województwa Lubuskiego i Wielkopolskiego, na co skarżą się okoliczni rolnicy. Taka skarga wpłynęła do mojego Biura Poselskiego w Poznaniu w końcu maja br. od rolnika Pana Przemysława Sewohla, zam. w Wielkiej Wsi, gmina Siedlec, powiat wolsztyński, który prosi mnie o interwencję w sprawie zalewania ściekami gospodarstwa przez oczyszczalnię ścieków w Kargowej. W wyniku skażenia terenu w ciągu ostatniego kwartału padło w/w 15 szt. bydła.

Badania jakości ścieków odprowadzanych z oczyszczalni przeprowadzone zarówno przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska – Delegaturę w Lesznie, jak i przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Zielonej Górze, potwierdzają, że sprawcą zanieczyszczenia wód jest miejska oczyszczalnia ścieków w Kargowej, która nie dotrzymuje parametrów jakościowych określonych w pozwoleniu wodnoprawnym. Nieoczyszczone ścieki, dopływając poprzez sieć rowów melioracyjnych do jezior Rynny Zbąszyńskiej, powodują dużą degradację środowiska, w tym rezerwatu przyrody na Jeziorze Chobienickim. Ta wyżej przedstawiona sytuacja w moim przekonaniu wymaga zdecydowanych działań prowadzących do wyeliminowania wadliwej pracy oczyszczalni ścieków w Kargowej. Radykalne działania są niezbędne, by wyeliminować degradację okolicznych gruntów, a w konsekwencji padnięć zwierząt i trudnych do przewidzenia niekorzystnych skutków dla zdrowia mieszkańców.

Przedstawiając powyższą trudną i skomplikowaną sytuację degradacji środowiska przez wadliwą pracę oczyszczalni ścieków w Kargowej, zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem, czy Resort posiada rozpoznanie w sprawie zanieczyszczenia Kanału Dzwieńskiego przez ścieki płynące z oczyszczalni w Kargowej oraz czy wobec opisanych zagrożeń dla życia zwierząt oraz zdrowia okolicznych mieszkańców włączy się do skutecznego rozwiązania tego narosłego od kilku lat problemu.

Z wyrazami szacunku

Posel Stanisław Kalemba

Poznań, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10480)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie rozwoju nanotechnologii

Szanowny Panie Premierze! Inwestycje w badania i rozwój nanotechnologii stały się dla rządów wielu

państw strategicznym priorytetem. Przyjmuje się specjalne ustawy wspierające rozwój nanotechnologii. Rośnie w coraz większym tempie liczba publikacji fachowych. W 2004 r. wartość sprzedaży różnych produktów, powstałych przy wykorzystaniu nanotechnologii, wynosiła ok. 160 mld dol.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rząd przygotował bądź przygotowuje strategię wspierania rozwoju nanotechnologii?
2. Jakie środki finansowe przeznaczone są na rozwój nanotechnologii?
3. Ile patentów i zgłoszeń odnosi się do nanotechnologii w latach 2001–2005?

Z poważaniem

Posel Czesław Śleziak

Katowice, dnia 11 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10481)

do ministra gospodarki i pracy

w sprawie przyznania dodatkowych środków z Funduszu Pracy na realizację programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w powiecie skarżyskim w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Wielkim problemem miasta i powiatu Skarżysko-Kamienna jest od wielu lat bezrobocie, które osiągnęło aż 34%. Tę dramatyczną sytuację na rynku pracy pogłębia jeszcze fakt, że wśród bezrobotnych ponad połowę stanowią ludzie młodzi. Władze samorządowe podejmują różne działania łagodzące skutki bezrobocia i przeciwdziałające jego zwiększaniu. Jednym z ważnych działań w tej dziedzinie jest promocja zatrudnienia poprzez aktywizację zawodową ludzi młodych.

Starosta powiatu skarżyskiego wystąpił do Pana Ministra z wnioskiem o przyznanie dodatkowych środków w kwocie 1.200.000 zł z Funduszu Pracy z rezerwy ministra na realizację programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej. Środki te są niezbędne na zrealizowanie bardzo dobrze opracowanego programu „Młodzi na start”.

Posiadane przez starostwo powiatu skarżyskiego środki na realizację programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej – 7.061,6 tys. zł, w tym: ustalony według algorytmu – kryteriów sejmiku województwa – 4.698,6 tys. zł, środki przyznane z 30% kwoty będącej w dyspozycji marszałka – 2.263,3 tys. zł, środki pochodzące z darowizn – 99,7 tys. zł.

Powyższe fakty skłaniają mnie do zadania Panu Ministrowi pytania: Kiedy powiat skarżyski otrzyma 1.200 tys. zł z rezerwy ministra na zrealizowanie programu „Młodzi na start”?

Z wyrazami szacunku

Posel Zofia Grzebisz-Nowicka

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10482)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie niezgodnych z celami statutowymi działań Polskiego Czerwonego Krzyża

Zgodnie z art. 102 ustawy o Polskim Czerwonym Krzyżu nadzór nad działalnością organizacji pełni Prezes Rady Ministrów, dlatego też chcę przedstawić Panu Premierowi moje zaniepokojenie niektórymi zjawiskami notowanymi w ostatnim okresie w PCK.

Doszły do mnie informacje, że w organizacji zwalniani są pracownicy kadry kierowniczej z naruszeniem art. 39 Kodeksu pracy. Ostatnio nastąpiły zmiany personalne, które dotyczą przejmowania kluczowych stanowisk przez emerytowanych oficerów wojska. Taka polityka kadrowa nie sprzyja realizacji humanitarnej misji.

Niepokój budzi również organizowana przez PCK publiczna zbiórka odzieży przez „Wtórpol” Sp. z o.o., wobec którego postawiono publiczne zarzuty odsprzedaży części zebranej odzieży.

Wyjaśnienia wymaga również fakt odstąpienia PCK od udziału w programie UE przekazywania nadwyżek żywności najbardziej potrzebującym krajom europejskim.

Tradycyjnym i ważnym zadaniem organizacji jest pozyskanie dostatecznej ilości krwi do ratowania życia ludzkiego. W tym działaniu PCK jest pasywne, bo nie prowadzi energicznej akcji popularyzacji krwiodawstwa, co jest ważną misją organizacji.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na pytanie: Czy Prezes Rady Ministrów, jako organ nadzorujący, jest informowany o opisanych przeze mnie zjawiskach i problemach związanych z działalnością Polskiego Czerwonego Krzyża? Proszę o zajęcie stanowiska w tej sprawie.

Posel Andrzej Aumiller

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10483)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji Okręgowego Przedsiębiorstwa Obrotu Zwierzętami Hodowanymi w Głownie

Szanowny Panie Ministrze! W związku z prywatyzacją bezpośrednią Przedsiębiorstwa Obrotu Zwierzętami Hodowanymi w Głownie poprzez oddanie do odpłatnego korzystania zwracam się z uprzejmą prośbą o stanowisko w niższej przedstawionej sprawie.

Przedsiębiorstwo znajduje się w zarządzie komisarycznym. Wystąpiło dnia 29 kwietnia 2004 roku do Wojewody Łódzkiego z wnioskiem o prywatyzację bezpośrednią poprzez oddanie przedsiębiorstwa do odpłatnego korzystania. Wojewoda w dniu 26 stycznia 2005 roku wydał decyzję o wszczęciu procedury prywatyzacyjnej. Pracownicy utworzyli spółkę z o.o. w celu prowadzenia rozmów z Wojewodą, a w szczególności ustalenia ceny przedsiębiorstwa. Pomimo to cena została sztywno ustalona i nawet w wyniku negocjacji nie została zmieniona na korzystniejszą.

Na ostatnim spotkaniu z Wojewodą została podana informacja do wiadomości Zarządu o tym, że cena nie może być zmniejszona, bowiem zostałoby to potraktowane jako pomoc publiczna, co wiąże się powiadomieniem Brukseli.

Wniosek o prywatyzację przedsiębiorstwa rozpatrzony został nie na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji, ale na podstawie innych przepisów, których zastosowanie w sprawie dla przedsiębiorstwa jest niezrozumiałe.

Szanowny Panie Ministrze:

1. Dlaczego nie przeprowadzono prywatyzacji pracowniczej?

2. Czy prawdą jest, że w chwili obecnej nie ma możliwości prowadzenia negocjacji cenowych?

Z poważaniem

Posel Ewa Kralkowska

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10278)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie odpowiedzialności prawnej w zakresie ochrony środowiska w latach 1990–2005 – ponowna

Szanowny Panie Ministrze! Odpowiedź Pana z dnia 30 czerwca 2005 r. na moją interpelację w sprawie odpowiedzialności w ochronie środowiska w la-

tach 1990-2005 jest niekompetentna, nierzetelna, świadcząca o typowym „urzędniczym” podejściu do poważnego problemu.

Z udzielonej odpowiedzi wynika, że Pan Minister nie zna nawet aktów prawnych składających się na polski system prawa ochrony środowiska. Podległych Panu urzędników zachęcam do przestudiowania np.: „Prawo ochrony środowiska. Podręcznik” J. Jędróska, M. Bar, Wrocław 2005 r.

W żaden sposób nie odniósł się też Pan Minister do zawartego w interpelacji stwierdzenia: „że odpowiedzialność prawna w ochronie środowiska jest słabo egzekwowana”.

W związku z powyższym ponownie pytam:

1. Jaka jest dynamika sankcji w ochronie środowiska przewidzianych przez prawo w latach 1990-2005?
2. Co wynika z jej analizy dla systemu prawa, w tym prawa ochrony środowiska?

Z poważaniem

Posel Czesław Śleziak

Katowice, dnia 11 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10484)

do ministra edukacji narodowej i sportu

w sprawie opłat rekrutacyjnych wnoszonych przez kandydatów na wyższe uczelnie

Wielu młodym ludziom, tegorocznym maturzystom i kandydatom na wyższe uczelnie okres egzaminów kojarzyć się będzie nie tylko ze stresem i rywalizacją, ale również z wysokimi wydatkami.

Jak co roku, tak i w tym Ministerstwo określiło maksymalną stawkę tzw. opłaty rekrutacyjnej, którą mogą pobierać uniwersytety i szkoły wyższe. Jest oczywiste, że opłata taka jest koniecznością. Uczelnia ponosi koszty związane z rekrutacją kandydatów i z organizacją egzaminów (koszt obsługi systemu elektronicznego, praca komisji rekrutacyjnych czy koszt materiałów biurowych). Wątpliwości budzi jednak wysokość tej opłaty – 80 zł, a w przypadku kierunków specyficznych, np. fizjoterapii czy architektury – 85 zł. Jedynie niepełnosprawni mają przywilej uiszczenia mniejszej opłaty. Oczywiście bez względu na wynik rekrutacji kwota ta przepada na rzecz uczelni.

Choć jest to stawka maksymalna, zdecydowana większość uczelni nie obniżyła jej nawet o złotówkę. Podkreślić należy, że spora grupa walczących o indeksy złożyła dokumenty na co najmniej 3 kierunki. Wielu zobowiązanych jest do ponoszenia dodatkowych kosztów związanych z potwierdzeniem oryginału świadectwa maturalnego u notariusza. Do wydatków ponoszonych przez kandydatów doliczyć należy koszty podróży i noclegów, w przypadku gdy składają do-

kumenty i podchodzą do egzaminów poza regionem, gdzie mieszkają. Dla wielu młodych ludzi są to olbrzymie kwoty, nierzadko znacznie nadwyreżające domowe budżety. Jednak szansa studiowania oddała widmo bezrobocia i często jest jedyną możliwością wyrwania się ze środowiska biedy i bezradności.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytanie: Według jakich kryteriów ustalana jest opłata rekrutacyjna i czy Ministerstwo przewiduje obniżenie tej stawki w przyszłym roku dla kandydatów z ubogich rodzin?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 11 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10485)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie algorytmu podziału środków finansowych w ramach NPR na regionalne programy operacyjne w latach 2007–2013

Szanowny Panie Premierze! W trakcie regionalnych konsultacji projektu Narodowego Planu Rozwoju zgłoszono wiele krytycznych uwag i konstruktywnych wniosków, m.in. dotyczących algorytmu podziału środków finansowych w ramach NPR na regionalne programy operacyjne w latach 2007-2013. Postulowano prawie we wszystkich województwach, w tym także w woj. świętokrzyskim, aby w pracach nad Narodową Strategią Rozwoju Regionalnego uwzględnione zostały „Strategiczne wytyczne wspólnotowe dotyczące Polityki Spójności 2007-2013” oraz podstawowe wartości i cele Narodowego Planu Rozwoju.

Kluczowego znaczenia nabiera konsekwentne realizowanie tych celów na poziomie operacyjnym przez krajową politykę regionalną i przestrzenną. Podstawowym problemem zagrażającym spójności gospodarczej i społecznej w skali kraju są narastające dysproporcje między zamożniejszą i uboższą częścią Polski, która nie powinna być pozostawiona bez działań interwencyjnych ze strony krajowej polityki regionalnej.

Aktualne krajowa polityka regionalna sprzyja nadmiernej koncentracji rozwoju w najsilniejszych ekonomicznie regionach kraju, co prowadzi do peryferyzacji regionów słabszych. Konieczna jest aktywna polityka państwa zmierzająca do przywrócenia gospodarce najuboższych regionów w Polsce zdolności do uruchomienia szybszego wzrostu gospodarczego, pozwalającego na stopniowe niwelowanie różnic w stosunku do regionów bogatszych. Założenie, że może się on opierać wyłącznie na endogenicznych czynnikach rozwoju regionalnego powinno zostać zweryfikowane. Rozwój

najuboższych regionów bez impulsu rozwojowego wywołanego polityką państwa wobec tych regionów nie jest możliwy.

Niepokojący wydaje się fakt, iż proponowany algorytm podziału środków na finansowanie programów rozwoju regionalnego w ramach przyszłej perspektywy finansowej Unii Europejskiej znacznie odbiega od stosowanego dotychczas. Przedstawione przez Ministerstwo Gospodarki i Pracy propozycje faworyzują regiony duże i zamożniejsze kosztem województw o mniejszym potencjale gospodarczym, co w oczywisty sposób stoi w sprzeczności z przyjętymi zasadami polityki rozwoju regionalnego. Należy wprowadzić zapisy gwarantujące regionom słabszym taki podział środków strukturalnych, który służyć będzie zwiększeniu spójności społeczno-gospodarczej i przestrzennej kraju.

Powyższe fakty skłaniają mnie do zadania Panu Premierowi następujących pytań:

1. Czy w pracach nad Narodową Strategią Rozwoju Regionalnego, a w szczególności przy formułowaniu algorytmu podziału środków finansowych w ramach NPR na regionalne programy operacyjne w latach 2007-2013, uwzględnione będą „Strategiczne wytyczne wspólnotowe dotyczące Polityki Spójności 2007-2013” oraz podstawowe wartości i cele NPR?

2. Czy algorytm alokacji środków zaplanowanych w NPR pomiędzy sektorowe programy operacyjne oraz pomiędzy województwa uwzględni rzeczywiste zróżnicowania poziomu rozwoju regionów i podregionów?

3. Jaki będzie udział procentowy środków przeznaczonych dla województw najsłabiej rozwiniętych, w tym dla województwa świętokrzyskiego?

Z wyrazami szacunku

Posel Zofia Grzebisz-Nowicka

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10486)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie niedoborów finansowych
w jednostkach prokuratury w 2005 r.**

Z informacji pozyskanych w toku wykonywania obowiązków poselskich, tak z mediów, jak i bezpośrednio od prokuratorów, wynika, iż istnieje niebezpieczeństwo, że w ostatnich miesiącach bieżącego roku w powszechnych jednostkach prokuratury posiadane środki finansowe przeznaczone na rok 2005 nie będą wystarczające na realizację ich ustawowych działań.

Zaistniała sytuacja w postaci niedoborów w budżecie prokuratury niesie szereg negatywnych konsekwencji, a w szczególności:

1) zmniejszenie intensywności prowadzonych postępowań przygotowawczych i ograniczenie wykony-

wania czynności procesowych, również w wydziałach p.z. i śledczych prokuratury, chociażby tylko dlatego, że ograniczone zostały środki na wyjazdy służbowe prokuratorów, delegacje i diety,

2) dalsze obciążenie większą pracą prokuratorów wobec braku środków na przyjęcie do służby kolejnych młodych asesorów,

3) podanie w wątpliwość kwestii wprowadzenia ujętych w budżecie, a obiecywanych przez wiele lat prokuratorom i sędziom podwyżek uposażenia,

4) powiększenie frustracji i niechęci do pracy prokuratorów, gdyż tracą oni do końca zaufanie do swych przełożonych, nieumiejących podać prawdziwych powodów „dziury” w budżecie prokuratury i niepotrafiących znaleźć środków zaradczych, aby sytuacja ta nie wpływała na jakość pracy prokuratury.

W powyższym kontekście wątpliwości budzą wyjaśnienia przekazywane przez Prokuratora Krajowego Karola Napierskiego dotyczące ponad czteromilionowej „dziury” w budżecie prokuratury. Nie sposób bowiem przyjąć za wystarczające stwierdzenia, iż braki w budżecie prokuratury powstały w wyniku delegowania prokuratorów do nowo powstałych II wydziałów przestępczości zorganizowanej w prokuraturach apelacyjnych. Wydziały te bowiem powstały w 2001 roku, a ich rozbudowa miała być uwzględniona w planach budżetowych, zaś zgodnie z pismem Prokuratora Krajowego Karola Napierskiego z dnia 14 lutego 2005 roku skierowanym do Wicemarszałka Sejmu RP w wydziałach II przestępczości zorganizowanej czynności służbowe wykonywało łącznie 83 prokuratorów prokuratury apelacyjnej i prokuratorów delegowanych. Ponadto istotne jest, iż równocześnie w powszechnych jednostkach prokuratury nadal realizowane są dotychczas wprowadzone plany oszczędności, co aktualnie może doprowadzić do zablokowania działania prokuratury z powodu braku środków finansowych na pokrycie kosztów jej działania.

Wobec powyższego zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) jakie środki w budżecie na rok 2005 zostały przeznaczone na funkcjonowanie powszechnych jednostek prokuratury,

2) jakie były planowane wydatki powszechnych jednostek prokuratury w 2005 roku,

3) czy w rzeczywistości istnieje niebezpieczeństwo, iż środki finansowe przekazane powszechnym jednostkom prokuratury w 2005 roku w ostatnich miesiącach nie będą wystarczające na pokrycie wydatków niezbędnych do wykonywania ustawowych ich zadań,

4) w jaki sposób i z czyjej winy doszło do sytuacji, w której w powszechnych jednostkach prokuratury brakuje środków finansowych na wykonywanie ich podstawowych działań, czy związane było to z wadliwym opracowaniem budżetu na 2005 rok,

5) jakie skutki wynikające z powstałych niedoborów finansowych są przewidywane w praktycznym działaniu powszechnych jednostek prokuratury,

6) jakie są planowane działania zmierzające do zapobieżenia skutkom zaistniałej sytuacji (z uwzględ-

nieniem wskazanych powyżej niebezpieczeństw wynikających z braku wystarczających środków finansowych w jednostkach prokuratury),

7) jakie środki są przewidywane w budżecie na działalność powszechnych jednostek prokuratury w 2006 roku?

Za potraktowanie niniejszej sprawy jako pilnej i udzielenie wyczerpującej informacji z góry uprzedziam dziękuję.

Z poważaniem

Posel Zbigniew Ziobro

Kraków, dnia 8 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10487)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wpływu orzeczenia sądu,
zakazującego upadłemu przedsiębiorcy prowadzenia
działalności gospodarczej, na możliwość podjęcia
takiej działalności rejestrowanej w ewidencji
działalności gospodarczej prowadzonej
przez gminy**

Jak wiadomo, na żądanie wnioskodawcy (np. wierzyciela) sąd upadłościowy może w postanowieniu o ogłoszeniu upadłości danego przedsiębiorcy orzec jednocześnie o zakresie prowadzenia przez tegoż działalności gospodarczej. Postanowienie o tym jest uwiaryściowane w rejestrze właściwym dla danego przedsiębiorcy. W przypadku przedsiębiorców zarejestrowanych w Krajowym Rejestrze Sądowym następuje to w tym rejestrze. Może się jednak zdarzyć, że taki upadły przedsiębiorca zechce podjąć działalność gospodarczą rejestrowaną w ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy. Jak sygnalizują wyborcy, pomiędzy KRS i ewidencją działalności gospodarczej w gminach nie ma przepływu informacji w tych sprawach. Może się więc zdarzyć, że przedsiębiorca, wobec którego sąd upadłościowy orzekł o zakazie działalności gospodarczej podejmie i legalnie zarejestruje nawet taką samą działalność w gminie.

W związku z tym pozwalam sobie sformułować pod adresem Pana Ministra następujące pytanie: Przy założeniu, że zjawisko jest znane Panu Ministrowi, czy i jakie przedsięwzięcia zamierza się podjąć, aby zakaz orzeczony przez sąd był bezwzględnie przestrzegany?

Z poważaniem

Posel Jan Łączny

Koszalin, dnia 11 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10488)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przekazywania przez samorządy
środków finansowych dla Policji**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U. z 2002 r. nr 7, poz. 58, ze zm.) jednostki samorządu terytorialnego, państwowe jednostki organizacyjne, stowarzyszenia, fundacje, banki oraz instytucje ubezpieczeniowe mogą uczestniczyć w pokrywaniu wydatków inwestycyjnych, modernizacyjnych lub remontowych oraz kosztów utrzymania i funkcjonowania jednostek organizacyjnych Policji, a także zakupu niezbędnych dla ich potrzeb towarów i usług.

Natomiast na podstawie art. 13 ust. 4a rada powiatu lub rada gminy może przekazać, na warunkach określonych w porozumieniu zawartym między organem wykonawczym powiatu lub gminy a właściwym komendantem powiatowym (miejskim) Policji, środki finansowe stanowiące dochody własne powiatu lub gminy dla Policji z przeznaczeniem na: 1) rekompensatę pieniężną za czas służby przekraczający normę, 2) nagrodę za osiągnięcia w służbie – dla policjantów właściwych miejscowo komend powiatowych (miejskich) i komisariatów, którzy realizują zadania z zakresu służby prewencyjnej.

Środki uzyskane od samorządów w oparciu o powyższe przepisy stanowią przychody Funduszu Wsparcia Policji. Środki są przekazywane przez samorządy na podstawie porozumień. Art. 13 ust. 3 nie określa stron tego porozumienia, oczywiście samorząd jest reprezentowany przez organ wykonawczy, natomiast nie określono, kto ma reprezentować Policję. Zatem wydaje się dopuszczalne, aby po stronie Policji występował właściwy komendant powiatowy lub komendant wojewódzki. Wprawdzie art. 13 ust. 4g pkt 2 ustawy o Policji stanowi, że dysponentem funduszu wojewódzkiego jest komendant wojewódzki, ale wydaje się, że nie stoi to na przeszkodzie, aby porozumienia zawierał zarówno komendant powiatowy, jak i wojewódzki. Art. 13 ust. 4a pkt 2 ustawy o Policji wyraźnie przewiduje, że przychodami funduszy wojewódzkich są środki uzyskane na podstawie porozumień zawartych przez komendanta wojewódzkiego oraz podległych mu komendantów powiatowych. Ustawa wprost dopuszcza rozdzielenie funkcji dysponenta funduszu od funkcji strony porozumienia. Dysponent funduszu jest zobowiązany przekazać otrzymane środki na cel określony w porozumieniu, mimo że nie był jego stroną.

Natomiast art. 13 ust. 4a wyraźnie wskazuje, że porozumienie określone w tym przepisie zawiera się pomiędzy organem wykonawczym powiatu lub gminy a właściwym powiatowym (miejskim) komendantem Policji. Przepis ten potwierdza, że możliwe jest rozłączenie funkcji dysponenta funduszu i strony porozu-

mienia. Tymczasem niektóre komendy wojewódzkie Policji narzucają obowiązek zawarcia takiego porozumienia z komendantem wojewódzkim, przy ewentualnym współudziale komendanta powiatowego – jest to sprzeczne z wyraźnym przepisem ustawy, która nadto nie przewiduje formy zawierania porozumienia przy udziale jakiegoś podmiotu.

Samorządy są zainteresowane zawieraniem porozumień z komendantami powiatowymi (miejskimi). Mają wówczas większe poczucie, że pieniądze trafiają do jednostek funkcjonujących na ich terenie. Chyba nie jest zasadne odmawianie samorządom podpisywania porozumień z komendantami powiatowymi, skoro ustawa to dopuszcza, a samorządy są wówczas bardziej skłonne do finansowego wspierania Policji.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy dopuszczalne jest zawieranie porozumień o przekazaniu środków dla Policji przez jednostki samorządu terytorialnego na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy o Policji pomiędzy samorządem (organem wykonawczym) a właściwym komendantem powiatowym (miejskim) Policji?

2. Czy zasadne i zgodne z prawem są działania komendantów wojewódzkich wymagających zawierania porozumień, o których mowa w art. 13 ust. 4a, z komendantem wojewódzkim, wbrew wyraźnemu brzmieniu ustawy?

3. Czy istnieją jakiekolwiek przeszkody lub trudności w sytuacji, gdy stroną porozumienia jest komendant powiatowy, a dysponentem funduszu komendant wojewódzki? Czy rozdzielenie tych dwóch funkcji jest niezgodne z prawem lub powoduje trudności w przekazywaniu i wykorzystaniu środków otrzymanych od samorządów?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Feliks Budnik

Wejherowo, dnia 12 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10489)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie umożliwienia pszczelarzom zakupu cukru po preferencyjnych cenach

Przedstawiciele Pomorsko-Kujawskiego Związku Pszczelarzy zwrócili się z apelem o pilne rozwiązanie problemu zaopatrzenia pasiek w paszę dla pszczół.

W latach ubiegłych pszczelarze dokonywali zakupu cukru po preferencyjnych cenach w Agencji Rynku Rolnego. Obecnie po wejściu Polski do Unii Europejskiej taką możliwość stracili. Zainteresowani twierdzą, że w Belgii, Francji i Włoszech tamtejsi pszczela-

rze zakupują cukier (uprzednio zdenaturowany) do karmienia pszczół po znacznie niższych cenach.

Przedstawiciele Związku uważają, że przy obecnej cenie 1 kg cukru, który kosztuje ok. 3 zł, produkcja miodu staje się nieopłacalna, ponieważ za 1 kg odstawionego miodu otrzymują ok. 7 zł. Upadek polskiego pszczelarstwa to nie tylko wzrost deficytu miodu na obszarze unijnym, ale również pogorszenie warunków produkcji rolniczej i ogrodniczej oraz oddziaływań proekologicznych, bowiem pszczoły są już niemal jedynymi zapylaczami roślin entomofilnych. Polska posiada ponad dwukrotnie za mało pszczół dla odpowiedniego zapylenia roślin uprawnych, łąkowych i leśnych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy przewiduje Pan możliwość obniżenia ceny cukru dla producentów miodu?

Jeżeli tak, to kiedy to nastąpi?

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 30 czerwca 2005 r.

Interpelacja (nr 10490)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zobowiązań wynikających z konwencji wykonawczej Schengen

W ostatnich tygodniach w mediach pojawiło się szereg materiałów dotyczących wywiązania się Polski ze zobowiązań wynikających z konwencji wykonawczej Schengen. Z doniesień mediów wynika, że szansa na wejście naszego kraju do strefy Schengen w 2007 r. stoi pod znakiem zapytania. Jednym z powodów ma być po raz kolejny niepoprawnie przeprowadzony przetarg na elektroniczny system ochrony wschodniej granicy RP.

W styczniu bieżącego roku Straż Graniczna rozpięła przetarg na elektroniczny system ochrony granic wschodnich naszego kraju, na niebagatelną kwotę 220 mln PLN. Jak wynika z doniesień prasowych, z błahych powodów formalnych w pierwszej fazie przetargu odrzucono oferty 11 spośród 12 oferentów, w tym wszystkich oferentów zagranicznych. W tej sytuacji wydaje się niemożliwe przeprowadzenie uczciwego przetargu, gdy tylko jeden oferent może złożyć ofertę.

Biorąc pod uwagę fakt, iż przetarg jest finansowany z tzw. Funduszy Schengen, przetarg ten powinien być prowadzony w myśl zasad uczciwej konkurencji i warunkach równego traktowania oferentów zagranicznych. Ewentualne stwierdzenie przez Komisję Europejską, iż Polska naruszyła zasady dyrektyw europejskich w dziedzinie zamówień publicznych, w tym zasadę uczciwej konkurencji, może się zakończyć odebraniem Polsce nie tylko funduszy Schengen, ale i nawet funduszy strukturalnych.

W tym miejscu chcę zwrócić uwagę na fakt, że nie jest to pierwszy przetarg, w którym mają miejsce nieprawidłowości. Podobnie rzecz się ma z systemem ochrony granicy morskiej. Wskutek nieprawidłowości proceduralnych decyzja o wyborze konsorcjum realizującego ten projekt zapadała w wyniku rekomendacji przedstawicielstwa Unii Europejskiej, a nie sprawnie przeprowadzonego przetargu. Mimo że konsorcjum ATLAS-WPRT w trakcie programu pilotażowego nie wywiązało się ze zobowiązań wobec Straży Granicznej, wygrało przetarg na realizację kolejnego etapu budowy systemu ochrony granicy morskiej.

Wracając do przetargu na system ochrony granicy lądowej, niepokojące są sam przebieg przetargu i doniesienia prasowe o pozamerytorycznych powodach odrzucenia oferentów zagranicznych. Fakt, że do drugiego etapu zostało dopuszczone konsorcjum, w skład którego wchodzi firma SAZ Top Systems (spółkę córkę SAZ S.A.), każe podejść do sprawy ze szczególną uwagą. Media sugerują, że związki SAZ S.A. z płk. SB Romanem Kurnikiem, adm. Romualdem Wagą i gen. Marianem Robelkiem mogą potwierdzać pozamerytoryczne rozstrzygnięcie przetargu.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie są efekty kontroli przetargu na Zautomatyzowany System Radarowego Nadzoru granicy morskiej?

Kto jest odpowiedzialny za tak skandaliczne przeprowadzenie przetargu? Kiedy zostaną wyciągnięte konsekwencje służbowe wobec winnych nieprawidłowości?

Czy zostały podjęte już kroki w sprawie kontroli przetargu na system ochrony granicy lądowej, zgodności procedur z prawem polskim i europejskim i ewentualnej konieczności jego unieważnienia?

Czy ww. przetarg był przeprowadzony w zgodzie z prawem polskim i prawem Unii Europejskiej?

Czy przetarg był przygotowywany przez ten sam zespół, który przygotowywał unieważniony przetarg na ochronę granicy morskiej i poprzedni (unieważniony) przetarg na ochronę granicy lądowej?

Na jakich podstawach przetarg, do którego dopuszczono tylko jednego oferenta, można uznać za zgodny z prawem, zasadami uczciwej konkurencji, obowiązującymi procedurami i interesem naszego kraju?

Jakie są koszty unieważnianych lub źle przeprowadzanych przetargów dot. ochrony granic?

Dlaczego podległe Panu służby nie są w stanie przeprowadzić przetargów finansowanych ze środków Unijnych w zgodzie z prawem Unii Europejskiej i zasadami uczciwej konkurencji?

Czy Polska przystąpi w 2007 r. do układu Schengen? Jeśli są problemy z dotrzymaniem terminu, proszę je wymienić.

Jakie konsekwencje zamierza Pan wyciągnąć wobec osób odpowiedzialnych z ramienia Straży Granicznej za kolejne kompromitacje związane z przetargami?

Czy zamierza się Pan podać do dymisji w związku z ewidentnym lekceważeniem przez podległą Panu Straż Graniczną interesu naszego kraju?

Czy istnieje zagrożenie, że Skarb Państwa będzie narażony na roszczenia odszkodowawcze oferentów w razie stwierdzenia naruszenia prawa w procedurach przetargowych?

Czy w związku z kolejnymi unieważnionymi przetargami, w tym przetargami, do których zastrzeżenia wyrażało Przedstawicielstwo Komisji Europejskiej w Warszawie, grozi naszemu krajowi utrata zaufania ze strony instytucji unijnych oraz utrata funduszy z Unii Europejskiej przeznaczonych na ochronę naszych granic?

Z wyrazami szacunku

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10491)

do ministra finansów

**w sprawie przyspieszenia akredytacji ARiMR
celem umożliwienia udzielenia pomocy finansowej
na dostosowanie gospodarstw rolnych
do standardów UE objętej planem rozwoju
obszarów wiejskich z przeznaczeniem na budowę
płyt obornikowych i zbiorników na gnojowicę**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z ustawą z dnia 30 lipca 2003 r. o uruchamianiu środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, określającą zasady uruchamiania środków pochodzących z Sekcji Gwarancji, środki pochodzące z funduszu mogą być wydatkowane przez jednostki organizacyjne, którym minister właściwy do spraw finansów publicznych udzielił akredytacji jako agencjom płatniczym. Jedną z takich agencji jest Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa realizująca Plan Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2004-2006. W sumie ARiMR realizuje 9 Działań w ramach PROW, a wśród nich między innymi Działanie 6 PROW: Dostosowanie gospodarstw rolnych do standardów Unii Europejskiej. Działanie to zapoczątkowane terminem rozpoczęcia składania wniosków z dniem 1 lutego 2005 roku obejmuje między innymi bardzo liczną grupę wniosków złożonych przez rolników z województwa podlaskiego dotyczących budowy płyt obornikowych oraz zbiorników na gnojowicę. Z uwagi na fakt, iż Minister Finansów nie udzielił do dziś ARiMR akredytacji jako agencji płatniczej w tym zakresie, rolnicy nie mogą rozpocząć budów płyt oraz zbiorników, ponieważ nie posiadają decyzji z ARiMR. Z kolei kierownicy biura powiatowych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na dostosowanie go-

spodastw rolnych do standardów Unii Europejskiej objętej planem rozwoju obszarów wiejskich, w przypadku wniosków o przyznanie płatności złożonej w 2005 r. wydają decyzje w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania przez Agencję akredytacji w zakresie tego zadania. Uprzednio obowiązujący zapis rozporządzenia ustalał ARiMR 120-dniowy termin na wydanie decyzji od dnia złożenia wniosku. Problem w tym, iż od czasu złożenia bardzo licznych wniosków przez rolników w ramach tego działania, na przykład w Powiecie Zambrowskim złożono 643 wniosków na kwotę ok. 23 mln zł., w Powiecie Wysokomazowieckim złożono 598 wniosków na kwotę 19 mln zł., w Powiecie Łomżyńskim 599 wniosków na kwotę 25 mln zł., minęło ponad 3 miesiące, zaś ARiMR, nie posiadając akredytacji Pana Ministra, nie może wydawać rolnikom decyzji. Tym samym realizacja Działania 6 PROW, na które przewidziano w skali kraju na lata 2004-2006 kwotę 243,4 mln euro, jest wstrzymana. Taka sytuacja rodzi niezadowolenie środowiska rolniczego i stwarza wątpliwości co do wykorzystania znacznych środków pomocowych z UE w obszarze rolnictwa.

Licząc, że Pan Minister wykaże zrozumienie poruszonego przeze mnie problemu, udzielając ARiMR niezwłocznie stosownej akredytacji, kieruję do Pana pytania:

1. Dlaczego Pan Minister nie udzielił ARiMR dotychczas akredytacji w obszarze Działania 6 Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich, wskutek czego nie ma możliwości skorzystania przez rolników ze środków pomocowych UE na budowę płyt obornikowych i zbiorników na gnojowicę?
2. Kiedy udzieli Pan Minister ARiMR akredytacji jako płatnikowi w ramach Działania 6 PROW?
3. Jak długo podlascy rolnicy czekać będą na środki w ramach Działania 6?
4. Czy Pan Minister zdaje sobie sprawę, jakie nastroje panują w środowisku wiejskim w związku z istniejącą sytuacją opisaną powyżej?
5. Dlaczego mimo sześciokrotnego wprowadzania zmian rozporządzeń w zakresie akredytacji do dnia dzisiejszego nie rozwiązał Pan tego problemu a udzielane akredytacje są warunkowe, nie zaś docelowe?
6. Kto poniesie odpowiedzialność za niewykorzystanie tak znacznych środków pomocowych UE w tym obszarze i niedostosowanie gospodarstw rolnych do standardów UE?

Z poważaniem

Posel Wojciech Borzuchowski

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10492)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie postępowań cywilnych i karnych ujawniających wykorzystywanie przez wielkie korporacje handlowe nadrzędnej pozycji materialnej w celu osiągania zysków kosztem interesów małych i średnich przedsiębiorstw

Szanowny Panie Ministrze! Rząd od dłuższego czasu informuje opinię publiczną o niewielkich progresywnych wahaniach różnych wskaźników statystycznych, dowodząc ich poprawy na rynku pracy. Nie zapomnijmy jednak, że na koniec kwietnia 2005 r. Ministerstwo Pracy zanotowało 18,8% bezrobotnych wśród ludności aktywnej zawodowo, tzn. że blisko co piąty nasz obywatel, zdolny do pracy zawodowej, jest bezrobotny. Jest to wskaźnik realnego dramatu każdego z tych ludzi oraz zagrożenia dla stabilności porządku społecznego. Presja silnej konkurencji na rynku pracy rodzi naturalną obawę o przyszłość materialną ludzi i ich rodzin, i wreszcie braku akceptacji dla zastanego status quo w wymiarze indywidualnym i systemowym. Staje się również przyczyną pogłębiania wewnętrznych słabości i deprecjacji poczucia własnej wartości. Na państwie ciąży szczególnie obowiązek wsparcia obywateli w sytuacji zagrażającej ich żywotnym interesom albo co najmniej zapewnienia środków do ich ochrony. Minimum dla państwa gwarantującego zasadę „sprawiedliwości społecznej” jest stworzenie systemu ochrony przestrzegania prawa, w szczególności sądownictwa, zapewniającego rzetelny przebieg procesu dochodzenia swych roszczeń bądź obrony interesów oraz bezstronne i obiektywne rozstrzygnięcie w tym przedmiocie. Proces ten i rozstrzygnięcie nie może jednak opierać się wyłącznie na formalnym wyrównaniu szans w ochronie swoich interesów, ale również oznacza stworzenie praktyki, która eliminuje materialną nadrzędność stron w ewentualnym sporze prawnym.

Podobne zjawisko można dostrzec w środowisku małych i średnich przedsiębiorców. Rząd informuje o wprowadzeniu nowych programów promujących przedsiębiorczość, a także o pomyślnej absorpcji coraz większych sum euro na ten cel. Na margines zdaje się odsuwać problem barier prawnych, jakie hamują rozwój małej i średniej przedsiębiorczości, w szczególności petryfikujących negatywne wzorce współdziałania przedsiębiorców, oparte na wyzysku, a nie wzajemnym zaufaniu. Konieczne jest stworzenie właściwej praktyki prawnej dla zapewnienia warunków do - nie tylko formalnej - ale również materialnej równości podmiotów gospodarczych. Tymczasem niejednokrotnie mały przedsiębiorca musi toczyć spory z wielką korporacją handlową. Praktyka wielkich korporacji jest prosta. Zawiera się z małymi przedsiębiorcami umowę o dostawę albo umowę o współpracę, uzależnia go od siebie, a następnie nakłada na niego

coraz większe obciążenia, wpędzając w dług. Pamiętajmy jednak, że dla małego przedsiębiorcy jest to sprawa bycia lub nie na rynku, a dla korporacji jest to tylko możliwość utraty ułamka procentu dochodu, jaki uzyskuje w ciągu dnia z wszystkich transakcji.

Media od dłuższego czasu informują opinię publiczną o przypadkach naruszania podstawowych praw pracowniczych przez wielkie sieci handlowe. Pierwsze skrzypce w tym zakresie zdaje się grać Jeronimo Martins Dystrybucja S.A., która przez blisko dziesięć lat budowała swoje finansowe imperium. Teraz prasa, wspólnie z jej byłymi pracownikami, stara się ujawnić, kosztem kogo ono powstało. Jeśli wysłuchamy setki osób, które pracowały w sieci sklepów „Biedronka”, wyłoni się nam obraz dramatycznej eksploatacji człowieka, w której nie szanuje się jego zdrowia, życia, prawa do wynagrodzenia, a w ostateczności godności. W 2004 r. Państwowa Inspekcja Pracy, przeprowadziła 678 kontroli sklepów należących do sieci „Biedronka”. Wśród najczęściej zarzucanych nieprawidłowości wymienia się m. in.: nierzetelne prowadzenie ewidencji czasu pracy, niewłaściwe rozliczanie czasu pracy, zaniżanie wysokości wypłacanego wynagrodzenia za pracę, niezgodne procedury transportu wewnętrznego oraz składowania i magazynowania towarów. Pod tymi przewinieniami kryją się takie zawińienia, jak: 1) płacenie wynagrodzenia za sześć godzin pracy pracownikom, którzy wychodzili ze sklepów po dwunastu godzinach pracy, 2) niewypłacanie wynagrodzenia za czas przepracowany w nadgodzinach, 3) praca w ciężkich warunkach bhp, w których wielokrotnie kobiety musiały dźwigać ciężary dziesięciokrotnie przekraczające normę, 4) praca w warunkach zagrażających życiu i zdrowiu pracowników, którzy pracowali bez przeprowadzonej profilaktycznej kontroli medycznej.

Pracownicy „Biedronki”, w szczególności pracownice (ponad 80% załogi hipermarketów stanowią kobiety), rozpoczęły nierówny spór o przepracowane, ale niezapłacone godziny oraz rekompensatę za zdrowie utracone w wyniku dźwigania tonowych palet. Pozytywnie należy ocenić zdolność do samoorganizacji tych ludzi, którzy w poczuciu wspólnej krzywdy, współtworzą Stowarzyszenie Poszkodowanych Przez Wielkie Sieci Handlowe „Biedronka”.

Członkami Stowarzyszenia są również byli przedsiębiorcy, którzy byli kontrahentami „Biedronek”. Współpraca z tą siecią handlową pozbawiła ich środków do życia oraz naruszyła wzorzec relacji pomiędzy kontrahentami opartej na zaufaniu, który stanowi jeden z najważniejszych czynników rozwoju efektywnej przedsiębiorczości. Dostawcom „Biedronek” przedstawiono iluzoryczną wizję wysokich zysków, wynikających z dużych dostaw. Wysokie dostawy były, ale zamiast zapłaty za nie dostawca lokalny otrzymywał faktury opiewające na równie wysokie opłaty za usługi promocyjne, których nie było. W rezultacie dostawca ponosił koszty wytworzenia produktu dla „Biedronki”, a ta nie wypłacała za to wynagrodzenia, gdyż dokonywała potrącenia z fikcyjnymi należnościami.

Kiedy dostawca dążył do wyjaśnienia sprawy, przedstawiciele „Biedronki” wysyłali go do kolejnego szczebla korporacyjnej biurokracji oraz obiecywali, że sprawa się wyjaśni. Sprawa się nie wyjaśniała, a zagubiony przedsiębiorca, niczym kafkowski Józef K., już nie wiedział, gdzie jest prawo i sprawiedliwość.

Jeronimo Martins Dystrybucja nie jest jedyną korporacją bulwersującą opinię publiczną. „Żabka Polska S.A.”, posiadająca wspólne korzenie finansowe z „Biedronkami”, od dłuższego czasu również jest przedmiotem kontroli ze strony mediów, które gromadzą coraz więcej dowodów nagannego traktowania swoich agentów. Obszerny artykuł, który ostatnio się pojawił w „Gazecie Wyborczej”, przedstawia zbliżony przejaw braku szacunku do ludzkiej godności i pracy, zbliżony do opisanego wcześniej. Centrala podpisywała umowy o współpracę z bezrobotnymi, dla których była to czasami jedyna szansa na pracę i polepszenie sytuacji materialnej. Obawa przed utratą wielkiej szansy, wzmocniona obietnicami dużych zysków, pozbawiła tych ludzi racjonalnego myślenia, nie zachowali więc reguł ostrożności. Pamiętajmy jednak, że korporacja ta z rozmysłem wybierała ludzi, którzy nie orientowali się w zasadach przedsiębiorczości. Wykorzystując swoją nadrzędność organizacyjną i finansową, przedstawiciele korporacji nakazali agentom nałożenie na siebie ogromnych zobowiązań, które w trakcie tzw. współpracy zwiększały się w drodze przesyłanych „instrukcji” i „wytycznych”. Agent „Żabki Polska S.A.” zawierał umowy, w których zobowiązywał się do oddania jej początkowo 80% utargu. W drodze kolejnych wytycznych zmuszani byli oni do spłaty ponad 100% swojego utargu. Ponadto, agenci zalewani byli drogim i niechodliwym towarem, za który musieli zapłacić, gdyż nie mogli go zwrócić. W rezultacie popadali w dług liczone w setkach tysięcy złotych. Współdziałania nie mogli zerwać, gdyż „Żabka” miała podstępnie uzyskane weksle in blanco. Niektórzy agenci nie wytrzymali i zerwali „współpracę” z „Żabką Polska S.A.”. Teraz walczą o to, aby komornicy nie zlicytowali ich mieszkań i domów. Perspektywa, jaka przed nimi się roztacza, to bezdomność i nędza, a także brak wiary w sprawiedliwość społeczną.

Na powyższe sytuacje jest jedno określenie: wyzysk. W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Na jakim etapie znajdują się sprawy karne podjęte przez Prokuraturę przeciw Jeronimo Martins Dystrybucja S.A. oraz Żabka Polska S.A., jak długo się toczą oraz czy ich przebieg ma charakter rzetelny i staranny?

2. Czy Prokuratura i Państwowa Inspekcja Pracy korzystają ze swoich możliwości udziału w postępowaniu cywilnym i wspierania w ten sposób pracowników i kontrahentów „Biedronek”, dzięki czemu szanse procesowe faktycznie mogłyby się wyrównać?

Posel Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10493)

do ministra finansów

**w sprawie nieplacenia podatków przez zakłady
firm zagranicznych prowadzące
działalność gospodarczą w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Jak wiadomo, przedsiębiorca zagraniczny, który chce w naszym kraju prowadzić działalność gospodarczą, powinien tu utworzyć oddział i zarejestrować go w Krajowym Rejestrze Sądowym. Bywa, że przedsiębiorcy ci tworzą zakłady, formalnie w celu wykonywania tam czynności promocyjnych i reklamowych. Te z reguły nie są opodatkowane. Działalność gospodarcza tam podejmowana powinna być opodatkowana podatkiem CIT. Okazuje się, że nie jest, głównie z tego powodu, że jest prowadzona w jednostce organizacyjnej zwanej zakładem.

W związku z tym formułuję pod adresem Ministra Finansów następujące pytania:

– W razie potwierdzenia stanu, objętego treścią interpelacji przyzna Pan, Panie Ministrze, że sytuacja nie jest normalna?

– Czy wiadomo w ogóle, ile pieniędzy przecieka w ten sposób obok polskiego fiskusa?

– Jakże zamierza się przedsięwziąć środki, aby zakłady przedsiębiorców zagranicznych płaciły podatki od prowadzonej tam działalności gospodarczej?

Posel Andrzej Lepper

Koszalin, dnia 15 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10494)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie utworzenia Państwowej
Wyższej Szkoły Pracy Socjalnej w Poznaniu**

Szanowny Panie Ministrze! Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego od 2004 roku podejmuje kroki w kierunku utworzenia na bazie Szkoły Policealnej pracowników Służb Społecznych w Poznaniu Państwowej Wyższej Szkoły Pracy Socjalnej. Prezydium Państwowej Komisji Akredytacyjnej pozytywnie zaopiniowało wniosek. Samorząd województwa, chcąc wypełnić obowiązek, jaki nakłada na niego ustawa o systemie oświaty, w kwestii zakładania publicznych kolegiów pracowników służb społecznych, chciałby podejmować kolejne kroki, jednak nie otrzymał żadnych wytycznych, które prowadziłyby do sfinalizowania problemu utworzenia Państwowej Wyższej Szkoły Pracy Socjalnej. Brak informacji związanych z powołaniem uczelni budzi niepokój o dalsze losy kształcenia pracowników socjalnych.

Kieruję do Pana następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny braku informacji dotyczących postępu prac nad powołaniem Państwowej Wyższej Szkoły Pracy Socjalnej w Poznaniu?

2. W jakim terminie może zostać podjęta decyzja o powołaniu szkoły, aby szkoła mogła zacząć funkcjonować, a wydatki na jej działanie zostały ujęte w budżecie na kolejny rok budżetowy?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Andrzej Grzyb

Ostrzeszów, dnia 4 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10495)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wsparcia finansowego gminy
Grodzisko Dolne w związku ze scalaniem gruntów**

Szanowny Panie Ministrze! W gminie Grodzisko Górne i Wólka Grodziska prowadzone są prace scaleniowe, które są w fazie końcowej, a termin ich zakończenia przewidziany jest na miesiąc wrzesień 2005 r. Aby efekt prac scaleniowych był w pełni widoczny, a uczestnicy zadowoleni z przebudowy struktury rolnej, należy w trybie pilnym przystąpić do wykonania wielu bardzo ważnych prac, tj.:

- wykonania nowych dróg dojazdowych,
- wykonania nowych rowów odwadniających,
- rekultywację odlogów i zakrzaceń,
- rekultywację istniejących dróg dojazdowych.

Szacunkowy koszt ww. prac wynosi około 17 mln zł. Z urzędu marszałkowskiego na te cele otrzymano niewiele, bo Wólka Grodziska otrzymała tylko – 100.000,00 zł i Grodzisko Górne – 100.000,00 zł.

Brak środków na zagospodarowanie poscaleniowe może doprowadzić do ogromnych strat finansowych i gospodarczych. Stawia również pod znakiem zapytania celowość wykonanych prac, jeśli jest brak środków finansowych na wykonanie nowych dróg czy rekultywację odlogów. Drogi dojazdowe stanowią najważniejszy element wykonywanych prac scaleniowych i są podstawą zagospodarowania gruntów. Wójt gminy nadmienia, że zostały podjęte działania formalno-prawne zmierzające do rozpoczęcia prac scaleniowych w pozostałych miejscowościach gminy. Trudności z wprowadzeniem w nowy stan mogą doprowadzić do niezadowolenia rolników, a co za tym idzie i mogą rzutować na termin rozpoczęcia, a nawet zaniechania prac na pozostałych obiektach. Nadmieniam, że prace scaleniowe dla tej gminy stały się działaniem pierwszoplanowym, ujęte zostały na czołowym miejscu w Planie Lokalnego Rozwoju Gminy i w Strategii Rozwoju Gminy Grodzisko Dolne.

W sprawie wsparcia finansowego Wójt Gminy Grodzisko Dolne zwracał się do Wojewody Podkarpackiego i Ministra Rolnictwa. Niestety, do tej pory nie otrzymał żadnej decyzji. Sprawa jest naprawdę bardzo pilna – niewykonanie podstawowych prac, których koszty szacuje się na 2,5 do 3 mln zł, doprowadzi do zniweczenia całego wysiłku włożonego przy tym trudnym okresie przemian i stracie prawie 6 mln zł – bo takie koszty do tej pory poniesiono.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o uwzględnienie trudnej i szczególnej sytuacji Gminy Grodzisko Dolne i wsparcie finansowe w pilnym trybie. W jakim terminie gmina może liczyć na wsparcie finansowe?

Posel Halina Murias

Łańcut, dnia 16 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10496)

do ministra polityki społecznej

w sprawie wypłaty świadczeń rodzinnych niepełnosprawnym przez ZUS i MOPS oraz utrudnień z tego wynikających

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego Biura Poselskiego napływają interwencje osób niepełnosprawnych w sprawie zmiany instytucji wypłacających świadczenia rodzinne. Z przekazanych informacji wynika, że obecnie osoby niepełnosprawne nie będą mogły pobierać zasiłków rodzinnych w ZUS, tylko w innych instytucjach takich jak MOPS. Dla wielu osób będzie to bardzo kłopotliwe, ponieważ muszą równocześnie udawać się do dwóch różnych instytucji – do ZUS-u i MOPS-u.

Dotychczas wypłacanie zasiłku wraz z rentą odbywało się w jednej instytucji i jednym terminie płatności.

Proszę o odpowiedź: Dlaczego wprowadzono w powyższej sprawie zmiany, które utrudnią życie osobom niepełnosprawnym, a także innym grupom społecznym?

Posel Halina Murias

Łańcut, dnia 16 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10497)

do ministra zdrowia

w sprawie trudnej sytuacji finansowej Pracowni Hemodynamiki Szpitala Wojewódzkiego w Przemyśle

Panie Ministrze! W czerwcu br. Prezydent Miasta Przemyśla zwrócił się do Prezesa Narodowego Fundu-

szu Zdrowia o pomoc dla pacjentów – mieszkańców Podkarpacia – oczekujących na badania i zabiegi w Pracowni Hemodynamiki Szpitala Wojewódzkiego w Przemyśle. Jak wynika z informacji przekazanej przez Prezydenta, liczba oczekujących na ww. zabiegi w Szpitalu znacznie wzrosła. Okazuje się, że zabiegi, które ratują ludzkie życie, nie mogą być kontynuowane z powodu prozaicznej przyczyny, jaką jest brak środków finansowych.

Służba zdrowia, która ma służyć życiu i zdrowiu pacjenta, przeciwdziałać cierpieniu, nieść pomoc chorym, staje się bezradna wobec mechanizmów hamujących przekazywanie środków finansowych na ten cel. Sprawa ta bezpośrednio dotyczy największego dobra człowieka – jego zdrowia i życia. Lekceważenie tej sytuacji staje się przyczyną wielu ludzkich dramatów.

Proszę o odpowiedź: Czy Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia uwzględnił już starania Prezydenta Miasta Przemyśla w sprawie przekazania niezbędnych środków finansowych potrzebnych na zabezpieczenie badań i zabiegów w przemyskiej Pracowni Hemodynamiki?

Posel Halina Murias

Łańcut, dnia 12 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10498)

do ministra skarbu państwa

w sprawie wstrzymania prywatyzacji przedsiębiorstw o strategicznym znaczeniu dla polskiej gospodarki

W sprawie wstrzymania prywatyzacji przedsiębiorstw o strategicznym znaczeniu dla polskiej gospodarki niejednokrotnie występowałam na forum Sejmu i interweniowałam do rządu. Wśród przedsiębiorstw, o które wyrażałam troskę, były również firmy sektora energetycznego i paliwowego, takie jak: Grupa Lotos, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo (PGNiG), Grupa Energetyczna Enea oraz zakłady wielkiej syntezy chemicznej, tj. Zakłady Azotowe „Puławy”, Zakłady Chemiczne Police, Zakłady Azotowe „Kędzierzyn”, Zakłady Azotowe „Tarnów”, Zakłady Chemiczne „Organika-Sarzyna” oraz Zakłady Chemiczne „Zachem”. Wyrażam też dezaprobatę co do planów prywatyzacji Warszawskiej Giełdy Papierów Wartościowych, która moim zdaniem powinny pozostać w rękach Skarbu Państwa.

Moje obawy wynikają z zaniepokojenia o majątek narodowy oraz są wynikiem przykrych doświadczeń z przeprowadzanych dotychczas prywatyzacji, które były prowadzone w sposób nieuczciwy, nierzetelny, często z naruszeniem prawa.

Pytam Pana Ministra:

— Czy Ministerstwo zrozumiało szkodliwość wyprzedzaży polskiego majątku narodowego i czy odeszło od planów prywatyzacji wyżej wymienionych zakładów?

— Jakie działania Pan podejmuje w celu utrzymania Warszawskiej Giełdy Papierów Wartościowych w rękach Skarbu Państwa?

Posel Halina Murias

Łańcut, dnia 14 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10499)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie udzielenia pomocy spółce HSW
w Stalowej Woli**

Szanowny Panie Ministrze! Kolejne etapy restrukturyzacji Huty Stalowa Wola nie przyniosły oczekiwanych rezultatów, a przy jednoczesnych niekorzystnych uwarunkowaniach zewnętrznych kondycja finansowa kilku spółek uległa pogorszeniu i grozi im upadłość. W związku z tym proces restrukturyzacji spółek wchodzących w skład Grupy Kapitałowej HSW w Stalowej Woli wymaga dokapitalizowania kwoty, która gwarantowałaby stabilny rozwój i zapewniła rentowność produkcji. W tej sprawie zwracałam się już do Ministra Skarbu Państwa. Jak również zostało podjęte stanowisko Sejmiku Województwa Podkarpackiego w dniu 2 lipca 2005 r., które zostało przesłane do Ministra Skarbu Państwa, Prezesa Agencji Rozwoju Przemysłu i Wojewody Podkarpackiego, wzywające do podjęcia działań.

Nadmieniam, że HSW jest nadal największym pracodawcą na Podkarpaciu. Jest to przedsiębiorstwo o strategicznym znaczeniu w gospodarce cywilnej i obronnej województwa i kraju, dlatego musi być traktowane w sposób priorytetowy.

Pytam Pana Ministra: Czy w tej sprawie, po apelu Sejmiku Województwa Podkarpackiego jak i moim, zostały podjęte działania w celu wsparcia spółek HSW?

Posel Halina Murias

Łańcut, dnia 15 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10500)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zmian granic administracyjnych gmin

Obecnie staje się modne wymuszanie na władzach gmin i sołectw zmian granic administracyjnych tychże terytoriów. Jednym z takich przykładów jest chęć

przejęcia przez miasto Dębica sołectwa Zawierzbie i części Straszęcina, położonych w gminie Żyraków. Rada Gminy Żyraków jest przeciwna przyłączeniu tych sołectw do Dębicy, co wyraziła uchwałą podjętą w dniu 11 lutego 2005 r. W tej sprawie również przeprowadzone zostały konsultacje z mieszkańcami gminy Żyraków, podczas których 97,2% opowiedziało się przeciwko zmianom granic, przy frekwencji wynoszącej 77%.

Pytam Pana Prezesa Rady Ministrów: Czy w rozpatrywaniu powyższej sprawy przez Radę Ministrów zostaną wzięte pod uwagę opinie i wyniki przeprowadzonych konsultacji z mieszkańcami gminy oraz uchwała Rady Gminy wyrażająca negatywną opinię o zmianie granic administracyjnych gminy Żyraków?

Posel Halina Murias

Łańcut, dnia 15 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10501)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zagrzebień docieplonych
budynków wielkopłytowych**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku lat trwa w Polsce docieplanie budynków, szczególnie tych z wielkiej płyty. Mieszkańcy tych budynków, które zostały docieplone kilka lat temu, interweniują w moim biurze poselskim w sprawie plam na już ocieplonych budynkach. Plamy te to nic innego jak postępujący grzyb, mieszkańcy ci skarżą się, że częściej chorują na alergie, szczególnie dzieci. Alergia od greckiego allon argon oznacza zmieniony, odbiegający od normy sposób reagowania. Człowiek jest zdrowy, sprawny, czuje się dobrze, a za chwilę dusi się, kaszle albo dostaje wysypki.

Najczęściej obok nas występują zagrażające naszemu zdrowiu: pyłki roślin, kurz i żyjące w nim roztozcze, zarodniki rozmnażających się między innymi na ścianach budynków pewnych gatunków grzybów, pleśni, alg czy drożdży. W sumie wykryto ponad 40 000 związków mogących wywołać alergię. Objawy chorób alergicznych to najczęściej: katar, napady kichania, zapalenie spojówek, duszność, kaszel bez cech ostrej infekcji, swędzące zmiany skórne, nawrotowe infekcje górnych dróg oddechowych, nawracające zapalenia oskrzeli itd.

Podłożem, w którym ostatnio stwierdzono miejsce rozmnażania i hodowli drobnoustrojów, staje się zewnętrzna porowata warstwa tynku nałożona na warstwę izolacji termicznej (styropianu czy wełny mineralnej) w systemie dociepleń budynków.

Jest ona pozbawiona w nowym systemie minerału takiego jak występujące w tradycyjnych systemach tynków, działające antyseptycznie i odkażająco, wapno, jest też odcięta od izolowanego obecnie wewnątrz

budynków ciepła, które przestało ją suszyć, a niektóre składniki użyte do jej produkcji są po prostu dobrą pożywką dla hodowli drobnoustrojów. Po każdym deszczu, zwłaszcza po stronie elewacji północnych, zachodnich czy wschodnich, zgromadzone w niej i nie suszone w porę zapasy wilgoci powodują silny i szybki rozwój chorobotwórczych drobnoustrojów, które od pewnego czasu przystosowały się do tych nowych przestrzeni swojego bytowania i chętnie się w nich rozmnażają.

Proces ten uwidacznia się obecnie na blisko 60% nowo docieplonych budynków, rozpoczynając się już w dwa, trzy lata po wykonaniu nowej elewacji. Jest on widoczny w postaci coraz ciemniejszych, szarych lub silnie zieleniejących plam pokrywających powierzchnię tynków.

Procesy zakażenia budynków i ich instalacji drobnoustrojami, nazywane „zespołem chorych budynków”, są obecnie znane mieszkańcom wielu światowych aglomeracji, a obiekty te to nie są, jak można sądzić, zaniedbane, nieremontowane, wyziębione, pokryte pleśniami, zagrzybione rudery, ale najczęściej nowoczesne, bywa że przeszklone biurowe i mieszkalne budynki. Sytuacja jest niezwykle niebezpieczna, bo silnie chorobotwórcza. Jeżeli nie zostaną podjęte skuteczne działania zapobiegawcze, usuwające powstałe zagrożenia, stan zdrowia naszych miast zacznie się coraz bardziej pogarszać.

W wielu państwach grupy obywateli tworzą obecnie społeczne lobby, które wraz z najętymi adwokatami, lekarzami środowiskowymi stara się wymusić na władzach lokalnych samorządów podjęcie działań zapobiegawczych usuwających to nowe, globalne niemal zagrożenie. U nas w kraju producenci dociepleniowych systemów elewacyjnych posiadają obecnie środki w postaci koncentratów czyli farb, mogące zapobiegać bądź wyeliminować nowe zagrożenia. Inwestorzy rzadko kiedy decydują się jednak na ich zastosowania ze względu na brak praktycznej wiedzy na temat ich skuteczności czy też ze względu na dodatkowe koszty ich zastosowania. Poza tym proces zakażenia naszych elewacji zaczął się stosunkowo niedawno i nie był dotychczas masowo obserwowany.

Czas i u nas zając się tym chorobotwórczym problemem naszych czasów, zanim zaleje nasze przychodnie potok nowych chorób cywilizacyjnych, a fundusz zdrowia poniesie nowe nieprzewidziane wydatki na ich leczenie. Rozwój tego rodzaju zachorowań to wymierne straty gospodarcze w postaci absencji czy zmniejszonej wydajności pracy osób zarażonych. Obecnie w Europie na alergię choruje do 30% populacji, przy czym dotychczas liczba chorych podwajała się co 10 lat. W tej chwili obserwuje się w niektórych środowiskach przyspieszenie tego procesu. Występujące coraz liczniej sepsy (posocznice) pochłonęły w sposób nieraz trudny do zapobieżenia wiele ludzkich istnień, zwłaszcza w wieku noworodków. Czas zatem uderzyć na alarm, gdyż sytuacja wymaga nie tylko wzmocnionych natychmiastowych działań, na które potrzebne będą dodatkowe środki przydzielane z niezbyt

bogatych lokalnych czy państwowych funduszy. Trzeba stworzyć i uruchomić nowe prawo lokalowe i projektowe osiedli, zapobiegające w wypadku nowej zabudowy powstawaniu tej kryzysowej sytuacji w naszej przestrzeni bytowej. Wymaga to nie tylko działania, ale szerokiego i w miarę szybkiego zrozumienia sytuacji w celu jej wyeliminowania.*)

Czy Minister Infrastruktury wraz z Urzędem Mieszkalnictwa wie o tej ww. zaistniałej sytuacji i czy poruszany przeze mnie problem będzie zbadany?

Z wyrazami szacunku

Posel Zygmunt Wrzodak

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

Interpelacja (nr 10502)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie utworzenia drogowego przejścia granicznego Budomierz–Hruszew na granicy polsko-ukraińskiej

Szanowny Panie Ministrze! Rząd RP zawarł notę dyplomatyczną nr DPT 12265-44/SP/490 z dnia 25 listopada 2003 r. w sprawie zawarcia Porozumienia między rządem RP a Gabinetem Ministrów Ukrainy o utworzeniu drogowego przejścia granicznego Budomierz–Hruszew dla ruchu osobowego i samochodowego. Aby ww. nota dyplomatyczna mogła być wdrożona, powinno być zawarte porozumienie pomiędzy rządem RP a stroną ukraińską, dotyczące budowy obiektu. Rada Ministrów projekt takiego porozumienia przyjęła, wraz z kosztami inwestycyjnymi związanymi z budową tego obiektu.

Niestety strona ukraińska nie wywiązuje się z ustaleń zawartych w ww. nocie dyplomatycznej dotyczącej budowy przejścia granicznego Budomierz–Hruszew. Wdrożenie ww. noty dyplomatycznej spoczywa na polskim Ministerstwie Spraw Zagranicznych, dlatego domagam się od MSZ, aby problem ten był przedstawiony stronie ukraińskiej przez polski MSZ, tak by budowa przejścia granicznego była jak najszybciej uruchomiona.

W jakim terminie Pan Minister podejmie stosowne działania w tej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Posel Zygmunt Wrzodak

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Interpelacja
(nr 10503)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie potencjalnego wpływu propozycji
Komisji Europejskiej w ramach założeń
reformy Wspólnej Polityki Rolnej
w odniesieniu do branż cukrowej**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 192 ust. 1 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. wnoszę o przedstawienie przez Ministra Rolnictwa potencjalnego wpływu propozycji Komisji Europejskiej w ramach założeń reformy Wspólnej Polityki Rolnej w odniesieniu do branży cukrowej.

Związane jest to z wnioskiem przesłanym mi przez Sejmik Województwa Wielkopolskiego, w którym radni uważają że skutki propozycji Komisji Europejskiej stanowią zagrożenie zarówno dla przemysłu cukrowniczego, jak i dla uprawy buraków cukrowych w Polsce. Jak wiadomo, protesty prowadzą również plantatorzy z innych krajów, jednak Polska jest jednym z największych producentów i ograniczenie limitów produkcyjnych będzie oznaczało konieczność sprowadzania cukru z innych krajów.

Proszę Pana Ministra Józefa Pilarczyka o przedstawienie wpływu propozycji wysuniętej przez Komisję Europejską na branżę cukrową w Polsce oraz wskazanie możliwych do podjęcia działań na rzecz zapobieżenia wskazywanym negatywnym skutkom tej reformy.

Kiedy Pan Minister zamierza podjąć działania zapobiegające negatywnym skutkom tej reformy?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Andrzej Aumiller

Poznań, dnia 18 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10504)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmian zasad przyznawania z krajowej
rezerwy referencyjnej dodatkowych limitów
dla producentów hurtowych mleka**

Wejście Polski do Unii Europejskiej spowodowało, iż produkcja mleka w Polsce jest limitowana. W związku z tym producenci, którzy zajmowali się produkcją mleka w Polsce, otrzymali do wykorzystania kwotę produkcyjną. Kwota przysługująca Polsce została rozpisana wśród producentów mleka, jednak utworzono krajową rezerwę referencyjną dla dostawców hurtowych. Agencja Rynku Rolnego zajmuje się rozdziałem limitu dla producentów hurtowych, którym przyznana indywidualna ilość referencyjna nie wystarcza.

W związku z powyższym wątpliwości moje budzą dotychczasowe zasady przyznawania dodatkowych limitów z krajowej rezerwy.

Należałoby przyjąć zasadę, że na rok kwotowy – obecny, po I kwartale roku 2005/2006, porównując go do tego samego okresu roku poprzedniego i przekroczeniu ilości dodatkowej w wysokości 5.0001 mleka, beneficjent nabywa prawo wystąpienia z wnioskiem o dodatkową kwotę z rezerwy referencyjnej. Zasada taka powinna obowiązywać również po następnych miesiącach, aż do zakończenia roku kwotowego. Chodzi o to, aby zawsze przekroczenie kwoty produkcyjnej porównywać do roku poprzedniego. Wydaje się, że przyjęcie takiej stałej zasady żadnego z producentów nie będzie krzywdzić.

Wobec przedstawionych argumentów zapytuję Pana Ministra: Czy nie widzi Pan potrzeby zmiany zasad przyznawania z krajowej rezerwy referencyjnej dodatkowych limitów dla producentów hurtowych?

Z poważaniem

Posel Romuald Ajchler

Dąbrowa, dnia 18 lipca 2005 r.

Interpelacja
(nr 10505)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie zmiany zasad wypłacania uczniom
i studentom stypendiów unijnych
z Europejskiego Funduszu Społecznego**

Szanowny Panie! W ramach działania 2.2 Wyrównywanie szans edukacyjnych poprzez programy stypendialne Priorytetu II Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR) została zaprojektowana stypendialna pomoc finansowana ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) dla młodzieży z obszarów wiejskich, która z powodów materialnych natrafiła na bariery utrudniające naukę na poziomie ponadgimnazjalnym kończącym się maturą oraz dla studentów pochodzących z obszarów zagrożonych marginalizacją, w tym obszarów wiejskich i obszarów restrukturyzacji przemysłów, którzy natrafiają na bariery w dostępie do kształcenia na poziomie wyższym.

Ww. system stypendiów unijnych opiera się o zasady, które utrudniają korzystanie z pomocy stypendialnej. Jako podstawową niedogodność wymieniam wypłacanie stypendiów z EFS w formie refundacji kosztów poniesionych wcześniej przez ucznia czy studenta, a związanych z pobieraniem nauki (np. zakwaterowanie, dojazdy itp.). Głównym problemem jest to, że środki finansowe wypłacane są w przypadku uczniów szkół ponadgimnazjalnych przez organy prowadzące i dotujące ww. szkoły, tj. starostwa powiatowe, urzędy

miejskie, a w przypadku studentów przez starostwa powiatowe po przedstawieniu przez nich faktur i rachunków poniesionych wcześniej kosztów. Oznacza to w praktyce, że stypendysta najpierw musi pokryć wszelkie wydatki związane z nauką z własnych środków finansowych, którymi fizycznie często nie dysponuje, a następnie po zgromadzeniu wymaganej dokumentacji uzyskuje ich refundację. W mojej ocenie obowiązujący system zawiera więc de facto barierę finansową, która jest poważną przeszkodą dla osób najuboższych.

Przykładowo z przekazanych przez Starostwo Powiatowe w Koszalinie informacji wynika, że w roku szkolnym 2004/2005 na zaspokojenie potrzeb stypendialnych studentów uzyskało ono środki finansowe w wysokości 90,5 tys. zł zamiast 225 tys. zł (jest to kwota, która zaspokajałaby potrzeby stypendialne 644 zgłoszonych osób, które otrzymywałyby stypendium

w wysokości przewidzianej w programie stypendialnym, tj. 350 zł miesięcznie). Pomoc stypendialną uzyskało tylko 45 studentów (wysokość stypendium wyniosła 251 zł/m-c). Na potrzeby stypendialne uczniów Starostwo w Koszalinie uzyskało natomiast kwotę 261 zł, która pozwoliła na przyznanie 334 osobom pomocy stypendialnej w wysokości 97,8 zł/m-c.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytanie: Kiedy i czy należy spodziewać się zmiany zasad wypłacania uczniom i studentom stypendiów unijnych z Europejskiego Funduszu Społecznego?

Z wyrazami szacunku

Posel Edward Wojtalik

Koszalin, dnia 15 lipca 2005 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na ponowną interpelację
posła Bogdana Lewandowskiego**

**w sprawie emisji bloku regionalnego
na antenie programu 2 TVP (8901)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Bogdana Lewandowskiego w sprawie zaprzestania emisji na antenie programu 2 TVP bloku audycji regionalnych, przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie (sygn. SPS-0202-8901p), a także zgodnie z dodatkowymi informacjami uzyskanymi od Przewodniczącej Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji i przekazanymi przy piśmie z dnia 8 lipca br. (znak WSW-052-37/04/11), uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących kolejnych wyjaśnień:

Uprzejmie przekazuję, iż Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Pani Danuta Waniek poinformowała, iż po wielokrotnych ponagleniach skierowanych do Pana Jana Dworaka, Prezesa TVP S.A., dopiero dnia 14 czerwca br. uzyskała odpowiedź nadawcy w sprawie interpelacji Pana Posła Bogdana Lewandowskiego.

Prezes Jan Dworak poinformował, że Zarząd TVP S.A. – zgodnie z dotychczasowymi deklaracjami – stara się wzmocnić rolę telewizji regionalnej. Mają temu służyć prace powołanej przez Zarząd specjalnej komisji ds. restrukturyzacji wizerunku i zawartości programowej TVP 3.

Rozłączne pasmo TVP 2 było wprawdzie przedmiotem dyskusji na posiedzeniach Zarządu, jednak żadna decyzja w sprawie zmiany jego status quo nie została podjęta. Prezes Dworak podkreślił, że Zarząd Spółki docenia rolę telewizji regionalnej w zaspokajaniu potrzeb i kształtowaniu postaw obywatelskich społeczności lokalnych i nie zamierza ograniczać roli telewizji regionalnej w realizacji ustawowych obowiązków i misji nadawcy publicznego. Prezes Dworak zapewnił, że głos Pana Posła Bogdana Lewandowskiego zostanie uwzględniony w pracach Zarządu TVP S.A.

Z kolei Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Pani Danuta Waniek zwróciła uwagę, że zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. nr 253, poz. 2531) Telewizja Polska S.A. ma suwerenne prawo do podejmowania decyzji w kwestiach programowych. Ustawa o radiofonii i telewizji jednoznacznie stanowi, iż nie jest możliwe nakazanie nadawcom wyemitowania określonej informacji, audycji, programu. Stanowi o tym art. 14 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, który brzmi: „nałożenie na nadawcę obowiązku lub zakazu rozpowszechniania określonej audycji lub przekazu

może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy”. Jednocześnie ustawa ta nakłada na nadawców publicznych szczególne zobowiązania (art. 21 ust. 2 pkt 2, 4, 7 oraz 7a), stanowiąc, że media te realizują misję społeczną.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ryszard Mikliński

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posel Izabelli Sierakowskiej**

**w sprawie realizacji
Zintegrowanego Programu Operacyjnego
w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego
w Polsce (10087)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Posel Izabelli Sierakowskiej znak: SPS-0202-10087/05 z dnia 24 maja 2005 r., w sprawie realizacji Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego w Polsce, uprzejmie informuję, co następuje.

Dla Priorytetu 2 realizowanego w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego współfinansowanie krajowe jest zapewnione z rezerwy celowej Ministra Gospodarki i Pracy, z wyłączeniem działania 2.2 Wyrównywanie szans edukacyjnych poprzez programy stypendialne w zakresie typu I, w przypadku których współfinansowanie krajowe zapewnia Minister Edukacji Narodowej i Sportu.

Pragnę poinformować, iż „Procedura przyznawania środków z rezerwy celowej budżetu państwa na rok 2005 ... (cz.83, poz.11)” została przyjęta przez Komitet Europejski Rady Ministrów w dniu 22 lutego br. W związku z powyższym już od 22 lutego br. istniała możliwość składania wniosków o uruchomienie rezerwy budżetowej przez poszczególnych dysponentów części budżetowych.

Ponadto uprzejmie informuję, iż według informacji posiadanej przez Instytucję Zarządzającą ZPORR Minister Finansów wydał decyzję w uruchomienia współfinansowania dla działania 2.2 typ I w woj. lubelskim w związku z wystąpieniem Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w dniu 21 kwietnia 2005 r.

Ponadto chciałbym zwrócić uwagę, iż również środki na prefinansowanie działań realizowanych w ramach ZPORR przekazywane były przez Instytucję Płatniczą na rachunek BGK, zgodnie z przedstawionym przez BGK zapotrzebowaniem na podstawie prognoz przekazywanych przez beneficjentów.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posel Izabelli Sierakowskiej**

**w sprawie zmiany kwalifikacji przez ZUS
umów o dzieło zawartych z opiekunkami przez
firmy opiekuńczo-pielęgnacyjne na umowy
zlecenia, na przykładzie miasta Lublina (10088)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 24 maja br., znak: SPS-0202-10088/05, interpelacją Posel Izabelli Sierakowskiej w sprawie zmiany kwalifikacji przez ZUS umów o dzieło zawieranych z opiekunkami przez firmy opiekuńczo-pielęgnacyjne na umowy zlecenia, na przykładzie miasta Lublina, po zapoznaniu się ze stanowiskiem i informacjami przekazanymi przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych pozwolę sobie przedstawić, co następuje:

Ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887, z późn.zm.) w art. 6 wskazuje osoby fizyczne objęte obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi, a wśród nich m.in. osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej i umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia.

Osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o dzieło nie są objęte ubezpieczeniami społecznymi, ani obowiązkowo, ani dobrowolnie. Wyjątkiem od tej zasady są jedynie osoby, które wykonują pracę na podstawie umowy o dzieło zawartej z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych takie osoby traktuje w zakresie ubezpieczeń społecznych jako pracowników. Tak więc osoby te obowiązkowo podlegają ubezpieczeniom społecznym, a przychód osiągnięty z tytułu umowy o pracę i umowy o dzieło stanowi łączną pod-

stawę wymiaru składek. Przy czym obowiązek ten dotyczy umów o dzieło zawartych nie wcześniej niż 14 stycznia 2000 r.

Do zakresu działania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie należy wskazywanie stronom rodzaju umowy, która powinna być zawarta dla dokonania określonych czynności. Zgodnie bowiem z zasadą swobody umów o rodzaju zawartej umowy decydują strony. Równocześnie jednak o rodzaju umowy decyduje jej treść, a nie wyłącznie nazwa. Jeżeli przedmiotem umowy jest zobowiązanie się przyjmującego zamówienie do wykonania określonego w umowie dzieła, tj. osiągnięcia uzgodnionego przez strony rezultatu, ma ona charakter umowy o dzieło. Jeżeli natomiast przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonych czynności dla dającego zlecenie, wówczas ma to charakter umowy zlecenia.

Przepisy dotyczące zlecenia stosuje się również do umów o świadczenie usług (nieuregulowanych innymi przepisami), których przedmiotem jest dokonanie określonej czynności faktycznej, a nie wynik.

Zgodnie z art. 68 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do zakresu działania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych należy m.in. stwierdzanie i ustalanie obowiązku ubezpieczeń społecznych.

Zakład jest uprawniony do badania zarówno faktu zawarcia umowy, jak i jej ważności. W konsekwencji ma prawo zakwestionowania rodzaju łączącej strony umowy, szczególnie w przypadku, gdy zachodzi podejrzenie o zawarcie pozornych umów lub umów w celu obejścia przepisów regulujących obowiązek ubezpieczeń społecznych.

W związku z powyższym w przypadku stwierdzenia, że treść zawartej umowy i całokształt okoliczności wykonywania pracy świadczą o tym, iż nieprawidłowym było nazwanie zawartej umowy umową o dzieło, jednostki terenowe Zakładu były zobowiązane do dokonania objęcia, w drodze decyzji administracyjnej, osób wykonujących pracę ubezpieczeniami społecznymi jako zleceniobiorców.

Przedmiotem interpelacji Pani Posel Izabelli Sierakowskiej jest fakt zakwestionowania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych umów o dzieło zawieranych na terenie Lublina przez firmy prowadzące działalność w zakresie świadczenia usług opieki i pielęgnacji osób starszych w trakcie kontroli przeprowadzonej w 2003r.

Zdaniem Pani Posel budzi wątpliwość zgodność z prawem podjętych wówczas przez Zakład działań. Ponadto Pani Posel zwraca uwagę na konsekwencje, głównie finansowe, po stronie i opiekunek, i firm prowadzących tę działalność.

Na podstawie akt sprawy przekazanych przez Oddział ZUS w Lublinie – Zakład Ubezpieczeń Społecznych, pismem z dnia 24 czerwca br., znak: FUu 400-226/05, wyjaśnił, co następuje:

Impulsem do przeprowadzenia przez Zakład kontroli firm opiekuńczych było wystąpienie z 15.07.2003 r. Państwowej Inspekcji Pracy w Lublinie informujące o przeprowadzonej kontroli w firmach „OPIEKUN”

Usługi Pielęgniarskie i Opiekuńcze – Bożena Skrzypek i w Ośrodku Usług Opiekuńczych „PULS” – Sławomir Brzozowski.

Państwowa Inspekcja Pracy zwróciła wówczas uwagę na nieprawidłowość zawierania w tych firmach umów o dzieło.

W okresie od sierpnia 2003r. do lutego 2004 r. Zakład przeprowadził kontrolę w firmie „OPIEKUN” obejmującą okres od 1.04.2001r. do 11.08.2003 r.

Przedmiotem działalności tej firmy jest opieka nad chorymi i dziećmi, usługi pielęgniarskie i psychologiczne. Usługi te wykonywane były na zlecenie Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie, z którym powyższa firma zawierała umowy. W celu świadczenia usług firma „OPIEKUN” zawierała umowy zlecenia i umowy o dzieło, których przedmiotem było świadczenie usług opiekuńczych.

Z protokołu zeznania Pani Bożeny Skrzypek – właściciela firmy „OPIEKUN” – wynika, że rodzaj zawieranej z opiekunkami umowy o dzieło lub zlecenia był uzależniony od woli świadczeniobiorcy. Przy czym argumentem przemawiającym za wyborem określonej umowy był zamiar podlegania bądź niepodlegania ubezpieczeniu społecznym przez osobę wykonującą umowę.

Treść zawieranych umów o dzieło i zakres zadań realizowanych przez opiekunki wskazywał natomiast, że umowy te miały charakter umów zlecenia. W związku z powyższym Oddział ZUS w Lublinie wydał 186 decyzji stwierdzających o objęciu obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tego tytułu. Od powyższych decyzji płatnik składek wniósł odwołania do Sądu Okręgowego w Lublinie. Na dzień dzisiejszy w dwóch sprawach zapadły wyroki uznające decyzje Zakładu za prawidłowe.

W okresie od sierpnia 2003r. do lipca 2004r. kontrolą Zakładu została objęta również firma Pana Sławomira Brzozowskiego – Ośrodek Usług Opiekuńczych „PULS”. Kontrolą został objęty okres od 01.01.1999 r. do 08.05.2002 r. oraz od 01.10.2002 r. do 31.07.2003 r.

Przedmiotem działalności tej firmy jest opieka nad osobami starszymi, chorymi. Usługi też były wykonywane na zlecenie Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w Lublinie. I tym razem świadczone usługi były wykonywane na podstawie umów o dzieło i umów zlecenia.

W wyniku kontroli Zakład wydał 269 decyzji stwierdzających objęcie ubezpieczeniami społecznymi z tytułu umowy zlecenia. Od powyższych decyzji płatnik składek wniósł również odwołania do Sądu, jednakże na dzień dzisiejszy brak jest rozstrzygnięć. W świetle powyższego postępowanie Zakładu w tej sprawie należy uznać za prawidłowe. O wyborze rodzaju umowy łączącej strony nie może bowiem decydować fakt woli podlegania ubezpieczeniom społecznym lub brak tej woli.

Obowiązek ubezpieczeń społecznych regulowany jest przepisami powołanej wyżej ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Podkreślenia wymaga także fakt, iż stosowana przez wyżej wymienionych zleceniodawców praktyka pozbawiała zainteresowane osoby ochrony ubezpieczeniowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki i Pracy
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Sylwii Pusz**

**w sprawie zagrożenia upadłością
rzemieślników artystycznych (10116)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Sylwii Pusz w sprawie zagrożenia upadłością rzemieślników artystycznych, przekazaną przy piśmie znak SPS-0202-10116/05 z dnia 25 maja 2005 r., przedstawiam, co następuje:

W chwili obecnej nie ma działań na szczeblu ogólnopolskim, które polegałyby na promocji ginących zawodów i wykonujących te zawody rzemieślników, kształceniu osób bezrobotnych w zakresie wykonywania tychże zawodów i szerokim wspieraniu działalności gospodarczej w tym zakresie.

Polityka rządu koncentruje się przede wszystkim na podkreśleniu znaczenia konkurencyjności i innowacyjności jako warunków rozwoju polskich przedsiębiorstw. W związku z tym oferowane jest wsparcie dla wszystkich przedsiębiorców w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw (SPO WKP), na którego realizację przeznaczono ok. 683 mln euro z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz ok. 234 mln euro z budżetu państwa. Beneficjentami określonych działań tego programu mogą być mali i średni przedsiębiorcy oraz mikroprzedsiębiorcy, wykonujący działalność gospodarczą od co najmniej 3 lat lub których działalność jest oparta o wykorzystanie zaawansowanych technologii o znaczącym potencjale rynkowym. W ramach poszczególnych działań programu przewiduje się udzielanie dotacji na usługi doradcze, np. doradztwo w zakresie zasad prowadzenia przedsiębiorstwa na terytorium Unii Europejskiej, doradztwo w zakresie jakości, doradztwo w zakresie innowacji i nowych technologii, udzielanie dotacji inwestycyjnych na projekty badawcze, podejmowanie nowych inwestycji lub tworzenie nowych miejsc pracy związanych z nowymi inwestycjami, dofinansowanie udziału w zagranicznych targach i wystawach, wsparcie na przed-

siewzięcia w zakresie dostosowywania przedsiębiorstw do wymogów ochrony środowiska.

Ponadto mikroprzedsiębiorcy mogą także otrzymać wsparcie doradcze i inwestycyjne w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR). Przykładowo może ono dotyczyć opracowania strategii umieszczenia produktu na nowych rynkach zbytu czy zdobycia nowej grupy klientów, a w przypadku dotacji inwestycyjnych wiązać się z utworzeniem, rozbudową lub nabyciem przedsiębiorstwa, rozszerzeniem zakresu działalności gospodarczej lub modernizacją środków trwałych.

Rzemiosło artystyczne jest specyficzną działalnością gospodarczą. Dotyczy ona w dużej mierze zawodów wytwarzających dobra zaliczane raczej do dziedzictwa narodowego, a więc mających znaczenie bardziej kulturowe niż ekonomiczne. W związku z tym instrumenty wspierające tę branżę powinny w całości uwzględniać jej wyjątkowy charakter. Wydaje się, że inicjatywy najlepiej odpowiadające na problemy w tym zakresie powinny powstawać w środowisku rzemieślników. Państwo zaś przy pomocy swoich uprawnień ustawodawczych i wykonawczych może zapewnić wprowadzenie tych propozycji w życie.

Związek Rzemiosła Polskiego jest ogólnokrajową reprezentacją środowiska rzemieślników. Jest to z jednej strony reprezentacja tego środowiska wobec państwa, a z drugiej, dobra płaszczyzna do wypracowywania propozycji w zakresie wspierania poszczególnych branż rzemiosła. Polityka organizacji rzemiosła skierowana na działania tego rodzaju mogłaby w znacznym stopniu przyczynić się do podniesienia konkurencyjności małych firm na terenach wiejskich, tworzenia nowych miejsc pracy np. w firmach działających w zakresie prac związanych z renowacją obiektów zabytkowych, co z kolei w znacznym stopniu wpływa na zachowanie tradycji i dziedzictwa kulturowego. Jako przykład takich inicjatyw można wskazać działania Związku Rzemiosła Polskiego, który, we współpracy z Zarządem Fundacji „Cepelia” Polska Sztuka i Rękodzieło, przy okazji kolejnych nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług, wielokrotnie występował do Sejmu RP o utrzymanie preferencyjnej stawki VAT dla jak najszerzej grupy wyrobów rękodzieła i rzemiosła ludowego i artystycznego.

Obecnie obowiązująca stawka VAT dla działalności rzemieślniczej wynosi 7% i dotyczy tych grup wyrobów rzemiosła ludowego i artystycznego, które posiadają atest Krajowej Komisji Artystycznej i Etnograficznej.

Przed majem 2004 r. znacznie większa grupa wyrobów artystycznych podlegała stawce VAT w wysokości 3%. W latach wcześniejszych dla wyrobów rękodzieła i rzemiosła ludowego i artystycznego przyznano zwolnienie od VAT z prawem do zwrotu podatku naliczonego wynikającego z zakupów służących tej działalności. Tym samym nie mogę zgodzić się z przedstawionym w interpelacji stwierdzeniem, że zlikwidowano zerową stawkę VAT dla wyrobów rzemiosła artystycznego, zastępując ją stawką 22-procentową, gdyż znaczna część tych wyrobów, jak wspomniano wyżej, objęta jest obecnie stawką 7-procentową, choć nie obejmuje ona grupy wyrobów rzemiosła artystycz-

nego, takich jak wyroby złotnicze, meble stylowe, witraże, i wszystkich usług napraw i renowacji przedmiotów zabytkowych.

Polityka rządu, z jednej strony ukierunkowana jest na zapewnienie wszystkim uczestnikom obrotu gospodarczego swobody prowadzenia działalności, a wspieranie przedsiębiorców nie może zaburzać mechanizmu konkurencji. Z drugiej strony specyfika rzemiosła artystycznego wymaga szczególnych instrumentów wsparcia, jako że jest to działalność gospodarcza szczególnego rodzaju, dotycząca głównie zawodów wymierających (kowalstwo, snycerstwo, rusznikarstwo, garncarstwo).

W latach ubiegłych istniały formy wspierania przez państwo tych rodzajów działalności gospodarczej. Wspomniany w interpelacji tytuł mistrza rzemiosła artystycznego nadawany był przez ministra kultury i sztuki wyróżniającym się rzemieślnikom artystom, na mocy uchwały Nr 127 Rady Ministrów z 19 sierpnia 1977 roku w sprawie rozwoju rzemiosł artystycznych. Tytuł ten dawał całej pracowni tak wyróżnionego rzemieślnika różnego rodzaju ulgi i ułatwienia w prowadzeniu działalności. Po roku 1989 uchwała przestała obowiązywać, tym samym zaniechano nadawania tytułu mistrza rzemiosła artystycznego. Z informacji przekazanych przez Związek Rzemiosła Polskiego wynika, że środowisko rzemieślników popiera inicjatywę przywrócenia tytułu mistrza rzemiosła artystycznego na zasadach podobnych do obowiązujących przed rokiem 1990.

Biorąc pod uwagę wspomniany wyżej aspekt kulturowy, wynikający z przynależności rzemiosła artystycznego do dziedzictwa narodowego, warto byłoby rozważyć możliwość włączenia się resortu kultury do działań tworzących strategię pomocy dla tej grupy przedsiębiorców. Taki punkt widzenia przyjęły niektóre kraje Unii Europejskiej, np. Francja czy Hiszpania, gdzie rzemiosło jako takie zaliczane jest w dużej mierze do działalności związanej z tradycją i kulturą, a zabezpieczenie jego ekonomicznej i socjalnej ciągłości uzyskiwane jest poprzez działania promujące i umożliwiające rozwijanie przedsiębiorczości i szkolenia w zakresie tradycyjnych i niejednokrotnie ginących zawodów.

W związku z powyższym minister gospodarki i pracy zwróci się do ministra kultury oraz do ministra finansów z pytaniem o możliwości podjęcia wspólnych działań zmierzających do podniesienia rangi unikalnych zawodów artystycznych i stworzenia dobrego systemu wspierania i ochrony rzemiosł artystycznych. Niezależnie od tej inicjatywy pragnę poinformować, że w przygotowanych właśnie w MGiP założeniach do „Kierunków działań Rządu dla rozwoju przedsiębiorczości oraz małych i średnich przedsiębiorstw w latach 2007–2013” wśród działań wspierających rozwój przedsiębiorstw na rynku europejskim została między innymi przewidziana pomoc doradcza i finansowa dla rzemiosła artystycznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Małgorzata Ostrowska

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Hanny Mierzejewskiej**

**w sprawie niewpłacania
przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych
składek na konto otwartych funduszy emerytalnych
(10133)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 2 czerwca 2005 r. znak: SPS-0202-10133/05 przekazującym interpelację poseł Hanny Mierzejewskiej w sprawie niewpłacania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych składek na konto otwartych funduszy emerytalnych uprzejmie wyjaśniam, że warunkiem dokonania przez ZUS właściwego rozliczenia składek i przekazania ich do otwartych funduszy emerytalnych jest prawidłowe sporządzenie dokumentów ubezpieczeniowych oraz opłacanie składek przez płatnika składek.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc.

W przypadku przekazania w terminie prawidłowych dokumentów rozliczeniowych, ale opłacenia składek po obowiązującym terminie składki są rozliczane, ewidencjonowane na I filarze w ZUS oraz przekazywane do otwartych funduszy emerytalnych. Aktualnie nie są rozliczane składki, w przypadku gdy wpłata jest dokonana łącznie za kilka okresów rozliczeniowych lub ściągnięta w trybie egzekucji. Rozliczenie składek, a w konsekwencji przekazanie należności do OFE nastąpi po zakończeniu trwającego obecnie w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych procesu ponownego przetwarzania dokumentów rozliczeniowych za okresy zaległe oraz po wdrożeniu stosownego oprogramowania systemu informatycznego ZUS, służącego do rozliczania nadpłat oraz rozliczania wpłat uzyskanych w drodze postępowania egzekucyjnego, nad którego wdrożeniem trwają w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych prace. Po przeprowadzeniu testów i badań produkcyjnych oprogramowanie przekazane zostanie do eksploatacji.

Odnosząc się do sprawy Pana Wiktora Godlewskiego, wyjaśniam, że analiza danych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS wykazała, iż na rachunek ww. ubezpieczonego w OFE Zakład przekazał składki za czerwiec 1999 r., za okres od grudnia 1999 r. do lutego 2000 r., za styczeń 2002 r. oraz za okres od października 2002 r. do stycznia 2004 r. Pozostałe składki nie zostały przekazane z powodu opłacenia należności wobec Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą Pana Godlewskiego po upływie

ustawowego terminu płatności – w trybie egzekucji podjętej przez pracowników I Oddziału ZUS w Warszawie, w związku z brakiem reakcji Pana Godlewskiego na pisma w sprawie zadłużenia.

Jednocześnie informuję, że do chwili obecnej nie zidentyfikowano w KSI ZUS wpłat na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za luty i marzec 2004 r., co jest warunkiem niezbędnym do przekazania składek za ww. okres na rachunek Pana Godlewskiego w OFE.

Przedstawiając powyższe, stwierdzam, że odpowiedź udzielona Panu Wiktorowi Godlewskiemu przez pracowników I Oddziału ZUS w Warszawie pismem z 29 stycznia 2004 r., znak 4403/DGs/051-7/04, jest prawidłowa pod względem merytorycznym.

Niezależnie od powyższego, w związku z pytaniami Pani Poseł, nadmieniam, iż pracowników Zakładu obowiązują instrukcje stanowiskowe, w których szczegółowo określone są czynności związane z przyjmowaniem i obsługą papierowych dokumentów ubezpieczeniowych, które są przekazywane przez płatników składek. Dane z dokumentów są dostępne dla pracowników ZUS po ich elektronicznej identyfikacji na kontaktach płatników składek. Natomiast dokumenty w formie elektronicznej przekazywane są przez płatników bezpośrednio do systemu ZUS bez pośrednictwa pracowników placówek ZUS.

Zgodnie z art. 48b ust. 3 ustawy Zakład może żądać od płatników składek ponownego złożenia dokumentów związanych z ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli dokumenty te nie zostały zidentyfikowane w systemie informatycznym Zakładu. Ponadto, w myśl art. 41 ust. 6 oraz art. 47 ust. 3 ustawy, płatnik składek zobowiązany jest do złożenia dokumentów korygujących, w przypadku przekazania do Zakładu dokumentów rozliczeniowych zawierających nieprawidłowości.

Z art. 47 ust. 10a i 10b ustawy wynika, że rekompensatą dla ubezpieczonych, w przypadku nieprzekazania składki do otwartego funduszu emerytalnego w terminie z przyczyn leżących po stronie Zakładu, są odsetki. Odsetki nalicza Zakład i przekazuje do otwartego funduszu emerytalnego. Odsetki ustawowe za okres do 31 grudnia 2002 r. naliczane są według zasad określonych przepisami Kodeksu cywilnego i wynoszą:

- od 15 maja 1999 r. - 21% w skali rocznej,
- od 1 listopada 2000 r. - 30% w skali rocznej,
- od 15 grudnia 2001 r. - 20% w skali rocznej,
- od 25 lipca 2002 r. - 16% w skali rocznej.

Począwszy od 1 stycznia 2003 r., w przypadku nieprzekazania kwoty składki do otwartego funduszu emerytalnego w terminie z przyczyn leżących po stronie ZUS, odsetki liczone są za okres od następnego dnia po upływie terminu określonego w art. 47 ust. 9 ustawy do dnia przekazania składki do otwartego funduszu emerytalnego, według zmiennej stopy procentowej – obowiązującej dla kolejnych trzymiesięcznych okresów, rozpoczynających się pierwszego dnia każdego kwartału kalendarzowego. Wysokość odsetek ogłasza Prezes ZUS w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”

Zakład przekaże na rachunek ubezpieczonego w otwartym funduszu emerytalnym odsetki za cały okres zwłoki, poczynwszy od dnia, kiedy powinien przekazać składki, do dnia przekazania składek. Obecnie odsetek nie wymierza się, jeżeli ich wysokość nie przekraczałaby 6,60 zł.

Dodatkowo wyjaśniam, że skargi dotycząc działalności oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych należy kierować – zgodnie z art. 229 pkt 7 Kodeksu postępowania administracyjnego – do jednostki nadrzędnej, tj. Centrali ZUS.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Janowskiego**

**w sprawie konieczności przedłużenia
okresu przejściowego stosowania obniżonej
7-procentowej stawki podatku VAT
w budownictwie mieszkaniowym (10137)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Zbigniewa Janowskiego (SPS-0202-10137/05) w sprawie konieczności przedłużenia okresu przejściowego stosowania obniżonej 7-procentowej stawki podatku VAT w budownictwie mieszkaniowym, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, w odpowiedzi na postawione pytania uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Stanowisko Rządu RP wobec propozycji dyskutowanych na forum Unii Europejskiej dotyczących stosowania obniżonych stawek podatku VAT zostało przyjęte przez Radę Ministrów na posiedzeniu w dniu 11 sierpnia 2004 r. Kwestia opodatkowania stawką obniżoną podatku VAT budownictwa mieszkaniowego jest jednym z kilku postulatów Polski prezentowanych na forum Unii Europejskiej w zakresie stawek obniżonych.

Zgodnie z przyjętym stanowiskiem Rządu RP odnośnie do budownictwa mieszkaniowego podstawową kwestią dla Polski jest doprowadzenie do uznania przyznanej Polsce derogacji dotyczącej budownictwa mieszkaniowego (w zakresie stawek obniżonych) za derogację bezterminową. Zgodnie z tą derogacją, w drodze odstępstwa od artykułu 12 ustęp 3 litera a) dyrektywy 77/388/EWG, Polska może utrzymać do 31 grudnia 2007 roku obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej, nie mniejszą niż 7%, na dostawę usług budowy, remontu i modernizacji budynków mieszkal-

nych, nieświadczonych w ramach programu o charakterze socjalnym, z wyłączeniem materiałów budowlanych, oraz na dostawę budynków mieszkalnych lub części budynków mieszkalnych przed pierwszym zasiedleniem, w rozumieniu artykułu 4 ustęp 3 litera a) Szóstej dyrektywy (77/388/EWG ze zm.).

Przyjęcie postulatów Polski oznaczałoby zatem możliwość kontynuacji (bez ograniczeń czasowych) przyznanej Polsce derogacji w ww. zakresie, czyli stosowanie stawki obniżonej na zasadach obecnie obowiązujących. Takie stanowisko jako obowiązujące jest prezentowane przez Polskę na forum Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zdzisława Jankowskiego**

**w sprawie sprzedaży Przedsiębiorstwa
„Polmos” Białystok SA (10142)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poselską pana Posła Zdzisława Jankowskiego z dnia 31.05.2005 r. w sprawie prywatyzacji Polmosu Białystok SA uprzejmie informuję:

1. W dniu 16.12.2004 r. ukazało się ogłoszenie o zaproszeniu do rokowań. W odpowiedzi na zaproszenie do MSP wpłynęło 8 ofert wstępnych zakupu akcji spółki. Zostały one złożone przez:

- Alti Plus SA siedzibą w Krakowie,
- Polmos Lublin SA z siedzibą w Lublinie,
- Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie,
- Central European Distribution Corporation z siedzibą w USA (CEDC),
- Polmos Siedlce SA z siedzibą w Siedlcach,
- Pernod Ricard z siedzibą we Francji,
- S.P.I. Spirits z siedzibą na Cyprze,
- Bols Sp. z o.o. z siedzibą w Obornikach Wielkopolskich.

Minister Skarbu Państwa dopuścił do badania stanu spółki 4 oferentów:

- CEDC,
- Polmos Lublin SA,
- Bols Sp. z o.o.,
- Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o.

Trzech spośród nich: Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o., Central European Distribution Corporation oraz Polmos Lublin SA złożyło następnie oferty wiążące. Minister Skarbu zwrócił się do inwestorów o poprawie-

nie ofert wiążących do dnia 5.05.2005 r. Po ich analizie Minister w dniu 11.05.2005 r. podjął decyzję o dopuszczeniu trzech oferentów do trzytygodniowych rokowń równoległych. Przed przyznaniem wyłączności negocjacyjnej inwestorzy zostali poproszeni o poprawienie ofert na zakup akcji Polmosu Białystok do dnia 25.05.2005 r.

Po analizie poprawionych ofert zakupu akcji Minister Skarbu Państwa przyznał firmie Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. wyłączność na prowadzenie negocjacji w sprawie zakupu akcji Polmosu Białystok SA w okresie od 30.05.2005 r. do 3.06.2005 r. W dniu 3.06.2005 r. MSP przedłużył potencjalnemu inwestorowi wyłączność negocjacyjną do dnia 8.06.2005 r. W dniu 9.06.2005 r. Minister Skarbu Państwa podjął decyzję o bezskutecznym upływie wyłączności negocjacyjnej udzielonej Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. oraz o rozpoczęciu rozmów z firmą CEDC w okresie 13.06.2005 r. – 17.06.2005 r., bez udzielenia wyłączności. Po analizie poprawionych ofert potencjalnych inwestorów wyłączność negocjacyjną została przyznana firmie CEDC w okresie 22.06.2005 r. – 1.07.2005 r. (wyłączność została przedłużona do dnia 4.07.2005 r.) W okresie wyłączności, po uzyskaniu od potencjalnego inwestora poprawionej oferty cenowej na zakup akcji spółki, Minister Skarbu Państwa podjął w dniu 24.06.2005 r. decyzję o umożliwieniu firmie CEDC rozpoczęcie rozmów z przedstawicielami załogi Polmosu w sprawie tzw. pakietu socjalnego, a także o umożliwieniu potencjalnemu inwestorowi przeprowadzenia dodatkowego badania stanu spółki w okresie do dnia. W dniu 4.07.2005 r. Minister Skarbu Państwa uznał, iż wyłączność negocjacyjną udzieloną CEDC upłynęła skutecznie, tzn. uzgodniono cenę za pakiet akcji spółki, jak również pakiet inwestycyjny oraz uzgodniono i parafovano pod względem technicznym projekt umowy sprzedaży akcji. Najważniejszymi kryteriami oceny ofert złożonych przez potencjalnych inwestorów były:

- cena za pakiet 61% akcji spółki (w tym cena za jedną akcję),
- pakiet inwestycyjny,
- ocena możliwości finansowych inwestorów,
- wiarygodność oferentów,
- stosunek inwestorów do zaproponowanego przez MSP projektu umowy sprzedaży akcji,
- kierunki i strategia rozwoju spółki,
- sposób zabezpieczenia wykonania zobowiązań wynikających z umowy prywatyzacyjnej.

Podkreślić należy, iż pracownicy Polmosu nie złożyli oferty zakupu akcji w wymaganym terminie. Przy prywatyzacji spółek i przedsiębiorstw Minister Skarbu Państwa jest zobowiązany do ścisłego przestrzegania przepisów prawa, w szczególności przepisów ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji. Postanowienia ww. ustawy nie przewidują preferencyjnego traktowania jakiegokolwiek podmiotu, w tym również pracowników.

Interesy pracowników Polmosu zostały w procesie prywatyzacji należycie zabezpieczone. Zarząd Polmosu podpisał ze związkami zawodowymi tzw. Protokół dodatkowy do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy,

wprowadzający m.in. 6 letni okres gwarancji zatrudnienia, z koniecznością wypłaty odszkodowania za złamanie gwarancji. Protokół reguluje również wiele innych, korzystnych dla pracowników kwestii. W dniu 4.07.2005 r. CEDC oraz przedstawiciele związków zawodowych Polmosu wydały komunikat o osiągnięciu porozumienia w sprawie negocjacji pakietu socjalnego. Podpisany przez spółkę oraz związki zawodowe Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy obowiązywać będzie do czasu wejścia w życie pakietu socjalnego.

Ponadto należy mieć na uwadze, iż zgodnie z postanowieniami ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji uprawnionym pracownikom przysługuje prawo do nieodpłatnego nabycia do 15% akcji prywatyzowanego podmiotu.

2. Minister Skarbu Państwa nie zamierza podejmować ekonomicznie nieuzasadnionej decyzji dotyczącej prywatyzacji Polmosu Białystok SA. W kwietniu 2005 r. została zrealizowana oferta publiczna ponad 30% akcji spółki. Wartość jednej akcji Polmosu została ustalona na 80,00 zł. Wartość ta znacznie przewyższała wyceny akcji spółki, szacowane przez niezależne instytucje finansowe. Uplasowanie emisji akcji Polmosu na Gieldzie Papierów Wartościowych za kwotę ponad 300 mln zł za pakiet ok. 30% akcji zostało uznane za sukces Skarbu Państwa. Przy sprzedaży pakietu 61% akcji inwestorowi strategicznemu Minister Skarbu Państwa spodziewa się uzyskać znaczną premię finansową za oddanie kontroli nad spółką. Należy zauważyć, iż ewentualna transakcja sprzedaży Polmosu Białystok SA nie musi oznaczać utraty przez Skarb Państwa źródła stałych dochodów. W przypadku wzrostu przychodów spółki ze sprzedaży należy liczyć się ze zwiększonymi wpływami Skarbu Państwa, m.in. z tytułu podatku akcyzowego.

3. Polski rynek wyrobów spirytusowych nie cechuje się monopolistycznym udziałem któregośkolwiek z jego uczestników. Największy producent (Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. wraz ze spółkami zależnymi) posiada ok. 31% udziałów w rynku, Polmos Białystok SA – ok. 21% udziałów, Bols Sp. z o.o. – ok. 10%. Na rynku trwa ostra konkurencja producentów oraz dystrybutorów wyrobów spirytusowych. Zgodnie z postanowieniami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ewentualne zamknięcie transakcji zbycia akcji Polmosu Białystok SA będzie musiało zostać poprzedzone pozytywną decyzją administracyjną Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o wyrażeniu zgody na dokonanie koncentracji kapitału. Prezes UOKiK jest jedyną instytucją władną do wydania decyzji mających na celu ochronę rynku przez monopolizacją.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Kalenieckiego**

**w sprawie skutków wprowadzenia rozporządzenia
z dnia 12 maja 2005 r. zmieniającego
rozporządzenie dotyczące obniżenia stawek
podatku akcyzowego (10146)**

W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2005 r. znak: SPS-0202-10146/05, przy którym nadesłano interpelację Pana Posła Tadeusza Kalenieckiego dotyczącą skutków wprowadzenia projektu rozporządzenia z dnia 12 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia podatku akcyzowego uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z koniecznością przeciwdziałania patologicznym zjawiskom Ministerstwo Finansów przygotowało rozporządzenie Ministra Finansów zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, którego głównym celem było wyeliminowanie szarej strefy i strat wynikających z nieuczciwych praktyk wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego przeznaczonych na cele opałowe do napędu pojazdów samochodowych.

Powyższe zjawiska patologiczne mają ujemny wpływ na przebieg realizacji budżetu państwa w zakresie wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

Proponowane rozwiązania zdecydowanie ograniczyłyby szarą strefę na rynku oleju opałowego i gazu płynnego, wpływając w ten sposób na poprawę sytuacji budżetu państwa.

W dniu 30 maja 2005 r. Minister Finansów podpisał ww. rozporządzenie, które zostało opublikowane w Dz. U. Nr 96, poz. 814 z dnia 2 czerwca 2005 r. i miało obowiązywać od dnia 17 czerwca 2005 r.

Rozporządzenie wprowadzało m.in.:

— zrównanie stawki akcyzy na olej opałowy lekki do poziomu stawki jak dla oleju napędowego. Oznaczałoby to, iż stawka akcyzy od oleju opałowego lekkiego wzrosłaby z kwoty 233,00 zł/1.000l do poziomu 1.028,00 zł/1.000l,

— zrównanie stawki akcyzy do poziomu 1.028,00 zł/1.000l również dla olejów napędowych zabarwionych na czerwono i oznaczonych znaczkiem, przeznaczonych na cele opałowe,

— opodatkowanie olejów napędowych wykorzystywanych do celów opałowych i olejów opałowych lekkich w przypadku, gdy nie są one prawidłowo zabarwione i oznakowane lub są wykorzystywane na cele inne niż opałowe, maksymalną stawką akcyzy przewidzianą dla oleju napędowego,

— podwyższenie stawki akcyzy na olej opałowy ciężki do wysokości zbliżonej do maksymalnej stawki akcyzy dla oleju opałowego ciężkiego, określonej w ustawie o podatku akcyzowym, tj. do poziomu 695,00 zł/1.000 kg. Aktualnie olej opałowy ciężki obciążony jest

stawką akcyzy w wysokości 60,00 zł/1.000 kg. Nieuczciwi podatnicy płacą niską akcyzę za olej opałowy ciężki, a następnie wykorzystują go bezpośrednio do napędu lub jako komponent do wytworzenia oleju napędowego,

— objęcie podatkiem akcyzowym gazu płynnego propanu, butanu, mieszanin propanu-butanu i innych gazów płynnych do celów opałowych w wysokości 695,00 zł/1.000kg (tj. jak dla gazu zużywanego do napędu pojazdów samochodowych). Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Finansów wynika, iż nieopodatkowany akcyzą gaz jest przetankowywany do stacjonarnych zbiorników na stacjach autogazu, a następnie sprzedawany do napędu pojazdów samochodowych.

Z uwagi na to, iż rozwiązania zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu spotkały się z ostrą krytyką społeczną, Pan Premier Marek Belka podjął decyzję o przesunięciu terminu wejścia w życie powyższego rozporządzenia na dzień 1 sierpnia 2005 r. Opóźnienie terminu obowiązywania nowych stawek akcyzy na olej opałowy i napędowy wykorzystywany na cele grzewcze oraz wprowadzenie akcyzy na gaz płynny stosowany do celów opałowych związane było z koniecznością równoległego przygotowania regulacji osłonowych mających zminimalizować negatywne skutki finansowe wzrostu kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii.

Minister Finansów, wykonując decyzję Premiera, podpisał rozporządzenie z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie zmiany rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 103, poz. 866) przesuwające termin wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego na dzień 1 sierpnia 2005 r.

Minister Finansów zaproponował również działania osłonowe, które obejmowałyby podmioty zużywające olej opałowy, napędowy oraz gaz płynny do celów opałowych, poprzez zwiększenie dodatków mieszkaniowych lub bezpośredni zwrot różnicy akcyzy zawartej w cenie zakupu oleju opałowego i gazu płynnego wykorzystywanych na cele opałowe.

Z uwagi na to, iż zaproponowane przez resort finansów nowe stawki podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny, powodujące wzrost kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii, oraz zaproponowane działania osłonowe z tym związane nie uzyskały akceptacji społecznej, jak również biorąc pod uwagę opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych, Minister Finansów wycofał się z wcześniej podjętej decyzji o wprowadzeniu stawek akcyzy określonych w rozporządzeniu z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r.

Od dnia 16 czerwca 2005 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie uchylecia rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 106, poz. 897).

Niniejszym rozporządzeniem utraciło moc rozporządzenie z dnia 30 maja 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 96, poz. 814 i Nr 103, poz. 866), które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r., dotyczące m.in. zrównania stawek akcyzy na olej opałowy do poziomu stawki jak dla oleju napędowego oraz wprowadzenia opodatkowania akcyzą gazu płynnego dla celów opałowych w wysokości jak dla gazu płynnego zużywanego do napędu pojazdów samochodowych, co oznacza, iż regulacje te nie wejdą w życie.

Niewprowadzenie przedmiotowych rozwiązań powoduje konieczność przeciwdziałania patologicznym zjawiskom wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego niezgodnie z przeznaczeniem, tj. do napędu, wyłącznie w drodze intensyfikacji działań kontrolnych w zakresie obrotu paliwami silnikowymi i zmian legislacyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Zygmunta Jerzego Szymańskiego**

**w sprawie potrzeby zmian legislacyjnych
w zakresie funkcjonowania krótkofalarstwa w Polsce
(10148)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską Pana Posła Jerzego Szymańskiego w sprawie potrzeby zmian legislacyjnych w zakresie funkcjonowania krótkofalarstwa w Polsce (znak: SPS-0202-10148/05) z dnia 15 czerwca 2005 r. uprzejmie informuję:

1. Zapis § 3 pkt 3 statutu Polskiego Związku Krótkofalowców (PZK broni prawa krótkofalowców do swobodnego eksperymentowania w budowie urządzeń radiowych i systemów antenowych), zdaniem Departamentu Telekomunikacji, wymaga zmiany. Obecny dostęp do urządzeń i podzespołów wchodzących w skład radiostacji i anten krótkofalarskich jest bardzo szeroki i jedynie cena może stanowić przeszkodę w ich nabyciu i zastosowaniu. „Eksperymentowanie” może oznaczać konstruowanie nadajników o dowolnych mocach i anten o różnych charakterystykach, zyskach i wytrzymałości mechanicznej. Wytrzymałość mechaniczna anten ma szczególne znaczenie w przypadku ich montażu na dachach budynków. Moce promieniowane do

środowiska przez krótkofalowców mogą kwalifikować przedmiotowe instalacje radiokomunikacyjne do urządzeń mających znaczący wpływ na środowisko, a tym samym będą musiały posiadać pozwolenie na emisję pól elektromagnetycznych. Prawo budowlane wprowadza podział w zakresie wysokości anten budowanych na dachach budynków. W zależności od wysokości anten wymagane jest zgłoszenie budowy lub uzyskanie pozwolenia na budowę. Biorąc pod uwagę ochronę środowiska, które jest dla wszystkich dobrem, nie można dokonywać podziału na instalacje radiokomunikacyjne działające dla celów komercyjnych i hobbystycznych. Instalacje te, emitując pole elektromagnetyczne, mogą oddziaływać na środowisko, w tym również na zdrowie ludzi.

2. Wymagania w zakresie ochrony środowiska obowiązują wszystkich i wszyscy muszą się podporządkować tym wymaganiom. Dotychczas Ministerstwo Infrastruktury, w tym Departament Telekomunikacji, nie otrzymało żadnych pism dotyczących utrudnień związanych z ustawą Prawo ochrony środowiska i ustawą Prawo telekomunikacyjne w zakresie urządzeń krótkofalarskich. Jeżeli środowisko krótkofalarskie zgłosi swoje zastrzeżenia, zostaną one wnikliwie rozpatrzone. Po stwierdzeniu zasadności zgłoszonych uwag zostaną podjęte prace mające na celu wprowadzenie zmian w obowiązujących przepisach.

Pozostając w przekonaniu, że powyższe wyjaśnienia uzna Pan Poseł za satysfakcjonujące.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Wojciech Hałka

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Tadeusza Kędziaka**

**w sprawie wypłat przez Wojskową Agencję
Mieszkaniową ekwiwalentów pieniężnych
za rezygnację z zajmowanych kwater (10151)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Tadeusza Kędziaka w sprawie wypłat przez Wojskową Agencję Mieszkaniową ekwiwalentów pieniężnych za rezygnację z zajmowanych kwater (SPS-0202-10151/05), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pan Andrzej Szmidt, opisując zdarzenia związane z czynieniem starań o wypłatę ekwiwalentu, stwierdza, iż powinien otrzymać środki finansowe z Oddziału Regionalnego WAM w Bydgoszczy, gdyż lokal w Płocku, który zwrócił do zasobu Agencji, leży we właściwości tego oddziału.

Jednakże pragnę zauważyć, iż Pan Andrzej Szmidt jest emerytem wojskowym, dlatego też – zgodnie z § 6 ust. 4 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 17 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu wypłaty ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z kwatery (Dz. U. Nr 129, poz. 1183) – organem właściwym do przyjęcia wniosku takiej osoby oraz zawarcia umowy jest dyrektor oddziału rejonowego Agencji właściwy ze względu na miejsce jej zamieszkania.

Z uwagi na zmianę miejsca zamieszkania zainteresowanego zmieniła się też właściwość miejscowa oddziału rejonowego Agencji. Dlatego też, na podstawie załącznika do rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie nadania statutu Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (Dz. U. Nr 148, poz. 1558), uprawnionym do zawarcia umowy o wypłatę ekwiwalentu z zainteresowanym jest oddział w Krakowie, gdzie w dniu 26 sierpnia 2003 r. zostały przekazane dokumenty.

Na podstawie przywołanych przepisów należy stwierdzić, iż zarzuty kierowane przez Pana Andrzeja Szmidta pod adresem Wojskowej Agencji Mieszkaniowej należy uznać za niezasadne, gdyż obowiązującym kryterium jest miejsce zamieszkania w dniu zawarcia umowy o wypłatę ekwiwalentu.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Jerzy Szmajdziński

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie kwestionowania przez urzędy skarbowe
deklaracji podatkowych podpisanych
przez doradców podatkowych (10154)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Nr SPS-0202-10154/05 z dnia 15 czerwca 2005 r., przy którym przekazana została interpelacja Pani Poseł Anny Sobeckiej w sprawie problemów sygnalizowanych przez środowisko doradców podatkowych, uprzejmie wyjaśniam:

Odnosząc się do kwestii podpisywania zeznań i deklaracji podatkowych przez doradców podatkowych należy zauważyć, że zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 86 z późn. zm.) czynności doradztwa podatkowego obejmują m.in. sporządzanie, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, zeznań i deklaracji podatkowych lub udzielanie

im pomocy w tym zakresie. Sporządzenie deklaracji to inaczej jej przygotowanie poprzez wypełnienie odpowiednich rubryk, przeliczenie przychodów, dochodów, obliczenie należnego podatku itp. Sporządzanie w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów zeznań i deklaracji podatkowych nie obejmuje jednak ich podpisywania, przez doradców podatkowych, w imieniu swoich zleceniodawców. Potwierdzeniem tego poglądu jest regulacja art. 40 ustawy o doradztwie podatkowym, zgodnie z którą doradca podatkowy jest obowiązany umieszczać na wszystkich pismach sporządzonych w związku z wykonywaniem doradztwa podatkowego firmę (nazwę), pod jaką doradztwo to wykonuje, oraz miejsce jego wykonywania, podpis oraz numer wpisu na listę doradców podatkowych. Ten obowiązek dotyczy również zeznań i deklaracji podatkowych sporządzonych przez doradcę podatkowego w imieniu i na rzecz podatnika. Gdyby sporządzenie deklaracji, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o doradztwie podatkowym, obejmowało również jej podpisanie, zbędna byłaby regulacja art. 40 ust. 2 ustawy.

Należy dodać, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie podzielił wyżej przedstawione stanowisko w wyroku z dnia 18 kwietnia 2005 r., sygn. akt VI SA/Wa/1245/04. Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że podstaw prawnych do podpisywania deklaracji przez doradcę podatkowego, jako pełnomocnika podatnika, nie można wywodzić z ustawy o doradztwie podatkowym, lecz należy ich szukać w przepisach prawa podatkowego nakładających na podatników, płatników i inkasentów obowiązek składania stosownych deklaracji i zeznań podatkowych. Przepisy prawa podatkowego nie dopuszczają złożenia (a zatem i podpisania) zeznania podatkowego przez inną osobę niż sam podatnik. Podatnik, podpisując zeznanie podatkowe, składa jednocześnie oświadczenie, że znane są mu przepisy ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 83, poz. 930 z późn. zm.) o odpowiedzialności za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością. Sąd stwierdził, że deklaracja podatkowa jest formą oświadczenia wiedzy, a nie woli podatnika, odnośnie faktów mających znaczenie dla powstania i wysokości zobowiązania podatkowego, za które odpowiedzialność ponosi podatnik. Fakt ten wyklucza zatem złożenie (a więc i podpisanie) tego oświadczenia przez pełnomocnika.

Jeśli chodzi o drugi zasygnalizowany w interpelacji problem, tj. ograniczanie doradcom podatkowym możliwości ustanowienia substytucji (tzw. zastępstwa w prowadzeniu sprawy), pragnę zauważyć, że problem ten nie dotyczy postępowania przed organami podatkowymi. Należy zauważyć, że postępowanie przed organami podatkowymi regulują przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.). Zgodnie z art. 136 ww. ustawy strona może działać przez pełnomocnika, chyba że charakter czynności wymaga jej osobistego działania. Ordynacja podatkowa w art. 137 stanowi, że pełnomocnikiem strony może być osoba fizyczna ma-

jąca pełną zdolność do czynności prawnych, a pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie lub zgłoszone ustnie do protokołu. Do innych kwestii dotyczących pełnomocnictwa nieuregulowanych w Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio przepisy prawa cywilnego. Substytucja została uregulowana w art. 106 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.). Przepis ten wyraża ogólną zasadę niedopuszczalności przenoszenia umocowania (pełnomocnictwa) przez pełnomocnika na inną osobę (tzw. substytucji), jednakże precyzuje też wyjątki od tej zasady. Przeniesienie pełnomocnictwa jest dopuszczalne w przypadku, gdy możliwość taka wynika z treści pełnomocnictwa, ustawy lub ze stosunku będącego podstawą pełnomocnictwa. W przypadku doradców podatkowych ustanowienie zastępstwa w prowadzeniu sprawy możliwe jest – stosownie do regulacji art. 106 Kodeksu cywilnego – gdy wynika z treści pełnomocnictwa.

Odmierna sytuacja występuje w przypadku postępowania przed sądami administracyjnymi, gdzie co do zasady pełnomocnikiem strony może być adwokat lub radca prawny, a w sprawach obowiązków podatkowych również doradca podatkowy. Zgodnie zaś z art. 39 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) pełnomocnictwo ogólne lub pełnomocnictwo do prowadzenia poszczególnych spraw przed sądami administracyjnymi obejmuje z samego prawa umocowanie między innymi do udzielenia dalszego pełnomocnictwa na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Tymi przepisami są ustawy regulujące wykonywanie zawodów adwokata i radcy prawnego, gdzie możliwość ustanowienia substytucji została wyraźnie uregulowana. I tak art. 21 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059 z późn. zm.) stanowi, że radca prawny może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucji) innemu radcy prawnemu, adwokatowi, prawnikowi zagranicznemu wykonującemu stałą praktykę w zakresie wynikającym z ustawy o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej, a także aplikantowi radcowskiemu. Tak samo ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) w art. 25 ust. 3 reguluje jednoznacznie kwestię substytucji, stanowiąc, że w wypadku gdy adwokat prowadzący sprawę nie może wziąć osobiście udziału w rozprawie lub wykonać osobiście poszczególnych czynności w sprawie, może on udzielić substytucji.

W przypadku doradców podatkowych, którzy są uprawnieni – zgodnie z art. 41 ust. 2 ustawy o doradztwie podatkowym – do występowania w charakterze pełnomocnika w postępowaniu w zakresie sądowej kontroli decyzji administracyjnych w sprawach dotyczących obowiązków podatkowych, nie przewidziano regulacji umożliwiających ustanowienie substytucji. Należy dodać, że doradcy podatkowi dotychczas nie zgłaszali potrzeby zmian ustawy w tym zakresie. Roz-

ważenie tej propozycji było możliwe choćby w trakcie niedawnych prac legislacyjnych nad nowelizacją ustawy o doradztwie podatkowym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zniesienia opłat
za korzystanie z autostrad przez ciężarówki
i zrekompensowania koncesjonariuszom
utraconych z tego tytułu dochodów (10158)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej z dnia 21 maja 2005 roku (SPS-0202-10158/05) uprzejmie przekazuję na ręce Pana Marszałka poniższe wyjaśnienia.

W dniu 25 maja 2005 r. Rada Ministrów, po uzgodnieniach międzyresortowych, przyjęła projekt nowelizacji ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz ustawy o transporcie drogowym. Projekt ten ma na celu dostosowanie polskiego prawa do standardów Unii Europejskiej, w aspekcie ujednolicenia systemu opłat za korzystanie z infrastruktury drogowej. Obecnie projekt ustawy, zgodnie z którą za przejazd autostradą Koncesjonariusze – spółki budujące i eksploatujące autostrady nie będą pobierały opłat od przedsiębiorców wykorzystujących w transporcie pojazdy o masie powyżej 3,5 tony, rozpatrywany jest przez Komisję Infrastruktury Sejmu RP.

Treść niniejszej nowelizacji przed przedstawieniem Radzie Ministrów była szeroko konsultowana. W ramach tych konsultacji swoje uwagi do projektu przedstawił m.in. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Wszystkie zastrzeżenia przedstawione przez UOKiK zostały uwzględnione w treści projektu ustawy. Ostateczna wersja projektu ustawy była zaakceptowana przez Prezesa UOKiK Pana Cezarego Banaśńskiego.

Mechanizm określania należnych Koncesjonariuszom kwot rekompensaty szczegółowo opisany został w art. 1 ust. 1 projektu ustawy. Zgodnie z tym artykułem ustala się, iż zwrot środków finansowych przysługuje w wysokości kwoty odpowiadającej iloczynowi rzeczywistej liczby przejazdów autostradą pojazdów samochodowych, za które została uiszczona opłata za przejazd po drogach krajowych, pobierana na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, oraz wynegocjowanej ze

spółką stawki opłaty za przejazd autostradą pojazdów, których kategorię określa rozporządzenie wydane na podstawie art. 37d ust. 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, nie wyższej jednak niż obowiązująca przed przystąpieniem do negocjacji.

Przychód spółek w wyniku wprowadzenia nowelizacji znacząco wzrośnie, ale nie odbędzie się to kosztem finansów publicznych. Każda z obowiązujących umów koncesyjnych zawiera mechanizm podziału zysku, który stwierdza, iż zysk Spółki powyżej 10% podlega podziałowi pomiędzy akcjonariuszy spółki oraz KFD. Ponadto, w wyniku wzrostu zysku do kolejnego określonego poziomu, przewidziany jest wzrost udziału Funduszu. Udział Funduszu w zyskach Spółek przy najbardziej korzystnym schemacie podziału może wynieść 80% wartości zysku.

W efekcie mechanizm podziału zysku, przewidywany w kolejnych przygotowywanych umowach o budowę oraz eksploatację lub wyłącznie eksploatację autostrady, umożliwi nie tylko uzyskanie środków przez Fundusz, ale gwarantuje odzyskanie przez Fundusz środków finansowych ewentualnie wypłaconych ponad kwoty rzeczywiście należne.

Rozwiązania ustalone w umowach koncesyjnych dotyczące podziału zysków między akcjonariuszy a KFD powodują, że wpływy do KFD rosną nieproporcjonalnie do wzrostu zysku. Kilkuprocentowy wzrost zysku obliczony na koniec poprzedniego roku ponad wyżej wymieniony próg powoduje wzrost udziału funduszu o średnio kilkadziesiąt procent.

Ponadto, zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Komisja Europejska musi zostać poinformowana o planowanej do wprowadzenia zmianie istniejącego systemu pomocy publicznej w terminie odpowiednim do przedstawienia uwag. Komisja wszczyna procedurę, w wyniku której termin wejścia w życie przepisów zostaje odsunięty do czasu wydania przez nią decyzji końcowej, tylko w przypadku uznania, iż zmiana planowana do wprowadzenia jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 Traktatu. Mając na uwadze, iż w żaden sposób projekt nie zakłóca konkurencji i nie wpływa ograniczająco na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, nie ma podstaw do uznania go za niezgodny ze wspólnym rynkiem.

W związku z powyższym obawa naruszenia zasad udzielania pomocy publicznej nie znajduje uzasadnienia. Nie ma również podstaw do uznania za niedozwolony projektu, który jest zgodny z zasadami wspólnego rynku UE.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Anny Sobeckiej**

**w sprawie afery w Centralnym Biurze Śledczym
dotyczącej przywłaszczenia i sprzedaży narkotyków
(10159)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 7 czerwca 2005 r., o sygn. SPS-0202-10159/05, przekazującego interpelację Posła na Sejm RP Pani Anny Sobeckiej w sprawie zniknięcia znacznej ilości narkotyków z magazynów Centralnego Biura Śledczego w Łodzi, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W dniu 22 kwietnia 2005 r. Komendant Główny Policji powołał grupę operacyjno-śledczą, której zadaniem jest rozpoznanie, rozpracowanie i ustalenie osoby lub grupy osób odpowiedzialnych za kradzież dowodów rzeczowych w postaci około 20 kg kokainy, zdeponowanych w magazynie Zarządu Centralnego Biura Śledczego KGP w Łodzi. Grupa ściśle współpracuje z Prokuraturą Okręgową w Łodzi.

Śledztwo prowadzone jest w sprawie kradzieży i niedopełnienia obowiązków przy przechowywaniu dowodów rzeczowych. Przeprowadzone zostały oględziny miejsca, gdzie przechowywane były narkotyki, zabezpieczono ślady, zlecone zostały badania mechanoskopijne, daktyloskopijne, fizykochemiczne i biologiczne, w tym badania DNA. Przesłuchano również funkcjonariuszy CBS. Nikomu dotychczas nie postawiono zarzutów.

Należy zaznaczyć, że zaginięcie ww. dowodów rzeczowych zostało ujawnione przez funkcjonariuszy Zarządu CBS KGP w Łodzi.

W dniu 20 maja 2005 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji podjął decyzję o rozwiązaniu łódzkiego Zarządu Centralnego Biura Śledczego i przeprowadzeniu kontroli kadrowej w biurach CBS w całym kraju.

Również w dniu 20 maja 2005 r. Komendant Główny Policji wydał decyzję nr 260 w sprawie kontroli dotychczasowego sposobu postępowania w Policji ze środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, zobowiązującą komendantów wojewódzkich (komendanta stołecznego) Policji do niezwłocznego przeprowadzenia kontroli w komendach wojewódzkich Policji (w tym w laboratoriach kryminalistycznych) oraz w jednostkach podległych w zakresie:

- sposobu przechowywania środków odurzających i substancji psychotropowych oraz usytuowania i zabezpieczenia magazynów dowodów rzeczowych;
- zgodności stanu faktycznego z zawartymi w prowadzonej dokumentacji danymi dotyczącymi ilości i rodzaju zabezpieczonych środków odurzających i substancji psychotropowych;

— zasad obiegu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz czasu ich przechowywania.

Ponadto Komendant Główny Policji polecił również (po uzyskaniu zgody organu, do dyspozycji którego są przechowywane) zbadanie autentyczności środków odurzających i substancji psychotropowych.

Termin nadsyłania sprawozdań i protokołów kontroli został określony na 30 czerwca 2005 r.

Na podstawie ww. decyzji w Komendzie Głównej Policji został powołany zespół kontrolny do przeprowadzenia kontroli doraźnej w Centralnym Biurze Śledczym w zakresie sposobu postępowania ze środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, który rozpoczął pracę w dniu 30 maja br. Kontrolą zostały objęte takie same zagadnienia, jak w przypadku KWP/KSP oraz nadzór położonych nad nimi.

W dniu 7 czerwca 2005 r. Komendant Główny Policji wydał decyzję nr 284 w sprawie powołania w Komendzie Głównej Policji zespołu do analizy uregulowań organizacyjno-prawnych dotyczących przechowywania dowodów rzeczowych w postaci narkotyków i środków odurzających. Zespół ma dokonać szczegółowej analizy sytuacji, w tym określić możliwości i warunki zabezpieczenia przez Policję depozytów narkotyków i środków odurzających oraz przygotować projekty zmian uregulowań organizacyjno-prawnych w zakresie przechowywania dowodów rzeczowych w postaci narkotyków i środków odurzających. Zespół ma przedstawić Komendantowi Głównemu Policji sprawozdanie w terminie do dnia 15 lipca 2005 r.

Ponadto, w celu objęcia skuteczniejszą kontrolą sposobów przechowywania depozytów narkotyków, Komendant Główny Policji uznał za konieczne powołanie Centralnego Magazynu Narkotyków.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Tadeusz Matusiak

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posła Waldy Dzikowskiego**

**w sprawie planowanego systemu rekompensat
za zwolnienie samochodów ciężarowych z opłat
za korzystanie z autostrad (10166)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Waldy Dzikowskiego z dnia 30 maja 2005 r. (SPS-0202-10166/05) uprzejmie przekazuję na ręce Pana Marszałka poniższe wyjaśnienia.

W dniu 25 maja 2005 r. Rada Ministrów po uzgodnieniach międzyresortowych przyjęła projekt nowelizacji ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym

Funduszu Drogowym oraz ustawy o transporcie drogowym. Projekt ten ma na celu dostosowanie polskiego prawa do standardów Unii Europejskiej w aspekcie ujednolicenia systemu opłat za korzystanie z infrastruktury drogowej. Obecnie projekt ustawy, zgodnie z którą za przejazd autostradą koncesjonariusze nie będą pobierali opłat od przedsiębiorców wykorzystujących w transporcie pojazdy o masie powyżej 3,5 tony, rozpatrywany jest przez Komisję Infrastruktury Sejmu RP.

Treść niniejszej nowelizacji przed przedstawieniem Radzie Ministrów była szeroko konsultowana. W ramach tych konsultacji swoje uwagi do projektu przedstawił m.in. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Wszystkie zastrzeżenia przedstawione przez UOKiK zostały uwzględnione w treści projektu ustawy. Ostateczna wersja projektu ustawy była zaakceptowana przez Prezesa UOKiK Pana Cezarego Banasińskiego.

Mechanizm określania należnych koncesjonariuszom kwot rekompensaty szczegółowo opisany został w art. 1 ust. 1 projektu ustawy. Zgodnie z tym artykułem ustala się, iż zwrot środków finansowych przysługuje w wysokości kwoty odpowiadającej iloczynowi rzeczywistej liczby przejazdów autostradą pojazdów samochodowych, za które została uiszczona opłata za przejazd po drogach krajowych, pobierana na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, oraz wynegocjowanej ze spółką stawki opłaty za przejazd autostradą pojazdów, których kategorię określa rozporządzenie wydane na podstawie art. 37d ust. 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, nie wyższej jednak niż obowiązująca przed przystąpieniem do negocjacji.

Ponadto, zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską Komisja Europejska musi zostać poinformowana o planowanej do wprowadzenia zmianie istniejącego systemu pomocy publicznej w terminie odpowiednim do przedstawienia uwag. Komisja wszczyna procedurę, w wyniku której termin wejścia w życie przepisów zostaje odsunięty do czasu wydania przez nią decyzji końcowej tylko w przypadku uznania, iż zmiana planowana do wprowadzenia jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 Traktatu. Mając na uwadze, iż w żaden sposób projekt nie zakłóca konkurencji i nie wpływa ograniczająco na wymianę handlową między państwami członkowskimi, nie ma podstaw do uznania go za niezgodny ze wspólnym rynkiem.

W związku z powyższym obawa naruszenia zasad udzielania pomocy publicznej nie znajduje uzasadnienia. Nie ma również podstaw do uznania za niedozwolony projektu, który jest zgodny z zasadami wspólnego rynku UE.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylec

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie prywatyzacji Grupy Lotos
Rafinerii Gdańskiej (10178)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka znak: SPS-0202-10178/05 z dnia 7 czerwca 2005 r. w sprawie interpelacji Poseł Marii Zbyrowskiej udzielam niniejszym odpowiedzi na postawione przez Panią Poseł pytania:

Ad 1. Czy Premier podejmie odpowiednie kroki, zmierzające do natychmiastowego wstrzymania procesu prywatyzacji Grupy Lotos Rafinerii Gdańskiej?

Natychmiastowe wstrzymanie wszelkich działań zmierzających do prywatyzacji Grupy Lotos S.A. jest niemożliwe, bowiem po otrzymaniu interpelacji Pani Poseł prace w tej sprawie były już zaawansowane, tj. dopuszczenie Spółki do publicznego obrotu, ustalenie przedziału cenowego oraz rozpoczęcie oferty. Obecnie został zakończony pierwszy etap prywatyzacji, Spółka jest notowana na Giełdzie Papierów Wartościowych. W ofercie publicznej sprzedane zostały akcje nowej emisji. Po ofercie publicznej Skarb Państwa i Nafta Polska reprezentują 58,8% udziału w kapitale Spółki (tj. Skarb Państwa 6,9%, Nafta Polska S.A. 51,9%).

Drugi etap prywatyzacji Grupy Lotos S.A. nastąpi po wypracowaniu przez Naftę Polską S.A. i zatwierdzeniu przez Radę Ministrów koncepcji restrukturyzacji sektora naftowego w Polsce (zawierającej również założenia funkcjonowania sektora po restrukturyzacji).

W celu uniemożliwienia wrogiego przejęcia Spółki został zmieniony Statut Spółki Grupa Lotos S.A., tak aby dotychczasowi akcjonariusze Skarb Państwa i Nafta Polska S.A., nadal mieli wpływ na kluczowe dla Spółki decyzje. Uchwały Walnego Zgromadzenia zapadają bezwzględną większością głosów. Uchwały dotyczące następujących spraw mogą być podjęte, jeżeli na Walnym Zgromadzeniu reprezentowana jest co najmniej połowa kapitału zakładowego Spółki i wymagają większości czterech piątych głosów:

- 1) rozwiązanie Spółki,
- 2) przeniesienie siedziby Spółki za granicę,
- 3) zmiana przedmiotu przedsiębiorstwa Spółki ograniczająca możliwość prowadzenia przez Spółkę działalności w zakresie wytwarzania i przetwarzania oraz sprzedaży produktów rafinacji ropy naftowej,
- 4) zbycie albo wydzierżawienie przedsiębiorstwa Spółki lub jego zorganizowanej części, której działalność obejmuje wytwarzanie i przetwarzanie oraz sprzedaż produktów rafinacji ropy naftowej oraz ustanowienie na przedsiębiorstwie Spółki lub takiej jego zorganizowanej części ograniczonego prawa rzeczowego,
- 5) połączenie się Spółki,
- 6) podział Spółki,
- 7) uprzywilejowanie akcji,
- 8) przekształcenie Spółki w spółkę europejską,
- 9) zmiana niniejszego ustępu Statutu.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że tak długo, jak Nafta Polska S.A. pozostaje właścicielem akcji Spółki uprawniających do co najmniej jednej piątej ogólnej liczby głosów istniejących w Spółce, prawo głosu akcjonariuszy Spółki zostaje ograniczone w ten sposób, że żaden z nich nie może wykonywać na Walnym Zgromadzeniu więcej niż jednej piątej ogólnej liczby głosów istniejących w Spółce w dniu odbywania Walnego Zgromadzenia. Ograniczenie prawa głosu, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, nie dotyczy spółki Nafta Polska S.A. Dla potrzeb niniejszego ustępu wykonywanie prawa głosu przez podmiot zależny uważa się za jego wykonywanie przez podmiot dominujący w rozumieniu przepisów o publicznym obrocie papierami wartościowymi. Ograniczenie prawa głosu, o którym mowa w zdaniu pierwszym niniejszego ustępu nie zwalnia nabywców i posiadaczy akcji Spółki z obowiązków przewidzianych w przepisach o publicznym obrocie papierami wartościowymi, w tym w szczególności z obowiązków informacyjnych związanych z nabyciem lub zbyciem akcji spółki publicznej, obowiązku uzyskiwania zgody uprawnionego organu na nabycie określonej liczby akcji spółki publicznej, obowiązku publicznego ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej oraz ogłoszenia i przeprowadzenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż pozostałych akcji spółki publicznej.

Ad 2. Czy zostanie wyjaśniony zarzut przekazania dużej sumy gotówki byłemu Ministrowi Skarbu, panu Kaczmarekowi? Jeśli tak, to kiedy?

Z informacji uzyskanych z Ministerstwa Sprawiedliwości (pismo z dnia 24.05.2005, znak: PRIV Dsn196/04) wynika, że Prokuratura Apelacyjna w Łodzi prowadzi śledztwo Ap II Ds. 31/04 mające na celu wyjaśnienie wszystkich okoliczności wynikających ze spotkania w Wiedniu Jana Kulczyka z Władimirem Ałganowem. Głównym wątkiem ww. postępowania przygotowawczego jest zagadnienie przyjęcia korzyści majątkowych przez wysokich urzędników państwowych w związku z przebiegiem procesu prywatyzacji Rafinerii Gdańskiej. Czynności śledcze koncentrują się w szczególności na ustaleniu możliwości zaistnienia przestępstw o charakterze korupcyjnym związanych ze złożeniem oferty nabycia akcji Rafinerii Gdańskiej S.A. przez konsorcjum, w skład którego wchodziła spółka Łukoil. Z informacji udzielonych w ww. piśmie wynika, że śledztwo Ap II Ds. 31/04 ma charakter rozwojowy i dopiero po zebraniu całego materiału dowodowego będzie można ostatecznie odnieść się do zaadnienia.

Ad 3. Jakie kroki podejmie Pan Premier w celu uchronienia Polski przed możliwością wstrzymania dostaw ropy z Rosji?

Aktualnie do Rządu RP nie dotarły żadne informacje, które by wskazywały na możliwość wstrzymania dostaw ropy z Rosji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie prywatyzacji Huty Częstochowa SA
(10179)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka, znak SPS-0202-10179/05, z dnia 7 czerwca 2005 r. za pośrednictwem, którego została przesłana do Ministerstwa Skarbu Państwa interpelacja z dnia 3 maja 2005 r. Pani Marii Zbyrowskiej, Poseł na Sejm RP w sprawie „prywatyzacji Huty Częstochowa S.A.”, przedstawiam stanowisko w sprawie.

Podjęte przez Rząd Polski zobowiązania w zakresie przemysłu stalowego zawarte są m.in. w Traktacie o Przystąpieniu – Protokół nr 8 „W sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali”, jak również w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 10 stycznia 2003 r. dokumencie pt. „Restrukturyzacja i rozwój hutnictwa żelaza i stali w Polsce do roku 2006” (zaktualizowany w dniu 25 marca 2003 r.).

Huta Częstochowa S.A. została ujęta, zgodnie z rządowym programem, o którym mowa wyżej, w grupie podmiotów restrukturyzowanych poprzez proces upadłości. Działania, które są aktualnie prowadzone, zmierzają do ochrony tego podmiotu przed upadłością. Restrukturyzacja spółki prowadzona jest zgodnie z Planem restrukturyzacji Huty Częstochowa S.A., który zatwierdził Prezes Agencji Rozwoju Przemysłu S.A., w oparciu o zapisy ustawy o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy. Równolegle do prowadzonych działań restrukturyzacyjnych prowadzone były działania zmierzające do znalezienia inwestora, który nabędzie udziały w spółkach zależnych Huty Częstochowa S.A. oraz Hucie Stali Częstochowa Sp. z o.o., prowadzącej działalność hutniczą na bazie wydzierżawionego majątku produkcyjnego Huty Częstochowa S.A.

Jednocześnie należy podkreślić, iż Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa nie prowadzi prywatyzacji spółki Huta Częstochowa S.A. Natomiast ww. spółka oraz Towarzystwo Finansowe Silesia sp. z o.o. prowadzą proces sprzedaży udziałów Huty Stali Częstochowa sp. z o.o. i wybranych spółek zależnych Huty Częstochowa S.A. Rola Ministra Skarbu Państwa w przedmiotowej procedurze ogranicza się do czynności korporacyjnych, tj. określenia (poprzez uchwały walnego zgromadzenia/zgromadzenia wspólników, zwołanych na wniosek zarządów ww. spółek i zaopiniowanych przez rady nadzorcze) warunków, na jakich przedmiotowe aktywa mają być zbywane oraz akceptacji bądź odrzucenia wynegocjowanego przez zarządy projektu umowy ich sprzedaży. Natomiast cała procedura wyboru inwestora i proces negocjacyjny jest prowadzony przez spółki.

W chwili obecnej Huta Częstochowa S.A. posiada ponad 1,5 mld zł długów. Majątek Huty jest w znacznej mierze zabezpieczony na rzecz jej wierzycieli, którzy

dążą do odzyskania swoich należności. W związku z powyższym proces przekształceń własnościowych majątku Huty Częstochowa S.A. jest tylko kwestią czasu.

Próba zbycia przedmiotu sprzedaży w formie zorganizowanej na rzecz jednego inwestora ma na celu zachowanie działalności hutniczej w Częstochowie oraz utrzymanie miejsc pracy w zakładzie, a ponadto umożliwienie przeprowadzenia restrukturyzacji zadłużenia Huty Częstochowa S.A. Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Huty Częstochowa S.A. oraz Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Towarzystwa Finansowego Silesia sp. z o.o. w uchwałach z dnia 01.12.2004 r. ustaliły warunki oraz tryb zbywania udziałów spółek zależnych Huty Częstochowa S.A. oraz udziałów Huty Stali Częstochowa sp. z o.o. Zgodnie z zapisami ww. uchwał Zarządy Huty Częstochowa S.A. i TF Silesia sp. z o.o. zostały zobowiązane do takiego przeprowadzenia procedury zbycia przedmiotu sprzedaży, aby został zagwarantowany m.in. program inwestycyjny dla podmiotu, w którym po zbyciu znajdzie się główna działalność produkcyjna Huty Częstochowa S.A., został zawarty pakiet socjalny, została zachowana działalność spółek zależnych Huty Częstochowa S.A. nieprowadzących głównej działalności hutniczej.

W wyniku prowadzonych negocjacji z inwestorami (w pierwszej kolejności z Mittal Steel Holdings N.V., a od 16 maja 2005 r. z Zakładem Przemysłowym Donbasu) Zarządy Huty Częstochowa S.A. i TF Silesia sp. z o.o. w dniach 24, 25.06.2005 r. złożyły wnioski do Walnego Zgromadzenia Huty Częstochowa S.A. i Zgromadzenia Wspólników Towarzystwa Finansowego Silesia sp. z o.o. w celu powzięcia uchwał w sprawie wyrażenia zgody ww. spółkom na sprzedaż udziałów Huty Stali Częstochowa Sp. z o.o. i wybranych spółek zależnych Huty Częstochowa S.A. na rzecz Zakładu Przemysłowego Donbasu. Przedmiotowa decyzja Walnego Zgromadzenia Huty Częstochowa S.A. i Zgromadzenia Wspólników TF Silesia sp. z o.o. została podjęta dnia 29.06.2005 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Speczik

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie zniknięcia znacznej ilości narkotyków
z magazynów Centralnego Biura Śledczego
w Łodzi (10184)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 7 czerwca 2005 r., o sygn. SPS-0202-10184/05, przekazującego interpelację Posła na Sejm RP Pani

Marii Zbyrowskiej w sprawie zniknięcia znacznej ilości narkotyków z magazynów Centralnego Biura Śledczego w Łodzi, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W dniu 22 kwietnia 2005 r. Komendant Główny Policji powołał grupę operacyjno-śledczą, której zadaniem jest rozpoznanie, rozpracowanie i ustalenie osoby lub grupy osób odpowiedzialnych za kradzież dowodów rzeczowych w postaci około 20 kg kokainy zdeponowanych w magazynie Zarządu Centralnego Biura Śledczego KGP w Łodzi. Grupa ściśle współpracuje z Prokuraturą Okręgową w Łodzi.

Śledztwo prowadzone jest w sprawie kradzieży i niedopełnienia obowiązków przy przechowywaniu dowodów rzeczowych. Przeprowadzone zostały oględziny miejsca, gdzie przechowywane były narkotyki, zabezpieczono ślady, zlecone zostały badania mekano-skopijne, daktyloskopijne, fizykochemiczne i biologiczne, w tym badania DNA. Przesłuchano również funkcjonariuszy CBS. Nikomu dotychczas nie postawiono zarzutów.

Należy zaznaczyć, że zaginięcie ww. dowodów rzeczowych zostało ujawnione przez funkcjonariuszy Zarządu CBS KGP w Łodzi.

W dniu 20 maja 2005 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji podjął decyzję o rozwiązaniu łódzkiego Zarządu Centralnego Biura Śledczego i przeprowadzeniu kontroli kadrowej w biurach CBS w całym kraju.

Również w dniu 20 maja 2005 r. Komendant Główny Policji wydał decyzję nr 260 w sprawie kontroli doraźnych sposobu postępowania w Policji ze środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, zobowiązując komendantów wojewódzkich (komendanta stołecznego) Policji do niezwłocznego przeprowadzenia kontroli w komendach wojewódzkich Policji (w tym w laboratoriach kryminalistycznych) oraz w jednostkach podległych w zakresie:

- sposobu przechowywania środków odurzających i substancji psychotropowych oraz usytuowania i zabezpieczenia magazynów dowodów rzeczowych;
- zgodności stanu faktycznego z zawartymi w prowadzonej dokumentacji danymi dotyczącymi ilości i rodzaju zabezpieczonych środków odurzających i substancji psychotropowych;
- zasad obiegu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz czasu ich przechowywania.

Ponadto Komendant Główny Policji polecił również (po uzyskaniu zgody organu, do dyspozycji którego są przechowywane) zbadanie autentyczności środków odurzających i substancji psychotropowych.

Termin nadsyłania sprawozdań i protokołów kontroli został określony na 30 czerwca 2005 r.

Na podstawie ww. decyzji w Komendzie Głównej Policji został powołany zespół kontrolny do przeprowadzenia kontroli doraźnej w Centralnym Biurze Śledczym w zakresie sposobu postępowania ze środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, który rozpoczął pracę w dniu 30 maja br. Kontrolą zo-

stały objęte takie same zagadnienia jak w przypadku KWP/KSP oraz nadzór przełożonych nad nimi.

W dniu 7 czerwca 2005 r. Komendant Główny Policji wydał decyzję nr 284 w sprawie powołania w Komendzie Głównej Policji zespołu do analizy uregulowań organizacyjno-prawnych dotyczących przechowywania dowodów rzeczowych w postaci narkotyków i środków odurzających. Zespół ma dokonać szczegółowej analizy sytuacji, w tym określić możliwości i warunki zabezpieczenia przez Policję depozytów narkotyków i środków odurzających, oraz przygotować projekty zmian uregulowań organizacyjno-prawnych w zakresie przechowywania dowodów rzeczowych w postaci narkotyków i środków odurzających. Zespół ma przedstawić Komendantowi Głównemu Policji sprawozdanie w terminie do dnia 15 lipca 2005 r.

Ponadto, w celu objęcia skuteczniejszą kontrolą sposobów przechowywania depozytów narkotyków, Komendant Główny Policji zdecydował o konieczności powołania Centralnego Magazynu Narkotyków.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Tadeusz Matusiak

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów**

Marii Zbyrowskiej i Mirosława Krajewskiego

**w sprawie podwyżki stawek podatku akcyzowego
na olej opałowy i gaz płynny (10185)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10185/05, przy którym nadesłano interpelację Pani Posel Marii Zbyrowskiej i Pana Posła Mirosława Krajewskiego w sprawie podwyżki stawek podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z koniecznością przeciwdziałania patologicznemu zjawiskom Ministerstwo Finansów przygotowało rozporządzenie Ministra Finansów zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, którego głównym celem było wyeliminowanie szarej strefy i strat wynikających z nieuczciwych praktyk wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego przeznaczonych na cele opałowe do napędu pojazdów samochodowych.

Powyższe zjawiska patologiczne mają ujemny wpływ na przebieg realizacji budżetu państwa w zakresie wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

Proponowane rozwiązania zdecydowanie ograniczyłyby szarą strefę na rynku oleju opałowego i gazu płynnego, wpływając w ten sposób na poprawę sytuacji budżetu państwa.

W dniu 30 maja 2005 r. Minister Finansów podpisał ww. rozporządzenie, które zostało opublikowane w Dz. U. Nr 96, poz. 814 z dnia 2 czerwca 2005 r. i miało obowiązywać od dnia 17 czerwca 2005 r.

Rozporządzenie wprowadzało m.in.:

— zrównanie stawki akcyzy na olej opałowy lekki do poziomu stawki jak dla oleju napędowego. Oznaczałoby to, iż stawka akcyzy od oleju opałowego lekkiego wzrosła by z kwoty 233,00 zł/1.000 l do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l,

— zrównanie stawki akcyzy do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l również dla olejów napędowych zabarwionych na czerwono i oznaczonych znacznikiem, przeznaczonych na cele opałowe,

— opodatkowanie olejów napędowych wykorzystywanych do celów opałowych i olejów opałowych lekkich w przypadku, gdy nie są one prawidłowo zabarwione i oznakowane lub są wykorzystywane na cele inne niż opałowe, maksymalną stawką akcyzy przewidzianą dla oleju napędowego,

— podwyższenie stawki akcyzy na olej opałowy ciężki do wysokości zbliżonej do maksymalnej stawki akcyzy dla oleju opałowego ciężkiego, określonej w ustawie o podatku akcyzowym, tj. do poziomu 695,00 zł/1.000 kg. Aktualnie olej opałowy ciężki obciążony jest stawką akcyzy w wysokości 60,00 zł/1.000 kg. Nieuczciwi podatnicy płacą niską akcyzę za olej opałowy ciężki, a następnie wykorzystują go bezpośrednio do napędu lub jako komponent do wytworzenia oleju napędowego,

— objęcie podatkiem akcyzowym gazu płynnego propanu, butanu, mieszanin propanu-butanu i innych gazów płynnych do celów opałowych w wysokości 695,00 zł/1.000 kg (tj. jak dla gazu zużywanego do napędu pojazdów samochodowych). Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Finansów wynika, iż nieopodatkowany akcyzą gaz jest przetankowywany do stacjonarnych zbiorników na stacjach autogazu, a następnie sprzedawany do napędu pojazdów samochodowych.

Z uwagi na to, iż rozwiązania zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu spotkały się z ostrą krytyką społeczną, Pan Premier Marek Belka podjął decyzję o przesunięciu terminu wejścia w życie powyższego rozporządzenia na dzień 1 sierpnia 2005 r. Opóźnienie terminu obowiązywania nowych stawek akcyzy na olej opałowy i napędowy wykorzystywany na cele grzewcze oraz wprowadzenie akcyzy na gaz płynny stosowany do celów opałowych związane było z koniecznością równoległego przygotowania regulacji osłonowych mających zminimalizować negatywne skutki finansowe wzrostu kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii.

Minister Finansów, wykonując decyzję Premiera, podpisał rozporządzenie z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie zmiany rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzo-

wego (Dz. U. Nr 103, poz. 866) przesuwające termin wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego na dzień 1 sierpnia 2005 r.

Minister Finansów zaproponował również działania osłonowe, które obejmowałyby podmioty zużywające olej opałowy, napędowy oraz gaz płynny do celów opałowych, poprzez zwiększenie dodatków mieszkaniowych lub bezpośredni zwrot różnicy akcyzy zawartej w cenie zakupu oleju opałowego i gazu płynnego wykorzystywanych na cele opałowe.

Z uwagi na to, iż zaproponowane przez resort finansów nowe stawki podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny, powodujące wzrost kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii, oraz zaproponowane działania osłonowe z tym związane nie uzyskały akceptacji społecznej, jak również biorąc pod uwagę opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych, Minister Finansów wycofał się z wcześniej podjętej decyzji o wprowadzeniu stawek akcyzy określonych w rozporządzeniu z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r.

Od dnia 16 czerwca 2005 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie uchylecia rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 106, poz. 897).

Niniejszym rozporządzeniem utraciło moc rozporządzenie z dnia 30 maja 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 96, poz. 814 i Nr 103, poz. 866), które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r., dotyczące m.in. zrównania stawek akcyzy na olej opałowy do poziomu stawki jak dla oleju napędowego oraz wprowadzenia opodatkowania akcyzą gazu płynnego dla celów opałowych w wysokości jak dla gazu płynnego zużywanego do napędu pojazdów samochodowych, co oznacza, iż regulacje te nie wejdą w życie.

Niewprowadzenie przedmiotowych rozwiązań powoduje konieczność przeciwdziałania patologicznym zjawiskom wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego niezgodnie z przeznaczeniem, tj. do napędu, wyłącznie w drodze intensyfikacji działań kontrolnych w zakresie obrotu paliwami silnikowymi i zmian legislacyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka**

**w sprawie aktualnego stanu prywatyzacji
i przyszłości Krajowej Spółki Cukrowej (10186)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie aktualnego stanu prywatyzacji i przyszłości Krajowej Spółki Cukrowej S.A. z siedzibą w Toruniu, informuję, co następuje;

Polska branża cukrownicza wymaga jeszcze ogromnych nakładów finansowych, mających na celu doprowadzenie do poziomu produkcji, jaki osiągnięto w krajach „starej Unii Europejskiej”. Dla odzwierciedlenia ogromnych różnic, jakie dzieli polski sektor cukrowniczy oraz poziom osiągnięty w UE, poniżej prezentujemy porównanie kilku najważniejszych parametrów.

— średnia długość kampanii wynosi w Polsce około 70 dni, podczas gdy w krajach „starej Unii” 83 dni,

— jedna cukrownia w Polsce produkuje średnio około 30,5 tys. ton cukru, natomiast w krajach Wspólnoty Europejskiej produkuje średnio 115 tys. ton cukru,

— podczas gdy w Polsce na jednego zatrudnionego w sektorze cukrowniczym produkuje się 80 ton cukru, w Niemczech produkuje się 500 ton.

Wyżej wymienione dane są średnimi wskaźnikami dla polskiej branży cukrowniczej. Należy jednak zauważyć, iż w ramach polskiego sektora cukrowniczego istnieją znaczne różnice w zaawansowaniu restrukturyzacji i poziomu produkcji. Najgorzej pod tym względem wypada Krajowa Spółka Cukrowa S.A., która najpóźniej z produkujących w Polsce koncernów rozpoczęła proces restrukturyzacji. Inne występujące na polskim rynku koncerny właściwie osiągnęły już zadowalający poziom restrukturyzacji oraz dostosowały liczbę czynnych fabryk pod kątem optymalnego wykorzystania czynników produkcji.

Reasumując, na chwilę obecną sytuację na rynku cukru w Polsce można scharakteryzować w następujący sposób:

— pomimo dużych możliwości i zdolności produkcyjnych sektor cukrowniczy w Polsce nie osiągnął jeszcze poziomu prezentowanego w Unii Europejskiej (rozwój technologiczny),

— maleje spożycie cukru,

— cukier jest zastępowany przez substytuty (słodziki itp.),

— rynek jest destabilizowany przez import taniego cukru w ramach dostawy wewnątrzspółnotowej z Czech, Słowacji oraz Łotwy,

— ceny znacznie odbiegają od poziomu zadowalającego dla producentów (aktualnie zaledwie pokrywają koszty wytworzenia),

— potrzeba kilku lat niezakłóconego funkcjonowania, w celu dostosowania się do warunków panujących w krajach „starej piętnastki”.

Podstawowe założenia programu restrukturyzacji:

— likwidacja nadwyżki mocy przerobowych cukrowni należących do KSC S.A. szacowanych na ok. 40%, co oznacza konieczność koncentracji produkcji w największych, posiadających perspektywę rozwoju, cukrowniach i związane z tym wygaszenia produkcji w cukrowniach najsłabszych;

— możliwości produkcyjne przeciętnej cukrowni rzędu 70-80 tys. ton, co umożliwi optymalizację kosztów produkcji na poziomie pozwalającym na osiągnięcie konkurencyjnej pozycji na rynku;

— optymalny okres trwania kampanii wynosi 80-90 dni, co z jednej strony pozwala na racjonalne rozłożenie kosztów stałych cukrowni, a z drugiej pozwala wykorzystać sprzyjające warunki klimatyczne panujące w naszym kraju;

— regionalne kryterium koncentracji produkcji w cukrowniach wiodących, co oznacza, że limit produkcji cukru w regionie pomimo wyłączenia cukrowni nie ulegnie istotnej zmianie, a zatem wielkość uprawy buraków cukrowych w regionie nie powinna się zmienić;

— racjonalne kryteria wyboru jednostek wiodących, co oznacza, że wzięto pod uwagę parametry finansowo-techniczne produkcji cukru, możliwości rozwoju i rozbudowy zakładu, uwarunkowania logistyczne i społeczne.

Wyrazem dążenia do szukania rozwiązań kompromisowych w trudnym procesie restrukturyzacji jest zawarcie Umowy Społecznej nazwanej „Pakiem Socjalnym” w dniu 30 grudnia 2003 r. pomiędzy Zarządem KSC S.A. a reprezentacją związków zawodowych pracowników Spółki. Nie mogą zgodzić się ze stwierdzeniem Pana Posła Eugeniusza Kłopotka, że „los tysięcy pracowników i plantatorów pozostaje dla władz Spółki i jej właściciela obojętnym”. Oddziały wyłączone z przerobu buraków w dużej części uczestniczą nadal w szeroko rozumianym procesie produkcyjnym – prowadzą kontraktację i skup buraka cukrowego, wspomagają inne oddziały w procesach magazynowania i konfekcjonowania cukru.

Należy zwrócić uwagę, iż koncentracja produkcji nie powinna wpłynąć negatywnie na dochody rolników, gdyż z uwagi na jej regionalny charakter surowiec zostanie skupiony i przetworzony w cukrowniach kontynuujących produkcję zgodnie z umowami kontraktacji. Problem logistyki dostaw surowca zostanie rozwiązany przez KSC S.A. i nie powinien mieć negatywnych następstw dla poszczególnych rolników.

Wygaszenie produkcji w cukrowni nie powinno również wpłynąć na dochody gmin z tytułu podatków, ponieważ Program restrukturyzacji przewiduje zagospodarowanie nieruchomości z zachowaniem kontynuacji działalności gospodarczej.

Szczegółowy plan restrukturyzacji zatrudnienia zostanie wdrożony po konsultacjach z przedstawicielami pracowników, niemniej część pracowników znajdzie zatrudnienie w KSC S.A., a pozostali skorzystają z systemu odpraw przewidzianym w Pakiecie Socjalnym i Programie Dobrowolnych Odejść. Powinno to złagodzić społeczne skutki restrukturyzacji do czasu efektywnego zagospodarowania majątku, z uwzględnieniem powstania nowych miejsc pracy poza cukrownic-

twem. Należy mieć jednakże na uwadze konieczność demontażu urządzeń ciągu technologicznego i kosztownej adaptacji obiektów do nowej działalności, co wymaga czasu, środków finansowych, a także konstruktywnego zaangażowania się samorządów lokalnych.

Kwestię prywatyzacji Krajowej Spółki Cukrowej S.A. regulują przepisy ustawy z dnia 26 sierpnia 1994 r. o przekształceniach własnościowych w przemyśle cukrowniczym (Dz.U. nr 98, poz. 473 z późn. zm.) oraz Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie prywatyzacji Krajowej Spółki Cukrowej oraz trybu zbywania akcji tej spółki plantatorom buraków cukrowych oraz pracownikom (Dz.U. nr 264, poz. 2628). Przepis art. 11a ww. ustawy stanowi, że po utworzeniu Krajowej Spółki Cukrowej Minister Skarbu Państwa spowoduje połączenie w trybie art. 492 § 1 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych (przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą) tej spółki ze spółkami, w których:

1) Krajowa Spółka Cukrowa posiada 100% akcji,

2) Skarb Państwa i Krajowa Spółka Cukrowa wykonują łącznie i bez ograniczeń prawa z co najmniej 75% akcji.

Postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu VI Wydział Gospodarczy w sprawie rejestracji połączenia uprawomocniło się w dniu 24 maja 2005 r. Zgodnie z wyżej przywołanym rozporządzeniem Rady Ministrów Minister Skarbu Państwa w terminie 7 miesięcy od dnia zakończenia połączenia, o którym mowa w art. 11a ww. ustawy, ogłosi ofertę zbycia akcji osobom uprawnionym, po czym przystąpi do zawierania umów zbycia akcji.

Wykonanie procedury wymaganej przepisami Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie prywatyzacji Krajowej Spółki Cukrowej oraz trybu zbywania akcji tej spółki plantatorom buraków cukrowych oraz pracownikom spowoduje spełnienie postulatu Pana Posła, aby los polskiego cukrownictwa oddać w ręce cukrowników i rolników.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Speczik

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posła Zbigniewa Ziobro**

**w sprawie wyników kontroli przeprowadzonej
w Powiatowym Inspektoracie Nadzoru Budowlanego
w Krakowie (10187)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Zbigniewa Ziobro z dnia 31.05.2005 r., znak: SPS-0202-10187/05, w sprawie

wyników kontroli przeprowadzonej w Powiatowym Inspektoracie Nadzoru Budowlanego w Krakowie, uprzejmie przedstawiam poniższą informację w przedmiotowej sprawie.

Ad 1. Pierwszy postulat odnosi się do relacji, jakie funkcjonują pomiędzy starostą a powiatowym inspektorem nadzoru budowlanego.

Funkcjonowanie nadzoru budowlanego na szczeblu powiatowym, jako administracji rządowej zespolonej, faktycznie budzi wiele kontrowersji tak organizacyjnych, jak i funkcjonalnych. Przyjęte w ustawie reformującej administrację rozwiązanie sytuuje powiatowego inspektora nadzoru budowlanego jako samodzielny organ administracji rządowej funkcjonujący na szczeblu powiatowym pod faktycznym zwierzchnictwem organu administracji samorządowej (powoływanie i odwoływanie powiatowych inspektorów nadzoru budowlanego) oraz ponoszący odpowiedzialność za swoje działania przed radą powiatu.

Powyższy stan nie wpływa korzystnie na wykonywanie ustawowych zadań przez powiatowych inspektorów nadzoru budowlanego – zwłaszcza w odniesieniu do obiektów budowlanych stanowiących mienie starostwa, a także w odniesieniu do spraw bezpośrednio dotyczących starosty lub członków rady powiatu.

Zostało to dostrzeżone i było przedmiotem inicjatywy legislacyjnej zgłoszonej przez sejmową Komisję Infrastruktury. Komisja przygotowała projekt wyłączenia powiatowych inspektorów nadzoru budowlanego spod bezpośredniej podległości starostom i utworzenia w miejsce obecnie istniejących powiatowych inspektoratów – okręgowych inspektoratów, które swym zasięgiem obejmowałyby kilka powiatów (administracja niezespolona). Przyjęcie proponowanego przez Komisję rozwiązania spowodowałoby uwolnienie inspektoratów od lokalnych „nacisków”, tym samym czyniąc bardziej obiektywnymi działania tych organów.

Kolejną korzyścią płynącą z proponowanego rozwiązania byłoby wzmocnienie kadrowe i finansowe tak utworzonych inspektoratów poprzez zgromadzenie w jednej jednostce organizacyjnej potencjału rozproszonego w kilku organach.

Jednak projekt przygotowany przez Komisję Infrastruktury i popierany – co do zasady przez rząd – został przez Komisję odrzucony i w najbliższym czasie nie zostaną wprowadzone w życie zawarte w nim propozycje zmian. Natomiast konieczne będzie uwzględnienie przy okazji kolejnych nowelizacji ustawy – Prawo budowlane dorobku zgromadzonego podczas obecnie prowadzonych prac legislacyjnych.

Uwzględnienie przedstawionych powyżej propozycji może uczynić zadość postulatowi przedstawionemu we wniosku Pana Posła Zbigniewa Ziobro.

Postulat dotyczący wprowadzenia podstawy prawnej umożliwiającej ujednolicenie zasad stosowania instrukcji kancelaryjnej w powiatowych inspektoratach nadzoru budowlanego leży w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Informacje o braku przepisów regulujących tę kwestię były

już wcześniej przekazywane do MSWiA przez nadzór budowlany, jednakże nie zostały podjęte czynności zmierzające do uzupełnienia luki prawnej.

Ad 2. Wniosek o dokonanie zmian budżetowych zmierzających do zwiększenia środków przeznaczonych na finansowanie nadzoru budowlanego, w pełni popierany przez Ministerstwo Infrastruktury, znajduje się w zakresie właściwości Ministra Finansów, któremu został przekazany w celu udzielenia odpowiedzi przy piśmie z dnia 21.06.2005 r., znak: BA3s-0701-12/1/05 Nr 2725.

Ad 3. Działalność powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego została określona do finansowania z budżetu wojewodów z dniem 1 stycznia 1999 roku na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 roku Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną.

Status prawny powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego określa ustawa o samorządzie powiatowym, w świetle której są one powiatowymi jednostkami budżetowymi. Natomiast zasady ich finansowania z budżetu wojewodów określa ustawa o dochodach samorządu terytorialnego, w myśl której dotacje na realizację zadań nadzoru budowlanego planuje się zgodnie z zasadami przyjętymi w budżecie państwa określającymi wydatki podobnego rodzaju.

Stąd też dotacje na funkcjonowanie powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego planowane są w budżetach wojewodów zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów w sprawie szczegółowych zasad, trybu i terminów opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej na dany rok budżetowy.

W roku bieżącym wojewodowie z reguły nie dysponują możliwościami zwiększenia poziomu dofinansowania powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego. Rozwiązaniem tego problemu może być jedynie przyznanie dodatkowych środków z rezerw budżetu państwa, aczkolwiek w roku bieżącym nie ma rezerw przeznaczonych wprost na działalność powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego. W przypadku natomiast planowania dotacji na działalność powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego na rok przyszły, pomimo iż wojewodowie rozumieją potrzebę zwiększenia środków finansowych, ich działania w tym zakresie będą zależeć od limitów wydatków i założeń określonych przez Radę Ministrów, do których są zobowiązani się stosować.

Podkreślić też wypada, że odciążenie jednostek samorządu terytorialnego od dofinansowania powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego może nastąpić jedynie poprzez zabezpieczenie stosownego poziomu finansowania z budżetu państwa.

Należy zauważyć, że obecne regulacje zawarte w ustawie Prawo budowlane w art. 86 ust. 3a i 3b pozwalają na tworzenie inspektoratów obejmujących obszar działania większy od powierzchni jednego powiatu. W uzasadnionych przypadkach zakres działania powiatowego inspektora nadzoru budowlanego obejmujący więcej niż jeden powiat może rozszerzyć na wniosek właściwych starostów wojewoda. Celowe byłoby zatem

przeprowadzenie zmian organizacyjnych polegających na zgrupowaniu powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego na zasadzie jednego inspektoratu dla kilku powiatów. Spowodowałoby to racjonalizację wydatków poprzez przesunięcie etatów obsługi (sekretariaty, księgowość, kierownik jednostki) na etaty inspektorskie, co wzmocniłoby nadzór merytoryczny, a jednocześnie obniżyło koszty obsługi administracyjnej. Jednak, jak dotąd, żaden organ nie wykorzystał tej możliwości dla usprawnienia działań służb nadzoru budowlanego.

Ad 4. Skonstruowanie programu naprawy systemu nadzoru budowlanego, który zapewni skuteczne egzekwowanie przepisów Prawa budowlanego od inwestorów i użytkowników obiektów budowlanych, jest stosunkowo proste, jednak jego realizacja może przysparzać wielu kłopotów, z którymi samo Ministerstwo Infrastruktury nie jest w stanie się uporać.

Podstawowym warunkiem koniecznym do spełnienia – i bez którego nie można mówić o jakimkolwiek sukcesie – są zmiany strukturalne nadzoru budowlanego oraz zwiększenie środków finansowych.

Możliwe może być wówczas zwiększenie zatrudnienia w inspektoratach nadzoru budowlanego poprzez utworzenie nowych struktur nadzoru na szczeblu okręgowym – zgodnie z projektem reorganizacji nadzoru budowlanego przygotowanym przez Komisję Infrastruktury – oraz racjonalniejsze wykorzystanie etatów (mniej sekretarek, księgowych, stanowisk kierowniczych itd.), a ponadto skierowanie większej liczby osób do wykonywania zadań ustawowych, zarówno kontrolnych, jak i orzeczniczych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Ziobro**

**w sprawie wyników kontroli przeprowadzonej
w Powiatowym Inspektoracie Nadzoru Budowlanego
w Krakowie (10187)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przez Ministra Infrastruktury przy piśmie z dnia 21 czerwca 2005 r. nr BA3s-0701-12/1/05 interpelacją z dnia 31 maja 2005 r. Pana Posła Zbigniewa Ziobro (otrzymaną przy piśmie z dnia 7 czerwca 2005 r. nr SPS-0202-10187/05) w sprawie wyników kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli w Powiatowym Inspektoracie Nadzoru Budowlanego w Kra-

kowie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień w zakresie wskazanego przez Ministra Infrastruktury wniosku nr 2.

Działalność powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego jest finansowana z dotacji celowych przekazywanych z budżetów województw na zadania z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami realizowane przez powiat. Kwoty dotacji celowych na zadania realizowane przez powiatowe inspektoraty nadzoru budowlanego, podobnie jak kwoty wydatków na pozostałe zadania pozostające w kompetencji wojewodów, ustalana jest samodzielnie przez wojewodów w ramach łącznej kwoty wydatków, skalkulowanej przez Ministerstwo Finansów w oparciu o jednakowe zasady i możliwości finansowe budżetu państwa.

Zgodnie z tymi zasadami wydatki budżetowe na rok 2005 skalkulowane zostały w następujący sposób.

Wydatki na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej oraz wydatki, których wysokość powiązana jest z poziomem wynagrodzeń, np. dotacje na zadania z zakresu administracji rządowej realizowane m.in. przez powiaty w części na finansowanie wynagrodzeń przeliczone zostały średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń. Przy pracach nad projektem budżetu na rok 2005 przyjęto, że wynagrodzenia wzrastają o 3%.

Natomiast za podstawę do ustalenia bieżących wydatków pozapłacowych przyjęto 87% wydatków zaplanowanych w ustawie budżetowej na rok 2004, pomniejszonych o wydatki jednorazowe oraz o wydatki, których realizacja została zakończona w 2004 r. i powiększonych o kwoty trwale zwiększające wydatki, a wynikające z rozdysponowania rezerw celowych.

W ramach ustalonej – w oparciu o przedstawione zasady i wskaźniki – kwoty wydatków wojewodowie, w tym również Wojewoda Małopolski, ustalali samodzielnie dotacje na zadania realizowane m.in. przez powiatowe inspektoraty nadzoru budowlanego.

Zaplanowane w ustawie budżetowej na rok 2005 w części 85/12 województwo małopolskie dotacje dla powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego w kwocie 6236 tys. zł stanowią 131,2% dotacji zaplanowanych na ten cel w ustawie budżetowej na rok 2004 oraz 104,2% zrealizowanych dotacji w 2004 r. Kwota dotacji ujmuje skutki dokonanego w 2004 r. zwiększenia dotacji na realizację nowych zadań kontrolnych wynikających z ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o zmianie ustawy Prawo budowlane oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 80, poz. 718) oraz na obsługę finansowo-księgowo-kadrową inspektoratów. Łączne zwiększenie w 2004 r. dotacji z tego tytułu w części 85/12 województwo małopolskie wyniosło 1152 tys. zł, natomiast zatrudnienie w powiatowych inspektoratach nadzoru budowlanego w tym województwie wzrosło o 33 osoby w grupie członków korpusu służby cywilnej.

Podziału tych dotacji – podobnie jak dotacji zaplanowanych w ustawie budżetowej – na poszczególne powiaty w województwie małopolskim, w tym również na działalność Powiatowego Inspektoratu Nadzo-

ru Budowlanego w Krakowie dokonał samodzielnie Wojewoda Małopolski.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że uwzględnienie wynikającego z interpelacji wniosku nr 2, stosownie do którego w 2005 r. należałoby zwiększyć dotacje dla powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego o co najmniej 25% wymagałoby w roku bieżącym wygospodarowania na ten cel w budżecie państwa dodatkowych środków w kwocie 18.700 tys. zł w przypadku wydatków bieżących, a po uwzględnieniu wydatków majątkowych – 19.228 tys. zł. Kwoty te również należałoby włączyć do podstawy kalkulacji wydatków na zadania nadzoru budowlanego na rok 2006.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że w ustawie budżetowej na rok 2005 nie została zaplanowana rezerwa celowa, z której środki można byłoby przeznaczyć na zwiększenie dotacji na dofinansowanie działalności powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Renaty Beger**

**w sprawie projektowanej podwyżki stawek
podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny
oraz ulg dla osób ogrzewających swoje
gospodarstwa domowe w sposób ekologiczny
(10189)**

W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2005 r. znak: SPS-0202-10189/05, przy którym nadesłano interpelację Pani Poseł Renaty Beger w sprawie podwyżki stawek podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny oraz ulg dla osób ogrzewających swoje gospodarstwa domowe w sposób ekologiczny uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z koniecznością przeciwdziałania patologicznym zjawiskom Ministerstwo Finansów przygotowało rozporządzenie Ministra Finansów zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, którego głównym celem było wyeliminowanie szarej strefy i strat wynikających z nieuczciwych praktyk wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego przeznaczonych na cele opałowe do napędu pojazdów samochodowych.

Powyższe zjawiska patologiczne mają ujemny wpływ na przebieg realizacji budżetu państwa w zakresie wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

Proponowane rozwiązania zdecydowanie ograniczyłyby szarą strefę na rynku oleju opałowego i gazu płynnego, wpływając w ten sposób na poprawę sytuacji budżetu państwa.

W dniu 30 maja 2005 r. Minister Finansów podpisał ww. rozporządzenie, które zostało opublikowane w Dz. U. Nr 96, poz. 814 z dnia 2 czerwca 2005 r. i miało obowiązywać od dnia 17 czerwca 2005 r.

Rozporządzenie wprowadzało m.in.:

— zrównanie stawki akcyzy na olej opałowy lekki do poziomu stawki jak dla oleju napędowego. Oznaczałoby to, iż stawka akcyzy od oleju opałowego lekkiego wzrosła by z kwoty 233,00 zł/1.000 l do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l,

— zrównanie stawki akcyzy do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l również dla olejów napędowych zabarwionych na czerwono i oznaczonych znacznikiem, przeznaczonych na cele opałowe,

— opodatkowanie olejów napędowych wykorzystywanych do celów opałowych i olejów opałowych lekkich w przypadku, gdy nie są one prawidłowo zabarwione i oznakowane lub są wykorzystywane na cele inne niż opałowe, maksymalną stawką akcyzy przewidzianą dla oleju napędowego,

— podwyższenie stawki akcyzy na olej opałowy ciężki do wysokości zbliżonej do maksymalnej stawki akcyzy dla oleju opałowego ciężkiego, określonej w ustawie o podatku akcyzowym, tj. do poziomu 695,00 zł/1.000 kg. Aktualnie olej opałowy ciężki obciążony jest stawką akcyzy w wysokości 60,00 zł/1.000 kg. Nieuczciwi podatnicy płacą niską akcyzę za olej opałowy ciężki, a następnie wykorzystują go bezpośrednio do napędu lub jako komponent do wytworzenia oleju napędowego,

— objęcie podatkiem akcyzowym gazu płynnego propanu, butanu, mieszanin propanu-butanu i innych gazów płynnych do celów opałowych w wysokości 695,00 zł/1.000 kg (tj. jak dla gazu zużywanego do napędu pojazdów samochodowych). Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Finansów wynika, iż nieopodatkowany akcyzą gaz jest przetankowywany do stacjonarnych zbiorników na stacjach autogazu, a następnie sprzedawany do napędu pojazdów samochodowych.

Z uwagi na to, iż rozwiązania zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu spotkały się z ostrą krytyką społeczną, Pan Premier Marek Belka podjął decyzję o przesunięciu terminu wejścia w życie powyższego rozporządzenia na dzień 1 sierpnia 2005 r. Opóźnienie terminu obowiązywania nowych stawek akcyzy na olej opałowy i napędowy wykorzystywany na cele grzewcze oraz wprowadzenie akcyzy na gaz płynny stosowany do celów opałowych związane było z koniecznością równoległego przygotowania regulacji osłonowych mających zminimalizować negatywne skutki finansowe wzrostu kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii.

Minister Finansów, wykonując decyzję Premiera, podpisał rozporządzenie z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie zmiany rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcy-

zowego (Dz. U. Nr 103, poz. 866) przesuwające termin wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego na dzień 1 sierpnia 2005 r.

Minister Finansów zaproponował również działania osłonowe, które obejmowałyby podmioty zużywające olej opałowy, napędowy oraz gaz płynny do celów opałowych, poprzez zwiększenie dodatków mieszkaniowych lub bezpośredni zwrot różnicy akcyzy zawartej w cenie zakupu oleju opałowego i gazu płynnego wykorzystywanych na cele opałowe.

Z uwagi na to, iż zaproponowane przez resort finansów nowe stawki podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny, powodujące wzrost kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii, oraz zaproponowane działania osłonowe z tym związane nie uzyskały akceptacji społecznej, jak również biorąc pod uwagę opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych, Minister Finansów wycofał się z wcześniej podjętej decyzji o wprowadzeniu stawek akcyzy określonych w rozporządzeniu z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r.

Od dnia 16 czerwca 2005 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie uchylecia rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 106, poz. 897).

Niniejszym rozporządzeniem utraciło moc rozporządzenie z dnia 30 maja 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 96, poz. 814 i Nr 103, poz. 866), które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r., dotyczące m.in. zrównania stawek akcyzy na olej opałowy do poziomu stawki jak dla oleju napędowego oraz wprowadzenia opodatkowania akcyzą gazu płynnego dla celów opałowych w wysokości jak dla gazu płynnego zużywanego do napędu pojazdów samochodowych, co oznacza, iż regulacje te nie wejdą w życie.

Niewprowadzenie przedmiotowych rozwiązań powoduje konieczność przeciwdziałania patologicznym zjawiskom wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego niezgodnie z przeznaczeniem, tj. do napędu, wyłącznie w drodze intensyfikacji działań kontrolnych w zakresie obrotu paliwami silnikowymi i zmian legislacyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Cepila**

**w sprawie zmiany zasad zatrudniania
polskich pracowników sezonowych w Niemczech
(10194)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na Pana pismo z dnia 7.06.2005 r., znak: SPS-0202-10194/05, przesyłające interpelację Posła Józefa Cepila w sprawie zmiany zasad zatrudniania polskich pracowników sezonowych w Niemczech, uprzejmie wyjaśniam:

Ad pyt. 1. Od dnia wejścia Polski do UE uległa zmianie sytuacja prawna w zakresie zabezpieczenia społecznego. Do polskich pracowników zatrudnionych w innych państwach członkowskich (pracowników migrujących), w tym w Niemczech, mają zastosowanie nie tylko polskie przepisy ubezpieczeniowe, ale przede wszystkim przepisy wspólnotowe w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, tj. rozporządzenie Rady EWG nr 1408/71. Postanowienia tego rozporządzenia muszą być realizowane zarówno przez Polskę, jak i wszystkie pozostałe państwa członkowskie. Rozporządzenie to w części dotyczącej właściwego ustawodawstwa jest zbiorem norm kolizyjnych, które m.in. rozstrzygają, w którym państwie członkowskim pracownik migrujący podlega ubezpieczeniu społecznemu, czyli do systemu którego państwa powinny być odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne i z którego systemu przysługują wszystkie świadczenia.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia 1408/71 podstawową zasadą jest zasada podlegania ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego. Ustawodawstwem tym – na mocy art. 13 ust. 2 pkt a rozporządzenia 1408/71 – jest ustawodawstwo państwa miejsca wykonywania zatrudnienia, a w przypadku dwóch zatrudnień wykonywanych w różnych państwach – ustawodawstwo państwa miejsca zamieszkania (art. 14.2.bi rozporządzenia 1408/71).

Powyższe przepisy wspólnotowe oznaczają w praktyce, że od dnia 1 maja 2004 r. uległa zmianie sytuacja prawna niektórych osób zamieszkałych w Polsce a podejmujących pracę (w tym pracę sezonową) w innym państwie członkowskim. Dotyczy to tych osób, które w Polsce z tytułu swej aktywności zawodowej podlegają ubezpieczeniom społecznym i w czasie swego urlopu wypoczynkowego (ferii, wakacji) podejmują pracę sezonową za granicą. Osoby te – zgodnie z art. 14.2.bi rozporządzenia 1408/71 – podlegają wyłącznie polskim przepisom ubezpieczeniowym i składki na ubezpieczenia społeczne również z tytułu pracy sezonowej wykonywanej, np. w Niemczech, powinny być odprowadzane do polskiego systemu ubezpieczeniowego, tj. do ZUS. Niemiecki pracodawca jest zobowiązany zgłosić pracownika sezonowego do polskiego ubezpieczenia oraz opłacać i rozliczać należne składki ubezpieczeniowe, zgodnie z przepisami obowiązującymi w Polsce.

Osoby nieaktywne zawodowo (np. bezrobotni, studenci, uczniowie, emeryci, renciści) podejmujący sezonowe zatrudnienie w innych państwach członkowskich – zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt a rozporządzenia 1408/71 – podlegają przepisom ubezpieczeniowym państwa miejsca wykonywania zatrudnienia. W przypadku podjęcia pracy sezonowej w Niemczech podlegają zatem ustawodawstwu niemieckiemu. Wejście w życie przepisów wspólnotowych nie zmieniło ich dotychczasowej sytuacji w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Pracodawcy niemieccy – mimo istnienia takiego obowiązku – nie realizowali przepisów wspólnotowych w zakresie zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników sezonowych z Polski. W celu rozwiązania tego problemu strona niemiecka zaproponowała zawarcie dwustronnego porozumienia na mocy art. 17 rozporządzenia 1408/71. Celem porozumienia miało być uzgodnienie odstąpienia od stosowania wyżej wymienionych zasad wspólnotowych w okresie od 1 maja 2004 do 30 czerwca 2005 r.

Strona polska świadoma faktu, że realizacja wyżej wspomnianych przepisów wspólnotowych za okres wsteczny byłaby w praktyce trudno wykonalna, z uwagi na:

- brak identyfikacji grupy osób, której problem dotyczy,
- konieczność wstecznego ściągania składek (od niemieckich pracodawców i polskich pracowników),
- konieczność sprawdzania każdego indywidualnego przypadku i rozliczenia kosztów świadczeń już udzielonych przez niemieckie instytucje ubezpieczeniowe,
- konieczność poniesienia niewspółmiernie wysokich nakładów pracy administracji,
- wystąpienie znacznych dolegliwości po stronie zainteresowanych pracowników sezonowych i ich pracodawców,

uznała, iż zawarcie takiego porozumienia jest wskazane i korzystne dla zainteresowanych osób.

Wobec powyższego w dniu 15.06.2005 r. instytucje łącznikowe wyznaczone do zawierania tego typu porozumień, tj. po stronie polskiej – Centrala Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ZUS), po stronie niemieckiej – Deutsche Verindugsstelle Krankenversicherung – Ausland (DVKA) zawarły polsko-niemieckie porozumienie, zgodnie z którym:

1. Wobec polskich pracowników sezonowych zatrudnionych w tzw. nieznacznym wymiarze (do dwóch miesięcy lub 50 dni roboczych w roku) w Niemczech, które pracowały sezonowo po dniu 30.04.2004 r. lub podejmą pracę najpóźniej do 30.06.2005 r., stosuje się zasady sprzed wejścia Polski do UE, tj.:

- do pracy wykonywanej w Niemczech – ustawodawstwo niemieckie,
- do działalności zarobkowej w Polsce – ustawodawstwo polskie.

2. Wobec polskich pracowników sezonowych zatrudnionych w tzw. nieznacznym wymiarze w Niemczech, które podejmą pracę po dniu 30.06.2005r. zastosowanie mają przepisy wspólnotowe, tj.:

- zasada stosowania tylko jednego ustawodawstwa,

— zasada stosowania ustawodawstwa miejsca wykonywania pracy,

— w przypadku pracy najemnej wykonywanej równocześnie w dwóch państwach stosowanie ustawodawstwa miejsca zamieszkania.

Powyższe ustalenia oznaczają, że od dnia 1 lipca 2005 r. wyłącznie ustawodawstwu:

— polskiemu – podlegają osoby pracujące sezonowo w Niemczech podczas urlopu wypoczynkowego, wakacji czy ferii (zbieg dwóch zatrudnień - pracownik w Polsce i pracownik w Niemczech). W tym przypadku oddział ZUS właściwy dla miejsca zamieszkania pracownika wystawi mu formularz E 101, o ile pracownik dostarczy kopię umowy o pracę z niemieckim pracodawcą i poświadczenie od polskiego pracodawcy, na jaki okres udzielił mu urlopu wypoczynkowego;

— niemieckiemu – podlegają osoby bezrobotne, przebywające na urlopie bezpłatnym, studenci, uczniowie, gospodynie domowe, emeryci, renciści.

Strony nie uzyskały zgodności co do stosowania norm kolizyjnych rozporządzenia 1408/71 do osób prowadzących działalność na własny rachunek, w tym rolników w Polsce i podejmujących pracę sezonową w Niemczech. Co do tej grupy osób między polskimi i niemieckimi instytucjami ubezpieczeniowymi, powstały rozbieżności:

— czy osoby te podlegają ubezpieczeniom w Polsce – zgodnie z zasadą zawartą w art. 14a.1.a rozporządzenia 1408/71,

— czy też w Niemczech – jako państwa miejsca wykonywania zatrudnienia (art. 13.2.a lub art. 14c.a rozporządzenia 1408/71).

Wobec tego ustalono, że właściwe władze zwrócą się o opinię w tej sprawie do Komisji Administracyjnej ds. Zabezpieczenia Społecznego, której najbliższe posiedzenie planowane jest na październik tego roku. Do czasu uzyskania opinii komisji i przyjęcia wspólnego stanowiska obu stron stosowane będzie rozwiązanie przejściowe polegające na tym, że jeżeli pracownik sezonowy nie przedstawi formularza E 101 wydanego przez ZUS, będzie do niego stosowane ustawodawstwo niemieckie. W praktyce oznacza to, że w czasie pracy sezonowej w Niemczech niemiecki pracodawca nie będzie zobowiązany do przekazywania składek ubezpieczeniowych do ZUS.

Biorąc pod uwagę powyższe informacje, należy zauważyć, że Ministerstwo nie dokonało żadnych zmian w zakresie zasad zatrudniania osób zamieszkałych w Polsce podejmujących zatrudnienie w Niemczech. Zawarte porozumienie dotyczy kwestii ubezpieczeń społecznych (nie zasad zatrudniania) i poza usankcjonowaniem nieprawidłowości występujących w okresie zamkniętym od dnia 1 maja 2004 r. do 30 czerwca 2005 r. nie wprowadza żadnych nowych regulacji, które nie wynikałyby już z przepisów obowiązującego w Polsce od dnia 1 maja 2004 r. rozporządzenia 1408/71.

Ad pyt. 2. Obowiązek odprowadzania przez niemieckich pracodawców składek ubezpieczeniowych do ZUS wynika z art. 14.2.bi rozporządzenia 1408/71 – zgodnie z którym osoby zamieszkałe w Polsce, a podejmujące pracę (w tym pracę sezonową) w innym

państwie członkowskim, podlegają przepisom ubezpieczeniowym państwa miejsca zamieszkania. W takim przypadku składki na ubezpieczenia społeczne, również z tytułu pracy sezonowej wykonywanej w Niemczech, powinny być odprowadzane do polskiego systemu ubezpieczeniowego, tj. do ZUS.

Powyższa regulacja dotyczy tylko jednej grupy osób spośród wszystkich zatrudnianych w Niemczech. Dotyczy ona wyłącznie osób, które pracują w Polsce i w czasie płatnego urlopu wypoczynkowego (wakacji, ferii) dodatkowo podejmują pracę w Niemczech – jako pracownicy sezonowi. Niewątpliwie ta grupa osób może być postrzegana przez pracodawców niemieckich jako mniej atrakcyjna. Jednakże należy pamiętać, że:

— nie może być to powodem łamania przepisów wspólnotowych w zakresie zabezpieczenia społecznego,

— może to spowodować większe zainteresowanie pracodawców niemieckich zatrudnianiem osób bezrobotnych z Polski.

Ad pyt. 3. Zasady opłacania składek ubezpieczeniowych określa ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Ustawa nie przewiduje możliwości odmiennego uregulowania zasad opłacania składek dla jakiegś szczególnej grupy osób. Dlatego też w stosunku do osób będących w Polsce pracownikami i podejmujących pracę sezonową w Niemczech muszą być stosowane zasady wynikające z powołanej ustawy. Jednakże należy pamiętać, że z opłacaniem składek ubezpieczeniowych wiąże się obowiązek zapewnienia świadczeń z zabezpieczenia społecznego. Biorąc pod uwagę, że osoby te z tytułu pracy sezonowej w Niemczech będą podlegały ubezpieczeniu w Polsce, to polskie instytucje będą zobowiązane do zapewnienia należnych świadczeń z tytułu wszystkich ryzyk ubezpieczeniowych, jak np. świadczeń z tytułu choroby, wypadku przy pracy, niezdolności do pracy, emerytury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Cepiła**

**w sprawie skutków podniesienia stawek
podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny
(10196)**

W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2005 r. znak: SPS-0202-10196/05, przy którym nadesłano interpelację Pana Posła Józefa Cepiła w sprawie podniesienia podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z koniecznością przeciwdziałania patologicznym zjawiskom Ministerstwo Finansów przygo-

towało rozporządzenie Ministra Finansów zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, którego głównym celem było wyeliminowanie szarej strefy i strat wynikających z nieuczciwych praktyk wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego przeznaczonych na cele opałowe do napędu pojazdów samochodowych.

Powyższe zjawiska patologiczne mają ujemny wpływ na przebieg realizacji budżetu państwa w zakresie wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

Proponowane rozwiązania zdecydowanie ograniczyłyby szarą strefę na rynku oleju opałowego i gazu płynnego, wpływając w ten sposób na poprawę sytuacji budżetu państwa.

W dniu 30 maja 2005 r. Minister Finansów podpisał ww. rozporządzenie, które zostało opublikowane w Dz. U. Nr 96, poz. 814 z dnia 2 czerwca 2005 r. i miało obowiązywać od dnia 17 czerwca 2005 r.

Rozporządzenie wprowadzało m.in.:

— zrównanie stawki akcyzy na olej opałowy lekki do poziomu stawki jak dla oleju napędowego. Oznaczałoby to, iż stawka akcyzy od oleju opałowego lekkiego wzrosłaby z kwoty 233,00 zł/1.000 l do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l,

— zrównanie stawki akcyzy do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l również dla olejów napędowych zabarwionych na czerwono i oznaczonych znaczkiem, przeznaczonych na cele opałowe,

— opodatkowanie olejów napędowych wykorzystywanych do celów opałowych i olejów opałowych lekkich w przypadku, gdy nie są one prawidłowo zabarwione i oznakowane lub są wykorzystywane na cele inne niż opałowe, maksymalną stawką akcyzy przewidzianą dla oleju napędowego,

— podwyższenie stawki akcyzy na olej opałowy ciężki do wysokości zbliżonej do maksymalnej stawki akcyzy dla oleju opałowego ciężkiego, określonej w ustawie o podatku akcyzowym, tj. do poziomu 695,00 zł/1.000 kg. Aktualnie olej opałowy ciężki obciążony jest stawką akcyzy w wysokości 60,00 zł/1.000 kg. Nieuczciwi podatnicy płacą niską akcyzę za olej opałowy ciężki, a następnie wykorzystują go bezpośrednio do napędu lub jako komponent do wytworzenia oleju napędowego,

— objęcie podatkiem akcyzowym gazu płynnego propanu, butanu, mieszanin propanu-butanu i innych gazów płynnych do celów opałowych w wysokości 695,00 zł/1.000 kg (tj. jak dla gazu zużywanego do napędu pojazdów samochodowych). Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Finansów wynika, iż nieopodatkowany akcyzą gaz jest przetankowywany do stacjonarnych zbiorników na stacjach autogazu, a następnie sprzedawany do napędu pojazdów samochodowych.

Z uwagi na to, iż rozwiązania zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu spotkały się z ostrą krytyką społeczną, Pan Premier Marek Belka podjął decyzję o przesunięciu terminu wejścia w życie powyższego rozporządzenia na dzień 1 sierpnia 2005 r. Opóźnienie terminu obowiązywania nowych stawek akcyzy na olej opałowy i napędowy wykorzystywany na cele grzewcze oraz wprowadzenie akcyzy na gaz płynny stosowany do celów opałowych związane było z koniecznością

równoległego przygotowania regulacji osłonowych mających zminimalizować negatywne skutki finansowe wzrostu kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii.

Minister Finansów, wykonując decyzję Premiera, podpisał rozporządzenie z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie zmiany rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 103, poz. 866) przesuwające termin wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego na dzień 1 sierpnia 2005 r.

Minister Finansów zaproponował również działania osłonowe, które obejmowałyby podmioty zużywające olej opałowy, napędowy oraz gaz płynny do celów opałowych, poprzez zwiększenie dodatków mieszkaniowych lub bezpośredni zwrot różnicy akcyzy zawartej w cenie zakupu oleju opałowego i gazu płynnego wykorzystywanych na cele opałowe.

Z uwagi na to, iż zaproponowane przez resort finansów nowe stawki podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny, powodujące wzrost kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii, oraz zaproponowane działania osłonowe z tym związane nie uzyskały akceptacji społecznej, jak również biorąc pod uwagę opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych, Minister Finansów wycofał się z wcześniej podjętej decyzji o wprowadzeniu stawek akcyzy określonych w rozporządzeniu z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r.

Od dnia 16 czerwca 2005 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie uchylecia rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 106, poz. 897).

Niniejszym rozporządzeniem utraciło moc rozporządzenie z dnia 30 maja 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 96, poz. 814 i Nr 103, poz. 866), które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r., dotyczące m.in. zrównania stawek akcyzy na olej opałowy do poziomu stawki jak dla oleju napędowego oraz wprowadzenia opodatkowania akcyzą gazu płynnego dla celów opałowych w wysokości jak dla gazu płynnego zużywanego do napędu pojazdów samochodowych, co oznacza, iż regulacje te nie wejdą w życie.

Niewprowadzenie przedmiotowych rozwiązań powoduje konieczność przeciwdziałania patologicznym zjawiskom wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego niezgodnie z przeznaczeniem, tj. do napędu, wyłącznie w drodze intensyfikacji działań kontrolnych w zakresie obrotu paliwami silnikowymi i zmian legislacyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie zasad opodatkowania
czynności wykonywanych na rzecz sądów
przez adwokatów i radców prawnych będących
pełnomocnikami z urzędu oraz biegłych sądowych
i tłumaczy przysięgłych (10199)**

Szanowny Panie Marszałku! Stosownie do postanowień art. 193 ust. 1 i 2 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (j.t. MP. Nr 23, poz. 398, ze zm.) uprzejmie przesyłam na ręce Pana Marszałka odpowiedź na skierowaną do mnie przez Panią Posel Teresę Piotrowską interpelację w sprawie zasad opodatkowania czynności wykonywanych na rzecz sądów przez adwokatów i radców prawnych będących pełnomocnikami z urzędu oraz biegłych sądowych i tłumaczy przysięgłych.

Po krótkim przedstawieniu wątpliwości, jakie pojawiły się w związku z nowymi regulacjami i dokonaną przez Ministra Finansów interpretacją przepisów prawa podatkowego, w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych na rzecz sądów i prokuratury przez adwokatów, radców prawnych, biegłych sądowych i tłumaczy przysięgłych, Pani Posel stawia w konkluzji następujące pytania:

1. Dlaczego rozporządzenia opublikowano dopiero w Dz. U. Nr 95 z 31 maja 2005 r. bez wymaganego prawem okresu *vacatio legis* (1 czerwca przepisy te były dostępne tylko w Internecie)?

2. Kiedy powstaje obowiązek podatkowy w przypadku usług świadczonych przez osoby fizyczne, prawne i jednostki organizacyjne świadczące usługi jako biegli sądowi i tłumacze przysięgli na rzecz Policji i innych organów dochodzeniowych (w rozporządzeniu nie uwzględniono faktu, iż prokurator nie jest jedynym organem prowadzącym dochodzenie w sprawach karnych i karnych skarbowych)?

3. Czy i na jakich zasadach opodatkowaniu VAT podlegają usługi biegłych sądowych/tłumaczy/pełnomocników z urzędu świadczone między 1 maja 2004 r. a 31 maja 2005 r., jak również przed 1 maja 2004 r., jeżeli:

4. usługę wykonano przed 1 maja 2004 r., lecz zapłaty dokonano po tej dacie, np. w maju 2004 r. bądź w czerwcu 2005 r., ewentualnie

5. usługę wykonano między 1 maja 2004 r. a 31 maja 2005 r., a zapłaty dokonano po 31 maja 2005 r.?

6. Czy w świetle powyższego właściwa jest (od 1 maja 2004) praktyka wydziałów finansowych sądów/prokuratur/komend policji polegająca na pobieraniu zaliczek na podatek dochodowy od ww. należności na zasadach obowiązujących dla działalności wykonywanej osobiście oraz jakie ewentualnie zmiany w tym zakresie nastąpią po 1 czerwca 2005 r.?

7. Czy Minister Finansów planuje wydanie rozporządzenia w sprawie zaniechania poboru podatku VAT (albo zwolnienia z podatku) od usług biegłych, tłumaczy oraz pełnomocników z urzędu wykonywanych np. przed 1 maja 2004 r. (ew. także przed 1 czerwca 2005 r.), za które należność uiszczono po tej dacie, bądź inne działania mające na celu pomoc zainteresowanym w wyjściu z zaistniałej skomplikowanej sytuacji?

8. W jaki sposób obliczyć równowartość kwoty, o której mowa w art. 113 ust. 1 ustawy o VAT, w sytuacji gdy biegli nie dysponują dokumentami umożliwiającymi im odróżnienie kwot wypłaconych im przed 1 maja 2004 r. od pozostałych wypłat za 2004 r.?

9. Czy i ewentualnie na jakich zasadach podlegają opodatkowaniu VAT i podatkiem dochodowym przyznane biegłym zgodnie z odrębnymi przepisami kwoty z tytułu zwrotu kosztów (noclegi, diety, przejazdu, podróże, koszty zużytych materiałów), gdyż obecnie sądy wypłacając biegłym wynagrodzenia, traktują ww. kwoty jako opodatkowane składniki wynagrodzenia?

10. Czy Ministrowie nie widzą konieczności odrębnego uregulowania zasad wystawiania faktur/faktur korygujących przez biegłych poprzez np. wystawianie jednej faktury za czynności wykonane w miesiącu na rzecz danego sądu (zamiast jak obecnie wystawiania rachunku za opinię w każdej sprawie), odmiennego określenia usługi (świadczone na rzecz sądu – opinia w sprawie ... 1 szt., albo rachunek według stawki godzinowej za każdą czynność w danej sprawie, zob. pytanie 19), ceny jednostkowej (czy cena wynikająca z obecnych przepisów o wynagrodzeniu biegłych jest ceną netto czy brutto? zob. pyt. 10, 11), liczby egzemplarzy faktury (§ 21 rozporządzenia w sprawie (...) faktur)? Może warto wprowadzić zasadę, że to sądy wystawiają faktury biegłym (zgodnie z § 10 rozporządzenia)?

11. Czy i na jakich zasadach biegli mogą skorzystać z opodatkowania „podatkiem liniowym z art. 30c ustawy o PIT (podobnie jak miało to miejsce do 31.12.2003 r. w odniesieniu do tzw. drobnych zleceń z dawnego art. 30 ust. 1 pkt 3 ustawy o PIT)?

12. Czy Minister Sprawiedliwości planuje zmiany rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 46, poz. 254, ze zm.) oraz rozporządzeń w sprawie opłat za czynności adwokackie i radcowskie, uwzględniające objęcie ww. usług podatkiem od towarów i usług od 1 maja 2004 r., czy też chce skutkami wprowadzenia podatku VAT obciążyć w całości usługodawców wymiaru sprawiedliwości?

13. Czy Ministrowie uwzględnili fakt, że przepisy dotyczące wynagrodzeń biegłych sądowych (Dekret z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym – Dz. U. Nr 49, poz. 445) pochodzą z czasów, gdy nikt jeszcze nie myślał o wprowadzeniu podatku VAT?

14. Czy Minister Finansów jest świadomy tego, że jego interpretacja (zob. pytanie 3) może spowodować, iż licząca kilkadziesiąt tysięcy osób grupa biegłych/tłumaczy/pełnomocników z urzędu, którzy dowie-

dzieli się, że od 1 maja 2004 r. są przedsiębiorcami, pozostaje od tego czasu w stanie zaległości podatkowej wobec budżetu państwa (oraz wobec ZUS i NFZ) z wszelkimi, również karnoskarbowymi, konsekwencjami tego faktu?

15. Czy i ewentualnie jak ma wyglądać złożenie korekt zeznań rocznych w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2004 r. oraz deklaracji na podatek od towarów i usług od maja 2004 r. przez biegłych, którzy nigdy nie byli podatnikami VAT, a często także przedsiębiorcami (np. lekarze), a jak się teraz okazało, od ponad roku są zobowiązani do prowadzenia ewidencji dla potrzeb tego podatku VAT oraz rozliczania go, a ponadto do rozliczania się z podatku dochodowego od osób fizycznych bez pośrednictwa płatnika (sądu/prokuratury/policji), a co za tym idzie, powinni otrzymywać należności w kwotach brutto, a nie jak obecnie, po potrąceniu zaliczek na podatek dochodowy?

16. Czy wydziały finansowe sądów powinny w związku z powyższym dokonać korekty przesłanych biegłym informacji o wysokości osiągniętych dochodów w 2004 r.?

17. Jak pogodzić sytuację, że biegły sądowy jest przedsiębiorcą rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług, a dla celów podatku dochodowego od osób fizycznych jest traktowany jako osobiście wykonujący działalność, ze skutkami wynikającymi z art. 41 ust. 1 ustawy z 26 listopada 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zm.), podczas gdy należałoby zastosować w tym przypadku art. 44 ust. 1a pkt 3 tej ustawy?

18. Dlaczego biegły sądowy jest dla celów opodatkowania VAT traktowany jako podmiot samodzielny, skoro jest ustanawiany na kadencję, działa przy sądzie okręgowym i jest podporządkowany prezesowi sądu okręgowego, który może odwołać biegłego z funkcji w każdym czasie i bez szczególnych formalności? Czy w związku z tym planowane jest uregulowanie statusu prawnego biegłych sądowych w sposób zbliżony do obecnie obowiązujących przepisów o tłumaczach przysięgłych?

19. Czy wchodząca w życie z dniem 1 czerwca 2005 r. nowelizacja art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 90, poz. 756) wpływa na zmianę stanowiska Ministra w sprawie opisanej wyżej (pyt. 1) np. poprzez przyjęcie, że dopiero z dniem 1 czerwca br. podlegają opodatkowaniu VAT czynności wykonywane na rzecz sądu przez biegłych, tłumaczy oraz pełnomocników z urzędu?

20. Dlaczego nie zostało upublicznione pismo Ministra w sprawie zasad opodatkowania VAT usług świadczonych przez biegłych, datowane 11 lutego 2005 r. (PP3-812-917/2004/AK/3045), zawierające stanowisko analogiczne z obecnie prezentowanym, a kolejne pismo w tej sprawie zostaje opublikowane dopiero teraz, z ponaddwumiesięcznym opóźnieniem?

21. Czy planowana jest zmiana § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 46, poz. 254, ze zm.) w części tzw. karty pracy biegłego,

gdyż karta ta jest w obecnym stanie prawnym zbędna, skoro zawarte w niej dane (o liczbie godzin pracy) mogą znaleźć się na fakturze/rachunku wystawionym przez biegłego?

22. Czy Minister Sprawiedliwości wie, że obecne zasady wynagrodzenia biegłych na tyle nie przystają do realiów gospodarczych (niskie stawki godzinowe, niskie kwotowe określone widełkowo dla biegłych lekarzy), co powoduje, iż powszechną praktyką jest ustalanie wynagrodzeń biegłych na podstawie liczby godzin pracy?

Na wstępie chciałbym uprzejmie poinformować Panią Posel, iż zakres spraw objętych interpelacją wykracza poza ustalone kompetencje Ministra Sprawiedliwości, wobec czego zwróciłem się do ministra właściwego do spraw finansów publicznych w celu uzyskania stanowiska w sprawach, które są zastrzeżone do jego właściwości.

W interesujących Panią Posel kwestiach Minister Finansów przedstawił, co następuje.

Odpowiadając na pytanie pierwsze, Minister Finansów uprzejmie zauważył, że oba wymienione przez Panią Posel rozporządzenia zostały wydane przede wszystkim w związku z ustawą z dnia 21 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Ustawa ta została ogłoszona w Dzienniku Ustaw z dnia 23 maja 2005 r. Nr 90 pod poz. 756. W związku z powyższym ogłoszenie rozporządzenia, o którym mowa w interpelacji Pani Posel, nie mogło nastąpić wcześniej. Akty prawne wykonawcze do ustawy nie mogą być wydane, a nawet podpisane przed dniem opublikowania ustawy. Ustawy bowiem podobnie jak inne źródła prawa są obowiązujące dopiero po ich opublikowaniu.

Ponadto poinformował, iż obowiązujące zasady techniki legislacyjnej – art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. Nr 62, poz. 718, z późn. zm.) – przewidują, że w uzasadnionych przypadkach akty normatywne mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż czternaście dni. Taka sytuacja wystąpiła w omawianym przypadku.”

Udzielając odpowiedzi na pytanie drugie i trzecie, Minister Finansów podkreślił, iż „obowiązek podatkowy z tytułu świadczenia usług (np. adwokatów, biegłych sądowych czy tłumaczy przysięgłych) na zlecenie sądów lub prokuratury do dnia 31 maja 2005 r. powstawał według zasad ogólnych określonych w art. 19 ust. 1 lub ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.).

Od dnia 1 czerwca 2005 r. po wejściu w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 95, poz. 797) obowiązek podatkowy przy świadczeniu usług na rzecz sądów powszechnych, administracyjnych, wojskowych lub prokuratury przez osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki

organizacyjne niemające osobowości prawnej, którym sądy te lub prokurator, na podstawie właściwych przepisów, zleciły wykonanie określonych czynności związanych z postępowaniem sądowym lub przygotowawczym, powstaje z chwilą otrzymania całości lub części zapłaty.

Natomiast w przypadku świadczenia usług przez ww. grupę na rzecz Policji i innych organów dochodzeniowych, które zleciły tej grupie wykonanie określonych czynności związanych z postępowaniem przygotowawczym, obowiązek podatkowy powstaje na zasadach ogólnych, określonych w art. 19 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Usługi wykonane przed dniem 1 maja 2004 r. podlegają opodatkowaniu według zasad obowiązujących w ustawie z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, bez względu na moment otrzymania zapłaty.

Jednocześnie Minister Finansów uprzejmie poinformował, iż w razie pojawienia się wątpliwości w powyższym zakresie podatnicy, o których mowa wyżej, mogą wystąpić z pisemnym wnioskiem do właściwego naczelnika urzędu skarbowego w celu uzyskania pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w swoich indywidualnych sprawach. Składając wniosek, o którym mowa wyżej, podatnik obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego oraz własnego stanowiska w sprawie.”

W odpowiedzi na pytanie czwarte Minister Finansów wskazał, że „stosownie do postanowień art. 13 pkt 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.), za przychody z działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, uważa się przychody osób, którym organ władzy lub administracji państwowej albo samorządowej, sąd lub prokurator, na podstawie właściwych przepisów, zlecił wykonanie określonych czynności, a zwłaszcza przychody biegłych w postępowaniu sądowym, dochodzeniowym i administracyjnym oraz płatników (...) i inkasentów należności publiczno-prawnych, a także przychody z tytułu udziału w komisjach powoływanych przez organy władzy lub administracji państwowej albo samorządowej (...).

Zatem, na gruncie przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, przychody: adwokatów z tytułu pomocy prawnej świadczonej z urzędu, na zlecenie sądu, biegłych sądowych czy tłumaczy przysięgłych wykonujących czynności na zlecenie sądu bądź prokuratury czy policji należy kwalifikować do przychodów, o których mowa w powołanym wyżej art. 13 pkt 6 w związku z art. 10 ust. 1 pkt 2 tej ustawy.

Konsekwencją powyższego jest spoczywający na podmiotach dokonujących wypłaty przedmiotowych należności obowiązek płatnika określony w art. 41 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W myśl tej regulacji, płatnicy (np. sądy, prokuratura, policja) są obowiązani do poboru zaliczek na podatek dochodowy w wysokości 19% należności pomniejszo-

nej o koszty uzyskania przychodów w wysokości określonej w art. 22 ust. 9. Z kolei, na podstawie art. 42 ust. 1 tej ustawy, płatnicy przekazują kwoty pobranych zaliczek na podatek w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek urzędu skarbowego, którym kieruje naczelnik urzędu skarbowego właściwy według siedziby płatnika, przesyłając równocześnie deklaracje według ustalonego wzoru. Następnie, w terminie do końca lutego roku następującego po roku podatkowym, płatnicy obowiązani są przesłać podatnikom oraz naczelnikom urzędów skarbowych właściwym ze względu na miejsce zamieszkania podatników imienne informacje o wysokości dochodu na formularzu PIT-8B.

Warto zauważyć, iż Minister Finansów, działając na podstawie art. 14 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), wydał urzędową interpretację przepisów – pismo z dnia 4 września 2002 r., Nr PB5/KD-033-317-2122/02 – dotyczącą kwestii opodatkowania przychodów adwokatów z tytułu pomocy prawnej świadczonej z urzędu, na zlecenie sądu, której treść jest nadal aktualna.

Mimo iż w tej interpretacji mowa jest tylko o przychodach adwokatów »z urzędu«, to zasada kwalifikowania do źródła przychodu, o którym mowa w art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ma zastosowanie także do przychodów biegłych sądowych oraz tłumaczy przysięgłych wykonujących czynności na zlecenie sądu bądź prokuratury czy policji.

W świetle powyższego praktyka, o której mowa w pytaniu, tj. pobór przez płatników (sądy, prokuraturę, policję) zaliczek na podatek dochodowy od wypłaconych adwokatom »z urzędu«, biegłym sądowym, tłumaczom przysięgłym należności z tytułu wykonanych na ich zlecenie czynności, jest zgodna z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa podatkowego. W resorcie finansów nie są prowadzone obecnie prace, które miałyby zmienić ten stan prawny.”

W odpowiedzi na pytanie piąte Minister Finansów wskazał, iż „brak jest uzasadnienia do wydania przez Ministra Finansów aktu prawnego w zakresie udzielania ulg podatkowych w podatku od towarów i usług dla biegłych, tłumaczy oraz »pełnomocników« z urzędu.

Należy jednak zauważyć, iż przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) przewidują różne formy pomocy, np.: umarzenie w całości lub w części zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę (art. 67 ustawy) lub rozłożenie na raty zapłaty zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę (art. 48 § 1 pkt 2 ustawy), jeżeli u podatnika występują okoliczności, o których mowa w tych przepisach, uzasadniające udzielenie takiej »ulgi«. W związku z powyższym w sytuacjach określonych w ww. ustawie podatnicy mają prawo do wystąpienia do organów podatkowych z takimi wnioskami.”

Udzielając odpowiedzi na pytanie szóste, Minister Finansów podkreślił, iż „zdziwienie budzi informacja, że biegli nie dysponują dokumentami umożliwiającymi

mi im odróżnienie kwot wypłaconych przed dniem 1 maja 2004 r. od pozostałych wypłat za 2004 r. Powołanie biegłego np. przez sąd dokonywane jest według określonych reguł. Podatnik powinien posiadać dokumenty związane z powołaniem go do tej funkcji, podobnie jak dokumenty związane z przyznaniem mu wynagrodzeniem. Poza tym zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług podatnicy podatku od towarów i usług obowiązani są do prowadzenia ewidencji dla potrzeb podatku od towarów i usług.”

Odpowiadając na pytanie siódme, Minister Finansów wskazał, że „na gruncie przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych otrzymane przez biegłych zgodnie z odrębnymi przepisami kwoty z tytułu zwrotu kosztów (noclegi, diety, przejazdu, podróże, koszty zużytych materiałów) stanowią przychody w rozumieniu art. 13 pkt 6 tej ustawy.

Należy przy tym podkreślić, iż w myśl generalnej zasady podatku dochodowego od osób fizycznych, wyrażonej w art. 9 ust. 1 tej ustawy, opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a i 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

Zatem – co do zasady – opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkie dochody, z wyjątkiem tych, które ustawodawca enumeratywnie wymienił jako zwolnione od podatku, oraz tych, od których Minister Finansów w drodze rozporządzenia zaniechał poboru podatku.

Analiza katalogu zwolnień przedmiotowych wskazuje natomiast, iż na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 16 lit.b ustawy wolne od podatku dochodowego są diety i inne należności za czas podróży osoby niebędącej pracownikiem – do wysokości określonej w odrębnych ustawach lub w przepisach wydanych przez ministra właściwego do spraw pracy w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju.

Jednakże powyższy przepis stosuje się, jeżeli otrzymane świadczenia nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów i zostały poniesione w celu osiągnięcia przychodów.

Dlatego też płatnicy powinni uwzględniać przy poborze zaliczek na podatek dochód wolny od podatku z tytułu diet i innych należności za czas podróży osoby niebędącej pracownikiem, pomniejszając ich dochód do opodatkowania.

Równocześnie warto zwrócić uwagę, że płatnik przy poborze zaliczek na podatek jest zobligowany do stosowania kosztów uzyskania przychodów w wysokości określonej w art. 22 ust. 9 pkt 4 ustawy, stanowiących 20% przychodu. Przy czym koszty te oblicza się od przychodu pomniejszonego o potrącone przez płatnika w danym miesiącu składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz na ubezpieczenie chorobowe,

o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 lit.b, których podstawę wymiaru stanowi ten przychód.

W przypadku omawianych przychodów płatnicy są zatem obowiązani do uwzględniania kosztów w powyższej wysokości. Przepis ust. 10 w art. 22 ustawy daje jednak podatnikowi prawo do przyjęcia (w zeznaniu podatkowym) kosztów uzyskania w wysokości kosztów faktycznie poniesionych, o ile podatnik udowodni, że koszty te były wyższe niż wynikające z zastosowania powyższej normy procentowej. Jeśli zatem koszt zużytych materiałów przewyższa określoną w przepisie normę procentową, podatnik może – stosując powołaną zasadę – uwzględnić w zeznaniu podatkowym faktyczne koszty.

W zakresie podatku od towarów i usług uprzejmie informuję, iż jeżeli koszty, wskazane w interpelacji, zostaną w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych zaliczone do kosztów uzyskania przychodów, to wówczas po dopełnieniu obowiązków wynikających z ustawy z dnia 11 marca 2004 r. (tj. np. zarejestrowaniu się jako podatnik podatku od towarów i usług, złożeniu deklaracji dla podatku od towarów i usług) podatnikom podatku od towarów i usług będzie przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego.”

W odpowiedzi na pytanie ósme z pytań Minister Finansów zauważył, iż „rozwiązania zaproponowane w przedmiotowej interpelacji w zakresie wprowadzenia nowych zasad wystawiania faktur przez biegłych sądowych nie zasługują na uwzględnienie. Zauważyć należy, iż wynagrodzenia biegłych sądowych wypłacane są co do zasady po uprawomocnieniu się wyroku w konkretnej sprawie, a nie po każdym zakończonym miesiącu. Przyjęcie regulacji wystawiania faktur/ faktur korygujących raz w miesiącu nie korelowałoby zatem ani z momentem wykonania usługi, ani z momentem powstania obowiązku podatkowego.

Jednocześnie biorąc pod uwagę obowiązujące obecnie uwarunkowania związane z wystawianiem faktur przez nabywcę (§ 10 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, zaliczkowego zwrotu podatku, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług) – faktury nie mogą być wystawiane przez sądy za np. biegłych sądowych.”

Odpowiadając na pytanie dziewiąte, Minister Finansów wyjaśnił, że „począwszy od dnia 1 stycznia 2004 r., podatnicy prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą mają możliwość wyboru sposobu opodatkowania dochodów 19-procentową stawką.

Podkreślić należy, iż ten sposób opodatkowania ma zastosowanie wyłącznie do dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej.

Wyboru sposobu opodatkowania dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej 19-procentową stawką podatnicy dokonują, składając właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego pisemne oświadczenie w terminie do dnia 20 stycznia roku po-

datkowego. Jeżeli natomiast podatnik rozpoczyna prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej w trakcie roku podatkowego, obowiązany jest złożyć oświadczenie w terminie do dnia poprzedzającego rozpoczęcie tej działalności, nie później jednak niż w dniu uzyskania pierwszego przychodu.

Nie zmienia to jednak faktu, że opodatkowanie na zasadach określonych w art. 30c ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych mogą wybrać podatnicy wyłącznie dla dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej, zdefiniowanej w art. 5a pkt 6 ustawy.

Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych – na użytek tej ustawy – pozarolniczą działalność gospodarczą definiuje jako działalność zarobkową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły, prowadzoną we własnym imieniu i na własny lub cudzy rachunek, z której uzyskane przychody nie są zaliczane do innych przychodów ze źródeł wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–9.

Przychody osiągnięte przez biegłych z tytułu czynności wykonywanych na zlecenie i na rzecz sądu ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych kwalifikuje do przychodów z działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 13 pkt 6 w związku z art. 10 ust. 1 pkt 2. Źródłem tych przychodów nie jest pozarolnicza działalność gospodarcza. Tym samym dochody uzyskane przez biegłego z tytułu czynności wykonywanych na zlecenie i na rzecz sądu, nie mogą być opodatkowane według jednolitej 19-procentowej stawki podatku.

Prezentując powyższe, należy jednocześnie zauważyć, że kwalifikacja osiąganych przez biegłego przychodów z tytułu czynności wykonywanych na zlecenie i na rzecz sądu do przychodów z działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie pozbawia podatnika możliwości wyboru sposobu opodatkowania jednolitą 19-procentową stawką podatku dochodowego, w odniesieniu do uzyskiwanych jednocześnie innych dochodów, zaliczanych do pozarolniczej działalności gospodarczej.”

Przedstawiając odpowiedź na pytanie dwunaste, Minister Finansów wyjaśnił, iż „obowiązująca od dnia 1 maja 2004 r. ustawa o podatku od towarów i usług dostosowała obowiązujące w Polsce przepisy do wymogów wynikających z przepisów Szóstej Dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC). Projekt tej ustawy był przedmiotem szerokich konsultacji nie tylko międzyresortowych, ale i społecznych.

Dla potrzeb ww. ustawy została zdefiniowana samodzielna działalność gospodarcza, której wykonywanie decyduje o uznaniu podmiotu za podatnika podatku od towarów i usług. Definicja ta objęła także działalność osób wykonujących wolne zawody, również wówczas gdy czynność została wykonana jedno-

razowo w okolicznościach wskazujących na zamiar wykonywania czynności w sposób częstotliwy.

Należy jednak wyraźnie podkreślić, że przedmiotowe czynności podlegały również opodatkowaniu w ramach ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, z późn. zm.) obowiązującej przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.). Usługi te jedynie korzystały ze zwolnienia od podatku.

W przypadku pojawienia się wątpliwości dotyczących zastosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie podatnikowi przysługuje prawo do wystąpienia z pisemnym wnioskiem do właściwego naczelnika urzędu skarbowego w trybie określonym w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Biegli, tłumacze, pełnomocnicy z urzędu, u których wystąpiły wątpliwości w kwestii opodatkowania ich czynności, mieli możliwość uzyskania w wyżej wskazanym trybie ww. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. konkretnych informacji w swoich indywidualnych sprawach. Organy podatkowe udzielały takich odpowiedzi.”

Udzielając odpowiedzi na pytanie trzynaste, Minister Finansów zaznaczył, iż „trudno przesądzać, czy w ogóle istnieje konieczność złożenia przez biegłych korekt zeznań podatkowych o wysokości osiągniętego dochodu w 2004 r. Stosownie bowiem do postanowień art. 155 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, w przypadkach nieuregulowanych w odrębnych przepisach, do przychodów opodatkowanych podatkiem dochodowym od osób fizycznych nie zalicza się należnego podatku od towarów i usług oraz zwróconej różnicy podatku od towarów i usług.

Powyższy przepis znajduje zatem zastosowanie w odniesieniu do przypadków, gdy przychody uzyskiwane z działalności wykonywanej osobiście nie korzystają z wyłączenia z opodatkowania podatkiem od towarów i usług. Wówczas do przychodów opodatkowanych podatkiem dochodowym od osób fizycznych nie zalicza się kwoty należnego podatku od towarów i usług oraz zwróconej różnicy podatku od towarów i usług.

Dlatego też złożenie korekt zeznań podatkowych za 2004 r. byłoby konieczne jedynie w przypadku podatników: w tym biegłych sądowych, adwokatów »z urzędu«, czy tłumaczy przysięgłych, którzy w tych zeznaniach wykazaliby przychody »brutto«, czyli łącznie z podatkiem od towarów i usług. Korekt nie musieliby natomiast składać ci podatnicy, którzy uwzględniając podatek od towarów i usług, wykazali w zeznaniu przychód w wielkościach »netto«.

Natomiast zasady i tryb składania deklaracji podatkowych dla podatku od towarów i usług regulują przepisy ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. W przypadkach, w których biegli nie składali wcześniej deklaracji podatkowych dla podatku od towarów i usług i nie dokonali rejestracji dla potrzeb tego podatku, są zobowiązani do ich złożenia i dopełnienia wymogu zarejestrowania jako podatnik VAT. Natomiast jeżeli w składanych deklaracjach nie wykazywano wartości

czynności wykonywanych na rzecz sądów, należy złożyć korektę tych rozliczeń. Nie dotyczy to oczywiście tych podatników, którzy z tytułu rodzaju wykonywanych świadczeń mieliby prawo do korzystania w tym okresie ze zwolnienia podmiotowego.”

Udzielając odpowiedzi na pytanie czternaste, Minister Finansów zauważył, iż „złożenie obecnie przez płatników korekt informacji podatkowych PIT-8B, polegających na wykazywaniu przychodów w kwotach netto, nie jest zasadne. Pamiętać bowiem należy, że informacja o wysokości dochodu ma odzwierciedlić stan faktyczny zaistniały w trakcie roku podatkowego. Płatnik musi zatem pokazać w tej informacji sumy: przychodów, kosztów, dochodów, które w trakcie roku służyły do obliczenia zaliczek na podatek. Jeśli więc przy poborze zaliczek na podatek płatnik przyjmował przychód »brutto«, to winien wykazać w informacji te kwoty. Natomiast na podatniku składającym zeznanie podatkowe spoczywa obowiązek prawidłowego rozliczenia się z podatku dochodowego od osób fizycznych.”

W odpowiedzi na pytanie piętnaste Minister Finansów wskazał, że „na system podatkowy składa się wiele podatków. Podatek dochodowy od osób fizycznych i podatek od towarów i usług to dwa różne podatki. Podatki te mają m.in. różne funkcje i zakres opodatkowania i z tego też względu odmiennie określają obowiązki podatników. Nie ma zatem sprzeczności w uregulowaniach obu wymienionych ustaw. Należy bowiem zauważyć, iż w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych przedmiotem opodatkowania jest dochód podatników, w tym: biegłych sądowych, adwokatów »z urzędu« czy tłumaczy przysięgłych, uzyskany z wykonywania czynności na zlecenia sądu, policji lub prokuratury, natomiast w ustawie o podatku od towarów i usług przedmiotem opodatkowania są czynności polegające na odpłatnej dostawie towarów i odpłatnym świadczeniu usług przez podatników tego podatku.

Przy czym należy zauważyć, iż w tym przypadku nie ma zastosowania art. 44 ust. 1a pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przepis ten dotyczy wyłącznie sytuacji, gdy podatnik uzyskuje przychody bez pośrednictwa płatnika. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w rozpatrywanej sytuacji. W odniesieniu bowiem do przychodów biegłych sądowych, adwokatów »z urzędu« czy tłumaczy przysięgłych sądy, policja lub prokuratura, tj. organy, na zlecenie których podatnicy ci wykonują określone czynności, są płatnikami, o których mowa w art. 41 ust. 1 tej ustawy.”

Odpowiadając na pytanie szesnaste, Minister Finansów zaznaczył, iż „biegły sądowy jest podatnikiem podatku od towarów i usług prowadzącym samodzielnie działalność gospodarczą, w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, i nie korzysta z wyłączeń określonych w art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy, gdyż wykonywane przez niego czynności nie spełniają warunków określonych w ww. przepisach.

Należy zauważyć, iż definicja »samodzielnej działalności gospodarczej« określona w art. 15 ust. 2 usta-

wy z dnia 11 marca 2004 r. jest zgodna z wskazaniem zawartym w art. 4 Szóstej Dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC).”

Przedstawiając odpowiedź na pytanie siedemnaste, Minister Finansów podkreślił, iż „nowelizacja art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług wprowadzona ustawą z dnia 21 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 90, poz. 756) miała charakter doprecyzowujący i nie ma wpływu na kwestie uznania za podatników podatku od towarów i usług biegłych, tłumaczy, pełnomocników z urzędu.”

W odpowiedzi na pytanie osiemnaste, Minister Finansów wyjaśnił, że „pismo z dnia 11 lutego 2005 r. nr PP3-812-917/2004/AK/3045 PELS dotyczyło korespondencji prowadzonej z Ministrem Sprawiedliwości i nie podlegało regułom dotyczącym publikowania stanowisk resortu.

Natomiast interpretacja Ministra Finansów zawarta w piśmie nr PP3-812-130/2005/AK/864 z dnia 29 kwietnia 2005 r. została opublikowana, zgodnie z trybem wskazanym w przepisach ustawy Ordynacja podatkowa (art. 14 § 2).

Warto zauważyć, że np. Naczelna Rada Adwokacka otrzymała co do zasady analogiczne wyjaśnienia jeszcze w lipcu 2004 r.”

Przechodząc teraz do odpowiedzi na pozostałe pytania, pragnę uprzejmie poinformować Panią Poseł, iż obecnie w Ministerstwie Sprawiedliwości trwają prace nad projektami nowelizacji: rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348, ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348, ze zm.).

Projekty te przewidują m.in. zwiększenie stawek wynagrodzenia adwokatów i radców prawnych, ze względu na obciążenie podatkiem od towarów i usług czynności związanych z postępowaniem sądowym lub przygotowawczym świadczonych przez adwokatów i radców prawnych na rzecz sądów lub prokuratury.

Odnosząc się natomiast do aktualnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. nr 46, poz. 254, ze zm.), wskazać należy, iż sposób obliczania wynagrodzenia biegłych sądowych za wykonaną pracę określa § 2 i 4 tego rozporządzenia.

W myśl powołanych regulacji podstawę obliczenia wynagrodzenia biegłych sądowych za wykonaną pracę stanowi kwota bazowa dla osób, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r.

o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255 i z 2000 r. Nr 19, poz. 239), której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa.

W przypadku gdy ogłoszenie ustawy budżetowej nastąpi po dniu 1 stycznia roku, którego dotyczy ustawa budżetowa, podstawę obliczenia wynagrodzenia za okres od 1 stycznia do dnia ogłoszenia ustawy budżetowej stanowi kwota bazowa w wysokości obowiązującej w grudniu roku poprzedniego.

Jeżeli przepisy nie stanowią inaczej, wynagrodzenie biegłych za wykonaną pracę wynosi za godzinę pracy od 1,2% do 1,7% podstawy obliczania.

W razie złożonego charakteru problemu będącego przedmiotem opinii wynagrodzenie może być na wniosek zainteresowanego podwyższone w granicach do 50% stawki, jeżeli biegły ma dyplom ukończenia studiów wyższych lub dyplom mistrzowski oraz pełni funkcję biegłego sądowego nie krócej niż jedną kadencję lub rzeczoznawcy przez okres co najmniej pięciu lat.

Pragnę podkreślić, iż także w tym przypadku rozważa się możliwość odpowiedniej nowelizacji powołanego rozporządzenia wobec obciążenia podatkiem od towarów i usług czynności biegłych sądowych świadczonych na rzecz sądów i prokuratury w związku z prowadzonymi postępowaniami, a także ewentualnej zmiany § 12 tego rozporządzenia.

Natomiast wynagrodzenie tłumaczy przysięgłych za czynności wykonane na żądanie sądu, prokuratora, Policji oraz organów administracji publicznej reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego (Dz. U. nr 15, poz. 131).

Pragnę podkreślić, iż także w tym przypadku podjęte zostały prace nad nowelizacją przedmiotowego rozporządzenia. Przygotowywany projekt zmian przewiduje podwyższenie stawek przysługującego tłumaczom wynagrodzenia.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, iż w sposób wyczerpujący i zadowalający dostarczyły one Pani Poseł odpowiedzi na postawione w interpelacji pytania.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Andrzej Grzelak

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Radziszewskiej**

**w sprawie wysokości stawek stosowanych
przy sprzedaży trumien, bez wykonywania
innych usług pogrzebowych, a także
przy świadczeniu usług polegających wyłącznie
na transporcie zwłok (10201)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem nr SPS-0202-10201/05 z dnia 7 czerwca 2005 r., przy którym została przekazana interpelacja Pani Poseł Elżbiety Radziszewskiej w sprawie wysokości stawek stosowanych przy sprzedaży trumien bez wykonywania innych usług pogrzebowych, a także przy świadczeniu usług polegających wyłącznie na transporcie zwłok, uprzejmie informuję i wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (DzU Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), dla towarów i usług wymienionych w załączniku nr 3 do ustawy stawka podatku od towarów i usług wynosi 7%, z zastrzeżeniem ust. 12 oraz art. 114 ust. 1.

W poz. 160 ww. załącznika zostały wymienione usługi pogrzebowe wraz z dostawą trumien, urn i unten-sylii pogrzebowych dostarczanych łącznie z trumną lub urną (PKWiU 93.03). Ww. usługi podlegają opodatkowaniu stawką 7% podatku od towarów i usług. Ta sama stawka obowiązuje również, używając terminologii stosowanej w zapisach ustawowych, do dostawy trumien, ale tylko w przypadku, gdy ich dostawa odbywa się w ramach łącznej usługi pogrzebowej. Dostawa (sprzedaż) samej trumny podlega opodatkowaniu wg stawki podstawowej 22%, o której mowa w art. 41 ust. 1 cyt. wyżej ustawy (trumny jako wyrób klasyfikowane są w grupowaniu PKWiU 20.51.14-50.80).

Stosownie do wyjaśnień udzielonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w przypadku przewozu zwłok przy użyciu transportu samochodowego właściwe jest grupowanie:

- PKWiU 60.23.14-00.00 Przewozy pozarozkładowe pasażerskie pozostałe, gdzie indziej niesklasyfikowane (wg PKWiU z 1997 r.);

- PKWiU 60.23.14-00.00 Przewozy pasażerskie pozarozkładowe lądowe, pozostałe, gdzie indziej niesklasyfikowane (wg PKWiU z 2004 r.).

Ponieważ usługi te wymienione zostały w poz. 144 załącznika nr 3 do cyt. wyżej ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, to zgodnie z art. 41 ust. 2 omawianej ustawy, podlegają one opodatkowaniu podatkiem VAT w wysokości 7%.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Wenderlicha**

**w sprawie rozporządzenia Ministra Finansów
wprowadzającego zmianę w podatku akcyzowym
na olej opałowy i gaz płynny (10203)**

W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2005 r. znak: SPS-0202-10203/05, przy którym nadesłano interpelację Pana Posła Jerzego Wenderlicha w sprawie rozporządzenia Ministra Finansów wprowadzającego zmianę w podatku akcyzowym na olej opałowy i gaz płynny uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z koniecznością przeciwdziałania patologicznym zjawiskom Ministerstwo Finansów przygotowało rozporządzenie Ministra Finansów zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, którego głównym celem było wyeliminowanie szarej strefy i strat wynikających z nieuczciwych praktyk wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego przeznaczonych na cele opałowe do napędu pojazdów samochodowych.

Powyższe zjawiska patologiczne mają ujemny wpływ na przebieg realizacji budżetu państwa w zakresie wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

Proponowane rozwiązania zdecydowanie ograniczyłyby szarą strefę na rynku oleju opałowego i gazu płynnego, wpływając w ten sposób na poprawę sytuacji budżetu państwa.

W dniu 30 maja 2005 r. Minister Finansów podpisał ww. rozporządzenie, które zostało opublikowane w Dz. U. Nr 96, poz. 814 z dnia 2 czerwca 2005 r. i miało obowiązywać od dnia 17 czerwca 2005 r.

Rozporządzenie wprowadzało m.in.:

— zrównanie stawki akcyzy na olej opałowy lekki do poziomu stawki jak dla oleju napędowego. Oznaczałoby to, iż stawka akcyzy od oleju opałowego lekkiego wzrosłaby z kwoty 233,00 zł/1.000l do poziomu 1.028,00 zł/1.000l,

— zrównanie stawki akcyzy do poziomu 1.028,00 zł/1.000l również dla olejów napędowych zabarwionych na czerwono i oznaczonych znacznikiem, przeznaczonych na cele opałowe,

— opodatkowanie olejów napędowych wykorzystywanych do celów opałowych i olejów opałowych lekkich w przypadku, gdy nie są one prawidłowo zabarwione i oznakowane lub są wykorzystywane na cele inne niż opałowe, maksymalną stawką akcyzy przewidzianą dla oleju napędowego,

— podwyższenie stawki akcyzy na olej opałowy ciężki do wysokości zbliżonej do maksymalnej stawki akcyzy dla oleju opałowego ciężkiego, określonej w ustawie o podatku akcyzowym, tj. do poziomu 695,00 zł/1.000 kg. Aktualnie olej opałowy ciężki obciążony jest stawką akcyzy w wysokości 60,00 zł/1.000 kg. Nieuczciwi podatnicy płacą niską akcyzę za olej opałowy

ciężki, a następnie wykorzystują go bezpośrednio do napędu lub jako komponent do wytworzenia oleju napędowego,

— objęcie podatkiem akcyzowym gazu płynnego propanu, butanu, mieszanin propanu-butanu i innych gazów płynnych do celów opałowych w wysokości 695,00 zł/1.000kg (tj. jak dla gazu zużywanego do napędu pojazdów samochodowych). Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Finansów wynika, iż nieopodatkowany akcyzą gaz jest przetankowywany do stacjonarnych zbiorników na stacjach autogazu, a następnie sprzedawany do napędu pojazdów samochodowych.

Z uwagi na to, iż rozwiązania zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu spotkały się z ostrą krytyką społeczną, Pan Premier Marek Belka podjął decyzję o przesunięciu terminu wejścia w życie powyższego rozporządzenia na dzień 1 sierpnia 2005 r. Opóźnienie terminu obowiązywania nowych stawek akcyzy na olej opałowy i napędowy wykorzystywany na cele grzewcze oraz wprowadzenie akcyzy na gaz płynny stosowany do celów opałowych związane było z koniecznością równoległego przygotowania regulacji osłonowych mających zminimalizować negatywne skutki finansowe wzrostu kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii.

Minister Finansów, wykonując decyzję Premiera, podpisał rozporządzenie z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie zmiany rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 103, poz. 866) przesuwające termin wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego na dzień 1 sierpnia 2005 r.

Minister Finansów zaproponował również działania osłonowe, które obejmowałyby podmioty zużywające olej opałowy, napędowy oraz gaz płynny do celów opałowych, poprzez zwiększenie dodatków mieszkaniowych lub bezpośredni zwrot różnicy akcyzy zawartej w cenie zakupu oleju opałowego i gazu płynnego wykorzystywanych na cele opałowe.

Z uwagi na to, iż zaproponowane przez resort finansów nowe stawki podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny, powodujące wzrost kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii, oraz zaproponowane działania osłonowe z tym związane nie uzyskały akceptacji społecznej, jak również biorąc pod uwagę opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych, Minister Finansów wycofał się z wcześniej podjętej decyzji o wprowadzeniu stawek akcyzy określonych w rozporządzeniu z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r.

Od dnia 16 czerwca 2005 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie uchylecia rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 106, poz. 897).

Niniejszym rozporządzeniem utraciło moc rozporządzenie z dnia 30 maja 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowe-

go (Dz. U. Nr 96, poz. 814 i Nr 103, poz. 866), które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r., dotyczące m.in. zrównania stawek akcyzy na olej opałowy do poziomu stawki jak dla oleju napędowego oraz wprowadzenia opodatkowania akcyzą gazu płynnego dla celów opałowych w wysokości jak dla gazu płynnego zużywanego do napędu pojazdów samochodowych, co oznacza, iż regulacje te nie wejdą w życie.

Niewprowadzenie przedmiotowych rozwiązań powoduje konieczność przeciwdziałania patologicznym zjawiskom wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego niezgodnie z przeznaczeniem, tj. do napędu, wyłącznie w drodze intensyfikacji działań kontrolnych w zakresie obrotu paliwami silnikowymi i zmian legislacyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Mańki**

**w sprawie możliwości tworzenia funduszy typu B
zgodnie z ustawą o organizacji i funkcjonowaniu
funduszy emerytalnych (10206)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 7 czerwca br., nr SPS-0202-10206/05, dotyczącego interpelacji Pana Posła Andrzeja Mańki w sprawie możliwości tworzenia otwartych funduszy emerytalnych typu B na podstawie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 229 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 159, poz. 1667), zwanej dalej „ustawą”, do dnia 31 grudnia 2004 r. powszechne towarzystwo emerytalne mogło zarządzać jednym otwartym funduszem, działającym na zasadach określonych w tej ustawie. Od dnia 1 stycznia 2005 r. Powszechne Towarzystwo Emerytalne zostało uprawnione do zarządzania dwoma otwartymi funduszami oznaczonymi jako odpowiednio „otwarty fundusz emerytalny typu A” i „otwarty fundusz emerytalny typu B”. W artykule tym wskazano również, że otwarty fundusz typu B nie może lokować swoich aktywów w kategoriach lokat wymienionych w art. 141 ust. 1 pkt. 3–8, 10, 12 i ust. 3 oraz w art. 143, co oznacza daleko idące ograniczenie ryzyka inwestycyjnego. Jednocześnie ustawodawca wskazał, że ustalanie średniej ważonej stopy zwrotu

oraz minimalnej wymaganej stopy zwrotu następuje odrębnie w odniesieniu do otwartego funduszu typu A i otwartego funduszu typu B. Wprowadzono też zasadę o charakterze podstawowym dla opisywanego rozwiązania prawnego, określającą, że uzyskanie członkostwa w otwartym funduszu typu B może nastąpić nie wcześniej niż po ukończeniu 50 lat. Są to praktycznie wszystkie uregulowania dotyczące otwartych funduszy typu B zawarte w ustawie.

Obowiązująca regulacja art. 229 ustawy, istniejąca w tej formie od jej uchwalenia, jest sformułowana w sposób lapidarny, który tylko w szczątkowy sposób określa instytucję otwartych funduszy typu B. Regulacja ta nie pozwala na uruchomienie otwartych funduszy typu B, tak w wyniku niedostatków regulacji w ustawie, jak i spowodowanego nimi braku zainteresowania rynku wynikającego z niedookreślonej sytuacji prawno-organizacyjnej instytucji otwartych funduszy typu B. Mając powyższe na względzie, Rząd uznał za konieczne szczegółowe unormowanie zagadnień dotyczących tworzenia i funkcjonowania otwartych funduszy typu B. Prowadzone konsultacje wykazały konieczność przygotowania projektu odpowiedniej nowelizacji ustawy. Jednocześnie w trakcie wstępnych prac uznano, że szczegółowe unormowanie zasad organizacji i funkcjonowania otwartych funduszy typu B będzie możliwe dopiero po ustaleniu zasad wypłaty emerytur z II filaru, ponieważ otwarte fundusze typu B będą łącznikiem między otwartymi funduszami typu A i instytucją albo instytucjami wypłacającymi emerytury. Jednocześnie rozwiązania, które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2005 r., na mocy art. 229 ustawy, nie zapewniają możliwości utworzenia funduszy emerytalnych typu B i tym samym powodują, że normy wynikające z przepisu nie mogą zostać zrealizowane. W związku z tym, zaproponowano uchylenie tego artykułu, jednakże zastrzegając, że w przyszłości zostaną przedstawione rozwiązania, które umożliwią utworzenie i funkcjonowanie otwartych funduszy typu B. Konieczność uchylenia art. 229 wynika dodatkowo z problemów, które przepis ten może wywołać. Celem ww. zmiany ustawy jest więc także uniknięcie mogących pojawić się nieporozumień związanych z wprowadzeniem w miejsce dotychczasowej nazwy „otwarty fundusz emerytalny” nazwy „otwarty fundusz emerytalny typu A”, co wymusza obowiązujące brzmienie tego przepisu. Zmiana nazwy w obowiązującym stanie prawnym jest zbędna i rodziłaby duże koszty związane z jej wprowadzeniem, dlatego też zaproponowano w tym zakresie pozostanie przy dotychczasowym nazewnictwie, mając na względzie interes członków otwartych funduszy emerytalnych.

Takie stanowisko zostało w maju 2005 r. podzielone przez Sejm RP, który, zgodnie z przedłożeniem rządowym, za sprawą art. 1 pkt 34 ustawy z dnia 20 maja 2005 r. o zmianie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 960 i 4182), uchylił art. 229 ustawy.

Kwestia funduszy emerytalnych typu B zostanie uregulowana w drodze kompleksowej zmiany ustawy.

W obecnej chwili trwają prace nad przygotowaniem odpowiedniego projektu ustawy zawierającego szczegółowe uregulowanie tej problematyki.

Mając powyższe na względzie, pragnę przedstawić następujące odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji Pana Posła Andrzeja Mańki.

W odniesieniu do pytania, czy powszechne towarzystwa emerytalne złożyły wnioski o zezwolenie na utworzenie otwartych funduszy emerytalnych typu B, uprzejmie informuję, iż przepis art. 229 ustawy wskazuje na fakultatywność prowadzenia działalności w formie zarządzania dwoma funduszami. Z informacji uzyskanych z KNUiFE wynika, że żadne z 15 powszechnych towarzystw emerytalnych nie złożyło wniosku w przedmiotowej sprawie.

W odpowiedzi na pytanie o stan faktycznego przygotowania organizacyjnego i prawnego KNUiFE do prowadzenia postępowań, w przypadku złożenia wniosku o zezwolenie na utworzenie funduszu typu B, wyrażam głębokie przekonanie, że uprawnienia organu nadzoru, posiadane przez niego kompetencje oraz zaplecze techniczne, jak również doświadczenie wynikające z kilkuletniej praktyki nadzoru nad rynkiem otwartych funduszy emerytalnych, przesądzają o pełnym przygotowaniu Urzędu KNUiFE do prowadzenia postępowań w tym zakresie. Problemem w omawianej sprawie jest ogólnikowość dotychczas obowiązującego art. 229 ustawy, a nie przygotowanie organizacyjno-prawne KNUiFE, będącej organem nadzoru doświadczonej i kompetentnej pod względem formalnym i merytorycznym.

Mając na względzie pytanie o kryteria, jakie będą podstawą dla KNUiFE do wydawania zezwoleń na prowadzenie działalności w formie otwartego funduszu emerytalnego typu B, uprzejmie przekazuję, że w tych sprawach pierwszorzędne znaczenie ma przygotowanie właściwych rozwiązań prawnych. Przesądzą one między innymi o kryteriach, jakie będą podstawą dla KNUiFE przy ocenie jakości zabezpieczenia interesu członków otwartych funduszy typu B. Dopiero uchwalenie przepisów w tej materii będzie mogło być podstawą udzielenia odpowiedzi na to pytanie.

Ze względu na to, że zgodnie z nowelizacją ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych art. 229 został uchylony, a datę rozpoczęcia działalności przez otwarte fundusze emerytalne typu B wstępnie określono się na 1 stycznia 2008 r., przy jednoczesnym nieprzesądzeniu warunków uzyskania członkostwa, w tym wieku osób uprawnionych, niewłaściwe wydaje się podejmowanie próby określenia potencjalnej liczby członków otwartych funduszy typu B, tym bardziej w latach 2005–2006.

W odpowiedzi na pytanie o stosowanie przez otwarte fundusze emerytalne nazwy „otwarty fundusz emerytalny typu A”, uprzejmie informuję, iż otwarte fundusze emerytalne nie wystąpiły do organu nadzoru z wnioskami o zmianę dotychczas używanych nazw. Pragnę jednak podkreślić, że zmiana „otwarty fundusz emerytalny” na „otwarty fundusz emerytalny typu A” wiązałaby się dużymi kosztami. Ponadto Izba Gospodarcza Towarzystw Emerytalnych jako partner

społeczny uczestniczyła w pracach nad nowelizacją ustawy, mając świadomość, że Rząd planuje wprowadzenie przepisów, które nie będą zobowiązywały funduszy do wprowadzenia nowej nazwy. W związku z tym, mając na względzie, że nie powstały otwarte fundusze typu B, jak również uchwalenie przez Sejm RP przepisów nowelizacji, nie byłoby właściwe dokonywanie zmian nazw poszczególnych otwartych funduszy emerytalnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Mańki**

**w sprawie rządowych prac mających zakończyć
rozpoczętą w 1999 r. reformę
zabezpieczenia społecznego (10207)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka, z dnia 14 czerwca br., znak SPS-0202-10207/05, w sprawie interpelacji Pana Posła Andrzeja Mańki dotyczącej rządowych prac mających zakończyć rozpoczętą w 1999 r. reformę zabezpieczenia społecznego, uprzejmie wyjaśniam.

Resort polityki społecznej ocenia, że najważniejsze działania legislacyjne, które powinny być podjęte w ramach kontynuacji procesu reformy systemu ubezpieczeń społecznych, to:

- 1) określenie zasad wypłaty świadczeń ze środków gromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych,
- 2) stworzenie systemu emerytur pomostowych,
- 3) zmiana zasad funkcjonowania obowiązkowych ubezpieczeń rentowych.

Pan Poseł zwraca swoją szczególną uwagę na sposób wypłaty świadczeń ze środków gromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych. Pierwsze emerytury, których część zostanie sfinansowana ze środków inwestowanych przez otwarte fundusze emerytalne, zostaną wypłacone w 2009 r. Według danych z prowadzonego przez ZUS Centralnego Rejestru Członków Otwartych Funduszy Emerytalnych do roku 2013 na emeryturę może przejść 84.295 kobiet urodzonych w latach 1949–1953. Poczynając od roku 2014 świadczenia z nowego systemu zabezpieczenia emerytalnego zaczną być również wypłacane pierwszym mężczyznom, którzy osiągną ustawowy wiek emerytalny.

Prace Ministerstwa Polityki Społecznej nad przygotowaniem modelu wypłat emerytur ze środków gro-

madzonych w otwartych funduszach emerytalnych trwają z różną intensywnością od roku 1997. Owocem tych prac był między innymi projekt ustawy o zakładach emerytalnych, przekazany przez ówczesny rząd Sejmowi III kadencji, i wskazane przez Posła Mańkę skorelowane z nim zapisy ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. Nr 139, poz. 934, ze zm.). Niestety, z powodu utrzymania w polskim systemie emerytalnym zróżnicowanego wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn (odpowiednio 60 lub 65 lat), powszechnej krytyki kosztów wypłaty świadczeń ponoszonych przez potencjalnych klientów wykupujących rentę w zakładzie emerytalnym, a także rosnącego zadłużenia Państwa Polskiego ograniczającego możliwość jakichkolwiek manewrów środkami budżetowymi do współfinansowania wypłaty świadczeń, koncepcja ta wydaje się w chwili obecnej niemożliwa do zrealizowania.

Ministerstwo Polityki Społecznej podejmowało kilkakrotnie inicjatywy mające na celu wyrównanie wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn. Niezależnie od przyszłych regulacji dotyczących wieku, w którym mężczyźni i kobiety będą mogli w Polsce przechodzić na emeryturę, zasady ich wypłacania muszą uwzględniać różny wiek emerytalny. Sposób organizacji wypłaty emerytur musi zatem przewidywać taki sposób wyliczania wysokości świadczeń, który pozwala na zróżnicowanie kwoty wypłat jedynie w zależności od wieku, w którym ubezpieczony decyduje się przejść na emeryturę, i kwoty, jaką zgromadzą w otwartych funduszach emerytalnych.

Bez wątplenia istnieje również konieczność zharmonizowania działania powszechnego systemu emerytalnego z systemem tak zwanych emerytur pomostowych i systemem ubezpieczeń od niezdolności do pracy. W związku z powyższym uważam, że prace nad zasadami wypłaty świadczeń z II filaru powinny być prowadzone po przyjęciu rozwiązań dotyczących wcześniejszych emerytur i modelowych założeń dotyczących kształtu nowych ubezpieczeń rentowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
na interpelację posła Andrzeja Mańki**

**w sprawie doniesień prasowych o możliwości
wystąpienia nieprawidłowości w procesie
inwestycyjnym funduszy emerytalnych
i inwestycyjnych (10208)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma SPS-0202-10208/05 odnoszącego się do interpelacji posła Andrzeja Mańki z dnia 1 czerwca 2005

roku w sprawie doniesień prasowych o możliwości wystąpienia nieprawidłowości w procesie inwestycyjnym funduszy emerytalnych i inwestycyjnych wyjaśniam, na podstawie informacji uzyskanych z Urzędu Komisji Papierów Wartościowych i Giełd oraz Urzędu Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, co następuje.

Działania Urzędu KPWIG

Ad 1. i 2.

W Urzędzie KPWIG w dniu 29 listopada 2004 r. wszczęto postępowanie wyjaśniające mające na celu ustalenie, czy istniały podstawy do złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na naruszeniu przepisów art. 147, 149, 151 w związku z art. 158a ustawy Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (dalej ustawa) przez grupę inwestorów instytucjonalnych (m.in. wskazanych w publikacjach prasowych, na które powołuje się poseł Andrzej Mańka), nabywających w 2003 r. akcje spółki Stomil Sanok S.A. Przedmiotowe postępowanie zostało zakończone w dniu 4 marca 2005 r. skierowaniem do Prokuratury Okręgowej w Warszawie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstw wymienionych w art. 167, 168, 168a, 175 ustawy oraz art. 220 ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych i art. 289 ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Z uwagi na fakt, że zebrany w toku postępowania materiał wymagał dodatkowych analiz na okoliczność zbadania, czy w związku z działalnością ww. podmiotów mogło dojść do innych naruszeń, w dniu 4 lutego 2005 r. Przewodniczący KPWIG powołał Zespół Roboczy do oceny tego materiału pod kątem ustalenia, czy na jego podstawie można stwierdzić naruszenie innych przepisów prawa, nieobjętych postępowaniem wyjaśniającym i zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa.

Ad 3. W dotychczasowej praktyce nadzorczej od 2000 r. do chwili obecnej Urząd KPWIG skierował do prokuratury 239 zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Zawiadomienia te dotyczyły w szczególności przepisów ustawy, a także naruszenia ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o funduszach emerytalnych.

Ad 4. Nie było postępowań w przedmiotowym zakresie, gdyż wskazane przez posła Andrzeja Mańkę działania w porozumieniu co do nabywania lub zbywania akcji podlegają przepisom prawa karnego (w przepisach wskazanych w ustawie) i w tym zakresie kierowane są zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Działania Urzędu KNUiFE

Informacje służące analizie działalności inwestycyjnej funduszy pozyskiwane są przede wszystkim, zgodnie z wymogami prawa, od firm zarządzających funduszami. Każdego dnia roboczego KNUiFE otrzymuje szczegółowe informacje o przeprowadzonych transakcjach, bilansie i rachunku wyników wszystkich działających funduszy. Kontrolę tego obszaru prowadzi także bank depozytariusz. W przypadku pojawia-

nia się artykułów prasowych mogących świadczyć o nieprawidłowościach w działaniach funduszy stawią one również źródło informacji dla organu nadzoru. KNUiFE przeprowadza obecnie całościowe kontrole procesu inwestycyjnego w siedzibach firm zarządzających (powszechnych towarzystw emerytalnych – PTE). Dotyczą one procedur wewnętrznych, działalności kontroli wewnętrznej, procesu podejmowania decyzji i przestrzegania przepisów o tajemnicy zawodowej. Na bieżąco, w zależności od rangi nieprawidłowości, kierowane są powiadomienia pokontrolne o stwierdzonych nieprawidłowościach bądź prowadzone są postępowania administracyjne. W chwili obecnej toczy się jedno postępowanie w sprawie naruszenia art. 49 ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych. Można oczekiwać w najbliższym czasie wszczęcia trzech kolejnych, związanych z działalnością inwestycyjną.

KNUiFE skierowała do wszystkich podmiotów występujących w artykułach „Pulsu Biznesu”, potencjalnych poszkodowanych działaniami funduszy (biuro maklerskie i spółki giełdowe), pismo z prośbą o wskazanie konkretnych zachowań funduszy, które stałyby w sprzeczności z etyczno-merytorycznymi standardami zarządzania powierzonymi aktywami. Żaden z tych podmiotów nie zgłosił takich zastrzeżeń. W każdym przypadku zgłoszenia takich działań w przyszłości (przez biura maklerskie, spółki giełdowe, innych uczestników publicznego obrotu) organ nadzoru podejmie wszelkie kroki zmierzające do wyjaśnienia sprawy, a w przypadku potwierdzenia zarzutów, do nałożenia sankcji. Dotychczas do KNUiFE nie dotarły skargi innych uczestników rynku, wskazujące konkretne, niekorzystne dla nich działania funduszy.

KNUiFE nie kierowała również do Prokuratury zawiadomień o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa naruszenia przepisów ustawy Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych. Nie można wykluczyć, że takie zdarzenia będą miały miejsce po zakończeniu kolejnych postępowań administracyjnych. Przy podejmowaniu decyzji o zawiadomieniu brane będą pod uwagę również celowość, skala i świadomość ewentualnego złamania przepisów.

KNUiFE nie wydawała dotychczas decyzji dotyczących działania w porozumieniu, jak również nie prowadzi w tym zakresie formalnych postępowań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Jacaszek

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Odpowiedź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Michała Figlusa**

**w sprawie wznowienia zawieszonych
procedur dochodzeniowych (10214)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów na interpelację Posła Michała Figlusa z dnia 30 maja 2005 r. „w sprawie wznowienia zawieszonych procedur dochodzeniowych”, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, mający na celu wzruszenie go z przyczyn, jakie zaistniały nie w procesie, ale poza samym postępowaniem, a mogły mieć lub miały wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Instytucja ta uregulowana jest w art. 540 i następnych Kodeksu postępowania karnego, które określają między innymi podstawy wznowienia postępowania.

Zgodnie z art. 540 § 1 K.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli:

1) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia,

2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi, wskazujące na to, że:

a) skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowi przestępstwa lub nie podlegał karze,

b) skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary,

c) sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Powyższe wskazuje, że wbrew przekonaniu Pana Posła to nie wola Ministra Sprawiedliwości ma decydujące znaczenie dla wznowienia zakończonych prawomocnymi orzeczeniami sądowymi postępowań, ale zaistnienie ustawowo określonych przesłanek.

Z tego też powodu nie można odpowiedzieć jednoznacznie na postawione przez Pana Posła pytanie, w jakim terminie wznowione zostaną wymienione przez niego postępowania.

Odnosząc się do przywołanych w interpelacji przypadków spraw budzących w opinii Pana Posła wiele wątpliwości, stwierdzić należy, iż ewentualne wznowienie postępowania mogłoby nastąpić (o ile zajdą ustawowe przesłanki) w dwóch z nich.

Pierwsza z wymienionych spraw dotycząca zabójstwa małżeństwa Jaroszewiczów zakończona została prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie, który uniewinnił czterech oskarżonych o dokonanie tej zbrodni.

Dotychczas nie ujawniły się żadne okoliczności, które dawałyby podstawę do wznowienia postępowania w tej sprawie. W Wydziale Analizy Kryminalnej Biura Wywiadu Kryminalnego Komendy Głównej Policji aktualnie ponownie badane są ślady i dowody zabezpieczone na miejscu zabójstwa. Wyniki tych badań w przyszłości mogą dać ewentualnie podstawę do wzruszenia zapadłego w tej sprawie orzeczenia.

Druga z wymienionych spraw dotycząca Zdzisława Marchwickiego zakończona została wyrokiem skazującym, a orzeczona wobec oskarżonego kara śmierci została wykonana.

Z informacji Prokuratury Okręgowej w Katowicach, gdzie prowadzone było śledztwo w tej sprawie, wynika, iż aktualnie nie ujawniono żadnych okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania w tej sprawie.

Jeśli chodzi natomiast o ostatnią z wymienionych spraw, dotyczącą zabójstwa księdza Franciszka Blachnickiego, stwierdzić należy, iż w tym przypadku nie może być mowy o wznowieniu postępowania, gdyż aktualnie jest ono w toku.

Jak wynika z informacji Instytutu Pamięci Narodowej – Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, postanowieniem z dnia 30 marca 2005 r. Okręgowa Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach wszczęła i prowadzi śledztwo Nr S 23/05/Zk w sprawie zabójstwa w dniu 27 lutego 1987 r. w Carlsbergu księdza Franciszka Blachnickiego poprzez podanie mu truciźny, to jest o przestępstwo z art. 148 § 1 K.k. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016 z późn. zm.).

Do chwili obecnej w sprawie tej nie przedstawiono zarzutów żadnej osobie.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie problemów wynikających z ustawy
o pomocy publicznej i restrukturyzacji
samodzielnych publicznych
zakładów opieki zdrowotnej (10215)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pana Posła Tadeusza Iwińskiego, przesłaną przy piśmie znak: SPS-0202-10215/05 z 7 czerwca 2005 r., w sprawie problemów wynikających z ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji samodzielnych pu-

blicznych zakładów opieki zdrowotnej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Podstawowym celem ustawy z 15 kwietnia 2005 roku o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 78, poz. 684) jest restrukturyzacja finansowa zakładów obejmująca zobowiązania znane na 31 grudnia 2004 r., które powstały w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2004 r. Konsekwencją tej regulacji wynikającej z art. 4 ww. ustawy jest przyjęcie rozwiązania, że środki z pożyczki mogą być przeznaczone tylko i wyłącznie na zaspokojenie zobowiązań z tego okresu, a stanowiących należności główne z tytułu roszczeń pracowników wynikających z tzw. „ustawy 203”, należności z tytułu zobowiązań publicznoprawnych niepodlegających umorzeniu, należności z tytułu zobowiązań cywilnoprawnych objętych ugodą restrukturyzacyjną oraz pokrycie kosztów opłaty prowizyjnej za podejmowane przez BGK czynności związane z udzieleniem pożyczki. Zważywszy na przeznaczenie pożyczki na ściśle określone cele, tj. spłatę zobowiązań, nie może otrzymać pożyczki zakład nieposiadający zobowiązań podlegających restrukturyzacji. Spłacanie ze środków z pożyczki zobowiązań powstałych w 2005 r., czy też jej przeznaczenie na inne cele, np. na działalność bieżącą, byłoby sprzeczne z celem ustawy. Dlatego też dla zakładów opieki zdrowotnej, które w dniu złożenia wniosku nie posiadają zaległości w spłacie zobowiązań znanych na dzień 31 grudnia 2004 roku oraz nie podlegają restrukturyzacji finansowej, zapisano w budżecie państwa na rok 2005 środki finansowe w wysokości 100 000 tys. zł z przeznaczeniem na dotację dla tych zakładów. Oceny formalnej i merytorycznej wniosków o dotację dokona powołany przez Ministra Zdrowia zespół, przedstawiając Ministrowi Zdrowia wyniki dokonanej oceny wraz z propozycjami dofinansowania. Minister Zdrowia w oparciu o przedstawione propozycje podejmie decyzje o przyznaniu dotacji dla publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

W opinii Ministerstwa Zdrowia, w chwili obecnej należy podjąć działania, aby zapisane w budżecie państwa środki były efektywnie wykorzystane, przyczyniając się do polepszenia jakości i dostępności do świadczeń zdrowotnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
na interpelację posła Kazimierza Marcinkiewicza**

**w sprawie kumulacji wykupu papierów
wartościowych w 2006 r. (10216)**

W związku z otrzymaną wraz z pismem z dnia 7 czerwca 2005 r. (SPS-0202-10216/05) interpelacją po-

sła Kazimierza Marcinkiewicza w sprawie kumulacji wykupu papierów wartościowych w 2006 r. przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Ad 1. Szacunki Ministerstwa Finansów nie wskazują na to, aby w 2006 r. miało dojść do nadzwyczajnej kumulacji łącznego wykupu wszystkich kategorii skarbowych papierów wartościowych (SPW). Ponadto należy zauważyć, że wymienione w interpelacji kwoty obligacji rynkowych przypadających do wykupu w latach 2005-08 (odpowiednio 27, 61, 27 oraz 27 mld zł) nie przedstawiają pełnego obrazu ze względu na:

1) nieporównywalność okresów

Wydaje się, że ze względu na wykorzystanie w interpelacji danych o stanie zadłużenia na koniec marca 2005 r. wielkości dotyczące spłat w 2005 r. obejmują tylko obligacje przypadające do wykupu w okresie od kwietnia do grudnia 2005 r., a nie wszystkie obligacje zapadające w 2005 r.;

2) nieporównywalność danych

Dane o rozkładzie spłat wynikających ze stanu zadłużenia na dany moment nie obejmują spłat wynikających ze zobowiązań zaciąganych w późniejszym okresie, jak też nie uwzględniają efektów transakcji prowadzących do zmiany rozkładu spłat:

— w latach 2007-08 nie obejmują wykupów obligacji 2-letnich sprzedawanych od kwietnia 2005 r.,

— nie uwzględniają efektów przeprowadzanych w 2005 r. transakcji zamiany obligacji zapadających w 2006 r. na inne obligacje o dłuższych terminach spłaty (zwiększenie wykupu w 2005 r., zmniejszenie w 2006 r.).

Należy też podkreślić, że analiza wielkości wykupów powinna obejmować spłaty wszystkich kategorii zobowiązań w SPW (bony i wszystkie rodzaje obligacji, w tym nierynkowe). Po przeprowadzeniu tego rodzaju analizy można stwierdzić, że planowane w 2006 r. łączne wykupy wszystkich kategorii SPW powinny ukształtować się na poziomie niższym niż w 2005 r. Będzie to wypadkową:

— wyższych wykupów obligacji rynkowych sprzedawanych w latach 1996-2004 (efekt sukcesywnie rosnących potrzeb pożyczkowych budżetu państwa i wydłużania terminów zapadalności obligacji),

— znacznie niższych wykupów bonów w 2006 r., w stosunku do 2005 r., w efekcie prowadzonej w bieżącym roku polityki zmniejszania zadłużenia w bonach skarbowych,

— mniejszego wykupu obligacji nierynkowych w efekcie przeprowadzonych w 2005 r. operacji przedterminowych wykupów tych obligacji (w 2005 r. wykupiono przed terminem obligacje restrukturyzacyjne za łączną kwotę 3,5 mld zł; obligacje te miały być wykupywane w latach 2006-2009).

Aktualne szacunki Ministerstwa nie potwierdzają też tezy, aby w 2006 r. miało dojść do zwiększenia spłat zobowiązań zagranicznych. Dzięki przeprowadzonej w bieżącym roku operacji przedterminowego wykupu znacznej części zadłużenia wobec wierzycieli Klubu Paryskiego planowane na przyszły rok spłaty powinny być niższe niż w 2005 r.

Ad 2. Spadek łącznej kwoty wykupu SPW w 2006 r., w połączeniu z niższymi niż w 2005 r. potrzebami pożyczkowymi netto budżetu państwa, będzie oznaczał niższe potrzeby pożyczkowe brutto. Razem z możliwością pewnego zwiększenia emisji obligacji plasowanych na rynkach zagranicznych oznaczać to będzie niższą podaż SPW na rynku krajowym. Powinno się to przyczyniać do wzmocnienia tendencji do spadku rentowności SPW, dodatkowo wspieranej przez oczekiwania na konwergencję stóp na rynku polskim i euro następującą wraz z realizacją strategii wejścia Polski do strefy euro. Takie kształtowanie się sytuacji rynkowej i budżetowej będzie oznaczać:

— plasowanie SPW w warunkach korzystnych dla emitenta,

— korzystną sytuację w zakresie płynności budżetu państwa.

Tym samym koszty obsługi długu będą w coraz większym stopniu determinowane poziomem potrzeb pożyczkowych netto, a w mniejszym wysokością stóp procentowych.

Ad 3. W związku z założeniami przyjętymi w analizie dokonanej w pkt 1 i 2 nie przewiduje się trudności z pozyskiwaniem środków pieniężnych na rynku. Sytuacja rynkowa powinna również sprzyjać kształtowaniu odpowiedniej struktury zadłużenia. Jednym z kluczowych warunków dla tego pozytywnego scenariusza będzie jednak kontynuowanie działań prowadzących do wejścia Polski do strefy euro.

Ad 4. W związku z wyjaśnieniami zawartymi w pkt 1-3 nie przewiduje się innych problemów w zarządzaniu płynnością budżetu państwa w 2006 r. niż wynikające z normalnej, bieżącej działalności.

Ad 5. Jednym z elementów prowadzonej polityki zarządzania długiem (zapisanym w celach Strategii zarządzania długiem – dokumencie corocznie przekazywanym Sejmowi RP wraz z uzasadnieniem do projektu ustawy budżetowej) jest wydłużanie średniej zapadalności długu. Obecnie odbywa się to poprzez:

— ograniczanie sprzedaży bonów skarbowych,

— znaczną sprzedaż obligacji średnio- i długoterminowych,

— operacje przedterminowych wykupów obligacji nierynkowych, których obsługa pierwotnie miała również odbywać się w 2006 r.,

— przetargi zamiany obligacji.

Średni okres zapadalności krajowego długu sukcesywnie rośnie: z 2,66 lat na koniec 2003 r., poprzez 3,15 lat na koniec 2004 r. do 3,33 lat na koniec maja br.

Zarządzanie długiem i realizacja strategii zarządzania długiem powinny pozostać oddzielone od jakichkolwiek związków z bieżącymi uwarunkowaniami politycznymi. W tym celu w większości państw UE bieżącym zarządzaniem długiem zajmują się wyodrębnione ze struktur rządowych wyspecjalizowane agencje/biura.

Ad 6. Strategia zarządzania długiem publicznym na 2006 r. i, zgodnie z ustawą o finansach publicznych, na lata 2007-08 zostanie przedstawiona wraz z uzasadnieniem do projektu ustawy budżetowej. Przewi-

duje się kontynuację realizacji aktualnych celów, tj. ograniczania poziomu długu oraz minimalizacji kosztów obsługi długu przy przyjętych ograniczeniach odnośnie ryzyka związanego ze strukturą długu oraz kosztów jego obsługi.

Ad 7. W związku z wyjaśnieniami zawartymi w pkt 1-6 nie przewiduje się zapaści finansów publicznych w 2006 r.

Ad 8. Poziom zadłużenia w SPW o terminie wykupu do 1 roku na koniec 2005 r. będzie rezultatem opisanych działań. Przewiduje się znaczny spadek zadłużenia z tytułu bonów skarbowych i symboliczny poziom zadłużenia z tytułu obligacji nierynkowych przy jednoczesnym wzroście wykupów z tytułu obligacji emitowanych w latach 1996-2004. Łączny poziom długu o terminie wykupu do 1 roku może kształtować się na poziomie wyższym niż na koniec 2004 r., przy czym przy strategii wydłużania średniej zapadalności długu wzrost wykupów SPW w kolejnych latach będzie w coraz większym stopniu konsekwencją poziomów potrzeb pożyczkowych budżetu państwa netto.

Ad 9. Finansowanie potrzeb pożyczkowych, w tym wykupu papierów skarbowych zapadających do końca 2005 r., odbywać się będzie poprzez:

- sprzedaż SPW na rynku krajowym na przetargach standardowych, uzupełniających i przetargach zamiany,
- sprzedaż SPW na rynku zagranicznym,
- wpływy z prywatyzacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Feliksa Budnika**

**w sprawie potrzeby kompromisu
co do zagospodarowania działek położonych
w obrębie wsi Karwieńskie Błota (10217)**

Uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie stanowiska dotyczącego interpelacji z dnia 31.05.2005 r., wniesionej przez Pana Posła Jerzego Budnika, skierowanej do Ministra Środowiska, a następnie przekazanej zgodnie z właściwością do Ministra Kultury, w sprawie szukania kompromisu odnośnie do zagospodarowania działek położonych w obrębie wsi Karwieńskie Błota.

Wieś Karwieńskie Błota I i II w gminie Krokowa stanowi jedyny przykład nadmorskiej osady typu „olenderskiego” w naszym kraju o ponad czterystolet-

niej metryce, z zachowaną strukturą „rzędówki bagiennej” stanowiącej nie tylko świadectwo XVI-wiecznej kultury technicznej, lecz również przykład wspólnoty działań osadniczych na terenie północnej Europy. Niezwykłość zastosowanego rozwiązania polegała na umiejętnym powiązaniu niezbędnego dla funkcjonowania wsi systemu melioracyjnego z regularnie i starannie zakomponowanym układem przestrzennym osady, harmonijnie wpisanym w nadmorski krajobraz.

Procedura wpisu do rejestru zabytków obszaru wsi Karwieńskie Błota rozpoczęła się już w 1993 r., jednakże ze względów formalnych, głównie z powodu rozdrobnienia gruntów i konieczności prowadzenia postępowania administracyjnego dotyczącego kilkuset działek występujących na tym obszarze, taki wpis został praktycznie uniemożliwiony. Natomiast w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15.12.1994 r., sygn. akt I SA 1653/93, uznano zabytkowy charakter wsi jako oczywisty (zgodnie z obowiązującą wówczas ustawą o ochronie dóbr kultury), a więc obszar podlegający prawnej ochronie konserwatorskiej. Stosownie do przepisów obecnie obowiązującej ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz.1568) układ ruralistyczny wsi Karwieńskie Błota I i II w granicach historycznych wraz z otoczeniem wpisany został do rejestru zabytków decyzją Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 17.06.2005 r. pod nr A-1060.

Na terenie historycznej wsi Karwieńskie Błota o unikatowych wartościach przyrodniczych i krajo-
brazowych powstała największa samowola budowlana w Polsce. Przyczyny powstania tej samowoli sięgają 1992 r., kiedy na skutek zmiany Kodeksu cywilnego zniesione zostały ograniczenia w obrocie gruntami rolnymi, powodując masową parcelację terenu i sprzedaż działek na terenach łąk i pastwisk wsi Karwieńskie Błota. Nabywcy działek byli w pełni świadomi ich rolnego przeznaczenia, bowiem w treści aktu notarialnego umieszczana była informacja o tym, że w planie zagospodarowania przestrzennego gminy tereny te przeznaczone są pod uprawy rolne, bez prawa zabudowy. Niezależnie od ustaleń planu nabywcy przystąpili do zagospodarowania swoich działek na cele rekreacyjne, wznosząc na nich różnorodne obiekty bez stosownych zezwoleń. W obowiązującym do dnia 31 grudnia 2002 r. miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wsi Karwieńskie Błota wyznaczono działki pod zabudowę, jednakże tylko w miejscu historycznych siedlisk (ok. 200 działek), ustalając dla inwestorów rygorystyczne warunki dotyczące architektury nowych obiektów.

Z chwilą utraty ważności planu podjęte zostały kolejne próby „legalizacji samowoli” poprzez ustalenia w „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Krokowa”. Uchwała Rady Gminy Krokowa z dnia 10.10.2002 r. Nr 307/XLIX/2002 uchwalająca opracowane na zlecenie Wójta Gminy Krokowa ww. Studium została uznana za sprzeczną

z prawem i unieważniona przez Wojewodę Pomorskiego, a rozstrzygnięcie Wojewody w tej sprawie zgodne z prawem i potwierdzone wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Gdańsku z dnia 4.06.2003 r., sygn. akt SA/Gd-3210/02.

Zgodnie z dyspozycją Sądu Wójt Gminy Krokowa zlecił poprawienie studium, w którym zawarto m.in. obowiązek opracowania planu miejscowego obszaru Karwieńskich Błot I i II. W związku z tym zarówno Wojewoda Pomorski, jak i Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków zaopiniowali pozytywnie ww. studium, które zostało uchwalone przez Radę Gminy Krokowa w dniu 31.10.2003 r.

Rozwiązanie problemu zagospodarowania działek we wsi Karwieńskie Błota może nastąpić wyłącznie na etapie opracowania planu zagospodarowania przestrzennego, który uwzględniłby ewentualną możliwość adaptacji zaistniałych podziałów parcelacyjnych na cele rekreacji, konieczność ochrony walorów kulturowych i krajobrazowych wsi oraz program technicznej ochrony brzegu morskiego (odcinek wybrzeża na terenie wsi zagrożony jest erozją strukturalną i narażony na niebezpieczeństwo powodzi). Tymczasem Wójt Gminy Krokowa do tej pory nie przystąpił do opracowania planu miejscowego dla całego terenu wsi Karwieńskie Błota, uniemożliwiając wykonywanie zadań własnych gminy w zakresie planowania i zagospodarowania przestrzennego dla ww. obszaru oraz naruszając postanowienia ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym i ustaleń „Studium”, w którym wskazano konieczność opracowania planu. W piśmie z dnia 15.03.2005 r. Wojewoda Pomorski wezwał Wójta Gminy Krokowa do zaprzestania naruszania prawa w tym zakresie oraz do natychmiastowego złożenia w Radzie Gminy Krokowa wniosku o podjęcie uchwały w sprawie przystąpienia do opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla ww. obszaru.

W związku z powyższym, odpowiadając na zapytania postawione w interpelacji Pana Posła, nie widzę potrzeby ingerencji Ministra Kultury w problemy, które dotyczą właściwości organu samorządowego. Nie jest także celowe powoływanie „instancji centralnej (gremium naukowego)” w zakresie ochrony zabytków, która rozstrzygnęłaby ten spór. Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków dysponuje wieloma opiniami, ekspertyzami i opracowaniami naukowymi najwybitniejszych autorytetów z dziedziny ochrony krajobrazu kulturowego, z których wynika niezaprzeczalny zabytkowy charakter tego terenu i konieczność jego ochrony. Nie mogę zatem zgodzić się z opinią, iż „z zabytkowego układu bardzo niewiele pozostało, gdyż w latach 50. i 60. został on w wyniku prac melioracyjnych kompletnie przebudowany”. Analiza planów archiwalnych wyraźnie wskazuje, że generalnie pierwotne rozplanowanie wsi Karwieńskie Błota wyznaczone przez układ dróg, kanałów, rowów, grobli, polderów podzielonych na długie regularne działki zostało zachowane. Dowodzi tego „Studium historyczno-ruralistyczno-krajobrazowe wsi Karwieńskie Błota, gm. Krokowa”, War-

szawa 2004, wykonane przez Krajowy Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków.

Reasumując, wypada mieć nadzieję, że w ustaleniach przyszłego opracowywanego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wsi Karwieńskie Błota I i II znajdzie wyraz kompromis, który zadowoli wszystkich zainteresowanych.

Wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Ryszard Mikliński

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Jarmuziewicza**

**w sprawie praktyk sądów rejestrowych w Polsce
(10220)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Tadeusza Jarmuziewicza – Posła na Sejm Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 2005 r., przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 10 czerwca 2005 r. SPS-0202-10220/05, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Ustawa z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 17, poz. 209 ze zm.) nakłada na sąd rejestrowy obowiązek zbadania, czy dołączone do wniosku dokumenty są zgodne pod względem formy i treści z przepisami prawa (art. 23 ust. 1). Szczególnie w postępowaniach kończących się orzeczeniami konstytutywnymi, których konsekwencją są nowe stosunki prawne, sąd z urzędu dokonuje ustaleń, czy dane wskazane we wniosku o wpis do Rejestru są prawdziwe – zwłaszcza w zakresie określonym w art. 35. W pozostałym zakresie zaś sąd bada, czy zgłoszone dane są zgodne z rzeczywistym stanem, jeżeli ma w tym względzie uzasadnione wątpliwości (art. 23 ust. 2).

Ustalenie rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych ma istotne znaczenie ze względu na sformalizowanie postępowania rejestrowego i oparcie rozstrzygnięć zapadających w tym postępowaniu na dokumentach załączonych do wniosku. Dowód z dokumentu jest podstawowym środkiem dowodowym w postępowaniu rejestrowym i nie może być zastąpiony innym dowodem, a postępowanie dowodowe zawężone jest z zasady do badania danych podlegających zgłoszeniu w sposób określony w art. 23 ustawy. W związku z tym wszelkie dokumenty muszą być składane w oryginałach albo poświadczonych urzędowo odpisach lub wyciągach (art. 694⁴ K.p.c.). Zasada ta nie stoi na

przeszkodzie do przeprowadzenia dowodów uzupełniających, np. z przesłuchania świadków, oraz wysłuchania wnioskodawcy na posiedzeniu sądu lub zażądania od niego oświadczenia na piśmie (art. 514 K.p.c.).

Kompetencje sądu nie ograniczają się do badania zgodności z prawem danych, które mają być objęte wpisem do Rejestru, ale całej treści dokumentów, również w zakresie tych postanowień, które nie podlegają ujawnieniu w Rejestrze.

Podkreślić należy, że organy administracji rządowej i samorządowej, sądy, banki, komornicy i notariusze są obowiązani informować sąd rejestrowy o zdarzeniach, które podlegają obowiązkowi wpisu do Rejestru z urzędu.

W praktyce badanie wniosku przez sąd rozpoczyna się kontrolą zgodności dokumentów stanowiących podstawę wpisu z przepisami prawa normującymi ustrój i działanie podmiotu, którego wpis ma dotyczyć, a także z innymi aktami prawnymi.

Badanie załączonych do wniosku dokumentów na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym ma na celu w szczególności stwierdzenie:

- prawidłowości trybu uchwalenia statutu, zawarcia umowy lub podjęcia uchwały stanowiących podstawę wpisu;

- składu osobowego, a w szczególności, czy dane osoby mogą zawiązać określony podmiot oraz czy skład osobowy jest wystarczający dla zawiązania takiego podmiotu, przy wpisie do Rejestru przedsiębiorców osób fizycznych również innych danych, np. dotyczących zdolności do czynności prawnych;

- czy brzmienie firmy (nazwy) podmiotu jest zgodne z obowiązującymi przepisami i czy nie zachodzi kolizja firmy (nazwy) z już wpisanymi lub zgłoszonymi do rejestru;

- czy prawidłowo została podana siedziba podmiotu i jego adres oraz teren działania, a w przypadku osób fizycznych miejsce zamieszkania i adres osoby jako przedsiębiorcy;

- właściwego ustalenia praw i obowiązków wspólników i akcjonariuszy;

- celu i przedmiotu działania podmiotu – jeżeli przedmiot działalności dotyczy działalności gospodarczej, również tego, czy jego określenie zgodne jest z polską klasyfikacją działalności (PKD);

- czy forma organizacyjna odpowiada przewidzianemu w umowie (statucie) przedmiotowi działalności (z mocy ustawy pewne rodzaje działalności mogą prowadzić tylko określone podmioty);

- trwania podmiotu będącego osobą prawną, jeśli został utworzony na czas określony;

- wysokości minimalnego kapitału w wypadku spółek akcyjnych i z ograniczoną odpowiedzialnością oraz fundacji, dla których statut przewiduje prowadzenie działalności gospodarczej;

- czy zostały powołane wymagane organy danej osoby, czy ich skład osobowy jest prawidłowy oraz czy konkretne osoby wchodzące w skład określonego organu mogą zajmować takie stanowisko;

- zasad podziału zysku (nadwyżki bilansowej) i pokrycia strat;

- warunków oraz trybu rozwiązania lub likwidacji danego podmiotu.

Interpretacja przepisu art. 23 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym nastęrcza trudności związane z zakresem kognicji sądu. Brak jest orzecznictwa i literatury dotyczącej stosowania tego przepisu. Wątpliwości wynikają z faktu, iż zdarza się, że dokumenty odzwierciedlają czynności, które budzą wątpliwości sądu co do ich ważności bądź prawdziwości.

Jak wynika z nielicznych orzeczeń Sądów: Najwyższego i Apelacyjnych, dotyczących problematyki zakresu kognicji sądu rejestrowego, nie przyznaje się sądowi rejestrowemu prawa orzekania w oparciu o własne ustalenia.

Sąd ten ma obowiązek rejestrować informacje wynikające ze złożonych dokumentów i opiera swoje rozstrzygnięcie wyłącznie na treści dokumentów stanowiących podstawę wpisu. Podważenie treści dokumentów należy do kompetencji innych sądów.

Informacja o tym, że dokument został sfalszowany albo że czynność będąca podstawą jego sporządzenia została uchylona lub unieważniona, powinna zostać zgłoszona do Rejestru w formie kolejnego wniosku o zmianę polegającą na wykreśleniu zamieszczonych tam danych. Do wniosku powinien być załączony dokument potwierdzający konieczność zmiany. W ogromnej większości przypadków wpis do Rejestru nie tworzy praw i obowiązków, a jedynie odzwierciedla dokonane czynności (wpis deklaracyjny). Nie niesie za sobą w związku z tym konsekwencji przesądzających o czyichś uprawnieniach.

Zasadą jest, że sądy odmawiają wpisu danych wynikających z dokumentów, których treść budzi wątpliwości co do ich prawdziwości. Praktyka Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy nie odbiega od praktyki innych sądów w tym zakresie.

Minister Sprawiedliwości w ramach przysługujących mu kompetencji nadzorczych nie posiada uprawnień do kontroli orzeczeń sądu ani też merytorycznej oceny zarzutów podnoszonych w interpelacji.

Do postępowania w sprawie Wa XIX Ns Rej. KRS 4404/05/307 odnieść się sąd II instancji, rozpoznając środki odwoławcze w ramach nadzoru jurysdykcyjnego. Akta ww. sprawy wraz z apelacją od postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 24 lutego 2005 r. zostały przesłane do Sądu Okręgowego w Warszawie (XXIII Wydział Gospodarczy – Odwoławczy).

Zasady postępowania sądów rejestrowych w zakresie, o którym mowa w interpelacji, są zgodne z intencją ustawodawcy wyrażoną w przepisach ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym.

Przypadki orzeczeń, które nie potwierdzają stosowania takiej praktyki, są korygowane (jak wskazano wyżej) w trybie kontroli instancyjnej.

Mając powyższe na uwadze, nie znajduję w chwili obecnej podstaw do podejmowania żadnych działań, gdyż obowiązujące przepisy prawa, pomimo wskaza-

nego wyżej występowania wątpliwości interpretacyjnych, są wystarczające.

Nie wykluczam jednak, jeżeli zaistnieje taka potrzeba, zebrania za pośrednictwem prezesów sądów apelacyjnych informacji od poszczególnych sądów rejestrowych dotyczących problematyki poruszonej w interpelacji do ewentualnego wykorzystania na szkoleniach sędziów i referendarzy orzekających w wydziałach Krajowego Rejestru Sądowego w celu promowania jednolitej praktyki w kwestiach kontrowersyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Zaworskiego**

**w sprawie potrzeby ograniczenia ruchu
pojazdów ciężarowych o dopuszczalnej masie
całkowitej powyżej 3,5 t przez przejście graniczne
w Ogrodnikach na granicy polsko-litewskiej
(10221)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Jana Zaworskiego (pismo SPS-0202-10221/05) w sprawie potrzeby ograniczenia ruchu pojazdów ciężarowych o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t przez przejście graniczne w Ogrodnikach, przedstawiam poniżej informację odnoszącą się do wskazanego przez Pana Posła problemu.

Zgodnie z Umową między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej w sprawie przejść granicznych powyższe przejście jest dostępne dla ruchu osobowego i towarowego do 7,5 tony z wyłączeniem ładunków niebezpiecznych i odpadów. W roku 2003 Komenda Główna Straży Granicznej przekazała do Ministerstwa Infrastruktury do uzgodnienia notę Republiki Litewskiej w sprawie zezwolenia na przekraczanie granicy w przejściu granicznym Ogrodniki przez puste samochody ciężarowe.

Ministerstwo Infrastruktury negatywnie odniosło się do propozycji litewskiej, z uwagi na parametry techniczne dróg dojazdowych. Niemniej jednak ruch pustych samochodów ciężarowych został czasowo dopuszczony. Powyższa decyzja związana była wyłącznie z bardzo długim czasem oczekiwania na odprawę w drogowym przejściu granicznym Budzisko–Kalvarija.

Mając na uwadze wskazane przez Pana Posła wady turystyczne powiatu sejneńskiego i suwalskiego oraz poprawę sytuacji w przejściu granicznym Budzi-

sko–Kalvarija, gdzie samochody ciężarowe odprawiane są na bieżąco, Ministerstwo Infrastruktury popiera propozycję cofnięcia decyzji o dopuszczeniu ruchu pustych samochodów ciężarowych przez przejście graniczne Ogrodniki–Lazdijaj. Jednocześnie uprzejmie informuję, że kopia interpelacji przesłana zostanie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, które jest właściwe dla określania zakresu ruchu w przejściach granicznych.

Odnosząc się do postulatu ograniczenia ruchu w tym przejściu granicznym do pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t, chciałbym zauważyć, że przedstawiona propozycja wymagać będzie przeprowadzenia konsultacji, łącznie z uzyskaniem pozytywnego stanowiska strony litewskiej w tej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wojciech Hałka

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie zrównania stawek podatku akcyzowego
na olej napędowy i opałowy oraz opodatkowania
gazu płynnego (10222)**

W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 10 czerwca 2005 r. znak: SPS-0202-10222/05, przy którym nadesłano interpelację Pana Posła Wojciecha Szaramy w sprawie zrównania stawek podatku akcyzowego na olej napędowy i opałowy oraz opodatkowania gazu płynnego uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z koniecznością przeciwdziałania patologicznym zjawiskom Ministerstwo Finansów przygotowało rozporządzenie Ministra Finansów zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, którego głównym celem było wyeliminowanie szarej strefy i strat wynikających z nieuczciwych praktyk wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego przeznaczonych na cele opałowe do napędu pojazdów samochodowych.

Powyższe zjawiska patologiczne mają ujemny wpływ na przebieg realizacji budżetu państwa w zakresie wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

Proponowane rozwiązania zdecydowanie ograniczyłyby szarą strefę na rynku oleju opałowego i gazu płynnego, wpływając w ten sposób na poprawę sytuacji budżetu państwa.

W dniu 30 maja 2005 r. Minister Finansów podpisał ww. rozporządzenie, które zostało opublikowane

w Dz. U. Nr 96, poz. 814 z dnia 2 czerwca 2005 r. i miało obowiązywać od dnia 17 czerwca 2005 r.

Rozporządzenie wprowadzało m.in.:

— zrównanie stawki akcyzy na olej opałowy lekki do poziomu stawki jak dla oleju napędowego. Oznaczałoby to, iż stawka akcyzy od oleju opałowego lekkiego wzrosłaby z kwoty 233,00 zł/1.000 l do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l,

— zrównanie stawki akcyzy do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l również dla olejów napędowych zabarwionych na czerwono i oznaczonych znacznikiem, przeznaczonych na cele opałowe,

— opodatkowanie olejów napędowych wykorzystywanych do celów opałowych i olejów opałowych lekkich w przypadku, gdy nie są one prawidłowo zabarwione i oznakowane lub są wykorzystywane na cele inne niż opałowe, maksymalną stawką akcyzy przewidzianą dla oleju napędowego,

— podwyższenie stawki akcyzy na olej opałowy ciężki do wysokości zbliżonej do maksymalnej stawki akcyzy dla oleju opałowego ciężkiego, określonej w ustawie o podatku akcyzowym, tj. do poziomu 695,00 zł/1.000 kg. Aktualnie olej opałowy ciężki obciążony jest stawką akcyzy w wysokości 60,00 zł/1.000 kg. Nieuczciwi podatnicy płacą niską akcyzę za olej opałowy ciężki, a następnie wykorzystują go bezpośrednio do napędu lub jako komponent do wytworzenia oleju napędowego,

— objęcie podatkiem akcyzowym gazu płynnego propanu, butanu, mieszanin propanu-butanu i innych gazów płynnych do celów opałowych w wysokości 695,00 zł/1.000 kg (tj. jak dla gazu zużywanego do napędu pojazdów samochodowych). Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Finansów wynika, iż nieopodatkowany akcyzą gaz jest przetankowywany do stacjonarnych zbiorników na stacjach autogazu, a następnie sprzedawany do napędu pojazdów samochodowych.

Z uwagi na to, iż rozwiązania zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu spotkały się z ostrą krytyką społeczną, Pan Premier Marek Belka podjął decyzję o przesunięciu terminu wejścia w życie powyższego rozporządzenia na dzień 1 sierpnia 2005 r. Opóźnienie terminu obowiązywania nowych stawek akcyzy na olej opałowy i napędowy wykorzystywany na cele grzewcze oraz wprowadzenie akcyzy na gaz płynny stosowany do celów opałowych związane było z koniecznością równoległego przygotowania regulacji osłonowych mających zminimalizować negatywne skutki finansowe wzrostu kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii.

Minister Finansów, wykonując decyzję Premiera, podpisał rozporządzenie z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie zmiany rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 103, poz. 866) przesuwające termin wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego na dzień 1 sierpnia 2005 r.

Minister Finansów zaproponował również działania osłonowe, które obejmowałyby podmioty zużywa-

jące olej opałowy, napędowy oraz gaz płynny do celów opałowych, poprzez zwiększenie dodatków mieszkaniowych lub bezpośredni zwrot różnicy akcyzy zawartej w cenie zakupu oleju opałowego i gazu płynnego wykorzystywanych na cele opałowe.

Z uwagi na to, iż zaproponowane przez resort finansów nowe stawki podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny, powodujące wzrost kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii, oraz zaproponowane działania osłonowe z tym związane nie uzyskały akceptacji społecznej, jak również biorąc pod uwagę opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych, Minister Finansów wycofał się z wcześniej podjętej decyzji o wprowadzeniu stawek akcyzy określonych w rozporządzeniu z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r.

Od dnia 16 czerwca 2005 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie uchylecia rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 106, poz. 897).

Niniejszym rozporządzeniem utraciło moc rozporządzenie z dnia 30 maja 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 96, poz. 814 i Nr 103, poz. 866), które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r., dotyczące m.in. zrównania stawek akcyzy na olej opałowy do poziomu stawki jak dla oleju napędowego oraz wprowadzenia opodatkowania akcyzą gazu płynnego dla celów opałowych w wysokości jak dla gazu płynnego zużywanego do napędu pojazdów samochodowych, co oznacza, iż regulacje te nie wejdą w życie.

Niewprowadzenie przedmiotowych rozwiązań powoduje konieczność przeciwdziałania patologicznym zjawiskom wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego niezgodnie z przeznaczeniem, tj. do napędu, wyłącznie w drodze intensyfikacji działań kontrolnych w zakresie obrotu paliwami silnikowymi i zmian legislacyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie podwyżki podatku akcyzowego
na energię elektryczną (10223)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 10 czerwca 2005 r., znak SPS-0202-10223/05, przy którym nadesłano interpelację posła Wojciecha

Szaramy w sprawie podwyżki podatku akcyzowego na energię elektryczną, wyjaśniam, co następuje.

Obecnie, zgodnie z art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 29, poz. 257), obowiązek podatkowy w podatku akcyzowym od energii elektrycznej powstaje z dniem jej wydania. Jednakże zgodnie z art. 21 dyrektywy Rady 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji ram wspólnotowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych oraz elektryczności, którego postanowienia Polska jest zobowiązana implementować do dnia 1 stycznia 2006 r., obowiązek podatkowy w energii elektrycznej powstaje w momencie jej dostarczenia przez dystrybutora albo redystrybutora do konsumpcji.

W związku z powyższym został przygotowany projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym, którego celem jest m.in. implementacja postanowień wspomnianej dyrektywy 2003/96/WE. W projektowanej ustawie znalazły się zapisy stanowiące, iż podatnikami akcyzy od energii elektrycznej będą wszystkie podmioty dokonujące sprzedaży energii elektrycznej nabywcy końcowemu.

Powyższa zmiana systemu opodatkowania spowoduje przesunięcie momentu powstania obowiązku podatkowego od energii elektrycznej z chwili jej wydania na dzień wystawienia faktury nabywcy końcowemu i zrezygnowanie z opodatkowania strat powstających podczas przesyłu energii elektrycznej. Przyjmuje się (w oparciu o dane pochodzące z branży energetycznej), że straty energii elektrycznej związane z przesyłaniem do odbiorcy końcowego wynoszą ok. 10%.

W celu utrzymania dochodów budżetowych z podatku akcyzowego na dotychczasowym poziomie, przy jednoczesnej rezygnacji z opodatkowania strat przesyłowych, w projekcie ustawy zaproponowano podwyższenie stawki akcyzy od energii elektrycznej do poziomu 22,2 zł/MWh. Stawka ta jest wprawdzie wyższa o 11%, ale ostateczny odbiorca (w tym również osoba fizyczna) nie powinien ponieść ujemnych skutków finansowych z tego tytułu w związku z przeniesieniem ciężaru podatkowego z producentów energii elektrycznej na sprzedawców energii elektrycznej nabywcom końcowym. Obecnie nabywca końcowy energii elektrycznej obciążany jest kosztami z tytułu podatku akcyzowego zarówno od energii elektrycznej mu dostarczonej, jak i od strat przesyłowych. Po zmianie regulacji nabywca końcowy poniesie koszty związane z podatkiem akcyzowym od faktycznie dostarczonej mu energii elektrycznej (a nie powiększone o straty przesyłowe).

W związku z powyższym nie można zgodzić się z opinią Urzędu Regulacji Energetyki, iż wzrost akcyzy nieuchronnie doprowadzi do wzrostu cen za energię elektryczną. Ewentualny wzrost cen energii elektrycznej, jeżeli nastąpi, nie będzie skutkiem podwyższenia akcyzy, ale efektem celowego działania producentów energii, którzy mogą wykorzystać zmianę systemu opodatkowania dla zwiększenia swoich zysków.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym był przed-

miotem szerokich konsultacji zarówno międzyresortowych, jak i z podmiotami gospodarczymi. W wyniku konsultacji oraz otrzymywanych uwag wiele regulacji zostało dopracowanych czy też zasadniczo zmienionych, m.in. inaczej został określony moment powstania obowiązku podatkowego, tj. na wystawienie faktury nabywcy końcowemu, o co wnioskowali przedstawiciele sektora. W związku z powyższym zmiana systemu opodatkowania i podwyższenie stawki podatku akcyzowego od energii elektrycznej nie powinny negatywnie wpłynąć na kondycję finansową spółek dystrybucyjnych. Dodatkowo należy zaznaczyć, iż wynik finansowy netto z całokształtu działalności osiągnięty przez podsektor dystrybucji energii elektrycznej w 2003 r. wyniósł 347,4 mln zł.

Należy jednocześnie zauważyć, iż zapisane w projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym stawki akcyzy, w tym stawka na energię elektryczną, mają charakter stawek maksymalnych z możliwością ich obniżania przez Ministra Finansów w drodze rozporządzenia przy uwzględnieniu szeregu czynników, tj. przebiegu realizacji budżetu, sytuacji gospodarczej państwa oraz poszczególnych grup podmiotów będących podatnikami akcyzy, jak również sytuacji rynkowej w obrocie wyrobami akcyzowymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie bezpieczeństwa wpłat dokonywanych
za pośrednictwem tanich agencji finansowych (10225)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do złożonej przez posła Stanisława Żelichowskiego, przy piśmie z dnia 10 czerwca 2005 r. nr SPS-0202-10225/05, interpelacji dotyczącej bezpieczeństwa wpłat dokonywanych za pośrednictwem tanich agencji finansowych, przedstawiam następujące stanowisko.

Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. nr 173, poz. 1807 z późn. zm.) gwarantuje, w art. 6, wolność podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej dla każdego na równych prawach.

Wolność gospodarcza nie ma jednak charakteru absolutnego i jak inne konstytucyjne prawa i wolności podlega ograniczeniom. Zgodnie z art. 22 Konstytucji RP ograniczenie wolności działalności gospodarczej

jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny.

Dopuszczalne formy reglamentacji działalności gospodarczej wymienione są w art. 15 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Zakres tej reglamentacji jest zróżnicowany i zależy od rodzaju działalności gospodarczej (dziedziny, w której działalność ta ma być podjęta i wykonywana). Najdalej idącym ograniczeniem tego prawa jednostki jest konieczność uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności.

Art. 46 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wymienia 6 dziedzin (branż), w których wykonywanie działalności gospodarczej wymaga uzyskania koncesji. Szerszy katalog rodzajów działalności zawiera art. 75 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W przepisie tym ustawodawca określił rodzaje działalności gospodarczej reglamentowanej obowiązkiem uzyskania zezwolenia. Wreszcie formę reglamentacji o najniższym stopniu restrykcji stanowi wymóg uzyskania wpisu do rejestru działalności regulowanej.

Które z działalności stanowią działalność regulowaną, określa ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. nr 173, poz. 1808). Wszelkie pozostałe rodzaje działalności gospodarczej czyli te niestanowiące działalności, której pojęcie i wykonywanie zostało objęte obowiązkiem uzyskania koncesji, zezwolenia albo wpisu do rejestru działalności regulowanej, można określać jako działalność „wolną”. W zakresie podejmowania działalności gospodarczej określonej jako wolna na danym przedsiębiorcy ciąży zatem jedynie obowiązek jej zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej (art. 14 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej).

Ponieważ prowadzenie działalności polegającej na wykonywaniu i pośrednictwie w realizowaniu przekazów pieniężnych nie wymaga ani uzyskania koncesji, ani też nie jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, należy zatem uznać, iż jest to działalność „wolna”. A zatem przedsiębiorca, który podejmuje taką działalność, zobowiązany jest jedynie do zgłoszenia tej działalności do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo do Ewidencji Działalności Gospodarczej (art. 14 ust. 1 ustawy).

Kwestie rejestracji podmiotów w Krajowym Rejestrze Sądowym regulują przepisy ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2001 r. nr 17, poz. 209 z późn. zm.) oraz w art. 694¹–694⁸ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. nr 43, poz. 296 z późn. zm.). Natomiast postępowanie w sprawie wpisu do Ewidencji Działalności Gospodarczej regulują przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Krajowy Rejestr Sądowy prowadzi w systemie informatycznym sądy rejonowe (sądy gospodarcze), obejmujące swoją właściwością obszar województwa lub jego część (tzw. sądy rejestrowe). W sprawach rejestrowych wyłącznie właściwy jest sąd rejestrowy właściwy ze względu na miejsce zamieszkania lub sie-

dzibę podmiotu, którego wpis dotyczy. Wpisowi do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym podlegają przedsiębiorcy, którzy nie są osobami fizycznymi, czyli osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną.

Wpis do rejestru dokonywany jest na wniosek, chyba że przepis szczególny przewiduje wpis z urzędu (art. 19 ust. 1 ustawy o KRS). Wpis, o którym mowa w art. 14 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, dokonywany jest na wniosek. W przypadku spółki osobowej podmiotami zobligowanymi do złożenia tego wniosku są jej wspólnicy. W przypadku spółki kapitałowej zgłoszenia dokonuje jej zarząd. W odniesieniu do spółek handlowych treść zgłoszenia do rejestru określają stosowne przepisy ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz.U. nr 94, poz. 1037 z późn. zm.).

Wniosek o wpis do rejestru składa się na urzędowym formularzu (art. 19 ust. 2 ustawy o KRS). Za złożenie wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców pobiera się opłatę (art. 19 ust. 1 ustawy o KRS) – wynosi ona 1000 zł (niezależnie od formy organizacyjno-prawnej przedsiębiorcy). W przypadku, gdy wniosek nie został prawidłowo wypełniony lub nie został opłacony, podlega on zwróceniu, bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 19 ust. 3 ustawy o KRS). W tej sytuacji – przy pierwszym wpisie do rejestru – wniosek może być ponownie złożony w terminie 7 dni od daty doręczenia zarządzenia o zwrocie. Jeśli wniosek nie jest dotknięty brakami, wywołuje skutek od daty pierwotnego wniesienia. Skutek taki nie następuje w razie kolejnego zwrotu wniosku.

Zakres kognicji sądu rejestrowego określa art. 23 ustawy o KRS, zgodnie z którym sąd ten bada, czy dołączone dokumenty są zgodne pod względem formy i treści z przepisami prawa. W zakresie kontroli wniosku o wpis sąd opiera się zatem na kryterium legalności. W pozostałym zakresie sąd rejestrowy bada, czy zgłoszone dane są zgodne z rzeczywistym stanem, jeżeli ma w tym względzie uzasadnione wątpliwości. Powzięcie „uzasadnionych wątpliwości” przez sąd upoważnia go zatem do zbadania wniosku nie tylko pod względem formalnym (czyli zgodności z przepisami prawa), ale także pod względem merytorycznym.

Na rozpoznanie wniosku sąd ma 14 dni, licząc od daty jego złożenia. Wpis do rejestru następuje na podstawie wydanego przez sąd rejestrowy postanowienia co do istoty sprawy (art. 694⁵ § 1 i § 2 K.p.c.).

Wpis do rejestru polega na wprowadzeniu do systemu informatycznego danych zawartych w postanowieniu sądu rejestrowego niezwłocznie po jego wydaniu. Wpis jest dokonany z chwilą zamieszczenia danych w rejestrze.

Na postanowienie sądu rejestrowego przysługuje środek odwoławczy. Jeżeli środek ten zostanie uwzględniony, sąd drugiej instancji uchyli zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi rejestrowemu.

Ewidencja Działalności Gospodarczej prowadzona jest przez gminę właściwą dla miejsca zamieszkania przedsiębiorcy (art. 23 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Obowiązek wpisu do ewidencji ciąży na przedsiębiorcach będących osobami fizycznymi (art. 14 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej) bez względu na to, czy wykonują działalność gospodarczą indywidualnie, czy w ramach spółki cywilnej. Zasady wpisu do ewidencji zostały unormowane w przepisach art. 23–45 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Co do zasady wpis do ewidencji jest dokonywany na wniosek (art. 26 ustawy). Organem ewidencyjnym jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Wniosek o wpis do ewidencji składa się na formularzu zgodnym z określonym wzorem urzędowym. Wniosek o wpis do ewidencji podlega opłacie w wysokości 100 zł (art. 28 ust. 1 ustawy). Wniosek o wpis do ewidencji powinien zawierać dane wymienione w art. 27 ust. 2 ustawy, tj. m.in. firmę przedsiębiorcy, oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu oraz określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD). Gdy wniosek jest niekompletny lub nieopłacony, organ ewidencyjny niezwłocznie wzywa do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

Organ ewidencyjny wydaje decyzję o wpisie niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia wpływu wniosku. Wpis do ewidencji polega na wprowadzeniu do systemu informatycznego danych zawartych w decyzji o dokonaniu wpisu. Organ ewidencyjny wydaje decyzję o odmowie wpisu, gdy:

- wniosek dotyczy działalności nieobjętej przepisami ustawy,
- wniosek został złożony przez osobę nieuprawnioną,

- prawomocnie orzeczono zakaz wykonywania określonej we wniosku działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę (art. 32 ustawy).

Wpis do ewidencji podlega wykreśleniu z urzędu w przypadku:

- gdy prawomocnie orzeczono zakaz wykonywania określonej we wpisie działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę,

- wpisania do rejestru przedsiębiorców spółki handlowej powstałej z przekształcenia spółki cywilnej, w zakresie działalności wpisanej do rejestru przedsiębiorców,

- stwierdzenia trwałego zaprzestania wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej.

Wpis do ewidencji podlega wykreśleniu także w przypadku, gdy organ ewidencyjny dokonał go z rażącym naruszeniem prawa.

Organ ewidencyjny może również wykreślić z urzędu wpis zawierający dane niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, po uprzednim wezwaniu przedsiębiorcy do złożenia oświadczenia w terminie 7 dni.

Wpis do stosownego rejestru jest – bez względu na formę organizacyjną przedsiębiorcy – każdorazowo

obowiązkowy. Naruszenie tego obowiązku, tj. prowadzenie działalności gospodarczej bez uzyskania wpisu, oznacza, że działalność ta jest wykonywana nielegalnie. Stanowi ona wykroczenie podlegające karze ograniczenia wolności albo grzywny (art. 60¹ § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz.U. nr 12, poz. 114 z późn. zm.)).

Ponadto przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wykonywania i pośrednictwa w realizowaniu przekazów pieniężnych w obrocie zagranicznym obowiązany jest stosować odpowiednio przepisy art. 63g i art. 111 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2002 r. nr 72, poz. 665 z późn. zm.). Ten pierwszy przepis określa warunki wykonywania przelewów transgranicznych przez banki. Stosując go odpowiednio do omawianego przypadku, należy przyjąć, iż trudniący się ww. działalnością przedsiębiorca ma obowiązek przestrzegania warunków przewidzianych w art. 63g Prawa bankowego przy wykonywaniu i pośredniczeniu w realizowaniu przekazów pieniężnych. Przedsiębiorca ten jest także zobligowany do ogłaszania w miejscu wykonywania czynności, w sposób ogólnie dostępny, informacji o warunkach wykonywania przekazów pieniężnych w obrocie zagranicznym.

Jednocześnie informuję, że w dniu 1 stycznia br. weszło w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie sposobu, zakresu i terminów przekazywania przez podmioty uczestniczące w rozliczeniach pieniężnych i rozrachunkach międzybankowych danych niezbędnych do dokonywania przez Narodowy Bank Polski oceny funkcjonowania rozliczeń pieniężnych i rozrachunków międzybankowych (Dz. U. nr 107, poz. 1139). Na mocy tego rozporządzenia NBP otrzymał prawo uzyskiwania m.in. od przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wykonywania i pośrednictwa w realizowaniu przekazów pieniężnych w obrocie krajowym i z zagranicą danych o liczbie i wartości przekazów pieniężnych w obrocie krajowym i z zagranicą oraz liczbie i wartości transakcji mających na celu naruszenie lub obejście przepisów prawa. Informacje te mają być przekazywane przez ww. podmioty co pół roku. Trzeba jednak zaznaczyć, iż NBP może je uzyskać na żądanie.

Odnosząc się do zawartego w interpelacji pytania dotyczącego podmiotu sprawującego kontrolę nad tego rodzaju działalnością, należy, jak się wydaje, stwierdzić, iż nie ma takiego podmiotu, który byłby powołany do sprawowania szczególnego rodzaju nadzoru nad tymi przedsiębiorstwami.

W Polsce kontrola nad szeroko pojętą działalnością w zakresie usług finansowych wykonywana jest generalnie przez trzy powołane do tego celu instytucje: Komisję Nadzoru Bankowego, Komisję Papierów Wartościowych i Giełd oraz Komisję Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych.

Działalność banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych oraz oddziałów i przedstawicielstw instytucji kredytowych podlega nadzorowi ban-

kowemu sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Bankowego (art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe). Komisja Nadzoru Bankowego sprawuje również nadzór nad instytucjami pieniądza elektronicznego na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych.

Do zadań Komisji Papierów Wartościowych i Giełd należy sprawowanie nadzoru nad przestrzeganiem reguł uczciwego obrotu i konkurencji w zakresie publicznego obrotu papierami wartościowymi i towarami giełdowymi oraz nad zapewnieniem powszechnego dostępu do rzetelnych informacji na rynku papierów wartościowych i rynku towarów giełdowych (art. 13 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi). Przedmiotem zainteresowania komisji będą zatem podmioty prowadzące działalność związaną z publicznym obrotem papierami wartościowymi, m.in. biura maklerskie, fundusze inwestycyjne, Giełda Papierów Wartościowych oraz giełdy towarowe.

Komisja Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych jest organem państwowego nadzoru ubezpieczeniowego i emerytalnego. Nadzorem Komisji jest objęta działalność:

- 1) ubezpieczeniowa, o której mowa w przepisach o działalności ubezpieczeniowej,
- 2) w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego, o której mowa w przepisach o pośrednictwie ubezpieczeniowym,
- 3) w zakresie funduszy emerytalnych, o której mowa w przepisach o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych,
- 4) w zakresie pracowniczych programów emerytalnych, o której mowa w przepisach o pracowniczych programach emerytalnych.

Nadzorowi podlegają podmioty prowadzące działalność w wyżej wymienionych obszarach, w szczególności zakłady ubezpieczeń, pośrednicy ubezpieczeniowi, fundusze i towarzystwa emerytalne (art. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych).

Jak widać, nadzór wyżej wymienionych instytucji nie obejmuje wszystkich podmiotów czy też rodzajów działalności związanych z szeroko rozumianymi usługami finansowymi (np. leasing). Również działalność przedsiębiorstw, której dotyczy interpelacja, nie podlega takiemu nadzorowi.

Odnosząc się do kwestii gwarantowania bezpieczeństwa wpłat dokonywanych za pośrednictwem takich przedsiębiorstw, pragnę zaznaczyć, iż postawione pytanie jest niejednoznaczne. Jeżeli miałoby się ono odnosić do działania organów państwa w sytuacji, gdy przedsiębiorca działa nierzetelnie lub dopuszcza się względem swych klientów oszustwa, to należy podkreślić, że tego typu działania są ścigane przez upoważnione do tego organy. Jeżeli natomiast miałoby ono odnosić się do pokrywania przez Skarb Państwa strat, jakie klient tego typu przedsiębiorstwa poniósłby w wyniku jego nierzetelnego działania, to Skarb Pań-

stwa ani żadna państwowa instytucja nie gwarantują pokrycia takich strat. Przy tej okazji należy zauważyć, iż Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności np. za depozyty bankowe, gwarantem których jest Bankowy Fundusz Gwarancyjny. W przypadku niewykonania zobowiązania przez przedsiębiorcę jego klientowi przysługuje sądowa możliwość dochodzenia praw.

Odnosząc się do liczby funkcjonujących przedsiębiorstw prowadzących tego typu działalność, to niestety Ministerstwo Finansów nie dysponuje takimi danymi. Jak wspomniano wyżej, rejestry przedsiębiorców prowadzone są bądź przez sądy rejestrowe bądź przez gminy, natomiast Ministerstwo Finansów nie jest uprawnione do prowadzenia wykazu takich przedsiębiorstw.

Odpowiadając na ostatnie pytanie zawarte w interpelacji, pragnę poinformować, iż Ministerstwo Finansów aktywnie uczestniczy w pracach nad przygotowaniem nowej dyrektywy Nowe ramy prawne dla usług płatniczych na Rynku Wewnętrznym, celem której jest przede wszystkim ujednolicenie warunków działalności operatorów systemów płatności działających na terytorium Unii Europejskiej, w szczególności poprzez objęcie ich nadzorem. Projekt przewiduje, iż do prowadzenia takiej działalności wymagana będzie autoryzacja właściwego organu nadzoru. Aby ją uzyskać, podmiot pragnący wykonywać usługi płatnicze będzie obowiązany do przedstawienia:

- programu działalności, określającego szczegółowo zakres usług płatniczych, które zamierza świadczyć,
- biznes planu,
- planu systemu kontroli wewnętrznej,
- danych dotyczących struktury podmiotu w przypadku posiadania kapitałów w innym podmiocie jeżeli jest częścią grupy podmiotów, oraz
- wykazania zasiadania w zarządzie osób dających rękojmię starannego prowadzenia jej spraw.

Wprowadzenie tych wymogów ma zapobiegać sytuacji niewykonywania lub nienależytego wykonywania usług płatniczych przez instytucję płatniczą. W przypadku niewywiązywania się przez instytucję płatniczą z któregośkolwiek z przywołanych warunków autoryzacja będzie mogła zostać cofnięta.

Projekt dyrektywy jesienią 2005 r. ma zostać przekazany przez Komisję Europejską do Rady UE do dalszych prac legislacyjnych. Należy się spodziewać, że zostanie przyjęty do końca 2006 r. Następnie państwa członkowskie będą miały około 1–1,5 roku na wdrożenie przepisów dyrektywy do krajowych porządków prawnych. Mając powyższe na uwadze, przewiduje się, że regulacja implementująca dyrektywę wejdzie w życie w drugiej połowie 2008 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Jacaszek

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posel Marii Dziuby****w sprawie działek leśnych będących w zasobie
Państwowego Funduszu Ziemi (10229)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Posel Marii Dziuby dotyczącą „działek leśnych”, które wchodziły w skład Państwowego Funduszu Ziemi, nr SPS-0202-10229/05, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Gospodarowanie nieruchomościami rolnymi wchodzącymi w skład Państwowego Funduszu Ziemi określała w rozdziałach I i II ustawa z dnia 12 marca 1958 r. o uporządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzaniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego (Dz.U. z 1989 r. Nr 58, poz. 384). Przepisy te zostały uchylone przez ustawę z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz.U. z 2004 r. Nr 208, poz. 2128 z późn. zm.).

Ustawa ta, zgodnie z art. 1 ust. 1 reguluje obecnie zasady gospodarowania mieniem Skarbu Państwa w odniesieniu do:

— nieruchomości rolnych w rozumieniu Kodeksu cywilnego położonych na obszarach przeznaczonych w planach zagospodarowania przestrzennego na cele gospodarki rolnej, z wyłączeniem gruntów znajdujących się w zarządzie Lasów Państwowych i parków narodowych,

— innych nieruchomości i składników mienia pozostałych po likwidacji państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej oraz ich zjednoczeń i zrzeszeń,

— lasów niewydziałonych geodezyjnie z nieruchomości, o których mowa powyżej.

Przedmiotem rozważań mogą być zatem tylko te „działki leśne”, które zawierają się w rozumieniu pojęcia nieruchomości określonej przez ustawę o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, tj. lasy niewydzielone geodezyjnie z nieruchomości określonych w art. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy.

Zgodnie z przepisami ww. ustawy lasy niewydzielone geodezyjnie, a więc śródpolne enklawy leśne, podlegały przekazaniu na rzecz Agencji Nieruchomości Rolnych wraz z otaczającymi je gruntami rolnymi, co miało nastąpić do dnia 30 czerwca 2000 r. Nieruchomości takie, które do tego czasu nie zostały przekazane Agencji, stały się z mocy prawa własnością gmin, na terenie których są położone. Nabycie ich przez gminę zgodnie z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 19 października 1991 r. stwierdza wojewoda w drodze decyzji.

Natomiast zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz.U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435) lasy i grunty przeznaczone do zalesienia, znajdujące się w zasobach Państwowego Funduszu Ziemi i wydzielone geodezyjnie przechodzą z mocy ustawy w zarząd Lasów Państwowych. Zatem nieruchomości-

mi Skarbu Państwa, które nie podlegają przepisom ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ale stanowią lasy, w rozumieniu ustawy o lasach, zarządza na mocy dyspozycji ustawowej Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe. Dotyczy to również działek leśnych, o których wspomina Pani Posel.

Podzielałam pogląd Pani Posel, że nadzór nad tymi lasami jest utrudniony i z tego powodu są one często przedmiotem grabieży. Rozwiązaniem w tej sytuacji byłoby albo przeprowadzenie scalenia gruntów leśnych i zblokowanie rozdrobionych państwowych działek leśnych, albo też ich wyprzedaż, na co zezwalają przepisy ustawy o lasach.

Pragnę jednakże zauważyć, że nadzór nad gospodarką leśną w lasach stanowiących własność Skarbu Państwa sprawuje minister właściwy do spraw środowiska.

Lasy Państwowe mają zatem obowiązek objąć je w zarząd na podstawie protokołów zdawczo-odbiorczych według stanu faktycznego, stwierdzonego na gruncie, w oparciu o dokumenty potwierdzające własność Skarbu Państwa.

Z poważaniem

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Elżbiety Łukacijewskiej****w sprawie zadośćuczynienia i wyrównania krzywd
poniesionych przez weteranów pracy
Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” (10232)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 10 czerwca 2005 roku, znak: SPS-0202-10232/05, w sprawie interpelacji Pani Posel Elżbiety Łukacijewskiej dotyczącej zadośćuczynienia i wyrównania krzywd poniesionych przez weteranów pracy Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”, uprzejmie informuję;

Sytuacja prawna osób wcielanych do brygad „Służba Polsce” uregulowana została ustawą z dnia 2 września 1994 roku o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych (Dz. U. z 2001 r. Nr 60, poz. 622 z późn. zm.). Zgodnie z zapisem art. 1 ust. 1, 2 wymienionej wyżej ustawy żołnierzom z poboru w 1949 roku,

którzy byli wcieleni do ponadkontyngentowych brygad „Służba Polsce”, przysługuje świadczenie pieniężne. Wypłaca je właściwy organ emerytalno-rentowy na wniosek osoby uprawnionej złożony w tym organie (art. 3, ust. 1 cyt. ustawy).

Natomiast, stosownie do informacji uzyskanej w tej sprawie od Ministra Obrony Narodowej, Powszechna Organizacja „Służba Polsce” została powołana na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 lutego 1948 roku o powszechnym obowiązku przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz organizacji spraw kultury fizycznej i sportu (Dz. U. Nr 12, poz. 90 z późn. zm.) celem bezpośredniego kierowania powszechnym obowiązkiem przysposobienia młodzieży.

Obowiązkowi temu podlegali obywatele polscy obojga płci w wieku od 16 do 21 lat włącznie. Natomiast osoby, które nie odbyły zasadniczej służby wojskowej, podlegały powszechnemu obowiązkowi przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego do ukończenia 30 lat życia. Od wspomnianego obowiązku zwolnione były:

- osoby uznane za niezdolne do pracy,
- kobiety zamężne,
- kobiety ciężarne,
- osoby pełniące służbę wojskową,
- jedyni żywicieli rodzin,
- osoby prowadzące gospodarstwa rolne,
- księża katoliccy, duchowni innych uznanych przez Państwo wyznań chrześcijańskich, którzy otrzymali wyższe święcenia, zakonnicy, którzy złożyli ślub zakonny, oraz rabini i podrabini.

Powszechny obowiązek przysposobienia zawodowego obejmował naukę, wykonywanie pracy okresowej i wykonywanie pracy dorywczej. Czas wykonywania pracy okresowej nie mógł przekraczać 6 miesięcy, a w stosunku do młodzieży w wieku poborowym i starszej - okresu trwania zasadniczej służby wojskowej.

Wykonywanie powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego odbywało się w jednostkach organizacyjnych Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” w brygadach, batalionach hufcach i drużynach. Wykonywanie pracy nie mogło trwać dłużej niż 6 godzin w ciągu doby, pozostały czas przeznaczony był na naukę, wychowanie fizyczne i przysposobienie wojskowe.

Osoby wykonujące powszechny obowiązek przysposobienia zawodowego otrzymywały zakwaterowanie, wyżywienie i umundurowanie. Osobom tym przysługiwało prawo do bezpłatnej opieki lekarskiej oraz do świadczeń przewidzianych ustawą o zaopatrzeniu inwalidzkim - w razie utraty zdolności zarobkowej, kalectwa lub śmierci.

Okres pracy wykonywanej w ramach powszechnego przysposobienia zawodowego młodzieży zaliczał się do obowiązkowego okresu pracy przewidzianego dekretem z dnia 8 stycznia 1946 roku o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 24).

Ponadto osobom, które wykonywały powszechny obowiązek przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego, przysługiwało:

— prawo do odbycia skróconej zasadniczej służby wojskowej lub zwolnienie od tej służby, jeżeli czas wykonywania powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego był równoważny okresowi trwania zasadniczej służby wojskowej,

— prawo pierwszeństwa do:

- a) przyjęcia do zakładów naukowych i otrzymania stypendiów,
- b) przyjęcia do szkół wojskowych,
- c) kierowania do pracy przez urzędy zatrudnienia.

Przywołana na wstępie ustawa z 25 lutego 1948 roku utraciła moc z dniem 1 grudnia 1956 roku dzięki ustawie o zniesieniu i zmianach w podporządkowaniu niektórych urzędów centralnych (Dz. U. Nr 54, poz. 246).

W świetle przedstawionego wyżej wyjaśnienia należy zaznaczyć, że w polskim ustawodawstwie nie istnieją przepisy prawne, które regulowałyby sprawy odszkodowawcze za pracę w charakterze junaka „Służby Polsce”.

Natomiast warto przypomnieć, że okres pracy wykonywanej z tytułu powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” uważany jest w świetle przepisów emerytalno-rentowych za okres składkowy. W związku z tym wszystkim tym osobom, które przedstawia dowody potwierdzające pracę w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”, okres tej pracy uwzględniany jest przy emeryturze lub rencie.

Wydaje się, że kwestie roszczeń odszkodowawczych winny być rozpatrywane i poddawane ocenie zawsze w kontekście historycznym i społecznym, a w tym konkretnie przypadku szczególnie w kontekście prawnym (obowiązywanie przepisów o rejestracji i obowiązku pracy).

Obecnie trudno poddawać ocenie trud i wysiłek powojennego pokolenia junaków, każda taka próba byłaby moralnie naganna. Jednak należy podkreślić, że coraz to nowe grupy osób, które zostały pokrzywdzone czy to w związku z działaniami wojennymi 1939-1945, czy też działaniami okresu powojennego, zgłaszają roszczenia o zadośćuczynienie tym krzywdom. Nie jest jednak możliwe ze względów finansowych, a także nie jest do końca uzasadnione merytorycznie rozszerzanie o coraz to nowe grupy grona osób uprawnionych do specjalnych świadczeń. Odnosi się to również do postulowanych przez Panią Poseł dodatków do emerytur i rent lub jednorazowych odszkodowań z tytułu wykonywanej pracy dla grupy junaków Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Cezary Miżejewski

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Jana Burego****w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa
„Polmos” Białystok SA (10233)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poselską p. Jana Burego z dnia 31.05.2005 r. w sprawie prywatyzacji Polmosu Białystok S.A. uprzejmie informuję:

1. W okresie prywatyzacji Polmosu Białystok S.A. odbyło się wiele spotkań poświęconych prywatyzacji Spółki z udziałem przedstawicieli załogi Polmosu. Pracownicy Spółki wyrażali swoje obawy i oczekiwania związane z procesem przekształceń własnościowych. Sugestie pracowników były przedmiotem szczególnej uwagi Ministerstwa Skarbu Państwa. Interesy pracowników Polmosu zostały w procesie prywatyzacji należycie zabezpieczone. Zarząd Polmosu podpisał ze związkami zawodowymi tzw. Protokół dodatkowy do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy, wprowadzający m.in. 6. letni okres gwarancji zatrudnienia, z koniecznością wypłaty odszkodowania za złamanie gwarancji. Protokół reguluje również wiele innych, korzystnych dla pracowników kwestii. Dokument wszedł w życie z dniem zbycia przez Skarb Państwa pierwszych akcji na Giełdzie Papierów Wartościowych. Podpisanie Protokołu dodatkowego do ZUZP nie oznacza oczywiście braku możliwości negocjowania przez pracowników korzystniejszych warunków socjalnych z inwestorem strategicznym.

2. Po analizie poprawionych ofert zakupu akcji Minister Skarbu Państwa przyznał firmie Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. wyłączność na prowadzenie negocjacji w sprawie zakupu akcji Polmosu Białystok S.A. w okresie od 30.05.2005 r. do 3.06.2005 r. W dniu 3.06.2005 r. MSP przedłużył potencjalnemu inwestorowi wyłączność negocjacyjną do dnia 8.06.2005 r. Podejmując decyzję o wyłączności dla potencjalnego inwestora, Minister Skarbu Państwa uznał, iż na ówczesnym etapie prywatyzacji oferta Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. była najkorzystniejsza. Najważniejszymi kryteriami oceny ofert złożonych przez potencjalnych inwestorów były:

- cena za pakiet 61% akcji Spółki (w tym cena za jedną akcję),
- pakiet inwestycyjny,
- ocena możliwości finansowych inwestorów,
- wiarygodność oferentów,
- stosunek inwestorów do zaproponowanego przez MSP projektu umowy sprzedaży akcji,
- kierunki i strategia rozwoju Spółki,
- sposób zabezpieczenia wykonania zobowiązań wynikających z umowy prywatyzacyjnej.

W dniu 9.06.2005 r. Minister Skarbu Państwa podjął decyzję o bezskutecznym upływie wyłączności negocjacyjnej udzielonej Sobieski Dystrybucja Sp. o.o. oraz o rozpoczęciu rozmów z firmą CEDC w okresie 13.06.2005 r. – 17.06.2005 r., bez udzielenia wyłączności.

Powodem uznania okresu wyłączności dla Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. za bezskuteczny był brak uzgodnienia ceny za pakiet akcji Spółki. W dniu 21.06.2005 r. Minister Skarbu Państwa przyznał wyłączność negocjacyjną firmie CEDC do dnia 1.07.2005 r. (wyłączność została następnie przedłużona do dnia 4.07.2005 r.)

3. Zgodnie z postanowieniami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ewentualne zamknięcie transakcji zbycia akcji Polmosu Białystok S.A. będzie musiało zostać poprzedzone pozytywną decyzją administracyjną Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o wyrażeniu zgody na dokonanie koncentracji kapitału. Prezes UOKiK jest jedyną instytucją władną do wydania decyzji mających na celu ochronę rynku przed monopolizacją. Przepisy ww. ustawy przewidują jednak wydanie przez Prezesa UOKiK tzw. decyzji warunkowej na dokonanie koncentracji kapitału (art. 18 ust. 2 ustawy), nakładając na przedsiębiorców obowiązek lub przyjmując ich zobowiązanie na przykład do zbycia całości lub części majątku jednego lub kilku przedsiębiorców.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posła Marka Zagórskiego****w sprawie terminu oraz stanu przygotowań
do rozpoczęcia realizacji budowy drogi ekspresowej
nr 8 na terenie woj. podlaskiego (10234)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Posła Marka Zagórskiego w sprawie stanu przygotowań do rozpoczęcia realizacji budowy drogi ekspresowej nr 8 na terenie woj. podlaskiego uprzejmie informuję, iż:

Droga krajowa nr 8 (planowana jako droga ekspresowa zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 2004 r. w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych Dz. U. Nr 128, poz. 1334) leży w I pan-europejskim korytarzu transportowym. W związku z faktem, że decyzja o ostatecznym przebiegu I paneuropejskiego korytarza transportowego „Via Baltica” na terenie Polski nie została jeszcze podjęta, w związku z czym nie zostało przesądzone, czy droga ekspresowa będzie realizowana po trasie istniejącej drogi krajowej nr 8, czy drogi krajowej nr 61. Do chwili obecnej żadne decyzje administracyjne (lokalizacyjne) nie zostały wydane, z wyjątkiem prawomocnej decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla projektowanej obwodnicy miasta Augustów.

Z uwagi na liczne konflikty związane z lokalizowaniem trasy I korytarza, po ustaleniach podjętych w

czasie spotkań z przedstawicielami Ministerstwa Środowiska, władz lokalnych i samorządowych oraz porządowych organizacji ekologicznych, jak również zgodnie z Rekomendacją Nr 108 (2003) z dnia 4 grudnia 2003 roku, wydaną przez Radę Europy, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad opracowała materiały przetargowe na przeprowadzenie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko przebiegu I pan-europejskiego drogowego korytarza „Via Baltica” (tzw. strategiczną ocenę oddziaływania na środowisko).

W ramach ww. oceny przewidziano do analiz następujące główne warianty przebiegu trasy „Via Baltica”:

1) Warszawa – Zambrów – Łomża – Grajewo – Augustów – Budzisko

2) Warszawa – Zambrów – Choroszcz – Knyszyn – Korycin – Augustów – Budzisko.

Wyniki postępowania w sprawie ww. oceny oddziaływania na środowisko, wraz z wynikami analiz techniczno-ekonomicznych i społecznych, zadecydują o ostatecznym wyborze wariantu przebiegu drogowego korytarza „Via Baltica”.

Na skutek zaleceń zawartych w piśmie Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Środowiska (znak: DIOŚ-9790/2004/kt z dnia 19 listopada 2004 r.), stanowiących, iż oceną powinien być objęty cały korytarz transportowy, nie tylko drogowy, w dniu 31 grudnia 2004 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad przekazała całość zagadnień Ministerstwu Infrastruktury celem dalszej koordynacji. W dniu 20 maja br. Minister Środowiska zalecił wykonanie przedmiotowej oceny etapowo, dla różnych rodzajów transportu, a następnie wykonanie zbiorczej analizy strategicznej korytarza.

W związku z powyższym konieczna jest zmiana opracowywanej dokumentacji przetargowej. Ogłoszenie przetargu planowane jest na wrzesień 2005 r.

Aktualnie są (i będą) prowadzone niezbędne prace remontowe, mające na celu poprawę bezpieczeństwa ruchu, w tym budowa obwodnic miejscowości w ciągu dróg krajowych nr 8 i nr 61.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Krystyny Grabickiej**

**w sprawie przypadków nieudzielania przez sądy
powszechne informacji w trybie ustawy
o wykonywaniu mandatu posła i senatora (10236)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 15 czerwca 2005 r. SPS-0202-10236/05, przy którym przekazana została inter-

pelacja Pani Posel Krystyny Grabickiej w sprawie przypadków nieudzielania przez sądy powszechne informacji w trybie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Przepis art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, ze zm.) przewiduje możliwość podjęcia przez posła lub senatora interwencji w organie administracji rządowej i samorządu terytorialnego, zakładzie lub przedsiębiorstwie państwowym oraz organizacji społecznej, a także w jednostkach gospodarki niepaństwowej. Z faktu, iż w przepisie tym nie zostały wymienione sądy bądź prezesi sądów, wynika więc, że adresatem interwencji dotyczącej sprawy rozpoznawanej przez sąd winien być Minister Sprawiedliwości, jako organ administracji rządowej, w zakresie kompetencji którego leży sprawowanie nadzoru nad działalnością administracyjną sądów.

W świetle powyższego nie mogę podzielić wyrażonego w interpelacji Pani Posel Krystyny Grabickiej poglądu, iż Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście, do którego skierowane zostały interwencje z dnia 26 lipca 2004 r. i 11 kwietnia 2005 r., naruszył przepisy ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora przez to, że nie udzielił na nie stosownej odpowiedzi. Wyrażam natomiast ubolewanie, iż nie poinformowano Pani Posel, do kogo winna skierować interwencję w interesującej ją sprawie.

Dodatkowo uprzejmie informuję, że bieg sprawy V K 77/04 w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia przedstawiał się następująco:

Sprawa wpłynęła do tego sądu w dniu 5 stycznia 2004 r. W dniu 18 lutego 2004 r. Sąd Rejonowy zwrócił się do Sądu Okręgowego we Wrocławiu o rozważenie możliwości przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy, albowiem większość osób podlegających wezwaniu na rozprawę zamieszkuje blisko tego sądu, a z dala od sądu właściwego. Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2004 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu, na podstawie art. 36 Kodeksu postępowania karnego, przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy.

W terminie zakreślonym do udzielenia odpowiedzi na interpelację nie było możliwe uzyskanie informacji o biegu sprawy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy. Zostanie ona zatem przekazana w terminie późniejszym, bezpośrednio na ręce Pani Posel Krystyny Grabickiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła Jana Łącznego****w sprawie obowiązku przydzielania pomieszczeń
tymczasowych osobom, wobec których sąd orzekł
eksmisję z powodu znęcania się nad rodziną
(10238)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję na ręce Pana Marszałka odpowiedź na interpelację posła Jana Łącznego, adresowaną do Ministra Polityki Społecznej (pismo SPS-0202-10238/05), w sprawie obowiązku przydzielania pomieszczeń tymczasowych osobom, wobec których sąd orzekł eksmisję z powodu znęcania się nad rodziną. Interpelacja ta została przekazana przy piśmie Ministra Polityki Społecznej z dnia 20 czerwca 2005 r. nr BDG-SOP-0700-204-LW/05 Ministrowi Infrastruktury, a następnie wraz z pismem z dnia 28 czerwca 2005 r. nr BM2-022-26/05 skierowana do Ministra Sprawiedliwości.

Udzielając odpowiedzi na pytanie zawarte w interpelacji, stwierdzić należy, że nowelizacja przepisu art. 1046 Kodeksu postępowania cywilnego wprowadziła istotną zmianę w zakresie wykonywania obowiązku opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika, na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika prawo tego dłużnika do lokalu socjalnego lub zamiennego. Zmiana jest konsekwencją wprowadzenia do systemu prawa ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 172, poz. 1804) instytucji „tymczasowego pomieszczenia”.

Przewidziany w ustawie obowiązek wskazania tymczasowego pomieszczenia dla osób eksmitowanych, w wykonaniu obowiązku opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika, jest uzasadniony względami humanitarnymi i zapobiega wykonywaniu eksmisji „na bruk”, bez wskazania dłużnikowi schronienia.

Art. 1046 § 6 Kodeksu postępowania cywilnego określa jedynie podstawowe wymagania, jakie winno spełniać tymczasowe pomieszczenie, zaś szczegółowe regulacje zawarte są w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości oraz szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać tymczasowe pomieszczenie (Dz.U. z 2005 r. Nr 17, poz. 155).

Przepis powyższy zapewnia w jednakowym stopniu ochronę prawną wszelkim kategoriom dłużników, wobec których orzeczono obowiązek opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych. Dotyczy to również osób uniemożliwiających innym członkom rodziny, swoim rażąco nagannym zachowaniem, wspólne zamieszkiwanie, w tym także osób eksmitowanych z powodu znęcania się nad rodziną.

Obowiązek wskazania przez gminę tymczasowego pomieszczenia dla każdego dłużnika, któremu nie zostało przyznane prawo do otrzymania lo-

kalu socjalnego lub zamiennego, jest powszechny i nie przewiduje wyjątków.

Nadto na uwagę zasługuje okoliczność, że zgodnie z art. 17 ust 1 pkt 3 oraz art. 48 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 2004 r. Nr 64, poz. 593, ze zm.) zapewnienie schronienia należy do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym. Osoba lub rodzina ma prawo do schronienia, jeżeli jest go pozbawiona. Udzielenie schronienia następuje przez przyznanie tymczasowego miejsca noclegowego w noclegowniach, schroniskach, domach dla bezdomnych i innych miejscach do tego przeznaczonych.

Podkreślić trzeba, iż charakter schronienia udzielanego przez gminy w wykonaniu wskazanych zapisów ustawy jest tymczasowy. Noclegownia czy schronisko dla bezdomnych nie może więc stanowić docelowego miejsca pobytu osób eksmitowanych, bez względu na przyczynę orzeczenia przez sąd eksmisji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, stwierdzić należy, że w obowiązującym stanie prawnym wykonywanie obowiązku opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika, na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika prawo dłużnika do lokalu socjalnego i zamiennego, przez umieszczenie takiej osoby w noclegowni, schronisku czy też domu dla bezdomnych nie jest możliwe, gdy gmina nie wskaże tymczasowego pomieszczenia, o którym mowa w art. 1046 § 4 Kodeksu postępowania cywilnego lub gdy dłużnik sam nie znajdzie takiego pomieszczenia, a więc aż do czasu jego uzyskania przez dłużnika.

Jednocześnie podnieść należy, że kwestia poruszana w interpelacji była wcześniej przedmiotem wystąpienia Rzecznika Praw Obywatelskich do Ministra Sprawiedliwości. W odpowiedzi na nie Minister Sprawiedliwości zapewnił, że zmiany przepisów dotyczących tymczasowego pomieszczenia uwzględniające zasygnalizowany problem zostaną rozważone przy okazji kolejnej nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego. Zapewnienie to ponawiam. Wszelkie inicjatywy legislacyjne w okresie bliskiego zakończenia kadencji Sejmu nie mają jednakże żadnych szans na realizację.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Andrzej Grzelak

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Łącznego****w sprawie zaplanowania wysokich podwyżek
stawek akcyzy na olej grzewczy i gaz płynny
do ogrzewania oraz ustanowienia akcyzy
także na gaz w butlach (10239)**

W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 15 czerwca 2005 r. znak: SPS-0202-10239/05, przy któ-

rym nadesłano interpelację Pana Posła Jana Łącznego w sprawie wysokich podwyżek stawek akcyzy na olej grzewczy i gaz płynny do ogrzewania oraz ustanowienia akcyzy także na gaz do kuchenek, sprzedawany w butlach uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z koniecznością przeciwdziałania patologicznym zjawiskom Ministerstwo Finansów przygotowało rozporządzenie Ministra Finansów zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, którego głównym celem było wyeliminowanie szarej strefy i strat wynikających z nieuczciwych praktyk wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego przeznaczonych na cele opałowe do napędu pojazdów samochodowych.

Powyższe zjawiska patologiczne mają ujemny wpływ na przebieg realizacji budżetu państwa w zakresie wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

Proponowane rozwiązania zdecydowanie ograniczyłyby szarą strefę na rynku oleju opałowego i gazu płynnego, wpływając w ten sposób na poprawę sytuacji budżetu państwa.

W dniu 30 maja 2005 r. Minister Finansów podpisał ww. rozporządzenie, które zostało opublikowane w Dz. U. Nr 96, poz. 814 z dnia 2 czerwca 2005 r. i miało obowiązywać od dnia 17 czerwca 2005 r.

Rozporządzenie wprowadzało m.in.:

— zrównanie stawki akcyzy na olej opałowy lekki do poziomu stawki jak dla oleju napędowego. Oznaczałoby to, iż stawka akcyzy od oleju opałowego lekkiego wzrosłaby z kwoty 233,00 zł/1.000 l do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l,

— zrównanie stawki akcyzy do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l również dla olejów napędowych zabarwionych na czerwono i oznaczonych znacznikiem, przeznaczonych na cele opałowe,

— opodatkowanie olejów napędowych wykorzystywanych do celów opałowych i olejów opałowych lekkich w przypadku, gdy nie są one prawidłowo zabarwione i oznakowane lub są wykorzystywane na cele inne niż opałowe, maksymalną stawką akcyzy przewidzianą dla oleju napędowego,

— podwyższenie stawki akcyzy na olej opałowy ciężki do wysokości zbliżonej do maksymalnej stawki akcyzy dla oleju opałowego ciężkiego, określonej w ustawie o podatku akcyzowym, tj. do poziomu 695,00 zł/1.000 kg. Aktualnie olej opałowy ciężki obciążony jest stawką akcyzy w wysokości 60,00 zł/1.000 kg. Nieuczciwi podatnicy płacą niską akcyzę za olej opałowy ciężki, a następnie wykorzystują go bezpośrednio do napędu lub jako komponent do wytworzenia oleju napędowego,

— objęcie podatkiem akcyzowym gazu płynnego propanu, butanu, mieszanin propanu-butanu i innych gazów płynnych do celów opałowych w wysokości 695,00 zł/1.000 kg (tj. jak dla gazu zużywanego do napędu pojazdów samochodowych). Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Finansów wynika, iż nieopodatkowany akcyzą gaz jest przetankowywany do stacjonar-

nych zbiorników na stacjach autogazu, a następnie sprzedawany do napędu pojazdów samochodowych.

Z uwagi na to, iż rozwiązania zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu spotkały się z ostrą krytyką społeczną, Pan Premier Marek Belka podjął decyzję o przesunięciu terminu wejścia w życie powyższego rozporządzenia na dzień 1 sierpnia 2005 r. Opóźnienie terminu obowiązywania nowych stawek akcyzy na olej opałowy i napędowy wykorzystywany na cele grzewcze oraz wprowadzenie akcyzy na gaz płynny stosowany do celów opałowych związane było z koniecznością równoległego przygotowania regulacji osłonowych mających zminimalizować negatywne skutki finansowe wzrostu kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii.

Minister Finansów, wykonując decyzję Premiera, podpisał rozporządzenie z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie zmiany rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 103, poz. 866) przesuwające termin wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego na dzień 1 sierpnia 2005 r.

Minister Finansów zaproponował również działania osłonowe, które obejmowałyby podmioty zużywające olej opałowy, napędowy oraz gaz płynny do celów opałowych, poprzez zwiększenie dodatków mieszkaniowych lub bezpośredni zwrot różnicy akcyzy zawartej w cenie zakupu oleju opałowego i gazu płynnego wykorzystywanych na cele opałowe.

Z uwagi na to, iż zaproponowane przez resort finansów nowe stawki podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny, powodujące wzrost kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii, oraz zaproponowane działania osłonowe z tym związane nie uzyskały akceptacji społecznej, jak również biorąc pod uwagę opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych, Minister Finansów wycofał się z wcześniej podjętej decyzji o wprowadzeniu stawek akcyzy określonych w rozporządzeniu z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r.

Od dnia 16 czerwca 2005 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie uchylecia rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 106, poz. 897).

Niniejszym rozporządzeniem utraciło moc rozporządzenie z dnia 30 maja 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 96, poz. 814 i Nr 103, poz. 866), które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r., dotyczące m.in. zrównania stawek akcyzy na olej opałowy do poziomu stawki jak dla oleju napędowego oraz wprowadzenia opodatkowania akcyzą gazu płynnego dla celów opałowych w wysokości jak dla gazu płynnego zużywanego do napędu pojazdów samochodowych, co oznacza, iż regulacje te nie wejdą w życie.

Niewprowadzenie przedmiotowych rozwiązań powoduje konieczność przeciwdziałania patologicznym zjawiskom wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego niezgodnie z przeznaczeniem, tj. do napędu, wyłącznie w drodze intensyfikacji działań kontrolnych w zakresie obrotu paliwami silnikowymi i zmian legislacyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie właściwości rzeczowej
organów podatkowych (10240)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Romualda Ajchlera z dnia 03.06.2005 r. w sprawie możliwości stosowania art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 1 września 2003 r. o utworzeniu Wojewódzkich Kolegiów Skarbowych oraz o zmianie niektórych ustaw regulujących zadania i kompetencje organów oraz organizację jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (DzU Nr 137, poz. 1302) do postępowań podatkowych prowadzonych u tzw. dużych podatników i niezakończonych ostatecznymi rozstrzygnięciami przed wejściem w życie ww. ustawy, skierowaną do Prezesa Rady Ministrów Pana Marka Belki, działając z upoważnienia Pana Premiera (pismo z dnia 17.06.2005 r. nr DSP 4401-24401/05), uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Zgodnie z art. 31 ust. 3 ustawy, postępowania w sprawach podatkowych wszczęte i niezakończone ostatecznym rozstrzygnięciem w danym trybie przed dniem wejścia w życie ustawy przejmują organy właściwe w takich sprawach po dniu wejścia w życie ustawy, przy czym wszystkie już podjęte w postępowaniu czynności pozostają w mocy.

Z treści tego przepisu wynika, że reguluje on właściwość rzeczową niektórych organów podatkowych określonych w WKS. Na podstawie uregulowań tej ustawy status organu podatkowego w określonym zakresie uzyskali naczelnicy urzędów celnych i naczelnicy wyspecjalizowanych urzędów skarbowych. Należy zauważyć, że przepis ten jest rozwiązaniem szczególnym, ustanowionym na okres przejściowy, którego celem jest umożliwienie przejęcia postępowań podatkowych zgodnie z właściwością rzeczową określoną w odniesieniu do naczelników urzędów celnych na pod-

stawie art. 11, art. 11c, art. 11d i art. 11f ustawy z dnia 8 stycznia 2003 r. o podatku od towarów i usług i podatku akcyzowym oraz w odniesieniu do naczelników wyspecjalizowanych urzędów skarbowych na podstawie art. 5a ustawy o WKS.

Przyjmując racjonalność działań ustawodawcy, jest oczywiste, że wprowadzając do struktury organizacyjnej aparatu skarbowego nowe jednostki organizacyjne (wyspecjalizowane urzędy skarbowe), które miały zająć się określoną grupą podmiotów, należy również uregulować stany faktyczne, kiedy to podmioty te, spełniając wymogi określone dla tzw. dużych podatników, mogły znajdować się w sytuacji, gdy prowadzone było w stosunku do nich postępowanie podatkowe. Konsekwencją takiego założenia było określenie zasady, aby przejęły je z dniem rozpoczęcia działalności i zgodnie z jej zakresem wyspecjalizowane urzędy skarbowe. Podobny mechanizm kształtujący prawa i obowiązki innych podmiotów zawarto w dalszych przepisach tej ustawy.

Warto nadmienić, że w przedłożeniu rządowym znajduje się przepis przejściowy (art. 33) określający wprost, że w przypadku określenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, na podstawie art. 9c ustawy wymienionej w art. 14 (o izbach i urzędach skarbowych), terytorialnego zasięgu działania w zakresie niektórych kategorii podatników, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2003 r., następuje zmiana właściwości naczelnika urzędu skarbowego na właściwego wyłącznie w zakresie określonych kategorii podatników w przypadku spełnienia warunku określonego w art. 5 ust. 9b pkt 7 lit. a ustawy wymienionej w art. 14 w 2001 r., zaś w przypadku kategorii podatników określonych w art. 5 ust. 9b pkt 1–6 i pkt 7 lit. b–d ustawy wymienionej w art. 14 w 2002 r. Przygotowany przepis został skreślony jako zbędny, gdyż powyższa zasada wynikała w sposób wyraźny z konstrukcji pozostałych przepisów. Należy również wskazać, że podobne rozwiązanie ustawodawca zawarł w art. 32 ustawy o WKS, który przewiduje, że w okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy przesunięcia pracowników pomiędzy jednostkami organizacyjnymi resortu finansów mające na celu dostosowanie zatrudnienia do zmian organizacyjnych niezbędnych do realizacji ustawy o WKS, przy czym przepis obejmuje również przesunięcie do wyspecjalizowanego urzędu skarbowego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Stanisław Stec

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Bogdana Lewandowskiego**

**w sprawie dyskryminacyjnych praktyk
stosowanych przez wysokich funkcjonariuszy
administracji rządowej wobec miasta Torunia
(10241)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z adresem do Pana Marka Belki – Prezesa Rady Ministrów – pismem z dnia 15 czerwca 2005 r. Nr SPS-0202-10241/05, przy którym przekazana została interpelacja Posła Bogdana Lewandowskiego w sprawie dyskryminacyjnych praktyk stosowanych przez wysokich funkcjonariuszy administracji rządowej wobec miasta Torunia, uprzejmie przedstawiam informację dotyczącą, utworzenia sądu i prokuratury apelacyjnej dla obszaru województwa kujawsko-pomorskiego:

Minister Sprawiedliwości rozważa celowość i możliwość powołania wnioskowanych jednostek. Przedmiotem szczegółowej analizy są wszystkie podnoszone w tej sprawie argumenty wskazujące na potrzebę utworzenia nowego sądu i prokuratury apelacyjnej, w tym także prezentowane przez parlamentarzystów oraz władze samorządowe Bydgoszczy i Torunia przesłanki uzasadniające wybór jednego z tych miast jako siedziby sądu i prokuratury apelacyjnej.

W chwili obecnej sprawa utworzenia wnioskowanych jednostek pozostaje nierozstrzygnięta. Nie podjęto zatem także decyzji w zakresie wskazania siedziby dla przedmiotowych jednostek apelacyjnych.

Przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości wzywali w dniu 24 maja br. Bydgoszcz oraz w dniu 31 maja br. Toruń, dokonując oględzin oferowanych przez władze tych miast budynków, które mogłyby być ewentualnie wykorzystane dla potrzeb sądu i prokuratury apelacyjnej.

Nie można zatem zgodzić się z zarzutem, iż kierownictwo resortu dyskryminuje miasto Toruń przy wyborze siedziby sądu i prokuratury apelacyjnej.

Sprawa utworzenia jednostek sądu i prokuratury apelacyjnej dla obszaru województwa kujawsko-pomorskiego jest przedmiotem dalszych analiz.

Przy podejmowaniu ostatecznej decyzji w przedmiotowej sprawie pod uwagę brane będzie zarówno kryterium dogodnego dostępu obywateli do sądu i prokuratury, jak i potrzeby resortu w zakresie celowości zwiększenia liczby jednostek sądu i prokuratury apelacyjnej.

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra kultury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Izabelli Sierakowskiej**

**w sprawie drastycznego obniżenia dotacji
na zadania objęte mecenatem państwa (10243)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do interpelacji złożonej przez Panią Posł Izabellę Sierakowską (SPS-0202-10243/05 z 15 czerwca br.) w sprawie „drastycznego obniżenia dotacji na zadania objęte mecenatem państwa”, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zmiana systemu finansowania samorządowych instytucji kultury, która nastąpiła od 1 stycznia 2004 roku, jest pochodną zmian w ustawie o dochodach jednostek samorządowych i wynikającego z niej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie zakresu zadań objętych mecenatem państwa wykonywanych przez samorządowe instytucje filmowe i instytucje kultury oraz udzielania dotacji na te zadania, a także przyjętej przez Rząd RP Narodowej Strategii Rozwoju Kultury. Wyżej wymienione akty prawne stanowią, że pomoc w zakresie finansowania działalności kulturalnej może mieć jedynie charakter celowy – skierowany na realizację najważniejszych i wybranych problemów, np. odbudowę księgozbiorów, informatyzację bibliotek publicznych lub wsparcie przedsięwzięć artystycznych o największym znaczeniu dla kultury narodowej, i nie może ona zastąpić środków na utrzymanie instytucji kultury, których zapewnienie należy do obowiązków organizatora.

O wyżej wymienionej zmianie modelu finansowania działalności kulturalnej oraz o konieczności planowania budżetów instytucji kultury w taki sposób by zapewnić im środki na działalność bieżącą, jednostki samorządu terytorialnego wiedziały od 1 stycznia 2004 roku, tj. od wejścia w życie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Miały zatem, jak się wydaje, dostatecznie dużo czasu na podjęcie działań organizacyjnych uwzględniających nową sytuację prawną.

Chciałbym podkreślić, że bez zmian pozostaje wysokość dotacji przewidzianych na realizację, przez samorządowe instytucje filmowe i instytucje kultury, zadań objętych mecenatem państwa. W roku bieżącym przewidziano na ten cel kwotę 133.608.000 zł (w roku 2004 – 132.365.000 zł). Pozwalam sobie jednocześnie zwrócić uwagę na fakt, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie zakresu zadań objętych mecenatem państwa wykonywanych przez samorządowe instytucje filmowe i instytucje kultury oraz udzielania dotacji na te zadania rozszerza zarówno listę potencjalnych beneficjentów – w latach 1999-2004 o środki mogły ubiegać się jedynie instytucje przejęte przez jst 1 stycznia 1999 roku – blisko 360 placówek; od roku 2005 dotacje przeznaczone są dla wszystkich samorządowych instytucji filmowych i instytucji kultury – ponad 13 200, jak i listę przewidzianych do realizacji za-

dań – możliwe jest np. współfinansowanie inwestycji. Za priorytet Ministerstwo Kultury uznaje wykorzystanie szansy, jaką dają fundusze europejskie. Pierwszeństwo w ubieganiu się o środki będą miały projekty współfinansowane z funduszy europejskich. W sposób oczywisty wpływa to zarówno na możliwości, jak i strukturę udzielanej pomocy.

Środki na realizację zadań objętych mecenatem państwa podzielone zostały w następujących sposób: 1) do 30% – na zasadzie interwencji wg wskazań samorządów na realizację zadań w instytucjach kultury przejętych 1 stycznia 1999 r.; 2) do 45% na pozostałe zadania instytucji przejętych, realizowane w ramach programów operacyjnych; 3) do 25% na pozostałe instytucje kultury realizujące zadania w trybie programów operacyjnych.

W ramach interwencji podzielono kwotę 36.171.000 zł, a w ramach programów operacyjnych przyznano już 26.667.857 zł.

Nie mogę zgodzić się ze stwierdzeniem, że „Lubelszczyzna jest po macoszemu traktowana przez państwo nawet w dziedzinie kultury” oraz że Ministerstwo Kultury w drastyczny sposób obniżyło dotację na działalność kulturalną w województwie lubelskim. Przed podjęciem ostatecznych decyzji w sprawie przyznania dotacji Marszałek Województwa Lubelskiego poproszony został o wskazanie tych instytucji, które mają kluczowe znaczenie dla regionu i które winny być dofinansowane w pierwszym rzędzie. Łącznie z terenu Województwa Lubelskiego dotacje otrzymało 15 instytucji kultury na łączną kwotę 2.570.000 zł, co stanowiło 7,1% przyznanych w tym trybie środków.

Porównywanie wysokości przyznanych w roku bieżącym środków do kwot otrzymywanych w latach poprzednich jest niecelowe i mylące w tym sensie, że całkowicie zmieniły się zasady, według których środki te są dzielone. O tym, ile środków otrzymają poszczególne instytucje kultury, decydować będzie nie „historyczny” podział, a liczba i jakość złożonych projektów.

Nadal istnieje możliwość ubiegania się przez te jednostki samorządu terytorialnego/instytucje kultury, które nie uzyskały satysfakcjonującego je dofinansowania w trybie interwencji o dotacje w ramach programów operacyjnych. Zgodnie z zasadami określonymi w programach wnioski można składać do 10 listopada każdego roku, a rozpatrywane są sukcesywnie zgodnie z kolejnością ich nadsyłania.

Chciałbym podkreślić, że zamiarem Ministerstwa Kultury jest udzielanie jednostkom samorządu terytorialnego wszechstronnej pomocy w zakresie finansowania działalności kulturalnej, ale pomoc ta może mieć jedynie charakter celowy – skierowany na realizację zadań najważniejszych dla polityki kulturalnej państwa. Finansowanie bieżącej działalności instytucji kultury jest, w moim przekonaniu, zadaniem samorządu wojewódzkiego. Art. 11 ust. 1 pkt 7 ustawy z 5 czerwca 1998 roku o samorządzie wojewódzkim stanowi, że do zakresu działalności samorządu województwa należy wspieranie rozwoju kultury oraz sprawowanie opieki nad dziedzictwem kulturowym i jego racjonalnym wykorzystaniem.

Deklarując daleko idące wsparcie, chciałbym stwierdzić, że pomoc udzielana będzie w trybie określonym w

ww. aktach prawnych i nie może ona zastąpić środków na utrzymanie instytucji kultury, których zapewnienie należy do obowiązków organizatora.

Z poważaniem

Minister
Waldemar Dąbrowski

Warszawa, dnia 22 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na interpelację posel Sylwii Pusz**

**w sprawie niezaliczania do kosztów
kwalifikowanych kosztów obsługi prawnej
projektów w ramach działania 1.4 SPO
„Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw” (10244)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poselską Pani Posel Sylwii Pusz w sprawie kwestionowania przez Ministerstwo Nauki i Informatyzacji (Instytucję Wdrażającą) kwalifikowalności kosztów obsługi prawnej, które mogą być poniesione w związku z realizacją projektów w ramach działania 1.4 „Wzmocnienie współpracy między sferą badawczo-rozwojową a gospodarką” Sektorowego Programu Operacyjnego Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw, lata 2004–2006 (SPO-WKP), wyjaśniam, co następuje.

Instytucje zaangażowane w realizację SPO-WKP wykonują swoje zadania zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Rozporządzenie Komisji (WE) 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 ustanawiające szczegółowe zasady wprowadzania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w sprawie kwalifikowania wydatków związanych z projektami współfinansowanymi z Funduszy Strukturalnych i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1145/2003 (Dz. Urz. WE L 072, 11/03/2004P, 0066-0077) stanowi, że opłaty za doradztwo prawne, opłaty notarialne, koszty ekspertyz technicznych i finansowych, koszty księgowania i audytu są kosztami kwalifikowanymi, jeżeli są bezpośrednio związane z realizowanym przedsięwzięciem i są niezbędne dla jego przygotowania lub realizacji lub, w przypadku kosztów prowadzenia księgowości lub audytu, są związane ze spełnieniem wymogów stawianych przez Instytucję Zarządzającą.

Zgodnie z informacjami otrzymanymi od Instytucji Wdrażającej nie zdarzył się przypadek zakwestionowania w jakimkolwiek złożonym wniosku o dofinansowanie kwalifikowalności usług prawnych poniesionych w związku z realizacją projektów w ramach działania 1.4 SPO-WKP.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 11 sierpnia 2004 r. dotyczącego szczegółowych
warunków i trybu udzielenia pomocy finansowej
na zalesianie gruntów rolnych objętej planem
rozwoju obszarów wiejskich (10245)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Posła Romualda Ajchlera, pismo znak SPS-0202-10245/05 z dnia 15.06.05 r., w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. dotyczącego szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich pragnę przekazać następującą informację.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz. U. z 2004 r. Nr 187, poz. 1929, z późn. zm.), kierownik biura powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR) jest zobowiązany do wydania beneficjentom decyzji administracyjnej w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o wykonaniu zalesienia. Jednak ze względu na brak akredytacji ARiMR w zakresie procedur obsługiwanych przez system informatyczny Agencja nie może obecnie wydawać decyzji o przyznaniu płatności na zalesianie.

Jednakże rozumiejąc trudną sytuację rolników, którzy zaangażowali znaczne środki finansowe w realizację zalesień, Agencja, nie czekając na pełne uruchomienie systemu informatycznego do wypłaty środków finansowych, opracowała równolegle procedurę do manualnego procesu naliczania i wypłaty środków finansowych. Procedura ta pozwoli uruchomić pierwsze wypłaty z tytułu wsparcia na zalesienia, premii pielęgnacyjnej oraz premii zalesieniowej, już od sierpnia 2005 r. Ta przyspieszona ścieżka wypłat dotyczyć będzie jedynie tych wniosków z 2004 r., dla których złożone oświadczenie o wykonaniu zalesienia wraz z zaświadczeniem nadleśniczego umożliwia jednoznaczne stwierdzenie, że zalesienie zostało wykonane zgodnie z planem zalesienia i wnioskiem o przyznanie płatności na zalesianie gruntów rolnych.

Z wyrazami szacunku

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jolanty Banach**

**w sprawie weryfikacji kryterium dochodowego
uprawnającego rolników do niektórych
świadczeń społecznych (10246)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 17 czerwca br. znak SPS-0202-10246/05 dotyczącym interpelacji Pani Posel Jolanty Banach w sprawie weryfikacji kryterium dochodowego uprawniającego rolników do niektórych świadczeń społecznych pragnę wyjaśnić, co następuje:

W ramach prac nad reformą systemu ubezpieczenia społecznego rolników Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, na zlecenie Ministerstwa Polityki Społecznej w czerwcu br. opracował raport na temat „Analiza dochodów rolników”. W ww. opracowaniu IERiGŻ zaproponował m.in. metodologię szacowania dochodów gospodarstw rolnych do celów ubezpieczenia społecznego rolników za pomocą zestawu współczynników standardowej nadwyżki bezpośredniej (SNB) dla poszczególnych rodzajów produkcji w gospodarstwach rolnych zróżnicowanych regionalnie (Polska podzielona została na 4 regiony) oraz rzeczywistych dochodów obliczanych na podstawie danych rachunkowych z reprezentatywnej grupy gospodarstw rolnych.

Lista współczynników SNB w każdym z 4 regionów Polski obejmuje 35 działalności produkcji roślinnej i 23 działalności produkcji zwierzęcej. Wartość współczynników SNB liczona jest okresowo przez IERiGŻ na podstawie średnich danych z trzech kolejnych lat. Obecnie obliczone współczynniki SNB „2000” wykorzystywane są m. in. przy ustalaniu wielkości ekonomicznej gospodarstw rolnych, wyrażonej w ESU, dla oceny ich żywotności ekonomicznej dla celów pomocy finansowej udzielanej rolnikom, współfinansowanej z budżetu UE, w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego i Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2004–2006. Obecnie w IERiGŻ dobiegają końca prace nad projektem EUROSTATU dotyczącym kalkulacji współczynników SNB „2002”.

W celu oszacowania dochodu gospodarstwa rolnego IERiGŻ, na podstawie danych z gospodarstw rolnych prowadzących rachunkowość rolną w ramach polskiego FADN, ustalałby w sposób ciągły dla poszczególnych grup gospodarstw rolnych różniących się typem rolniczym i wielkością relacji dochodu z gospodarstwa rolnego (DZGR) do SNB oraz dochodu rolniczego netto (DRN) do SNB aktualne relacje DZGR: SNB i DRN: SNB. Z ww. Raportu wynika, że trzeba będzie ustalać corocznie co najmniej 24 wskaźniki dla poszczególnych grup gospodarstw (3 grupy wielkościowe w zależności od klasy wielkości ekonomicznej gospodarstwa rolnego oraz 8 typów produkcji

różniących się wielkością i typem produkcji). Do tego dodawane powinny być także kwoty przychodów z działalności drugorzędnych i nierozdzielnych ustalane w sposób uproszczony na podstawie wskaźników IERiGŻ. Ponadto dochód liczony w sposób standardowy tylko w pewnym stopniu będzie odzwierciedlał dochód danego roku, ponieważ ten sposób jego obliczania odwołuje się do dochodów liczonych na próbie gospodarstw rolnych w IERiGŻ w roku poprzednim. Ponadto do badań rachunkowości rolnej w ramach polskiego FADN włączane są gospodarstwa rolne towarowe w taki sposób, aby w populacji badanej znalazły się gospodarstwa wytwarzające co najmniej 90% standardowej nadwyżki bezpośredniej produkcji rolniczej w kraju.

Wobec znanego faktu nierozwiązania do tej pory kwestii ustalania obiektywnego kryterium dochodowego dla rolników w odniesieniu do uznawania uprawnień rodzin rolniczych do różnego typu świadczeń powstała koncepcja wykorzystania tej metody do określania w sposób jednolity dochodów rolników, które mogłyby być przyjmowane do określania spełniania funkcjonujących w ustawodawstwie kryteriów dochodowych.

W celu oceny przydatności proponowanej w Raporcie metodologii liczenia dochodów gospodarstw rolnych do celów ubezpieczenia społecznego rolników i jej ewentualnego wykorzystania do ustalania uprawnień do świadczeń społecznych Raport ten zostanie przekazany do zapoznania się i wyrażenia opinii resortom właściwym w sprawach produkcji rolnej, dochodowości gospodarstw rolnych i rachunkowości rolnej, tj. do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi i Ministerstwa Finansów oraz do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (jako instytucji wdrażającej nowy system według propozycji autorów Raportu). Ponadto z raportem zapoznają się także inne resorty zainteresowane praktycznym stosowaniem wskaźnika dochodów gospodarstw rolnych, np. Ministerstwo Edukacji i Sportu oraz Ministerstwo Infrastruktury.

Pomimo iż proponowana przez IERiGŻ metodologia szacowania dochodów gospodarstw rolnych jest bardzo skomplikowana, kosztowna i ze względu na nowatorski charakter niesie wiele złożonych problemów, mam nadzieję, że uda się wypracować uniwersalną metodę szacowania ww. dochodów, która znajdzie zastosowanie w zaspokajaniu różnych potrzeb administracji państwowej i służyć będzie również społeczności wiejskiej. Być może cel powyższy przybliży ewentualne powołanie międzyresortowego zespołu z udziałem ekspertów do realizacji powyższego zadania oraz rozstrzygnięcia zasadniczych kwestii warunkujących wdrożenie nowego systemu, takich jak kształt regulacji prawnej oraz wielkość niezbędnych środków finansowych do wdrożenia omawianego systemu.

W związku z powyższym nawiązując do pytania Pani Poseł Jolanty Banach, uważam, że wnioski w zakresie przyjęcia propozycji szacowania metodą standardową dochodów gospodarstw rolnych do celów ubezpieczenia społecznego rolników oraz uznawania

uprawnień do ubiegania się o świadczenia z pomocy społecznej oraz świadczenia rodzinne i stypendia, mogą być przedstawione Sejmowi RP nie wcześniej niż w I kwartale 2006 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

ministra kultury
na interpelację posłów Jarosława Kaczyńskiego,
Antoniogo Macierewicza, Hanny Mierzejewskiej,
Pawła Poncyłjusza i Artura Zawiszy

w sprawie likwidacji pracowni konserwatorskich
Muzeum Narodowego oraz Muzeum
I. J. Paderewskiego i Wychodźstwa Polskiego (10248)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską Państwa Posłów Jarosława Kaczyńskiego, Antoniogo Macierewicza, Hanny Mierzejewskiej, Pawła Poncyłjusza i Artura Zawiszy w sprawie „likwidacji pracowni konserwatorskich Muzeum Narodowego oraz Muzeum I.J. Paderewskiego i Wychodźstwa Polskiego”, przesłaną przez Pana Marszałka do Ministra Kultury przy piśmie z dn. 17 czerwca 2005 (sygn. SPS-0202-10248/05), uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących wyjaśnień:

Nieprawdą jest, że pracownicy Muzeum Narodowego zostali powiadomieni przez Ministra Kultury o konieczności wyprowadzenia zbiorów Muzeum dopiero 31 maja br. gdyż stało się to – w drodze Zarządzenia Ministra, zmieniającego Statut Muzeum Narodowego – już 23 lutego 2004. Zarządzenie to (nr 6/2004) oddaje na cele wypełniające dotychczas Podchorążówkę Pałac w Otwocku i czyni zeń „Oddział-Muzeum Wnętrz w Otwocku Wielkim”. Zarządzenie weszło w życie z datą podpisania. Pałac w Otwocku pozyskany został z zasobów MSWiA i w założeniu Ministra Kultury ma w przyszłości pełnić taką rolę na prawym brzegu Wisły, jaką po lewej jej stronie odgrywa Pałac w Nieborowie. Jednym z najważniejszych aspektów tej przeprowadzki jest fakt, iż ocalono piękny, barokowy Pałac w Otwocku, którego autorstwo wielu znawców przedmiotu przypisuje wielkiemu architektowi Warszawy – Tylmanowi z Gamenen. Wielokrotne zmiany właścicieli, zupełne zniszczenie w czasie ostatniej wojny spowodowały konieczność jego odbudowy, co też się stało (1947–58) i to według projektu innego świetnego architekta Jana Koszczyc-Witkiewicza, lecz odtworzono wówczas obiekt już nie jako siedzibę magnacką, ale jako... dom poprawczy dla dziewcząt. Dopiero w latach 70-tych pięknie położony zaby-

tek przejęty został przez Urząd Rady Ministrów, potem przez Kancelarię Prezydenta, wreszcie przez MSWiA. Był zatem nieobecny w świadomości Polaków i dopiero przekazanie go Muzeum Narodowemu przywraca go celom kultury i – po remoncie i przeprowadzeniu niezbędnych prac konserwatorskich – udostępnia zwiedzającym. Donosi o tym choćby „Gazeta Wyborcza”, wydanie warszawskie, w dn. 7 lipca 2005 roku ogłaszając otwarcie nowego muzeum.

Muzeum Narodowe nie byłoby w stanie przeprowadzić w Otwockim Pałacu wspomnianych prac bez finansowego wsparcia Ministra Kultury, który na cele przeprowadzki przekazał Muzeum Narodowemu kwotę 475800,00 zł (o którą to kwotę został pomniejszony budżet Łazienek Królewskich) oraz na cele remontu stajni pałacowych (które przejmą funkcje magazynowe) – kwotę 929566,11 zł. Tym samym Muzeum Narodowe poza powierzchnią ekspozycyjną wzbogaciło się o przestrzeń magazynową należycie do tego celu przygotowaną, czego nie zapewniały mu dotychczasowe wnętrza Podchorążówki w Łazienkach.

Nieprawdą jest, że Muzeum Narodowe ma podpisaną z Łazienkami umowę na wieczyste (99-letnie) dzierżawienie Podchorążówki. Jest odwrotnie – to Łazienki Aktem Notarialnym z dn. 18.04.1996 (repertorium A nr 2666/96), podpisanym przez Dyrektorów obu placówek, weszły w posiadanie dzierżawy wieczystej, o czym mówi §6 wzmiankowanego Aktu Notarialnego. Należy przypomnieć, że obie placówki muzealne – Muzeum Łazienki Królewskie i Muzeum Narodowe, zostały rozdzielone już w 1995 r., decyzją Ministra Kultury. Wszystkie, zabytkowe budynki na terenie rezydencji są własnością Muzeum Łazienki, także Podchorążówka. Budynek Podchorążówki został używany przez MN przez Łazienki bezpłatnie, do czasu uzyskania przez MN nowej, większej powierzchni użytkowej.

Dodajmy, że w analogicznej sytuacji prawnej, jaka miała miejsce między MN i Muzeum w Wilanowie (mieściły się tam m.in. duże magazyny mebli MN), pomieszczenia wilanowskie zostały opuszczone przez MN przed 2000 rokiem.

Najistotniejszą jest podstawa decyzji Ministra Kultury, którą stanowił fakt, iż działalność Muzeum im. I. J. Paderewskiego – oddział Muzeum Narodowego w dotychczasowej formule została oceniona przez Ministerstwo Kultury i opinie środowisk polonijnych – negatywnie. Muzeum Narodowe nigdy nie zrealizowało woli współorganizatorów tej placówki: red. Jerzego Waldorffa i członków Senatu RP i nie stało się „Muzeum Wychodźstwa Polskiego im. I. J. Paderewskiego” w pełnym tego słowa znaczeniu. Historyczny dorobek Polonii nigdy nie był w nim prezentowany. Mimo że o taki profil placówki walczył wielokrotnie w swoich memoriałach i artykułach Dyrektor Muzeum Łazienki Królewskie – prof. dr hab. Marek Kwiatkowski. I takie też zadanie wyznacza obecnie Łazienkom Królewskim Minister Kultury, którego intencją jest stworzenie prawdziwego Muzeum Wychodźstwa, obrazującego złożo-

ność aspektów polskiej emigracji, jej bogaty wkład w kulturę obu Ojczyzn – polskiej i nabytej.

Budynek Podchorążówki jest gmachem nie tylko zabytkowym, ale także historycznym. Na zawsze będzie związany z jednym z najdramatyczniejszych wydarzeń w naszych dziejach – zrywem powstańczym 29 listopada 1830 r. – Nocą Listopadową! Nie może być przeznaczony na magazyny! Jego rola to stosowna ekspozycja muzealna i edukacja.

Uznano zatem, że budynek Podchorążówki jest użytkowany niezgodnie z jego wartością historyczną.

Muzeum, pod nazwą „Muzeum Wychodźstwa Polskiego im. I. J. Paderewskiego”, zostało powiązane z Muzeum Łazienki Królewskie, które natychmiast przystąpiło do rozbudowy tej placówki. Powiększono ekspozycję o nowe sale. Przygotowano program adaptacji kolejnych wnętrz. Rozwinięto aktywną działalność wystawienniczą, przy pomocy Stowarzyszenia „Wspólnota Polska”. Do znaczących wydarzeń muzealnych można zaliczyć: monograficzną wystawę prac malarskich Wojciecha Siudmaka z Paryża czy wspólne dzieło Muzeów i Archiwów Śląskich, przypominające 150-lecie pierwszej polskiej osady w Ameryce – „Panna Maria”. Zorganizowano także przy pomocy Muzeum Wojska Polskiego stałą ekspozycję poświęconą Nocy Listopadowej w Łazienkach. Pozostała także sala poświęcona Ignacemu Janowi Paderewskiemu, w której eksponaty są depozytem Muzeum Narodowego, z którym współpraca układa się harmonijnie.

Niezwykle istotnym jest fakt, iż Minister Kultury z tworzonego przez Łazienki Muzeum Wychodźstwa pragnie uczynić placówką patronacką w stosunku do tak wspaniałych polskich placówek, jak Muzeum w Rapperswil, Biblioteka Polska w Paryżu, Maison Lafitte, Instytut Piłsudskiego czy Instytut Sikorskiego, by wymienić zaledwie kilka... Nie miały one dotąd dostatecznego wsparcia ze strony dawnej Ojczyzny, zatem jest konieczne utworzenie specjalnego funduszu, do którego będą mogły aplikować, a który zostanie przypisany do Muzeum Wychodźstwa, zaś opiniowaniem zgłoszonych projektów czy potrzeb zajmie się ciało doradcze, którego skład zostanie poddany pod dyskusję również Parlamentarzystom.

Głosy, które zaniepokoiły Państwa Posłów, nie są opinią Dyrekcji Muzeum Narodowego, a jedynie kilku rozgoryczonych pracowników, którym przeprowadzka do Otwocka z wielu powodów nie odpowiada. Z tych samych, zapewne, powodów posuwają się oni do kampanii oszczerstw i pomówień, nie poprzestając jedynie na indagowaniu Parlamentarzystów. Fakt, iż od czasu zmiany Statutu Muzeum Narodowego nie doszło do pełnej przeprowadzki, należy również przypisać obstrukcji sterowanej przez te same osoby, które podkreślając rolę badawczą Ośrodka Wzornictwa Nowoczesnego, przyznały, że tygodniowo odwiedzała Ośrodek średnio 1 (jedna – sic!) osoba.

Odpowiadając bezpośrednio na zadane pytanie:

Ad 1. Przeznaczeniem Podchorążówki było, jest i będzie „Muzeum Wychodźstwa Polskiego im. I. J. Paderewskiego”, które wzbogaci się o nowe, stałe eks-

pozycje: polską emigrację zarobkową, uczestników powstań i wojen wyzwoleniczych (np. Wielka Emigracja), naukowców i artystów i wojskowych Polaków związanych z innymi narodami. Ponadto przewidziane jest miejsce na sekcję wydawniczą, archiwum, bibliotekę, sale wykładową, kawiarnię... Materiały związane z wymienioną działalnością są już gromadzone.

Ad 2–3. Na pytanie, gdzie mają być przeniesione magazyny, Dyrektor Muzeum Narodowego, Ferdynand Ruszczyk, indagowany przez „Rzeczpospolitą”, której niepodpisani z nazwiska autorzy przekazali list skierowany do Marszałka Donalda Tuska, odpowiedział następująco:

„(...) W ten sposób z gmachu w Podchorążówce magazynowane tam zabytkowe meble zostały przeniesione do magazynów w Tarcynie i w Otwocku Wielkim, natomiast tkaniny, ceramika, porcelana i szkło, przynależne do Ośrodka Wzornictwa Nowoczesnego, znajdą swoje miejsce w całości w wyremontowanych pomieszczeniach w Otwocku Wielkim.

Tym samym za niesprawdzone i całkowicie nieodpowiedzialne uważam informacje zawarte w piśmie do Pana Marszałka Sejmu RP, że zbiory muzealne – w tym tkaniny i meble – będą przechowywane w nieodpowiednich warunkach.

Nawiązując zaś do zarzutów zawartych w piśmie do Pana Marszałka związanych z trudnością w rozwiązaniu problemu lokalowego Działu Mebli i Ośrodka Wzornictwa Nowoczesnego MNW, wyjaśniam:

W Dziale Mebli usytuowanym w budynku Podchorążówki do likwidacji Oddziału pracował jedynie laborant, którego miejsce pracy przeniesione zostanie do Muzeum Wnętrz w Otwocku Wielkim, natomiast Ośrodek Wzornictwa Nowoczesnego oraz Pracownia Konserwacji Tkanin znajdą swoje miejsce w pomieszczeniach Muzeum w Otwocku, zaś Pracownia Konserwacji Mebli w tymczasowym obiekcie usytuowanym na terenie Muzeum Narodowego przy Al. Jerozolimskich 3”.

Cytat ten pochodzi z odpowiedzi Ferdynanda Ruszczyka, którą – z upoważnienia Dyrektora – podpisał w dn. 7 lipca 2005 roku radca prawny MN adw. Antoni Sosnkowski, przesyłając ją do „Rzeczpospolitej” i do wiadomości Ministra Kultury.

Ad 4. Magazyn mebli MN zawsze znajdował się w kilku miejscach w Warszawie i w okolicy (np. w Nieborowie). Nie jest więc magazynem jedynym i celowo rozbijanym. Działalność dydaktyczna może być prowadzona bez przeszkód w nowych miejscach, znacznie lepiej przystosowanych do tych celów od dotychczasowej siedziby. Trudności w tym względzie są wyolbrzymiane przez kilku pracowników MNW, jak wiem – bez wiedzy dyrekcji tej placówki.

Ad 5–6. „Muzeum Wychodźstwa Polskiego im. I. J. Paderewskiego” nigdy nie było zlikwidowane! Ono tak naprawdę nigdy nie powstało, trudno bowiem tę namiastkę, jaką było do tej pory, uznać za wyczerpanie tematu o tej randze!

Szanowny Panie Marszałku! Stworzenie godnego Muzeum Wychodźstwa noszącego zaszczytne imię

Wielkiego Polaka, fenomenalnego pianisty i męża stanu, Ignacego Jana Paderewskiego, jest zobowiązaniem najwyższej rangi.

Chciałbym, by było także formą oddania hołdu i czci tym świetnym postaciom polskiej myśli i wielu talentów, które wir historii rzucił daleko od Kraju, a które nie straciły, mimo często osobistych dramatów, więzi z Ojczyzną. Co więcej – potrafiły z niej uczynić motto życia swego i swych bliskich, zaś w krajach swej emigracji stały się najlepszym Polskim ambasadorem.

Jesteśmy Im to winni, dlatego tak wielką wagę przywiązuję do Muzeum Wychodźstwa, i dlatego też cieszy mnie troska przedstawicieli polskiego Parlamentu, gdyż liczę, że może ona w przyszłości stanąć u podstaw dodatkowego wsparcia dla tej placówki.

Z wyrazami szacunku

Minister
Waldemar Dąbrowski

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Zawiszy**

**w sprawie postępowania przygotowawczego
dotyczącego CF CEFARM SA (10249)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 17 czerwca 2005 r. Nr SPS-0202-10249/05 interpelację Posła Artura Zawiszy „w sprawie postępowania przygotowawczego dotyczącego CF CEFARM S.A.”, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W oparciu o zawiadomienia o przestępstwie złożone przez pełnomocnika Centrali Farmaceutycznej CEFARM w Warszawie, NSZZ „Solidarność” przy CF CEFARM w Warszawie oraz Najwyższą Izbę Kontroli, Prokurator Rejonowy Warszawa – Wola postanowieniem z dnia 31 października 2002 r. wszczął śledztwo o sygnaturze 6 Ds 986/02 w sprawie nadużycia uprawnień przez zarządcę przedsiębiorstwa CEFARM i wyrządzenia szkody w wielkich rozmiarach w wysokości około 16 mln. zł, to jest o czyn z art. 296 § 1 i 3 K.k.

Śledztwo w tej sprawie było w przeszłości już dwukrotnie umarzane. Po raz pierwszy postępowania to umorzono postanowieniem z dnia 21 listopada 2003 r. wobec stwierdzenia, że czyn będący jego przedmiotem nie zawiera znamion czynu zabronionego. Decyzja ta w grudniu 2003 r. zbadana została w trybie nadzoru służbowego przez Prokuratora Apelacyjnego w Warszawie, który stwierdził, że zapadła ona przedwcześnie i polecił podjęcie na nowo umorzonego po-

stępowania i jego kontynuowanie, wskazując równocześnie niezbędne czynności, które w sprawie należało wykonać.

Po uzupełnieniu postępowania w zakresie wskazanym przez Prokuratora Apelacyjnego, Prokurator Rejonowy postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2004 r., sygn. akt 6 Ds 21/04/V, ponownie śledztwo umorzył wobec braku znamion czynu zabronionego. Ta z kolei decyzja zaskarżona została przez pełnomocnika Centrali Farmaceutycznej CEFARM.

Po rozpoznaniu wniesionego zażalenia Prokurator Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 14 czerwca 2004 r. uwzględnił je i uchylił zaskarżone orzeczenie Prokuratora Rejonowego, polecając uzupełnienie materiału dowodowego poprzez zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu rachunkowości i szacunku mienia dla ustalenia wysokości szkody wyrządzonej CF CEFARM zachowaniem jego zarządcy. Po uchyleniu postanowienia o umorzeniu śledztwa otrzymało ono sygnaturę 6 Ds 694/04/IV.

Realizując zawarte w postanowieniu instancyjnym polecenie, prowadzący postępowanie funkcjonariusz Policji bezzwłocznie wydał postanowienie o powołaniu biegłego, jednakże kosztorysy sporządzenia opinii, które biegły przedstawił w lipcu i sierpniu 2004 r., nie zostały zatwierdzone przez Naczelnika Działu Finansowego Komendy Stołecznej Policji. Spowodowało to konieczność podjęcia negocjacji z biegłym dotyczących możliwości obniżenia kosztów opinii, które przedłużały się. W takiej sytuacji postanowieniem z dnia 29 listopada 2004 r. prokurator zawiesił postępowanie, uznając, że okoliczność ta stanowi długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą kontynuowanie postępowania.

Po ustaleniu ostatecznej kwoty wynagrodzenia dla biegłego w dniu 20 grudnia 2004 r. przekazano mu akta sprawy, zakreślając trzymiesięczny termin wydania opinii. Termin ten przez biegłego nie został dotrzymany, albowiem uległ on wypadkowi i stan zdrowia nie pozwalał mu na przystąpienie do opracowywania zleconej opinii. Z informacji uzyskanej od Prokuratora Rejonowego Warszawa Wola wynika, że aktualnie biegły przystąpił do prac nad opinią, którą zobowiązał się przedłożyć do dnia 15 sierpnia 2005 r.

Oceniając decyzję o zawieszeniu postępowania, stwierdzić należy, iż przy uwzględnieniu okoliczności związanych z przedłużającymi się negocjacjami z biegłym oraz przewidywanym kilkumiesięcznym czasem potrzebnym na jej wydanie, przy nieznanym równocześnie terminie rozpoczęcia przez niego pracy, nie można uznać jej za niezasadną. Tak też oceniona ona została przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie i Prokuraturę Apelacyjną w Warszawie, które sprawują nadzór nad postępowaniem w tej sprawie.

Wprawdzie wobec choroby biegłego, która uniemożliwiała mu przystąpienie do niezwłocznego opracowania opinii, możliwe było zlecenie Prokuratorowi Rejonowemu poszukiwania innego biegłego, jednakże biorąc pod uwagę fakt, że wymagałoby to powtórzenia pełnej procedury związanej z przyjęciem kosztorysu

pracy biegłego, nie było gwarancji szybszego uzyskania niezbędnej w sprawie opinii.

Dotychczasowy sposób wykonywania nadzoru nad tym postępowaniem nie nasuwa zastrzeżeń, albowiem w jego toku obie wymienione jednostki monitorują jego przebieg i reagują na stwierdzone nieprawidłowości, w tym na przedwczesne decyzje procesowe, uchylając je i udzielając właściwych wytycznych do dalszego biegu śledztwa.

Jeśli chodzi o pytanie Pana Posła dotyczące działań podejmowanych przez Zarząd CF CEFARM SA zmierzających do zawarcia ugody z byłym zarządem tego przedsiębiorstwa, pragnę stwierdzić, że tego rodzaju działania stanowią wewnętrzną strategię gospodarczą i na etapie zawierania stosownych umów organy prokuratury nie mogą w nie ingerować ani ich oceniać. Ewentualnej ocenie mogą być poddane dopiero skutki takich działań, które – jeśli okażą się niekorzystne dla Spółki – mogą stanowić podstawę do wszczęcia postępowania karnego wobec osób odpowiedzialnych za ich podjęcie.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posel Anny Sobeckiej**

**w sprawie niewykorzystania unijnego
dofinansowania rybołówstwa w ramach
Sektorowego Programu Operacyjnego
na lata 2006-2013 (10250)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z upoważnieniem mnie przez Prezesa Rady Ministrów do ustosunkowania się do interpelacji Pani Anny Sobeckiej, Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 10 czerwca 2005 r. w sprawie wielkości środków z Europejskiego Funduszu Rybołówstwa (EFR) na lata 2007–2013 (nadesłanej przy piśmie z dnia 21 czerwca br., znak BDG-I-0700-293-AZ/05), pragnę przedstawić poniższe wyjaśnienia:

Zaproponowany w Stanowisku Polski w sprawie udziału środków na rozwój obszarów wiejskich i rybołówstwo w ramach koperty Konwergencja regionalna (Cel 1) oraz rozkładu środków na Fundusz Spójności w latach 2007–2013 poziom alokacji Europejskiego Funduszu Rybołówstwa w latach 2007–2013 został opracowany na podstawie doświadczeń wynikających z wdrażania Sektorowego Programu Operacyjnego „Rybołówstwo i przetwórstwo ryb” (SPO RYB) w obec-

nym okresie programowania oraz na podstawie analizy propozycji Komisji Europejskiej w sprawie projektu Rozporządzenia Rady ustanawiającego Europejski Fundusz Rybołówstwa.

Biorąc pod uwagę potrzeby restrukturyzacyjne oraz doświadczenia Polski w bieżącym okresie programowania, w tym możliwości absorpcyjne, Ministerstwo Gospodarki i Pracy wraz z Urzędem Integracji Europejskiej zaproponowało niższy poziom nakładów na sektor rybołówstwa w nowej perspektywie finansowej na poziomie 1,52% alokacji środków na politykę spójności, wyłączając środki na Fundusz Spójności. W wartościach względnych jest to znaczący spadek w porównaniu z okresem 2004–2006, jednakże biorąc pod uwagę wartości bezwzględne, oznaczać to będzie realny wzrost nakładów w porównaniu do hipotetycznego scenariusza (opartego na wysokości środków na rybołówstwo w 2006 r.) na sektor rybołówstwa o 20,5%. Zgodnie z zapisami zawartymi w stanowisku, alokacja środków na rybołówstwo na przestrzeni całej perspektywy finansowej 2007–2013 będzie wzrastać sukcesywnie.

Przy określaniu poziomu udziału środków na sektor rybołówstwa dokonano analizy możliwości absorpcyjnych wynikających z dotychczasowych doświadczeń. Wynika z nich jednoznacznie, iż w ramach programu operacyjnego dla rybołówstwa w należyтым stopniu realizowane są jedynie działania priorytetu 1 Dostosowanie nakładu połowowego do zasobów. Według informacji miesięcznej Ministerstwa Gospodarki i Pracy z kwietnia br. o stanie wdrażania programów operacyjnych współfinansowanych z funduszy strukturalnych wynika, iż największa wartość zakontraktowanych środków jest w działaniu 1.1 Złomowanie statków rybackich. Natomiast sytuacja niekorzystnie wygląda w pozostałych priorytetach, co wynika z niskiej liczby złożonych projektów. Najgorzej stan realizacji SPO RYB kształtuje się w ramach priorytetu 2 Odnowa i modernizacja floty rybackiej oraz priorytetu 5 Pomoc techniczna. Może to w przyszłości grozić utratą przyznanych środków dla realizacji działań w ramach poszczególnych priorytetów.

Ponadto warto zwrócić uwagę na zapisy projektu rozporządzenia ustanawiającego Europejski Fundusz Rybołówstwa, z których wynika, iż w następnym okresie programowania większy nacisk zostanie położony na działania mające na celu przetwarzanie i wprowadzanie na rynek produktów pochodzenia rybnego oraz działania w interesie zbiorowym, ograniczając możliwości szerokiego wsparcia modernizacji i budowy nowych jednostek pływających.

Pragnę podkreślić, iż ostateczna wielkość środków, które w następnej perspektywie finansowej zostaną przeniesione z budżetu polityki spójności do działu drugiego perspektywy (Zachowanie i zarządzanie zasobami naturalnymi), będzie uzależniona od ostatecznych decyzji dotyczących priorytetów rozwojowych Polski w ramach Narodowego Planu Rozwoju 2007–2013.

Mam nadzieję, że zaprezentowane powyżej informacje w pełni wyjaśniają zgłaszane przez Panią Annę Sobecką, Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, zastrzeżenia i pytania.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zjawiska wysokiej zapadalności
na próchnicę u dzieci (10251)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pani Anny Sobeckiej, Posła na Sejm RP, przekazany przy piśmie z dnia 17.06.2005 r. nr SPS-0202-10251/05, w sprawie zjawiska wysokiej zapadalności na próchnicę u dzieci, uprzejmie wyjaśniam:

Od roku 1997 prowadzone są w Polsce w ramach programu monitorowania stanu zdrowia jamy ustnej epidemiologiczne badania stomatologiczne. Badania te są prowadzone zgodnie z zaleceniami Światowej Organizacji Zdrowia i obejmują zgodnie z harmonogramem WHO wskaźnikowe grupy wiekowe. Wyniki uzyskanych badań są poddawane analizie statystycznej i porównywane z wynikami poprzednio uzyskanymi oraz z wynikami międzynarodowych badań porównawczych, a następnie okresowo przekazywane przez Ministerstwo Zdrowia do ogólnoswiatowej bazy danych WHO w Genewie.

Badania prowadzone w ramach programu monitorowania stanu zdrowia jamy ustnej populacji polskiej wykazały, że w okresie przekształceń systemu opieki zdrowotnej, któremu towarzyszyło załamanie tradycyjnie ukierunkowanej szkolnej opieki stomatologicznej, nie doszło w kraju do dramatycznego i trwałego pogorszenia się stanu zdrowotnego uzębienia dzieci i młodzieży w Polsce.

Ważnym elementem służącym poprawie stanu zdrowotnego dzieci szkolnych był realizowany ze środków finansowych Ministerstwa Zdrowia w latach 1999-2002 program profilaktyczny dla grupy wysokiego narażenia na czynniki ryzyka próchnicy. U młodzieży w wieku 12 lat obserwowano w tym okresie obniżenie się wskaźnika próchnicy z 4,8 do 3,5.

W roku 2002 przeprowadzone po raz pierwszy w kraju ogólnopolskie badanie stanu zdrowia jamy ustnej dzieci w wieku 3 lat wykazało, że ponad połowa badanych ma zęby zaatakowane próchnicą. W krajach europejskich podobnie wysoki odsetek dzieci z próchni-

cią stwierdza się zwykle w wieku 6 lat. Wysoka zapadalność na próchnicę, jak również obserwowana wysoka ciężkość tej choroby w najmłodszej wiekowej grupie dzieci wyjaśnia fakt utrzymywania się w kraju wysokiego poziomu próchnicy u dzieci w wieku 6 i 12 lat. Podczas ww. badania stwierdzono również, iż próchnica u małych dzieci nie jest leczona. Ukazuje to przyczynę utrzymywania się w kraju próchnicy na wysokim poziomie.

Badanie socjomedyczne matek dzieci 3-letnich wykazało, że jedną z głównych przyczyn złego stanu uzębienia dzieci jest niska świadomość stomatologiczna oraz nieprawidłowe wzorce zachowań zdrowotnych ich matek. Odwołując się do paradygmatu objaśniającego etiopatogenezę i przebieg chorób cywilizacyjnych, a do takich zalicza się chorobę próchnicową zębów, stwierdza się, że aż w około 70% są one warunkowane przez zjawiska natury pozamedycznej (społeczne, ekonomiczne, organizacyjne, środowiskowe i behawioralne), mieszczące się w szeroko rozumianym stylu życia jednostki (świadomość, postawy i zachowania zdrowotne, pozycja ekonomiczna, wykształcenie). Relatywnie bardzo niewielki udział (15%) przypada na naprawczy charakter pracy stomatologa na fotelu stomatologicznym i podobny na uwarunkowania biologiczne (genetyczne).

Stomatologiczne badanie stanu uzębienia przeprowadzone u dzieci w wieku trzech lat z jednoczesną analizą świadomości, postaw i zachowań zdrowotnych ich matek uzasadnia zły stan zdrowotny uzębienia występujący u dzieci 6-letnich (średnio u badanego dziecka 5,2 zęba mlecznego wymagało leczenia zachowawczego próchnicy).

Przeprowadzone w roku 2003 badania epidemiologiczne obejmujące wskaźnikową grupę dzieci w wieku lat 12 wykazały, że odsetek tych dzieci wolnych od próchnicy osiąga w kraju wielkość 12,9%, co według kryteriów WHO oznacza, że zapadalność na próchnicę i jej przebieg utrzymuje się na wysokim poziomie.

Nasilenie lub inaczej ciężkość próchnicy w badanej populacji wyrażają wartości wskaźnika próchnicy. Średnia wartość wskaźnika próchnicy wynosiła w ww. populacji 3,9.

Ciągły monitoring zdrowia jamy ustnej populacji kraju umożliwia badanie tendencji określonych zjawisk dotyczących próchnicy.

Rozkłady odsetkowe wartości wskaźnika próchnicy zestawione porównawczo dla trzech punktów czasowych dowodzą występowania raczej korzystnej tendencji w postaci wzrostu odsetka dzieci bez próchnicy z 9,5% w roku 1995 do 12,9% w roku 2003 oraz w postaci obniżenia odsetka osób z 4 lub więcej zębami objętymi próchnicą z 61,4% w roku 1995 do 52,0% w roku 2003.

Analiza porównawcza odsetek dzieci, u których stwierdzono nie więcej niż trzy zęby stałe objęte próchnicą, wykazała, że w okresie ostatnich 8 lat odsetek dzieci mających nie więcej niż 3 zęby z próchnicą wzrósł o 10%. Dał się również zauważyć wzrost wartości wskaźnika leczenia zachowawczego zębów o 34,3%. Zaznaczyło się również wyraźnie zmniejsze-

nie występujących w latach 80-tych różnic w wartościach wskaźnika leczenia zębów między dziećmi ze środowiska wiejskiego i miejskiego. W okresie ostatnich 16 lat dało się również zauważyć tendencję do zmniejszania się odsetka dzieci z usuniętymi zębami.

Przeprowadzone w 2003 roku badania socjomedyczne nauczycieli wykazały, że w około 80% szkół prowadzone są okresowe badania stomatologiczne. Jednak możliwość korzystania z opieki stomatologicznej w szkolnym gabinecie usytuowanym bezpośrednio w budynku szkolnym ma tylko 17,4% dzieci. Niewiele większy odsetek dzieci (22,3%) ma możliwość korzystania z tzw. międzyszkolnej poradni stomatologicznej. Ponad 50% dzieci korzysta z innych form opieki stomatologicznej.

Około 50% uczniów korzysta z działań profilaktycznych prowadzonych w szkole (akcje fluorkowe, lakowanie zębów). Ponad 80% dzieci otrzymało teoretyczne informacje o sposobach zapobiegania próchnicy (ulotki, materiały edukacyjne) oraz uczestniczy w instruktażowych zajęciach praktycznych (szczotkowanie zębów, używanie pasty). Ponad 80% dzieci z klas I-III uczestniczyło w profilaktycznych programach edukacyjnych z zakresu stomatologii.

Ponad 90% nauczycieli uważa, że za stan zdrowotny uzębienia u dzieci odpowiadają zarówno rodzice dziecka, zespół stomatologiczny (stomatolog, higienistka) oraz odpowiednie instytucje (Narodowy Fundusz Zdrowia i Wydział Zdrowia Urzędu Miasta, Kuratorium).

Obecnie działania z zakresu profilaktyki próchnicy zębów wpisane są w rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 22.12.2004 roku w sprawie zakresu i organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 210, poz. 2135).

Ww. rozporządzenie stanowi, że profilaktyczna opieka stomatologiczna sprawowana przez lekarza dentystę obejmuje w szczególności:

- prowadzenie edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia jamy ustnej,
- profilaktyczne badanie stomatologiczne,
- profilaktykę próchnicy zębów,
- profilaktyczne badanie ortodontyczne,
- kwalifikowanie do szczególnej opieki stomatologicznej.

Rozporządzenie stanowi również, że profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana przez pielęgniarkę albo higienistkę szkolną obejmuje w szczególności między innymi prowadzenie grupowej profilaktyki fluorkowej. W myśl załącznika nr 3 grupowa profilaktyka fluorkowa wykonywana metodą nadzorowanego szczotkowania zębów wykonywana jest w klasach I – VI, sześć razy w roku, w odstępach od 1 do 6 tygodni.

Indywidualnie ukierunkowane profesjonalne zabiegi profilaktyczne, tj. lakierowanie i lakowanie zębów stałych, zostały zabezpieczone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 24 listopada 2004 roku w sprawie wykazu gwarantowanych świadczeń lekarza dentysty i materiałów stomatologicznych oraz rodzaju

dokumentu potwierdzającego uprawnienia do tych świadczeń (Dz. U. nr 261, poz. 2601).

Ze względu na specyficzne potrzeby zdrowotne dzieci i młodzieży w ww. wykazie dodatkowych świadczeń zdrowotnych lekarza dentysty umieszczono także świadczenia niezbędne w okresie wieku rozwojowego, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb leczniczych związanych z leczeniem próchnicy i jej powikłań.

Działania zmierzające do poprawy stanu zdrowia jamy ustnej ludności kraju powinny być jednak przede wszystkim ukierunkowane na podniesienie świadomości zdrowotnej społeczeństwa. Edukacja zdrowotna kobiet ciężarnych i matek małych dzieci oraz rozwój programów edukacyjnych dla dzieci szkolnych, realizowanych przez nauczycieli przy wsparciu personelu medycznego, winny stanowić kluczowy element strategii populacyjnej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Anny Sobeckiej**

**w sprawie refundacji kosztów leczenia
nieubezpieczonych pacjentów (10252)**

W odpowiedzi na interpelację Pani Posel Anny Sobeckiej z dnia 10 czerwca 2005 r. (znak: SPS-0202-10252/05) w sprawie refundacji kosztów leczenia nieubezpieczonych pacjentów, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień w przedmiotowej sprawie.

Kwestia finansowania świadczeń opieki zdrowotnej jest uregulowana w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135), zwanej dalej „ustawą”.

Ustawa w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 przewiduje, że prawo do świadczeń opieki zdrowotnej mają osoby ubezpieczone oraz osoby posiadające obywatelstwo polskie i posiadające miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które spełniają kryterium dochodowe, o którym mowa w art. 8 ustawy dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. Nr 64, poz. 593), co do których nie stwierdzono okoliczności, o której mowa w art. 12 tej ustawy. Osoby takie muszą mieć dochody nieprzekraczające, w przypadku:

- 1) osoby samotnie gospodarującej – kwoty 461 zł,
- 2) osoby w rodzinie – kwoty 316 zł.

Dokumentem potwierdzającym prawo do świadczeń takich osób jest decyzja wójta (burmistrza lub

prezydenta) gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkiwania, wydawana w oparciu o przepis art. 54 ustawy. Decyzja wydawana jest po przeprowadzeniu wywiadu środowiskowego.

Należy podkreślić, iż również świadczeniodawca – na podstawie art. 54 ust. 3 ustawy – może wystąpić o wydanie takiej decyzji, możliwość taka występuje w przypadkach stanu nagłego, często w trakcie lub już po udzieleniu świadczenia.

Zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 3 Narodowy Fundusz Zdrowia jest obowiązany do finansowania świadczeń udzielonych osobom, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2. Środki na ten cel pochodzą z dotacji celowej budżetu państwa (art. 116 pkt 6). Przewidziana ustawą budżetową na rok 2005 rezerwa na ten cel wynosi 400 mln zł. Jednocześnie pragnę poinformować, iż w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 30 kwietnia 2005 r. Kujawsko-Pomorski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, na którego terenie działania znajdują się wymienione przez Panią Posel placówki medyczne z Bydgoszczy i Inowrocławia, sfinansował świadczenia opieki zdrowotnej udzielone osobom, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy, na łączną kwotę 54 763,87 zł.

Ustawa w art. 12 i 13 wskazuje także na możliwość finansowania świadczeń również innych grup osób nieubezpieczonych.

Art. 12 potwierdza prawo do bezpłatnych świadczeń bez względu na uprawnienia z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego, czyli także dla osób nieubezpieczonych, przyznane na podstawie:

1) art. 102 pkt 1 i art. 115 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.);

2) art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1231 tekst jedn. z późn. zm.);

3) art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2003 r. Nr 24, poz. 198 tekst jedn.);

4) art. 10 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.);

5) art. 117 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz.U. Nr 128, poz. 1175 z późn. zm.);

6) przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o chorobach zakaźnych i zakażeniach (Dz.U. Nr 126, poz. 1384 z późn. zm.) – w przypadku świadczeń zdrowotnych związanych ze zwalczaniem chorób zakaźnych i zakażeń;

7) przepisów ustawy z dnia 25 lipca 2001 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. Nr 113, poz. 1207, z późn. zm.);

8) przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2002 r. o świadczeniu usług ratownictwa medycznego (Dz.U. Nr 241, poz. 2073 z późn. zm.).

Art. 13 natomiast reguluje kwestie uprawnień oraz zasad finansowania świadczeń opieki zdrowotnej

udzielonych dwóm grupom osób nieubezpieczonych, jednakże za względu na swoją specyfikę uznawanych ze świadczeniobiorców, tzn. osób, które nie ukończyły 18 roku życia oraz kobiet w okresie ciąży, porodu i połogu.

Na podstawie art. 13 ust. 1 osoby te mają prawo do świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach i w zakresie określonych dla ubezpieczonych.

Art. 13 w ust. 3 pkt 1 wyraźnie stwierdza, iż świadczenia, o których mowa w art. 12 oraz ust. 1 i 2, są finansowane z budżetu państwa. Szczegółowe zasady finansowania przedmiotowych świadczeń określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu i trybu finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych świadczeniobiorcom innym niż ubezpieczeni. W przypadku świadczeń innych niż leki rozliczenia dokonywane są bezpośrednio pomiędzy świadczeniodawcą a właściwym ministrem; tj. Ministrem Sprawiedliwości – świadczenia, o których mowa w art. 12 pkt 1 ustawy, Ministrem Zdrowia – świadczenia, o których mowa w art. 12 pkt 2-4 oraz art. 13 ust. 1 i 2, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Administracji – świadczenia, o których mowa w art. 12 pkt 5. W przypadku leków pośrednikiem pomiędzy świadczeniodawcą a płatnikiem jest Narodowy Fundusz Zdrowia.

W związku z przytoczonymi powyżej argumentami należy stwierdzić, iż ustawa w sposób dostateczny reguluje kwestie finansowania świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych osobom nieobjętym ubezpieczeniem zdrowotnym. W przypadku udzielania świadczeń takim osobom szpital ma prawo wystąpić do odpowiednio wójta, burmistrza lub prezydenta gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania pacjenta o wydanie decyzji stwierdzającej prawo do świadczeń opieki zdrowotnej świadczeniobiorcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Paweł Sztwiertnia

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra zdrowia
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zagrożenia epidemią gorączki Q
w Polsce (10253)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie Wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, znak SPS-0202-10253/05, z dnia 17 czerwca 2005 r. interpelacją Pani Poseł Anny SOBEC-KIEJ w sprawie epidemii gorączki Q uprzejmie informuję, co następuje:

Gorączka Q jest chorobą odzwierzęcą (zoonozą), wywołaną przez drobnoustroj Coxiella burnetii, której źródłem dla człowieka są wyłącznie zwierzęta, złasz-

cza bydło i owce. Zakażenie człowieka od człowieka zdarza się zupełnie wyjątkowo, dlatego profilaktyka gorączki Q musi sprowadzać się pierwotnie do rozeznania sytuacji odnośnie występowania zakażenia u zwierząt (tzw. ocena epizootyczna) i monitorowania jej przez służby weterynaryjne. Gorączka Q u zwierząt i wtórnie u ludzi występuje na wszystkich zamieszkałych kontynentach, w tym także w krajach Unii Europejskiej. W takiej sytuacji trudno mówić o zagrożeniu epidemią u ludzi, które to pojęcie oznacza gwałtowny wzrost zachorowań w określonym czasie (np. epidemia grypy). Stałe występowanie stosunkowo nielicznych zachorowań na danym terenie nazywamy endemią i dlatego Polskę, podobnie jak i inne kraje Unii Europejskiej, należy uważać za obszar endemiczny dla gorączki Q u ludzi, ze źródłem choroby leżącym w populacji zwierząt hodowlanych. Zgodnie z ustawą o chorobach zakaźnych i zakażeniach (Dz. U. z 2001 r., Nr 126, poz. 1384) gorączka Q podlega obowiązkowi zgłaszania i rejestracji przez służbę zdrowia.

Natomiast zgodnie z ustawą o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2004 r., Nr 69, poz. 625) gorączka Q u zwierząt podlega jedynie obowiązkowi rejestracji, co nie obejmuje czynnego jej wyszukiwania w populacji zwierzęcej, nie określa postępowania ze sztukami zakażonymi i nie zawiera regulacji prawnych odnośnie do współpracy ze służbą zdrowia. Dlatego wydaje się wskazane rozważenie zmian legislacyjnych umożliwiających aktywne jej zwalczanie przez służby weterynaryjne.

Gorączka Q u zwierząt dzikich, np. drobnych gryzoni czy ptaków, nie odgrywa praktycznie roli w krążeniu w zachorowaniach u ludzi, natomiast sprzyja stałemu krążeniu zarazka w przyrodzie, co nazywamy ogniskowością przyrodniczą.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że aktualna sytuacja w zakresie zachorowań ludzi na gorączkę Q w pełni znajduje się pod kontrolą służb sanitarnych i medycznych. Pojawiające się zachorowania poddawane są natychmiastowej procedurze diagnostyczno-leczniczej. Ewentualne zwiększenie liczby zachorowań nie będzie stanowić problemu leczniczego dla ochrony zdrowia.

Z poważaniem

Minister
Marek Balicki

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie pogarszającej się sytuacji
w branży mleczarskiej (10254)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pani poseł Anny Sobeckiej przekazanej przy piśmie SPS-0202-10254/05 z dnia 17 czerwca 2005 r.

uprzejmie informuję Pana Marszałka, że rok ubiegły był rokiem szczególnym dla polskiego mleczarstwa. Polskie zakłady mleczarskie notowały zyski w skali niespotykanej od wielu lat, które były wynikiem wzmożonego eksportu, głównie do krajów Unii Europejskiej, oraz sprzyjającej sytuacji na rynku światowym. W ślad za wzrostem zysków zakładów mleczarskich wzrosła cena skupu mleka, co wpłynęło korzystnie na wzrost opłacalności produkcji mleka.

Wartość eksportu polskich produktów mleczarskich w roku 2004 wzrosła o ponad 70% i wyniosła ponad 544 mln EUR. Bilans w handlu zagranicznym produktami mleczarskimi za rok 2004 jest wysoce dodatni i zamyka się sumą blisko 483 mln EUR, co wskazuje na duży sukces eksportowy polskich przetwórców mleka. Głównymi odbiorcami polskich produktów mleczarskich były w 2004 r. kraje Unii Europejskiej. Należy także zwrócić uwagę, że eksport polskich produktów do Rosji w roku 2004 był o 54% większy niż w roku 2003 i osiągnął wartość blisko 29 mln EUR.

W roku obecnym przewidywany jest spadek koniunktury na światowym rynku produktów mleczarskich i nie można oczekiwać powtórzenia się tak korzystnej sytuacji w eksporcie, jednakże należy zauważyć, że polscy przedsiębiorcy mają możliwość skorzystania z następujących mechanizmów interwencyjnych w ramach Wspólnej Polityki Rolnej: interwencyjny skup masła, interwencyjny skup odtłuszczonego mleka w proszku, prywatne przechowywanie serów dojrzewających oraz dopłaty eksportowe, które pozwalają na stabilizowanie sytuacji w zakładach mleczarskich w niekorzystnych warunkach rynkowych. Wspomniane wyżej mechanizmy rynkowe, zwłaszcza interwencyjne zakupy masła, spotkały się już z dużym zainteresowaniem polskich producentów, co powinno wpłynąć na stabilizację polskiego rynku produktów mleczarskich.

Dane za okres od stycznia do kwietnia roku 2005 wskazują na utrzymującą się korzystną tendencję w eksporcie polskich produktów mleczarskich. Wartość eksportu produktów mleczarskich w tym okresie wyniosła 210,5 mln EUR i była wyższa o blisko 93% od wartości eksportu produktów mleczarskich w analogicznym okresie roku ubiegłego. Wprawdzie eksport do Rosji spadł o 50%, osiągając w omawianym okresie wartość blisko 6 mln EUR, ale należy zauważyć, że głównym odbiorcą polskich produktów mleczarskich w pierwszym kwartale roku 2004 były kraje UE, a rynek rosyjski miał dużo mniejsze znaczenie. Obecnie terytorium piętnastu krajów Unii Europejskiej stanowi rynek zbytu dla blisko 60% eksportu polskich produktów mleczarskich. W stosunku do okresu od stycznia do kwietnia roku 2004 eksport polskich produktów mleczarskich na rynek UE-15 w analogicznym okresie roku 2005 zwiększył się o ok. 280% i osiągnął wartość ponad 124 mln EUR.

W nawiązaniu do pytania Pani poseł dotyczącego dyktowania cen przetworów mlecznych na rynku krajowym przez duże sieci handlowe chciałbym uprzejmie nadmienić, że kwestie te nie są przedmiotem ża-

nych regulacji w Unii Europejskiej. Obserwowane w ostatnich latach rosnące zainteresowanie polskich konsumentów zakupami w sklepach sieciowych, czego dowodzi zwiększająca się z roku na rok liczba tych sklepów, powoduje zwiększenie się masy towarowej będącej przedmiotem obrotu sieciowych sklepów, przez co umacnia się ich pozycja na polskim rynku. W związku z faktem, że sieci sklepów stają się coraz większym odbiorcą produkcji zakładów mleczarskich, uzyskują one znaczące rabaty cenowe, które są stosowane przez większość polskich zakładów mleczarskich. W efekcie średnie ceny uzyskiwane przez zakłady mleczarskie są niższe. W gospodarce wolnorynkowej organy państwa nie mogą dyktować producentom, komu mają sprzedawać swoje produkty oraz po jakich cenach odbiorcy mają kupować, w związku z czym Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie może wpływać bezpośrednio na wysokości cen zbytu produktów mleczarskich.

W bieżącym roku przewiduje się zarówno stabilizację produkcji mleczarskiej, jak i zwiększenie spożycia mleka i przetworów mlecznych w związku ze stabilizacją cen produktów na racjonalnym poziomie oraz obserwowaną koncentracją produkcji mleczarskiej, której efektem jest obniżanie kosztów produkcji.

Z wyrazami szacunku

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Nowaka**

**w sprawie wątpliwości interpretacyjnych
w zakresie traktowania nieruchomości
jako przedmiotu umowy leasingu finansowego (10257)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Ryszarda Nowaka, przesłaną przy piśmie z dnia 17 czerwca 2005 r., w sprawie traktowania nieruchomości jako przedmiotu umowy leasingu, przedstawiam poniżej wyjaśnienia interesującej Pana Posła kwestii.

Jak wynika z wystąpienia Pana Posła, sprawa dotyczy traktowania nieruchomości jako przedmiotu umowy leasingu finansowego. Wątpliwości wiążą się przede wszystkim z możliwością oddania w leasing, na podstawie umowy leasingu określonej w art. 17i ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, prawa użytkowania wieczystego gruntów. W ocenie Pana Posła istnieje taka możliwość.

W przedłożonej interpelacji postawiono również pytanie odnoszące się do możliwości zawarcia umowy

leasingu, na podstawie art. 17f updop, której przedmiotem będzie, jako całość, nieruchomości składająca się z budynków (budowli) oraz gruntu, na którym się one znajdują.

Ponadto zdaniem Pana Posła R. Nowaka, na gruncie przepisów o podatku od towarów i usług, sprzedaż prawa użytkowania wieczystego, dla celów podatku VAT, zrównana jest ze sprzedażą gruntów będących własnością sprzedającego.

Podatek dochodowy do osób prawnych

Zgodnie z art. 17a pkt 1 updop, dla celów podatku dochodowego od osób prawnych, przez umowę leasingu rozumie się „(...) umowę nazwaną w kodeksie cywilnym, a także każdą inną umowę, na mocy której jedna ze stron (...) oddaje do odpłatnego używania albo używania i pobierania pożytków na warunkach określonych w ustawie drugiej stronie, (...), podlegające amortyzacji środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne, a także grunty.”

Przepis ten jednoznacznie zatem określa przedmiot umowy leasingu, który uprawnia do zakwalifikowania danej umowy do umów leasingu dla celów podatkowych. A zatem, aby umowa mogła zostać uznana za umowę leasingu, o której mowa w przepisach ustawy podatkowej, to jej przedmiotem mogą być wyłącznie:

— podlegające amortyzacji środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne oraz

— grunty.

Jednocześnie art. 17i ust. 1 updop określa skutki podatkowe dotyczące umowy leasingu zawartej na czas oznaczony, której przedmiotem umowy są grunty. Ustawodawca w tym przepisie odnosi się jednak wyłącznie do leasingu gruntów, nie przewidując możliwości zastosowania tego przepisu do leasingu prawa użytkowania wieczystego. Należy odróżnić prawo (prawo wieczystego użytkowania gruntów) od przedmiotu tego prawa (gruntu).

Przyjęcie zaproponowanej przez Pana Posła koncepcji o możliwości leasingu takiego prawa jest niezgodne z rozwiązaniami wynikającymi z przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Rozwiązanie to byłoby sprzeczne nie tylko z wykładnią gramatyczną art. 17i ust. 1 updop, która jest podstawową metodą interpretacji przepisów, ale również z wykładnią systemową tej ustawy. Na uwadze należy mieć bowiem art. 16c pkt 1 updop, który to przepis odnosi się do gruntów i prawa wieczystego użytkowania gruntów. Jeżeli zatem ustawodawca zdecydował się w przepisach dotyczących amortyzacji na odrębne odniesienie się do gruntów i prawa wieczystego użytkowania gruntów, to przyjęcie, iż w art. 17i ust. 1 updop pod pojęciem „grunty” kryje się również prawo wieczystego użytkowania, jest nieprawidłowe.

Tym samym nie można zgodzić się z poglądem Pana Posła, iż prawo wieczystego użytkowania gruntów może być przedmiotem umowy leasingu, o której mowa w art. 17i ust. 1 updop. Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę, iż prawo wieczystego użytkowania nie może być w ogóle przedmiotem umowy leasingu, gdyż umowa ta może odnosić się wyłącznie do podle-

gających amortyzacji wartości niematerialnych i prawnych, a takie prawo nie podlega amortyzacji.

Odnosząc się do drugiego pytania Pana Posła, czyli możliwości zawarcia umowy leasingu, na podstawie art. 17f updop, której przedmiotem będzie, jako całość, nieruchomości składająca się z budynków (budowli) oraz gruntu, na którym się one znajdują, pragnę zauważyć, iż przedmiotem umowy leasingu dla celów podatkowych określonej w powyższym przepisie mogą być wyłącznie środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne podlegające amortyzacji. Dla leasingu gruntów przewidziane są odrębne przepisy (art. 17i updop).

Podatek od towarów i usług

Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem Pana Posła, iż na gruncie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług zbycie prawa wieczystego użytkowania gruntu zostało zrównane ze sprzedażą gruntu będącego własnością sprzedającego. Z brzmienia art. 7 ust. 1 tej ustawy o podatku od towarów i usług wynika, że przez dostawę towarów rozumie się co do zasady przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel.

Zbycie prawa wieczystego użytkowania gruntu nie stanowi zatem dostawy towarów, o której mowa w art. 7 ust. 1 ustawy VAT, gdyż nie daje praw do rozporządzania gruntem jak właściciel. Czynność ta jest świadczeniem usługi w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy VAT podlegającym opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Zgodnie bowiem z tym przepisem przez świadczenie usług rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, które nie stanowi dostawy towarów.

Jednocześnie pragnę zauważyć, iż stawki podatku od towarów i usług właściwe dla czynności zbycia prawa wieczystego użytkowania gruntu, na którym stoją budynki lub budowle trwałe z gruntem związane albo części takich budynków lub budowli, określają przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 97, poz. 970 z późn. zm.). Wskazać przy tym należy, że co do zasady w przypadku dostawy budynków lub budowli trwałe z gruntem związanych albo części takich budynków lub budowli zbycie prawa wieczystego użytkowania gruntu podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług według stawki podatku właściwej dla tych budynków lub budowli, z wyjątkiem przypadku określonego przepisem § 8 ust. 1 pkt 12 tego rozporządzenia.

Powyższe rozwiązanie w zakresie określenia stawek przy zbyciu prawa wieczystego użytkowania gruntu, na którym stoją budynki lub budowle trwałe z gruntem związane albo części takich budynków lub budowli, według podobnej zasady, jak przy dostawie gruntu, na którym położone są budynki lub budowle albo ich części, było podyktowane ogólnymi regułami wynikającymi z przepisów ww. ustawy o podatku od towarów i usług, zgodnie z którymi w przypadku dostawy nieruchomości budynkowej trwałe z gruntem

związanej, gruntu nie wyłącza się z podstawy opodatkowania, co oznacza, że dostawa gruntu jest opodatkowana tak samo, jak położony na niej budynek. Ponieważ prawo użytkowania wieczystego jest w swojej istocie zbliżone do prawa własności, brak jest podstaw do różnicowania w opodatkowaniu obrotu prawem własności gruntu i prawem użytkowania wieczystego gruntu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Kazimierza Plocke**

**w sprawie prywatyzacji spółek Skarbu Państwa
na przykładzie Przedsiębiorstwa Połowów,
Przetwórstwa i Handlu „Dalmor” SA z siedzibą
w Gdyni (10259)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przesłanej przez Pana Marszałka interpelacji posła Kazimierza Plocke pismem z dnia 17 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10259/05, w sprawie prywatyzacji spółek Skarbu Państwa na przykładzie Przedsiębiorstwa Połowów, Przetwórstwa i Handlu DALMOR S.A. z siedzibą w Gdyni udzielam odpowiedzi w sprawie.

Prywatyzacja Spółki nastąpi w trybie rokowań podjętych na podstawie publicznego zaproszenia zgodnie z art. 33 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.). W związku m.in. z toczącym się postępowaniem zmierzającym do złomowania posiadanego przez Spółkę statku „Acamar” i otrzymaniem pomocy finansowej, która w ocenie Zarządu Spółki powinna wpłynąć na jej konto w połowie grudnia br. w kwocie 21.739.066 PLN, prywatyzacja będzie musiała być poprzedzona sporządzeniem aktualizacji wyceny przedsiębiorstwa Spółki. Co do harmonogramu prywatyzacji Spółki informuję, iż przewidujemy publikację zaproszenia do rokowań najwcześniej w I kwartale 2006 r. Natomiast długość procedury, jak i termin jej sfinalizowania w postaci doprowadzenia do transakcji uwarunkowane są licznymi czynnikami, m.in. skalą zainteresowania ze strony potencjalnych inwestorów oraz zawartością złożonych przez nich ofert.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na interpelację posła Mirosława Krajewskiego**

**w sprawie konieczności podjęcia odpowiednich
działań zmierzających do wyeliminowania azbestu
ze środowiska (10261)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo znak: SPS-0202-10261/05 z dnia 17 czerwca 2005 r., dotyczące interpelacji Pana Posła Mirosława Krajewskiego w sprawie konieczności podjęcia odpowiednich działań zmierzających do wyeliminowania azbestu ze środowiska, uprzejmie przekazuję stosowną informację i wyjaśnienia.

W maju 2002 r. Rada Ministrów przyjęła „Program usuwania azbestu i wyrobów zawierających azbest stosowanych na terytorium Polski”.

Realizacja przedmiotowego „Programu...” założona jest na lata 2003–2032, głównie z uwagi na taką trwałość płyt azbestowo-cementowych i innych wyrobów (w tym m.in. różnego rodzaju rur stosowanych w budownictwie), wysokie koszty usuwania wyrobów azbestowych, ich dużą ilość oraz możliwość realizacji zadań wynikających z „Programu...”.

Szacuje się, że na terenie kraju znajduje się ogółem 15.466 tys. ton wyrobów zawierających azbest, w tym: 14.866 tys. ton płyt azbestowo-cementowych (1.351.500 tys. m²), 600 tys. ton rur oraz innych wyrobów azbestowych.

Celem Programu obok wprowadzenia regulacji prawnych jest:

- sukcesywne eliminowanie stosowanych od wielu lat wyrobów zawierających azbest i oczyszczenie z nich terytorium Polski,
- eliminowanie negatywnych skutków zdrowotnych kontaktu z azbestem,
- sukcesywna likwidacja oddziaływania azbestu na środowisko i doprowadzenie w określonym horyzoncie czasowym do spełnienia wymogów ochrony środowiska,

Interdyscyplinarność „Programu...” wymaga koordynacji działań wszystkich jednostek i instytucji przedmiotowo odpowiedzialnych za realizację poszczególnych zadań lub pośrednio biorących udział w ich realizacji. Dlatego też zadania przewidziane „Programem...” są realizowane na trzech poziomach:

- centralnym – przez Radę Ministrów, ministra właściwego do spraw gospodarki i działającego w jego strukturze głównego koordynatora „Programu...”,
- wojewódzkim – przez wojewodów, samorządy województwa,
- lokalnym – przez samorządy powiatowe i samorządy gminne.

Zgodnie z „Programem...” utworzona została Rada Programowa – jako organ inicjatywny, opiniodawczy i doradczy, powołany w celu wytyczenia kierunków realizacji zadań programowych. W skład 60-osobowej Rady wchodzi przedstawiciele zainteresowanych re-

sortów, urzędów centralnych, instytutów, wszystkich wojewodów i samorządów województw, związków zawodowych oraz organizacji pozarządowych, a dla usprawnienia jej pracy utworzono 8 komisji problemowych.

Usuwanie tak znacznych ilości wyrobów wiąże się z dużymi kosztami, które nawet w zakładanym 30-letnim okresie realizacji „Programu...” stanowią będą znaczne obciążenie finansowe.

Szacunek kosztów realizacji „Programu...” oraz źródła jego finansowania w ciągu 30 lat przedstawiają się następująco:

1. Globalne koszty realizacji programu oszacowano na 48.232,00 mln zł w tym:
 - środki prywatne 47.198,00 mln zł
 - środki publiczne 821,15 mln zł
 - środki zagraniczne 212,85 mln zł
 - w ramach środków publicznych (821,15 mln zł)
 - udział funduszy samorządowych i ekologicznych 711,00 mln zł
 - udział budżetu państwa 65,15 mln zł
 - udział Funduszu Pracy 45,00 mln zł
 - z ogólnej kwoty środków budżetu państwa (65,15 mln zł) przewiduje się wydatki:
 - w latach 2003–2006 15,75 mln zł średniorocznie 3,94 mln zł
 - w latach 2007–2032 49,40 mln zł średniorocznie 1,90 mln zł

Zgodnie z § 7.1 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 2 kwietnia 2004 r. w sprawie sposobów i warunków bezpiecznego użytkowania oraz warunków usuwania wyrobów zawierających azbest (Dz. U. Nr 71, poz. 649), które nowelizowało rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 14 sierpnia 1998 r. (Dz. U. Nr 138, poz. 895), wyroby zawierające azbest, zakwalifikowane zgodnie z oceną do wymiany na skutek nadmiernego zużycia lub uszkodzenia, powinny być usunięte przez właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcę nieruchomości, urządzenia budowlanego, instalacji przemysłowej lub innego miejsca zawierającego azbest. Nie ma natomiast obowiązku natychmiastowej wymiany nieuszkodzonych wyrobów azbestowych, a okres użytkowania najliczniej występujących azbestowo-cementowych pokryć dachowych to minimum 20–30 lat.

Obowiązek ten realizuje zarówno unijną, jak i polską zasadę ekorozwoju – „zanieczyszczający płaci”. Niewątpliwa dolegliwość finansowania usuwania wyrobów zawierających azbest, dotycząca właścicieli nie jest specyficznym polskim rozwiązaniem – taka sama sytuacja występuje w innych krajach UE.

Ze środków publicznych oraz zagranicznych zaplanowanych w „Programie...” przewiduje się wspierać m.in.:

- opracowanie wojewódzkich, powiatowych i gminnych planów ochrony przed szkodliwością azbestu i programów usuwania wyrobów zawierających azbest;
- szkolenia pracowników administracji publicznej w zakresie szczegółowych przepisów i procedur dotyczących azbestu;
- oczyszczanie miejsc publicznych i inicjatywy samorządu terytorialnego w tym zakresie;

- budowę składowisk odpadów azbestowych;
- działalność informacyjno-popularyzacyjną w mediach na temat bezpiecznego postępowania z wyrobami zawierającymi azbest oraz sposobów ich usuwania;
- monitorowanie realizacji „Programu...” i działalność Głównego Koordynatora i Rady Programowej;
- utworzenie ośrodka referencyjnego badań i oceny ryzyka zdrowotnego związanego z azbestem.

Przewidziane w „Programie...” środki z budżetu państwa na jego realizację wynoszą 65,150 mln zł w okresie 30 lat, w tym na lata 2003–2006 zapotrzebowano 15,750 mln zł – średniorocznie po 3,940 mln zł. W roku 2003 wnioskowane środki nie zostały uwzględnione w budżecie państwa na prace związane z realizacją „Programu...”

Na 2004 r. zgłosiliśmy do budżetu potrzebę środków w wysokości 7,880 mln zł, a otrzymaliśmy 2 mln zł, co stanowi 12,73% środków z budżetu państwa przewidzianych „Programem...” na lata 2003–2006. Środki te pozwoliły na podjęcie najpilniejszych działań w zakresie:

- opracowania założeń, wytycznych i struktury wzorcowej wojewódzkiej bazy danych dla odpadów niebezpiecznych zawierających azbest, a także wojewódzkiej bazy danych o wyrobach zawierających azbest. Stwarza to podstawę do opracowania w 2005 roku systemu elektronicznego przetwarzania danych oraz ich wykorzystywania dla monitoringu realizacji „Programu...”;
 - opracowania strategii podejmowanych działań do 2012 r. dla realizacji zadań wynikających z „Programu...”. Strategia wskazuje cele do osiągnięcia w najbliższych latach;

– kontynuacji prowadzenia szerokiej akcji szkoleniowej pracowników administracji publicznej w zakresie szczegółowych przepisów i procedur dotyczących bezpiecznego postępowania z wyrobami zawierającymi azbest i działalności kontrolnej.

W 2004 roku w ramach realizacji „Programu...” i ze środków budżetowych zostało przeszkolonych: ok. 1500 osób, a w sumie zostało przeszkolonych ok. 3700 osób zajmujących się zawodowo i pracujących w kontakcie z azbestem, w tym pracownicy i pracodawcy, którzy uczestniczyli w szkoleniach organizowanych przez różne ośrodki;

– oczyszczania miejsc publicznych i wspierania inicjatyw samorządu terytorialnego.

W 2004 roku zainicjowano i wsparto finansowo zadania dotyczące przygotowania odpowiedniej dokumentacji do oczyszczania z azbestu dwóch z trzech najbardziej zanieczyszczonych azbestem miejsc w kraju:

- terenów gminy Szczucin, w woj. małopolskim,
- terenów po byłej fabryce Zakładów Wyrobów Azbestowo-Cementowych „Izolacja” w Wierzbicy k. Radomia (dzisiaj Fabryka Styropianu i Wyrobów Pokryciowych P.P w upadłości).

Dokumentacja posłuży do pozyskania w 2005 roku środków finansowych (np. z NFOŚiGW) na oczyszczenie z azbestu narażonych terenów.

Jednocześnie informuję, że Gmina Szczucin – najbardziej skażona azbestem – w 2004 r. otrzymała dotację z NFOŚiGW na realizację zadania pt. „zabezpie-

czenie odpadów azbestowych na drogach wewnętrznych Szczucina”.

— działalności informacyjno-popularyzacyjnej

Z inspiracji Ministerstwa Gospodarki i Pracy organizowane były programy publicystyczne w mediach (prasa, radio i TVP) poświęcone informacjom o „Programie...”, sposobach bezpiecznego użytkowania i usuwania wyrobów zawierających azbest, a także o ochronie zdrowia i środowiska przed szkodliwością azbestu.

W specjalistycznych pismach publikowano szereg artykułów oraz prezentowano „Program...” na konferencjach prasowych: centralnej w Warszawie i regionalnych w Katowicach, Białymstoku, Poznaniu, Gdańsku, poświęconych problematyce azbestowej, szczególnie pod kątem zdrowotnym. Łącznie ukazało się 49 publikacji, w tym 9 w telewizji, 20 w radio i 20 w prasie.

Podjęto współpracę zagraniczną, odbyły się w kraju dwie międzynarodowe konferencje poświęcone sprawom azbestu i ochrony przed jego szkodliwością, uczestniczono także aktywnie (referaty, postery, dyskusje) w światowym kongresie poświęconym problemom azbestu, z udziałem 600 osób z 40 krajów;

— monitorowania realizacji „Programu...”

Opracowano założenia monitoringu realizacji „Programu...”. Stanowią one podstawę dla prowadzenia stosownych działań koordynacyjno-organizacyjnych, a także legislacyjnych, dotyczących usprawnienia zbierania, przekazywania i przetwarzania informacji w zakresie realizacji zadań „Programu...” oraz funkcjonowania różnych podmiotów zaangażowanych w problematykę azbestu w Polsce. Pełne wprowadzenie zasad monitoringu „Programu...” powinno pozwolić na coroczne określanie stopnia oczyszczania kraju z azbestu;

— ochrony zdrowia

W 2004 roku podjęte zostały przez Instytut Medycyny Pracy z Łodzi prace dotyczące utworzenia ośrodka oceny ryzyka zdrowotnego i badań. Wielkość i zakres tych prac uzasadniają konieczność ich prowadzenia przez kilka kolejnych lat. W pierwszym 2004 roku tej działalności rozpoczęte zostały prace dotyczące:

— szkolenia specjalistycznego pracowników publicznej i niepublicznej służby zdrowia w zakresie diagnostyki chorób azbestozależnych oraz procedur leczenia,

— szkolenia pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie kontroli stosowania przepisów sanitarnych przy pracach w kontakcie z azbestem,

— prowadzenie badań na obszarze 3 wytypowanych województw dotyczących narażenia na azbest dla populacji ludności w środowisku naturalnym.

Kontynuacja tych prac przewidziana jest w latach następnych.

Stosownie do zapisu w projekcie ustawy budżetowej na 2005 r. zgłoszone zostało zapotrzebowanie na środki w wysokości 6,88 mln zł, co pozwoliłoby na kontynuację działań rozpoczętych w 2004 r. oraz podjęcie tych działań programowych, które nie zostały podjęte ze względu na brak środków w budżecie w 2003 r.

Niestety w budżecie 2005 r. na realizację zadań przewidzianych „Programem...” zostały zarezerwowane środki w wysokości 3,00 mln zł, które pozwolą jedynie na kontynuację zadań już podjętych.

Przedstawiając powyższe, chciałbym jednakże wskazać na możliwości pozyskiwania środków finansowych przez osoby prawne i fizyczne na prace związane z azbestem z następujących źródeł.

— Bank Ochrony Środowiska w ramach realizacji „Programu...” uruchomił – zarówno dla osób fizycznych, jak i prawnych – dwie linie preferencyjnego kredytowania inwestycji związanych z usuwaniem wyrobów zawierających azbest oraz zagospodarowaniem odpadów azbestowych:

1) linia kredytowa na inwestycje z zakresu usuwania wyrobów zawierających azbest, która może być przeznaczona na budowę składowisk, wodociągów w technologii rur bezazbestowych, wymiany dachów lub elewacji azbestowych,

2) linia kredytowa na inwestycje z zakresu termomodernizacji finansująca wymianę elementów budowlanych zawierających azbest i usuwanie materiałów azbestowych z budynków (ich demontaż, transport, unieszkodliwianie).

Preferencyjne kredyty charakteryzują się niezwykle niskim 3% oprocentowaniem w stosunku rocznym, są więc bardzo konkurencyjne w stosunku do kredytów komercyjnych.

Podmiotami uprawnionymi do ubiegania się o kredyt są: przedsiębiorcy i jednostki samorządu terytorialnego.

Warunki kredytowania:

– maksymalna kwota kredytu – 3.500.000 zł, lecz nie więcej niż 70% kosztu przedsięwzięcia,

– maksymalny okres realizacji zadania – do 18 miesięcy od daty postawienia przez bank kredytu do dyspozycji kredytobiorcy,

– okres karencji – do czasu zakończenia zadania,

– oprocentowanie kredytu – 0,4 stopy redyskontowej weksli, nie mniej niż 3% w stosunku rocznym,

– okres kredytowania – nie dłużej niż do 31.12.2010 r.

— Istotnym źródłem finansowania zadań z zakresu usuwania azbestu mogą być także środki funduszy strukturalnych UE, w tym środki Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego czy Europejskiego Funduszu Spójności. W celu konsumpcji tych funduszy przyjęto w Narodowym Planie Rozwoju następujące Programy Operacyjne:

– Sektorowy Program Operacyjny Wzrostu Konkurencyjności Przedsiębiorstw,

– Zintegrowany Program Operacyjny Rozwoju Regionalnego (ZPORR),

które ustanowiły tzw. priorytety inwestycyjne, w tym na ochronę środowiska.

Ze środków przeznaczonych na te programy i priorytety mogą zatem być finansowane zadania, które wiążą się z ochroną środowiska przed azbestem, kwalifikowanym zarówno jako substancja, jak i odpad niebezpieczny.

Jednostki samorządowe mogą występować po te środki samodzielnie lub w układach porozumień np.

międzygminnych, co zwiększa szanse na uzyskanie wsparcia finansowego.

— Swoistym finansowym wsparciem dla osób fizycznych w zakresie działań dla usuwania azbestu jest możliwość skorzystania jeszcze w bieżącym roku z systemu ulg remontowo-budowlanych podczas prowadzonych prac modernizacyjnych, w trakcie których właściciele budynków likwidują elementy z udziałem azbestu.

— Specjalne środki znajdujące się w posiadaniu „EkoFunduszu” na dofinansowanie zadań związanych z azbestem obejmujących:

1. zabezpieczenie azbestu użytego do stabilizacji gruntu przed przedostawaniem się do atmosfery;

2. budowę składowisk przeznaczonych do składowania azbestu;

3. czyszczenie, usuwanie azbestu z dawnych zakładów przemysłowych prowadzących produkcję z azbestu pod warunkiem wskazania właściciela odpowiedzialnego za efekt wykonanej pracy i sprecyzowania celu przeznaczenia po dokonaniu oczyszczenia terenu.

Wielkość dotacji, jaka jest możliwa do uzyskania, oraz warunki, które muszą być spełnione, określają zasady umieszczone w Internecie pod adresem www.ekofundusz.org.pl.

Limity przyznawania dotacji dla pojedynczych projektów.

Wysokość dotacji uzależniona jest od charakteru podmiotu składającego wniosek oraz od rodzaju inwestycji zgłaszanej do dofinansowania ze środków „EkoFunduszu”.

Dotacja dla projektu realizowanego przez jednostkę samorządu terytorialnego oraz komunalne przedsiębiorstwa publiczne, których właścicielami w 100 procentach są jednostki samorządu terytorialnego, jest uzależniona od wysokości dochodów ogółem, przypadających na jednego mieszkańca. Dla związków gmin lub powiatów średnia dochodowość na jednego mieszkańca obliczana jest jako średnia ważona, z trzech lat, w stosunku do liczby mieszkańców. Zależnie od poziomu zamożności gmina może należeć do jednej z czterech grup dochodowych. Kryterium to decyduje o wysokości dotacji, która może zostać przyznana na realizację projektu. Progi zamożności gmin i odpowiadające im poziomy dotacji są ustalane według następującego schematu:

Gmina / dochód ogółem na mieszkańca (zł/M)		Wielkość dotacji
Grupa I	($x \leq 1224$ zł/M)	dotacja do 60% kosztów projektu
Grupa II	($1224 < x \leq 1431$ zł/M)	dotacja do 50% kosztów projektu
Grupa III	($1431 < x \leq 1710$ zł/M)	dotacja do 40% kosztów projektu
Grupa IV	($x > 1710$ zł/M)	dotacja do 30% kosztów projektu

Dotacja dla projektów realizowanych przez przedsiębiorców może zostać przyznana do wysokości 30% kosztów projektu, a dla małych i średnich przedsiębiorstw do 45% kosztów projektu.

Dotacja dla projektów realizowanych przez instytucje charytatywne i wyznaniowe, społeczne organizacje ekologiczne, dyrekcje parków narodowych i krajobrazowych oraz placówki oświatowe, edukacyjne i służby zdrowia może zostać przyznana do wysokości 50% kosztów projektu.

Fundacja EkoFundusz nie finansuje projektów, które otrzymały wsparcie z Funduszu Spójności oraz Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego.

Zgodnie z ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.) azbest został zaliczony do substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska (art. 160).

Na podstawie delegacji ustawowej zostało wydane rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 października 2003 r. w sprawie wymagań w zakresie wykorzystywania i przemieszczania azbestu oraz wykorzystywania i oczyszczania instalacji lub urządzeń, w których był lub jest wykorzystywany azbest (Dz. U. Nr 192, poz. 1876).

Przedmiotowe rozporządzenie określa m.in.:

1) sposób inwentaryzowania azbestu lub wyrobów zawierających azbest, w miejscach ich wykorzystywania;

2) terminy przedkładania odpowiednio wojewodzie albo wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta informacji o:

3) rodzaju, ilości i miejscach występowania wykorzystywanych wyrobów zawierających azbest,

4) instalacjach i urządzeniach, w których był lub jest wykorzystywany azbest lub wyroby zawierające azbest,

5) czasie i sposobie usuwania azbestu lub wyrobów zawierających azbest,

6) czasie i sposobie zastąpienia azbestu i wyrobów zawierających azbest innymi substancjami i wyrobami, mniej szkodliwymi dla środowiska,

7) formę i układ przedkładanych informacji;

Stosownie do § 7 właściciel, zarządca lub użytkownik miejsc, w których był lub jest wykorzystywany azbest lub wyroby zawierające azbest, dokonuje (w określonych terminach) inwentaryzacji zastosowanych wyrobów zawierających azbest i jeden egzemplarz przedkłada wojewodzie.

Osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami przedkładają stosowną informację odpowiednio wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

Ministerstwo Gospodarki i Pracy nie posiada informacji o wynikach prowadzonej inwentaryzacji, dlatego też zwróciło się do wszystkich Wojewodów, Marszałków Województw z ankietą dotyczącą zabezpieczania i usuwania wyrobów zawierających azbest z terenu gminy, powiatu, województwa.

Zebrałe informacje objęte treścią ankiety pozwolą na pozyskanie różnych danych liczbowych, w tym ilości zinwentaryzowanych wyrobów zawierających azbest.

Niezależnie od powyższych informacji pozwolę sobie odnieść się uzupełniając do pytania postawionego przez Pana Posła.

Pytanie. W jakim terminie Pan Minister podejmie oczekiwane działania?

„Program...” opracowywany był w latach 2000–2001 i budowany w oparciu o obowiązujące wtedy przepisy prawne. Założenia programowe dotyczące finansowania zadań były przedmiotem długich, czasami kontrowersyjnych dyskusji i uzgodnień zarówno na gruncie utworzonego międzyresortowego zespołu roboczego ds. opracowania „Programu...”, w czasie uzgodnień międzyresortowych, jak i posiedzenia Rady Ministrów (pierwsza wersja „Programu...” w 2001 r. z uwagi na inne propozycje finansowe została odrzucona).

Realizacja „Programu...” założona jest na 30 lat nie tylko z uwagi na taką trwałość pokryć dachowych, lecz także z powodu ponoszonych przez właścicieli kosztów wymiany uszkodzonych materiałów azbestowych.

Wszystkie działania będące w gestii Ministra Gospodarki i Pracy podejmowane były zarówno na etapie konstruowania pierwszej ustawy z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (Dz.U. z 2004 r. Nr 3, poz. 20), jak i w dalszych pracach dotyczących wydawania odpowiednich aktów wykonawczych oraz opracowania przedmiotowego „Programu...”.

Problematyka azbestowa ujęta jest w 7 ustawach i 23 aktach wykonawczych do tych ustaw. Ważne jest, aby przepisy te były stosowane i przestrzegane przez wszystkich mających kontakt z azbestem i odpowiedzialnych za realizację zawartych w nich zapisów.

Przedstawiłem powyższe z głębokim przekonaniem, że zechce Pan Poseł uznać, iż udzieliłem wyczerpujących informacji na poruszone w piśmie problemy oraz odpowiedziałem na postawione w interpelacji pytanie.

Jednocześnie pozwalam sobie wyrazić opinię, że realizacja „Programu...” – w miarę posiadanych środków finansowych – przebiega prawidłowo i zmierza we właściwym kierunku. Jestem również przekonany, że różnorodność źródeł pozyskiwania wsparcia finansowego przez podmioty zobligowane do usuwania azbestu z gospodarki, zapewnienie dostępu do środków publicznych, preferencyjnych kredytów i środków unijnych pozwoli w zakładanym „Programem...” czasie osiągnąć w Polsce pełne wyeliminowanie azbestu w sposób bezpieczny i racjonalny ekonomicznie.

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki i Pracy
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mirosława Krajewskiego

w sprawie rozdziału środków
z Europejskiego Funduszu Społecznego (10262)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Mirosława Krajewskiego z dnia 14 czerwca br. odnośnie do wykorzystania środków

z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) pragnę wyjaśnić, iż w obecnym okresie programowania ze środków EFS finansowane są działania w zakresie przeciwdziałania bezrobociu oraz wzrostu poziomu zatrudnienia w ramach następujących programów operacyjnych: Sektorowego Programu Operacyjnego Rozwój Zasobów Ludzkich (SPO RZL) i Priorytetu II Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR) oraz Programu Inicjatywy Wspólnotowej EQUAL. Dokumenty te są zgodne z założeniami Narodowej Strategii Wzrostu Zatrudnienia i Rozwoju Zasobów Ludzkich na lata 2000–2006, przyjętej przez Radę Ministrów 4 stycznia 2000 r.

SPO RZL w sposób całościowy ujmując wszystkie zadania EFS zawarte w Rozporządzeniu (WE) Nr 1784/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 1999 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego. Wsparcie dla osób bezrobotnych oraz działania z zakresu zwalczania i przeciwdziałania bezrobociu zostały zawarte przede wszystkim w ramach Priorytetu 1 SPO RZL „Aktywna polityka rynku pracy oraz integracji zawodowej i społecznej”. Działanie 1.1 „Rozwój i modernizacja instrumentów i instytucji rynku pracy” jest skierowane do publicznych i prywatnych instytucji rynku pracy i ma na celu lepsze dostosowanie ich oferty usługowej do zmieniających się potrzeb osób bezrobotnych i poszukujących pracy. W obrębie Działania 1.2 „Perspektywy dla młodzieży” realizowane są projekty, których celem jest aktywizacja zawodowa młodzieży poniżej 25 roku życia bezrobotnej przez okres do 24 miesięcy oraz absolwentów wszystkich typów szkół. Z kolei Działanie 1.3 „Przeciwdziałanie i zwalczanie długotrwałego bezrobocia”, którego ostatecznymi beneficjentami są osoby powyżej 25 roku życia, bezrobotne przez okres do 24 miesięcy, ma na celu ograniczenie zjawiska długotrwałego bezrobocia i jego przyczyn poprzez udzielenie wsparcia tym osobom głównie w zakresie reintegracji zawodowej oraz przez podnoszenie ich kwalifikacji zawodowych. Ponadto w ramach tego Priorytetu działania kierowane są do specyficznych grup osób: niepełnosprawnych, osób zagrożonych wykluczeniem społecznym oraz kobiet. Działanie 1.4 „Integracja zawodowa i społeczna osób niepełnosprawnych” obejmuje projekty, które zakładają zwiększenie zdolności do uzyskania zatrudnienia przez osoby o znacznym i umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Należy podkreślić, że ostatecznym beneficjentem tego Działania są również pracodawcy oraz instytucje i organizacje działające na rzecz osób niepełnosprawnych. Działanie 1.5 „Aktywna polityka rynku pracy oraz integracji zawodowej i społecznej” adresowane jest do osób z grup zagrożonych wykluczeniem społecznym i ma na celu przygotowanie ich do wejścia na rynek pracy oraz ograniczenie zjawiska marginalizacji społecznej. Działanie 1.6 „Integracja i reintegracja zawodowa kobiet” zakłada natomiast podniesienie statusu zawodowego i społecznego kobiet poprzez udzielenie im wielostronnego wsparcia na rynku pracy oraz upowszechn-

nianie elastycznych form zatrudnienia pozwalających na godzenie życia zawodowego i rodzinnego.

W ramach Priorytetu 1 funkcję Beneficjenta Końcowego (instytucji wdrażającej) pełni szesnaście Wojewódzkich Urzędów Pracy (Działanie 1.2 i 1.3), Departament Wdrażania EFS w Ministerstwie Gospodarki i Pracy (Działanie 1.1, 1.5 i 1.6) oraz Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (Działanie 1.4).

Pragnę nadmienić, iż wybór WUP jako instytucji wdrażającej dla Działania 1.2 i 1.3 wynikał z dotychczasowej roli, jaką instytucje te pełnią w zakresie działań skierowanych do osób bezrobotnych oraz promocji zatrudnienia. Znajomość lokalnego rynku pracy, odpowiednie zaplecze kadrowe oraz bogate doświadczenie w realizacji programów na rzecz zatrudnienia znacząco usprawniły realizację zadań związanych z wdrażaniem SPO RZL w odniesieniu do osób bezrobotnych. Należy podkreślić, że każda z instytucji wdrażających wypracowała obecnie niezbędne struktury i mechanizmy pozwalające na efektywne wydatkowanie środków z EFS w ramach SPO RZL.

System selekcji wniosków stworzony został w taki sposób, aby zapewnić wybór wniosków najbardziej odpowiadających istniejącym potrzebom oraz przynoszących najlepsze efekty w stosunku do poniesionych nakładów. Każdy Beneficjent Końcowy (instytucja wdrażająca) dokonuje wyboru projektów zgodnie z zasadą przejrzystości (wcześniej uzgodnione i znane zasady wyboru, prosta i transparentna procedura wyłaniania ofert, kontrola procedur) oraz bezstronności, jakości i efektywności.

W celu zagwarantowania przejrzystego systemu zgłaszania i selekcji wniosków Departament Zarządzania Europejskim Funduszem Społecznym w Ministerstwie Gospodarki i Pracy przygotował „Poradnik dla beneficjentów” oraz „Wytyczne dotyczące kwalifikowalności”, w których szczegółowo opisano procedury wyboru i realizacji projektów oraz zasady ponoszenia wydatków.

Od początku wdrażania programu uruchomiono realizację projektów w ramach wszystkich Działów SPO RZL. W pierwszej kolejności zostały uruchomione projekty wybierane w procedurze pozakonkursowej (I kwartał 2004 r.), a pod koniec III kwartału 2004 r. instytucje wdrażające rozpoczęły nabór projektów w ramach procedury konkursowej. Na koniec maja br. łączna liczba podpisanych umów / decyzji wynosiła 283, zaś ich wartość sięgała 1 990 264 145 PLN, w tym w ramach Priorytetu I „Aktywna polityka rynku pracy oraz integracji zawodowej i społecznej” podpisano 150 umów opiewających na kwotę 533 943 749 PLN. Obecnie trwa nabór wniosków o dofinansowanie realizacji projektów w ramach konkursów otwartych, ogłoszonych przez wszystkie Wojewódzkie Urzędy Pracy, dla Działów: 1.2 i 1.3, schemat a, których projektodawcami są Powiatowe Urzędy Pracy. Większość urzędów (m.in. WUP w Kielcach, Toruniu, Warszawie, Białymstoku) zakończyła już nabór projektów i podpisała umowy z PUP.

Informuję również, iż na dzień 1 lipca 2005 r. kwota wydatków poniesionych w ramach programu wyniosła 37 338 580, 67 PLN, natomiast kwota refundacji

z konta programowego na konto Funduszu Pracy wyniosła 22 866 484,07 PLN.

Należy podkreślić, że liczba złożonych do tej pory wniosków, jak też liczba podpisanych umów objętych dofinansowaniem wskazują, iż nie ma ryzyka związanego z niewykorzystaniem środków z EFS przeznaczonych na pomoc osobom bezrobotnym.

Każdy Beneficjent Końcowy (instytucja wdrażająca) prowadzi kontrolę wykorzystania przyznanych środków. Z kolei Odbiorca Ostateczny (beneficjent) ma obowiązek monitorowania swojego projektu i sporządzania sprawozdań zgodnie z zawartą umową. Dane wynikające z monitorowania dotyczą kwestii związanych z finansowaniem, a także zakresu i wyników podejmowanych działań.

W celu zapewnienia prawidłowej i efektywnej realizacji programu wdrażanie SPO RZL jest wspierane dodatkowo przez audyt i kontrolę finansową. We wszystkich instytucjach zaangażowanych we wdrażanie programu działają komórki audytu wewnętrznego i kontroli, które mają zapewnić prawidłowe funkcjonowanie systemu kontroli i zarządzania finansowego oraz czuwać nad celowością wykorzystania przyznanej pomocy.

Ponadto dla zapewnienia efektywności wykorzystania środków z EFS stworzony został system szkoleń dla potencjalnych Odbiorców Ostatecznych (beneficjentów) pomocy. Szczególnie istotną rolę z punktu widzenia projektodawców spełnia Krajowy Ośrodek Szkoleniowy Europejskiego Funduszu Społecznego (KOSzEFS). Zadaniem sieci Regionalnych Ośrodków Szkoleniowych Europejskiego Funduszu Społecznego (ROSzEFS) jest docieranie z informacją do środowisk słabo poinformowanych o możliwościach pozyskiwania środków z EFS, animowanie lokalnych inicjatyw oraz inspirowanie tworzenia projektów finansowanych z EFS. Działalność KOSzEFS ma zatem charakter komplementarny wobec działań podejmowanych przez Beneficjentów Końcowych (instytucje wdrażające) oraz sprzyja lepszemu wykorzystaniu oferowanej pomocy przez uprawnione do tego instytucje.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Małgorzata Ostrowska

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Kalemby**

**w sprawie rozliczenia podatku VAT
przez grupy producenckie skupujące
od własnych członków trzode chlewną (10263)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie znak: SPS-0202-10263/05 z dnia 17

czerwca 2005 r. interpelacją Pana Posła Stanisława Kalemby w sprawie rozliczania podatku VAT przez grupy producenckie skupujące od własnych członków trzodę chlewną, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Z dniem 1 maja 2004 r. weszły w życie przepisy nowej ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.).

Zgodnie z przepisami ww. ustawy rolnikowi ryczałtowemu dokonującemu dostawy produktów rolnych na rzecz innego podatnika, który rozlicza ten podatek, przysługuje zryczałtowany zwrot podatku z tytułu nabycia niektórych środków produkcji dla rolnictwa opodatkowanych tym podatkiem (art. 115 ust. 1 ustawy).

Podmiot zarejestrowany jako podatnik VAT czynny zobowiązany jest do wystawienia faktur VAT RR na rzecz rolników ryczałtowych dostarczających produkty rolne oraz do wypłacenia im zryczałtowanego zwrotu podatku. Stawka zryczałtowanego zwrotu podatku wynosi 5% kwoty należnej z tytułu dostawy produktów rolnych, pomniejszonej o kwotę zryczałtowanego zwrotu podatku.

W świetle obowiązujących zasad rozliczania podatku od towarów i usług, w przypadku zakupu produktów rolnych od rolników ryczałtowych – zryczałtowany zwrot podatku zwiększa u nabywcy produktów rolnych kwotę podatku naliczonego, w rozliczeniu za miesiąc, w którym dokonano zapłaty, pod warunkiem że:

1) nabycie produktów rolnych jest związane z dostawą opodatkowaną;

2) zapłata należności za produkty rolne, obejmująca również kwotę zryczałtowanego zwrotu podatku, nastąpiła na rachunek bankowy rolnika ryczałtowego nie później niż 14 dnia, licząc od dnia zakupu, z wyjątkiem przypadku, gdy rolnik zawarł umowę z podmiotem nabywającym produkty rolne określającą dłuższy termin płatności;

3) w dokumencie stwierdzającym dokonanie zapłaty, o której mowa w pkt 2, zostaną podane numer i data wystawienia faktury potwierdzającej nabycie produktów rolnych.

W związku z powyższym nie może być mowy w przedmiotowej sprawie o jakimkolwiek dopłacie (wykładaniu) środków przez podatników z tytułu dokonywanych rozliczeń podatku od towarów i usług, ponieważ zryczałtowany zwrot podatku zwiększa w rozliczeniach podatnika z urzędem skarbowym podatek naliczony. W zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi przysługuje prawo do pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony (art. 86), a w przypadku gdy kwota podatku naliczonego jest w okresie rozliczeniowym wyższa od kwoty podatku należnego, podatnik ma prawo do pomniejszenia o tę różnicę kwoty podatku należnego za następne okresy lub do zwrotu różnicy na rachunek bankowy (art. 87 ww. ustawy).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że obowiązujące ww. zasady rozliczania zryczałtowanego zwrotu

podatku nie uległy zmianie w stosunku do rozwiązań, jakie obowiązywały na mocy ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 11, poz. 50 z późn. zm.), która straciła moc w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Stanisława Kalemby**

**w sprawie nierównego traktowania
grup producenckich zarejestrowanych
przed i po wejściu Polski do Unii Europejskiej (10264)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Stanisława Kalemby w sprawie nierównego traktowania grup producentów rolnych zarejestrowanych przed i po wejściu Polski do Unii Europejskiej, uprzejmie informuję, co następuje.

Grupy producentów rolnych wpisane do rejestrów właściwych wojewodów przed 1 maja 2004 r., ze względu na siedzibę grupy, działają na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 września 2000 roku o grupach producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 88, poz. 983). Pomoc dla tych grup pochodzi z budżetu krajowego.

Natomiast grupy producentów rolnych, wpisywane w okresie od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2006 r. do rejestrów właściwych wojewodów, działają na podstawie przepisów: ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich ze środków z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (Dz. U. Nr 229, poz. 2273) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 października 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na wspieranie grup producentów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz. U. Nr 238, poz. 2391). Pomoc finansowa dla tych grup udzielana jest w 20% z budżetu krajowego i w 80% z budżetu unijnego.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi na wyjazdowym posiedzeniu sejmowej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi na terenie Wielkopolski w dniu 25 maja br. wyraził przekonanie, że resort rolnictwa zajmie się przedmiotowym problemem. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwróciło się do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z prośbą o przygotowanie szacunkowych wyliczeń dotyczących wyrównania z budżetu państwa różnic pomiędzy udzielanymi po-

mocami dla grup producentów rolnych, o których mowa wyżej. Po uzyskaniu materiału informacyjnego z Agencji na powyższy temat zostaną podjęte odpowiednie prace.

Należy podkreślić, że ewentualne takie działania wymagałyby zmian w prawodawstwie krajowym jak i uruchomienia szacunkowo kilkudziesięciu milionów złotych z budżetu państwa.

Z wyrazami szacunku

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Kochanowskiego**

**w sprawie potrzeby równego traktowania
emerytów i rencistów cywilnych i wojskowych
(10265)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 17 czerwca br., znak SPS-0202-10265/05, dotyczącym interpelacji posła Jana Kochanowskiego w sprawie potrzeby równego traktowania emerytów i rencistów cywilnych i wojskowych pragnę wyjaśnić, że zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym określają przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 z późn. zm.).

W świetle tych przepisów obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnemu i rentowym podlegają wszystkie osoby, które są pracownikami, bez względu na wymiar czasu pracy i nie zwalnia z tego obowiązku uprawnienie do emerytury bądź renty, w tym także mundurowej.

Składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe tych osób finansują z własnych środków, w równych częściach, ubezpieczeni i płatnicy składek (art. 16 ust. 1 ustawy).

W obecnym systemie finansowania emerytur i rent istotną rolę pełnią również dotacje budżetu państwa. Ciągłe bowiem w pierwszym filarze powszechnego systemu ubezpieczeń mamy do czynienia z zasadą solidarności społecznej, polegającą na wspólnym gromadzeniu środków na wypadek zajścia określonych ryzyk ubezpieczeniowych. Ma to szczególne znaczenie w warunkach prowadzących do wzrostu liczby świadczeniobiorców przy jednoczesnym spadku liczby osób płacących składki na ubezpieczenia społeczne. W aktualnym stanie prawnym składki nie są inwestowane, ale przeznaczane na wypłatę bieżących emerytur.

Dopiero w modelu docelowym wysokość emerytury z systemu powszechnego zależeć będzie od wielkości składek zaewidencjonowanych przez ZUS na indywidualnym koncie ubezpieczonego.

System świadczeń dla żołnierzy zawodowych – mimo pewnych ograniczeń – nadal jest systemem o znacznie korzystniejszych rozwiązaniach w stosunku do ubezpieczenia pracowniczego, a przy tym jest to system finansowany przez państwo.

Przyjmując, iż system ten powinien zachować pewne odrębności, wydaje się, że łączenie emerytury z pracą powinno następować na zasadach jednakowych dla wszystkich grup społeczno-zawodowych objętych zakresem ubezpieczenia społecznego, zwłaszcza że wydatki na świadczenia emerytalno-rentowe służb mundurowych są w całości pokrywane z budżetu państwa.

Wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz miejsca pracy gwarantuje art. 65 ust. 1 Konstytucji. Ustalenie prawa do emerytury wojskowej nie ogranicza możliwości wykonywania zatrudnienia, ale również nie uzasadnia stosowania preferencyjnych rozwiązań w zakresie podlegania ubezpieczeniom pracowniczym.

Pragnę dodać, że zainteresowany ma możliwość wyboru – może pobierać wojskowe świadczenie emerytalne i osiągać dodatkowy dochód z tytułu pracy podlegający ustawowemu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego albo ponownie podjąć służbę wojskową (służbę w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej lub Służbie Więziennej), ale wówczas – zgodnie z art. 39a ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) – pobierana przez niego emerytura wojskowa ulegnie zawieszeniu.

Odnosząc się jednocześnie do zarzutu przedstawionego w interpelacji Pana Posła dotyczącego naruszenia zasad równości wobec prawa, zwracam uwagę, iż badając zgodność aktu normatywnego z konstytucją, należy w pierwszej kolejności ustalić – biorąc pod uwagę cel i treść badanej regulacji – czy istnieje wspólna cecha istotna uzasadniająca równe traktowanie określonych podmiotów prawa.

Istotą tej zasady nie jest bowiem traktowanie wszystkich jednakowo, lecz równe traktowanie określonej grupy obywateli.

Charakterystyczną cechą ubezpieczenia społecznego jest jego związek z pracą. Objęcie zatem obowiązkiem ubezpieczenia społecznego wszystkich osób mających uprawnienia emerytalne i osiągających dochody z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy jednoznacznie świadczy o przestrzeganiu przez ustawodawcę zasady równości ubezpieczonych, a tym samym znajduje podstawę w wartościach i normach konstytucyjnych.

Wymaga podkreślenia, że o zakresie obowiązkowego ubezpieczenia społecznego decyduje nie tylko zróżnicowanie indywidualnych potrzeb i sytuacji, ale

także polityka zatrudnienia związana ze zmianami demograficznymi oraz koniecznością dokonywania reform gospodarczych.

Regulacja nakładająca obowiązek ubezpieczenia na emerytów i rencistów prowadzących działalność zarobkową w ramach określonego stosunku prawnego z jednej strony pozwala uzupełniać dochodami z pracy emerytury i renty, z drugiej zaś zapewnia wszystkim jednakowy dostęp do istniejących miejsc pracy.

Pogląd ten podzielił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 grudnia 2000 r., o sygn. akt K 9/00 (OTK ZU 2000 nr 8, poz. 294), rozpatrując zagadnienie wzajemności składki i świadczeń na gruncie art. 2 i 32 Konstytucji RP.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego „...państwo ma obowiązek podejmować działania, które zapewnią odpowiednie środki finansowe niezbędne dla realizacji konstytucyjnych praw socjalnych, ale musi przy tym uwzględniać sytuację gospodarczą i konieczność zapewnienia warunków rozwoju gospodarczego. Te okoliczności usprawiedliwiają nałożenie obowiązku ubezpieczenia nawet w sytuacji, gdy dalsze opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne nie zawsze znajdzie w pełni odzwierciedlenie w zwiększonej wysokości przysługującego świadczenia”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki i Pracy
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie „Strategii reorganizacji jednostek
badawczo-rozwojowych” nadzorowanych
przez Ministerstwo Gospodarki i Pracy (10266)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 czerwca 2005 r., znak SPS-0202-10266, dotyczące interpelacji posła Jerzego Polaczka w sprawie strategii reorganizacji jednostek badawczo-rozwojowych opracowywanej w Ministerstwie Gospodarki i Pracy, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Strategia obecnie pozostaje dokumentem roboczym w Ministerstwie Gospodarki i Pracy i jest przedmiotem konsultacji ze środowiskiem jednostek badawczo-rozwojowych i Ministrem Nauki i Informatyzacji. Na skutek prowadzonych konsultacji dokument może ulec modyfikacjom, zanim powstanie wersja ostateczna, zatwierdzona przez Ministra Gospodarki i Pracy.

Strategia służy nakreśleniu głównych kierunków reorganizacji jednostek badawczo-rozwojowych. Celem reorganizacji jest wzmocnienie pozycji jednostek badawczo-rozwojowych na rynku krajowym i międzynarodowym. Reorganizacja ma polegać na koncentracji potencjału i nakładów finansowych na pracach badawczo-rozwojowych, które mogą w dużym stopniu przyczynić się do podniesienia poziomu konkurencyjności polskiej gospodarki. W tym celu strategia przewiduje utworzenie około 20 dużych ośrodków naukowych w formie Państwowych Instytutów Badawczych, które będą prowadzić badania naukowe i prace rozwojowe w strategicznych dla gospodarki obszarach. Dzięki temu niezbędna dla przemysłu tematyka będzie realizowana. PIB-y będą powstawać w drodze konsolidacji jednostek o wysokim poziomie naukowym działających w obszarach strategicznych. Istotnym elementem tego procesu będzie inicjatywa własna jednostek badawczo-rozwojowych. W odpowiedzi na konkurs kandydaci do grup konsolidacyjnych będą składać wnioski zawierające koncepcję konsolidacji dla danego obszaru strategicznego, zawierające symulację kosztów przedsięwzięcia w formie Biznesplanu. Motywacją do przystępowania do grup konsolidacyjnych mają być duże nakłady finansowe dla Państwowych Instytutów Badawczych przyznawane uchwałą Rady Ministrów na realizację programu wieloletniego. Będą to zatem znacznie większe środki niż dotacje do działalności statutowej jednostek badawczo-rozwojowych przyznawane przez Ministra Nauki i Informatyzacji.

Komercjalizacja i prywatyzacja będzie formą docelową dla tych jednostek, które odeszły od realizacji misji określonej w ustawie o jednostkach badawczo-rozwojowych na rzecz prowadzenia szeroko zakrojonej działalności gospodarczej wytwórczej lub usługowej. Miernikiem tego stanu rzeczy są przychody ze sprzedaży prac badawczo-rozwojowych. Jeżeli jednostka większą część swoich przychodów uzyskuje ze sprzedaży gotowych wyrobów, a nie ze sprzedaży myśli technologicznej, oznacza to, że przestała wypełniać zadania nałożone na nią w ustawie o jednostkach badawczo-rozwojowych. Podmiot powstały w wyniku komercjalizacji lub prywatyzacji może nadal prowadzić działalność badawczo-rozwojową i ubiegać się o status jednostki badawczo-rozwojowej, nadawany na podstawie art. 74 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz.U. 01.33.388, ze zm.), uprawniający do stosowania do tego podmiotu przepisów ww. ustawy. W przypadku uchwalenia przez Sejm ustawy o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, status jednostki b+r zostanie zastąpiony statusem Centrum Badawczo-Rozwojowego, który uprawnia spółki prawa handlowego prowadzące badania naukowe i prace rozwojowe do korzystania z ulg podatkowych.

Likwidacja dotyczy jednostek nieefektywnych ekonomicznie, które systematycznie generują stratę i nie są w stanie przedstawić realnych programów naprawczych, oraz jednostek, dla których likwidacja stanowi

sposób reorganizacji, np. poprzez wydzielenie spółki prawa handlowego lub przejęcie likwidowanej jednostki (w całości lub w części) przez inną jednostkę.

W świetle powyższych wyjaśnień stwierdzenie, że celem Strategii reorganizacji jednostek badawczo-rozwojowych jest likwidacja większości jednostek badawczo-rozwojowych, okazuje się nieprawdziwe. Nie większość bowiem jednostek zostanie zlikwidowana, lecz tylko te, które działają nieefektywnie lub nie spełniają zadań wynikających z ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych. Pozostałe jednostki będą funkcjonować w postaci Państwowego Instytutu Badawczego albo w niezmienionej formie.

Narodowy Plan Rozwoju na lata 2007-2013 przewiduje podnoszenie poziomu innowacyjności polskiej gospodarki poprzez komercjalizację badań naukowych i prac rozwojowych oraz stymulowanie rozwoju prywatnego rynku usług badawczo-rozwojowych. W dokumencie tym podniesiony został problem braku orientacji jednostek badawczo-rozwojowych na potrzeby polskiej gospodarki i rynku pracy. W związku z powyższym należy stwierdzić, że Strategia reorganizacji jednostek badawczo-rozwojowych opracowywana obecnie w Ministerstwie Gospodarki i Pracy doskonale wpisuje się w problematykę i działania programowe Narodowego Planu Rozwoju na lata 2007-2013 i przyczyni się do jego skutecznej realizacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Małgorzata Ostrowska

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Boruckiej-Cieśliewicz**

**w sprawie podjęcia działań nadzorczych
i kontrolnych w stosunku do podległych organów
w kontekście spraw związanych ze Spółdzielnią
Mieszkaniową „Jeżyce” w Poznaniu (10267)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani poseł Anny Boruckiej-Cieśliewicz z dnia 14 czerwca 2005 r. (nr SPS-0202-10267/05), skierowaną do Ministra Sprawiedliwości w sprawie „podjęcia działań nadzorczych i kontrolnych w stosunku do podległych organów” w kontekście spraw związanych ze Spółdzielnią Mieszkaniową „Jeżyce” w Poznaniu, uprzejmie informuję, iż Biuro Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej w dniu 8 czerwca 2005 r. przekazało Prokuraturze Apelacyjnej w Poznaniu wniosek p. Bogusława Hałuszczaka z dnia 30 maja 2005 r. o podjęcie w trybie art. 327 § 1

K.p.k. postępowania Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald w sprawie 2 Ds 3939/04 dotyczącej ewentualnej niegospodarności Zarządu i Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej „Jeżyce” w Poznaniu przy realizacji inwestycji budowy domków jednorodzinnych w Suchym Lesie, tj. o czyn z art. 296 § 1 K.k., z poleceniem zbadania akt tej sprawy i zajęcia stanowiska wobec złożonego wniosku.

Następnie w dniu 10.06 br. w ślad za powyższymi materiałami przekazano dokumentację dotyczącą Spółdzielni Mieszkaniowej „Jeżyce” nadesłaną do Prokuratury Krajowej przez p. Szymona Jałowskiego, w tym również kolejne doniesienie p. Alicji Fokkens – celem uwzględnienia ich przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie 2 Ds 3939/04.

Z informacji otrzymanej z Prokuratury Apelacyjnej w Poznaniu wynika, że po zapoznaniu się z materiałami dotyczącymi Spółdzielni Mieszkaniowej „Jeżyce” przekazanymi za pośrednictwem Prokuratury Krajowej i analizie akt postępowania Nr 2 Ds 3939/04 oraz w związku z nowymi ustaleniami wskazującymi, że w Prokuraturze Rejonowej Poznań Grunwald prowadzone są jeszcze dwa inne postępowania przygotowawcze o czyny ściśle związane z treścią zawiadomienia Bogusława Hałuszczaka, uznano, iż decyzja prokuratora z dnia 13 sierpnia 2004 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie 2 Ds 3939/04 była przedwczesna. Uznano też, że niezasadnie odstąpiono w tej sprawie od przesłuchania w charakterze świadka składającego zawiadomienie o przestępstwie p. Bogusława Hałuszczaka.

Wspomniane zaś wyżej 2 postępowania przygotowawcze prowadzone pod nr 2 Ds 2045/05 oraz 2 Ds 2058/05 dotyczą wątku poświadczenia nieprawdy w dokumentach Spółdzielni Mieszkaniowej „Jeżyce” w postaci m. in. protokołu lustracyjnego tej spółdzielni (sporządzonego w 2004 r.) oraz sprawozdania finansowego biegłego rewidenta za rok 2003. Tymczasem wiarygodność tych dokumentów była wcześniej podstawą postanowienia prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 13 sierpnia 2004 r. w sprawie 2 Ds 3939/04.

Powyższe ustalenia spowodowały wydanie polecenia Prokuratorowi Rejonowemu Poznań Grunwald wszczęcia postępowania w sprawie 2 Ds 3939/04 oraz rozważenia połączenia tej sprawy z toczącymi się śledztwami 2 Ds 2045/05 i 2 Ds 2058/05 celem dalszego łącznego prowadzenia.

Dopiero po przeprowadzeniu postępowania dowodowego będzie też możliwe zindywidualizowanie odpowiedzialności władz Spółdzielni Mieszkaniowej „Jeżyce” oraz ustalenie jej zakresu przedmiotowego.

Jednocześnie informuję, że przedmiotowe postępowanie pozostanie w zainteresowaniu Biura Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

ministra gospodarki i pracy
na interpelację poseł Anny Boruckiej-Cieśliewicz

w sprawie możliwości nowelizacji rozporządzenia
Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 2001 r.
zmieniającego rozporządzenie dotyczące
zasad wynagrodzenia i wymagań kwalifikacyjnych
pracowników samorządowych zatrudnionych
w jednostkach organizacyjnych jednostek
samorządu terytorialnego (10268)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poseł Anny Boruckiej-Cieśliewicz w sprawie możliwości nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów z 10 kwietnia 2001 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie zasad wynagradzania i wymagań kwalifikacyjnych pracowników samorządowych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych jednostek samorządu terytorialnego – nadesłaną przy piśmie z 17 czerwca br. znak: SPS-0202-10268/05 – przedstawiam Panu Marszałkowi następujące stanowisko:

Status prawny pracowników samorządowych, w tym pracowników niepedagogicznych zatrudnionych w szkołach prowadzonych przez samorząd terytorialny, regulują przepisy ustawy z 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2001 r. nr 142, poz. 1593, z późn. zm.).

Źródłem uprawnień pracownika samorządowego do nagrody jubileuszowej jest wyłącznie art. 21 ww. ustawy, który w odniesieniu do wysokości tej nagrody odwołuje się do art. 23 ust. 1 ustawy z 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. z 2001 r. nr 86, poz. 953, z późn. zm.). W świetle powołanych przepisów ustawowych pracownicy samorządowi mają prawo do nagrody jubileuszowej w wysokości:

- 1) 75% wynagrodzenia miesięcznego – po 20 latach pracy,
- 2) 100% wynagrodzenia miesięcznego – po 25 latach pracy,
- 3) 150% wynagrodzenia miesięcznego – po 30 latach pracy,
- 4) 200% wynagrodzenia miesięcznego – po 35 latach pracy,
- 5) 300% wynagrodzenia miesięcznego – po 40 latach pracy,
- 6) 400% wynagrodzenia miesięcznego – po 45 latach pracy.

Powyższe powtórzono wyłącznie w charakterze informacyjnym w § 9 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 26 lipca 2000 r. w sprawie zasad wynagradzania i wymagań kwalifikacyjnych pracowników samorządowych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. nr 61, poz. 708, z późn. zm.), wydanego na podstawie ww. ustawy.

Tym samym ewentualne ustalenie prawa do nagrody jubileuszowej za 50 lat pracy wymagałoby stosownej zmiany ustawy o pracownikach samorządowych.

W obowiązującym stanie prawnym nie jest możliwe narzucenie ustawowego obowiązku wypłacenia nagrody jubileuszowej za 50 lat pracy przez pracodawcę samorządowego, w sytuacji gdy budżet państwa nie pokrywa skutków finansowych takiego rozwiązania.

Nie przewiduje się zatem odgórnego wprowadzania w obowiązujących systemach wynagradzania mających zastosowanie do pracowników sfery budżetowej (państwowej i samorządowej) rozwiązań płacowych ustalających dodatkowe świadczenia i angażujących jednocześnie ograniczone środki na wynagrodzenia pozostające w dyspozycji pracodawców.

Pracodawcy mogą natomiast samodzielnie, stosownie do potrzeb i możliwości finansowych, wprowadzić korzystniejsze warunki wypłacania np. nagród jubileuszowych niż wynikające z obowiązujących ich przepisów prawa pracy, w drodze uregulowań zakładowych, tj. układów zbiorowych pracy lub regulaminów wynagradzania.

Z dotychczasowej korespondencji wynika, iż szkoła zatrudniająca Pana Jerzego Zwierzyckiego nie posiada środków finansowych na wypłatę korzystniejszych nagród jubileuszowych niż wynikające z ustawy o pracownikach samorządowych.

Przedstawione uwarunkowania nie pozwalają na przyjęcie jako uzasadnionego poglądu, że zasady wypłacania nagrody jubileuszowej dla pracowników samorządowych mają charakter dyskryminacyjny.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że temat ten został szczegółowo przedstawiony już wcześniej pani Poseł Annie Boruckiej-Cieśliewicz w piśmie z 15 grudnia 2004 r. (znak: DW-III-0700-1993-HB/04).

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

ministra gospodarki i pracy
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Renaty Beger

w sprawie niezgodnego z prawem podziału
funduszy UE w ramach Zintegrowanego
Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego
w woj. wielkopolskim (10269)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Renaty Beger (znak: SPS-0202-10269/05) w sprawie podziału funduszy UE w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego w województwie wielkopolskim wyjaśniam, co następuje.

Regionalne komitety sterujące są ciałami opiniodawczo-doradczymi dla Zarządów poszczególnych województw. Do zadań RKS należy m. in. opiniowanie i rekomendowanie zarządowi województwa wniosków o dofinansowanie inwestycji ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach ZPORR, opiniowanie i rekomendowanie zarządowi województwa ramowych planów realizacji działania przygotowywanych dla wybranych działań ZPORR.

Zgodnie z zapisami Podręcznika procedur wdrażania ZPORR przedmiotem obrad RKS są zbiorcze listy rankingowe sporządzone dla poszczególnych działań i poddziałań ZPORR na podstawie raportów z posiedzeń paneli ekspertów. Regionalny Komitet Sterujący dokonuje oceny wpływu projektu na realizację potrzeb regionu i zgodności projektu z priorytetami strategii rozwoju województwa. Decyzja RKS odzwierciedla, na ile dany projekt odpowiada na konkretne potrzeby i ograniczenia danego regionu, w jakim stopniu jego realizacja odpowiada założeniom określonym w priorytetach strategii rozwoju województwa. Po analizie wniosków o dofinansowanie projektu ocenionych pozytywnie przez Panel Ekspertów RKS może podjąć decyzję o:

- zachowaniu kolejności projektów na zbiorczej liście rankingowej przygotowanej dla danego działania lub poddziałania przez jednostkę ds. wyboru projektów na podstawie ocen paneli ekspertów,

- zmianie kolejności projektów na zbiorczej liście rankingowej przygotowanej dla danego działania lub poddziałania przez jednostkę ds. wyboru projektów na podstawie ocen Paneli Ekspertów. Każdy wniosek przedstawiciela Regionalnego Komitetu Sterującego o zmianę kolejności na liście rankingowej wynikającej z oceny paneli ekspertów wymaga uzasadnienia,

- przekazaniu wniosku o dofinansowanie projektu do ponownej oceny formalnej, w przypadku gdy zostaną stwierdzone jego błędy formalne.

Regionalny Komitet Sterujący nie może usunąć wniosku o dofinansowanie projektu z listy rankingowej sporządzonej na podstawie oceny Paneli Ekspertów. RKS ma prawo do zmiany kolejności na ww. liście, jednakże każda zmiana wymaga uzasadnienia. Ustalona przez RKS kolejność projektów powinna odzwierciedlać stopień ważności danego projektu dla rozwoju regionu.

W dniach 21–25 lutego br. Instytucja Zarządzająca ZPORR (Departament Wdrażania Programów Rozwoju Regionalnego w Ministerstwie Gospodarki i Pracy) przeprowadziła kontrolę systemu oceny i wyboru projektów w ramach ZPORR w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Wielkopolskiego. Przedmiotowa kontrola miała charakter planowy i wynikała z harmonogramu kontroli. Jej efektem była przygotowana przez zespół kontrolujący informacja pokontrolna i zalecenia pokontrolne.

Informacja pokontrolna zawierająca wnioski i uzasadnienia z przeprowadzonej kontroli, wraz zaleceniami, została przekazana jednostce kontrolowanej w dniu 15 kwietnia br. (znak: DRR-VII-94500-6/MM/05).

Z punktu widzenia przedmiotowej interpelacji najistotniejszym wydają się zalecenia pokontrolne dotyczące uchwały Regionalnego Komitetu Sterującego, mianowicie:

- konieczności uszeregowania listy po Panelu Ekspertów pod względem liczby przyznanych punktów,

- konieczności ponownej rekomendacji projektów przez Regionalny Komitet sterujący (dla działań 1.1, 1.3, 1.5, 3.1, 3.2, 3.5 Uzupełnienia ZPORR), których wybór został przeprowadzony na podstawie „Propozycji listy projektów do rekomendacji przez Regionalny Komitet Sterujący” stworzonej przez urząd marszałkowski, a nie na podstawie listy projektów zawierającej punktację przyznaną przez panele ekspertów.

Pragnę nadmienić, że w wyniku stwierdzonych przez zespół kontrolujący IZ ZPORR nieprawidłowości w trakcie przeprowadzania rekomendacji przez RKS wstrzymano procedurę podpisywania umów o dofinansowanie przedmiotowych projektów do czasu wyjaśnienia zaistniałych okoliczności.

Ponowna rekomendacja przez RKS listy projektów do realizacji w ramach ZPORR 2004–2006 nastąpiła w drodze podjęcia uchwały w dniu 22 kwietnia 2005 r. (nr 9/2005). W sposobie rekomendowania projektów RKS oparł się na liście rankingowej projektów przekazanej po panelach ekspertów, przy uwzględnieniu indywidualnych cech projektów w kontekście założeń strategii rozwoju województwa wielkopolskiego. Przy podejmowaniu decyzji o wyborze projektów do realizacji w ramach ZPORR RKS podawał uzasadnienie wyboru każdego przedmiotowego projektu.

Ponowne dokonanie wyboru projektów do realizacji w ramach ZPORR nastąpiło poprzez podjęcie uchwały Zarządu Województwa Wielkopolskiego z dnia 25 kwietnia br. (nr 1875/2005), która w uzasadnieniu zawiera zapewnienie, że Zarząd Województwa Wielkopolskiego, wybierając projekty, kierował się w pełni rekomendacją Regionalnego Komitetu Sterującego, nie dokonując żadnych zmian w kolejności projektów na rekomendowanych listach oraz przedstawił uzasadnienie podjętej uchwały.

Przepisy prawne dotyczące składu osobowego Regionalnego Komitetu Sterującego zawarte w ustawie o Narodowym Planie Rozwoju weszły w życie 1 stycznia 2005 r. W związku z powyższym od tej daty skład osobowy RKS powinien być dostosowany do wymogów określonych w tym zakresie w ustawie o Narodowym Planie Rozwoju. Uprzejmie informuję, iż skład RKS-u obradującego dnia 22 kwietnia 2005 r. był zgodny z przepisami przedmiotowej ustawy.

Wyrażam nadzieję, że powyższa odpowiedź na interpelację Pani Poseł w sposób satysfakcjonujący wyjaśnia zaistniałe wątpliwości.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Renaty Beger**

**w sprawie przyznania płatności
na zalesianie gruntów rolnych (10270)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pani Poseł Renaty Beger pismo znak SPS-0202-10270/05 z dnia 17.06.05 r., w sprawie przyznania płatności na zalesianie gruntów rolnych pragnę przekazać następującą informację.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz. U. z 2004 r. Nr 187, poz. 1929 z późn. zm.), kierownik biura powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR) jest zobowiązany do wydania beneficjentom decyzji administracyjnej w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o wykonaniu zalesienia. Jednak ze względu na brak akredytacji ARiMR w zakresie procedur obsługiwanych przez system informatyczny Agencja nie może obecnie wydawać decyzji o przyznaniu płatności na zalesianie. Ponadto pragnę poinformować, iż potwierdzeniem uzyskania akredytacji jest wydanie stosownego rozporządzenia przez Ministra Finansów na podstawie art. 3 ustawy z dnia 30 lipca 2003 r. o uruchamianiu środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (Dz. U. Nr 166, poz. 1611).

Jednakże rozumiejąc trudną sytuację rolników, którzy zaangażowali znaczne środki finansowe w realizację zalesień, Agencja, nie czekając na pełne uruchomienie systemu informatycznego do wypłaty środków finansowych, opracowała równolegle procedurę do manualnego procesu naliczania i wypłaty środków finansowych. Procedura ta pozwoli uruchomić pierwsze wypłaty z tytułu wsparcia na zalesienia, premii pielęgnacyjnej oraz premii zalesieniowej, już od sierpnia 2005 r. Ta przyspieszona ścieżka wypłat dotyczyć będzie jedynie tych wniosków z 2004 r., dla których złożone oświadczenie o wykonaniu zalesienia wraz z zaświadczeniem nadleśniczego umożliwia jednoznaczne stwierdzenie, że zalesienie zostało wykonane zgodnie z planem zalesienia i wnioskiem o przyznanie płatności na zalesianie gruntów rolnych.

Z poważaniem,

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Renaty Beger**

**w sprawie zobowiązań alimentacyjnych
i gwarancji ich wypłaty osobom uprawnionym
(10272)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Poseł Renaty Beger w sprawie zobowiązań alimentacyjnych i gwarancji ich wypłaty osobom uprawnionym, przesłałam pismem przez Pana Marszałka dnia 17 czerwca 2005 r. (SPS-0202-10272/05), uprzejmie informuję:

Dostrzeżone zostały problemy związane z egzekucją alimentów, czego wynikiem było przygotowanie przez Rząd projektu ustawy mającej na celu usprawnienie egzekucji alimentów bezpośrednio od zobowiązanego. Ustawa z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej (Dz.U. 89, poz. 732) została już uchwalona przez Sejm i niektóre z jej rozwiązań już weszły w życie.

Ustawa w części ogólnej dotyczącej postępowania wobec dłużników alimentacyjnych wprowadza rozwiązania zmierzające do usprawnienia egzekucji komorniczej alimentów bezpośrednio od zobowiązanego do tego w wyroku sądowym lub ugodzie sądowej. Rozwiązania te weszły w życie z dniem 1 czerwca br.

W sytuacji gdy powodem nieskuteczności egzekucji alimentów jest brak zatrudnienia dłużnika alimentacyjnego, organ właściwy dłużnika, tj. wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania dłużnika alimentacyjnego, zwraca się do właściwego urzędu pracy o przedstawienie informacji o możliwościach aktywizacji zawodowej dłużnika alimentacyjnego. W przypadku braku możliwości podjęcia przez dłużnika pracy zgodnej z jego kwalifikacjami zawodowymi proponowana mu jest praca organizowana na zasadach robót publicznych, określonych w przepisach o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W przypadku podjęcia pracy przez dłużnika z otrzymywanego przez niego wynagrodzenia komornik będzie mógł dokonywać egzekucji zasądzonych alimentów.

Natomiast gdy dłużnik alimentacyjny będzie odmawiał podjęcia pracy na zasadach robót publicznych lub uchylał się od ich wykonywania, wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania dłużnika informuje o tym wójta, burmistrza lub prezydenta miasta właściwego ze względu na miejsce zamieszkania wierzyciela alimentacyjnego, który jest uprawniony do złożenia do prokuratury wniosku o ściganie dłużnika za popełnienie przestępstwa niealimentacji.

Ponadto w przypadku informacji o złożeniu takiego wniosku wójt, burmistrz lub prezydent miasta wła-

ściwy ze względu na miejsce zamieszkania dłużnika alimentacyjnego kieruje do starosty wniosek o zatrzymanie prawa jazdy dłużnika, a starosta wydaje decyzję o jego zatrzymaniu. Zwrot prawa jazdy może nastąpić dopiero na wniosek wójta, burmistrza lub prezydenta miasta właściwego ze względu na miejsce zamieszkania dłużnika alimentacyjnego i tylko w przypadku ustania przyczyn jego zatrzymania, np. gdy dłużnik zacznie spłacać alimenty, podda się przeprowadzeniu u niego wywiadu środowiskowego albo po prostu proponowane mu zatrudnienie.

Jeżeli powstanie u dłużnika alimentacyjnego zaległość za okres dłuższy niż 12 miesięcy, komornik z urzędu składa wniosek do Krajowego Rejestru Sądowego o wpis dłużnika do rejestru dłużników niewypłacalnych. Wpis taki może powodować dla dłużnika negatywne konsekwencje finansowe, np. niemożność uzyskania kredytu w banku.

Przewidziany został także szereg udogodnień dla wierzyciela alimentacyjnego. Obecnie może on złożyć według swojego wyboru wniosek do komornika właściwego ze względu na miejsce zamieszkania dłużnika alimentacyjnego (rozwiązanie dotychczasowe) albo do komornika właściwego ze względu na swoje miejsce zamieszkania (co jest rozwiązaniem nowym). Ponadto wierzyciel alimentacyjny, kierując wniosek o wszczęcie egzekucji, nie musi obecnie wskazywać sposobu egzekucji ani majątku dłużnika, z którego egzekucja ma być prowadzona. Dotychczas wyjawienie majątku dłużnika następowało na wniosek wierzyciela, który musiał wykazać, że dotychczasowe postępowanie egzekucyjne było bezskuteczne i nie doprowadziło do ustalenia majątku, a w konsekwencji do zaspokojenia należności tytułem świadczeń alimentacyjnych. Wierzyciel był również dotychczas zobowiązany do wskazania sposobu egzekucji, a także poinformowania komornika o dochodach, majątku ruchomym i nieruchomym, rachunkach bankowych i wierzytelnościach dłużnika. Obecnie w przypadku złożenia wniosku przez wierzyciela będzie należało przyjąć, że wniosek ten dotyczy wszystkich dopuszczalnych sposobów egzekucji, z wyjątkiem egzekucji z nieruchomości. Ponadto komornik jest z urzędu zobowiązany do przeprowadzenia dochodzenia mającego na celu ustalenie zarobków oraz stanu majątkowego dłużnika, a także jego miejsca zamieszkania. W sytuacji gdy podjęte przez komornika kroki okażą się bezskuteczne, komornik występuje z wnioskiem do Policji o ustalenie miejsca zamieszkania oraz miejsca pracy dłużnika alimentacyjnego. Komornik jest zobowiązany przeprowadzić dochodzenie okresowo w odstępach nie dłuższych niż 6 miesięcy, a nie, jak do tej pory, przynajmniej raz do roku. W przypadku gdy w wyniku dochodzenia nie zostaną ustalone dochody dłużnika ani jego majątek, komornik może złożyć wniosek do sądu o nakazanie dłużnikowi wyjawienia majątku.

Nowym rozwiązaniem jest możliwość wytoczenia powództwa o zasądzenie alimentów przeciwko osobom zobowiązanym do alimentacji w dalszej kolejności na podstawie art. 132 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r.

– Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.). Wytoczenie powództwa może zostać poprzedzone przeprowadzeniem przez ośrodek pomocy społecznej wywiadu środowiskowego, w drodze którego można będzie ustalić stan majątkowy osób zobowiązanych w dalszej kolejności.

Dla osób, w stosunku do których egzekucja alimentów okaże się częściowo lub całkowicie bezskuteczna, przewidziana została pomoc w formie zaliczki alimentacyjnej. Zaliczka będzie świadczeniem zwrotnym – kwot wypłaconych zaliczek organ egzekucyjny będzie dochodził od dłużnika alimentacyjnego.

Wysokość zaliczki wahać się będzie pomiędzy 170–120 zł dla dziecka zdrowego oraz 250–150 zł dla dziecka niepełnosprawnego i zróżnicowana będzie ze względu na liczbę dzieci w rodzinie uprawnionych do zaliczki. Warunkiem nabycia prawa do zaliczki będzie spełnienie kryterium dochodowego wynoszącego 583 zł netto w przeliczeniu na osobę w rodzinie.

Rozwiązania dotyczące zaliczki alimentacyjnej wejdą w życie z dniem 1 września 2005 r.

Sekretarz stanu
Cezary Miżewski

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Andrzeja Grzesika**

**w sprawie sprzedaży mieszkań zakładowych
byłej Fabryki Silników Elektrycznych SILMA
w Sosnowcu (10273)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną do Ministra Skarbu Państwa interpelacją (znak: SPS-0202-10273/05) Pana Andrzeja Grzesika - Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie sprzedaży mieszkań zakładowych byłej Fabryki Silników Elektrycznych „SILMA” S.A. z siedzibą w Sosnowcu pragnę poinformować, iż kwestia nieprawidłowości mających miejsce przy sprzedaży mieszkań zakładowych FSM „SILMA” S.A. była wielokrotnie analizowana przez Ministerstwo Skarbu Państwa w kontekście otrzymanej w tej sprawie korespondencji, w szczególności licznych wystąpień Pani Doroty Gęborek reprezentującej Komitet Obrony Lokatorów „SILMA” S.A.

Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa wynika, że Zarząd zbył mieszkania bez akceptacji mieszkańców i organizacji związkowych, a także pomijając zalecenia Rady Nadzorczej. Transakcja zbycia mieszkań zakładowych FSM „SILMA” S.A. jest kontrowersyjna ze względu na poziom ceny, która jest niższa od wartości wynikającej z wyceny oraz wielokrotnie niższa niż wartość rynkowa mieszkań.

W związku z powyższym Prokuratura przeprowadziła postępowanie wyjaśniające, w skutek którego skierowała akt oskarżenia do Sądu Rejonowego w Sosnowcu o działanie na szkodę Spółki przez byłych członków Zarządu.

W kwestii dotyczącej możliwości przejmowania m.in. przez gminy zakładowych budynków mieszkalnych pragnę poinformować, że zagadnienia te reguluje ustawa z dnia 12 października 1994 r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe (Dz. U. z 1994 r. Nr 119, poz. 567, z późn. zm.).

Jednocześnie pragnę wyjaśnić, że przepisy prawa nie ograniczały Zarządu spółki FSMM „SILMA” S.A. w sprawie zbycia mieszkań zakładowych Spółki. Decyzja dotycząca zbycia mieszkań w oparciu o przepisy obowiązującego wówczas Kodeksu handlowego (Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27.06.1934 r.) nie wymagała zgody Walnego Zgromadzenia. Zgody takiej wymagało wyłącznie zbycie nieruchomości fabrycznych.

Należy również wskazać, że Skarb Państwa jako 25-procentowy akcjonariusz Spółki nie miał możliwości wpływu na bieżące zarządzanie jej majątkiem, w tym również na podejmowane przez Zarząd decyzje dotyczące dysponowania mieszkaniem zakładowymi.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Marii Wiśniowieckiej**

**w sprawie sfinalizowania przyznania
woj. śląskiemu 100% akcji Wojewódzkiego Parku
Kultury i Wypoczynku im. gen. J. Ziętka SA
w Chorzowie (10274)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Marii Wiśniowieckiej z dnia 10 czerwca 2005 roku znak SPS-0202-10274/05 w sprawie Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku S.A. im. gen. Jerzego Ziętka w Chorzowie uprzejmie informuję, co następuje:

Zarząd Województwa Śląskiego wnioskiem z dnia 7 października 2004 roku zwrócił się do Ministra Skarbu Państwa, na podstawie art. 50 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r., nr 142, poz. 1590, ze zm.) o przekazanie Województwu Śląskiemu mienia Skarbu Państwa w postaci akcji Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku im. Gen. Jerzego Ziętka S.A. z siedzibą w Chorzowie.

Minister Skarbu Państwa decyzją z dnia 15 listopada 2004 roku, znak DEiGMSP/5328/MB/04, przekazał Województwu Śląskiemu nieodpłatnie własność mienia Skarbu Państwa w postaci 80% ogółu akcji „Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku im. Gen. Jerzego Ziętka S.A. z siedzibą w Chorzowie. Powyższa decyzja bazowała na literalnym brzmieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r., nr 171, poz. 1397, ze zm.) i dopuszczała przekazanie na rzecz wnioskodawcy jedynie 80% akcji przedmiotowej spółki. Pozostałe 15% akcji spółki przewidziane były do przekazania uprawnionym pracownikom, zaś 5% na zaspokojenie roszczeń reprivatyzacyjnych.

Zarząd Województwa Śląskiego wnioskiem z dnia 25 listopada 2004 roku, znak PG.0724/23-1/2004, wystąpił o ponowne rozpatrzenie sprawy przekazania na rzecz Województwa Śląskiego mienia Skarbu Państwa w postaci 100% akcji Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku im. Gen. Jerzego Ziętka S.A. z siedzibą w Chorzowie.

Ponowna analiza przedłożonej dokumentacji oraz obowiązujących przepisów prawa wskazała, iż zasadnicze znaczenie w przedmiotowej sprawie ma wyrażona na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 2002 r., nr 171, poz. 1397, ze zm.) zgoda Rady Ministrów z dnia 25 lutego 2003 roku na komercjalizację w celu innym niż prywatyzacja przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Wojewódzki Park Kultury i Wypoczynku im. Gen. Jerzego Ziętka w Chorzowie. Powyższy dokument stanowił odpowiedź na wniosek Ministra Skarbu Państwa z dnia 27 stycznia 2003 roku o komercjalizację w celu przekazania akcji w przedmiotowej spółce na rzecz Województwa Śląskiego.

Zgoda Rady Ministrów na komercjalizację w celu innym niż prywatyzacja przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Wojewódzki Park Kultury i Wypoczynku im. Gen. Jerzego Ziętka w Chorzowie oznacza jednak, iż spółka nie może zostać kiedykolwiek sprywatyzowana ani zlikwidowana, jak też powinna ona zachować charakter przedsiębiorstwa komunalnego. Wyrażenie powyższej zgody przez Radę Ministrów jednoznacznie wskazuje, iż celem komercjalizacji ma być przekazanie prawa własności akcji tylko na rzecz Województwa Śląskiego, a zatem nie mogą być one wydane żadnym innym podmiotom, w tym również pracownikom.

Minister Skarbu Państwa po ponownej i wnikliwej analizie dokumentacji dotyczącej przedmiotowej sprawy stwierdził, iż przekazanie mienia w wysokości 100% akcji przedmiotowej spółki będzie służyć realizacji Strategii Rozwoju Województwa Śląskiego, zawierającej procedury będące odpowiedzią na wyzwania rozwoju regionu, odnoszące się do zmian strukturalnych, zachodzących w życiu społeczno-gospodarczym oraz wpłynie na możliwość kreowania polityki regionalnej przez władze samorządowe województwa.

Uwzględniając w należnym stopniu wyżej przywołaną zgodę Rady Ministrów z dnia 25 lutego 2003 roku, jak też analizując wszystkie aspekty sprawy,

Minister Skarbu Państwa rozpatrzył wniosek Marszałka Województwa Śląskiego z dnia 25 listopada 2004 roku i decyzją z dnia 25 lutego 2005r., znak DEiGMSP/972/MB/05, przekazał na rzecz Samorządu Województwa Śląskiego 100% akcji Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku im. Gen. Jerzego Ziętka S.A. z siedzibą w Chorzowie.

W dniu 23 marca 2005 r. trzech pracowników Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku im. Gen. Jerzego Ziętka S.A. zaskarżyło powyższą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, zarzucając jej naruszenie art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, tj. prawa do objęcia bezpłatnych akcji. Ponadto skarżący wniesli o wstrzymanie wykonania przedmiotowej decyzji do czasu rozpatrzenia skargi.

Należy podkreślić, iż do chwili obecnej postępowanie sądowe jeszcze się nie zakończyło.

Mając powyższe na uwadze, Minister Skarbu Państwa zaproponował przedstawicielom Samorządu Województwa Śląskiego podpisanie umowy przekazania 80% akcji w przedmiotowej spółce, co pozwoliłoby na swobodne wykonywanie uprawnień większościowego właściciela.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2005 r. Marszałek Województwa Śląskiego przedstawił swoją propozycję, dotyczącą przekazania 100% akcji, jednakże warunki, jakie zostały w niej przedstawione, nie były możliwe do zaakceptowania, gdyż narażałyby Skarb Państwa na poniesienie dużych strat materialnych, jak też niosłyby ryzyko naruszenia aktualnego porządku prawnego, o czym Marszałek Województwa Śląskiego został powiadomiony.

W dniu 22 czerwca 2005 r. Marszałek przedstawił nowy projekt umowy, przenoszący na rzecz Województwa Śląskiego prawo własności 80% akcji, który w chwili obecnej jest przedmiotem analiz prawnych.

Wyrażam przekonanie, że podpisanie umowy uwzględniającej interesy każdej ze stron nastąpi w niedługim czasie.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Marii Wiśniowieckiej**

**w sprawie sprzecznego z prawem podziału
środków PFRON na realizację zadań z zakresu
rehabilitacji zawodowej i społecznej
osób niepełnosprawnych (10275)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 17 czerwca 2005 r. znak SPS-0202-10275/05 interpelację

Pani Poseł Marii Wiśniowieckiej w sprawie sprzecznego z prawem podziału środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na realizację zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych dokonał podziału środków dla samorządów, zgodnie z § 3 rozporządzenia z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym (Dz. U. Nr 88, poz. 808), zgodnie ze wzorem określonym w powołanym powyżej przepisie. Wzór ten składa się z szeregu parametrów będących podstawą do obliczenia kwoty środków przypadających do wypłaty dla danego samorządu wojewódzkiego, jednym z nich jest symbol H_w , który oznacza iloczyn liczby osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności, zatrudnionych w zakładach aktywności zawodowej, wynikającej z umów o dofinansowanie kosztów działalności zakładów aktywności zawodowej, których stroną jest województwo, a podpisanych do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który obliczany jest algorytm oraz kwoty środków przeznaczonych na dofinansowanie kosztów rocznego pobytu jednego zatrudnionego pracownika niepełnosprawnego w zakładzie aktywności zawodowej (kwota została ustalona przez Zarząd Funduszu – stanowi iloraz kwoty wydatkowanej na koszty działalności ZAZ i liczby zatrudnionych osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności zatrudnionych w tych zakładach w 2002 r.

Kwota ustalona w powyższy sposób dla samorządu województwa śląskiego wyniosła 2.918.328 zł.

Jednakże zgodnie z § 5 ust. 2 ww. rozporządzenia maksymalna kwota zobowiązań samorządu województwa przypadająca „do wypłaty” w danym roku z tytułu dofinansowania kosztów działania zakładów aktywności zawodowej jest ustalana w wysokości nie wyższej niż 50% ilorazu kwoty środków przewidzianych w planie finansowym PFRON na dany rok na realizację zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej przez samorządy wojewódzkie i liczby województw.

Na podstawie tego przepisu kwota maksymalnych zobowiązań samorządu województwa śląskiego do wypłaty w 2005 r. z tytułu dofinansowania kosztów działania zakładów aktywności zawodowej wynosi 1.875.024 zł.

Wobec powyższych wyjaśnień nieuprawnione jest stwierdzenie, że środki PFRON zostały podzielone na zadania związane z rehabilitacją zawodową i społeczną w sposób niezgodny z obowiązującym prawem.

Dodatkowo wyjaśniam, że w przypadku przekroczenia maksymalnej kwoty zobowiązań w danym roku samorząd województwa może zwiększyć kwotę niezbędną na pokrycie kosztów działania zakładów aktywności zawodowej, zgodnie z art. 35 ust. 2 ustawy

z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776 ze zm.), wykorzystując w tym celu środki przekazane przez Fundusz algorytmem a przeznaczone na bieżącą realizację zadań.

O takiej możliwości Marszałek Województwa Śląskiego został powiadomiony przez Fundusz pismem z dnia 10 lutego 2005 r.

Ponadto informuję, że dnia 30 czerwca br. został dokonany podział dodatkowych środków Funduszu, które zostaną przekazane samorządom na realizację zadań wynikających z art. 35 i art. 35a ustawy o rehabilitacji. W wyniku tego podziału samorząd województwa śląskiego otrzyma kwotę 5 595 018 zł, w związku z tym Marszałek Województwa Śląskiego będzie mógł przeznaczyć część z tych środków na dofinansowanie bieżącej działalności zakładów aktywności zawodowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Leszek Stanisław Zieliński

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiktora Osika**

**w sprawie udzielenia pomocy ludziom biednym
w woj. lubelskim (10276)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Wiktora Osika z dnia 10 czerwca 2005 r., otrzymaną przy piśmie Pana Marszałka Nr SPS-0202-10276/05 z dnia 17 czerwca 2005 r., w sprawie udzielenia pomocy ludziom biednym w woj. lubelskim, wyjaśniam, co następuje:

Osoby znajdujące się w trudnej sytuacji finansowej i życiowej, której nie są w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, możliwości i zasoby, mogą ubiegać się o pomoc na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001 i Nr 273, poz. 2703).

Oferta pomocy społecznej obejmuje m. in. świadczenia pieniężne, pomoc w naturze, składkę na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, pracę socjalną, poradnictwo specjalistyczne, interwencję kryzysową, usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze. Ponadto pomoc społeczna prowadzi ośrodki wsparcia, rodzinne domy pomocy, mieszkania chronione, domy pomocy społecznej, placówki opiekuńczo-wychowawcze, rodzinną opiekę zastępczą.

Prawo do świadczeń pieniężnych przysługuje osobom i rodzinom, których dochód nie przekracza kryterium dochodowego, określonego w art. 8 ust. 1 ustawy, przy jednoczesnym wystąpieniu co najmniej jednej z okoliczności wymienionych w art. 7, do których zalicza się m.in. bezrobocie, bezdomność, długotrwałą chorobę, niepełnosprawność, sieroctwo.

Kryterium dochodowe dla osób żyjących w gospodarstwach wieloosobowych wynosi 316 zł, a dla osób samotnie gospodarujących – 461 zł. Kwota dochodu dla osób i rodzin utrzymujących się z gospodarstwa rolnego przyjęta została na poziomie 194 zł z ha przeliczeniowego.

Do świadczeń pieniężnych należą:

— Zasiłek stały przeznaczony dla osób całkowicie niezdolnych do pracy z powodu wieku lub niepełnosprawności, który stanowi uzupełnienie dochodu tych osób do kryterium ustawowego, przy czym jego wartość nie może być wyższa niż 418 zł i niższa niż 30 zł. Świadczenie to jest zadaniem zleconym gminie finansowanym z budżetu państwa;

— Zasiłek okresowy adresowany do osób i rodzin bez dochodów lub o dochodach niższych niż ustawowe kryterium oraz zasobach pieniężnych niewystarczających na zaspokojenie niezbędnych potrzeb życiowych. W pierwszej kolejności adresowany jest do osób i rodzin ze względu na długotrwałą chorobę, niepełnosprawność, bezrobocie, możliwość utrzymania lub nabycia uprawnień do świadczeń z innych systemów zabezpieczenia społecznego.

Świadczenie to stanowi różnicę między przyjętym kryterium uprawniającym do świadczeń z pomocy społecznej, a posiadanym dochodem, przy czym ustalona została minimalna gwarantowana wysokość tego świadczenia docelowo na poziomie:

— dla osób samotnych – w wysokości nie niższej niż 50% kwoty różnicy między kryterium dochodowym osoby samotnie gospodarującej – a posiadanym dochodem,

— dla rodziny – w wysokości nie niższej niż 50% różnicy między kryterium dochodowym rodziny – a posiadanym dochodem.

Rozwiązanie to będzie mogło wejść w życie dopiero w 2008 r. ze względu na ograniczone możliwości finansowe budżetu. W 2004 r. gwarantowane kwoty stanowiły 20% dla osób samotnych i 15% dla rodziny, zaś w 2005 r. odpowiednio – 30% i 20%, w 2006 r. i 2007 r. – 35% i 25%.

Kwota zasiłku okresowego nie może być niższa niż 20 zł miesięcznie. Okres, na jaki przyznane jest to świadczenie oraz podwyższenie jego wysokości zależy od decyzji gminy. Jest ono zadaniem własnym gminy dotowanym z budżetu państwa przez okres 3 lat, tj. od 2004 do 2006 r., odpowiednio do wysokości minimalnych gwarantowanych ustawowo kwot.

Gmina może w drodze uchwały podwyższyć również kryterium dochodowe uprawniające do pomocy pieniężnej.

W przypadku osób w wieku produkcyjnym, które zdolne są do wykonywania pracy, udzielenie świad-

czenia z pomocy społecznej uzależnione jest od zawarcia z tą osobą kontraktu socjalnego. Kontrakt określa prawa i obowiązki stron prowadzące do wychodzenia danej osoby/rodziny z kręgu świadczeniobiorców pomocy społecznej. Kontrakty będą zawierane również z osobami, które powinny podjąć inne działania niezbędne do poprawy ich sytuacji życiowej;

— Zasiłek celowy i specjalny celowy jako świadczenia o charakterze jednorazowym dla osób i rodzin mają na celu zaspokojenie konkretnej potrzeby bytowej, w tym również np. zakup leków, odzieży, żywności, niezbędnych przedmiotów użytku domowego. Kryterium uprawniające do zasiłku celowego jest takie samo, jak w przypadku zasiłku stałego i okresowego, natomiast zasiłek celowy specjalny (bezzwrotny) może być przyznany również osobie, która przekracza kryterium ustawowe. Osobie przekraczającej kryterium dochodowe może być przyznany również zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc w naturze, jednak pod warunkiem zwrotu w części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową. Zasiłek ten jest zadaniem własnym gminy.

Za osobę, która zrezygnuje z zatrudnienia z powodu sprawowania bezpośredniej, osobistej opieki nad ciężko lub długotrwale chorym członkiem rodziny oraz niemieszkającymi wspólnie matką, ojcem lub rodzeństwem, ośrodek pomocy społecznej opłaca składkę na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, jeżeli dochód na osobę w rodzinie nie przekracza 150% kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie i osoba opiekująca się nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym z innych tytułów lub nie otrzymuje emerytury albo renty. Za ojca i matkę uważa się również ojca i matkę współmałżonka.

Gmina może przyznać osobie lub rodzinie pomoc w celu ekonomicznego usamodzielnienia. Świadczenie to może być w formie pieniężnej lub rzeczowej. Pomoc pieniężna na ten cel może być w formie jednorazowego zasiłku celowego lub pożyczki nieoprocentowanej. Wysokość oraz szczegółowe warunki i tryb przyznawania oraz zwrotu zasiłku celowego na ekonomiczne usamodzielnienie określa rada gminy. Warunki udzielenia i spłaty pożyczki określa umowa z gminą. Istnieje możliwość umorzenia pożyczki, o ile przyczyni się to do szybszego osiągnięcia celów pomocy społecznej. Pomoc w formie rzeczowej na ekonomiczne usamodzielnienie polega na udostępnieniu maszyn i narzędzi w celu zorganizowania warsztatu pracy oraz urządzeń ułatwiających pracę niepełnosprawnym.

Bez względu na posiadany dochód świadczona jest praca socjalna z osobami i rodzinami. Jej celem jest poprawa funkcjonowania osób i rodzin w środowisku społecznym, rozwój aktywności i samodzielności.

Bez względu na posiadany dochód prowadzone jest poradnictwo specjalistyczne, w szczególności prawne, psychologiczne i rodzinne, dla osób i rodzin, które mają trudności w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych lub potrzebują wsparcia.

Interwencja kryzysowa ma na celu zapobieganie dysfunkcjom w rodzinie, szczególnie przemocy. Z in-

terwencji kryzysowej mogą korzystać osoby i rodziny bez względu na posiadany dochód. Interwencji kryzysowej udziela się w szczególności w formie poradnictwa specjalistycznego i schronienia dostępnego całodobowo.

W 2005 r. realizowany jest Rządowy Program „Posiłek dla Potrzebujących”. Program ma na celu ograniczenie zjawiska głodu i niedożywienia w szczególności: wśród dzieci i młodzieży, osób dorosłych z gospodarstw domowych o najniższych dochodach i znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji, osób starych, osób chorych, osób niepełnosprawnych, ze szczególnym uwzględnieniem osób z terenów objętych wysokim poziomem bezrobocia i ze środowisk wiejskich oraz dzieci z rodzin ubogich nieobjętych obowiązkiem szkolnym. Celem Programu jest także zapewnienie osobom starym, chorym, niepełnosprawnym, zwłaszcza osobom samotnym, możliwości dowozu jednego gorącego posiłku dziennie.

Program obok wydawania posiłków przewiduje możliwość przyznawania zasiłków celowych z przeznaczeniem na zakup artykułów żywnościowych lub zakup posiłków.

Beneficjentami Programu są osoby, których dochód na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty 474 zł – 150% kryterium dochodowego określonego w art. 8 ust.1 pkt.2 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej.

Planuje się, że w 2005 r. dzięki uruchomieniu Programu pomocą zostaną objęte około 1 500 000 osób.

Realizacja Rządowego Programu odbywa się w oparciu o rozporządzenie RM z dnia 19 października 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków realizacji Rządowego Programu „Posiłek dla Potrzebujących” (Dz.U. 236, poz.2363). Na ten cel w budżecie państwa zaplanowano środki w wysokości 250 000 000 zł. Kwota ta została już rozdysponowana na poszczególne województwa. I transza tych środków, w wysokości 150 mln zł, została już rozdysponowana. Druga transza środków w wysokości 100 mln zł uruchomiona zostanie w miesiącu sierpniu, przed rozpoczęciem roku szkolnego.

Rodziny wychowujące dzieci, w tym rodziny osób pozbawionych pracy, mogą korzystać z finansowanych z budżetu państwa świadczeń rodzinnych przysługujących na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U.Nr 228, poz. 2255, z późn. zm.). Świadczenia rodzinne skierowane są do rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej, w których dochód netto w przeliczeniu na osobę nie przekracza kwoty 504 zł (lub 583 zł, gdy w rodzinie jest dziecko niepełnosprawne).

Podstawowym świadczeniem rodzinnym jest zasiłek rodzinny, do którego przysługuje szereg dodatków mających na celu częściowe zrekompensowanie zwiększonych wydatków związanych między innymi z edukacją dziecka.

Wśród dodatków do zasiłku rodzinnego szczególne znaczenie ma dodatek z tytułu podjęcia przez dziecko nauki w szkole poza miejscem zamieszkania, wyrów-

nujący szansę dzieci wiejskich w dostępie do edukacji. Dodatek ten przysługuje, jeżeli dziecko nie ukończyło 21 roku życia i uczy się w szkole ponadgimnazjalnej. W przypadku dzieci niepełnosprawnych dodatek ten przysługuje do ukończenia 24 roku życia i wypłacany jest również uczniom gimnazjum, a od 1 września 2005 r. będzie przysługiwał również niepełnosprawnym uczniom szkoły podstawowej. Dodatek przysługuje przez 10 miesięcy w roku w okresie pobierania nauki w szkole. Jest on wypłacany w kwocie 80 zł miesięcznie na częściowe pokrycie wydatków związanych z zamieszkaniem w miejscowości, w której znajduje się siedziba szkoły (w internacie, bursie lub na stacji) lub w kwocie 40 zł na dofinansowanie kosztów dojazdu dziecka z miejsca zamieszkania do miejscowości, w której znajduje się siedziba szkoły.

W systemie świadczeń rodzinnych funkcjonują także inne świadczenia proedukacyjne, do których należy dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu rozpoczęcia roku szkolnego oraz dodatek z tytułu kształcenia i rehabilitacji dziecka niepełnosprawnego.

Dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu rozpoczęcia roku szkolnego w kwocie 90 zł wypłacany jest raz do roku i przysługuje dzieciom uczącym się w szkole – od pierwszej klasy szkoły podstawowej do ukończenia szkoły średniej. We wrześniu 2004 r. na świadczenia rodzinne związane z rozpoczęciem nauki w szkole przeznaczono około 180 mln zł.

Dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu kształcenia i rehabilitacji dziecka niepełnosprawnego przysługuje dzieciom legitymującym się orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności, do ukończenia 24 roku życia. Miesięczna kwota dodatku wynosi 50 zł, jeżeli dziecko nie ukończyło 5 roku życia, lub 70 zł w przypadku dzieci starszych.

Istotną pomoc materialną stanowi również dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu samotnego wychowywania dziecka, przysługujący w kwocie 170 zł miesięcznie lub 250 zł na dziecko niepełnosprawne. Świadczenie to w sposób znaczący wspiera zwłaszcza wielodzietne rodziny niepełne. W I kwartale 2005 r. przeciętnie miesięcznie wypłacono ponad 975 tys. tych dodatków, a miesięczne wydatki na to świadczenie wynosiły prawie 170 mln zł.

Od 1 września 2005 r. do dodatku z tytułu samotnego wychowywania dziecka uprawnione będą wyłącznie osoby, które nie mają zasądzonych alimentów z powodów obiektywnych (drugi z rodziców nie żyje, ojciec dziecka jest nieznany lub powództwo o ustalenie świadczenia alimentacyjnego od drugiego z rodziców zostało oddalone). Ograniczona będzie wysokość dodatku przysługującego jednej rodzinie – do 340 zł dla jednej rodziny lub do 500 zł w przypadku rodzin z dziećmi niepełnosprawnymi. Jednocześnie zwiększono o 50 zł (nie więcej niż o 100 zł na rodzinę) kwotę dodatku wypłacaną osobom samotnie wychowującym dzieci, w których dochód na osobę nie przekracza połowy kryterium dochodowego. Pozostałe osoby samotnie wychowujące dzieci będą mogły od września

2005 r. korzystać z zaliczki alimentacyjnej. Przysługiwać ona będzie osobom, które mają zasądzone alimenty, a ich egzekucja jest bezskuteczna, jeżeli miesięczny dochód na osobę w rodzinie nie przekracza 583 zł. Zaliczka przysługiwać będzie do 18 roku życia lub do ukończenia 24 roku życia w przypadku, gdy dziecko uczy się w szkole lub szkole wyższej.

Zaliczka będzie przysługiwać do wysokości świadczenia alimentacyjnego albo różnicy pomiędzy kwotą odpowiadającą świadczeniu alimentacyjnemu a kwotą wyegzekwowaną w danym miesiącu od osoby zobowiązanej. Maksymalna kwota zaliczki wypłacanej jednej osobie uprawnionej będzie również zależała od liczby osób uprawnionych w rodzinie oraz od poziomu dochodu rodziny i będzie wynosiła:

— 170 zł (lub 250 zł w przypadku osoby niepełnosprawnej) na dziecko, gdy w rodzinie jest jedna lub dwie osoby uprawnione do zaliczki,

— 120 zł (lub 170 zł w przypadku osoby niepełnosprawnej) na dziecko, gdy w rodzinie są więcej niż 2 osoby uprawnione do zaliczki.

Jeżeli miesięczny dochód netto na osobę w rodzinie nie przekroczy połowy kwoty kryterium dochodowego (tj. 291,50 zł), maksymalna kwota zaliczki będzie wyższa i wyniesie:

— 300 zł (lub 380 zł w przypadku osoby niepełnosprawnej) na dziecko, gdy w rodzinie jest jedna lub dwie osoby uprawnione do zaliczki,

— 250 zł (lub 300 zł w przypadku osoby niepełnosprawnej) na dziecko, gdy w rodzinie są więcej niż 2 osoby uprawnione do zaliczki.

Zaliczka będzie wypłacana osobie uprawnionej przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta na poczet należnego świadczenia alimentacyjnego. Wpłata zaliczek finansowana jest z budżetu państwa. Rada gminy może podwyższyć maksymalne kwoty wypłacanych zaliczek. W tym przypadku podwyższenie finansowane będzie ze środków własnych gminy.

Osoba zobowiązana do alimentacji obowiązana będzie do zwrotu należności w wysokości zaliczek wypłaconych osobie uprawnionej, powiększonej o 5%.

Nie ulega wątpliwości, że grupą najbardziej zagrożoną ubóstwem są rodziny wielodzietne. Sposób ustalania uprawnień do świadczeń rodzinnych stwarza preferencje dla tych rodzin, ponieważ kryterium dochodowe dotyczy wysokości dochodu w przeliczeniu na osobę w rodzinie. Wraz ze wzrostem liczby dzieci rośnie również łączna kwota wypłacanych świadczeń rodzinnych. Jednakże rząd, widząc potrzebę zwiększenia pomocy rodzinom wielodzietnym, zaproponował wprowadzenie do katalogu świadczeń rodzinnych dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej, który przysługiwać będzie w kwocie 50 zł na trzecie i każde kolejne dziecko w rodzinie. Rozwiązania te zostały zawarte w ustawie z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej (Dz. U. Nr 86, poz. 732). Ponadto wymieniona wyżej ustawa przewiduje zmiany w zakresie postępowania wobec osób niewywiązujących się z obo-

wiązku alimentacyjnego wobec dzieci, mające na celu poprawę egzekucji zasądzonych alimentów. Przewiduje się, że nowe rozwiązania przyczynią się do zmniejszenia ryzyka ubóstwa wśród rodzin wychowujących dzieci.

Jako element strategii przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu została uchwalona dnia 13 czerwca 2003 r. ustawa o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. Nr 122, poz. 1143). Jej celem jest wprowadzenie prawno-ekonomicznych instrumentów zapobiegania procesom marginalizacji społecznej poprzez tworzenie jednostek organizacyjnych, zwanych Centrami Integracji Społecznej oraz Klubami Integracji Społecznej. W myśl ustawy o zatrudnieniu socjalnym podmiotami tworzącymi Centrum mogą być Burmistrz, Prezydent Miasta lub Wójt oraz organizacje pozarządowe. Uczestnikami zajęć mogą być przede wszystkim:

- 1) osoby bezrobotne pozostające bez pracy przez okres co najmniej 24 miesięcy,
- 2) osoby zwalniane z zakładów karnych, mające trudności w integracji ze środowiskiem, w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej,
- 3) osoby uzależnione od alkoholu lub narkotyków oraz innych środków odurzających po zakończeniu programu psychoterapii w zakładzie leczenia odwykowego,
- 4) osoby bezdomne realizujące indywidualny program wychodzenia z bezdomności,
- 5) chore psychiczne według przepisów o ochronie zdrowia psychicznego,
- 6) uchodźcy realizujący indywidualny program integracji według przepisów o pomocy społecznej.

Zatrudnienie socjalne jest skierowane do osób, które podlegają wykluczeniu społecznemu i ze względu na swoją sytuację życiową nie są w stanie własnym staraniem zaspokoić swoich podstawowych potrzeb i znajdują się w sytuacji powodującej ubóstwo oraz uniemożliwiającej lub ograniczającej uczestnictwo w życiu zawodowym, społecznym i rodzinnym.

Centra prowadzą działalność wytwórczą, handlową lub usługową oraz działalność wytwórczą w rolnictwie. W istniejących jednostkach uczestnicy zdobywają nowe kwalifikacje zawodowe poprzez naukę zawodu w ramach warsztatów zawodowych (krawiectwo, usługi remontowo-budowlane, porządkowe, stolarstwo, opieka nad starszymi osobami, usługi gastronomiczne itd.). Prowadzone są zajęcia w ramach grup wsparcia i grup terapeutycznych. Uczestnicy współpracują z psychologami, doradcami zawodowymi, terapeutami.

Po 12 miesiącach uczestnictwa w zajęciach w CIS uczestnicy mogą zostać skierowani przez Powiatowy Urząd Pracy do pracy u pracodawcy, pracy w CIS (takie zatrudnienie podlega częściowej refundacji z Funduszu Pracy) lub założyć spółdzielnię socjalną (według przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004r.).

Wprowadzenie do ustawy Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z 2004. Nr 99, poz. 1001) Działu V poświęconego spółdzielniom socjalnym wspiera istniejący system zatrudnienia socjalnego, stwarzając nowe możliwości budowy miejsc pracy,

znalezienia zatrudnienia i powrotu na rynek pracy dla osób zagrożonych wykluczeniem społecznym oraz zaliczanych do osób o tzw. niskiej zatrudnialności. Realizuje zasadę „praca zamiast zasiłku”, wprowadzając skuteczny mechanizm aktywizacji zawodowej oraz reintegracji zawodowej dla tych, którzy są zagrożeni wykluczeniem z rynku pracy. Ustawa określa zasady tworzenia oraz prowadzenia działalności przez spółdzielnię socjalną, które mogą być zakładane przez osoby bezrobotne, osoby wymienione w ustawie o zatrudnieniu socjalnym oraz osoby niepełnosprawne.

Ponadto informuję, że wspieranie działań skierowanych na szeroko rozumianą sferę społeczną będzie odbywać się zarówno w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego Rozwoju Zasobów Ludzkich – SPO RZL (współfinansowanego ze strony UE z Europejskiego Funduszu Społecznego), jak również w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego – ZPORR (współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz Europejskiego Funduszu Społecznego).

W ramach Sektorowego Programu Operacyjnego Rozwoju Zasobów Ludzkich przewidziano realizację Priorytetu 1 „Aktywna polityka rynku pracy oraz integracji zawodowej i społecznej”. Celem tego priorytetu jest wzmocnienie potencjału instytucjonalnej obsługi klientów służb zatrudnienia, pomocy społecznej i innych instytucji działających na rzecz rynku pracy, podejmowanie działań na rzecz ogółu poszukujących pracy i bezrobotnych oraz osób z grup szczególnego ryzyka, jak również podejmowanie działań na rzecz równości szans. Pomoc skierowana będzie zarówno do osób bezrobotnych, jak i do osób dopiero wchodzących na rynek pracy oraz osób bezpośrednio zagrożonych utratą pracy.

W ramach Priorytetu 1 realizowane będą następujące działania:

- 1.1 Rozwój i modernizacja instrumentów i instytucji rynku pracy,
- 1.2 Perspektywy dla młodzieży,
- 1.3 Przeciwdziałanie i zwalczanie długotrwałego bezrobocia,
- 1.4 Integracja zawodowa i społeczna osób niepełnosprawnych,
- 1.5 Promocja aktywnej polityki społecznej poprzez wsparcie grup szczególnego ryzyka,
- 1.6 Integracja i reintegracja zawodowa kobiet.

Z punktu widzenia instytucji oraz świadczeniobiorców pomocy społecznej szczególne znaczenie ma Działanie 1.5 „Promocja aktywnej polityki społecznej poprzez wsparcie grup szczególnego ryzyka”, którego celem będzie ograniczenie zjawiska marginalizacji społecznej i przygotowanie osób narażonych na wykluczenie społeczne do wejścia na rynek pracy, utrzymania zatrudnienia lub powrotu do czynnego życia zawodowego.

Działaniem zostaną objęte osoby zagrożone wykluczeniem społecznym, które nie są w stanie samodzielnie przezwyciężyć trudnych sytuacji życiowych, znaleźć zatrudnienia i usamodzielnąć się. Będzie się

ono koncentrować na dwóch szczególnych grupach odbiorców: młodzieży trudnej oraz osobach kwalifikujących się do korzystania z pomocy społecznej. Działanie dotyczy:

— wsparcia osób zagrożonych wykluczeniem społecznym w zakresie integracji zawodowej i społecznej,

— wspierania młodzieży zagrożonej wykluczeniem społecznym,

— rozwoju systemu przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu.

Wśród potencjalnych projektodawców w ramach wdrażania Działania 1.5 znajdują się: jednostki samorządu terytorialnego i ich jednostki organizacyjne, organizacje pozarządowe prowadzące działalność na rzecz grup szczególnego ryzyka, instytucje szkoleniowe, organizacje pracodawców i związki zawodowe, jednostki naukowe, Ochotnicze Hufce Pracy. Łączny budżet Działania 1.5 SOP RZL (na lata 2004–2006) wynosi 100 397 557 EUR.

Pragnę poinformować, że na wniosek Ministra Polityki Społecznej Minister Finansów uruchomił I transzę dotacji celowej w wysokości 100 mln zł z przeznaczeniem na zasiłki z pomocy społecznej (stałe i okresowe). Środki te zostały podzielone na poszczególne województwa. Województwo lubelskie nie zgłaszało w tym czasie żadnych potrzeb w tym zakresie i dlatego nie otrzymało środków. Pozostałe w rezerwie celowej środki w wysokości 101 850 tys. zł zostaną uruchomione w terminie późniejszym. Istnieje możliwość, aby również województwo lubelskie otrzymało z tych środków dodatkową kwotę. Dlatego z wnioskiem w tej sprawie powinien wystąpić Wojewoda Lubelski.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Cezary Miżejewski

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiktora Osika

w sprawie przeprowadzania bezpłatnych badań
bydła przez lekarzy weterynarii (10277)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przy piśmie z dnia 2005-06-17, znak SPS-0202-10277/05, interpelacją Pana Posła Wiktora Osika w sprawie przeprowadzania badań kontrolnych w kierunku wykrywania enzoptycznej białaczki bydła uprzejmie informuję, że zgodnie z postanowieniami art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia

zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625 z późn. zm.), obowiązkowi zwalczania podlegają choroby zakaźne zwierząt wymienione w załączniku nr 2 do ustawy, w tym również enzoptyczna białaczka bydła.

W celu wykrycia chorób zakaźnych zwierząt, w tym enzoptycznej białaczki bydła, przeprowadzane są badania kontrolne, zgodnie z planami ustalonymi wspólnie przez wojewódzkich i powiatowych lekarzy weterynarii, przewidującymi uwalnianie od tej choroby poszczególnych wsi, gmin i powiatów.

W przypadku, gdy powiatowy lekarz weterynarii z powodu niewystarczającej obsady kadrowej powiatowego inspektoratu nie jest w stanie wykonać ustawowych zadań Inspekcji Weterynaryjnej, może wówczas zlecić wykonanie tych zadań prywatnym lekarzom weterynarii.

Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 2 sierpnia 2004 r. w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii (Dz. U. Nr 178, poz. 1837), za zlecone prywatnym lekarzom weterynarii zadania związane z badaniami kontrolnymi, w tym w kierunku enzoptycznej białaczki bydła, np. za pobieranie krwi, przysługuje wynagrodzenie w wysokości 2,65 zł od 1 zwierzęcia, a ponadto zwrot udokumentowanych kosztów związanych z dojazdem do miejsca wykonania tej czynności oraz zwrot kosztów użytych do zabiegu wyrobów medycznych (tj. igła, strzykawka, próbówka itp.).

Odpowiadając na pytania zgłoszone przez Pana Posła w przedmiotowej interpelacji, uprzejmie informuję, że:

1) możliwość zapłacenia prywatnym lekarzom weterynarii kwoty od 4 do 5 zł (zamiast dotychczasowej kwoty 2,65 zł) za pobranie krwi od bydła do badań laboratoryjnych – bez względu na liczbę kierunków badań – uzależniona jest od możliwości dokonania zmiany obowiązującego rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 2 sierpnia 2004 r. w uzgodnieniu z zainteresowanymi resortami, w tym uzyskania zgody Ministra Finansów na podwyżkę wynagrodzeń, która w efekcie zwiększy wydatki budżetu państwa. O dokonaniu takich zmian decydują możliwości płatnicze budżetu państwa, określone w ustawie budżetowej na dany rok,

2) obowiązkowe badania kontrolne w kierunku wykrywania chorób zakaźnych zwierząt wykonywane są zgodnie z planami zwalczania tych chorób, ustalonymi przez organy Inspekcji Weterynaryjnej. Na przeprowadzenie ewentualnie innych badań służby Inspekcji Weterynaryjnej nie posiadają dodatkowych środków budżetowych,

3) hodowcy zwierząt gospodarskich w świetle obowiązujących w tym zakresie przepisów mogą się ubiegać o odszkodowania i nagrody za likwidację zwierząt zakażonych jedynie w oparciu o badania urzędowe przeprowadzone na polecenie organów Inspekcji Weterynaryjnej, np. powiatowego lekarza we-

teryarii. Badania wykonywane na prywatne zlecenia hodowców nie są obowiązujące dla Inspekcji Weterynaryjnej przy wypłacie odszkodowań,

4) problem podwyżki wynagrodzeń dla lekarzy weterynarii za pobieranie próbek krwi od bydła w celu wykrycia chorób zakaźnych zwierząt, w tym np. enzootycznej białaczki bydła, jest przedmiotem aktualnie dokonywanej nowelizacji dotychczas obowiązującego rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 2 sierpnia 2004 r. w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii (Dz. U. Nr 178, poz. 1837).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Józef Śliwa

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie odpowiedzialności prawnej w zakresie
ochrony środowiska w latach 1990-2005 (10278)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 17 czerwca 2005 r. w sprawie interpelacji posła Czesława Śleziaka dotyczącej odpowiedzialności prawnej w zakresie ochrony środowiska uprzejmie informuję, jak następuje.

Dane statystyczne o orzeczeniach sądów, w tym w przedmiotowym zakresie, zbierane i gromadzone są w Ministerstwie Sprawiedliwości w oparciu o ustawę z dnia 29 czerwca 1995 roku o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439 z późniejszymi zmianami) i podlegają rygorom wynikającym z ustawy.

W załączonych tabelach prezentuję dane statystyczne z zakresu prawomocnie skazanych osób dorosłych za przestępstwa przeciwko środowisku w latach 1990–2003, prawomocne orzeczenie wobec nieletnich za lata 1998–2003, orzeczenia w sprawach o wykroczenia za lata 2000–2004 oraz podstawowe dane dotyczące spraw cywilnych związanych z tym zakresem tematycznym za lata 2000–2004*).

Dane statystyczne o prawomocnych skazaniach i orzeczeniach wobec nieletnich za rok 2004, zbierane na podstawie ustawy z dn. 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. Nr 50, poz. 580, z późn. zm.), dostępne będą w drugiej połowie 2005 roku.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Natomiast dane o wykroczeniach i sprawach cywilnych dotyczące pierwszego półrocza 2005 r. dostępne będą w lipcu br.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra środowiska
na interpelację posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie odpowiedzialności prawnej w zakresie
ochrony środowiska w latach 1990-2005 (10278)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na Pana pismo z dnia 13 czerwca 2005 r. znak: SPS-0202-10278/05 dotyczące interpelacji pana Czesława Śleziaka, posła na Sejm RP, w sprawie odpowiedzialności cywilnej, administracyjnej i karnej w ochronie środowiska w latach 1990–2005, uprzejmie wyjaśniam, że informacje z tego zakresu, którymi dysponuje Główny Inspektorat Ochrony Środowiska, obejmują lata 1992–2004. Ponieważ Inspekcja Ochrony Środowiska jako organ kontroli przestrzegania przepisów o ochronie środowiska oraz badania stanu środowiska została powołana ustawą z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (t.j. Dz. U. Nr 112 z 2002 r., poz. 962 z późn. zm.), pierwszą informację o realizacji zadań ustawowych opracowano po upływie roku, stąd też nasze dane obejmują okres od roku 1992 r.

Zgodnie z przepisami prawa organy Inspekcji Ochrony Środowiska są uprawnione między innymi do nakładania za naruszenie warunków korzystania ze środowiska administracyjnych kar pieniężnych, mandatów karnych oraz kierowania wniosków o ukaranie do kolegiów do spraw wykroczeń, a od 2002 roku do sądów grodzkich. Na przestrzeni lat 1992–2004 korzystanie z ww. uprawnień przedstawiało się następująco: (patrz tabela nr 1).

Wyżej zamieszczone dane wykazują, że z roku na rok wydawanych było coraz mniej decyzji ustalających administracyjne kary pieniężne za okres, w którym trwało naruszenie lub przekroczenie. Spadek liczby wymierzanych kar był spowodowany zmianami przepisów prawa. Jednocześnie zmniejszenie liczby wymierzanych kar dowodzi, że kontrole Inspekcji spełniają swoją funkcję, i świadczy też o poprawie przestrzegania przepisów ochrony środowiska przez kontrolowane podmioty.

Radykalna zmiana przepisów prawa nastąpiła w roku 2001, w którym weszły w życie następujące ustawy: z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.) i o odpadach

Tabela nr 1

Rok	Liczba nałożonych administracyjnych kar pieniężnych za okres trwania naruszenia lub przekroczenia	Liczba skierowanych wniosków do organów ścigania	Liczba skierowanych wniosków do kolegiów ds. wykroczeń lub sądów grodzkich	Liczba nałożonych mandatów
1992	5991	90	65	1117
1993	5329	125	111	1300
1994	5303	124	100	1 400
1995	6574	97	98	1500
1996	4456	93	83	1600
1997	4579	78	89	1700
1998	4064	68	94	1400
1999	3616	55	155	1263
2000	3224	68	216	1844
2001	3382	43	158	1260
2002	2638	44	59	183
2003	2205	48	39	1664
2004	1695	34	30	1763

(Dz.U. Nr 62, poz. 628, z późn. zm.) oraz z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. Nr 115, poz. 1229, z późn. zm.). Prawo ochrony środowiska reguluje kwestie dotyczące wszystkich komponentów środowiska i porządkuje prawo, dostosowując polskie przepisy do wymogów unijnych. Ustawa ogranicza jednak sytuacje, w których można nałożyć administracyjną karę pieniężną, do sytuacji niewywiązywania się z obowiązku posiadania pozwolenia na korzystanie ze środowiska oraz zmniejsza liczbę podmiotów, które takie pozwolenia muszą mieć. W ubiegłych latach, pod rządami ustawy z dnia 24 października 1974 r. Prawo wodne (Dz.U. Nr 38, poz. 230, z późn. zm.), wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierzał karę pieniężną za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków nieodpowiadających wymaganym warunkom, zarówno w przypadku gdy zakład miał pozwolenie wodnoprawne, jak i wówczas gdy go nie miał. Należy również podkreślić, że między przepisami ustawy Prawo ochrony środowiska a przepisami wykonawczymi, np. rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 29.11.2002 r. w sprawie warunków, jakie należy spełniać przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz.U. Nr 212, poz. 1799), istnieje pewna niespójność. Niespójność ta polega na tym, że zgodnie z ustawą podstawą do stwierdzenia naruszenia w gospodarce ściekowej są badania wykonane na próbie pobranej w systemie średniodobowym, natomiast rozporządzenie zakłada wykorzystanie wyników badań wykonanych na próbie średniodobowej. Ogranicza to możliwość wymierzania kar za naruszenie warunków określonych w nowych pozwoleniach wodnoprawnych, wydawanych na podstawie ww. rozporządzenia. Nowe przepisy ustawy z dnia 18 maja 2005 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 113, poz. 954), które wkrótce wejdą w życie, niespójność tę łagodzą.

Ustawa z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (t.j. Dz.U. Nr 49 z 1994 r.

poz. 196, z późn. zm.) zobowiązywała większą liczbę podmiotów do posiadania decyzji ustalających ilość substancji dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza, a to zwiększało liczbę podmiotów, na które organ uprawniony był nakładać kary za przekroczenie emisji dopuszczalnej. Ponadto przepisami ustawy o odpadach wojewódzki inspektor ochrony środowiska był zobligowany do wymierzania kar za składowanie odpadów w miejscu do tego nieprzeznaczonym, a takie naruszenie było powszechne i większość decyzji karnych jego dotyczyło.

Instrumentem stosowanym w działalności kontrolnej Inspekcji jest nakładanie mandatów pieniężnych. Są to niewielkie kary, ale na ogół skuteczne, gdyż nakładane są na osoby bezpośrednio odpowiedzialne za naruszenie wymagań ochrony środowiska. Jednakże również w tym przypadku zmiany w przepisach ochrony środowiska spowodowały konieczność nowelizacji rozporządzenia dotyczącego postępowania mandatowego. Zmiany te oraz przedłużający się okres oczekiwania na uregulowanie tej problematyki wpłynęły na spadek liczby nałożonych mandatów w roku 2002. Obecnie na podpis Prezesa Rady Ministrów oczekuje kolejna zmiana rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 września 2002 r. w sprawie nadania inspektorom Inspekcji Ochrony Środowiska uprawnień do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego (Dz.U. Nr 151, poz. 1253).

Wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska mają również prawo do kierowania wniosków do sądu grodzkiego, a w ubiegłych latach do kolegiów do spraw wykroczeń. Jest to instrument prawny mało skuteczny z uwagi na długi czas oczekiwania na rozpatrzenie spraw skierowanych do prokuratur, a także niewielką – w ocenie prokuratury – szkodliwość społeczną czynów.

Liczba skierowanych wniosków do organów ścigania i podjęte przez te organy działania przedstawiają się następująco:

Rok	Prokuratura		Kolegia ds. wykroczeń – Sąd grodzki	
	Liczba skierowanych wniosków do organów ścigania	Liczba spraw skierowanych do sądów lub warunkowo umorzonych	Liczba wniosków skierowanych do kolegiów ds. wykroczeń lub sądów grodzkich	Liczba spraw, w których orzeczono o ukaraniu winnych
1992	90	brak danych	65	brak danych
1993	125	36	111	71
1994	124	36	100	70
1995	97	27	98	68
1996	93	24	83	65
1997	78	24	89	58
1998	68	11	94	65
1999	55	brak danych	155	brak danych
2000	68	brak danych	216	brak danych
2001	43	41	158	brak danych
2002	44	10	59	brak danych
2003	48	8	39	24
2004	34	13	30	16

Mniejsza liczba wniosków skierowanych do sądów grodzkich jest spowodowana zaostrzeniem warunków formalnych, które musi spełniać wniosek o ukaranie.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Pawła Poncyłjusza**

**w sprawie stanu postępowań prowadzonych
w prokuraturze dotyczących
tzw. układu warszawskiego (10279)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 17 czerwca 2005 r. Nr SPS-0202-10279/05 interpelację Posła Pawła Poncyłjusza z dnia 10 czerwca 2005 r. „w sprawie stanu postępowań prowadzonych w prokuraturze dotyczących tzw. układu warszawskiego”, uprzejmie informuję, że w jednostkach okręgu warszawskiego prowadzone są następujące postępowania, które swoim zakresem obejmują nieprawidłowości w działaniach osób pełniących w latach 1997–2001 funkcje w organach samorządu warszawskiego.

Prokuratura Okręgowa w Warszawie prowadzi w Wydziale VI ds. Przestępczości Zorganizowanej śledz-

two VI Ds 60/02 w sprawie domniemanych przestępstw gospodarczych popełnionych w związku z działalnością na terenie Pruszkowa, Warszawy i innych miast Polski związku przestępczego o charakterze zbrojnym, w tym przestępstw polegających na wprowadzeniu do obrotu finansowego środków majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł. Zgromadzony w śledztwie materiał dowodowy dał podstawy do przedstawienia Bogdanowi T., byłemu Przewodniczącemu Rady Gminy Warszawa - Centrum zarzutu z art. 228 § 3 K.k. w zw. z art. 228 § 1 K.k. oraz art. 229 § 3 K.k. w zw. z art. 229 § 1 K.k., to jest popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w związku z pełnieniem funkcji publicznej przyjął korzyść majątkową w zamian za dokonanie czynności niezgodnej z prawem oraz udzielił korzyści majątkowej innej osobie pełniącej funkcję publiczną w zamian za dokonanie czynności niezgodnej z prawem.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego Bogdan T. wyjaśnił między innymi, iż jesienią 1999 r. za załatwienie sprawy klubu „Labirynt”, tzn. za umożliwienie prowadzenia działalności gospodarczej wbrew przepisom otrzymał od właścicieli klubu Piotra i Włodzimierza F. kwotę 50.000 zł. Część tej kwoty, tj. 15.000 złotych, pozostawił sobie, a pozostałą część w kwocie 35.000 zł przekazał innej osobie.

Bogdan T. wyjaśnił także między innymi, iż w zamian za pozwolenie wybudowania budynku biurowo-handlowego w Warszawie przy ul. Siennej przez firmę „Warimpex” z Austrii otrzymał kwotę 500 tys. USD, zaś inne trzy osoby przyjęły z tego tytułu łącznie 400.000 USD.

W chwili obecnej wykonywane są czynności procesowe zmierzające do zweryfikowania wyjaśnień podejrzanego Bogdana T.

Poza powyższym śledztwem w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie nie są prowadzone postępowania dotyczące tzw. „układu warszawskiego” - działań funkcjonariuszy samorządu stolicy.

W Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Ochota zarejestrowano trzy postępowania dotyczące działań funkcjonariuszy samorządowych Warszawy:

Sprawa o sygn. 2 Ds 1435/02/1 - wszczęta w dniu 12.10.1999 r. z doniesienia złożonego przez grupę 12 radnych Gminy Warszawa - Włochy, dotycząca przekroczenia w okresie od stycznia do sierpnia 1999 r. w Warszawie uprawnień przez Burmistrza Gminy Warszawa-Włochy w związku z budową Ratusza Gminy Warszawa-Włochy, tj. o czyn z art. 231 § 1 K.k. Postanowieniem z dnia 18.12.1999 r. prokurator umorzył śledztwo - wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego, na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 K.p.k.

Sprawa o sygn. 3 Ds 1611/03/II - wszczęta w dniu 18.09.1996 r. w sprawie niegospodarności w Urzędzie Gminy Warszawa-Włochy przeciwko Leszkowi Grzegorzowi K., któremu zarzucono czyn z art. 296 § 1 K.k. w zw. z art. 90 ustawy Prawo budowlane w zw. z art. 11 § 2 K.k., polegający na tym, że w okresie od 18 stycznia 1996 r. do 2 lipca 1996 r., pełniąc funkcję Burmistrza Gminy Włochy przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił obowiązków przez to, że bez wymaganego zezwolenia dokonał rozbudowy budynku Ratusza Gminy Warszawa - Włochy. W dniu 31.01.2001 r. skierowano akt oskarżenia do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Wydział VIII Karny. Sprawa nie została rozpoznana przez Sąd.

Sprawa o sygn. 4 Ds 455/04 - z zawiadomienia Prezydenta m.st. Warszawy Lecha Kaczyńskiego. W dniu 2.02.2004 r. zostało wszczęte śledztwo o czyn z art. 296 § 1 K.k. Postępowanie toczy się przeciwko Andrzejowi B. pełniącemu funkcję Dyrektora Zarządu Dzielnicy Ochota Gminy Warszawa - Centrum i Andrzejowi B. pełniącemu funkcję członka Zarządu tej Dzielnicy.

Obu wymienionym przedstawiono zarzuty popełnienia czynów z art. 296 § 3 K.k. i art. 231 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k., polegających na niedopełnieniu obowiązków w zakresie zarządu mieniem komunalnym, w szczególności na zaniechaniu dochodzenia świadczeń należnych Gminie z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste należących do niej działek i spowodowania wskutek tego szkody w majątku Gminy w granicach 15 mln zł.

Sprawa pozostaje w toku.

Prokuratura Rejonowa Warszawa Praga - Północ prowadzi dwa dalsze postępowania obejmujące swoim zakresem podaną w wstępie tematykę - sygn. 1 Ds 470/03/II i 1 Ds 253/05/II. W obu przypadkach zawiadomienie zostało złożone przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy Lecha Kaczyńskiego

Sprawa o sygn. akt 1 Ds 470/03/II dotyczy nieprawidłowości przy sprzedaży w latach 2001-2002 dwunastu nieruchomości przez byłą Gminę Warszawa - Targówek, poniżej ceny ustalonej przez biegłego rzeczoznawcę. Sprzedaży dokonano w wyniku rokowań

z nabywcą za kwotę stanowiącą od 40 do 60% wartości ceny wywoławczej, natomiast cena wywoławcza odpowiadała wartości ustalonej przez rzeczoznawcę.

Postanowieniem z dnia 26.01.2004 r. wszczęto śledztwo o czyn z art. 296 § 3 K.k. Sprawa pozostaje w toku.

Na obecnym etapie postępowania wykonywane są czynności weryfikacyjne obejmujące swym zakresem potwierdzenie lub zaprzeczenie istnienia ewentualnych ofert, innych niż te, które zostały przyjęte przez byłą Gminę Warszawa-Targówek, na nabycie kwestionowanych nieruchomości. Zależnie od przeprowadzonych ustaleń rozważana jest możliwość postawienia zarzutu osobom odpowiedzialnym o czyn z art. 296 § 3 K.k.

Sprawa o sygn. akt 1 Ds 253/05/11 dotyczy nieprawidłowości popełnionych przez Zarząd Gminy Warszawa-Białołęka przy przekazaniu w formie aportu rzeczowego nieruchomości gruntowej wartości 7.625.000 zł do spółki z o.o. „Królewski Port Żerań”. W powstałym podmiocie „Królewski Port Żerań” Gmina Warszawa-Białołęka objęła 93,85% udziału kapitału założycielskiego i w wyniku niewłaściwych zapisów umowy spółki z o.o. „Królewski Port Żerań” udziałowiec Gminy Warszawa-Białołęka (w imieniu którego działał Zarząd Gminy) utracił kontrolę nad spółką. W ten sposób nowo powstały podmiot „Królewski Port Żerań” sp. z o.o. generował straty głównie wynikające z wysokich apanaży Zarządu spółki. Nie zostały podjęte działania i nie zostały przekazane deklaracje finansowe pozostałych udziałowców spółki, tj. konsorcjum, w skład którego weszły następujące podmioty: J. W. Construction, J. W. Industries, Hotele 500, Towarzystwo Budowlano-Mieszkaniowe „Batory”.

Udział konsorcjum w kapitale założycielskim (udziałowym) wynosił 6,15%. W wyniku braku nadzoru nad powstałą spółką ze strony udziałowca Gminy Warszawa-Białołęka straty spółki „Królewski Port Żerań” wyniosły około 5.000.000 zł.

Wskutek niewłaściwych zapisów umowy nowo powstałej spółki „Królewski Port Żerań” oraz braku działań ze strony udziałowca większościowego przedstawicieli Gminy Warszawa-Białołęka utraciono kontrolę nad spółką oraz wniesiony kapitał założycielski w formie nieruchomości położonych w Porcie Żerańskim.

Prokuratura Rejonowa Warszawa-Śródmieście prowadzi cztery postępowania obejmujące swoim zakresem działania warszawskich urzędników samorządowych.

Sprawa o sygn. 7 Ds 1636/05/IV dotyczy działania w okresie 1996-2002 członków Zarządu Gminy Warszawa-Centrum na jej szkodę w wyniku nieprawidłowości w trakcie utworzenia i działalności spółek „Port Praski” sp. z o.o. oraz „Trasa Świętokrzyska” sp. z o.o., tj. czynu z art. 296 § 1 k.k.

Postępowanie to zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 K.p.k., to jest wobec stwierdzenia, iż działania osób objętych postępowaniem nie wyczerpały znamion czynu zabronionego, po czym decyzją Prokuratora Okręgowego w Warszawie z dnia 05.05.2005 r. postanowienie o umorzeniu zostało uchylone i aktualnie realizowane są czynności uzupełniające materiał dowodowy.

Sprawa o sygn. 3 Ds 754/04 dotyczy niedopełnienia przez b. starostę Starostwa Powiatu Warszawskiego obowiązków służbowych w zakresie nadzoru nad majątkiem Starostwa oraz prowadzenie niezgodnie z przepisami ksiąg rachunkowych. Sprawa została wszczęta z zawiadomienia Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 24.11.2004 r.

Sprawa o sygn. 3 Ds 206/05 dotyczy niedopełnienia obowiązków przez byłych członków Zarządu Gminy Warszawa-Centrum przy realizacji inwestycji „Budowa parkingu podziemnego przy ul. Marszałkowskiej 45”. W zawiadomieniu o przestępstwie z dnia 01.04.2005 roku - Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy wskazywał na winnych nieprawidłowości członków Zarządu Gminy Warszawa-Centrum - Jerzego G. i Wojciecha Sz. Sprawa pozostaje w toku.

Sprawa o sygn. 3 Ds 341/03/III, zainicjowana zawiadomieniem Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 17.04.2003 r., dotyczy niedopełnienia obowiązków w okresie od 11.01.2002 r. do 15.11.2002 r. w Warszawie przez władze Gminy Warszawa-Centrum oraz jej następców prawnych - władze Miasta Stołecznego Warszawy, poprzez zawieranie niekorzystnych umów, w tym przeniesienie prawa własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Złotej 72 z uwagi na objęcie udziałów w spółce „Sedeco”, tj. o czyn z art. 296 § 3 i § 1 Kk. Szkada szacowana jest na kwotę ponad 13 mln zł. Aktualnie oczekiwana jest opinia, której wynik będzie stanowił podstawę oceny zasadności przedstawienia zarzutów członkom b. Zarządu m.st. Warszawy oraz Rady Gminy Warszawa - Centrum.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła Ryszarda Hayna
oraz grupy posłów**

**w sprawie utworzenia Prokuratury Okręgowej
w Lesznie (10280)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 17 czerwca 2005 r. Nr SPS-0202-10280/05, przy którym przekazana została interpelacja posła Ryszarda Hayna oraz grupy posłów SLD w sprawie utworzenia prokuratury okręgowej w Lesznie, uprzejmie informuję:

Potrzeba utworzenia wnioskowanej jednostki prokuratorskiej była już kilkakrotnie przedmiotem anali-

zy. Ostatnie, negatywne stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości prezentowane w tej sprawie w adresowanym do posła Ryszarda Hayna piśmie z dnia 29 kwietnia br. Nr DO.I.0146/14/03 nadal pozostaje aktualne.

Zabezpieczenie potrzeb lokalowych omawianej jednostki, jak również fachowe przygotowanie leszczyńskiej kadry prokuratorskiej nie mogą stanowić wystarczających przesłanek dla dokonania wnioskowanej zmiany organizacyjnej.

Nowe jednostki organizacyjne resortu - w tym prokuratury wszystkich szczebli - tworzone są bowiem w sytuacji, gdy prognozowany wpływ spraw uzasadnia potrzebę ich funkcjonowania.

W 2004 r. do jednostek położonych na terenie byłego województwa leszczyńskiego, tj. prokuratur rejonowych w: Gostyniu, Kościanie, Lesznie i Rawiczu, wpłynęły zaledwie 7.252 sprawy. Dla porównania wpływ do jednostek najmniejszego w kraju okręgu łomżyńskiego wynosił w tym samym okresie 9.038 spraw.

Podnoszony w interpelacji przewidywany wpływ do prokuratury okręgowej w Lesznie wynoszący ok. 13.000 spraw rocznie dotyczy prokuratur byłego województwa leszczyńskiego oraz jednostek rejonowych z siedzibami w: Grodzisku Wielkopolskim, Nowym Tomyślu, Śremie i Wolsztynie.

Należy zaznaczyć, że poszerzenie właściwości miejscowej wnioskowanej prokuratury okręgowej w Lesznie o jednostki spoza terenu byłego województwa leszczyńskiego spowodowałoby – wg Prokuratora Okręgowego w Poznaniu – zdecydowany sprzeciw władz samorządowych oraz społeczności lokalnych z obszaru prokuratur rejonowych położonych bliżej Poznania (Grodzisk Wielkopolski, Nowy Tomyśl i Śrem).

Argumentem przemawiającym za niecelowością powołania prokuratury okręgowej w Lesznie jest także negatywne stanowisko Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu w przedmiocie rozszerzenia o sprawy karne właściwości rzeczowej funkcjonującego w Lesznie Ośrodka Zamiejscowego Sądu Okręgowego w Poznaniu, umotywowane niewielkim prognozowanym wpływem spraw z zakresu prawa karnego.

Wobec pozytywnego stanowiska Prokuratora Apelacyjnego w Poznaniu sprawa utworzenia prokuratury okręgowej w Lesznie pozostaje w zainteresowaniu kierownictwa resortu i będzie w przyszłości przedmiotem ponownej analizy.

Ostateczna decyzja w tej sprawie podjęta będzie przede wszystkim w oparciu o wpływ spraw z proponowanego dla jednostki w Lesznie obszaru właściwości miejscowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Borowskiego**

**w sprawie funkcjonowania Służby Więziennej
w Polsce (10281)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam odpowiedź na pismo nr SPS-0202-10281/05 z dnia 22 czerwca 2005 r. skierowane na jego ręce, a dotyczące interpelacji posła Marka Borowskiego w sprawie funkcjonowania Służby Więziennej.

W 2004 r. rządowi RP przedłożono obszerną informację pt. „Podstawowe problemy więziennictwa” stanowiącą ocenę sytuacji w więziennictwie oraz wskazującą sposoby rozwiązania najważniejszych problemów, w tym między innymi poprawę uposażenia funkcjonariuszy, zwiększenie liczby etatów oraz zwiększenie pojemności zakładów karnych i aresztów śledczych. Jeden z wniosków zawartych w tej informacji dotyczył kontynuowania poprawy sytuacji kadrowej więziennictwa poprzez dalszy wzrost liczby etatów oraz zwiększenie wskaźnika uposażeń. Informacja „Podstawowe problemy więziennictwa” została przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 27 kwietnia 2004 r. Jednocześnie w toku wyjazdowych posiedzeń zarówno członkowie sejmowej Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka, jak i Komisji Finansów Publicznych szczegółowo zapoznawali się z sytuacją więziennictwa. Wykazali pełne zrozumienie dla koniecznych zmian i szukali do tego najlepszych rozwiązań.

Powyższe działania wpłynęły na konstrukcję budżetu więziennictwa na 2005 rok oraz przyczyniły się do przyjęcia przez Radę Ministrów rozporządzenia w sprawie wskaźnika wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Więziennej. Od 1 października 2004 r. został on podwyższony do poziomu 1,90, a od 1 stycznia 2005 r. – 1,95. W konsekwencji nastąpiło znaczne zmniejszenie różnicy w stosunku do wskaźnika obowiązującego w Policji z 9 do 5 punktów.

Wzrost wydatków na wynagrodzenia w 2005 roku umożliwił utworzenie od maja br. kolejnych 500 etatów dla funkcjonariuszy, którzy zostali skierowani do obsady nowych oraz wyremontowanych pawilonów penitencjarnych.

Obecna sytuacja w polskich więzieniach nie jest tak dramatyczna, jak przed kilku laty, lecz jest nadal trudna. Minister Sprawiedliwości ma świadomość potrzeb więziennictwa, w tym również odnoszących się do doetatyzowania Służby Więziennej i wzrostu wskaźnika uposażeń funkcjonariuszy. Mając powyższe na względzie, do projektu budżetu państwa na rok 2006 zgłoszono następujące potrzeby:

— uzyskania środków na uruchomienie 2890 etatów funkcjonariuszy, 38 etatów pracowników cywilnych i 21 etatów pracowników pedagogicznych. Z ogół-

nej sumy 2890 etatów funkcjonariuszy 420 przewidziano na obsadę nowych oraz wyremontowanych w 2006 r. pawilonów penitencjarnych, zaś pozostałe etaty są niezbędne dla dostosowania polskich więzień do standardów europejskich,

— wzrostu z 1,95 do 2,0 wskaźnika wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Więziennej z tytułu wyrównania dysproporcji tych wskaźników w Policji i Służbie Więziennej.

Łączny koszt uruchomienia 2949 nowych etatów oszacowano na kwotę 108 897 tys. zł, w tym koszt wynagrodzeń to 85 941 tys. zł. Koszt wzrostu wynagrodzeń w związku ze zwiększeniem wskaźnika wyniesie 22 967 tys. zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Andrzej Grzelak

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra spraw zagranicznych
na interpelację posła Jana Łopuszańskiego**

**w sprawie potrzeby reakcji rządu
na bezpodstawne zarzuty wobec Polski zawarte
w raporcie Europejskiej Komisji Przeciwko
Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI) opublikowanym
14 czerwca 2005 r. (10282)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Jana Łopuszańskiego (pismo nr SPS-0202-10282/05 z dnia 22 czerwca 2005 r.) w sprawie potrzeby reakcji rządu na bezpodstawne zarzuty wobec Polski, zawarte w raporcie Europejskiej Komisji przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI) opublikowanym 14 czerwca 2005 r., uprzejmie informuję:

1. Europejska Komisja przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji przygotowuje raporty dotyczące sytuacji w poszczególnych krajach członkowskich w zakresie znajdującym się w jej kompetencji i na swoją wyłączną odpowiedzialność. Komisja ponosi więc także pełną odpowiedzialność za Trzeci Raport dotyczący Polski, który obejmuje analizę sytuacji w latach 2000–2004.

W trakcie przygotowywania raportu Komisja uzyskała potrzebne informacje od władz państwowych (administracji rządowej i samorządowej), a także od przedstawicieli licznych organizacji pozarządowych. Pierwotna wersja raportu konsultowana była z wieloma instytucjami państwowymi, m.in. z Sejmem RP – Komisją Mniejszości Narodowych i Etnicznych, Biurem Rzecznika Praw Obywatelskich, Ministerstwem Sprawiedliwości, Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji, Pełnomocnikiem ds. Równego

Statusu Kobiet i Mężczyzn, a także władzami lokalnymi Tarnowa i Nowego Sącza, których przedstawiciele spotkali się z członkami Komisji w trakcie ich wizyty w Polsce w celu omówienia sytuacji mniejszości romskiej, licznie zamieszkującej na terenie Małopolski. Strona polska zgłosiła do raportu szereg uwag. Wskazano na konieczność zmiany tych zapisów raportu, które zawierały niepoprawne informacje co do obowiązujących przepisów lub nie odzwierciedlały w należyty sposób działań podejmowanych przez poszczególne instytucje państwowe. Komisja uwzględniła część tych uwag. Te zastrzeżenia władz polskich, które nie zostały włączone do ostatecznej wersji raportu, dołączono do raportu w formie aneksu.

2. Ustosunkowując się do raportu, władze polskie nie odnosiły się do ocen formułowanych przez Komisję w odniesieniu do sytuacji w Polsce. Europejska Komisja przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji jest organem niezależnym Rady Europy, w którego skład wchodzi wybitni znawcy problematyki zwalczania rasizmu i nietolerancji. Jej zadaniem jest monitorowanie sytuacji w krajach członkowskich Rady Europy w zakresie tych zjawisk. Opinie formułowane przez Komisję, zawarte przede wszystkim w raportach dotyczących poszczególnych krajów, nie podlegają zatwierdzeniu przez żaden inny organ Rady Europy. Szanując dokonania Komisji w zakresie podnoszenia świadomości społeczeństw i władz państwowych o negatywnych zjawiskach społecznych, takich jak rasizm, ksenofobia, nietolerancja, władze polskie, podobnie jak i władze innych krajów członkowskich, powstrzymują się od komentowania opinii formułowanych przez Komisję.

Tradycją jest, że po opublikowaniu raportu organizowany jest tzw. okrągły stół. Uczestniczą w nim przedstawiciele Komisji, władz państwowych oraz organizacji pozarządowych, które dostarczały informacji stanowiących podstawę do opracowania raportu. Spotkanie, którego celem będzie omówienie raportu dotyczącego Polski, odbędzie się najprawdopodobniej we wrześniu 2005 r. Będzie ono stanowiło znakomitą okazję do wymiany poglądów na temat raportu oraz do wskazania przedstawicielom Komisji na wszystkie te sformułowania raportu, które zdaniem przedstawicieli władz polskich są dla Polski krzywdzące lub nie odpowiadają prawdzie.

Innym forum, na którym raport mógłby zostać przedyskutowany, bez naruszania niezależności Komisji, wydaje się być Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy. Polscy posłowie, uczestnicząc aktywnie w pracach Zgromadzenia Parlamentarnego, mogliby poruszyć ewentualne problemy, rysujące się ich zdaniem w związku z opublikowanym raportem, podczas dyskusji plenarnej lub na posiedzeniach poszczególnych komisji parlamentarnych.

Z poważaniem

Minister
Adam Daniel Rotfeld

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Andrzeja Wojtyły

w sprawie nieprawidłowości dotyczących realizacji przez wielkopolskie zakłady opieki zdrowotnej z kontraktowanych z NFZ świadczeń medycznych z zakresu stomatologii i rehabilitacji (10283)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Andrzeja Wojtyły z dnia 19 maja 2005 roku, przesłaną pismem Pana Marszałka z dnia 22 czerwca 2005 roku (znak: SPS-0202-10283/05), w sprawie patologicznych zachowań świadczeniodawców w Wielkopolsce polegających na nieprawidłowym i niezgodnym z podpisanym kontraktem z NFZ wykonywaniem świadczeń w zakresie stomatologii i rehabilitacji, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień. W ramach nadzoru sprawowanego nad działalnością Funduszu Minister Zdrowia wystąpił do Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o przedstawienie wyjaśnień w sprawie zasygnalizowanych przez Pana Posła nieprawidłowości w realizacji świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu stomatologii i rehabilitacji udzielanych na podstawie umowy z NFZ przez świadczeniodawców z terenu byłego województwa kaliskiego.

Z wyjaśnień złożonych przez Wielkopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że pierwsze informacje dotyczące niewłaściwej realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenia stomatologicznego wpłynęły do Wielkopolskiej Regionalnej Kasy Chorych w czerwcu 2002 roku. W celu weryfikacji tych sygnałów pracownicy Oddziału przeprowadzili w 2002 roku czynności kontrolne w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „Eskulap” oraz w filii oddziału Wielkopolskiej Regionalnej Kasy Chorych w Kaliszu w zakresie przebiegu konkursu, zawierania kontraktów oraz realizacji świadczeń.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono nieprawidłowości w wywiązywaniu się Zakładu Opieki Zdrowotnej z postanowień umowy na realizację świadczeń opieki zdrowotnej. Po dokonaniu analizy dokumentacji stwierdzono, iż nieprawidłowości związane były także z działaniem pracownika filii oddziału. Ustalono, iż w trakcie wykonywania czynności kontrolnych w NZOZ „Eskulap” pracownik filii WRKCH w Kaliszu postępował niezgodnie z procedurą kontroli. Ponadto ww. pracownikowi udowodniono nieprzestrzeganie wewnętrznych zasad obiegu dokumentów oraz nierzetelne przekazywanie informacji do oddziału WRKCH w Poznaniu, które były podstawą do podejmowania decyzji finansowych. Osoba odpowiedzialna za ww. nieprawidłowości została zwolniona z pracy.

W 2004 roku przeprowadzono czynności kontrolne w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „Eskulap” oraz Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „Stomatolog” (kierowanym przez kierownika NZOZ „Eskulap”), które obejmowały realizowane w

latach 2002–2004 świadczenia opieki zdrowotnej w zakresie stomatologii. W wyniku przeprowadzonej kontroli ujawniono:

- proceder fałszowania dokumentacji medycznej w celu uzyskania korzyści majątkowej, polegający na wykazywaniu świadczeń, które nie zostały wykonane,
- nienależne pobieranie od ubezpieczonych opłat za świadczenia, które były objęte umową z Funduszem,
- proceder fałszowania wykazu personelu medycznego, udzielającego świadczeń u ww. świadczeniodawcy.

Wobec ujawnionych nieprawidłowości Wielkopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zawiadomił o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prokuraturę w Kaliszu oraz rozwiązał umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej bez zachowania okresu wypowiedzenia. Na NZOZ „Eskulap” oraz NZOZ „Stomatolog” została nałożona kara umowna oraz zażądano zwrotu nienależnie pobranych kwot za świadczenia. Łączna kwota zobowiązań świadczeniodawców wobec Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wyniosła odpowiednio 1 123 215 zł dla NZOZ „Eskulap” oraz 41 321 zł dla NZOZ „Stomatolog”.

Odnosząc się do realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju rehabilitacja lecznicza, uprzejmie informuję, iż Wielkopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia przeprowadził czynności kontrolne realizacji umowy zawartej ze świadczeniodawcami: Kazimierz Olek, Bolesław Król „ALKAZ” oraz w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Kaliskie Centrum Rehabilitacji. W wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego ujawniono nieprawidłowości, w związku z którymi na świadczeniodawców: Kazimierz Olek, Bolesław Król „ALKAZ” nałożono karę umowną i wezwano do zwrotu kwoty z tytułu świadczeń wykonywanych niezgodnie z postanowieniami umowy w łącznej wysokości 42 067 zł, natomiast na Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Kaliskie Centrum Rehabilitacji w łącznej wysokości 49 340 zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Oddział złożył doniesienie do prokuratury o domniemanym popełnieniu przestępstwa w sprawie dokonanego w okresie od stycznia do sierpnia 2004 roku w Kaliszu wyłudzenia z Narodowego Funduszu Zdrowia refundacji na zaopatrzenie w obuwie ortopedyczne oraz fałszowania przez lekarzy specjalistów dokumentacji lekarskiej, dotyczących chorób ortopedycznych dzieci z terenu gmin powiatu kaliskiego. Jak wynika z informacji uzyskanych z Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, Komenda Wojewódzka Policji w Poznaniu prowadzi śledztwo w ww. sprawie. Na wniosek policji Wielkopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia przedłożył wszelkie niezbędne dokumenty. Wyjaśnienia w ww. sprawie złożyli także pracownicy Oddziału.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Paweł Sztwiertnia

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

Odpowiedź

ministra środowiska na interpelację posła Józefa Szczepańczyka

w sprawie potrzeby poprawy warunków funkcjonowania krótkofalarstwa w Polsce (10284)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Józefa Szczepańczyka, przekazaną przy piśmie z dnia 22 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10284/05, dotyczącą zmian legislacyjnych w zakresie funkcjonowania krótkofalarstwa w Polsce, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Szczegółowe zasady ochrony środowiska przed polami elektromagnetycznymi zostały określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (DzU Nr 192, poz. 1883). Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (DzU Nr 62, poz. 627, z późn. zm.). Zastąpiło ono obowiązujące uprzednio rozporządzenie Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 11 sierpnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ochrony przed promieniowaniem szkodliwym dla ludzi i środowiska, dopuszczalnych poziomów promieniowania, jakie mogą występować w środowisku oraz wymagań obowiązujących przy wykonywaniu pomiarów kontrolnych promieniowania (DzU Nr 107, poz. 676), które było poprzedzone wydanym w 1980 r. rozporządzeniem Rady Ministrów z 1980 r. o podobnym zakresie regulacji. We wszystkich wyżej przywołanych rozporządzeniach określano były dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych mogących występować w środowisku, w miejscach dostępnych dla ludności. Poziomy te określano, biorąc pod uwagę możliwe skutki oddziaływania pól elektromagnetycznych na organizm ludzki, ze świadomością całkowitego braku możliwości limitowania czasu przebywania ludności w polach elektromagnetycznych o poziomach dopuszczalnych do występowania w środowisku. Dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych wielkiej częstotliwości o wartościach zbliżonych do obowiązujących w Polsce wprowadziły także inne kraje europejskie, m.in. Włochy i Szwajcaria. Dyskusja nad możliwymi biologicznymi skutkami oddziaływania pól elektromagnetycznych jest daleka od zakończenia. Światowa Organizacja Zdrowia prowadzi od szeregu lat międzynarodowy program „Pola Elektromagnetyczne”. Celem tego programu jest ujednolicenie podejścia do zagadnień ochrony ludzi przed polami elektromagnetycznymi na świecie. Ministerstwo Środowiska żywo interesuje się wynikami prac prowadzonych w ramach tego programu. Niestety, trudno określić, kiedy zostanie on zakończony.

Polska, w przeciwieństwie do wielu innych krajów, ma własny, wypracowany w ciągu wielu lat system

ochrony ludzi i środowiska przed polami elektromagnetycznymi. Ochrona ta powinna być realizowana w sposób spójny i konsekwentny.

Zezwolenia na używanie radiowych urządzeń nadawczych w amatorskiej służbie radiokomunikacyjnej są wydawane przez Urząd Regulacji Telekomunikacji i Poczty na podstawie przepisów innych niż przepisy ochrony środowiska. Maksymalne mocy nadajników używanych w służbie amatorskiej mogą sięgać nawet kilkuset watów. Stąd w otoczeniu anten stacji amatorskich mogą występować pola elektromagnetyczne o bardzo dużych wartościach gęstości mocy, a rozkłady gęstości mocy w otoczeniu tych anten są zależne od bardzo wielu czynników. Dodatkowo należy tu wziąć pod uwagę fakt, iż stacje amatorskie znajdują się bardzo często w zwykłych budynkach mieszkalnych, pośród gęstej zabudowy mieszkaniowej. Środowisko krótkofalowców ma niepodważalne zasługi dla rozwoju technik radiokomunikacyjnych. Ministerstwo Środowiska docenia ogromne znaczenie, jakie dla rozwoju świadomości technicznej społeczeństwa ma aktywność członków Polskiego Związku Krótkofalowców. Jednak główną troską organów ochrony środowiska jest przede wszystkim zapewnienie takich standardów jakości środowiska, jakie będą gwarantowały właściwy jego stan. Tym samym standardy te muszą być stosowane powszechnie.

Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty, nie mogę zaopiniować pozytywnie wprowadzenia sugerowanych zmian do ustawy Prawo ochrony środowiska.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie obowiązku udzielania pomocy
materiałnej w postaci stypendiów szkolnych
nałożonego na samorządy gminne przez ustawę
z 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie
oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym
od osób fizycznych (10285)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Jacka Falfusa (SPS-0202-10285/05) w sprawie obowiązku udzielania pomocy materialnej dla uczniów, uprzejmie wyjaśniam, że: zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 281, poz. 2781)

wprowadzony został nowy, systemowy model pomocy materialnej dla uczniów. Powyższy akt prawny dodał do ustawy o systemie oświaty nowy rozdział 8a „Pomoc materialna dla uczniów”, który w sposób szczegółowy określa zasady udzielania pomocy materialnej dla uczniów w postaci stypendium szkolnego, zasiłku szkolnego, stypendium za wyniki w nauce lub za osiągnięcia sportowe, stypendium Prezesa Rady Ministrów, stypendium ministra właściwego ds. oświaty i wychowania, stypendium ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Na podstawie art. 90r pkt 2 ustawy o systemie oświaty środki na realizację stypendiów zostały zagwarantowane w ustawie budżetowej na 2005 r. w rezerwie celowej nr 55 „Narodowy Program Stypendialny”. W 2005 roku na ten cel parlament przyznał kwotę 242 500 000 zł. Należy oczekiwać, że doświadczenia roku bieżącego oraz zgłaszane przez jednostki samorządu terytorialnego potrzeby w kolejnych latach spowodują zwiększenie przez parlament nakładów na realizację programu stypendialnego dla uczniów.

Kwota powyższej dotacji celowej została wyliczona dla poszczególnych gmin zgodnie z algorytmem zamieszczonym w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie terminów przekazywania dotacji celowej gminom na dofinansowanie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym oraz sposobu ustalania wysokości tej dotacji (Dz.U. z 2005 r. Nr 36, poz. 319). Dane, na podstawie których dokonano wyliczenia kwoty dotacji dla gmin pochodzą z Ministerstwa Finansów, Głównego Urzędu Statystycznego oraz odpowiednich departamentów urzędów wojewódzkich. Dane te dotyczą roku 2004. Informacja o wysokości dotacji dla poszczególnych gmin została przekazana zainteresowanym jednostkom w połowie marca, przed ustawowym terminem przygotowania regulaminów wypłacania stypendiów. Środki zaś są przekazywane systematycznie, zgodnie z § 2 cytowanego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie (art. 90r ust. 1 ustawy). Oznacza to, że gminy mogą uzupełnić już istniejący system stypendialny środkami własnymi lub też opracować własne programy pomocy uczniom z wykorzystaniem środków własnych, współpracy z organizacjami pożytku publicznego lub wolontariatu.

Przepisy ustawy nie zobowiązują gmin do przeznaczania na ten cel środków własnych, lecz do przygotowania gminnych regulaminów przyznawania pomocy materialnej dla uczniów, finansowanej z budżetu państwa.

Opracowanie gminnego regulaminu udzielania pomocy materialnej uczniom ma na celu umożliwienie udzielenia pomocy edukacyjnej uczniom najbardziej potrzebującym takiego wsparcia w danym środowisku lokalnym, co zarówno w trakcie prac parlamentar-

nych, jak i w materiałach informacyjnych było wyraźnie podkreślane.

Osiągnięcie tego celu będzie możliwe tylko w sytuacji bardzo dobrego zdiagnozowania potrzeb własnego środowiska przez samorząd gminy przy zintegrowanej współpracy odpowiednich jednostek organizacyjnych samorządu (szkół, ośrodka pomocy społecznej), jak również organizacji pożytku publicznego oraz wolontariatu.

Regulamin przygotowany przez gminę powinien w swojej konstrukcji zawierać elastyczne mechanizmy udzielania pomocy edukacyjnej dla uczniów, które zapisane zostały w ustawie o systemie oświaty, a tym samym umożliwiać optymalne wykorzystanie środków finansowych przeznaczonych w budżecie państwa na ten cel.

Jednym z tych mechanizmów jest wysokość kwoty uprawniającej do ubiegania się o pomoc edukacyjną (art. 90d ust. 7 ustawy o systemie oświaty). Miesięczna wysokość dochodu na osobę w rodzinie ucznia umożliwiająca ubieganie się o tę pomoc nie może przekroczyć 316 złotych. Nie jest uzasadnione traktowanie pojęć „uprawniony do ubiegania się o pomoc” i „uprawnionych do otrzymania pomocy” jako tożsamy. Następnym jest wartość pomocy (wahająca się od 44,80 zł do 112 zł). Trzecim jest czas, na jaki można przyznawać pomoc: od jednego miesiąca do dziesięciu miesięcy w przypadku uczniów lub od jednego miesiąca do dziewięciu miesięcy w przypadku słuchaczy kolegiów. Kolejnym mechanizmem jest możliwość zróżnicowania częstotliwości udzielania pomocy – może ona być realizowana w okresach innych niż miesięcznie lub jednorazowo w zależności od rzeczywistych potrzeb edukacyjnych ucznia. Dalszy mechanizm to przestrzeganie celowego i edukacyjnego charakteru stypendiów szkolnych, przeznaczonych wyłącznie na zaspokajanie potrzeb edukacyjnych uczniów. Ustawa w art. 90d ust. 2 do 5 precyzuje, jakie formy działań edukacyjnych są wskazane do realizacji wobec uczniów, pozostawiając jednocześnie ostateczną decyzję władzom samorządowym.

Stypendium szkolne nie może zostać przeznaczone na wsparcie materialne rodzin znajdujących się w ciężkiej sytuacji, w ich codziennej egzystencji, ale na pomoc uczniowi w dostępie do edukacji, wyrównywania jego szans edukacyjnych – pomimo niekorzystnej sytuacji finansowej jego rodziny.

Wyliczenia dotyczące zapotrzebowania na środki finansowe na pomoc stypendialną są konsekwencją rozwiązań przyjętych przez gminy w regulaminach udzielania tej pomocy, w których nie wykorzystano rozwiązań zapisanych w ustawie, natomiast zastosowano automatyczne przemnożenie liczby uprawnionych do ubiegania się o pomoc przez wysokość świadczenia i pełną liczbę miesięcy, na jaką można przyznać pomoc.

Ponownie pragnę podkreślić, że zasady udzielania stypendiów szkolnych i zasiłków szkolnych ujęte w ustawie o systemie oświaty są odmienne niż w przypadku świadczeń pomocy społecznej.

Gminny regulamin udzielania pomocy materialnej uczniom powinien uwzględniać i stosować powyższe

mechanizmy celem optymalnego wykorzystania przeznaczonych na ten cel środków budżetowych.

Jednocześnie trzeba stwierdzić, że przeznaczone w br. w budżecie państwa środki finansowe nie pozwalają na udzielenie pomocy stypendialnej wszystkim uczniom uprawnionym do ubiegania się o taką pomoc, a jedynie tym, którym jest ona najbardziej potrzebna.

Mam nadzieję, że przedstawiony materiał w sposób wyczerpujący przedstawia problematykę edukacyjną poruszoną w interpelacji Pana Posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra środowiska
na interpelację posła Grzegorza Gruszki**

**w sprawie realizacji ustawy o obowiązkach
przedsiębiorców w zakresie gospodarowania
niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej
i opłacie depozytowej (10286)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Grzegorza Gruszki, przekazaną przy piśmie z dnia 22 czerwca br., znak: SPS-0202-10286/05, w sprawie realizacji ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej (Dz. U. Nr 63, poz. 639 z późn. zm.), przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej nałożyła na przedsiębiorców wprowadzających na terytorium kraju produkty w opakowaniach oraz produkty, których rodzaje określa ustawa, obowiązek zapewnienia wymaganych poziomów odzysku i recyklingu odpadów powstałych z tych opakowań i produktów. W przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych przedsiębiorca zobowiązany jest do wpłacenia opłaty produktowej, która stanowi iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy pomiędzy wymaganym a osiągniętym poziomem odzysku (recyklingu). Środki finansowe pochodzące z opłaty produktowej są przekazywane do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, który następnie 70% zgromadzonych środków pochodzących z opłat produktowych za opakowania przekazuje poprzez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej gminom, proporcjonalnie do ilości odpadów opakowaniowych przekazanych do odzysku i recyklingu. Pozostałe 30% środków pochodzących z opłat produktowych

za opakowania oraz środki pochodzące z opłat produktowych za produkty Narodowy Fundusz przeznaczają na finansowanie odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych oraz edukację ekologiczną dotyczącą selektywnego zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych.

Z danych uzyskanych w Narodowym Funduszu wynika, że środki finansowe z tytułu opłat produktowych za opakowania przekazane wojewódzkim funduszom ochrony środowiska i gospodarki wodnej w 2003 r. i 2004 r. wyniosły odpowiednio 11 309 547 zł i 4 904 425 zł, natomiast środki pozostające w dyspozycji Narodowego Funduszu z tego tytułu wyniosły w tych latach odpowiednio 4 614 409 zł i 5 018 262 zł. Jednocześnie pragnę poinformować, że Narodowy Fundusz nie ma wydzielonego odrębnego subfunduszu dla gromadzenia środków z opłat produktowych pochodzących z opakowań z tworzyw sztucznych. Z danych przekazanych przez urzędy marszałkowskie wynika, że opłaty produktowe za opakowania z tworzyw sztucznych wpłacone w ustawowo przewidzianym terminie przez przedsiębiorców za 2002 r. oraz 2003 r. wyniosły odpowiednio 1 661 329 zł i 323 156,11 zł.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. Nr 77, poz. 335 z późn. zm.) kontrolę przestrzegania przepisów o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej, w tym i kontrolę nad działalnością organizacji odzysku, sprawuje Inspekcja Ochrony Środowiska.

Jednocześnie, uzupełniając ww. informacje, pozwalam sobie dołączyć dane przekazane przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, obrazujące wpływy z opłat produktowych za 2002 r. i 2003 r., m.in. z podziałem na poszczególne urzędy marszałkowskie, oraz wykaz umów na dofinansowanie przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przedsięwzięć dotyczących zagospodarowania odpadów z tworzyw sztucznych ze środków pochodzących z opłat produktowych.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka**

**w sprawie reorganizacji PPUP Poczta Polska
(10287)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pana Posła Eugeniusza Kłopotka z dnia 22

czerwca 2005 roku nr SPS-0202-10287/05 w sprawie reorganizacji p.p.u.p. „Poczta Polska” przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Trwający obecnie w Poczcie Polskiej proces reorganizacji swym zasięgiem objął wszystkie jednostki organizacyjne przedsiębiorstwa. Reorganizacja polega na tworzeniu na bazie istniejących jednostek organizacyjnych nowych struktur (tzw. pionów biznesowych). Są to: Centrum Usług Pocztowych (CUP), Centrum Usług Transportowych (CUT) oraz Centrum Usług Koncesjonowanych (CUK). W dalszej kolejności będą też tworzone pionowe sieci, infrastruktury oraz finansowo-księgowy.

Konieczność restrukturyzacji organizacyjnej wynika przede wszystkim z tego, że dotychczas istniejąca struktura Przedsiębiorstwa nie pozwalała w pełni wychodzić na przeciw zmianom zachodzącym na dynamicznie rozwijającym się rynku. Ukształtowana na przestrzeni lat sztywna struktura Przedsiębiorstwa skutkowała przede wszystkim wzrostem liczebności służb administracyjnych kosztem służb eksploatacyjnych, których stan osobowy mimo rozwoju usług, wzrostu liczby klientów, zwiększenia ilości placówek pocztowych i okienek wzrastał w stopniu nieproporcjonalnym do potrzeb. Brakowało także jednolitego podziału kompetencji, przez co istniejące jednostki podległe realizowały zróżnicowane zadania, powielając niekiedy zadania jednostek nadrzędnych.

Taka struktura organizacyjna uniemożliwiała sprawny przepływ informacji i szybkie podejmowanie decyzji, co jest warunkiem prowadzenia aktywnej działalności na liberalizującym się rynku usług pocztowych. Postępujący proces liberalizacji rynku, który pociąga za sobą wzrost konkurencji, zmusza uczestników rynku do reagowania na zmiany i dostosowywania się do nowych warunków. Kierownictwo Poczty Polskiej, decydując o zmianie struktury organizacyjnej p.p.u.p. „Poczta Polska”, podjęło trudne wyzwanie, jakie stanęło przed nim w związku ze zmianami zachodzącymi na rynku usług pocztowych.

W wyniku kilkuletnich prac analitycznych i studialnych nad wypracowaniem kierunków rozwoju Przedsiębiorstwa i dostosowywujących go do funkcjonowania w warunkach konkurencyjnych opracowana została „Strategia Rozwoju Poczty Polskiej”. W dokumencie tym zawarta jest m.in. koncepcja zmian strukturalno-organizacyjnych, która grupuje jednostki organizacyjne w wydzielonych pionach produktowych (usług pocztowych, usług finansowych, logistyki i nowych technologii). Przedstawione w niej kierunki zmian zostały we wrześniu 2002 roku pozytywnie ocenione przez Ministra Infrastruktury. Proponowane zmiany organizacyjne mają na celu usprawnienie funkcjonowania Przedsiębiorstwa. Mają one przede wszystkim doprowadzić do jasnego określenia odpowiedzialności za usługi i obszary zarządzania tymi usługami, a także do przyspieszenia procesu decyzyjnego.

Po tym stosunkowo obszernym przedstawieniu przesłanek oraz kierunków działań podjętych w celu zmiany struktury organizacyjnej, chciałbym podkre-

ślić, że wszelkie decyzje odnośnie przyszłości p.p.u.p. „Poczta Polska” podejmowane są ze szczególną wagą i uwzględnieniem nie tylko czynników ekonomicznych (minimalizowanie kosztów), ale także interesu ogółu społeczeństwa. Pocztę Polską obowiązują bowiem dwie szczególne regulacje. Pierwsza z nich to ustawa z dnia 30 lipca 1997 r. o państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej „Poczta Polska” (Dz.U. Nr 106, poz. 675 z późn. zm.), która w art. 12 nakazuje Poczcie Polskiej prowadzenie działalności na podstawie własnych planów, zgodnie z zasadą racjonalizacji kosztów i efektywności ekonomicznej. Natomiast z drugiej strony Poczta Polska, będąc na podstawie art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. Nr 130, poz. 1188 z późn. zm.) operatorem publicznym świadczącym usługi powszechne, musi w sposób szczególny dbać o swoich klientów. A zatem Kierownictwo Poczty Polskiej, przeprowadzając zmiany, nie może czynić tego w odezwaniu od ww. regulacji ustawowych i obowiązków nałożonych na przedsiębiorstwo, które powinno sprawnie funkcjonować na terenie całego kraju.

Odnosnie kwestii likwidacji placówek pocztowych, trzeba wyjaśnić, że takie decyzje są podejmowane tylko w uzasadnionych ekonomicznie przypadkach po uprzedniej analizie możliwych rozwiązań. Trzeba bowiem pamiętać, że placówki Poczty Polskiej funkcjonują na terenie całego kraju, nawet tam, gdzie zapotrzebowanie na usługi jest tak niskie, że nie zapewnia utrzymania rentowności placówki. Poczta Polska, mając zatem na uwadze wspomnianą już wcześniej zasadę racjonalizacji kosztów i efektywności ekonomicznej, musi w takich wypadkach podejmować działania w kierunku reorganizacji sieci placówek. Jednym z najczęściej stosowanych rozwiązań jest przekształcenie formy funkcjonowania nierentownej placówki (np. zamiast urzędu pocztowego tworzona jest agencja pocztowa). Poczta Polska nie może bowiem dowolnie ograniczać ilości swych placówek, gdyż tu także obowiązują ścisłe regulacje prawne. W rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz.U. Nr 5, poz. 34 z późn. zm.) w §44 i 45 określono m.in., że:

1) na terenie kraju powinno być uruchomione co najmniej 8240 placówek operatora publicznego rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi,

2) jedna placówka operatora publicznego, licząc średnio w skali kraju, powinna przypadać na: 7000 mieszkańców na terenie miast, a na obszarach wiejskich na każde 65 km² powierzchni,

3) w każdej gminie powinna być uruchomiona co najmniej jedna placówka operatora publicznego,

4) w przypadku gmin liczących poniżej 2500 ludności dopuszcza się objęcie tej gminy obszarem działania placówki operatora znajdującej się na terenie sąsiedniej gminy lub uruchomienie placówki ruchomej, pod warunkiem że, po pierwsze, taka lokalizacja zapewni sprawniejszą obsługę klientów zamieszkałych

na terenie obsługiwanym przez tę placówkę, a po drugie, lokalizacja ta zostanie uzgodniona z właściwym wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta),

5) placówki operatora publicznego powinny być czynne we wszystkie dni robocze, co najmniej 5 dni w tygodniu, a jeśli w tygodniu przypada dzień ustawowo wolny od pracy, liczba ta może być odpowiednio niższa.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że w sposób dostateczny wyjaśniłem wszystkie kwestie poruszone w interpelacji Pana Posła Eugeniusza Kłopotka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Wojciech Hałka

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie potrzeby ochrony środowiska
naturalnego przez Siły Zbrojne RP (10288)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Czesława Śleziaka w sprawie potrzeby ochrony środowiska naturalnego przez Siły Zbrojne RP (SPS-0202-10288/05), po uzgodnieniu z Ministrem Środowiska, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Resort Obrony Narodowej jest zobowiązany do przestrzegania ogólnokrajowych regulacji prawnych związanych z ochroną środowiska oraz realizacji zadań i obowiązków wynikających z polskich przepisów. Jako struktura bardzo rozwinięta i realizująca zadania na obszarze całego kraju, odgrywa w tym zakresie istotną rolę zarówno jako bezpośredni użytkownik środowiska, jak również jako realna siła mogąca aktywnie kreować działania proekologiczne na szczeblu lokalnym. Nie można pominąć także wychowawczej roli wojska w podnoszeniu świadomości ekologicznej zarówno kadry zawodowej, jak i żołnierzy zasadniczej służby wojskowej.

Siły Zbrojne RP, ze względu na swoją specyfikę i zadania, jakie realizują w strukturze państwa, użytkują środowisko:

— wypełniając zadania związane z ochroną i bezpieczeństwem Państwa w czasie pokoju;

— w ramach szkoleń i ćwiczeń poligonowych, podczas których duże zespoły ludzi, sprzętu i uzbrojenia na określonym terenie powodują określone, najczęściej negatywne, skutki dla środowiska;

— w kompleksach nieruchomości wojskowych, gdzie formy korzystania i oddziaływania na środowisko nie różnią się od analogicznych działań w osiedlach (kompleksach) cywilnych.

Odnosząc się do pytań Pana Posła Czesława Śleziaka, informuję:

1. Doświadczenia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w dziedzinie ochrony środowiska mają wieloletnie tradycje. W połowie lat 70-tych w oparciu o trendy ogólnoswiatowe problematyka ochrony środowiska stała się przedmiotem resortowych działań i regulacji prawnych.

Nowy etap w tej dziedzinie został zapoczątkowany w 1991 r., kiedy to Rząd, a następnie Parlament przyjęły założenia Polityki Ekologicznej Państwa. Dla zapewnienia realizacji jej priorytetów wdrożono do realizacji następujące programy szczegółowe:

— „Program działań na rzecz oszczędności energii w kompleksach wojskowych do 2000 roku”;

— „Program usprawnienia wybranych obiektów zaplecza obsługowo-naprawczego Sił Zbrojnych RP zgodnie z wymogami ochrony środowiska”.

Ponadto w ramach przyjętego „Rządowego Programu Modernizacji Sił Zbrojnych w latach 1998 – 2012” za jeden z priorytetów uznano zmniejszenie negatywnego oddziaływania Sił Zbrojnych RP na środowisko. Utworzono struktury ochrony środowiska na poszczególnych szczeblach organizacyjnych resortu Obrony Narodowej.

Polityka resortu Obrony Narodowej w zakresie ochrony środowiska polega na minimalizacji stopnia degradacji środowiska związanego z funkcjonowaniem sił zbrojnych. Wymaga to opracowania odpowiedniej strategii odzwierciedlającej równowagę pomiędzy wymaganiami środowiska a całością zagadnień związanych z funkcjonowaniem sił zbrojnych.

Ochrona środowiska w Siłach Zbrojnych RP, z uwagi na interdyscyplinarność i wielopłaszczyznowość, traktowana jest jako wyodrębniony podsystem funkcjonujący w strukturach resortu Obrony Narodowej. Rozwój i funkcjonowanie tego podsystemu opiera się na następujących zasadach:

— ochrona środowiska i jego zasobów jest zadaniem każdego żołnierza i pracownika resortu,

— organizacja ochrony środowiska jest zadaniem dowódców wszystkich szczebli Sił Zbrojnych oraz kierowników innych jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej,

— w procesie szkolenia wojsk oraz planowania i realizacji innych zadań stosuje się zasadę minimalizowania negatywnego oddziaływania na środowisko,

— racjonalnym korzystaniu z zasobów naturalnych,

— edukacji ekologicznej, która jest integralnym elementem każdej formy szkolenia i wychowywania w Siłach Zbrojnych RP,

— Siły Zbrojne RP służą pozytywnym przykładem dla otoczenia w zakresie ochrony środowiska naturalnego.

Realizacja celów i strategii ochrony środowiska w sektorze obronnym opiera się na następujących elementach:

— minimalizacji degradacji środowiska powodowanej działalnością bieżącą,

— zapobieganiu degradacji w przyszłości – również w wymiarze legislacyjnym,

— likwidacji powstałych w przeszłości szkód ekologicznych,

— zapewnieniu odpowiednich środków finansowych na realizację przez sektor obronny celów ekologicznych,

— kontroli realizacji działań proekologicznych.

W tym celu wydano szereg aktów prawnych, w tym rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 26 kwietnia 2004 r. w sprawie określenia organów odpowiedzialnych za nadzór nad przestrzeganiem przepisów o ochronie środowiska w jednostkach wojskowych i innych jednostkach organizacyjnych podporządkowanych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych (Dz. U. Nr 94, poz. 917), które jest podstawowym elementem warunkującym całokształt działań w zakresie ochrony środowiska.

Co roku sporządza się roczne informacje o stanie środowiska na terenach będących w dyspozycji Ministra Obrony Narodowej oraz o spełnianiu przez jednostki organizacyjne Sił Zbrojnych RP wymagań ochrony środowiska, w tym m.in.:

— zbiorcze zestawienie wielkości emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych do powietrza, wielkości poboru wody i ilości odprowadzanych ścieków,

— założenia do systemu zbioru informacji o obiektach infrastruktury mających istotny wpływ na środowisko jako podstawy do tworzenia centralnej bazy danych o takich obiektach użytkowanych przez resort obrony narodowej,

— założenia do systemu zbioru informacji o odpadach niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne.

Resort obrony narodowej podejmuje również działania w dziedzinie edukacji ekologicznej, w tym m.in. przeprowadzanie konkursów, konferencji naukowych w zakresie ochrony środowiska. Na tym polu współpracujemy z NATO, np. prowadzimy aktywną działalność w ramach Studium Pilotowego NATO/CCMS „Formy edukacji ekologicznej w Siłach Zbrojnych i ich wpływ na kształtowanie postaw prośrodowiskowych”.

2. Zagrożenia i uciążliwości występujące w kompleksach wojskowych wynikają głównie z niedostosowania infrastruktury do nowych wymogów w zakresie ochrony środowiska, wyeksploatowania urządzeń oraz niskich nakładów na remonty i modernizację.

Największe zagrożenie dla środowiska stanowią wyeksploatowane, niskosprawne oczyszczalnie ścieków, kotłownie, stacje i bazy materiałów pędnych i smarów (mps) oraz warsztaty obsługowo-remontowe. Braki te wynikają przede wszystkim z niemożności spełnienia przez stare obiekty aktualnych, znacznie ostrzejszych wymagań w zakresie ochrony środowiska.

3. Od początku podjęcia usystematyzowanych działań w dziedzinie ochrony środowiska przez komórki organizacyjne Ministerstwa Obrony Narodowej przyjęto, iż resort podporządkuje się w pełni wymaganiom prawa krajowego i nie będzie dążył do uzyskania oddzielnych regulacji prawnych. Stąd też każdorazowa nowelizacja prawa, w szczególności w kontekście

integracji ze strukturami unijnymi, w bezpośredni sposób przekłada się na działania resortu w kierunku osiągnięcia norm i standardów obowiązujących w Unii Europejskiej.

Rozporządzenie Ministra obrony narodowej z dnia 26 kwietnia 2004 r. nie stanowi wyjątku w tym toku postępowania, gdyż stanowi zaledwie dokument określający strukturę wewnętrzną całego podsystemu ochrony środowiska w resorcie Obrony Narodowej. Resort, dążąc do wypełniania norm krajowych, tym samym spełnia normy unijne.

Oddzielnym zagadnieniem jest osiąganie norm i standardów NATO przez komórki organizacyjne resortu obrony narodowej.

Problematyka ochrony środowiska przez długie lata była postrzegana w NATO jako problem narodowy i nie podlegała regulacjom wewnętrznym inspirowanym przez Kwaterę Główną NATO czy dowództwa SHAPE i SACLANT.

Zaangażowanie NATO w szereg wspólnych działań o charakterze wojskowym, np. w byłej Jugosławii, wykazało konieczność ujednolicenia działań również w obszarze ochrony środowiska. Wpłynęło na to szereg czynników, takich jak fakt użytkowania wspólnych obozowisk, przekazywanie rejonów odpowiedzialności pomiędzy przedstawicielami różnych sił zbrojnych, tworzenie międzynarodowych sztabów itp. Nie bez znaczenia były też coraz częstsze żądania odszkodowań wysuwane pod adresem państw uczestniczących w misji pokojowej ze strony lokalnych społeczności za rzeczywiste, ale i znacznie częściej, za rzekome straty ekologiczne powodowane w wyniku działań wojskowych.

Brak ujednoliconych uregulowań prawnych powodował rozbieżności interpretacyjne przepisów ochrony środowiska i w znaczący sposób wpływał na efektywność działania poszczególnych komponentów.

Powyższe czynniki wpłynęły na podjęcie ze strony NATO zdecydowanych działań w celu poprawy zaistniałej sytuacji. Już w 2000 roku państwa członkowskie NATO, działające w specjalnej grupie pod nazwą Environmental Protection Working Group (EPWG), wchodzącej w skład ówczesnej Joint Service Board (JSB obecnie Joint Standardisation Board), przystąpiły do prac nad specjalnym dokumentem normatywnym noszącym obecnie nazwę STANAG 7141 "Joint NATO Doctrine for Environmental Protection During NATO-led Operations and Exercises", który w 2002 r. został przez resort obrony narodowej ratyfikowany, a następnie od 2004 r. zaczęto wcielać w życie.

Przyjęcie przez Polskę STANAG 7141 zaostrza wymagania stawiane resortowi obrony narodowej. Ochrona środowiska będzie obecnie uwzględniana w formie oddzielnego załącznika rozkazu operacyjnego do ćwiczeń, a dowódcy każdego szczebla będą nanosić wszystkie rejon ograniczonego użytkowania oraz miejsca (obiekty) podlegające szczególnej ochronie na mapę roboczą.

Strona polska uczestniczy również we wspólnej polityce ekologicznej Sojuszu, którą w dniu 30 czerwca 2003 r. zaakceptował Komitet Wojskowy NATO przyj-

mując dokument o nazwie MC 469 "NATO Military Principles and Policies for Environmental Protection."

Pomimo niekwestionowanego znaczenia STANAG-u 7141 nie uregulował on wszystkich problemów występujących podczas działań NATO. Szczególnie istotnym pozostawał aspekt gospodarki odpadami. Stąd też już w 2001 roku na forum EPWG podjęto inicjatywę opracowania nowego STANAG 2510, noszącego obecnie roboczą nazwę „Joint NATO Procedures for Waste Management during NATO-led Military Activities”, który po oficjalnym przesłaniu do wszystkich państw członkowskich NATO z dnia 31 grudnia br. zostanie poddany procedurze ratyfikacyjnej.

Trzecim dokumentem normatywnym będzie STANAG ujednolicający pojęcia i definicje z dziedziny ochrony środowiska. U podłoża decyzji o rozpoczęciu prac nad tego rodzaju dokumentem leżały wyżej wspomniane trudności interpretacyjne, głównie podczas użytkowania wspólnych obozowisk.

Polska bierze również aktywny udział w pracach NATO Training Group, komórki zajmującej się głównie aspektami szkolenia, której celem jest osiągnięcie optymalnej równowagi pomiędzy problematyką ochrony środowiska a realizowaniem zamierzonych celów szkoleniowych w ramach NATO.

Jednym z istotnych elementów wpisujących się w proces dążenia do spełniania norm NATO w dziedzinie środowiska są audyty ekologiczne prowadzone przez Dowództwo Wojsk Lądowych na bazie Pomorskiego i Śląskiego Okręgu Wojskowego, bazujące głównie na amerykańskim programie Environmental Compliance Assessment System (ECAS).

Głównymi założeniami programu ECAS są:

- pomoc dla dowódcy jednostki w zidentyfikowaniu nieprawidłowości w ochronie środowiska,
- określenie strategii osiągania zgodności z obowiązującymi przepisami;
- opracowanie planu naprawczego,
- dążenie do wzrostu świadomości ekologicznej wśród kadry żołnierzy kontrolowanych jednostek.

4. Dostosowanie prawodawstwa polskiego do wymagań dyrektyw Unii Europejskiej spowodowało wprowadzenie w latach 2001 – 2002 szeregu nowych, znacznie zaostrzonych przepisów ochrony środowiska. Są to ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 115, poz. 1229 z późn. zm.), ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. Nr 62, poz. 627 z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. Nr 62, poz. 628 z późn. zm.) oraz wiele innych, wraz z aktami wykonawczymi. Nowe prawo wymusza na Siłach Zbrojnych RP konieczność podjęcia szeregu działań dostosowujących funkcjonowanie wojska do tych wymagań. Wiąże się to między innymi z koniecznością wygospodarowania środków na budowę nowych lub modernizację i unowocześnienie istniejących urządzeń i instalacji sozotechnicznych. Oczywiście pamiętać należy, że konieczność podjęcia działań inwestycyjnych wymuszona jest zarówno przez prawodawstwo polskie, jak i stan techniczny poszczególnych obiektów, przez co, niezależnie od integracji z Unią Europejską,

niezbędne są inwestycje w tym zakresie. Proces integracji wymusza jednak bardzo duże tempo wprowadzenia poszczególnych wymogów ochrony środowiska w życie i wprowadza rygorystyczne warunki ich przestrzegania. Dlatego też oszacowano niezbędne nakłady związane z dostosowaniem obiektów sozotechnicznych do nowego prawa, a sumaryczne koszty z tym związane przyjęto, jako pośrednie koszty integracji z Unią Europejską w zakresie ochrony środowiska, obciążające resort obrony narodowej.

Najważniejszymi kierunkami działań, bezpośrednio wynikającymi z wprowadzanych przepisów w zakresie ochrony środowiska i skutkującymi koniecznością podjęcia różnego typu prac i inwestycji w Siłach Zbrojnych RP oraz mającymi konsekwencje dla realizacji zadań i budżetu MON, są w tym zakresie:

1. Zadania, których realizacja wynika z aktualnie obowiązujących przepisów, w sytuacji, gdy jednostki organizacyjne Sił Zbrojnych RP tych wymogów nie spełniają. Do najważniejszych zadań należy dostosowanie infrastruktury wojskowej do wymogów Prawa wodnego i aktów z nim związanych w zakresie poboru wód i odprowadzenia ścieków. Koszt realizacji całości zadań związanych z gospodarką wodno-ściekową szacowany jest w wysokości 239 671 tys. zł.

2. Zadania, które według obowiązujących przepisów powinny być zrealizowane do końca 2005 roku. Do najważniejszych i najkosztowniejszych zadań, które powinny być zrealizowane w jednostkach wojskowych należą jest modernizacja baz i stacji paliw, przeprowadzenie przeglądów ekologicznych i ewentualne ustanowienie obszarów ograniczonego użytkowania w obiektach, w których oddziaływanie (zwłaszcza hałas i promieniowanie niejonizujące) przekracza dopuszczalne standardy. Całość kosztów związanych z realizacją zadań, których termin wykonania upływa 31 grudnia 2005 r., wynosi 362 955 tys. zł.

3. Zadania, których ostateczny termin realizacji przypada na lata późniejsze. Do zadań tych należy przede wszystkim rozwiązanie problemu odpadów i substancji niebezpiecznych – materiałów wybuchowych, polichlorku bifenylu (PCB) i azbestu:

— wykonanie przeglądów urządzeń i instalacji, w których wykorzystywany jest PCB, oraz ich eliminacja lub oczyszczenie i jego zastąpienie innymi substancjami. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z 24 czerwca 2002 r. w sprawie wymagań w zakresie wykorzystania i przemieszczania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska oraz wykorzystania i oczyszczania instalacji lub urządzeń, w których były lub są wykorzystywane takie substancje, termin realizacji został określony do 31 grudnia 2010 r. Potrzeby finansowe w tym zakresie wynoszą 10 500 tys. zł;

— unieszkodliwienie odpadów środków wybuchowych, przechowywanych w składach materiałowych. Do tego typu odpadów zalicza się nieperspektywiczne środki bojowe oraz środki bojowe nienadające się do użytkowania. W świetle obowiązujących przepisów są to odpady niebezpieczne, wymagające unieszkodliwienia. Szacunkowy koszt unieszkodliwienia posia-

danych środków wybuchowych zaliczanych do odpadów wynosi ok. 100 000 tys. zł;

— usunięcie i unieszkodliwienie azbestu zgodnie z „Krajowym programem usuwania azbestu i wyrobów zawierających azbest stosowanych na terytorium Polski”, przyjętym przez Radę Ministrów. Należy to zrealizować do 2032 roku. Zadanie to w większości przypadków realizowane będzie w trakcie remontów poszczególnych obiektów. Szacunkowa kwota usunięcia wyrobów azbestowych i zawierających azbest z obiektów wojskowych wynosi około 128 000 tys. zł.

Powyższe zestawienie kosztów nie obejmuje rekultywacji obszarów zanieczyszczonych będących w jurysdykcji wojskowej i przywracania ich do stanu określonego odpowiednimi standardami jakości. W chwili obecnej brak jest rozpoznania w skali całego wojska zarówno ilości i powierzchni obszarów zdegradowanych, jak i skali i charakteru zanieczyszczenia w poszczególnych obiektach. Ze względu na znaczny koszt prac rozpoznawczych i remediacyjnych trudno jest w chwili obecnej oszacować możliwe koszty nawet w sposób przybliżony.

Źródłami finansowania w resorcie obrony narodowej jest budżet Ministra Obrony Narodowej.

W ramach prowadzonych inwestycji proekologicznych resort obrony narodowej korzysta z możliwości dofinansowania ze strony Funduszy Ochrony Środowiska. Najczęściej są to Wojewódzkie Fundusze Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

4. Edukacja ekologiczna jest integralnym elementem każdej formy szkolenia i wychowania w Siłach Zbrojnych RP. Jest to jeden z najważniejszych celów resortu obrony narodowej. Realizuje się to poprzez włączenie ochrony środowiska do programów szkolenia oraz udział wojska w ogólnopolskich lub regionalnych akcjach na rzecz ochrony środowiska.

W Siłach Zbrojnych RP podjęte zostały już czynności zmierzające do podniesienia świadomości ekologicznej żołnierzy. Zostały opracowane specjalne tematy poświęcone zagadnieniom ochrony środowiska w ramach szkolenia specjalisty oraz kształcenia obywatelskiego. Również podczas obsługi sezonowej sprzętu wzbogacana jest świadomość ekologiczna żołnierzy.

Ponadto w szkoleniu specjalistycznym – przygotowującym do szkolenia poligonowego – realizowane są dodatkowe tematy uwrażliwiające żołnierzy na kwestie ochrony środowiska.

Dowódcy rodzajów wojsk opracowują programy szkolenia specjalistów pododdziałów i poszczególnych rodzajów wojsk i służb, w których przewidziany jest okres szkolenia podstawowego, szkolenia żołnierza specjalisty i szkolenia pododdziałów. W programach tych została ujęta tematyka ochrony środowiska w wymiarze 2-6 godzin na tydzień.

W rodzajach wojsk i w poszczególnych służbach planowane są również na dany rok szkolenia doskonalące dla kadry i pracowników cywilnych wojska z zakresu ochrony środowiska w wymiarze 3 godzin.

Problematyka ochrony środowiska jest przedmiotem nauczania w wojskowym szkolnictwie wyższym,

a także organizowane są studia podyplomowe, np. Akademia Obrony Narodowej prowadzi zaoczne podyplomowe studia bezpieczeństwa ekologicznego. Istnieje również Międzywydziałowe Studium Podyplomowe Ochrony i Kształtowania Środowiska dla oficerów Wojska Polskiego i pracowników wojska realizowane w Domu Wojska Polskiego przez Szkołę Główną Gospodarstwa Wiejskiego.

Ministerstwo Obrony Narodowej podjęło również inne działania mające na celu podniesienie świadomości ekologicznej żołnierzy zasadniczej służby wojskowej. Zostały wydane kasety video, plakaty, broszury o tematyce ekologicznej. Organizowane są konkursy plastyczne, fotograficzne i czytelnicze dotyczące ochrony środowiska.

Ponadto wydano obszernie i atrakcyjne w formie „Materiały pomocnicze do prowadzenia zajęć z żołnierzami zasadniczej służby wojskowej”. Zostały one opracowane na bazie materiałów do szkolenia ekologicznego dla Bundeswehry.

Staraniem Ministerstwa od kilku lat jest organizowany konkurs czytelniczy z zakresu wiedzy o ochronie środowiska naturalnego „Środowisko to my”.

Przeprowadza się również konkurs „Wojsko chroni środowisko” na najlepsze prace z Wyższych Szkół Oficerskich i Akademii Wojskowych (dyplomowe, magisterskie i doktorskie), ze studiów podyplomowych, a także prace indywidualnych twórców dotyczące poprawy stanu środowiska.

Niezależnie od zajęć programowych, w Siłach Zbrojnych RP podjęto ważne działania o charakterze proekologicznym. W ramach tych działań wdrażane są plany ochrony środowiska na poligonach wojskowych, które stanowić będą podstawę do wydania przez komendanta zarządzeń w sprawie ochrony środowiska dla wojsk przebywających na ćwiczeniach.

Ponadto kadra i żołnierze uczestniczą w ogólnoświatowych i narodowych inicjatywach związanych z ekologią i ochroną środowiska w ramach akcji „Sprzątanie Świata” i „Dzień Ziemi”.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Jerzy Szmajdziński

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Waldemara Borczyka**

**w sprawie nieprawidłowości w sposobie wyliczania
przez ZUS wysokości świadczeń emerytalnych
(10289)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 22 czerwca 2005 r., znak: SPS-

-0202-10289/05, przesyłającym interpelację posła Waldemara Borczyka w sprawie nieprawidłowości w sposobie wyliczania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysokości świadczeń emerytalnych uprzejmie informuję, co następuje:

Przepis art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zawiera wzoru na obliczenie emerytury. Przepis ten nakazuje obliczyć wysokość emerytury w części należnej za okresy składkowe i nieskładkowe odpowiednio po 1,3% i 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok tych okresów, z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

W przypadku zatem udokumentowania 40 lat i 6 miesięcy okresów składkowych – 486 miesięcy mnoży się przez 1,3%, a następnie dzieli przez 12. Oznacza to, że w tym przypadku część należna za staż składkowy – obliczona po 1,3% za każdy rok z uwzględnieniem pełnych miesięcy – wynosi 52,65%. Zainteresowany w takim przypadku otrzymałby zgodnie z powołanymi przepisami 52,65% podstawy wymiaru za wskazany okres składkowy. Tak samo obliczana jest część emerytury należna za okresy nieskładkowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego**

**w sprawie potrzeby zmiany uregulowań prawnych
dotyczących przeprowadzania egzaminu
dojrzałości według nowych zasad (10290)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Wojciecha Borzuchowskiego nr SPS0202-10290/05, uprzejmie wyjaśniam:

— sprawę absolwentów II Liceum Ogólnokształcącego w Łomży, których wartość prac egzaminacyjnych z historii zakwestionowano z powodu stwierdzonej niesamodzielności, badała komisja ekspertów powołana przez Dyrektora Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w Łomży. Ustalono, że naruszone zostały przepisy dotyczące organizacji egzaminu maturalnego, a mianowicie treść § 77 ust. 2 oraz treść § 79 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 września 2004 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 199, poz. 2046),

— ponieważ nie było możliwe ustalenie rzetelnej oceny poszczególnych prac, Dyrektor Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w Łomży, w porozumieniu z Dyrektorem Centralnej Komisji Egzaminacyjnej – na podstawie § 134 ust. 3 – unieważnił egzamin maturalny z historii wszystkim zdającym i zarządził jego ponowne przeprowadzenie.

Na podstawie § 134 ust. 6 Dyrektor Centralnej Komisji Egzaminacyjnej ustalił termin ponownego egzaminu na 14 czerwca 2005 r.

Jednocześnie informuję, że wszyscy absolwenci II Liceum Ogólnokształcącego w Łomży, zdający pisemny egzamin maturalny z historii w drugim terminie, uzyskali pozytywne wyniki,

— termin ogłoszenia wyników egzaminu maturalnego, ustalony na 27 czerwca br., został wymuszony ogromem prac egzaminatorów, a także okręgowych komisji egzaminacyjnych, których pracownicy wykonywali równocześnie zadania związane z przygotowaniem dokumentacji sprawdzianu i innych egzaminów.

Ubolewam nad tym, że tegoroczni maturzyści musieli długo czekać na wyniki egzaminów pisemnych, jednak czas, który pozostał na złożenie świadectw dojrzałości do szkół wyższych, jest proporcjonalny do tego, którym dysponowali w latach poprzednich absolwenci zdający egzamin dojrzałości,

— szkoły wyższe pobierają opłatę od kandydatów składających dokumenty na podstawie wewnętrznych ustaleń dotyczących procedur rekrutacyjnych. Nie jest to działanie niezgodne z przepisami, jednakże fakt ten może rodzić społecznie, a nawet moralnie uzasadniony sprzeciw, zwłaszcza w tych przypadkach, gdy żądanie opłaty poprzedza wszelkie czynności rekrutacyjne. Większość uczelni zapowiada, że pobrane należności zostaną zwrócone tym absolwentom, którzy z powodu niezdania egzaminu maturalnego lub z innych powodów nie zostali objęci czynnościami rekrutacyjnymi,

— przebieg egzaminu maturalnego unaoczniał potrzebę zmian, a także doprecyzowania niektórych przepisów. Zaistniałe sytuacje, nadsyłane opinie i wnioski, zwłaszcza zespołów egzaminacyjnych, egzaminatorów, dyrektorów szkół i okręgowych komisji egzaminacyjnych oraz innych gremiów oświatowych i akademickich będą wnikliwie analizowane podczas przygotowywania zmian w przepisach dotyczących egzaminu maturalnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Odpowiedź

ministra gospodarki i pracy na interpelację posła Józefa Cepiła

w sprawie utrudnień w prowadzeniu działalności gospodarczej przez przedsiębiorców zajmujących się obrotem z państwami Unii Europejskiej (10291)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 22 czerwca br., znak: SPS-0202-10291/05, przesyłam odpowiedź na interpelację Pana Posła Józefa Cepiła w sprawie utrudnień w prowadzeniu działalności gospodarczej przez przedsiębiorców zajmujących się obrotem z państwami Unii Europejskiej.

Celem rozwiązań zawartych w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (SDG) (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.) oraz w ustawie ją wprowadzającej jest stworzenie nowoczesnych uregulowań i instytucji prawa odpowiadających potrzebom i oczekiwaniom przedsiębiorców oraz zapewniających większą swobodę wykonywania działalności gospodarczej.

Ustawa SDG stanowi, że wszystkie postępowania kontrolne podlegają pewnym ogólnym normom. Czynności kontrolnych dokonuje się po okazaniu legitymacji służbowej i doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej. Ograniczony został czas trwania wszystkich kontroli organu kontrolującego w jednym roku kalendarzowym w stosunku do danego przedsiębiorcy, z uwzględnieniem preferencji dla mniejszych firm. Czas ten nie może przekraczać w odniesieniu do mikro-, małych i średnich przedsiębiorców – 4 tygodni; w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorców – 8 tygodni. Zgodnie z postulatami środowisk gospodarczych ustawa wprowadziła zakaz jednoczesnego prowadzenia więcej niż jednej kontroli działalności przedsiębiorcy.

Odstępstwa od ustalonych zasad mają zastosowanie tylko w szczególnych przypadkach wymienionych w ustawie (art. 82 ust. 1 oraz art. 83 ust. 2 ustawy SDG), np. gdy przeprowadzenie kontroli jest niezbędne dla prowadzonego przeciwko przedsiębiorcy śledztwa lub dochodzenia, gdy przeprowadzenie kontroli uzasadnione jest zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego oraz gdy przewidują to ratyfikowane umowy międzynarodowe. W interesie przedsiębiorców oczekujących na zwrot podatku uwzględniono też wyłączenie dotyczące sytuacji, kiedy kontrola dokonywana jest dla oceny zasadności zwrotu podatku VAT przed dokonaniem tego zwrotu.

Z uwagi na zobowiązania RP wynikające z przystąpienia do UE ustawa SDG uwzględnia również przypadek, w którym nie obowiązuje zakaz prowadzenia więcej niż jednej kontroli i nie stosuje się ograniczeń czasowych kontroli – gdy przeprowadzenie kontroli jest realizacją obowiązków wynikających z przepisów prawa wspólnotowego w zakresie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

Ponieważ ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich w poszczególnych państwach członkowskich polegać powinna na wszelkich działaniach związanych ze skutecznym poborem należności stanowiących zasoby własne budżetu ogólnego Unii, w tym kontekście Ministerstwo Gospodarki i Pracy przyjmuje stanowisko Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej wyrażone w piśmie Podsekretarza Stanu Pana Tomasza Nowakowskiego skierowanym do ministerstwa (pismo z dnia 14 kwietnia r., znak: Sekr. Min. TN/4194/DP/2005/gg) stwierdzające, że „zadania nałożone na funkcjonariuszy Służby Celnej w postaci obowiązków kontrolnych, wynikające z przepisów wspólnotowego prawa celnego oraz Rozporządzenia Rady WE Nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE L 130 z 31.05.2000 r.), stanowią działania zmierzające do realizacji obowiązków wynikających z przepisów prawa wspólnotowego w zakresie ochrony interesów finansowych Wspólnoty Europejskiej”.

W związku z powyższym nie wnoszę także zastrzeżeń do konkluzji UKIE, że „działania funkcjonariuszy Służby Celnej polegające na prowadzeniu kontroli zmierzających do wykrycia nieprawidłowości uniemożliwiających skuteczny pobór należności stanowiących zasoby własne budżetu ogólnego oraz pozostałe zasoby wszelkich instytucji, organów, urzędów i agencji wspólnotowych stanowią działania w zakresie interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu art. 82 i art. 83 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej”.

Rzeczpospolita Polska, będąca członkiem UE, nie może nie respektować prawa wspólnotowego. W związku z tym uregulowania zawarte w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, w szczególności także te dotyczące wykonywania kontroli u przedsiębiorcy, są zgodne przepisami UE i w obecnym stanie ich zmiana, jako nieuzasadniona, nie jest możliwa. Zatem Ministerstwo nie zamierza w najbliższym czasie podejmować inicjatywy legislacyjnej zmierzającej do zmiany ustawy SDG w tym zakresie.

Wobec podniesionej przez Pana Posła kwestii przedłużania kontroli uprzejmie wyjaśniam, że, zgodnie z art. 77 ustawy SDG, ustawa ta ma zastosowanie do kontroli podatkowych, których przeprowadzanie regulują przepisy działu VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.). Natomiast zupełnie odrębną instytucję prawną stanowi postępowanie podatkowe uregulowane w dziale IV tejże ustawy. Nie można więc łączyć czynności wykonywanych w ramach kontroli podatkowej z czynnościami wykonywanymi w ramach postępowania podatkowego. Zgodnie z art. 291 § 4 Ordynacji podatkowej kontrola kończy się w dniu, w którym został doręczony protokół kontroli. Odrębną kwestią jest natomiast to, iż w wyniku przeprowadzonej kontroli mogą zostać wykryte nieprawidłowości w rozliczeniu się z podatków, w związku z czym z urzędu wszczynane jest postępo-

wanie podatkowe. Należy podkreślić, że czynności podejmowane w ramach postępowania podatkowego, np. przesłuchanie świadków, nie są objęte uregulowaniami zawartymi w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Ponadto Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej pismem z dnia 31 sierpnia 2004 r. nr KS9/03/1335/04/4824 skierowanym do Dyrektorów Urzędów Kontroli Skarbowej w związku ze zmianami dokonanymi w ustawie o kontroli skarbowej ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej poinformował o zasadach prowadzenia przez organy kontroli skarbowej postępowań kontrolnych.

Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej w ww. piśmie wskazał m.in., że w art. 82 ust. 1 pkt 3, jak i w art. 83 ust. 2 pkt 3 ustawy SDG zostały uregulowane wyjątki od ogólnych zasad, zgodnie z którymi ograniczeń co do czasu trwania oraz liczby kontroli nie stosuje się w przypadku, gdy odrębne przepisy przewidują możliwość przeprowadzenia kontroli w toku postępowania prowadzonego przez organ. Zgodnie z art. 31 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 65, z późn. zm.) postępowanie kontrolne oznacza postępowanie podatkowe. Art. 13 ust. 3 ustawy o kontroli skarbowej stanowi, że organ kontroli skarbowej może w ramach prowadzonego postępowania kontrolnego przeprowadzić kontrolę podatkową. W związku z powyższym norma ta wypełnia dyspozycje z art. 82 ust. 1 pkt 3 i art. 83 ust. 2 pkt 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Przyjęto zasadę, aby podejmowane były wszelkie działania, które umożliwią prowadzenie kontroli podatkowej w terminach wymaganych przez ustawę o swobodzie działalności gospodarczej, zaś stosowanie wyłączeń powinno mieć miejsce tylko w toku kontroli prowadzonej w ramach wszczętego postępowania kontrolnego kontynuowanej w uzasadnionych przypadkach.

Zgodnie z informacją przekazaną przez Ministra Finansów odsetek kontroli podatkowych, które zostały wszczęte przez urzędy kontroli skarbowej po wejściu w życie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, i których czas trwania został przedłużony, wynosi 17,88%. Nie zostały stwierdzone przypadki, aby przedłużenie czasu trwania kontroli nastąpiło z winy kontrolujących.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Cepiła**

**w sprawie luki prawnej w przepisach ustawy
o podatku dochodowym od osób fizycznych
w zakresie odpisów podatkowych z tytułu
przekazania darowizny na organizacje
pożytku publicznego (10292)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Józefa Cepiła, przekazaną przy piśmie z dnia 22 czerwca 2005 r., a dotyczącą luki w przepisach ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w zakresie odliczania darowizn, uprzejmie informuję.

Przepisy ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą podatkową”, w sposób jednoznaczny regulują kwestię odliczeń z tytułu przekazanych darowizn. Stosowne unormowania zawiera art. 26 oraz art. 27d. I tak, na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 9 ustawy podatkowej, odliczeniu od dochodu podlegają darowizny przekazane: na cele kultu religijnego oraz na cele określone w art. 4 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, organizacjom, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, prowadzącym działalność pożytku publicznego w sferze zadań publicznych określonych w tej ustawie. Łączna kwota odliczeń z ww. tytułów nie może przekroczyć w roku podatkowym kwoty stanowiącej 6% dochodu. Jednocześnie, jak stanowi ust. 6a w art. 26 ustawy podatkowej, za darowizny, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 9 ustawy podatkowej, nie uważa się wpłat, o które zmniejsza się podatek zgodnie z art. 27d ustawy podatkowej lub ryczałt od przychodów ewidencjonowanych zgodnie z art. 14a ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

A zatem darowizna stanowiąca podstawę odliczeń od dochodu podatnika nie może uprawniać do 1-procentowego zmniejszenia podatku, na podstawie art. 27d ustawy podatkowej. Jednocześnie nie sposób nie zauważyć, iż 1-procentowe zmniejszanie podatku – w stosunku do darowizn odliczanych od dochodu – rządzi się odmiennymi zasadami. Różnice dotyczą nie tylko mechanizmu dokonywania odliczenia (zmniejszenia), ale także terminu, jak i kręgu podmiotów, na rzecz których darowizna może być przekazana, aby podatnik miał prawo do preferencji podatkowej.

Zgodnie bowiem z art. 27d ust. 1 ustawy podatkowej, podatek dochodowy wynikający z zeznania, o którym mowa w art. 45 ust. 1 ustawy podatkowej, zmniejsza się na zasadach określonych w ust. 2–4, jeżeli podatnik dokonał darowizny pieniężnej, zwanej dalej „wpłatą”, na rzecz organizacji pożytku publicznego działającej na podstawie ustawy o działalności pożytku

publicznego i o wolontariacie, zwanej dalej „organizacją pożytku publicznego”.

Zmniejszenie, o którym mowa w wyżej przytoczonym ust. 1, nie może przekroczyć kwoty dokonanej wpłaty, jednak nie więcej niż kwoty stanowiącej 1% podatku należnego, wykazanego w zeznaniu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 ustawy podatkowej. Jednocześnie, zgodnie z ust. 2a w art. 27d ustawy podatkowej, omawiane zmniejszenie obejmuje wpłaty dokonane od dnia 1 maja do dnia 31 grudnia roku podatkowego oraz od dnia 1 stycznia do dnia złożenia zeznania za rok podatkowy, nie później jednak niż do upływu terminu określonego dla złożenia tego zeznania.

Należy również pamiętać, iż zmniejszenie stosuje się, jeżeli dokonane wpłaty:

1) zostały udokumentowane dowodem wpłaty na rachunek bankowy organizacji pożytku publicznego, z którego w szczególności wynika: imię i nazwisko oraz adres wpłacającego, kwota dokonanej wpłaty, nazwa organizacji pożytku publicznego, na rzecz której dokonana została wpłata,

2) nie zostały odliczone od dochodu na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 9 ustawy podatkowej oraz od przychodu lub podatku na podstawie ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

W świetle powyższego nie sposób nie zauważyć, iż przepisy ustawy podatkowej w sposób szczegółowy regulują kwestie związane z odliczaniem darowizn od dochodu, jak i ze zmniejszaniem podatku należnego, a co za tym idzie, trudno w tym zakresie dopatrzeć się jakiegokolwiek luki prawnej.

Również relacje pomiędzy przepisami ustaw o stosunku Państwa do poszczególnych Kościołów a przepisami ustawy podatkowej – w części dotyczącej darowizn – nie mogą być podstawą twierdzenia o istnieniu luki prawnej.

Zgodnie z art. 55 ust. 7 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.) oraz art. 40 ust. 7 ustawy z dnia 4 lipca 1991 r. o stosunku Państwa do Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (Dz.U. Nr 66, poz. 287, z późn. zm.), darowizny na kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą są wyłączone z podstawy opodatkowania darczyńców podatkiem dochodowym i podatkiem wyrównawczym, jeżeli kościelna osoba prawna przedstawi darczyńcy pokwitowanie odbioru oraz – w okresie dwóch lat od dnia przekazania darowizny – sprawozdanie o przeznaczeniu jej na tę działalność. W odniesieniu do darowizn na inne cele mają zastosowanie ogólne przepisy prawa podatkowego.

Co istotne, w dniu 14 marca 2005 r. Naczelny Sąd Administracyjny podjął uchwałę (sygn. akt FPS 5/04), w której jednoznacznie stwierdził, iż w zakresie odliczania darowizn przepisy ww. ustaw kościelnych są przepisami szczególnymi w stosunku do regulacji zawartych w ustawie podatkowej. Tym samym do darowizn poczynionych na działalność charytatywno-opiekuńczą prowadzoną przez kościelne osoby prawne mają zastosowanie wyłącznie normy ustaw kościelnych.

Zakładając zatem, że obdarowana kościelna osoba prawna ma status organizacji pożytku publicznego (spełniony jest warunek upoważniający do zmniejszenia podatku o 1%) i prowadzi działalność charytatywno-opiekuńczą (cel darowizny uprawnia do odliczenia od dochodu), podatnik w momencie dokonywania darowizny musi być zdecydowany, w jaki sposób zamierza odliczyć wydatkowane kwoty – czy w ramach darowizny „kościelnej”, czy w ramach 1-procentowego zmniejszenia podatku. Zastosowanie odliczenia na podstawie ustaw o stosunku Państwa do Kościołów – jako szczególnych w stosunku do unormowań ustawy podatkowej – wyklucza możliwość odliczenia tej samej darowizny na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 9, odpowiednio art. 27d ustawy podatkowej. Darowizny „kościelne” wyłączone są bowiem spod regulacji ustawy podatkowej, co potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyżej przytoczonej uchwale.

Tym samym celem zmian w ustawie podatkowej, będących w chwili obecnej przedmiotem prac parlamentarnych (przy okazji nowelizacji Ordynacji podatkowej), nie jest likwidacja luki prawnej, gdyż takowa nie istnieje.

Nowelizacja norm regulujących darowizny (art. 26 ustawy podatkowej) ujednoliciła w szczególności dokumentowanie – dla celów podatkowych – wszystkich darowizn (tych odliczanych na podstawie ustawy podatkowej, jak i na podstawie ustaw kościelnych). Zatem darowizny pieniężne na rzecz kościelnej osoby prawnej prowadzącej działalność charytatywno-opiekuńczą mają być dokonywane przez wpłaty na konto bankowe (jak obecnie darowizny odliczane na podstawie ustawy podatkowej).

Inne zmiany w art. 26 ustawy podatkowej są jedynie konsekwencją tej pierwszej, tzn. że ustawa podatkowa odwołuje się także do darowizn odliczanych na podstawie innych ustaw.

Należy także wyjaśnić, iż moment i sposób nowelizacji ustawy podatkowej, dokonywanej przy okazji nowelizacji Ordynacji podatkowej, wynika jedynie z faktu, iż dopiero wyżej przytoczoną uchwałą Naczelnego Sądu Administracyjnego, w sposób nie pozostawiający żadnych wątpliwości, rozstrzygnięto ostatecznie, iż przepisy dotyczące darowizn kościelnych stanowią szczególną, w odniesieniu do ustawy podatkowej, podstawę odliczeń podatkowych.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż twierdzenie dotyczące istnienia luki prawnej w zakresie odliczania darowizn oraz milionowych strat z tym związanych nie znajduje odzwierciedlenia ani w obowiązującym stanie prawnym, ani w treści ww. nowelizacji. Z tych też względów postulat dotyczący przygotowania przez Ministerstwo Finansów prawidłowych przepisów wydaje się nieuzasadniony.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Odpowiedź

ministra rolnictwa i rozwoju wsi na interpelację posła Kazimierza Plocke

w sprawie poziomu zawartości dioksyn oraz związków dioksynopodobnych w produktach żywnościowych i mięsie ryb (10293)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Kazimierza Plocke w sprawie monitoringu dioksyn w produktach pochodzenia zwierzęcego, a w szczególności w mięsie ryb pochodzących z Morza Bałtyckiego, uprzejmie informuję, co następuje.

Za współpracę rządu polskiego z Dyrekcją Generalną SANCO Komisji Europejskiej w sprawie dioksyn w produktach żywnościowych pochodzenia zwierzęcego, w tym w mięsie ryb, odpowiedzialne są następujące instytucje Resortu Rolnictwa:

— Departament Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii (ZW),

— Główny Inspektorat Weterynarii (GIW),

— Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy w Puławach .

Jednostki współpracują z Departamentem Rybołówstwa MRiRW oraz Morskim Instytutem Rybackim w Gdyni (MIR).

Departament Rybołówstwa w MRiRW nie współpracuje bezpośrednio z DG SANCO, chyba że ewentualne kontakty są inicjowane przez Dyrekcję Generalną ds. Rybołówstwa.

Działania Departamentu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii polegają na monitorowaniu prawodawstwa unijnego, tworzeniu prawa krajowego w większości poprzez transpozycję do prawa polskiego przepisów Unii Europejskiej oraz udziału w pracach grup roboczych i komitetach ds. żywności lub zdrowia zwierząt w Komisji Europejskiej głównie przez DG SANCO, mających na celu tworzenie lub nowelizację prawa unijnego.

Główny Lekarz Weterynarii współpracuje z DG SANCO w sprawach związanych z wdrożeniem unijnego prawa weterynaryjnego w Polsce. Zgodnie z ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. Nr 33, poz. 287 z późn. zm.) inspekcja wykonuje swoje zadania w szczególności poprzez prowadzenie monitorowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w ich wydzielinach i wydalinach, w tkankach lub narządach zwierząt w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt oraz w środkach żywienia zwierząt (art. 3 ust. 2 pkt 6). Główny Lekarz Weterynarii we współpracy z PIWet–PIB w Puławach przygotowuje program badań kontrolnych substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych i sporządza sprawozdanie dla DG SANCO z jego wykonania.

Do kontaktów z DG SANCO w sprawach dotyczących metod analitycznych badania pozostałości, a także dioksyn oraz organizacji badań są oddelegowywani pracownicy Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego w Puławach (PIWet–PIB).

Monitorowanie ryb morskich na zawartość chlorowanych związków organicznych prowadził Morski Instytut Rybacki (MIR) w Gdyni. W latach 1995–2003 Morski Instytut Rybacki prowadził monitoring zanieczyszczeń ryb i przetworów rybnych m.in. na zawartość pestycydów chloroorganicznych i polichlorowanych bifenyli. Określane były stężenia pozostałości tych związków na podstawie wielkości spożycia szacowano tygodniowe dawki pobrania tych związków przez statystycznego Polaka. Badania wykonywane były w akredytowanym od 1994 roku przez Polskie Centrum Akredytacji, laboratorium Morskiego Instytutu Rybackiego. W 2002 roku Laboratorium to uzyskało akredytację na zgodność z normą międzynarodową PN-EN ISO 17025.

W czasie 9-letnich badań wykonano analizy zawartości pestycydów chloroorganicznych i polichlorowanych bifenyli, ale także metali toksycznych i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych, w 1731 próbkach surowców rybnych i 1095 próbkach przetworów rybnych. Badania wykonywane były metodami opisanymi w procedurach badawczych, zwalidowanymi i sprawdzonymi w międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych.

Próbki ryb do badań pobierane były z polskiej strefy połowowej Bałtyku podczas połowów przemysłowych i planowych rejsów statku badawczego Morskiego Instytutu Rybackiego r/v Baltica. Do badań wybrano najliczniej poławiane gatunki ryb w Bałtyku (szprot, śledź, dorsz, stornio i w 2003 roku także łosoś). Przy pobieraniu próbek kierowano się miejscem połowu ryb do badań i wielkością połowów danego gatunku ryb, który przeznaczony był do badań. Próbkę przetworów rybnych pobierane były także bezpośrednio u producentów i w wybranych sklepach rybnych.

W związku z wprowadzeniem zaleceń Komisji UE dotyczących badania poziomu tła dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w środkach spożywczych Morski Instytut Rybacki, korzystając z możliwości współpracy z akredytowanymi laboratoriami, dokonał wyrywkowych badań zawartości dioksyn i związków dioksynopodobnych w rybach bałtyckich.

W latach 2002–2004 Morski Instytut Rybacki wykonał badania zawartości dioksyn w 32 próbkach śledzia bałtyckiego, 31 próbkach szproty bałtyckiego, 14 próbkach łosia bałtyckiego i 5 próbkach węgorza. Materiał do oznaczeń dioksyn stanowiły próbki ryb poławianych na łowiskach Bałtyku.

W roku 2005 Morski Instytut Rybacki przeprowadził badanie zawartości dioksyn i związków dioksynopodobnych w 50 próbkach bałtyckich surowców rybnych (25 próbek śledzia, 10 próbek szproty i 15 próbek łosia) oraz w 36 próbkach konserw rybnych.

Ponadto w ramach wyrywkowego monitoringu ryb morskich na obecność dioksyn i furanów w Państwowym Instytucie Weterynaryjnym – Państwowym Instytucie Badawczym w Puławach wykonano badania czterech gatunków ryb morskich (40 próbek) złowionych w 2002 r. przez rybaków w polskiej części Morza Bałtyckiego (Kołobrzeg). Wyniki opublikowano w czasopiśmie krajowym oraz na Międzynarodowej Konferencji DIOXIN 2004.

Ministerstwo Rolnictwa udzieliło odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w kwestionariuszu dołączonym do pisma DG SANCO z dnia 22 lutego 2005.

Odnosnie monitorowania i badania dioksyn w mięsie ryb bałtyckich pytania te dotyczyły następujących kwestii:

- ustawodawstwa krajowego, w którym przetrasponowane zostały przepisy unijne,
- monitorowania dioksyn w rybach.

Komisja Europejska nie zgłosiła zastrzeżeń do sposobu prowadzenia tego monitoringu. Otrzymane w ramach monitoringu prowadzonego przez MIR i PIWet–PIB wyniki świadczyły, że nie ma realnego zagrożenia dioksynami z ryb łowionych na Morzu Bałtyckim przez polskich rybaków.

Uprzejmie informuję, że ustawodawstwo krajowe jest zgodne z ustawodawstwem unijnym, a prowadzony monitoring dioksyn w rybach został przyjęty przez Komisję Europejską bez uwag.

Z wyrazami szacunku

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Papieża**

w sprawie zaniechań i uchybień w trakcie realizacji planu zagospodarowania przestrzennego gminy Kraków w części dotyczącej terenu Bronowice Wielkie Wschód w Krakowie (10294)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Stanisława Papieża, przesłaną pismem z dnia 22 czerwca 2005 r. znak SPS-0202-10294/05, w sprawie zaniechań i uchybień w trakcie realizacji planu zagospodarowania przestrzennego gminy Kraków w części dotyczącej terenu Bronowice Wielkie Wschód w Krakowie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym nadzór nad działalnością

gminną sprawowany jest przez Prezesa Rady Ministrów i wojewodów. W takiej sytuacji Minister Infrastruktury nie jest właściwy do nadzorowania prac związanych z przygotowaniem miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Procedurę uchwalania planu miejscowego regulują przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którymi uchwalony przez radę gminy plan miejscowy podlega ocenie jego zgodności z prawem przez wojewodę.

Odnosząc się natomiast do przedstawionych przez Pana Posła działań o charakterze korupcyjnym, które miały mieć miejsce podczas opracowywania planów miejscowych, wykraczają one poza sferę planowania przestrzennego i kompetencji Ministra Infrastruktury. Organem właściwym ds. przeciwdziałania i zwalczania korupcji jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, które m. in. koordynuje i monitoruje realizację Strategii Antykorupcyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Łopuszańskiego**

**w sprawie podstaw zaufania obywateli
do organów ścigania (10295)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Jana Łopuszańskiego z dnia 16 czerwca br. w sprawie podstaw zaufania obywateli do organów ścigania (SPS-0202-10295/05), pragnę uprzejmie poinformować, iż dotyczy ona następujących postępowań Prokuratury Rejonowej w Ostrowcu Świętokrzyskim z udziałem Zenobiusza Nowińskiego.

W sprawie 2 Ds 1089/04/D w dniu 31 marca br. skierowano do Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim akt oskarżenia przeciwko Albertowi Łojkowi o czyny z art. 226 § 1 k.k., 224 § 2 k.k., 222 § 1 k.k. oraz inne, polegające na znieważeniu Zenobiusza Nowińskiego podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych radnego Gminy Nowej Słupi, naruszeniu jego nietykalności cielesnej oraz zmuszeniu groźbami zabójstwa do zaniechania prawnej czynności służbowej.

Ponadto tym samym aktem oskarżenia objęto Hieronima Łojka, któremu zarzucono podżeganie współoskarżonego do naruszenia nietykalności cielesnej Zenobiusza Nowińskiego, to jest popełnienie czynu z art. 18 § 2 k.k.

w zw. z art. 222 § 1 k.k. Postępowanie przed sądem w tej sprawie nie zostało dotychczas zakończone.

W kolejnej sprawie 2 Ds 236/05/D w dniu 19 maja br. skierowano do Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim akt oskarżenia przeciwko Zenobiuszowi Nowińskiemu o czyn z art. 157 § 1 k.k., polegający na tym, że w dniu 10 października 2004 roku w nowej Słupi uderzył w twarz Alberta Łojka, powodując jego upadek, a w konsekwencji obrażenia ciała w postaci złamania kości skroniowej czaszki i innych, powodujących rozstrój zdrowia pokrzywdzonego na okres przekraczający 7 dni, to jest o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Zasadność oskarżenia Zenobiusza Nowińskiego została poddana ocenie Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim, który nieprawomocnym dotychczas wyrokiem nakazowym uznał go za winnego popełnienia zarzucanego czynu i skazał na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych.

Pragnę nadto poinformować Pana Marszałka, iż w związku z podjętą przez posła Jana Łopuszańskiego w marcu br. interwencją na rzecz Zenobiusza Nowińskiego, pismem z dnia 24 marca br. przedstawiłem mu bieg i przedmiot kolejnego postępowania Prokuratury Rejonowej w Ostrowcu Świętokrzyskim w sprawie 2 Ds 131/05, wraz ze stanowiskiem o braku przesłanek uzasadniających wyłączenie prokuratorów tej jednostki od prowadzenia postępowania w tej sprawie.

Postępowanie sprawdzające dotyczyło szeregu zdarzeń, które Zenobiusz Nowiński przedstawił w treści pisma z dnia 12 listopada 2004 roku, przedstawionego przez posła Jana Łopuszańskiego Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie, a zatytułowanego „Panorama gminnego bezprawia na przykładzie gminy Nowa Słupia”.

Z uwagi na to, że niektóre ze zdarzeń przedstawionych przez Zenobiusza Nowińskiego nie były dotychczas przedmiotem procesowych wyjaśnień, Prokurator Okręgowy w Krakowie zlecił w dniu 16 stycznia br. Prokuratorowi Rejonowemu w Ostrowcu Świętokrzyskim przeprowadzenie stosownego postępowania w trybie przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Zenobiusz Nowiński odmówił sprecyzowania informacji przedstawionych w zawiadomieniu o przestępstwie oraz przedstawienia do protokołu przesłuchania go w charakterze świadka danych uzasadniających popełnienie czynów zabronionych.

Złożył jednocześnie wniosek o wyłączenie od prowadzenia postępowania wszystkich funkcjonariuszy Komisariatu Policji w Łagowie i Posterunku Policji w Nowej Słupi, wskazując na brak do nich zaufania, lecz nie precyzując wobec nich zarzutów. Postanowieniem z dnia 4 marca br. prokurator nie uwzględnił tego wniosku wobec uznania, iż Zenobiusz Nowiński nie wskazał okoliczności mogących wywołać rzeczywistą i uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności funkcjonariuszy Policji.

Po przeprowadzeniu w tej sprawie postępowania sprawdzającego, które dotyczyło kradzieży paliwa w roku 2001 na szkodę Ochotniczej Straży Pożarnej w Nowej Słupi, gróźb pozbawienia życia Zenobiusza Nowińskiego i Stanisława Nowińskiego, przy-

właszczenia środków z tytułu ekwiwalentu za udział straży pożarnej w usuwaniu skutków powodzi w sierpniu 2001 roku w Nowej Słupi, pobicia ze skutkiem śmiertelnym Zenona Jachowicza, pobicia Haliny Koszarskiej, handlu bronią i narkotykami w latach 1999 i 2000 przez rodzinę Łojków, przekroczenia uprawnień przez policjantów podczas przeszukiwania pomieszczeń i innych czynów – postanowieniem z dnia 22 marca br. odmówiono wszczęcia śledztwa w tej sprawie.

Z treści uzasadnienia tego postanowienia wynika, że w sprawie niektórych przestępstw (np. gróźb karalnych wobec Zenobiusza Nowińskiego i jego ojca czy pobicia Haliny Koszarskiej) postępowania były prowadzone wcześniej i zostały prawomocnie zakończone, zaś w pozostałym zakresie wyniki postępowania sprawdzającego nie dostarczyły danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstw.

Ocena zasadności tej decyzji nie była możliwa w terminie przewidzianym dla udzielenia odpowiedzi na interpelację, zatem z polecenia Prokuratury Krajowej akta omawianej sprawy zostaną zbadane w trybie nadzoru służbowego w Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie w aspekcie prawidłowości postępowania i słuszności rozstrzygnięcia.

O wyniku tej czynności poseł Jan Łopuszański będzie poinformowany odrębnym pismem.

Odnosząc się do pytań posła Jana Łopuszańskiego, formułujących zarzut braku bezstronności Prokuratury Rejonowej w Ostrowcu Świętokrzyskim w związku z postępowaniami z udziałem Zenobiusza Nowińskiego, pragnę uprzejmie poinformować Pana Marszałka, iż zarzut ten nie znajduje żadnego uzasadnienia na tle przywołanych na wstępie spraw, zakończonych wniesieniem aktów oskarżenia do właściwego sądu, który w jednej z nich wydał już wyrok.

Pogląd wyrażony przeze mnie w piśmie z dnia 24 marca br. skierowanym do posła Jana Łopuszańskiego (o czym wyżej wspomniałem) w przedmiocie braku podstaw uzasadniających wyłączenie prokuratorów Prokuratury Rejonowej w Ostrowcu Świętokrzyskim od prowadzenia m.in. postępowania w sprawie 2 Ds 131/05 znajdował pełne uzasadnienie prawne i faktyczne.

Nie istniały bowiem przewidziane treścią art. 40 § 1 pkt 1–6 i 10, § 2 oraz art. 41 k.p.k. przesłanki, które mogłyby uzasadniać wyłączenie konkretnego prokuratora od udziału w tej sprawie, a względ na dobro postępowania nie przemawiał za powierzeniem jego prowadzenia innej jednostce organizacyjnej prokuratury.

Stanowisko to znajdowało oparcie w obowiązujących przepisach prawa i realiach sprawy. Wyrażona przez posła Jana Łopuszańskiego na bazie pozbawionej argumentów postawy Zenobiusza Nowińskiego uogólniająca sugestia, iż „liczne środowiska w Polsce odmawiają współpracy z organami ścigania, sądzą bowiem, że organy nie będą dla nich realnym źródłem zagrożenia” nie znajduje w świetle przedstawionych okoliczności uzasadnienia i przesądza z góry o braku obiektywizmu prokuratorów, którzy zgodnie z przepi-

sami ustawy o prokuraturze są obowiązani do podejmowania działań określonych ustawami, przy respektowaniu zasady bezstronności i równego traktowania wszystkich obywateli.

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Pawła Poncyłjusza**

**w sprawie nieprawidłowości w przekazywaniu
przez gospodarstwa pomocnicze środków
finansowych do budżetu państwa (10296)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną przy piśmie Podsekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 2005 r., znak DPS-DM-4401-1462/05, interpelacją posła na Sejm RP Pana Pawła Poncyłjusza w sprawie nieprawidłowości w przekazywaniu przez gospodarstwa pomocnicze środków finansowych do budżetu państwa przekazuję następujące wyjaśnienia:

Zgodnie z art. 20 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych gospodarstwem pomocniczym jest wyodrębniona z jednostki budżetowej, pod względem organizacyjnym i finansowym, część jej podstawowej działalności lub działalność uboczna. Gospodarstwo pomocnicze pokrywa koszty swojej działalności z uzyskiwanych przychodów własnych. Gospodarstwo pomocnicze tworzy, przekształca w inną formę organizacyjno-prawną i likwiduje kierownik jednostki budżetowej po uzyskaniu zgody właściwego ministra, kierownika urzędu centralnego lub wojewody – w przypadku gospodarstw pomocniczych państwowych jednostek budżetowych. Tworząc gospodarstwo pomocnicze, kierownik jednostki budżetowej określa m.in. przedmiot działalności wyodrębnionej z zakresu działania jednostki budżetowej oraz składniki majątkowe przydzielone gospodarstwu przez jednostkę budżetową. Podstawą gospodarki finansowej gospodarstwa pomocniczego jest roczny plan finansowy obejmujący przychody, wydatki stanowiące koszty działalności, rachunek wyników, stan środków obrotowych i rozliczenia z budżetem. Sprzedaży usług na rzecz macierzystej jednostki budżetowej gospodarstwo pomocnicze dokonuje według kosztów własnych. Do budżetu gospodarstwo pomocnicze wpłaca połowę osiągniętego zysku (a nie dochodów, gdyż dochody uzyskane przez gospodarstwo pomocnicze są przede wszystkim przeznaczone na finansowanie kosztów ich działalności). Niedokonanie pełnej i terminowej wpłaty do budżetu między innymi przez gospodarstwo po-

mocnicze jednostki budżetowej oraz wykazanie w sprawozdaniu budżetowym danych niezgodnych z danymi wynikającymi z ewidencji księgowej stanowią naruszenie dyscypliny finansów publicznych (obowiązujący do dnia 30 czerwca 2005 r. art. 138 ust. 1 pkt 6 i 14 ustawy o finansach publicznych, a od dnia 1 lipca 2005 r. – art. 6 pkt 2 i art. 18 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych).

Dysponentci części budżetowych są zobowiązani do sprawowania nadzoru i kontroli nad całością gospodarki finansowej podległych im jednostek organizacyjnych (w tym także gospodarstw pomocniczych) i – nie rzadziej niż raz na kwartał – dokonują ocen obejmujących między innymi przebieg wykonania dochodów (zgodnie z dyspozycją art. 91 ust. 3 i 4 ustawy o finansach publicznych).

Wydaje się zatem, że powyższe przepisy umożliwiają egzekwowanie efektywnego funkcjonowania gospodarstw pomocniczych.

Zgodnie z art. 62 pkt 8 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych dochody z najmu i dzierżawy oraz z innych umów o podobnym charakterze składników majątkowych Skarbu Państwa – jeśli przepisy szczególne nie stanowią inaczej – są dochodami budżetu państwa. Powyższy przepis w powiązaniu z regulacją zawartą w art. 20 ust. 2 mógł budzić pewne wątpliwości interpretacyjne. Należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 26 ust. 2 nowej ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (przekazana Prezydentowi do podpisu w dniu 1 lipca 2005 r.) dochody z najmu i dzierżawy oraz innych umów o podobnym charakterze dotyczących składników majątkowych odpowiednio Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego zostały wyłączone z przychodów własnych gospodarstw pomocniczych, co powinno wyeliminować dotychczasowe wątpliwości.

Pragnę również podkreślić, że wnioski Najwyższej Izby Kontroli przedstawione w Informacji o wynikach kontroli „Funkcjonowanie gospodarstw pomocniczych jednostek sektora finansów publicznych”, dotyczące uwzględnienia w przepisach wykonawczych do ustawy o finansach publicznych szczegółowego sposobu ustalania kosztów własnych usług świadczonych przez gospodarstwa pomocnicze na rzecz jednostki macierzystej oraz sposobu ustalania i dokonywania rozliczeń z tytułu dochodów z najmu i dzierżawy składników majątkowych Skarbu Państwa administrowanych przez gospodarstwa, zostaną wzięte pod uwagę przy opracowywaniu aktów wykonawczych do wyżej wymienionej nowej ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego**

**w sprawie utworzenia w Łomży Delegatury
Podlaskiego Kuratorium Oświaty (10298)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację złożoną przez Pana Posła Wojciecha Borzuchowskiego, przekazaną pismem nr SPS-0202-10298/05 z 22 czerwca 2005 r., dotyczącą utworzenia w Łomży Delegatury Podlaskiego Kuratorium Oświaty, uprzejmie wyjaśniam:

Organizację kuratoriów oświaty określa rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 29 grudnia 1998 r. w sprawie organizacji kuratoriów oświaty oraz zasad tworzenia ich delegatur (Dz. U. z 1998 r. Nr 164, poz. 1168).

W myśl cytowanego rozporządzenia istnieje możliwość tworzenia delegatur Kuratorium.

Szczegółową organizację oraz tryb pracy kuratorium, w tym jego delegatur, określa regulamin kuratorium, będący częścią regulaminu urzędu wojewódzkiego, ustalony przez kuratora i zatwierdzony przez wojewodę.

Regulamin Kuratorium Oświaty w Białymstoku ustalony w dniu 28 czerwca 1999 r. przez Podlaskiego Kuratora Oświaty i zatwierdzony przez Wojewodę Podlaskiego zarządzeniem nr 71/99 z dnia 28 czerwca 1999 r. w sprawie zatwierdzenia regulaminu Kuratorium Oświaty oraz aktualnie obowiązujący Regulamin Kuratorium Oświaty w Białymstoku – ustalony 20 maja 2002 r. przez Podlaskiego Kuratora Oświaty i zatwierdzony przez Wojewodę Podlaskiego zarządzeniem nr 62/02 z dnia 24 maja 2002 r. w sprawie zatwierdzenia regulaminu Kuratorium Oświaty w Białymstoku – nie przewidywały utworzenia delegatur.

Praktyka działalności kuratorium oświaty w aktualnej strukturze organizacyjnej wykazała zasadność takiego rozwiązania.

Konieczność racjonalnego wykorzystywania środków budżetowych, w szczególności zmniejszenia kosztów funkcjonowania administracji poprzez racjonalne wykorzystanie istniejącej bazy lokalowej i wyposażenia technicznego, skłoniła Podlaskiego Kuratora Oświaty do utrzymania oddziałów w Łomży i Suwałkach.

Sprawne wykonywanie zadań nadzoru pedagogicznego gwarantują kierownicy oddziałów współpracujący z dyrektorem Wydziału Nadzoru Pedagogicznego. Kierownicy oddziałów koordynują wykonywanie zadań przez wizytatorów, dbają o dobry przepływ informacji i załatwiają sprawy ze swojego rejonu nadzoru na bieżąco bez zbędnego przesyłania korespondencji. Ponadto systematycznie odbywane są spotkania kierownictwa kuratorium, w których biorą udział kierownicy oddziałów. Na spotkaniach tych omawiane

są sprawy bieżące, wytyczane są kierunki działań na najbliższy okres, wyjaśniane są wszelkie wątpliwości, przekazywana jest korespondencja. Spotkania te służą usprawnieniu i efektywności pracy Kuratorium Oświaty w Białymstoku.

Ponadto uprzejmie informuję, że wprowadzanie zmian w organizacji Kuratorium Oświaty w Białymstoku należy do kompetencji Podlaskiego Kuratora Oświaty i podlega zatwierdzeniu przez Wojewodę Podlaskiego. Działania Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w tym zakresie ograniczają się do tworzenia prawa, w tym wypadku do wydania rozporządzenia – w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Administracji – określającego ogólne zasady organizacji kuratoriów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Kochanowskiego**

**w sprawie sytuacji finansowej szpitalnictwa
powiatu gorzowskiego (10299)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Jana Kochanowskiego przekazaną przy piśmie z dnia 22 czerwca 2005 roku znak SPS-0202-10299/05, w sprawie podjęcia działań zmieniających sytuację prawną w zakresie odpowiedzialności organów założycielskich wobec zadłużonych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, uprzejmie informuję, co następuje.

Rozwiązania polegające m.in. na przekształceniu samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki użyteczności publicznej oraz poddaniu tych zakładów przepisom Prawa upadłościowego i naprawczego zaproponował Rząd w projekcie ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej oraz zmianie niektórych ustaw (druk sejmowy nr 2278). Wobec odrzucenia tego projektu przez Sejm RP należy w pełni wykorzystać możliwości poprawy sytuacji finansowej zakładów, jakie daje uchwalona przez Sejm ustawa z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684), która weszła w życie 21 maja br.

Ustawa ta zawiera rozwiązania prawne umożliwiające restrukturyzację zadłużenia oraz udzielenie pomocy publicznej publicznym zakładom opieki zdrowotnej. Restrukturyzacja zobowiązań publicznoprawnych (w tym wobec ZUS, Skarbu Państwa oraz Pań-

stwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych) będzie polegała na ich umorzeniu lub rozłożeniu na raty, przy spełnieniu warunków wynikających z programu restrukturyzacyjnego. Restrukturyzacja zobowiązań cywilnoprawnych, zgodnie z rozwiązaniami zawartymi w ustawie, polega na zawarciu przez zakład ugody restrukturyzacyjnej z wierzycielami, określającej sposób uregulowania zobowiązań. Dzięki tej ustawie możliwe stało się również udzielanie samodzielnym publicznym zakładom opieki zdrowotnej pożyczek z budżetu państwa, których oprocentowanie w stosunku rocznym wyniesie zaledwie 3%. W budżecie państwa na rok 2005 na ten cel przewidziano środki w wysokości 2,2 mld zł. Środki pozyskane przez zakłady w ramach pożyczki przeznaczone będą w pierwszej kolejności na zaspokojenie roszczeń pracowników wynikających z art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.), czyli tzw. „ustawy 203”. W następnej kolejności pożyczka może być przeznaczona na spłatę zobowiązań publicznoprawnych niepodlegających umorzeniu oraz na spłatę zobowiązań cywilnoprawnych objętych ugodą. Maksymalna jej kwota nie może być wyższa niż suma należności głównych z tytułu zobowiązań zakładu wynikających z ustawy „203” w latach 2001 i 2002. Jednocześnie ustawa przewiduje możliwość umorzenia niespłaconej części pożyczki, w przypadku kiedy zakład otrzyma decyzję o zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego i spłaci 50% pożyczki w okresie nie dłuższym niż 5 lat od wydania decyzji o warunkach restrukturyzacji.

Innym źródłem pozyskania środków finansowych na restrukturyzację zadłużenia zakładów w świetle przepisów ww. ustawy jest emisja obligacji, od których odsetki poręczane będą przez Bank Gospodarstwa Krajowego.

Ponadto zgodnie z art. 24 ww. ustawy w okresie od dnia wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego do dnia wydania decyzji o umorzeniu lub zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego wszczęte postępowania egzekucyjne w zakresie należności objętych postępowaniem restrukturyzacyjnym podlegają zawieszeniu. Jednym z warunków wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego jest przedstawienie przez dyrektora zakładu i pozytywne zaopiniowanie przez organ założycielski projektu programu restrukturyzacyjnego, w którym m.in. wskazane zostaną działania mające na celu naprawę sytuacji ekonomicznej, w tym działania umożliwiające terminowe regulowanie zobowiązań i obsługę zadłużenia oraz projekcję finansową zakładu na kolejne lata funkcjonowania.

Wyrażam nadzieję, że podjęte działania umożliwią rozwiązanie problemu zadłużenia samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Należy jednak mieć świadomość, że naprawa systemu jest procesem długotrwałym, wymagającym współpracy ze strony wielu podmiotów. W sytuacji ograniczonych i niewspółmiernych do potrzeb środków finansowych, jakie mogą zostać przeznaczone na potrzeby ochrony

zdrowia, niezbędne jest wzmocnienie nadzoru właścielskiego nad działalnością zakładów oraz aktywne poszukiwanie przez kierowników możliwości zbilansowania strumienia przychodów i kosztów funkcjonowania zakładów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na interpelację posła Jerzego Feliksa Budnika**

**w sprawie potrzeby decentralizacji systemu
pomocy unijnej dla przedsiębiorców (10300)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 22 czerwca br., znak SPS-0202-10300/05, przekazujące interpelację posła Jerzego Feliksa Budnika w sprawie potrzeby decentralizacji systemu pomocy unijnej dla przedsiębiorców pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia.

System wdrażania działań w ramach poszczególnych programów operacyjnych, przewidzianych do realizacji w bieżącym okresie programowania, został zdefiniowany w dokumentach programowych będących częścią Narodowego Planu Rozwoju – programach operacyjnych. Programy te zostały opracowane jednocześnie z Narodowym Planem Rozwoju i były negocjowane z Komisją Europejską wraz z Podstawami Wsparcia Wspólnoty. Po akceptacji ze strony Komisji Europejskiej programy operacyjne weszły w życie w formie aktów wykonawczych do ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju i rozpoczął się proces ich wdrażania.

W Polsce w obecnym okresie programowania wdrażane są sektorowe programy operacyjne (do których należą m.in. SPO Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw czy SPO Rozwój zasobów ludzkich), które finansują działania w jednym obszarze tematycznym, obejmują swoim zasięgiem cały kraj i są zarządzane na poziomie krajowym, oraz Zintegrowany Program Operacyjny Rozwoju Regionalnego (ZPORR), który zawiera w sobie 16 programów regionalnych. W przypadku ZPORR, którego celem jest tworzenie warunków wzrostu konkurencyjności regionów, funkcjonuje obecnie system zdecentralizowany oparty na 12 regionalnych instytucjach finansujących, 16 urzędach wojewódzkich, 16 urzędach marszałkowskich i 16 wojewódzkich urzędach pracy. Choć ogólna odpowiedzialność za zarządzanie ZPORR spoczywa na Ministerstwie Gospodarki i Pracy, część funkcji zostało przekazanych na poziom regionalny, tak więc na przykład decyzje w sprawie projektów są podejmowa-

ne na poziomie wojewódzkim. Funkcjonowanie zdecentralizowanego systemu wdrażania ZPORR przyczynia się do zwiększenia efektywności wydatkowania środków z funduszy strukturalnych i umożliwi po 2006 r. przeniesienie funkcji związanych z zarządzaniem programami regionalnymi na poziom regionalny. W odniesieniu do SPO Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw (SPO-WKP) wsparcie dla przedsiębiorstw w ramach działania 2.1 Wzrost konkurencyjności małych i średnich przedsiębiorstw poprzez dotacje oraz działania 2.3 Wzrost konkurencyjności małych i średnich przedsiębiorstw poprzez inwestycje, dla których instytucją wdrażającą jest Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP), realizowane jest przy udziale regionalnych instytucji finansujących. RIF (po jednej w każdym z województw) są regionalnym partnerem PARP przy wdrażaniu polityki sektorowej kierowanej do małych i średnich przedsiębiorstw. Podstawową funkcją RIF jest przyjmowanie wniosków o dofinansowanie i dokonywanie ich oceny formalnej, a także monitorowanie realizowanych projektów oraz podejmowanie działań w zakresie informacji i promocji SPO-WKP. Taki zakres zadań przypisanych RIF wynika z przewidzianych w dokumentach programowych założeń systemu, zgodnie z którymi PARP jako instytucja wdrażająca jest odpowiedzialna za techniczno-ekonomiczną i merytoryczną ocenę wniosków o dofinansowanie.

Potencjalne zmiany w systemie wdrażania przyjętym w obecnym okresie programowania, kończącym się w 2006 r., wprowadziłyby więcej zamieszania niż faktycznych korzyści. Weryfikacja tego systemu będzie możliwa przy okazji tworzenia programów operacyjnych w ramach Narodowego Planu Rozwoju 2007–2013. Zgodnie z założeniami, w następnej perspektywie finansowej w Polsce realizowane będą, obok sektorowych programów operacyjnych, także programy regionalne, które, zgodnie ze swoją specyfiką, obejmują zasięgiem wybrany region i finansują działania związane z jego rozwojem, najczęściej w kilku dziedzinach tematycznych jednocześnie (np. transport, ochrona środowiska, kultura, turystyka, edukacja). W chwili obecnej trwają prace nad przygotowaniem 16 regionalnych programów operacyjnych (16 RPO), które powinny przyczynić się do znacznej decentralizacji systemu pomocy strukturalnej. Programy te będą zawierać również komponent dotyczący rozwoju przedsiębiorczości na poziomie lokalnym i regionalnym. Zakłada się, iż w ramach 16 RPO pomoc strukturalna będzie zarządzana na poziomie regionu, co powinno znacznie skrócić proces jej udzielania, a także dostosować instrumenty finansowe do potrzeb podmiotów działających na terenie danego województwa.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie możliwości zapobiegania nielegalnemu
wykorzystywaniu oleju opałowego do napędu
silników dieslowskich (10302)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 22 czerwca 2005 r. znak: SPS-0202-10302/05, przy którym przesłano interpelację Pana Posła Wojciecha Szaramy „w sprawie możliwości zapobiegania nielegalnemu wykorzystywaniu oleju opałowego do napędu silników dieslowskich”, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z koniecznością przeciwdziałania patologicznym zjawiskom na rynku paliwowym, polegającym na nieuczciwych praktykach wykorzystywania oleju opałowego przeznaczonego na cele opałowe, do napędu pojazdów samochodowych, resort finansów przygotował regulacje zrównania stawek podatku akcyzowego na olej napędowy i opałowy.

Z uwagi na to, iż zaproponowane rozwiązania podatkowe i działania osłonowe nie uzyskały akceptacji społecznej, jak również biorąc pod uwagę opinię Sejmowej Komisji Finansów Publicznych – Minister Finansów wycofał się z wcześniej podjętej decyzji o wprowadzeniu stawek akcyzy określonych w rozporządzeniu z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 96, poz. 814 i Nr 103, poz. 866), które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r.

Niewprowadzenie w życie proponowanych rozwiązań dotyczących oleju opałowego powoduje konieczność zastosowania innych rozwiązań uniemożliwiających wykorzystywanie oleju opałowego do napędu pojazdów samochodowych. Dlatego też resort finansów jest zainteresowany wszelkimi rozwiązaniami prowadzącymi do eliminowania patologii w obrocie olejem opałowym. Najlepszym tego dowodem jest fakt, iż Ministerstwo Finansów nawiązało współpracę z przedstawicielami Grupy Doradców Przemysłowych Ventures, twórcami preparatu, o którym mowa w przedmiotowej interpelacji. Preparat ten, jak wynika z jego wstępnej ogólnej charakterystyki przedstawionej przez Grupę Doradców, to środek chemiczny, który dodany do oleju opałowego uniemożliwia stosowanie tego paliwa do celów trakcyjnych, przy jednoczesnym zachowaniu jego pełnych właściwości opałowych.

Niemniej podkreślenia wymaga to, iż w chwili obecnej Ministerstwo Finansów nie może dokonać oceny skuteczności jego działania, gdyż aktualnie nie dysponuje wiedzą na temat wyników specjalistycznych badań ww. preparatu. Badania takie będą przeprowadzone wspólnie przez Ventures i Instytut Technologii Nafty w Krakowie. Wyniki badań wraz z wnioskami będą zatem podstawą do podjęcia decyzji o ewentualnym wdrożeniu przedmiotowej metody.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, iż odpowiedź na interpelację Pana Posła zostanie udzielona natychmiast po otrzymaniu niezbędnych informacji umożliwiających zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, iż resortowi finansów nie są znane straty Budżetu Państwa z tytułu wykorzystywania oleju opałowego niezgodnie z jego przeznaczeniem, są to straty niemożliwe do oszacowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Andrzeja Grzyba**

**w sprawie wyłączenia Zakładów Usług Leśnych
z grona przedsiębiorstw uprawnionych
do pomocy finansowej
z sektorowych programów operacyjnych (10303)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 22 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10303/05 w sprawie interpelacji posła Andrzeja Grzyba dotyczącej wyłączenia Zakładów Usług Leśnych z możliwości uzyskania dofinansowania w ramach Działania: Poprawa przetwórstwa i marketingu produktów rolnych w Sektorowym Programie Operacyjnym „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich”, uprzejmie informuję co następuje.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 8 września 2004 r. w sprawie Uzupełnienia Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006” (Dz. U. Nr 207, poz. 2117), w ramach Działania „Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych” możliwe jest dofinansowanie projektów związanych z przetwórstwem i marketingiem produktów rolnych objętych Załącznikiem I do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, z wyłączeniem produktów rybnych, leśnych i produktów pochodzących z krajów trzecich. Wynika to z faktu, iż według Rozporządzenia Rady (WE) z dnia 17 maja 1999 r. dotyczącego wsparcia rozwoju wsi przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej (1257/1999/WE) dofinansowanie przedsięwzięć dotyczących gospodarki leśnej zostało zaplanowane w ramach odrębnego rozdziału przedmiotowego rozporządzenia – Leśnictwo.

Pomoc finansowa w tym zakresie może dotyczyć następujących przedsięwzięć:

- inwestycji w lasach, mających na celu znaczne zwiększenie ich wartości ekonomicznej, ekologicznej i społecznej;
- inwestycji w celu poprawienia, racjonalizacji, zbierania, przetwarzania, sprzedaży produktów leśnych, jednakże inwestycje związane z użyciem drewna jako surowca są ograniczone do prac poprzedzających przetwórstwo przemysłowe;
- promocji nowych rynków dla zastosowania i sprzedaży produktów leśnych itd.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, iż wsparcie dla projektów dotyczących przetwarzania „żywych drzew” nie może być objęte pomocą finansową w ramach Działania Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych. W tej sytuacji jedyną możliwością wsparcia Zakładów Usług Leśnych w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego mogłoby potencjalnie być dokonanie zmian zapisów Programu w zakresie rozszerzenia jego zawartości o nowe działanie, adresowane do podmiotów działających w obszarze gospodarki leśnej. Niemniej jednak, zgodnie z procedurą przewidzianą w tym zakresie w Rozporządzeniu Rady (WE) Nr 1260/1999 wprowadzającym ogólne przepisy dotyczące Funduszy Strukturalnych oraz przepisami ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju, oznaczałoby to dokonanie bardzo daleko idących zmian w dokumentach programowych.

W związku z tym uprzejmie informujemy, iż Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi jako Instytucja Zarządzająca SPO nie dostrzega możliwości rozszerzenia grupy potencjalnych beneficjentów, zwłaszcza że obecne ogromne zainteresowanie Programem wskazuje na to, że środki finansowe przeznaczone na jego realizację będą niewystarczające.

Należy jednak podkreślić, iż w ramach nowej perspektywy finansowej na lata 2007–2013 w odniesieniu do wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w działaniu dotyczącym zwiększania wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej możliwe będzie potencjalne wsparcie mikroprzedsiębiorstw prowadzących działalność we wskazanym powyżej zakresie.

Z wyrazami szacunku

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

ministra gospodarki i pracy
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Andrzeja Grzyba

w sprawie wyłączenia Zakładów Usług Leśnych
z grona przedsiębiorstw uprawnionych do pomocy
finansowej z sektorowych programów
operacyjnych (10303)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem znak SPS-0202-10303/05 z dnia 22 czerwca 2005 r. w sprawie interpelacji posła Andrzeja Grzyba w sprawie wyłączenia Zakładów Usług Leśnych z grona przedsiębiorstw uprawnionych do pomocy finansowej z Sektorowych Programów Operacyjnych, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Sektorowy Program Operacyjny Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw, lata 2004-2005 (SPO-WKP), współfinansowany jest z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Środki publiczne przewidziane na realizację programu wynoszą 1,71 mld euro, z czego 1,25 mld euro pochodzi ze środków unijnych. Program skierowany jest głównie do sektora MSP. Zasady dotyczące udzielania wsparcia dla MSP określone są przez KE rozporządzeniem nr 70/2001 z dnia 21 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania artykułów 87 i 88 Traktatu o Wspólnocie Europejskiej do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (zmienione rozporządzeniem KE nr 364/2004 z dnia 25 lutego 2004 r.). Zgodnie z tym rozporządzeniem wsparcie dla działań inwestycyjnych przedsiębiorców nie może być udzielane na projekty dotyczące działalności w zakresie produkcji, przetwarzania i marketingu produktów wyszczególnionych w Załączniku I do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (załącznik ten dotyczy produktów rolnych). W Dziale 6 ww. Załącznika I wyszczególniona jest pozycja: „Żywe drzewa i inne rośliny; bulwy, korzenie i podobne; cięte i ozdobne liście”.

Biorąc pod uwagę powyższe, z zakresu wsparcia finansowego w ramach SPO-WKP są wyłączone takie działy, jak:

— gospodarka leśna obejmująca m.in. urządzenie, ochronę i zagospodarowanie lasu, utrzymywanie i powiększanie zasobów i upraw leśnych, pozyskiwanie drewna, z wyjątkiem skupu, pozyskiwanie żywicy, choinek, karpiny, kory, igliwia, zwierzyny oraz płodów runa leśnego;

— szkółkarstwo leśne obejmujące organizowanie i prowadzenie szkółek leśnych i produkcji materiału sadzeniowego;

— działalność usługowa związana z leśnictwem obejmująca m.in. usługi związane z urządzeniem lasu, ze szkółkami leśnymi, hodowlą lasu, ochroną lasu, a także usługi związane z pozyskiwaniem drewna, zrywka i podwozem oraz pozostała działalność usługowa związana z leśnictwem.

Mając na uwadze fakt, że Zakłady Usług Leśnych (przedsiębiorstwa należą do sektora MŚP) zajmują się m.in. wyrębem, obróbką i uprawą „żywych drzew”, pomoc dla tych przedsiębiorstw nie może być udzielana z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

W świetle wyżej podanych wyjaśnień korekta dokumentów programowych SPO-WKP w celu włączenia Zakładów Usług Leśnych do grona beneficjentów tego programu nie jest możliwa.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie działalności Rady do Spraw
Zrównoważonego Rozwoju (10304)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo nr SPS-0202-10304/05, dotyczące interpelacji posła Czesława Śleziaka w sprawie działalności Rady do Spraw Zrównoważonego Rozwoju, przesyłam poniższe informacje.

Rada do Spraw Zrównoważonego Rozwoju powołana została zarządzeniem Prezesa Rady Ministrów nr 107 z dnia 11 września 2002 r. i rozpoczęła swoją działalność na inauguracyjnym spotkaniu w maju 2003 r.

U genezy jej powstania stała się potrzeba odpowiedzi na międzynarodowe wyzwania i działania w zakresie zrównoważonego rozwoju. Zaliczyć do nich należy niewątpliwie zakończony we wrześniu 2002 roku Szczyt Ziemi w Johannesburgu, który stanowił jedno z największych wydarzeń politycznych zrealizowanych pod auspicjami ONZ. Przybycie szefów ponad stu państw sprawiło, że Szczyt stał się miejscem obrad nad najważniejszymi problemami ludzkości - ekologicznymi, ekonomicznymi i społecznymi. Dyskutowano o problemach, z jakimi społeczność światowa będzie miała do czynienia w najbliższych kilku dekadach.

Głównym wynikiem obrad było przyjęcie dokumentów ważnych dla zrównoważonego rozwoju świata: „Deklaracji politycznej” oraz „Planu Wdrożeń”. Dokumenty te określają wolę polityczną państw i organizacji w zakresie kontynuowania postanowień z Rio de Janeiro z 1992 r. i przejścia z fazy słów do fazy czynów.

Prezydent Aleksander Kwaśniewski w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej przyjął Deklarację, dając tym samym wyraz gotowości Polski do realizacji za-

sad zrównoważonego rozwoju, w tym zadań zawartych w „Planie Wdrożeń”.

Znaczącym impulsem do powstania koncepcji Rady do Spraw Zrównoważonego Rozwoju były obrady Rady Europy w Goeteborgu w czerwcu 2001 r., na których przyjęto propozycję Komisji Wspólnot Europejskich dotyczącą Strategii Zrównoważonego Rozwoju Unii Europejskiej. Główne hasło Strategii zostało sformułowane następująco: „Zrównoważona Europa dla lepszego świata”.

Ogólne założenia Strategii przekładają się na cały szereg konkretnych działań:

— zapewnienie zrównoważonego rozwoju przez kraje członkowskie UE. Dotyczy to zarówno Parlamentu Europy, jak i parlamentów krajów członkowskich;

— w ramach Unii Europejskiej konieczne jest zintegrowanie dotychczasowych polityk Komisji Europejskiej, Rady Europy i Parlamentu Europy. Integracja ma być dokonana w ramach przeglądu wspólnych polityk UE. Ta integracja ma również nastąpić w krajach członkowskich. Jest to szczególnie ważne w Polsce, gdzie nie było dotychczas dostatecznej integracji polityki ekologicznej państwa z politykami sektorowymi: rolnictwa, energetyki, transportu, jak i planowaniem przestrzennym;

— Strategia Zrównoważonego Rozwoju krajów członkowskich UE powinna uwzględniać efekty i skutki ekonomiczne, środowiskowe i społeczne. Oznacza to równorzędne traktowanie wymienionych trzech podstawowych elementów rozwoju. Ochrona środowiska przestaje być traktowana jako uciążliwy balast, stając się ważnym czynnikiem poprawy jakości życia człowieka;

— niezbędna jest reforma cen rynkowych usług i produktów. Przewiduje się obniżenie opodatkowania pracy, co ma zwiększyć liczbę zatrudnionych. Natomiast mają rosnąć ceny surowców i produktów energetycznych. Są to założenia tzw. zielonej reformy podatkowej;

— niezbędna jest zmiana polityki gospodarczej w zakresie subsydiów. Przewiduje się stopniowe odchodzenie od systemu subsydiów rolnych, rybackich, węglowych, transportowych;

— przewiduje się wzrost nakładów na naukę i technologię. Ma to doprowadzić do wizji społeczeństwa wiedzy. Problem ten jest szczególnie aktualny w Polsce. Nasze nakłady na naukę zaliczają się do najniższych w Europie i co gorsze, od szeregu lat mają tendencję spadkową (obecnie ok. 0,3% PKB);

— strategia zakłada podejmowanie działań - pracy wszystkich, na wszystkich szczeblach. Dotyczy to szczególnie rozwoju regionalnego i lokalnego.

Do przestrzegania zasad zrównoważonego rozwoju konieczne jest stworzenie warunków politycznych, prawnych i instytucjonalnych oraz ekologicznych. Od Szczytu Ziemi w Rio de Janeiro oraz powołania, jako efekt decyzji tego Szczytu, Komisji Trwałego Rozwoju ONZ w większości krajów powstały narodowe instytucje, których celem było koordynowanie wdrożenia dokumentów z Rio. Również w Polsce przez ostat-

nie lata powstawały różne organizacje mające na celu wdrożenie zrównoważonego rozwoju. W celu nadania większej rangi sprawom zrównoważonego rozwoju już na początku roku 2002 z inicjatywy Ministra Środowiska rozpoczęto prace w kierunku powołania ciała będącego organem doradczym Rządu i Prezesa Rady Ministrów. Jako rezultat tych prac przyjęto koncepcję Rady ds. zrównoważonego rozwoju przy Prezesie Rady Ministrów, która skupia przedstawicieli ministerstw lub urzędów centralnych (w randze podsekretarzy stanu lub wiceprezesów) oraz przedstawicieli organizacji społecznych, korporacji zawodowych i środowisk naukowych.

Do najważniejszych zadań Rady należy zaliczyć: opiniowanie pod względem zgodności z polityką zrównoważonego rozwoju nowych rozwiązań legislacyjnych, instrumentów ekologicznych i finansowych, rozwiązań instytucjonalnych i wreszcie nowych kierunków badań naukowych, a także ocena działań w zakresie rozwoju regionów, działań na polu międzynarodowym, projektów nowych zobowiązań międzynarodowych, opiniowanie strategicznych ocen oddziaływania na środowisko, a także stworzenie możliwości bieżącego wskaźnikowego monitorowania wprowadzenia idei zrównoważonego rozwoju w Polsce na poziomie gmin, powiatów i województw w celu określenia, czy plany i działania są zgodne i czy są skutecznie realizowane z zasadami zrównoważonego rozwoju.

Stan prawny. Idea zrównoważonego rozwoju znalazła swoje miejsce w ustawie zasadniczej, która w art. 5 podkreśla, iż Rzeczpospolita Polska zobowiązana jest zapewnić ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju. Do zasady zrównoważonego rozwoju nawiązuje w sposób bardziej szczegółowy ustawa - Prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2002 r. gdzie w art. 8 ustawy Prawo ochrony środowiska wskazuje się, iż polityki, strategię, plany lub programy dotyczące w szczególności przemysłu, energetyki, transportu, telekomunikacji, gospodarki wodnej, gospodarki odpadami, gospodarki przestrzennej, leśnictwa, rolnictwa, rybołówstwa, turystyki i wykorzystywania terenu powinny uwzględniać zasady ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju. Ponadto, zgodnie z art. 71 ust. 1 zasady ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju stanowią podstawę do sporządzania i aktualizacji koncepcji, strategii, planów i studiów zagospodarowania przestrzennego kraju, województw i gmin. Uwzględniając transpozycję dyrektywy 2001/42/EC w sprawie ocen oddziaływania pewnych planów i programów na środowisko, ustawa Prawo ochrony środowiska przewiduje postępowanie w sprawie ocen oddziaływania na środowisko skutków realizacji planów i programów. Te strategiczne oceny oddziaływania zapisane zostały w art. 41 i uwzględniają cele środowiskowe, społeczne i gospodarcze, a więc stanowią ważny element kształtowania zrównoważonego rozwoju. Na poziomie UE wprowadza się również strategiczne oceny oddziaływania dla dokumentów unijnych. Dokumentem określającym długo- i krótkoterminowe cele w osiągnięciu przez Pol-

skę zrównoważonego rozwoju jest „Strategia Zrównoważonego Rozwoju Polski do 2025 roku”. Powyższe wymagania aktów prawnych i dokumentów strategicznych uzasadniają konieczność utrzymania stałego rozwiązania instytucjonalnego na poziomie krajowym odpowiadającego podobnym instytucjom na poziomie międzynarodowym.

Istotą narodowych społeczno-rządowych ciał doradczych w zakresie zrównoważonego rozwoju jest również współpraca z funkcjonującymi na poziomie międzynarodowym radami, forami, komisjami i grupami zajmującymi się zrównoważonym rozwojem. Na poziomie Unii Europejskiej nie powołano jeszcze stałej rady ds. zrównoważonego rozwoju. Jednakże w DG ds. Środowiska funkcjonuje osobny Departament ds. Zrównoważonego Rozwoju i Integracji (DG Environment G) odpowiedzialny za integrację aspektów ochrony środowiska z polityką społeczną i gospodarczą, a także w Europie działa nieformalne stowarzyszenie rad zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska. Na wiosenne szczyty Rady UE przygotowywane są raporty monitorujące postępy w kierunku osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju na podstawie zestawu wskaźników strukturalnych. Na poziomie UE za przygotowanie tego raportu odpowiada Eurostat we współpracy z Europejską Agencją Środowiska. EAŚ jest kolejną strukturą UE, która w swojej strategii działania odwołuje się do zasad zrównoważonego rozwoju, kierując się w szczególności integracją polityk sektorowych i środowiska, tj.: transport, energetyka czy rolnictwo.

Polska jako członek OECD, poprzez Radę, powinna jednocześnie włączyć się w stałą współpracę z odpowiednimi strukturami OECD zajmującymi się wdrażaniem strategii ZR, takimi jak utworzone w strukturach Rady OECD stałe Forum ds. ZR oraz Grupa Ad Hoc ds. ZR, w ramach której do roku 2006 będą odbywały się wysokiej rangi spotkania Ekspertów ds. Zrównoważonego Rozwoju.

Istotną kwestią jest zatem możliwość realizacji ww. współpracy w obecnej formule funkcjonowania Rady, w której zakres działania nie w pełni odpowiada planom i strategiom wynikającym z naszych zobowiązań międzynarodowych w zakresie wdrażania zasad zrównoważonego rozwoju.

Dotychczasowe rozwiązania dotyczące Rady do Spraw Zrównoważonego Rozwoju. Zasady działania Rady do Spraw Zrównoważonego Rozwoju opierają się na dwóch podstawowych dokumentach: na wspomnianym już zarządzeniu nr 107 Prezesa Rady Ministrów, które określa skład przedstawicielski Rady, jej podstawowe zadania, ustala kadencję Rady zgodną z kadencją Sejmu, określa zasady powoływania i odwoływania członków Rady, oraz uchwalonym przez Radę i zatwierdzonym przez Prezesa Rady Ministrów regulaminie.

Organami rady są: Przewodniczący Rady i Prezydium Rady, w skład którego wchodzi Przewodniczący, wiceprzewodniczący i sekretarz Rady. Prezydium Rady ma za zadanie organizować pracę Rady. Posie-

dzenia zwołuje Przewodniczący Rady, a posiedzenia Rady odbywają się nie rzadziej niż dwa razy do roku. Uchwały zapadają większością głosów w obecności ponad połowy składu (tj. 19 członków). Regulamin może być zmieniony na posiedzeniu Rady kwalifikowana większością głosów.

Z oceny dotychczasowej pracy Rady, a także przedstawionych powyżej rozwiązań organizacyjnych wynika, że funkcjonowanie Rady jest w znaczny sposób utrudnione. 18 spośród 37 członków Rady pełni odpowiedzialne funkcje w aparacie państwowym i ze względu na swoje rozliczne obowiązki i mimo znacznego wyprzedzenia w powiadamianiu o spotkaniach Rady nie są w stanie w pełnym składzie uczestniczyć w posiedzeniach Rady. Ma to swoje implikacje w osiągnięciu właściwego quorum i możliwości podejmowania uchwał.

Istotną sprawą dla właściwego funkcjonowania Rady jest powoływanie nowych członków Rady w miejsce odwołanych wiceministrów. Zarówno zarządzenie, jak i regulamin nie rozwiązuje tych spraw jednoznacznie i pozwala na duży margines interpretacyjny.

Oczekiwania wobec Rady. Członkowie Rady - szczególnie przedstawiciele świata nauki oraz organizacji społecznych, niejednokrotnie wyrażali swoje opinie dotyczące funkcjonowania Rady i zadań, jakie Rada powinna wypełniać. Ogólnie postulaty te można pogrupować w następujące obszary zainteresowań:

- a. Zmiany struktury i organizacji prac Rady,
- b. Cele i zadania Rady,
- c. Rola i usytuowanie Rady,
- d. Usprawnienie prac Rady.

Ad. a

Organizacje społeczne wyrażają swoje zaniepokojenie zbyt małym „uspłecznieniem” Rady. Skład Rady wg tych środowisk powinien być rozszerzony o większą grupę NGO przy jednoczesnym ograniczeniu przedstawicieli urzędów centralnych. Zwłaszcza podnoszona jest sprawa reprezentowania niektórych resortów przez dwóch przedstawicieli. Praktyka wykazała, że oprócz Ministerstwa Środowiska w posiedzeniach Rady nigdy nie uczestniczyło dwóch przedstawicieli z danego Ministerstwa.

Wnoszono również uwagi, aby w organach Rady mocniej był reprezentowany resort Gospodarki. Należy zaznaczyć, że w przyjętych dotychczasowych rozwiązaniach we władzach Rady, tj. Prezydium było dwóch przedstawicieli resortu środowiska i jeden z Ministerstwa Infrastruktury.

Członkowie Rady reprezentujący organizacje społeczne wielokrotnie podnosili sprawę rozszerzenia składu Prezydium Rady o przedstawicieli środowisk społecznych i gospodarczych, a także zwiększenia liczby wiceprzewodniczących Rady.

Prezentowano też pogląd, aby spotkania Rady odbywały się raz na kwartał, co umożliwiłoby bardziej systematyczną pracę Rady.

Ze względu na absencję wielu członków Rady wynikającą z wysokiej rangi osób w niej zasiadających rozważano możliwość jednorazowego upoważnienia

pracowników resortów do reprezentowania wiceministrów na posiedzeniach Rady.

Ad b

Celem Rady powinno być opiniowanie strategicznych dokumentów dotyczących rozwoju kraju, a także podejmowanie inicjatyw w obszarach uznanych za istotne dla zrównoważonego rozwoju. Członkowie zgłaszali następujące tematy, na których Rada powinna się skupić na:

— informacjach podstawowych zrównoważonego rozwoju,

— wdrażaniu modelu zrównoważonego rozwoju w sektorach komunalno-bytowym i budownictwa, narodowym programie wspierania zrównoważonego rozwoju w sektorze komunalno-bytowym,

— społecznym monitoringu wdrażania zrównoważonego rozwoju, zestaw ze wskaźników zrównoważonego rozwoju,

— wykładni zrównoważonego rozwoju na potrzeby planów zagospodarowania przestrzennego oraz programów ochrony środowiska na szczeblu wojewódzkim,

— ocenie spójności programów ochrony środowiska z zasadą zrównoważonego rozwoju oraz integracji gospodarki przestrzennej z ochroną środowiska,

— wskaźnikach jakości życia i ekorozwoju oraz krańcowych progach przyrodniczych, zgodnościach Strategii Rozwoju Polski 2025, Polityki Ekologicznej Państwa, Polityki Klimatycznej, Narodowego Planu Rozwoju z zasadami zrównoważonego rozwoju,

— analizie kosztów planu zrównoważonego rozwoju,

— inicjatywie mającej na celu powołanie instytucji koordynującej kwestie planowania przestrzennego kraju,

— kryteriach oceny gmin pod kątem wypełniania przepisów ochrony środowiska,

— określeniu przeszkód w egzekwowaniu przepisów środowiskowych.

Zdaniem wielu członków Rady, Rada powinna głównie opiniować projekty polityk ekologicznych, sektorowych, a także Narodowy Plan Rozwoju.

Ad c

W nawiązaniu do postulatów przedstawionych powyżej podnoszono, aby usytuować Radę przy „bardziej siłowym” tj. Ministerstwie Gospodarki, lub większej reprezentacji sektora gospodarczego we władzach Rady

Podnoszono również sprawę kadencyjności Rady. Prezentowany był pogląd, że Rada powinna być ciałem stałym z wyznaczonym 4-6 letnim okresem kadencji. Przy czym połowa członków Rady (pochodzących z klucza społecznego) powinna być odnawiana po upływie połowy kadencji Rady. W ten sposób każdy urzędujący Prezes Rady Ministrów mógłby zachować możliwość częściowego kształtowania Rady przy zachowaniu stabilności i ciągłości pracy Rady.

Ad d

Propozycje polepszenia funkcjonowania Rady idą w kierunku lepszego „oprządkowania” Rady oraz stworzenia właściwej infrastruktury dla prac Rady.

Postulowano utworzenie 3-4 grup roboczych ds. polityk sektorowych złożonych z członków Rady lub przedstawicieli właściwych Ministerstw działających z upoważnienia właściwych Ministrów, które wypracowywałyby opinie i stanowiska na posiedzenia Rady.

Grupy robocze mogłyby być nadzorowane przez właściwych wiceministrów, a zwłaszcza wiceprzewodniczących Rady.

Poruszono również sprawę utworzenia strony internetowej lub, w terminie późniejszym, portalu Rady Zrównoważonego Rozwoju. Pomogłoby to znacznie w rozpowszechnianiu informacji o pracach Rady Zrównoważonego Rozwoju, jak i prowadzenia konsultacji i zbieraniu opinii.

Powyżej zarysowane wnioski i zastrzeżenia były powodem, dla którego nowy minister środowiska polecił w maju 2004 r. przygotowanie nowej koncepcji funkcjonowania Rady. Oto jej zasadniczy zarys:

Podstawowe założenia zmian w zarządzeniu prezesa rady ministrów nr 107 oraz omówienie propozycji nowych rozwiązań

Głównymi celami proponowanych zmian są:

- a) umożliwienie ciągłej pracy Rady Zrównoważonego Rozwoju w przypadku odwołań ze stanowisk Ministrów i Podsekretarzy Stanu członków i Przewodniczących Rady,
- b) zapewnienie stabilnej pracy Rady niezależnie od zmiany opcji politycznych,
- c) wzmocnienie roli sektora gospodarczego,
- d) zwiększenie udziału w pracach Rady przedstawicieli organizacji społecznych,
- e) usprawnienie funkcjonowania Rady.

Wydaje się, że realizacja powyższych celów jest możliwa poprzez wprowadzenie w zarządzeniu nr 107 następujących zapisów:

Ad a)

W § 3 wprowadzenie ustępu 5, który mówi: Członkostwo w Radzie wygasa w przypadku odwołania członka Rady przez Prezesa Rady Ministrów z pełnionej funkcji, wymienionych w §2 ust 1 pkt 1-4, oraz rozszerzenie ustępu 8 poprzez wprowadzenie zapisu: „W przypadku wygaśnięcia członkostwa w Radzie lub odwołania członka Rady przed upływem kadencji, o której mowa w ust. 6 i 7, Prezes Rady Ministrów powołuje nowego członka Rady na okres do końca tej kadencji na wniosek Przewodniczącego Rady, a w przypadku jego braku (odwołania z pełnionej funkcji) na wniosek Ministra Środowiska (Ministra Gospodarki)”.

Powyższe zapisy wprowadzają pewien automatyzm w pełnieniu funkcji członka lub Przewodniczącego Rady w grupie osób będących jednocześnie na stanowiskach szefów resortów lub podsekretarzy stanu. W przypadku ich odwołania z pełnionej funkcji politycznej ich członkostwo w Radzie wygasa. Z kolei odwołanie Przewodniczącego Rady ze stanowiska Przewodniczącego daje właściwemu Ministrowi możliwość czasowego zastąpienia Przewodniczącego Rady.

Ad b)

Zapewnienie stabilności pracy Rady może zapewnić zapis wprowadzający kadencję Rady na okres 5 lat

(np. z dniem 01.01.2006) z jednoczesnym zapewnieniem odnawialności składu Rady w połowie jej kadencji. Odnosiłoby się to do jedenastu członków Rady – przedstawicieli organizacji społecznych, naukowych i zawodowych wymienionych w § 2 ust. 3 pkt 1-2 i 4-7.

Tak więc kadencyjność Rady miałaby charakter następujący:

— grupa 17 członków Rady pełniących funkcje w administracji publicznej, tj. Ministrowie i Podsekretarze Stanu na okres powołania na powyższe stanowiska przez Prezesa Rady Ministrów (w większości przypadków okres ten powinien pokrywać się z okresem kadencji Sejmu),

— sekretarz Rady na czas określony przez Przewodniczącego Rady,

— grupa 23 członków Rady: przedstawiciele organizacji społecznych i zawodowych, świata nauki, powoływanych na okres 5 lat, przy czym 11 z nich byłoby powoływanych w połowie kadencji Rady.

Powyższe rozwiązanie pozwalałoby na zachowanie części Rady (minimum 11 osób) przynajmniej w okresie 5-letnim, dając tym samym warunki do kontynuacji rozpoczętych wcześniej prac.

Ad c)

Wzmocnienie roli sektora gospodarczego w projekcie rozporządzenia ma miejsce w dwóch aspektach: poprzez zwiększenie liczby członków Rady reprezentujących przedsiębiorców oraz właścicieli gospodarstw rolnych a także powołanie na wiceprzewodniczącego bądź opcjonalnie - na przewodniczącego Rady - przedstawiciela Ministra Gospodarki.

Wydaje się, że te działania podniosłyby rangę sektora gospodarki w pracach Rady.

Ad d)

W celu zwiększenia udziału w pracach Rady przedstawicieli pozarządowych zaproponowano dokonanie następujących zmian w strukturze Rady: liczbę członków Rady ustalić na poziomie 41 w tym 22 reprezentujące organizacje pozarządowe, 1 sekretarz Rady - urzędnik służby cywilnej, 1 przedstawiciel NFOŚiGW oraz 17 przedstawicieli administracji publicznej w randze Ministra (przewodniczący) sekretarzy, podsekretarzy stanu oraz 1 wiceprezesa urzędu centralnego. W rozporządzeniu zaproponowano wykreślenie przedstawicieli m.in. MSZ i UOKiK oraz zmniejszenie ilości przedstawicieli środowiska i infrastruktury.

Ad e)

W usprawnieniu funkcjonowania Rady powinny pomóc propozycje następujących zmian organizacyjnych:

— wprowadzenie funkcji drugiego zastępcy Przewodniczącego Rady. Wydaje się, że stanowisko to byłoby pomocne w pracy Przewodniczącego Rady, stwarzając właściwy balans w priorytetach zadań, jakie ma utrzymać Przewodniczący w ramach Rady,

— rozszerzenie składu Prezydium do 6 członków, zwiększając o 3 - 4 członków Prezydium, wybieranych przez Radę spośród przedstawicieli organizacji pozarządowych,

— zwiększenie minimalnej ilości posiedzeń Rady z 2 do 3 rocznie.

Również należałoby określić ramy finansowania Rady oraz sekretariatu. W chwili obecnej finansowanie tych dwóch ciał jest praktycznie bezkosztowe i wynosi około 2 tysięcy złotych rocznie.

Przeprowadzona analiza kosztów funkcjonowania Rady pozwala stwierdzić, że konieczne jest zapewnienie rocznie sumy w przedziale 60 000 - 90 000 zł, z czego:

- na utrzymanie sekretariatu Rady około 5000 zł; jeśli sekretariat będzie prowadzony w ramach dodatkowych zadań przez pracowników MŚ lub GIOŚ (opcjonalnie przez pracowników Ministerstwa Gospodarki) lub ~30 000 zł; jeśli zostanie utworzone dodatkowe stanowisko asystenta,

- na współpracę międzynarodową ~30 000 zł,

- na organizację stron internetowych ~10 000 zł, jeśli będzie to zadanie zlecane przez sekretariat,

- na zlecenie ekspertyz i opinii ~30 000 zł,

- zwrot delegacji członkom Rady spoza Warszawy ~ 3000 zł.

Podsumowanie. Przedstawione propozycje wynikają z przedstawianych na posiedzeniach Rady opinii, a także uwag zgłaszanych bezpośrednio do Sekretariatu Rady. Propozycje zmian dotyczą głównie uwzględnienia postulatu zwiększenia reprezentacyjności ze strony organizacji pozarządowych, a także poprawienia funkcjonowania Rady.

Należy zaznaczyć, że ze względu na specyfikę Rady oraz jej skład nie wydaje się możliwe, aby członkowie Rady byli w stanie zajmować się wszystkimi sprawami związanymi ze zrównoważonym rozwojem, a zwłaszcza tymi rozwiązaniami legislacyjnymi, które wymagają tzw. szybkiej ścieżki legislacyjnej. Rada powinna koncentrować się na dokumentach strategicznych, opracowywanych w dłuższym okresie czasu.

Do niewątpliwych sukcesów Rady zaliczyć należy inicjatywę dokonania przeglądu zobowiązań Polski wynikających z postanowień zawartych w „Planie działań” Szczytu Ziemi w Johannesburgu (program wdrażania).

Również z inicjatywy Rady przesłano do Sekretariatu Światowego Szczytu Społeczeństwa Informacyjnego (Genewa 2003) propozycje powołania - w ramach ONZ - Światowego Centrum Strategii Trwałego Rozwoju.

Obecny skład Rady. Po zmianie rządu w maju 2004 r. nowy minister, który zgodnie z Zarządzeniem jest Przewodniczącym Rady, nie wystąpił do Prezesa Rady Ministrów o powołanie nowych jej członków (w tym Przewodniczącego). Powodem tego było oczekiwanie na nową koncepcję funkcjonowania Rady.

Tym samym większość członków Rady, reprezentujących działy administracji rządowej, którzy zastąpili dotychczasowych przedstawicieli w Radzie, nie otrzymała formalnego aktu powołania do składu Rady.

Obecny skład rady przedstawia tabela nr 1, str. 207.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Odpowiedź

ministra gospodarki i pracy - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na interpelację posła Czesława Śleziaka

w sprawie bezrobocia w III Rzeczypospolitej (10305)

Szanowny Panie Marszałku! W załączeniu przekazuję na Pana ręce odpowiedź na interpelację posła Czesława Śleziaka w sprawie bezrobocia w III Rzeczypospolitej, przesłaną przy piśmie Pani Olgi Iwaniak, Podsekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, z 27 czerwca 2005 r., znak: DPS-DM-4401-1458/05. Poniżej odpowiadam na pytania uszeregowane jak w interpelacji oraz dodatkowo załączam tabele statystyczne, ilustrujące całość zagadnienia.*)

Ad 1 i 2. W końcu 1992 r. w urzędach pracy zarejestrowane były 2509342 osoby bezrobotne ogółem, w tym 1134093 osoby pozostające bez pracy powyżej 12 miesięcy, co stanowiło 45,2% ogółu zarejestrowanych bezrobotnych. Do końca III kwartału 1994 r. poziom długotrwałego bezrobocia systematycznie wzrastał. W końcu lipca 1994 r. stopa bezrobocia osiągnęła maksymalną wówczas wartość 16,9%, a liczba zarejestrowanych bezrobotnych zbliżyła się do 3 mln. Przyczyną niezwykle wyraźnego wzrostu poziomu bezrobocia w początkowym okresie istniejącego zjawiska były niewątpliwie z jednej strony obowiązujące liberalne przepisy ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, umożliwiające nawet osobom nigdy niepracującym otrzymanie statusu bezrobotnego oraz prawa do zasiłku, z drugiej – dokonujące się przemiany gospodarcze, restrukturyzacja, prywatyzacja i upadek nierentownych przedsiębiorstw powodowały spadek liczby pracujących. W latach 1990–1993 liczba pracujących w gospodarce narodowej zmniejszyła się o 2628 tys. osób, a tendencja malejącego popytu na siłę roboczą została zahamowana dopiero w 1994 r.

Począwszy od IV kwartału 1994 r. liczba bezrobotnych, w tym także pozostających bez pracy powyżej 12 miesięcy zaczęła zmniejszać się i sytuacja ta trwała w zasadzie do końca 1998 r. W tym okresie niewielki wzrost poziomu długotrwałego bezrobocia odnotowano jedynie w II kwartale 1996 r. (wzrost o 6,4%), IV kwartale 1997 r. (wzrost o 2,4%) oraz I kwartale 1998 r. (wzrost o 1,5%).

Pozytywne zmiany dokonujące się na rynku pracy w tym czasie w zakresie popytu na siłę roboczą niewątpliwie wiązały się z trwającym wzrostem gospodarczym zauważalnym między innymi na podstawie systematycznego wzrostu produktu krajowego brutto (według danych Głównego Urzędu Statystycznego: w 1993 r. PKB wzrósł o 3,8%, w 1994 r. o 5,2%, w 1995 r. o 7,0%, w 1996 r. o 6,0%, w 1997 r. o 6,8%). Dodatkowo, na zmniejszenie się poziomu bezrobocia, w tym także bezrobocia długotrwałego, istotny wpływ miał

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Tabela nr 1

Lp.	Imię i Nazwisko	Adres	Telefon/Fax
1.	Minister Środowiska	Ministerstwo Środowiska ul. Wawelska 52/54 00-922 Warszawa	57 92 400
2.	Andrzej Bratkowski Podsekretarz Stanu Wiceprzewodniczący Rady	Ministerstwo Infrastruktury ul. Chałubińskiego 4/6 00-928 Warszawa	661 80 05 628 17 18
3.	(wakat)	Ministerstwo Środowiska Ul. Wawelska 52/54 00-922 Warszawa	
4.	Piotr Sawicki Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Finansów ul. Światokrzyska 12 00-916 Warszawa	tel./fax. 827 16 56
5.	Irena Herbst Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Gospodarki i Pracy ul. Nowogrodzka 1/3/5 00-513 Warszawa	tel. 693 52 56 fax. 693 40 08
6.	Jakub T. Wolski Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Spraw Zagranicznych Al. J. Ch. Szucha 23 00-580 Warszawa	tel./fax. 523 92 74
7.	Jerzy Mazurek Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji ul. Batorego 5 02-514 Warszawa	tel. 661 86 36 fax. 661 88 28 mazurek.j@mswia.gov.pl
8.	Marek Szczepański Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Gospodarki i Pracy ul. Nowogrodzka 1/3/5 00-513 Warszawa	tel./fax. 661 01 90
9.	Maciej Górski Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Obrony Narodowej ul. Klonowa 1 00-909 Warszawa	tel. 826 98 99 fax. 826 98 99 fax. Kancelaria 68 74 189
10.	Ryszard Krystek Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Infrastruktury ul. Chałubińskiego 4/6 00-928 Warszawa	tel./fax. 630 11 52
11.	Józef J. Pilarczyk Minister	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi ul. Wspólna 30 00-930 Warszawa	tel. 623 15 16 fax. 623 10 07
12.	(wakat)	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi ul. Wspólna 30 00-930 Warszawa	
13.	Zdzisław Hensel Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu Al. Szucha 25 00-918 Warszawa	tel./fax. 629 24 07
14.	Maciej Klimczak Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Kultury Krakowskie Przedmieście 15/17 00-071 Warszawa	tel. 421 03 41 fax. 826 77 22
15.	Witold Górski Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Infrastruktury ul. Chałubińskiego 4/6 00-928 Warszawa	tel./fax. 621 51 69
16.	Wacława Wojtala Podsekretarz Stanu	Ministerstwo Zdrowia ul. Miodowa 15 00-952 Warszawa	tel. 831 21 23 fax. 634 95 40
17.	Barbara Janik Wiceprezes	Rządowe Centrum Studiów Strategicznych ul. Wspólna 4 00-926 Warszawa	
18.	(wakat)	Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów pl. Powstańców Warszawy 1 00-950 Warszawa	tel./fax. 827 16 25
19.	Jolanta Sulińska Przedstawiciel	Krajowa Izba Gospodarcza ul. Trębacka 4 00-074 Warszawa	tel. 630 96 00 fax. 827 46 73
20.	Andrzej Malinowski Prezydent	Konfederacja Pracodawców Polskich ul. Kredytowa 3 00-056 Warszawa	tel. 828 84 31 fax. 828 84 37 kpp@kpp.org.pl

21.	Grzegorz Pasieka Prezes	Zarząd Polskiej Izby Ekologii ul. Warszawska 3 40-009 Katowice	tel. 032 253 51 55 fax. 032 253 51 55 0501 05 29 79
22.	Jan K. Ardanowski Prezes	Krajowa Rada Izb Rolniczych ul. Wspólna 30 00-930 Warszawa	tel. 623 21 65, 629 28 93 fax. 623 11 55, 623 23 01
23.	Andrzej Kostrzewski Członek Zespołu Nauk Biologicznych Nauk o Ziemi i Ochrony Środowiska Komitetu Badań Naukowych	Instytut Badań Czwartorzędu i Geoekologii, Uniwersytet im. Mickiewicza ul. Fredry 10 61-701 Poznań	tel. 061 829 45 69 fax. 061 853 0234
24.	Bogdan Ney Członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk	Centrum Upowszechniania Nauki PAN Pl. Defilad 1 00-901 Warszawa	tel. 656 65 45 fax. 620 06 21
25.	Jan Hawrylewicz Prezes Zarządu	Narodowy Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej ul. Konstruktorska 3a 02-673 Warszawa	tel./fax. 853 37 40
26.	Andrzej Kassenberg Przedstawiciel ekologicznych organizacji pozarządowych	Instytut na rzecz Ekorozwoju ul. Nabelaka 15 lok. 1 00-743 Warszawa	tel. 851 04 02 fax. 851 04 00 a.Kassenberg@iue-isd.org.pl
27.	Mariusz Kistowski Przedstawiciel ekologicznych organizacji pozarządowych	Uniwersytet Gdański Katedra Geografii Fizycznej i Kształtowania Środowiska ul. Dmowskiego 16a 80-246, Gdańsk	tel. 058 341 00-61 w. 36 fax. 058 346 03 16 geomk@univ.gda.pl
28.	Piotr Rymarowicz Przedstawiciel ekologicznych organizacji pozarządowych	Towarzystwo na rzecz Ziemi ul. Zamkowa 1/50 32-600 Oświęcim	tel. 0601 07 37 37 fax. 033 844 19 34
29.	Jadwiga Kopeć Przedstawiciel strony samorządowej Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego	Dyrektor Wydziału Ochrony Środowiska Urząd Miasta Gdańska ul. Nowe Ogrody 8/12 80-805 Gdańsk	tel. 058 323 64 15 fax. 058 301 80 99 jadwigakopec@pt.pl ciee@ciee.most.org.pl
30.	Aureliusz Mikłaszewski Przedstawiciel Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Solidarność	NSZZ „Solidarność” Prezydium Komisji Krajowej ul. Swobodna 14m 12 50-088 Wrocław	tel. 071 320 68 62 fax. 071 344 81 23
31.	Andrzej Szczepański Przedstawiciel Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych	Federacja Związków Zawodowych Pracowników Drobnarstwa skr. poczt. 3021 40-424 Katowice	tel. 032 212 87 00 fax. 032 212 87 01 0 501 166 382
32.	Piotr Szkudlarek Przedstawiciel Związków Zawodowych Pracowników Poczty	Ogólnopolska Reprezentacja Związków Zawodowych Pracowników Poczty ul. gen. Bohaterewicza 1 m15 03-982 Warszawa	tel. 0601 80 40 18 szkudlarek@hoga.pl
33.	Tadeusz Borys Przedstawiciel Fundacji Ekonomistów Środowiska i Zasobów Naturalnych	Fundacja Ekonomistów Środowiska i Zasobów Naturalnych ul. Wołkowa 30 58-500 Jelenia Góra	tel. d. 075 752 59 21 tel. 075 753 82 57 tborys@oscar.ae.jgora.pl
34.	Adam Kowalewski Przedstawiciel sekretariatu „Habitat” oraz Stowarzyszenia Architektów Polskich	ul. Klonowa 2a 05-506 Lesznowola gm. Lesznowola	tel. 827 87 12 fax. 827 87 13
35.	Bartosz Winiecki Prezes	Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna Al. Przyjaciół 1 lok 2 00-565 Warszawa	tel. 622 09 55 fax. 628 93 35
36.	Zygmunt Ziobrowski Prezes	Krajowa Rada Izby Urbanistów ul. Mokotowska 4/6 00- 641 Warszawa	tel. 012 422 85 36 fax. 012 422 50 33
37.	Marek Mroczkowski Dyrektor Generalny	Główny Inspektorat Ochrony Środowiska ul. Wawelska 52/54 00-922 Warszawa	tel. 825 98 15 fax. 825 98 15

wzrost liczby ofert pracy, a tym samym wzrost liczby bezrobotnych podejmujących pracę.

Poza sytuacją gospodarczą kraju również aktywna polityka państwa, polegająca m.in. na wprowadzeniu w życie nowych rozwiązań prawnych oraz instrumentów, których podstawowym celem było zwiększenie aktywności bezrobotnych w poszukiwaniu zatrudnienia, przyczyniła się do poprawy sytuacji na rynku pracy. W wyniku, w latach 1994-1998 liczba pracujących wzrosła o 1160 tys. osób, przy czym liczba pracujących w sektorze publicznym zmniejszyła się o 1389 tys. osób. W tym samym okresie liczba zarejestrowanych bezrobotnych zmniejszyła się do poziomu 1831351 osób w końcu 1998 r. Konsekwencją zmian w poziomie bezrobocia był również spadek liczby osób długotrwale bezrobotnych. Odnotowany został wówczas najniższy poziom długotrwałego bezrobocia, w ewidencji urzędów pracy zarejestrowanych było 739625 osób pozostających bez pracy powyżej 12 miesięcy i stanowili oni 40,4% ogółu zarejestrowanych.

W latach 1994-1996 systematycznie wzrastała liczba osób bezrobotnych podejmujących pracę. Na 3666189 osób, które w tym okresie podjęły pracę, najwięcej osób uzyskało zatrudnienie w 1996 r. – 1304665 osób. W ramach prac interwencyjnych w ciągu tych 3 lat zatrudniono 518576 osób, w tym 260875 osób długotrwale bezrobotnych, a roboty publiczne podjęło 323475 osób, w tym 168201 pozostających bez pracy powyżej 12 miesięcy.

W 1997 r. natomiast pracę podjęło już 45716 osób mniej niż w roku poprzednim, a jeszcze większy spadek liczby osób podejmujących pracę zanotowano w roku 1998, kiedy to z powodu podjęcia pracy z ewidencji urzędów pracy wyłączono 235496 osób mniej niż w 1997. Prace interwencyjne i roboty publiczne podjęło 247017 osób, w tym 73128 osób pozostających bez pracy powyżej 12 miesięcy. Wpływ na zmniejszenie się liczby bezrobotnych podejmujących pracę miało spowolnienie tempa wzrostu gospodarczego. Jednocześnie w 1998 r. nastąpił spadek zatrudnienia w sektorze przedsiębiorstw, co znalazło odzwierciedlenie w spadku liczby ofert pracy do 761063 ofert, tj. spadek o 154764 oferty w odniesieniu do 1997 r. Kolejne lata przyniosły dalszy spadek liczby zgłoszonych do urzędów pracy wolnych miejsc pracy.

W zasadzie od I kwartału 1999 r. do końca I kwartału 2003 r. poziom bezrobocia ogółem, w tym bezrobocia długotrwałego, systematycznie rósł. Niewielkie spadki liczby bezrobotnych pozostających bez pracy powyżej 12 miesięcy wystąpiły w końcu II kwartału 2000 r. oraz w końcu II kwartału 2002 r., przy czym poziom długotrwałego bezrobocia wzrastał znacznie szybciej niż poziom bezrobocia ogółem, a odnotowywane spadki wśród długotrwale bezrobotnych były znacznie niższe niż w populacji bezrobotnych ogółem.

W 1999 r. wystąpiło osłabienie tempa wzrostu gospodarczego. Według danych Głównego Urzędu Statystycznego w 1999 r. PKB wzrósł o 4,1% (wobec 4,8% w 1998 r.), a poziom zatrudnienia w gospodarce narodowej spadł do 15,9 mln osób. W końcu 1999 r. liczba bez-

robotnych wzrosła do 2349805 osób, a liczba długotrwale bezrobotnych zwiększyła się do 908321 osób.

W 2000 r. tempo wzrostu PKB nadal spadało (do 4%) i odnotowano spadek populacji pracujących do 15,5 mln osób. Jednocześnie w końcu 2000 r. liczba bezrobotnych wzrosła do 2702576 osób i wówczas to stopa bezrobocia wynosiła 15,1%. Warto podkreślić, że w końcu 2000 r. w rejestrach urzędów pracy było 352771 osób więcej niż w końcu 1999 r. W końcu grudnia 2000 r. w ewidencji bezrobotnych zarejestrowane były 1207192 osoby pozostające bez pracy powyżej 12 miesięcy. W ciągu roku poziom długotrwałego bezrobocia zwiększył się o 32,9% (tj. o 298871 osób), przy wzroście bezrobocia ogółem o 15%.

W 2001 r. realny wzrost produktu krajowego brutto był jeszcze niższy i wyniósł 1,0%. W końcu grudnia 2001 r. liczba pracujących ogółem w gospodarce narodowej wyniosła ok. 15,0 mln osób i była o 3,2% niższa niż przed rokiem. W końcu 2001 r. w urzędach pracy zarejestrowanych było 3115056 osób, tj. o 15,3% osób więcej niż przed rokiem. W tym samym okresie liczba pozostających bez pracy powyżej 12 miesięcy zwiększyła się do 1506062 osób, tj. wzrosła o 24,8%. Od tego momentu poziom długotrwałego bezrobocia nie spada poniżej 1,5 mln.

Dopiero w 2002 r. tempo wzrostu gospodarczego w kraju nieznacznie wzrasta, a w kolejnych kwartałach odnotowywano stopniową poprawę dynamiki gospodarczej. W końcu grudnia 2002 r. liczba pracujących ogółem w gospodarce narodowej wyniosła ok. 14,9 mln osób. Niższa była dynamika wzrostu bezrobocia ogółem, a w tym również długotrwałego. W końcu 2002 r. w ewidencji bezrobotnych znajdowało się 3216958 osób. Wskaźnik dynamiki wzrostu liczby bezrobotnych wyniósł 3,3%, natomiast dynamika wzrostu długotrwale bezrobotnych wyniosła 9,3% – 1645876 osób pozostawało bez pracy powyżej 12 miesięcy.

Według szacunków Głównego Urzędu Statystycznego wzrost PKB w 2003 r. w odniesieniu do 2002 r. wyniósł 3,8%. W lutym 2003 r. odnotowany został najwyższy w historii poziom bezrobocia – 3344158 osób, a stopa bezrobocia osiągnęła maksymalną wielkość 18,7%, a po weryfikacji o dane uzyskane w ramach Narodowego Spisu Rolnego, dokonanej w styczniu 2004 r., wyniosła ostatecznie 20,7%.

Począwszy od końca marca do końca października 2003 r. zarówno liczba bezrobotnych, jak i stopa bezrobocia wykazywały tendencje spadkowe. Natomiast w listopadzie i grudniu, jak co roku, odnotowany został wzrost omawianych wielkości w stosunku do poprzedniego miesiąca. W końcu 2003 r. w urzędach pracy zarejestrowanych było 3175674 bezrobotnych, tj. o 41284 osoby mniej niż w końcu 2002 r. (spadek o 1,3%). Korzystnym zjawiskiem obserwowanym na rynku pracy w 2003 r. była wyższa niż w latach poprzednich liczba ofert pracy znajdujących się w dyspozycji urzędów pracy. W omawianym okresie pracodawcy zgłosili 739355 ofert (tj. o 183792 oferty więcej niż w 2002 r.), a na jedną ofertę pracy będącą w dyspozycji urzędów pracy przypadało 46 osób bezrobotnych

(tj. o 15 osób mniej niż w 2002 r.). Wzrost liczby ofert pracy miał zasadniczy wpływ na zwiększoną liczbę osób wyłączanych z ewidencji z powodu podjęcia pracy. W 2003 r. pracę podjęło 1297344 bezrobotnych, tj. o 110427 osób więcej niż w 2002 r.

Mimo spadku poziomu bezrobocia ogółem w końcu 2003 r. w porównaniu z rokiem 2002 liczba pozostających bez pracy powyżej 12 miesięcy zwiększyła się. W końcu 2003 r. liczba długotrwale bezrobotnych osiągnęła wielkość 1666871 osób i była o 20995 osób wyższa niż w końcu 2002 r. (wzrost o 1,3%).

W końcu 2004 r. poziom długotrwałego bezrobocia, podobnie jak bezrobocia ogółem, zmniejszył się w porównaniu do stanu z końca 2003 r., przy czym spadek bezrobocia ogółem wyniósł 5,5% w stosunku do stanu z końca 2003 r., a liczba pozostających bez pracy powyżej 12 miesięcy zmniejszyła się o 6,1%, do 1565296 osób. Jednocześnie wskaźnik natężenia bezrobocia, osiągając wartość 19,1%, zmniejszył się o 0,9 punktu procentowego w odniesieniu do stanu z końca 2003 r. Niewątpliwa poprawa sytuacji na rynku pracy powoduje przede wszystkim wzrost podjęć pracy. Z ewidencji bezrobotnych wyłączono 2860201 osób, tj. o 6,6% więcej niż przed rokiem, a liczba podjęć pracy zwiększyła się o 5,2%.

W końcu I kwartału 2005 r. poziom długotrwałego bezrobocia, podobnie jak bezrobocia ogółem, zwiększył się w porównaniu do stanu z 2004 r., przy czym wzrost bezrobocia, ogółem wyniósł 1,8%, a liczba pozostających bez pracy powyżej 12 miesięcy zwiększyła się o 1,0%. Jednocześnie wskaźnik stopy bezrobocia, osiągając wartość 19,3%, zwiększył się o 0,2 punktu procentowego w odniesieniu do stanu z końca 2004 r. W I kwartale 2005 r. odpływ z bezrobocia wyniósł 620368 osób i spadł w porównaniu do IV kwartału 2004 r. o 11,2%, a liczba podjęć pracy spadła o 1,5%.

Z całą pewnością pozytywne zmiany w poziomie bezrobocia w Polsce wiązać należy z obserwowanym wysokim wzrostem gospodarczym. W 2004 r. produkt krajowy brutto w skali roku wzrósł o 5,4%, tym samym wzrost był o 1,6 punktu procentowego wyższy niż w 2003 r., natomiast w I kwartale 2005 r. PKB wzrósł o 2,1%.

Nadal jednak niepokoi wzrost liczby i odsetka bezrobotnych pozostających bez pracy powyżej 24 miesięcy – poziom bezrobocia w tej grupie wzrastał systematycznie począwszy od końca I kwartału 1998 r. do końca I kwartału 2004 r. z niewielkim spadkiem odnotowanym w końcu II kwartału 2002 r. i w roku 2003. W końcu 1997 r. w ewidencji bezrobotnych znajdowało się najmniej osób pozostających bez pracy powyżej 24 miesięcy – 385200 osób i stanowili oni 21,1% ogółu zarejestrowanych. W końcu 2003 r. w grupie najdłużej oczekujących na podjęcie zatrudnienia znalazło się 1070602 bezrobotnych, a w końcu 2004 r. omawiana statystyka liczyła 1055164 osoby (tj. o 1,4% mniej niż w końcu 2003 r.), natomiast w końcu I kwartału 2005 r. – 1061990 bezrobotnych. Tym samym co trzecia zarejestrowana osoba pozostawała bez pracy ponad 2 lata. Dynamicznie wzrastający poziom bezrobocia w gru-

pie najdłużej oczekujących na podjęcie zatrudnienia może świadczyć o wydłużaniu się okresu pozostawania bez pracy, co potwierdzają również dane statystyczne. Wyraźnie widoczny jest niski odsetek najkrócej pozostających bez pracy w liczbie bezrobotnych ogółem kosztem wzrostu odsetka pozostających bez pracy najdłużej. W końcu I kwartału 2005 r. odsetek pozostających bez pracy powyżej 24 miesięcy wyniósł 34,8%. Udział ten był o 18,5 punktu procentowego wyższy od najniższego, jaki wystąpił w końcu I kwartału 1996 r. (16,3%). Opisu całości zjawiska dopełnia tabela poniżej.

Wyszczególnienie	Bezrobotni ogółem	w tym pozostający bez pracy powyżej 12 miesięcy	
		w liczbach bezwzględnych	w procencie do ogółu zarejestrowanych
	Stan w końcu okresu sprawozdawczego		
1993 r.	2 889 601	1 294 661	44,8
1994 r.	2 838 038	1 255 222	44,2
1995 r.	2 628 808	982 174	37,4
1996 r.	2 359 489	968 653	41,1
1997 r.	1 826 413	808 236	44,3
1998 r.	1 831 351	739 625	40,4
1999 r.	2 349 805	908 321	38,7
2000 r.	2 702 576	1 207 192	44,7
2001 r.	3 115 056	1 506 062	48,3
2002 r.	3 216 958	1 645 876	51,2
2003 r.	3 175 674	1 666 871	52,5
2004 r.	2 999 601	1 565 296	52,2
I kwartał 2005 r.	3 052 556	1 580 826	51,8

Poziom bezrobocia długotrwałego, podobnie jak bezrobocia ogółem, jest zróżnicowany w poszczególnych regionach kraju.

Analizując dane za lata 1999-2004 oraz za I kwartał 2005 roku można zauważyć, że najwyższa liczba długotrwale bezrobotnych znajduje się w ewidencji urzędów pracy w województwach, w których znajduje się też najwięcej zarejestrowanych bezrobotnych ogółem, tj. mazowieckim, śląskim i dolnośląskim.

Począwszy od końca 2000 roku (w którym to udział długotrwale bezrobotnych w ogólnej liczbie bezrobotnych ukształtował się na poziomie 44,7%) miał miejsce systematyczny wzrost tego wskaźnika we wszystkich województwach do poziomu 52,5% w końcu 2003 roku. Z kolei w końcu 2004 roku odnotowano spadek udziału omawianego wskaźnika w 11 województwach, a największy w województwach: podlaskim (spadek o 2,4 punktu procentowego) oraz świętokrzyskim (spadek o 2,3 punktu procentowego). W 4 województwach odnotowano wzrost wskaźnika, największy w województwie pomorskim o 1,5 punktu procentowego, w województwie małopolskim sytuacja nie uległa zmianie.

Najmniej długotrwale bezrobotnych występuje w województwach opolskim, podlaskim, lubuskim, świętokrzyskim. Są to też województwa o najniższym poziomie bezrobocia ogółem, przy czym należy pamiętać,

że nie chodzi tu o stopę bezrobocia, a jedynie liczbę bezrobotnych.

Rozpiętość wskaźnika udziału długotrwale bezrobotnych w liczbie ogółem zarejestrowanych w województwie wyniosła:

- w IV kwartale 1999 r. – 12,8 punktu procentowego,
- w IV kwartale 2000 r. – 11,2 punktu procentowego,
- w IV kwartale 2001 r. – 10,3 punktu procentowego,
- w IV kwartale 2002 r. – 8,4 punktu procentowego,
- w IV kwartale 2003 r. – 7,8 punktu procentowego,
- w IV kwartale 2004 r. – 8,7 punktu procentowego,
- w I kwartale 2005 r. – 9,4 punktu procentowego.

Bezrobocie w Polsce jest zróżnicowane w poszczególnych regionach kraju. Niejednorodność jest wynikiem zarówno nierównomiernego rozwoju społeczno-gospodarczego regionów, jak i położenia geograficznego oraz zaawansowania procesów restrukturyzacyjnych i prywatyzacyjnych w gospodarce narodowej. Zróżnicowanie tego zjawiska odzwierciedla wskaźnik stopy bezrobocia.

Rozpiętość przedziału wielkości wskaźnika stopy bezrobocia, tj. różnica pomiędzy najniższą i najwyższą stopą bezrobocia w województwach, wyniosła:

- w IV kwartale 1999 r. – 12,9 punktu procentowego (mazowieckie – 9,5%, warmińsko-mazurskie – 22,4%),
- w IV kwartale 2000 r. – 15,0 punktu procentowego (mazowieckie – 10,8%, warmińsko-mazurskie – 25,8%),
- w IV kwartale 2001 r. – 16,7 punktu procentowego (mazowieckie – 14,4%, warmińsko-mazurskie – 31,1%),
- w IV kwartale 2002 r. – 15,9 punktu procentowego (mazowieckie – 15,2%, warmińsko-mazurskie – 31,1%),
- w IV kwartale 2003 r. – 14,9 punktu procentowego (mazowieckie – 15,4%, warmińsko-mazurskie – 30,3%),
- w IV kwartale 2004 r. – 14,2 punktu procentowego (mazowieckie – 15,0%, warmińsko-mazurskie – 29,2%),
- w I kwartale 2005 r. – 14,4 punktu procentowego (mazowieckie – 15,1%, warmińsko-mazurskie – 29,5%).

W latach 1999–2004 (stan na koniec roku) oraz w końcu I kwartału 2005 r. stopę bezrobocia poniżej wskaźnika obliczonego dla Polski odnotowano w 6 województwach: mazowieckim, małopolskim, podlaskim, lubelskim, wielkopolskim i śląskim. W pozostałych województwach stopa bezrobocia była wyższa niż w kraju (za wyjątkiem województwa podkarpackiego, w którym to województwie w końcu 2004 roku

oraz w końcu I kwartału 2005 roku poziom stopy bezrobocia był identyczny z krajowym).

Podobnie jak stopa bezrobocia także poziom bezrobocia jest zróżnicowany w poszczególnych regionach kraju. W latach 1999–2004 (stan na koniec roku) oraz w końcu I kwartału 2005 r. najwięcej bezrobotnych zarejestrowanych było w województwie o najwyższym potencjale ludności aktywnej zawodowo, a więc mazowieckim, z kolei najmniejszą liczbę zarejestrowanych bezrobotnych odnotowano w województwie opolskim (które pod względem liczby ludności zajmuje przedostatnią pozycję w kraju). Kolejne miejsca pod względem liczby zarejestrowanych bezrobotnych zajmują województwa: śląskie, dolnośląskie i wielkopolskie. Natomiast najniższą liczbę bezrobotnych, poza województwem opolskim, odnotowano w województwach: podlaskim i lubuskim.

Ad 3. Fakt, że wskaźnik bezrobocia młodzieży jest zdecydowanie wyższy niż w pozostałych grupach wiekowych, nie jest cechą tylko polskiego rynku pracy. Generalnie młodzież we wszystkich krajach Unii Europejskiej znajduje się w gorszym położeniu na rynku pracy niż osoby w pozostałych kategoriach wiekowych. W większości krajów stopa bezrobocia młodzieży (15–24 lata) często nawet 2-krotnie przewyższa stopę dla osób w wieku 15–74 lata, a we Włoszech czy Luksemburgu stopa bezrobocia młodzieży jest 3 razy wyższa. W Polsce wskaźnik bezrobocia młodzieży w 2004 r. wynosił według danych Eurostat 39,5% i był 2-krotnie wyższy niż w grupie osób w wieku 15–74 lata, a jednocześnie był o 1,7 punktu procentowego niższy niż w 2003 r. Wskaźnik bezrobocia młodzieży łącznie w 25 krajach UE wzrósł w tym okresie o 0,1 punktu procentowego, a Polska znalazła się w grupie 13 krajów, w których wartość tego wskaźnika zmniejszyła się.

Również dane dotyczące bezrobocia rejestrowanego potwierdzają, że sytuacja młodych osób na rynku pracy podlega korzystnym zmianom, choć nadal w rejestrach urzędów pracy pozostaje wielu młodych ludzi. Według stanu w końcu marca 2005 r. w ewidencji bezrobotnych było 703,2 tys. osób w wieku 18–24 lata, które stanowiły 23,0% wszystkich bezrobotnych. Odnotowany udział młodzieży w liczbie bezrobotnych ogółem był najniższy od 1991 r.

Wart uwagi jest fakt, że poziom bezrobocia młodzieży zmniejsza się szybciej niż bezrobotnych ogółem. W końcu 2002 r. mimo odnotowanego wzrostu liczby bezrobotnych ogółem o 3,3% (w porównaniu z rokiem 2001) liczba zarejestrowanych w wieku 18–24 lata zmniejszyła się o 2,4%. Z kolei w kolejnych dwóch latach spadek poziomu bezrobocia młodzieży był wyższy niż bezrobotnych ogółem. Jednocześnie osoby młode zdecydowanie krócej pozostają w ewidencji bezrobotnych, a tym samym są grupą najmniej narażoną na długotrwale pozostawanie bez pracy. W końcu I kwartału 2005 r. średni czas pozostawania bez pracy dla bezrobotnych ogółem wynosił prawie 16 miesięcy, przy czym dla osób w wieku 18–24 lata wynosił on ok. 11 miesięcy, zaś dla następnych kategorii

wiekowych systematycznie wzrastał do ok. 21 miesięcy w przypadku osób w wieku 60–64 lat.

Na utrzymujące się wysokie bezrobocie osób młodych wpływa, oprócz ogólnie trudnej sytuacji na rynku pracy, sytuacja demograficzna. Wyż, który pojawił się w ostatnich latach, oraz niedopasowanie struktur podaży kwalifikacji do potrzeb miały negatywny wpływ na sytuację wchodzących na rynek pracy. Istotne znaczenie ma dysproporcja pomiędzy tym, co młódzież otrzymuje jako wiedzę w systemie szkolnym, a wymaganiami stawianymi przez pracodawców i nowoczesne technologie przed osobami wchodzącymi na rynek. Poziom niedopasowania kwalifikacji jest w przypadku młodego człowieka dodatkowo podwyższany przez brak doświadczenia życiowego i zawodowego. System kształcenia ustawicznego, który mógłby zaradzić temu zjawisku, ciągle jest jeszcze niedoskonały.

Ad 4. W ostatnich latach, przy rosnącym ogólnym napływie bezrobotnych, zmniejsza się liczba osób rejestrowanych z prawem do zasiłku. W 2001 roku stanowili oni 35,4% ogólnego napływu, w 2002 roku – 32,1%, w 2003 roku – 28,6%, a w 2004 roku – 26,7%.

Może to świadczyć o tym, że coraz więcej osób rejestruje się w urzędach pracy, nie przepracowawszy wymaganego ustawowo czasu pracy, który uprawniałby do nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Wiąże się to również z tym, że wzrasta liczba osób bezrobotnych trafiających do ewidencji bezrobotnych po raz kolejny, po zakończeniu uczestnictwa w aktywnych programach rynku pracy. W 2001 roku osoby te stanowiły 65,8% ogólnego napływu, w 2002 roku – 67,4%, w 2003 roku – 71,3%, a w 2004 roku – 74,2%. Przedstawiona sytuacja jest typowa dla bezrobocia stagnacyjnego i nie ulegnie zmianie do chwili pojawienia się większej liczby ofert pracy odpowiedniej do kwalifikacji bezrobotnych.

Ad 5 i 6. Istotnie, wysokość Funduszu Pracy, który stanowi główne i podstawowe źródło pokrywania wydatków ponoszonych przez państwo na rynku pracy, nie jest satysfakcjonująca i przez lata była jedną z przyczyn niskiego poziomu aktywizacji osób bezrobotnych. W porównaniu, na przykład, z Niemcami, a po uwzględnieniu poziomu zasobów i rozwoju gospodarczego, kwoty przeznaczane na aktywne formy przeciwdziałania skutkom bezrobocia powinny być w Polsce co najmniej 4–5-krotnie wyższe niż obecnie.

Poziom wydatków ogółem Funduszu w latach 1990–2003 rósł systematycznie od poziomu 370,2 mln złotych do 10,6 mld, w roku 2004 obniżając się do 9,2 mld na skutek przede wszystkim wygaszania zasiłków przedemerytalnych.

Natomiast wydatki na aktywizację osób bezrobotnych rosły w okresie 1990–1998 z poziomu 118,7 mln złotych do 1,2 mld. Od 1999 roku rozpoczyna się czteroletni spadek wydatków od 1,1 mld w 1999 do 539 mln w 2002. Obecna sytuacja jest nieco lepsza, bowiem poziom wydatków na aktywizację osób bezrobotnych wzrósł do 1,3 mld w roku 2003 i 2004, ale po uwzględnieniu wpływu inflacji i innych czynników (na przykład relatywnego wzrostu kosztów aktywizowania jed-

nej osoby z powodu niekorzystnej struktury kwalifikacji oferowanych na rynku pracy) realny poziom wydatków w dalszym ciągu jest niezadowalający.

W wyniku powyższych zmian w poziomie wydatków na jedną osobę bezrobotną wydawano w minionych latach od 189,7 zł w roku 1990 do 707 w roku 1998, a następnie możliwości zmniejszyły się od 507 w roku 1999 do 170,6 zł w 2002. Obecnie wielkość kwot wykładanych na aktywne formy przeciwdziałania skutkom bezrobocia wynosi około 427 zł na osobę. Takie ukształtowanie poziomu wydatków jest wynikiem tego, że Fundusz Pracy od lat nie ma związku z liczbą osób bezrobotnych oraz strukturą bezrobocia w obszarach poziomu kwalifikacji oraz bezrobocia długotrwałego.

Wielkość Funduszu Pracy jest ustalana corocznie w ustawie budżetowej i zawsze jest formą kompromisu pomiędzy różnymi typami wydatków, a rząd ma ograniczone możliwości wpływania na jego wielkość. Jednak w roku bieżącym i w latach następnych sytuacja na rynku pracy powinna ulec poprawie w związku z zaangażowaniem znacznych środków, którymi Polska dysponuje w ramach Sektorowych Programów Operacyjnych finansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego. Niemniej należy podkreślić, że nawet tak poważne wspomaganie nie zmienia faktu, że wielkość wykładanych środków nie jest adekwatna do rzeczywistych potrzeb.

Ad 7. Wyniki Narodowego Spisu Powszechnego i dane Badania Aktywności Ekonomicznej Ludności pokazują, że generalnie poziom wykształcenia społeczeństwa ulega zdecydowanej poprawie. Coraz więcej osób podejmuje studia wyższe i tym samym zarówno wśród ludności ogółem, jak i w poszczególnych grupach ze względu na aktywność ekonomiczną wzrasta odsetek osób legitymujących się dyplomami wyższych uczelni. W ostatnich latach, wraz ze wzrostem liczby wyższych uczelni w Polsce, rozszerzeniem oferty edukacyjnej i łatwiejszym dostępem absolwentów szkół średnich do kontynuowania nauki zarówno na studiach zawodowych, jak i magisterskich oraz wyższymi oczekiwaniami i ambicjami młodzieży znacznie zwiększyła się liczba studentów uczelni wyższych i absolwentów legitymujących się wyższym wykształceniem. Ta coraz liczniejsza grupa, wcześniej w ograniczonym stopniu reprezentowana wśród osób bezrobotnych i ciesząca się zainteresowaniem pracodawców, zaczęła odczuwać podobne problemy jak pozostała bezrobotna młodzież.

Na podstawie prognoz Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu dotyczących liczby absolwentów szkół ponadpodstawowych oraz szacując liczbę absolwentów szkół wyższych, można stwierdzić, że w roku szkolnym 2004/2005 absolwentami szkół ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych stanie się około 960 tys. osób. Przyjmuje się, że z prognozowanej liczby absolwentów w 2005 r. w urzędach pracy zarejestruje się ok. 480 tys. osób. Opierając się na danych z roku 2003 o napływie absolwentów, można prognozować, że w tej liczbie będzie ok. 53 tys. absolwentów szkół

zasadniczych zawodowych, 210 tys. absolwentów szkół policealnych i średnich zawodowych, 80 tys. absolwentów liceów ogólnokształcących i 137 tys. absolwentów szkół wyższych.

Tak więc potrzeba kontynuowania w najbliższym czasie szeroko zakrojonych działań adresowanych do młodzieży wchodzącej na rynek pracy, ułatwiających młodym ludziom zdobycie doświadczenia zawodowego oraz podjęcie pierwszej pracy jest w wysokim stopniu uzasadniona.

Ze względu na społeczną wagę problemu pozostawania bez pracy osób młodych Rząd podjął w roku 2002 decyzję o upowszechnieniu ogólnopolskiej inicjatywy zintegrowanych działań na rzecz ograniczenia bezrobocia wśród młodych ludzi wchodzących na rynek pracy. W tym celu opracowano oraz wdrożono Program Aktywizacji Zawodowej Absolwentów „Pierwsza Praca”, który zaadresowany został do osób bezrobotnych mających status absolwenta. Uwzględniając potrzeby osób młodych, mających trudności w zdobyciu zatrudnienia, a nieposiadających już statusu absolwenta, podjęto decyzję o rozszerzeniu w roku 2003 kręgu beneficjentów Programu „Pierwsza Praca” o osoby długotrwale bezrobotne, dotychczas niepracujące w wieku 18–24 lata.

W okresie od czerwca 2002 roku do maja 2004 roku główne instrumentarium oferowanego wsparcia w ramach Programu „Pierwsza Praca” regulowała ustawa z dnia 14 grudnia 1994 o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu oraz ustawa z dnia 18 września 2001 roku o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół.

Od dnia 1 czerwca 2004 nastąpiły niezwykle istotne zmiany w realizacji Programu „Pierwsza Praca” poprzez wdrożenie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która rozszerzyła krąg korzystających z Programu oraz w znaczący sposób wzmocniła oferowane instrumentarium wsparcia. Od tego dnia bowiem Program „Pierwsza Praca” adresowany jest do osób bezrobotnych do 25 roku życia oraz dodatkowo do osób bezrobotnych do 27 roku życia (w przypadku osób kończących wyższe uczelnie kierowanych na staż) dotychczas niepracujących. Z niektórych zaś projektów realizowanych wspólnie z partnerami rynku pracy mogą korzystać osoby niespełniające wskazanych kryteriów, tj. młodzież szkolna i studencka będąca w trakcie nauki.

Dzięki realizacji Programu „Pierwsza Praca” wdrożono m.in. takie projekty, jak:

— „Praca dla młodych”, który od lipca 2002 r. do maja 2004 r. funkcjonował pod nazwą „Praca dla absolwenta”. W ramach tego projektu Bank Gospodarstwa Krajowego udziela preferencyjnych pożyczek na finansowanie kosztów rozpoczęcia działalności gospodarczej przez młodych bezrobotnych do 25 roku życia lub bezrobotnych do 27 roku życia oraz preferencyjnych pożyczek dla pracodawców na tworzenie dla młodych bezrobotnych dodatkowych miejsc pracy.

— Program „Junior”, który jest realizowany od września 2002 r. wspólnie z Państwowym Funduszem Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Program skier-

rowany jest do osób z orzeczoną znaczną, umiarkowaną lub lekką stopniem niepełnosprawności, będących młodymi bezrobotnymi do 25 roku życia lub bezrobotnymi do 27 roku życia, którym uczestnictwo w tym projekcie stwarza szansę zdobycia doświadczenia zawodowego oraz zatrudnienia w ramach odbywanego stażu u pracodawcy.

— System grantów na tworzenie Gminnych Centrów Informacji, zostały po raz pierwszy przyznane w roku 2002. W roku 2005 realizowana jest już IV edycja konkursu o granty na tworzenie i rozwój Centrów, które są wyspecjalizowanymi placówkami ułatwiającymi młodym ludziom bezpłatny dostęp do wszechstronnej wiedzy i informacji zawartej w zasobach internetowych, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień rynku pracy, szkoleń, podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej.

— System grantów na rozwój Akademickich Biur Karier, które również przyznano po raz pierwszy w roku 2002. Także w roku 2005 realizowana jest kolejna edycja konkursu o granty na tworzenie i rozwój Biur. Celem tej inicjatywy jest wspieranie przez Ministerstwo Gospodarki i Pracy ułatwienia studentom i absolwentom szkół wyższych dostępu do udziału w programach zwiększających szanse na podjęcie pracy.

— System grantów na tworzenie Szkolnych Ośrodków Kariery, o które konkurs został ogłoszony po raz pierwszy w roku 2003. W roku 2005 realizowana jest III edycja konkursu na tworzenie Ośrodków w szkołach gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych o uprawnieniach szkół publicznych. Dzięki tej inicjatywie młodzież ma możliwość skorzystania z technologii informacyjnej i komunikacyjnej w uczeniu się oraz rozwiązywaniu problemów edukacyjno-zawodowych, a także w przygotowaniu do wejścia na rynek pracy.

— Mobilne Centra Informacji Zawodowej, których zadaniem ma być nie tylko przełamanie bariery dostępu do informacji zawodowej, ale przede wszystkim zapobieganie wykluczeniu społecznemu młodzieży, zostały uruchomione w roku 2003. Inicjatywa jest skierowana szczególnie do osób zamieszkujących na terenach gmin wiejskich i małych ośrodków miejskich. Dzięki wsparciu Ministerstwa Gospodarki i Pracy młodzi ludzie mogą zdobyć umiejętności radzenia sobie w sytuacji szybkich zmian społecznych i gospodarczych. Mobilne Centra Informacji Zawodowej uzupełniają działalność regionalnych służb zatrudnienia, a ich głównym zadaniem jest prowadzenie zajęć grupowych, udzielanie porad indywidualnych i udzielanie informacji zawodowych.

— Kioski multimedialne, które mają ułatwiać młodym osobom dostęp do wiedzy z zakresu rynku pracy, będą działać we wszystkich powiatowych urzędach pracy, Ochotniczych Hufcach Pracy oraz w Centrach Informacji i Planowania Kariery Zawodowej przy wojewódzkich urzędach pracy. Poprzez kiosk klient służb zatrudnienia uzyskuje samodzielny dostęp do ofert pracy w kraju i za granicą, poradnika ABC dla osób poszukujących pracy i dla pracodawców, klasyfikacji zawo-

dów i specjalności, zagadnień związanych z realizacją obowiązujących na rynku pracy aktów prawnych.

— Konkurs o udzielenie dotacji na promocję i rozwój spółdzielczej formy gospodarowania wśród młodzieży, wdrożony w roku 2004, umożliwia młodzieży poznanie różnych form gospodarczych, a zwłaszcza promuje zasady i wartość tej specyficznej formy, jaką jest spółdzielnia. W tej dziedzinie jesteśmy zgodni z pozostałymi krajami członkowskimi Unii co do znaczenia spółdzielczości dla aktywizowania osób bezrobotnych, wspierania samozatrudnienia i tworzenia nowych miejsc pracy.

Ponadto w minionych latach realizowano także pojedyncze inicjatywy, takie jak „Zielone miejsca pracy”, program zainicjowany w 2002 roku dla aktywizacji absolwentów oraz innych osób bezrobotnych poprzez zatrudnienie w ramach staży i robót publicznych przy pracach z zakresu ochrony środowiska oraz w leśnictwie, oraz program „Moja gmina w Unii Europejskiej”, który w 2003 roku, aktywizując osoby bezrobotne, wspierał jednocześnie kampanię informacyjną i przygotowywanie społeczeństwa do referendum europejskiego.

Łącznie od momentu wdrożenia Programu „Pierwsza Praca” w czerwcu 2002 roku do marca 2005 roku aktywnymi programami rynku pracy objęto 578 tys. osób. Najczęściej stosowaną formą aktywizacji był staż (333,6 tys. osób – 57,7% wszystkich uczestników Programu), drugą pod względem popularności formą aktywizacji były szkolenia (90,5 tys. osób – 15,6% wszystkich uczestników). W ramach refundacji z tytułu zatrudnienia absolwentów, które stanowią trzecią pod względem wielkości pozycję wśród narzędzi Programu, skierowano do pracy 53,9 tys. osób, co stanowi 9,3% ogółu uczestników, a w ramach prac interwencyjnych zatrudniono 37,8 tys. osób (6,5% ogółu aktywizowanych). Na roboty publiczne od początku realizacji Programu skierowano 19,5 tys. osób (3,4%), natomiast Programy: Aktywizacji Obszarów Wiejskich i PHARE objęły 16,2 tys. osób (2,8% ogółu uczestników).

Uzyskane wyniki Programu „Pierwsza Praca” są na tyle wymierne, że upoważniają do stwierdzenia, że gdyby nie realizacja Programu, to bezrobocie wśród młodych ludzi w latach 2002–2004 byłoby przypuszczalnie wyższe o około 20%.

Wobec powyższego Ministerstwo Gospodarki i Pracy uważa, że należy nadal podejmować działania adresowane do młodych ludzi mających problemy w wejściu na rynek pracy oraz intensyfikować Program „Pierwsza Praca”, który pozostaje jednym z instrumentów realizacji Narodowej Strategii Wzrostu Zatrudnienia i Rozwoju Zasobów Ludzkich 2000–2006. Program ten jest ponadto częścią realizacji Europejskiej Strategii Zatrudnienia, zgodnie z którą młodzi ludzie wchodzący na rynek pracy są przedmiotem szczególnej troski Krajów Członkowskich.

Jednym z najważniejszych kierunków zamierzonych zmian w dalszej realizacji Programu „Pierwsza Praca” jest rozbudowanie działań mające na celu tworzenie warunków do podejmowania własnej działalno-

ści gospodarczej oraz znacznie intensywniejsze promowanie samozatrudnienia. W obecnej trudnej sytuacji młodych ludzi na rynku pracy rozpoczynanie przez nich własnej działalności gospodarczej może okazać się dobrym pomysłem warunkującym zaistnienie na rynku pracy.

Szanowny Panie Marszałku! Generalizując ocenę, stwierdzam, że uwagi Pana Posła Śleziaka są absolutnie słuszne, i mam nadzieję, że udzielona odpowiedź jest adekwatna do podejmowanych przez niego zagadnień. Pragnę jednak przy tym zwrócić uwagę Pana Marszałka na to, że zagadnienia rynku pracy są jednym z najważniejszych elementów polityki społecznej rozumianej jako propagowanie wysiłków zmierzających w kierunku zwiększenia poziomu kreatywności i produktywności całego społeczeństwa. Obecny poziom zatrudnienia w Polsce jest niższy o około 10% od przeciętnego w Unii Europejskiej. Stanowi to dla nas wyzwanie, któremu od lat nie było równych. Rząd obmyśla i realizuje strategię, których celem jest rozwój rynku pracy, jednak dla pomyślnego rozwiązania istniejących i narastających problemów konieczne jest znacznie intensywniejsze działanie wszystkich sił społecznych i politycznych w Polsce.

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posel Marii Nowak**

**w sprawie terminu dysponowania
środkami krajowymi przez śląski samorząd
wojewódzki z tytułu realizacji
drogowej trasy średnicowej (10306)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Posel Marii Nowak, przesłaną przy piśmie Nr SPS-0202-10306/05 z dnia 22 czerwca 2005 r., w sprawie możliwości dysponowania środkami krajowymi na realizację zadania „Drogowa Trasa Średnicowa”, uprzejmie informuję, że w dniu 25.05.2005 r. na posiedzeniu plenarnym Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego został zaakceptowany podział rezerwy subwencji ogólnej, powołanej na mocy art. 26 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1996). Zgodnie z art. 26 ust. 6 rezerwą tą dysponuje minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, po zasięgnięciu opinii reprezentacji jednostek samorządu terytorialnego.

Wnioskowane pismem Nr KT.I.5424 – 34/05 z dnia 1 lutego 2005 r. przez Zarząd Województwa Śląskiego

zadanie inwestycyjne „Drogowa Trasa Średnicowa GOP Katowice – Gliwice” otrzymało dofinansowanie w wysokości kwoty łącznej 78 000 tys. zł, która według harmonogramu finansowania była przekazana w miesiącu czerwcu br.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Nowak**

**w sprawie nieumieszczenia lotniska
w Pyrzowicach na liście portów lotniczych
uprawnionych do skorzystania z pieniędzy
przeznaczonych na dostosowanie polskich granic
do wymogów układu z Schengen (10307)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 22 czerwca 2005 r. (sygn. SPS-0202-10307/05) dotyczącego interpelacji Posła na Sejm RP Pani Marii Nowak w sprawie portów lotniczych uprawnionych do skorzystania z pieniędzy przeznaczonych na dostosowanie polskich granic do wymogów Porozumienia z Schengen, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Fundusz Schengen jest pomocą finansową dla Rzeczypospolitej Polskiej we wdrożeniu przepisów Porozumienia z Schengen o łącznej wartości około 311 mln euro, dostępnych w latach 2004-2006. Za wybór projektów realizowanych ze środków Funduszu odpowiada Międzyresortowy Zespół do Spraw Wykorzystania Środków w Ramach Funduszu Schengen oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego.

Propozycje projektów były przedkładane do akceptacji Zespołu przez jego członków, w tym Ministerstwo Infrastruktury, w których kompetencjach znajdują się porty lotnicze. Do dnia dzisiejszego Zespół nie otrzymał propozycji sfinansowania żadnych działań realizowanych na terenie lotniska w Pyrzowicach.

Należy zauważyć, że Międzyresortowy Zespół do Spraw Wykorzystania Środków w Ramach Funduszu Schengen oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego zaakceptował do chwili obecnej 47 wniosków podlegających finansowaniu z Funduszu Schengen. W roku 2004 podjęto decyzje o realizacji 26 projektów o łącznej wartości około 196 mln euro, w przeważającej części związanych ze wzmocnieniem infrastruktury koniecznej do wdrożenia przepisów Porozumienia z Schengen. Wartość 21 projektów zaakceptowanych w roku

bieżącym, związanych głównie z systemami informacyjnymi, wynosi około 104 mln euro. Pozostałe około 11 mln euro Zespół zdecydował się pozostawić tymczasowo w rezerwie ze względu na konieczność pokrycia ze środków Funduszu podatku VAT, niewielkich zmian zaakceptowanych projektów czy też pokrycie wahań kursu złotego wobec euro.

W najbliższym czasie zostanie uruchomiony Norweski Mechanizm Finansowy, w ramach którego został wstępnie zgłoszony projekt dostosowania lotniska w Katowicach do wymogów Unii Europejskiej. Należy jednak zwrócić uwagę, iż oficjalny nabór projektów finansowanych z Norweskiego Mechanizmu Finansowego jeszcze się nie rozpoczął.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Paweł Dakowski

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie sprawowania nadzoru
nad jednostkami samorządu terytorialnego (10308)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 22 czerwca 2005 r. (sygn. SPS-0202-10308/05) dotyczącego interpelacji Posła na Sejm RP Pani Jolanty Szczypińskiej w sprawie sprawowania nadzoru nad jednostkami samorządu terytorialnego, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z konstytucyjną zasadą działalność samorządu terytorialnego podlega ocenie z punktu widzenia zgodności z prawem. W tak wytyczonych ramach władczo wpływać na działalność korporacji samorządowych, obok regionalnych izb obrachunkowych, mogą jedynie wojewodowie oraz Prezes Rady Ministrów. Umieszczeniu organów nadzoru w strukturach władzy publicznej towarzyszy odpowiednie przyporządkowanie instrumentów nadzoru. O ile wojewodowie oraz regionalne izby obrachunkowe (jako organy terenowe) są uprawnieni do bieżącej oceny oraz ewentualnego wiążącego wpływania na działanie samorządu terytorialnego, to Prezesowi Rady Ministrów przypisane zostały najbardziej dotkliwe środki nadzoru o personalnym charakterze, których ewentualne zastosowanie nie pozostaje bez wpływu na byt organów gmin, powiatów lub samorządu województwa. Dokonywanie oceny działań samorządu terytorialnego jest więc immanentną cechą organów nadzoru.

Zakres dozwolonej ingerencji w działalność samorządu terytorialnego, a zatem również katalog dopusz-

czalnych instrumentów nadzorczych, wytyczają obowiązujące przepisy prawa. Odpowiednie ramy systemowe w tym zakresie tworzą samorządowe ustawy ustrojowe [tj. ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592 z późn. zm.), ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590 ze zm.), Europejska Karta Samorządu Terytorialnego (Dz.U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607) oraz Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Oczywiście pozostaje, iż realizację funkcji nadzorczych warunkuje dostęp do informacji o podmiotach nadzorowanych. Generalnie, kompetencje nadzorcze wojewodów oraz regionalnych izb obrachunkowych obejmują aktywność uchwałodawczą kolegialnych organów jednostek samorządu terytorialnego, a także – w zakresie określonym przez prawo – działalność wójtów (burmistrzów, prezydentów miast) związaną z wydawaniem zarządzeń. Możliwość dokonywania oceny legalności działań korporacji samorządowych w tym zakresie gwarantuje istniejący po stronie samorządu (wójta, burmistrza, prezydenta miasta lub przewodniczących organu wykonawczego powiatu oraz samorządu województwa), obowiązek przekazywania takich aktów wojewodzie oraz regionalnej izbie obrachunkowej (vide: art. 90 ustawy o samorządzie gminnym, art. 78 ustawy o samorządzie powiatowym oraz art. 81 o samorządzie województwa). Z drugiej strony możliwość inicjowania działań kontrolnych uzasadnia prawo organów nadzoru do żądania informacji i danych dotyczących organizacji i funkcjonowania jednostek samorządu terytorialnego, niezbędnych do wykonywania przysługujących im uprawnień nadzorczych. Nie należy również zapominać, iż istotnym źródłem informacji na temat sytuacji w jednostkach samorządu terytorialnego pozostają m.in. członkowie danych wspólnot samorządowych wraz z ich legitymowanymi przedstawicielami oraz organizacje pozarządowe.

Należy również podkreślić, iż z uwagi na pozycję ustrojową wojewodów, określoną m.in. przez ustawę zasadniczą oraz ustawy samorządowe, realizacja funkcji nadzoru nad samorządem terytorialnym jest jednym z podstawowych zadań realizowanych w codziennej praktyce przez przedstawicieli Rady Ministrów w województwach. Każdorazowa władcza ingerencja nadzorcza organu uzależniona jest od stwierdzenia naruszenia prawa. Z kolei to, jaki środek nadzoru będzie zastosowany,

zależy od charakteru tego naruszenia. Wojewodowie w celu wykonywania przyznanych prawem kompetencji w sposób bieżący monitorują sytuację w jednostkach samorządu terytorialnego, znajdujących się w terytorialnym zasięgu ich działania, jednak obowiązujące przepisy nie przewidują wymogu prowadzenia przez organy nadzoru rejestrów stwierdzonych naruszeń prawa.

Jak zauważono wyżej, uprawnienia nadzorcze wojewody koncentrują się głównie wokół działalności uchwałodawczej organów jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z przepisami samorządowych ustaw ustrojowych organy nadzoru dysponują uprawnieniem do wzruszania uchwał bądź zarządzeń organów jednostek samorządu terytorialnego. Wojewodowie mają również możliwość władczego interweniowania w przypadku bezczynności organów gmin, powiatów lub samorządu województw poprzez wydawanie zarządzeń zastępczych. Dotyczy to sytuacji, w których organy jednostek samorządu terytorialnego – pomimo obowiązku wynikającego z ustaw – nie podejmują stosownych rozstrzygnięć. Ponadto przedstawiciele Rady Ministrów w województwach biorą udział w procedurach związanych z odwoływaniem przez Prezesa Rady Ministrów organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego (w trybie, odpowiednio: art. 96 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, art. 83 ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym i art. 84 ust. 2 ustawy o samorządzie województwa). Należy przy tym zauważyć, iż jedynie w oparciu o art. 96 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym wojewodowie mają możliwość kierowania wezwań do zaprzestania naruszeń prawa. Wezwanie skierowane do organu wykonawczego gminy jest warunkiem koniecznym wystąpienia przez wojewodę z wnioskiem do Prezesa Rady Ministrów o odwołanie wójta (burmistrza, prezydenta miasta), ze względu na powtarzające się naruszanie Konstytucji lub ustaw. W pozostałych przypadkach (tj. w odniesieniu do organów wykonawczych powiatu lub samorządu województwa) wezwanie kierowane jest do rady lub sejmiku. Jego treść jest jednak odmienna, albowiem wojewoda wzywa organ stanowiący do „zastosowania niezbędnych środków”.

W poniższej tabeli zawarte zostały dane (zebrane na podstawie informacji przekazanych przez wojewodów) dotyczące liczby wezwań kierowanych przez wojewodów do jednostek samorządu terytorialnego oraz ustanowionych zarządów komisarycznych w trakcie obecnej kadencji jednostek samorządu terytorialnego:

KADENCJA 2002 – 2006				
Rodzaj korporacji samorządowej	Wezwania w trybie art. 96 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym	Wezwania w trybie art. 83 ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym	Wezwania w trybie art. 84 ust. 2 ustawy o samorządzie województwa	Ustanowienie zarządu komisarycznego
Gmina	14	-	-	1
Powiat	-	2	-	-
Samorząd Województwa	-	-	0	-
Związek międzygminny	-	-	-	1

Trzeba jednak zauważyć, iż tryb ustanowienia zarządu komisarycznego jest odmienny od trybu odwoływania organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego. Podstawową różnicę między tymi dwoma instrumentami nadzoru stanowią przesłanki uzasadniające ich zastosowanie. O ile odwołanie organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego uzasadnia powtarzające się naruszanie Konstytucji lub ustaw, to ustanowienie zarządu komisarycznego jest możliwe w przypadku nierokującego nadziei na szybką poprawę i przedłużającego się braku skuteczności w wykonywaniu zadań publicznych przez organy danej jednostki samorządu terytorialnego (vide: art. 97 ustawy o samorządzie gminnym, art. 84 ustawy o samorządzie powiatowym i art. 85 ustawy o samorządzie województwa).

Odnosząc się natomiast do zawartego w interpelacji Pani Poseł J. Szczypińskiej pytania dotyczącego liczby wójtów, burmistrzów, prezydentów miast, starostów, marszałków województw oskarżonych przez prokuratorów o przekroczenie swoich uprawnień i działanie na szkodę kierowanych jednostek samorządu terytorialnego oraz tymczasowo aresztowanych w związku z zarzucanymi im czynami, należy zauważyć, iż obowiązujące unormowania nie nakładają na organy nadzoru obowiązku gromadzenia tego typu informacji. Brak jest również przepisów, które w przedmiotowym zakresie nakładałyby na inne podmioty (np. prokuraturę lub sądy) obowiązek przekazywania tych informacji wojewodom. W związku z powyższym dane, którymi w przedmiotowym zakresie dysponują wojewodowie, trudno uznać za kompleksowe i wyczerpujące. Z reguły są one bowiem uzyskiwane z doniesień mediów, wystąpień obywateli etc. Informacje uzyskane przez MSWiA od przedstawicieli Rady Ministrów w województwach przedstawia poniższa tabela.

Jednocześnie wydaje się, iż wśród centralnych organów administracji rządowej jako dysponującego potencjalną możliwością zgromadzenia informacji w żądanym przez Panią Poseł J. Szczypińską zakresie można wskazać Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy Mazurek

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie przyznawania stypendiów socjalnych
uczniom mieszkającym na wsi (10309)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Poseł Jolanty Szczypińskiej (SPS-0202-10309/05) w sprawie udzielania pomocy materialnej dla uczniów, uprzejmie wyjaśniam, że: zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 281, poz. 2781) wprowadzony został nowy, systemowy model pomocy materialnej dla uczniów. Powyższy akt prawny dodał do ustawy o systemie oświaty nowy rozdział 8a „Pomoc materialna dla uczniów”, który w sposób szczegółowy określa zasady udzielania pomocy materialnej dla uczniów w postaci stypendium szkolnego, zasiłku szkolnego, stypendium za wyniki w nauce lub za osiągnięcia sportowe, stypendium Prezesa Rady Ministrów, stypendium ministra właściwego ds. oświaty i wychowania, stypendium ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Na podstawie art. 90r pkt 2 ustawy o systemie oświaty środki na realizację stypendiów zostały zagwarantowane w ustawie budżetowej na 2005 r. w rezerwie celowej nr 55 „Narodowy Program Stypendialny”. W 2005 roku na ten cel parlament przyznał kwotę 242 500 000 zł. Należy oczekiwać, że doświadczenia roku bieżącego oraz zgłaszane przez jednostki samorządu terytorialnego potrzeby w kolejnych latach spowodują zwiększenie przez parlament nakładów na realizację programu stypendialnego dla uczniów.

Biorąc pod uwagę skalę problemu ubóstwa wśród uczniów, a tym samym pożądanego zakresu świadczeń pomocy stypendialnej, uprzejmie informuję, że wg danych GUS ok. 24% dzieci i młodzieży pochodzi z rodzin, w których dochód na członka rodziny nie przekracza progu uprawniającego do korzystania ze świadczeń socjalnych z pomocy społecznej. Zatem do ubiegania się o stypendia uprawnionych jest ok. 1,6 mln uczniów.

KADENCJA 2002 – 2006

Organ	Oskarżenia przez prokuratora		Aresztowani	
		o przekroczenie uprawnień i działanie na szkodę jednostki samorządu terytorialnego		w zw. z postawieniem zarzutów o przekroczenie uprawnień i działanie na szkodę jednostki samorządu terytorialnego
Wójt (burmistrz, prezydent miasta)	33	4	3	0
Starosta	1	1	1	1
Marszałek	0	0	0	0
Ogółem:	34	5	4	1

Dotacja celowa dla poszczególnych gmin na 2005 rok została wyliczona zgodnie z algorytmem zamieszczonym w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie terminów przekazywania dotacji celowej gminom na dofinansowanie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym oraz sposobu ustalania wysokości tej dotacji (Dz.U. z 2005 r. Nr 36, poz. 319). Dane, na podstawie których dokonano wyliczenia kwoty dotacji dla gmin pochodzą z Ministerstwa Finansów, Głównego Urzędu Statystycznego oraz odpowiednich departamentów urzędów wojewódzkich. Dane te dotyczą roku 2004 i obejmują liczbę osób zamieszkujących na terenie gminy, liczbę dzieci w wieku 6–18 lat, dochodowość gminy w przeliczeniu na jednego mieszkańca, liczbę osób, którym przyznano zasiłek okresowy. W związku z tym wiele gmin, mimo pozornego podobieństwa, otrzymało różne kwoty dotacji, co wiąże się przede wszystkim z różną dochodowością gminy oraz liczbą wypłacanych w ciągu roku zasiłków okresowych.

Jednocześnie należy zauważyć, że algorytm jest metodą statystyczną podziału dotacji i będąc kategorią ogólną nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego, bowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter.

Informacja o wysokości dotacji dla poszczególnych gmin została przekazana zainteresowanym jednostkom w połowie marca, przed ustawowym terminem przygotowania regulaminów wypłacania stypendiów. Środki zaś są przekazywane systematycznie, zgodnie z § 2 cytowanego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie (art. 90r ust. 1 ustawy). Oznacza to, że gminy mogą uzupełnić już istniejący system stypendialny środkami własnymi lub też opracować własne programy pomocy uczniom z wykorzystaniem środków własnych, współpracy z organizacjami pożytku publicznego lub wolontariatu.

Przepisy ustawy nie zobowiązują gmin do przeznaczania na ten cel środków własnych, lecz do przygotowania gminnych regulaminów przyznawania pomocy materialnej dla uczniów, finansowanej z budżetu państwa.

Opracowanie gminnego regulaminu udzielania pomocy materialnej uczniom ma na celu umożliwienie udzielenia pomocy edukacyjnej uczniom najbardziej potrzebującym takiego wsparcia w danym środowisku lokalnym, co zarówno w trakcie prac parlamentarnych, jak i w materiałach informacyjnych było wyraźnie podkreślane.

Osiągnięcie tego celu będzie możliwe tylko w sytuacji bardzo dobrego zdiagnozowania potrzeb własnego środowiska przez samorząd gminy przy zintegrowanej współpracy odpowiednich jednostek organizacyjnych samorządu (szkół, ośrodka pomocy społecznej), jak również organizacji pożytku publicznego oraz wolontariatu.

Regulamin przygotowany przez gminę powinien w swojej konstrukcji zawierać elastyczne mechanizmy udzielania pomocy edukacyjnej dla uczniów, które zapisane zostały w ustawie o systemie oświaty, a tym samym umożliwiać optymalne wykorzystanie środków finansowych przeznaczonych w budżecie państwa na ten cel.

Jednym z tych mechanizmów jest wysokość kwoty uprawniającej do ubiegania się o pomoc edukacyjną (art. 90d ust. 7 ustawy o systemie oświaty). Miesięczna wysokość dochodu na osobę w rodzinie ucznia umożliwiająca ubieganie się o tę pomoc nie może przekroczyć 316 złotych. Nie jest uzasadnione traktowanie pojęć „uprawniony do ubiegania się o pomoc” i „uprawnionych do otrzymania pomocy” jako tożsamy. Następnym jest wartość pomocy (wahająca się od 44,80 zł do 112 zł). Trzecim jest czas, na jaki można przyznawać pomoc: od jednego miesiąca do dziesięciu miesięcy w przypadku uczniów lub od jednego miesiąca do dziewięciu miesięcy w przypadku słuchaczy kolegiów. Kolejnym mechanizmem jest możliwość zróżnicowania częstotliwości udzielania pomocy – może ona być realizowana w okresach innych niż miesięcznie lub jednorazowo w zależności od rzeczywistych potrzeb edukacyjnych ucznia. Dalszy mechanizm to przestrzeganie celowego i edukacyjnego charakteru stypendiów szkolnych, przeznaczonych wyłącznie na zaspokajanie potrzeb edukacyjnych uczniów. Ustawa w art. 90d ust. 2 do 5 precyzuje, jakie formy działań edukacyjnych są wskazane do realizacji wobec uczniów, pozostawiając jednocześnie ostateczną decyzję władzom samorządowym.

Stypendium szkolne nie może zostać przeznaczone na wsparcie materialne rodzin znajdujących się w ciężkiej sytuacji, w ich codziennej egzystencji, ale na pomoc uczniowi w dostępie do edukacji, wyrównywania jego szans edukacyjnych – pomimo niekorzystnej sytuacji finansowej jego rodziny.

W celu optymalnego rozdysponowania otrzymanej dotacji władze samorządowe mogą włączyć do prac nad udzielaniem pomocy materialnej dla uczniów, w fazie przygotowawczej m.in. do zweryfikowania danych dotyczących dochodu na osobę w rodzinie lub przygotowania wstępnych list dzieci uprawnionych na terenie gminy do uzyskania pomocy, ośrodki pomocy społecznej.

Wyliczenia dotyczące zapotrzebowania na środki finansowe na pomoc stypendialną są konsekwencją rozwiązań przyjętych przez gminy w regulaminach udzielania tej pomocy, w których nie wykorzystano rozwiązań zapisanych w ustawie, natomiast zastosowano automatyczne przemnożenie liczby uprawnionych do ubiegania się o pomoc przez wysokość świadczenia i pełną liczbę miesięcy, na jaką można przyznać pomoc.

Jednocześnie trzeba stwierdzić, że przeznaczone w br. w budżecie państwa środki finansowe nie pozwalają na udzielenie pomocy stypendialnej wszystkim uczniom uprawnionym do ubiegania się o taką pomoc, a jedynie tym, którym jest ona najbardziej potrzebna.

Pragnę poinformować Panią Posel, że w trakcie prac parlamentarnych jest ustawa o Funduszu im. Edu-

kacji Narodowej, na realizację której w budżecie państwa zagwarantowano kwotę 103,1 mln zł. Rząd, opracowując stanowisko wobec powyżej ustawy, wniósł o przeniesienie tych środków do już istniejącego systemu stypendialnego, co pozwoliłoby uzupełnić środki budżetowe przeznaczone na pomoc materialną dla uczniów, a tym samym zwiększyć zarówno zasięg wypłacanych stypendiów, jak i ich wysokość.

W chwili obecnej trwają końcowe prace nad podziałem kwoty 3,5 mln zł, która będzie przeznaczona na pokrycie różnic w dotacji dla gmin powstałych na skutek nieprawidłowych danych statystycznych oraz uzupełnienie dotacji dla gmin, które dostały środki w wysokości nieprzekraczającej 15 tys. zł na rok.

Mam nadzieję, że przedstawiony materiał w sposób wyczerpujący przedstawia problematykę edukacyjną poruszoną w interpelacji Pani Poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Leszka Sułka**

**w sprawie interpretacji przepisów ustawy
o podatku od towarów i usług dotyczących
możliwości potrącania składek członkowskich
na rzecz organizacji branżowej rolników (10311)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 22 czerwca 2005 r., nr SPS-0202-10311/05 interpelacją Pana Posła Leszka Sułka w sprawie interpretacji przepisów ustawy o podatku od towarów i usług dotyczących możliwości potrącania składek na rzecz organizacji branżowej rolników uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 116 ust. 6 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535, z późn. zm.), zryczałtowany zwrot podatku zwiększa u nabywcy produktów rolnych kwotę podatku naliczonego, o której mowa w art. 86 ust. 2, w rozliczeniu za miesiąc, w którym dokonano zapłaty, pod warunkiem że zapłata należności za produkty rolne, obejmująca również kwotę zryczałtowanego zwrotu podatku, nastąpiła na rachunek bankowy rolnika ryczałtowego nie później niż 14. dnia, licząc od dnia zakupu, z wyjątkiem przypadku, gdy rolnik zawarł umowę z podmiotem nabywającym produkty rolne określającą dłuższy termin płatności.

Wymóg dokonania rozliczeń za pośrednictwem rachunku bankowego, na podstawie art. 116 ust. 6 pkt 2

ww. ustawy, nie dotyczy przypadków, kiedy należności z tytułu dostaw produktów rolnych, w tym również nasion rzepaku, zostaną skompensowane z należnościami z tytułu:

1) dostawy towarów w rozumieniu art. 2 pkt 6 (np. maszyn, urządzeń rolniczych i środków dezynfekcyjnych),

2) usługi świadczonej rolnikowi ryczałtowoemu przez nabywcę tych produktów rolnych (np. usług rolniczych, transportowych),

3) spłat rat pożyczek i zaliczek udzielanych rolnikowi ryczałtowoemu dostarczającemu produkty rolne, dokonane przez podatnika nabywającego te produkty, pod warunkiem że:

— zaliczka została przekazana na rachunek bankowy rolnika ryczałtowego, a na fakturze potwierdzającej zakup produktów rolnych podano dane identyfikacyjne dokumentu potwierdzającego dokonanie tej wpłaty,

— raty i pożyczki wynikają z umów zawartych w formie pisemnej.

Wśród rodzajów kompensat, wymienionych w przepisie art. 116 ust. 8 i 9 ww. ustawy o podatku od towarów i usług, nieujęto składek członkowskich m.in. na rzecz organizacji branżowych rolników.

W związku z powyższym podatnik nabywający produkty rolne (np. nasiona rzepaku) od rolnika ryczałtowego, rozliczający podatek od towarów i usług z urzędem skarbowym, może powiększyć podatek naliczony tylko o taką kwotę zryczałtowanego zwrotu podatku, jaka odpowiada procentowi kwoty przekazanej na rachunek bankowy rolnika w stosunku do całej kwoty należności za produkty rolne, obejmującej również kwotę zryczałtowanego zwrotu podatku. W przypadku wystąpienia złożonych rozliczeń, tj. gdy jednostka skupująca produkty rolne dokona zarówno sprzedaży towarów lub usług na rzecz rolnika ryczałtowego, jak i z kwoty należnej rolnikowi potrąci np. kwotę kładki, to w takiej sytuacji podatek naliczony może być powiększony o kwotę zryczałtowanego zwrotu podatku, jaka odpowiada procentowi kwoty przekazanej na rachunek bankowy rolnika, powiększonej o kompensaty, o których mowa w art. 116 ust. 8 i 9, w stosunku do kwoty należności ogółem (wraz z kwotą zryczałtowanego zwrotu podatku).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż obowiązujące ww. zasady rozliczania wymienionego zwrotu podatku nie uległy zmianie w stosunku do rozwiązań, jakie obowiązywały na mocy ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 11, poz. 50, z późn. zm.), która straciła moc w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posel Ewy Kopacz**

**w sprawie niedoskonałości rozwiązań przyjętych
podczas prywatyzacji Elektrowni Kozienice SA
(10312)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Posel Ewy Kopacz z dnia 15 czerwca 2005 roku, dotyczącą prywatyzacji Elektrowni Kozienice S.A. (dalej: ELKO), uprzejmie przedstawiam stanowisko w odniesieniu do poruszonych w piśmie zagadnień.

Proces prywatyzacji ELKO prowadzony jest przez Ministra Skarbu Państwa na podstawie przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 28 stycznia 2003 r. dokumentu „Programu realizacji polityki właścicielskiej Ministra Skarbu Państwa w odniesieniu do sektora elektroenergetycznego” (zaktualizowanego w dniu 7 czerwca 2005 roku). Podkreślenia wymaga fakt, że również wcześniejsze dokumenty rządowe zakładały prywatyzację ELKO w jej obecnej strukturze organizacyjnej. Prywatyzacja ELKO powinna być rozpatrywana w szerszej perspektywie związanej z restrukturyzacją całego sektora elektroenergetycznego i nie ma charakteru działania pośpiesznego, szczególnego czy też wcześniej niezaplanowanego. Jednym z istotnych założeń leżących u podstaw obecnie prowadzonych procesów konsolidacyjnych i prywatyzacyjnych jest z jednej strony stworzenie silnych podmiotów mogących konkurować z europejskimi, pionowo skonsolidowanymi koncernami (BOT, PKE, PSE, grupy dystrybutorów energii elektrycznej), a z drugiej strony prowadzenie prywatyzacji w odniesieniu do spółek nieobjętych ww. procesami konsolidacyjnymi (m.in. ELKO, ZE Dolna Odra, ZE Ostrołęka, elektrociepłownie, spółki ciepłownicze) w celu zróżnicowania struktury własnościowej w sektorze elektroenergetycznym, wciąż zdominowanym przez Skarb Państwa. Należy podkreślić, że procesy prywatyzacji nie oznaczają wyłączenia objętych nią podmiotów z procesów konsolidacji. Wręcz przeciwnie, prywatyzowane spółki pozyskują silnych branżowych partnerów działających na międzynarodowych, często bardzo konkurencyjnych, rynkach.

W przedmiotowej interpelacji wskazane zostały zagrożenia dla realizowanej przez MSP ścieżki sprzedaży pakietu kontrolnego akcji na rzecz inwestora strategicznego w drodze rokowań. Chciałbym podkreślić, że dotyczą one zagadnień systemowych, niezależnych od Ministra Skarbu Państwa. Kwestia ewentualnego rozwiązania KDT-ów oraz przydziału limitów emisji CO₂ było przedmiotem szczegółowych analiz prowadzonych z udziałem Doradcy MSP oraz Spółki. Przygotowana na potrzeby prowadzonego procesu prywatyzacji aktualizacja oszacowania wartości ELKO uwzględnia wpływ zarówno KDT-ów, jak i limitów CO₂ na wartość Spółki. MSP nie przewiduje natomiast, iż działania URE w ramach opisanych przez autorów pisma kompetencji wynikających z Prawa energetycz-

nego istotnie wpłyną na obniżenie wartości ELKO. Należy natomiast zwrócić uwagę, że wzmacnianie pozycji URE związane jest z przyjętym w Polsce modelem rynku energetycznego zakładającym wpływ państwa na sektor energetyczny przede wszystkim za pośrednictwem narzędzi regulacyjnych, a nie właścicielskich. Mając na uwadze prognozowany istotny wzrost zapotrzebowania na energię elektryczną w Polsce, silna pozycja URE ma na celu zapewnienia Polsce bezpieczeństwa energetycznego.

W interpelacji wskazano również zagrożenia dla realizacji strategii prywatyzacji za pośrednictwem GPW. Chciałbym podkreślić, że w trakcie realizacji projektu MSP dostrzegło ryzyka związane z samodzielnym prowadzeniem oferty publicznej akcji. Dlatego zdecydowano się ostatecznie na równoległe prowadzenie oferty publicznej z procedurą rokowań. Taka procedura cechuje się następującymi zaletami:

- zaspokaja szersze cele zainteresowanych stron niż samodzielna oferta publiczna;
- ogranicza ryzyko niepowodzenia transakcji do akceptowalnego poziomu;
- cena w ofercie publicznej będzie wsparta przez cenę zaoferowaną w procesie sprzedaży inwestorowi strategicznemu;
- mniejsze uzależnienie od warunków panujących na rynku kapitałowym;
- wspiera koncepcję inwestycyjną i wycenę wartości;
- lepsza szansa na udaną restrukturyzację, poprawę wydajności i dalsze zwiększenie wartości;
- stwarza pracownikom możliwość sprzedaży akcji w przyszłości zarówno w obrocie giełdowym, jak i przez opcję sprzedaży inwestorowi strategicznemu.

Uwzględnienie w ramach prywatyzacji ELKO oferty publicznej ma na celu wzmocnienie rynku kapitałowego dużym i stabilnym finansowo podmiotem, jakim jest ELKO, wprowadzenie na GPW dużego podmiotu z sektora elektroenergetycznego (ta ścieżka będzie preferowana w przyszłości przy prywatyzacji BOT i PKE), zwiększenie przejrzystości funkcjonowania, a także umożliwienie pozyskiwania kapitału przez Spółkę poprzez emisję nowych akcji.

Jak już wcześniej wspomniano, równoległe rokowania i oferta publiczna zapewniają, że ELKO stanie się członkiem większej grupy kapitałowej, co eliminuje wskazane w Piśmie ryzyka związane z konsolidacją pionową i samodzielnym funkcjonowaniem ELKO na rynku energii. Jeżeli natomiast chodzi o ryzyko związane z niepowodzeniem poszukiwania inwestora strategicznego, chciałbym poinformować, że w chwili realizacji oferty publicznej akcji znany już będzie inwestor dla ELKO. Duże zainteresowanie ze strony inwestorów branżowych nie daje w chwili obecnej podstaw do przyjęcia, że proces ten zakończy się niepowodzeniem.

Odnosząc się do kwestii roli i pozycji ELKO w regionie, chciałbym poinformować, że po prywatyzacji spółka powinna zachować silną pozycję i rolę w regionie, a pozyskanie dla spółki silnego inwestora branżowego może przyczynić się do jej dalszego wzmocnienia.

Nawiązując do poruszonej w piśmie kwestii wiarygodności inwestorów, chciałbym poinformować, że w dniu 19 maja 2005 roku podjęta została decyzja o dopuszczeniu do rokowań niżej wymienionych inwestorów:

1. CEZ a.s.,
2. Endesa Europa S.L.,
3. ENEA S.A.,
4. Iberdrola S.A.,
5. PCC AG,
6. Vattenfall AB.

Aktualnie trwa proces badania Spółki przez ww. potencjalnych inwestorów. Dopuszczone do rokowań podmioty to w większości czołowe europejskie koncerny energetyczne (Vattenfall, Enedesa, Iberdrola, CEZ). ENEA jest z kolei jedną z największych polskich grup zajmujących się dystrybucją i obrotem energią elektryczną. Należy podkreślić, że na kolejnych etapach prywatyzacji Ministerstwo Skarbu Państwa będzie prowadziło z wybranymi podmiotami szczegółowe negocjacje, m.in. w zakresie pakietu inwestycyjnego i gwarancji socjalnych. Analizowana będzie również wiarygodność i doświadczenia potencjalnych inwestorów. Celem prowadzonego procesu prywatyzacji jest wybór najlepszego partnera dla ELKO. Ministerstwo Skarbu Państwa, wybierając inwestorów strategicznych dla prywatyzowanych spółek szczególnie nacisk kładzie na fakt, aby nabywcami akcji byli inwestorzy mogący zapewnić spółkom stabilny rozwój poprzez realizację pakietów inwestycyjnych. Należy podkreślić, iż w ramach procesu rokowań przedstawiciele inwestora mają możliwość negocjowania z reprezentantami załogi warunki tzw. Pakietu socjalnego, który będzie zabezpieczał interesy pracowników Spółki. Typowymi elementami Pakietu socjalnego są gwarancje zatrudnienia, zobowiązania do zakupu akcji pracowniczych, dodatkowe świadczenia, szkolenia itp.

Pragnę zaznaczyć, iż MSP prowadzi dialog z pracownikami ELKO. Przedstawiciele Ministerstwa Skarbu Państwa spotkali się z przedstawicielami organizacji związkowych działających w ELKO kilkakrotnie. Ostatnie spotkanie odbyło się w dniu 15 czerwca br. w siedzibie MSP z udziałem m.in. Pana Dariusza Witkowskiego, Podsekretarza Stanu w MSP. Ponadto prowadzona jest na bieżąco korespondencja ze Spółką informująca o postępach prywatyzacji.

Jednocześnie chciałbym podkreślić, że MSP jest odpowiedzialne za prowadzenie procesów prywatyzacji w sposób najlepiej zabezpieczający interesy Skarbu Państwa. Ponadto chciałbym zapewnić, że MSP jest zainteresowane prowadzeniem merytorycznej dyskusji na wszystkich etapach prywatyzacji, tak aby w jak najlepszy sposób zabezpieczyć interesy zainteresowanych stron (Skarbu Państwa, pracowników, Spółki).

Dziękując za zainteresowanie procesem prywatyzacji ELKO, mam nadzieję, że przekazane przeze mnie informacje zostaną uznane za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Jacka Wojciechowicza

w sprawie problemów z wykorzystaniem funduszy europejskich (10313)

W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Jacka Wojciechowicza skierowanej do Ministra Finansów na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu RP wyjaśniam, co następuje:

Przyczyny niskiego poziomu wydatkowania środków z funduszy strukturalnych leżą poza zakresem działalności Ministra Finansów. Przyczyn tych należy bowiem upatrywać przede wszystkim w systemie wyboru projektów oraz tempie dokonywania wydatków przez beneficjentów pomocy i kontroli ich prawidłowości przez instytucje wdrażające programy i instytucje zarządzające tymi programami. Minister Finansów, jako minister odpowiedzialny za finanse publiczne, w tym środki unijne, nie ma wpływu na zasady wyboru projektów ani na ich jakość, nie leży to bowiem w jego kompetencjach.

Podstawowym zadaniem Ministra Finansów w procesie wykorzystania środków unijnych jest zapewnienie środków na refundację poniesionych wydatków oraz zorganizowanie systemu przepływów finansowych umożliwiających korzystanie z tych środków. Z tych zadań Minister Finansów wywiązuje się w sposób właściwy. W przypadku zaistnienia problemów w zakresie szczegółów przepływów środków finansowych są one rozwiązywane na bieżąco, również w ramach powołanego przez Pana Premiera Międzyresortowego Zespołu ds. Absorpcji Środków Unijnych. Przyczyn niskiej absorpcji środków unijnych należy jednak szukać gdzie indziej. Problemem bowiem jest powolna realizacja projektów, a tym samym brak wydatków, które Minister Finansów może zrefundować ze środków unijnych. Należy zauważyć, że mimo dużej ilości zatwierdzonych projektów nie są one realizowane, na co Minister Finansów nie ma wpływu.

Komisja Europejska przekazała Polsce zaliczkę w wysokości 1,3 mld euro na realizację programów, z czego Minister Finansów przekazał na rachunki właściwych dysponentów, zgodnie z ich zapotrzebowaniem, środki w wysokości 300 mln euro. 1 mld euro pozostaje zatem w dyspozycji Ministra Finansów, które mogą niezwłocznie zostać przekazane do dysponentów. W odniesieniu do środków krajowych, koniecznych do realizacji projektów, Minister Finansów w każdej chwili może udostępnić zarówno środki współfinansowania krajowego z rezerw budżetowych, jak i środki prefinansowania w postaci pożyczek z budżetu. Z dostępnych w rezerwach budżetowych 1 mld 465 mln zł na współfinansowanie, Minister Finansów w 2005 r. przekazał, zgodnie ze złożonymi wnioskami, niecałe 455 mln zł. Jak pokazują doświadczenia roku 2004, ze środków przekazanych w ubiegłym roku na współfi-

nansowanie wykorzystano ok. 30%. Podobne uwagi można odnieść do prefinansowania. Z dostępnych środków na prefinansowanie w 2005 r., tj. 2,5 mld zł, wydatkowane zostało jedynie ok. 170 mln zł, mimo zawarcia umów pożyczek na kwotę przekraczającą 2 mld zł.

Odnosnie do systemu procedur dotyczących wydatkowania środków należy stwierdzić, że system ten został opracowany wspólnie przez właściwe instytucje uczestniczące we wdrażaniu funduszy strukturalnych. System ten nie odbiega w żadnym stopniu od procedur nałożonych na Polskę przez prawo obowiązujące w całej Unii Europejskiej. Nie można zasad tych uprościć poniżej narzuconego przez Unię poziomu i w obecnym momencie nie podlegają one negocjacji z Komisją Europejską. Jest to ewentualnie możliwe w toku trwającej już dyskusji z Komisją dotyczącej nowego okresu programowania 2007–2013. W dniu dzisiejszym uproszczenie procedur dotyczących dokonywania wydatków, w tym procedur kontroli, w zakresie szerszym, niż zostało to przewidziane przez prawo unijne, może skutkować katastrofalnymi konsekwencjami finansowymi dla Polski, do czego Minister Finansów dopuścić nie może. Doskonałym przykładem w tym zakresie jest opisywany ostatnio w mediach przykład Grecji, która zobowiązana jest zwrócić do budżetu Unii ponad 0,5 mld euro, m.in. z powodu nieprzestrzegania odpowiednich procedur dotyczących wydatkowania środków unijnych. Jeśli chodzi o procedury dotyczące środków krajowych, pozostają one w całkowitej zgodności z procedurami wydatkowania środków publicznych, znanymi wszystkim i stosowanymi od dawna, ustalonymi przede wszystkim w ustawie o finansach publicznych.

Podsekretarz stanu
Andrzej Jacaszek

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posła Zygmunta Wrzodaka**

**w sprawie lokalizacji drogi obwodowej
miasta Niska w ciągu drogi krajowej nr 77 (10314)**

W odpowiedzi na interpelację Pana Zygmunta Wrzodaka, Posła na Sejm RP (nr SPS-0202-10314/05 z dnia 22 czerwca 2005 r.), dotyczącą planowanej inwestycji pn: „Budowa drogi obwodowej m. Niska w ciągu drogi krajowej nr 77 Lipnik – Przemyśl od km 0+000 (km 104+233 drogi krajowej nr 77) do km 3+115 (km 418+761 drogi krajowej nr 19)”, informuję, iż przyspieszenie realizacji obecnego przebiegu obwodnicy było wielokrotnie postulowane przez lokalne władze samorządowe m. Niska i wynika z przyjętej przez Rząd RP Strategii rozwoju infrastruktury trans-

portu na lata 2004–2006 i lata dalsze. Uzasadnia to również trudna sytuacja komunikacyjna miasta, gdzie na odcinku miejskim droga krajowa nr 77, ze względu na zły stan techniczny drogi biegnącej pod drogą kanalizacji, ma ograniczony ruch samochodów ciężarowych do masy 5 t. Natomiast ruch samochodów o masie wyższej odbywa się ulicami osiedlowymi.

Ww. obwodnica przygotowywana jest w oparciu o następujące dokumenty planistyczne:

— MPZP zatwierdzony uchwałą Nr XX/194/92 Rady Miejskiej w Nisku z dnia 20.11.1992 r. i zmieniony uchwałą Nr XXX/308/94 Rady Miejskiej w Nisku z dnia 28.12.1994 r.

— Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy i Miasta Niska zatwierdzone uchwałą Nr XXII/242/2000 r.

— Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Podkarpackiego zatwierdzony uchwałą Nr XL VIII/522/02 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 30.08.2002 r.

Na podstawie ww. planów, z których MPZP stanowił obowiązujący akt prawa miejscowego, została opracowana przez Krakowskie Biuro Projektów Dróg i Mostów „Transprojekt” Sp. z o.o. Oddział Rzeszów aktualizacja wykonanej w 1997 r. koncepcji programowej. Zgodnie z obowiązującą w GDDKiA procedurą koncepcja programowa po rozpatrzeniu przez Komisję Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych została zatwierdzona przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad protokołem nr 2/2003. Przystąpiono do opracowywania dalszych faz dokumentacji projektowej inwestycji.

W wyniku przetargu wyłoniono Pracownię Studiów i Projektów Drogowych KLOTOIDA s.c. Mirosław Bajor, Andrzej Zygmunt z Krakowa na wykonanie materiałów do decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi, projektu budowlanego i projektu wykonawczego. Termin umowny ukończenia zamówionej dokumentacji upływa z dniem 30 września 2005 r. Prace projektowe są wysoko zaawansowane.

W dniach od 1 lutego 2005 r. do 14 lutego 2005 r. Oddział przeprowadził konsultacje społeczne. Zostały one rozpoczęte spotkaniem z lokalną społecznością w sali kina Sokół. W spotkaniu uczestniczyli projektanci, przedstawiciele Gminy i Miasta Nisko oraz Oddziału GDDKiA w Rzeszowie.

Na spotkaniu projektant oraz inwestor przekazali zebranym pełne informacje o stanie przygotowań inwestycji, rozwiązaniach technicznych, zabezpieczeniach ekologicznych i o kwestiach związanych z zakupem nieruchomości oraz odpowiadali na pytania zainteresowanych osób.

W ramach konsultacji wpłynęło 38 pism od osób prywatnych i instytucji, zawierających 60 wniosków, w tym 17 wniosków złożonych przez Burmistrza Gminy i Miasta Nisko.

Z przeprowadzonych konsultacji sporządzono raport, w którym projektant odniósł się do każdego wniosku. 22 wnioski uznał za zasadne i rozpatrzył pozytywnie, natomiast 38 wniosków uznał za niemożli-

we do zrealizowania z powodów prawnych, technicznych lub ekonomicznych. Raport został udostępniony do wiadomości publicznej w Urzędzie Gminy i Miasta Nisko, w siedzibie Oddziału oraz na stronie internetowej Oddziału od dnia 01 lipca 2005 r. i będzie dostępny do dnia 15 lipca 2005 r.

Szereg zgłoszonych postulatów dotyczy zmiany lokalizacji drogi, poprzez jej przeniesienie na tereny leśne. W związku z tym w dniu 1 lipca 2005 r. w siedzibie Oddziału w Rzeszowie GDDKiA zostało zorganizowane spotkanie z władzami samorządowymi miast Stalowa Wola i Nisko. Mimo uzgodnionego wcześniej przebiegu drogi przedłożono dwie nowe propozycje przebiegu drogi krajowej nr 77. Propozycja ta została przedłożona przez Starostę Powiatu Stalowskiego Pana Mariusza Nawrockiego, Prezydenta Miasta Stalowa Wola Pana Andrzeja Słęzaka i Burmistrza Gminy i Miasta Nisko Pana Mariusza Kowalika.

W związku z powyższym oraz w związku ze zmianą ustawy Prawo ochrony środowiska, wprowadzającą z dniem 28 lipca br. obowiązek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, ustalono, że zaproponowane przez lokalne władze Stalowej Woli i Niska dodatkowe warianty przebiegu obwodnicy zostaną uwzględnione we wniosku o wydanie ww. decyzji.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że zmiana trasy obwodnicy skutkować będzie oddaleniem jej realizacji w czasie.

W związku z zaistniałą sytuacją Oddział będzie czynił starania o pozyskanie środków finansowych na opracowanie materiałów do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla obwodnicy m. Nisko

Ustosunkowując się do kwestii wykonawstwa robót drogowych, informujemy, że wykonawca wyłaniany jest w drodze publicznego przetargu nieograniczonego zgodnie z przepisami obowiązującej ustawy Prawo zamówień publicznych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Bogdana Lewandowskiego

w sprawie zarzutu praktyk monopolistycznych
stosowanych przez Telekomunikację Polską SA
(10315)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Bogdana Lewandowskiego z dnia

17 czerwca 2005 r. w sprawie zarzutu stosowania przez Telekomunikację Polską S.A. praktyk monopolistycznych, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Odnosząc się do podniesionej przez Pana Posła kwestii naliczania przez TP S.A. opłaty z tytułu zmiany opcji usługi Neostrada TP na opcję o niższej prędkości transmisji (niższa cena za mniejszą prędkość transmisji i mniejszy limit transferu danych do wykorzystania w okresie rozliczeniowym), należy przede wszystkim odwołać się do treści dokumentów regulujących zasady i warunki korzystania z usługi Neostrada TP (regulamin, cennik).

Regulamin usługi, który jest integralną częścią łączącego strony umowy stosunku prawnego, stanowi, że „Klient zobowiązany jest do uiszczania opłat za korzystanie z Usługi zgodnie z cennikiem”. Cennik natomiast wprost wskazuje, że za ww. zmianę opcji pobierana jest opłata (tabela 5 cennika usługi Neostrada TP). Wynika z tego, iż naliczenie przez Spółkę wskazanej przez Pana Posła opłaty należy uznać za właściwe.

W opisanych okolicznościach, w których klienci dokonali zmiany opcji usługi jedynie na skutek zapewnień składanych przez przedstawicieli TP S.A. (pracowników Telepunktów), nie można mówić o antykonkurencyjnej praktyce Spółki, ale o wprowadzaniu klientów w błąd przez jej pracowników. Wprowadzanie w błąd, mimo niewątpliwiej szkodliwości, nie stanowi praktyki ograniczającej konkurencję w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W mojej opinii wprowadzeniu w błąd klienta TP S.A., na gruncie art. 88 kc, mają możliwość złożyć Spółce pisemne oświadczenie, w którym wskażą, że zostali wprowadzeni w błąd przez jej pracowników oraz uchylą się od skutków prawnych złożonego pod wpływem błędu oświadczenia woli. W sytuacji, gdyby TP S.A. nie uznała zasadności dokonanego przez jej klientów oświadczenia, pozostanie jej abonentom wystąpienie na drogę postępowania sądowego.

Kolejne poruszone przez Pana Posła zagadnienie dotyczyło przedłużania przez TP S.A. umowy o świadczenie usługi Neostrada TP na kolejny rok w przypadku zmiany opcji usługi. W mojej ocenie zmiana opcji usługi stanowi zmianę istniejącej umowy i nie uzasadnia przedłużenia zawartej uprzednio umowy na kolejny okres. W związku z powyższym oraz w związku ze skargami konsumenckimi dotyczącymi przedstawionych przez Pana Posła działań Spółki, szczególnie wobec braku uregulowania tego zagadnienia przez TP S.A. w dokumentach dotyczących usługi Neostrada TP (przede wszystkim w regulaminie), wystąpiłem do TP S.A. o złożenie odpowiednich wyjaśnień. W zależności od treści uzyskanej od operatora odpowiedzi zostanie rozważona zasadność podjęcia odpowiednich działań w sprawie.

Ponadto Pan Poseł wskazał jako nieprawidłową praktykę TP S.A. dotyczącą mechanizmu stosowanego przy przedłużaniu umowy na usługę Neostrada TP zawartej na czas określony, polegającego na przedłużaniu umowy na czas nieokreślony w przypadku wypowiedzenia w terminie umowy zawartej na czas

określony. Odnosząc się do powyższego, należy wskazać przede wszystkim, iż na kształt stosunku zobowiązaniowego łączącego konsumenta z operatorem telekomunikacyjnym wpływa nie tylko treść wiążącej strony umowy, ale także odpowiedni dla danej usługi cennik oraz regulamin (w niektórych przypadkach także złożone zamówienie). Abonent zatem, aby poznać istotę łączącego go z operatorem stosunku prawnego, powinien zapoznać się z właściwymi dokumentami dotyczącymi określonej, wykorzystywanej przez niego usługi.

Regulamin usługi Neostrada TP stanowi w § 2, iż TP S.A. zobowiązuje się do świadczenia usługi w zakresie i na warunkach określonych w regulaminie i umowie, a klient zobowiązuje się do ich przestrzegania. TP S.A. wprost więc wskazała, iż zakres wzajemnych zobowiązań abonenta i operatora wyznaczają nie tylko łącząca ich umowa, ale dodatkowo regulamin usługi. Regulamin ten stanowi także, iż umowa o świadczenie usług zawierana jest na czas nieokreślony lub czas określony, a świadczenie usługi zawartej na czas określony uważane będzie za przedłużone na czas nieokreślony, o ile klient nie wyrazi innego oświadczenia woli w terminie 30 dni przed upływem terminu określonego w umowie (§10 regulaminu). Jednocześnie właściwy cennik wyodrębnia różne opłaty za korzystanie z usługi na podstawie umowy zawartej na czas określony i na czas nieokreślony.

Przyjęte przez Spółkę rozwiązanie nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia obowiązującego prawa. Jasna regulacja w tym zakresie wyraźnie wskazuje, iż TP S.A. nie ma obowiązku informowania klientów o zbliżającym się terminie zakończenia umowy zawartej na czas określony, a przekształcenie uprzednio zawartej umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony (połączonej z wyższymi opłatami za korzystanie z usługi) jest działaniem prawidłowym. Należy przy tym zaznaczyć, iż w sytuacji, gdy umowa zostanie przedłużona na czas nieokreślony, abonent uzyskuje uprawnienie do jej wypowiedzenia (§ 13 Regulaminu).

W mojej ocenie zawarcie umowy, w tym umowy na świadczenie usług dostępu do Internetu, rodzi konsekwencje prawne nie tylko dla operatora, ale także dla abonenta. Podpisując umowę, konsument kształtuje swoje uprawnienia i obowiązki. Trudno więc mówić o praktyce ze strony TP S.A. Należyta staranność konsumenta, a w tym dokładne czytanie regulujących jego zobowiązania dokumentów, pozwoli mu na świadome kształtowanie swojej sytuacji prawnej.

Z wyrazami szacunku

Prezes UOKiK
Cezary Banasiński

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Izabelli Sierakowskiej

w sprawie pozbawienia uczniów szkół policealnych
możliwości korzystania z burs i internatów
szkolnych na mocy rozporządzenia MENiS
z dnia 7 marca 2005 r. (10316)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Poseł Izabelli Sierakowskiej (nr SPS-0202-10316/05), w sprawie pozbawienia uczniów szkół policealnych możliwości korzystania z burs i internatów szkolnych, uprzejmie wyjaśniam, że:

Nie ma żadnych przeszkód prawnych, aby szkoły policealne organizowały i prowadziły dalej internaty dla uczniów uczących się poza miejscem stałego zamieszkania. W ramowym statucie publicznej szkoły policealnej znajdują się odpowiednie zapisy regulujące zagadnienia związane z organizowaniem i prowadzeniem internatu¹⁾.

Jednocześnie należy stwierdzić, że w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 marca 2005 r. w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach (Dz. U. Nr 52, poz. 467) znalazł się zapis, który można było interpretować jako ograniczenie możliwości korzystania z burs przez uczniów szkół policealnych. Intencją tego zapisu było jedynie stwierdzenie, że uczniowie szkół policealnych, jako osoby dorosłe, nie wymagają opieki i wychowania, a korzystają jedynie z możliwości zakwaterowania.

Po rozważeniu argumentacji dotyczącej możliwości niejednoznacznej interpretacji powyższych przepisów Ministerstwo podjęło prace nad nowelizacją przedmiotowego rozporządzenia. Pozwoli to jednoznacznie ustalić uprawnienia uczniów szkół policealnych do korzystania z tego typu placówek.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

¹⁾ §12 ramowego statutu szkoły policealnej - rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z 2002 r. Nr 10, poz. 96, z 2003 r. Nr 146, poz. 1416 oraz z 2004 r. Nr 66, poz. 606).

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Arkadiusza Kaszni**

**w sprawie płatnego ogłaszania przez organizacje
pożytku publicznego sprawozdań finansowych
w Dzienniku Urzędowym RP „Monitor Polski B”
(10317)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Arkadiusza Kaszni, skierowaną przez Pana na ręce Prezesa Rady Ministrów w dniu 22 czerwca 2005 r., SPS-0202-10317/05, pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia.

Uchwalona w dniu 24 kwietnia 2003 r. ustawa o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873 ze zm.), nakładając w art. 23 na organizacje pożytku publicznego obowiązek sprawozdawania się ze swojej działalności oraz publikowania rocznych sprawozdań finansowych, nie wprowadziła w zakresie opłat za publikację żadnych zmian w stosunku do tych podmiotów.

Zgodnie z przepisami art. 11 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. Nr 62, poz. 718 ze zm.) odpłatne jest wyłącznie ogłaszanie obwieszczeń i sprawozdań, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 tego artykułu, tj.:

— sprawozdań finansowych określonych w przepisach o rachunkowości oraz

— ogłoszeń i obwieszczeń przedsiębiorców, jeżeli odrębne przepisy nie wymagają ich ogłaszania w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

Właściwym przepisem określającym, jakie sprawozdania finansowe podlegają obowiązkowi badania i ogłaszania, a tym samym są sprawozdaniem finansowym, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, jest art. 64 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 ze zm.). W związku z tym, że organizacjami pożytku publicznego mogą być jedynie podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 4 tego artykułu, należy przyjąć, że jedynie organizacje pożytku publicznego, które spełniają co najmniej dwa spośród warunków wymienionych w ww. przepisie, mają obowiązek ogłaszania sprawozdań finansowych i ponoszenia odpłatności, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy. Warunkami określonymi w przepisie ust. 4 art. 64 ust. 1 są: średnie roczne zatrudnienie w przeliczeniu na pełne etaty co najmniej 50 osób, suma aktywów bilansu na koniec roku obrotowego co najmniej 25.500.000 euro oraz przychody netto ze sprzedaży towarów i produktów oraz operacji finansowych za rok obrotowy co najmniej 5.000.000 euro. Tym samym obowiązkowi odpłatności za publikację sprawozdań podlegają jedynie bardzo duże organizacje.

W stosunku do pozostałych organizacji pożytku publicznego obowiązek ogłaszania sprawozdań finansowych wynika z ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, nie ma więc do nich zastosowania przesłanka art. 11 ust. 1 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych.

Podsumowując, należy podkreślić, że jedynie organizacje pożytku publicznego, które zgodnie z przepisami art. 64 ustawy o rachunkowości, mają obowiązek ogłaszania i publikowania sprawozdań finansowych, podlegają, wynikającemu z art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, obowiązkowi ponoszenia z tego tytułu opłat na równi z pozostałymi podmiotami. Jednakże na organizacjach tych, jako na podmiotach spełniających ww. przesłanki art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy o rachunkowości (stanowią one ok. 7% wszystkich organizacji pożytku publicznego), a nie jako na organizacjach pożytku publicznego, obowiązek taki spoczywał również przed dniem wejścia w życie ustawy o działalności pożytku publicznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Cezary Miżejewski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadiusza Kaszni**

**w sprawie możliwości pozyskania środków
na sfinansowanie zobowiązań wynikających
z zadłużenia SP ZOZ w Prudniku w likwidacji
(10318)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pana Posła Arkadiusza Kaszni, przesłaną przy piśmie znak: SPS-0202-10318/05 z 22 czerwca 2005 r., w sprawie możliwości pozyskania środków na sfinansowanie zobowiązań wynikających z zadłużenia SP ZOZ w Prudniku w likwidacji uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Z przesłanej interpelacji wynika, że na bazie likwidowanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Prudniku powstał Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Prudnickie Centrum Medyczne. Niepubliczny Szpital, który powstał w sierpniu 2004 roku, nie generuje długów, świadczy usługi o wyższym standardzie i większej dostępności dla pacjentów. Jednocześnie trwa proces likwidacji Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Prudniku.

Na podstawie art. 60 ust. 6 ustawy z 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 91,

poz. 408 z późn. zm.) zobowiązania i należności samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej po jego likwidacji stają się zobowiązaniami i należnościami właściwej jednostki samorządu terytorialnego, czyli podmiotu, który utworzył zakład (w omawianym przypadku powiatu prudnickiego).

W opisanym przypadku niemożliwe jest wszczęcie i przeprowadzenie procesu restrukturyzacji finansowej na podstawie ustawy z 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 78, poz. 684). Zgodnie z ww. projektem ustawy, restrukturyzacją finansową mogą być objęte samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej oraz jednostki badawczo-rozwojowe realizujące zadania polegające na prowadzeniu badań naukowych i prac badawczo-rozwojowych oraz w powiązaniu z udzielaniem świadczeń zdrowotnych i promocją zdrowia, zatrudniające na dzień 1 stycznia 2001 r. powyżej 50 osób. Ustawa nie przewiduje zastosowania przepisów dotyczących restrukturyzacji finansowej do organów założycielskich, które przejęły zobowiązania likwidowanych placówek.

W tym przypadku zasadne byłoby rozważenie przez podmiot, który utworzył zakład, możliwości skorzystania z rozwiązań przewidzianych w art. 48 ustawy z 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 z późn. zm.). Na podstawie tego przepisu jednostki samorządu terytorialnego mogą zaciągać kredyty i pożyczki oraz emitować papiery wartościowe m.in. na finansowanie wydatków niezajmujących pokrycia w planowanych dochodach jednostki samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie instrukcji wypełniania wniosku
o dofinansowanie realizacji projektu w ramach
SPO w zakresie działania „Ułatwianie startu
młodym rolnikom” (10320)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną wraz z pismem z dnia 22 czerwca br. (znak: SPS-0202-10320/05) interpelacją Pana posła Romualda Ajchlera w sprawie instrukcji wypełniania wniosku o dofinansowanie realizacji projektu w zakresie działania „Ułatwianie startu młodym rolnikom” Sektorowego Programu Operacyjnego (SPO) „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz roz-

wój obszarów wiejskich 2004–2006”, przedstawiam następujące wyjaśnienie.

Warunki uzyskania pomocy w ramach działania „Ułatwianie startu młodym rolnikom” oraz zasady jej przyznawania zostały opisane w krajowych dokumentach programujących, tj. w Sektorowym Programie Operacyjnym (SPO) „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006”, przyjętym decyzją Komisji Europejskiej z dnia 7 lipca 2004 r., a następnie wydanym w drodze rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 3 września 2004 r. (Dz. U. Nr 197, poz. 2032) oraz w Uzupełnieniu SPO, wydanym w drodze rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 8 września 2004 r. (Dz. U. Nr 207, poz. 2117). Krajowe dokumenty programujące opracowano w oparciu o przepisy wspólnotowe m.in. regulujące zasady wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (Rozporządzenie Rady 1257/99, Rozporządzenie Komisji 817/2004).

Zgodnie z przepisami wspólnotowymi premia może być przyznana wnioskodawcy, który posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe. Na poziomie krajowym, w Uzupełnieniu SPO, po uzgodnieniu z Komisją Europejską, zdefiniowano kwalifikacje zawodowe w sposób następujący:

- wykształcenie wyższe lub średnie rolnicze,
- zasadnicze zawodowe wykształcenie rolnicze i co najmniej 3-letni staż pracy w gospodarstwie rolnym lub tytuł kwalifikacyjny w zawodzie przydatnym do prowadzenia działalności rolniczej i co najmniej 3-letni staż w gospodarstwie rolnym,
- wykształcenie wyższe na kierunku innym niż rolniczy i co najmniej 3-letni staż pracy w gospodarstwie rolnym albo wykształcenie wyższe na kierunku innym niż rolniczy i ukończone studia podyplomowe na kierunku związanym z rolnictwem albo wykształcenie średnie nierolnicze i co najmniej 3-letni staż pracy w gospodarstwie rolnym,
- wykształcenie podstawowe lub zasadnicze zawodowe i co najmniej 5-letni staż pracy w gospodarstwie rolnym.

Szczegółowy wykaz kierunków studiów, zawodów i specjalności oraz tytułów kwalifikacyjnych wymaganych w ramach działania znajduje się w załączniku nr 2 do Uzupełnienia SPO. Za staż pracy w gospodarstwie rolnym uznaje się okres, w którym wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu w KRUS jako domownik, oraz okres, w którym rolnik prowadził przejęte gospodarstwo rolne.

Ponadto przepisy wspólnotowe (Rozporządzenie Komisji 817/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej) określają, że pomoc może być przyznana rolnikowi, który podjął prowadzenie gospodarstwa nie dawniej niż 12 miesięcy przed dniem podjęcia decyzji w sprawie przyznania premii. Przepisy te zostały od-

zwierciedlone w Uzupełnieniu SPO, zgodnie z którym premię można przyznać osobie, która po raz pierwszy stała się posiadaczem samoistnym lub zależnym gospodarstwa rolnego nie wcześniej niż 12 miesięcy przed podjęciem przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa decyzji o udzieleniu pomocy. Należy podkreślić, że w trakcie negocjacji z Komisją Europejską strona polska zaproponowała wprowadzenie rozwiązań, które pozwalają na ustalenie okresu prowadzenia gospodarstwa przez osobę ubiegającą się o premię z wyłączeniem okresów, kiedy będąc formalnie właścicielem gospodarstwa, osoba ta nie prowadziła jednak działalności rolniczej, tj. np.: była niepełnoletnia lub uczyła się w szkole średniej lub wyższej. Rozwiązanie to zostało zaakceptowane przez Komisję Europejską, stąd osoby, które nie ukończyły 18 roku życia, mogą okres od przejęcia gospodarstwa do uzyskania pełnoletności odliczyć od czasu prowadzenia gospodarstwa rolnego, pod warunkiem że w tym okresie nie podejmowały czynności świadczących o prowadzeniu gospodarstwa (np.: nie występowały o płatności bezpośrednie).

W celu uzyskania pomocy zainteresowany wypełnia i składa do instytucji wdrażającej – Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa – wniosek o dofinansowanie realizacji projektu wraz z wymaganymi załącznikami. Wzór wniosku o dofinansowanie realizacji projektu oraz zestaw wymaganych załączników do wniosku zostały określone w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie trybu składania i wzoru wniosku o dofinansowanie realizacji projektu w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006”, w zakresie działania „Ułatwianie startu młodym rolnikom” (Dz. U. z 2004 r. Nr 244, poz. 2454). Aby ułatwić zainteresowanym wypełnienie wniosku o dofinansowanie realizacji projektu, instytucja wdrażająca opracowała materiał pomocniczy – instrukcję wypełniania wniosku o dofinansowanie realizacji projektu. Zapisy instrukcji są spójne z przepisami Uzupełnienia SPO, które na gruncie krajowym stanowią podstawę prawną udzielania pomocy z Sekcji Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej.

Instytucja zarządzająca opracowuje dokumenty programowe w oparciu o przepisy wspólnotowe, a doprecyzowując zapisy programu, posługuje się przepisami prawa krajowego. W celu efektywnego wykorzystania funduszy strukturalnych uszczegółowienie zapisów w programie może uwzględnić w sposób zawężający przepisy prawa krajowego. Należy podkreślić, że zarówno Program, jak i Uzupełnienie Programu były konsultowane, zgodnie z zasadą partnerstwa określoną w Rozporządzeniu Rady 1260/1999, z partnerami społecznymi i gospodarczymi, w tym z organizacjami reprezentującymi rolników, oraz z Komisją Europejską. Lista organizacji społeczno-zawodowych uczestniczących w procesie konsultacji Programu znajduje się w Załączniku 7 Sektorowego Programu

Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006”.

Z wyrazami szacunku

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie budowy siedziby Komendy Powiatowej
Państwowej Straży Pożarnej w Szczytnie (10321)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 22 czerwca 2005 r., o sygn. SPS-0202-10321/05, przekazującego interpelację Posła na Sejm RP Pana Tadeusza Iwińskiego w sprawie dofinansowania budowy siedziby Komendy Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w Szczytnie, uprzejmie informuję, że nie ma możliwości udzielenia pomocy finansowej na realizację przedmiotowego zadania z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ani z budżetu Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji jest dysponentem części 42 budżetu państwa Sprawy wewnętrzne, z której finansowane są m.in. wydatki Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej. Natomiast wydatki jednostek terenowych tej formacji, tj. komend wojewódzkich i powiatowych (miejskich) PSP, ujęte są w budżetach wojewodów, stanowiących odrębną część budżetu państwa (85 – Budżety wojewodów). Na przenoszenie wydatków pomiędzy różnymi częściami budżetu państwa nie zezwalają przepisy ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (t.j.: Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 z późn. zm.).

Wobec powyższego dodatkowe środki dla Komendy Powiatowej PSP w Szczytnie może przydzielić jedynie Wojewoda Warmińsko-Mazurski w ramach swojego budżetu. W przypadku braku możliwości wygospodarowania potrzebnej kwoty Wojewoda może wystąpić do Rady Ministrów z wnioskiem o przydzielenie środków z tegorocznej rezerwy ogólnej budżetu państwa. Wystąpienie takie może uzyskać poparcie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tadeusz Matusiak

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra nauki i informatyzacji
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie nieprawidłowości przy prowadzeniu
eksperymentu medycznego dotyczącego terapii
guzów mózgu prowadzonego przez Collegium
Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy
w ramach przyznanego grantu
Komisji Badań Naukowych (10322)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pana Stanisława Żelichowskiego Posła Sejmu RP przedstawioną w piśmie SPS-0202-10322/05 z dnia 22 czerwca 2005 r. w sprawie nieprawidłowości przy prowadzeniu eksperymentu medycznego dotyczącego terapii guzów mózgu prowadzonego przez Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy proszę uprzejmie o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

1. Badania naukowe będące przedmiotem interpelacji były finansowane w formie projektów badawczych własnych ze środków budżetowych na naukę na podstawie obowiązującej do dnia 5 lutego 2005 r. ustawy z dnia 12 stycznia 2001 r. o Komitecie Badań Naukowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 33, poz. 389 z późn. zmianami). Zgodnie z art. 15 ust. 4 ww. ustawy środki finansowe na realizację projektów badawczych przyznawane były bezpośrednio jednostkom naukowym przez Zespoły Komitetu Badań Naukowych. Kryteria i tryb przyznawania i rozliczania środków finansowych ustalanych w budżecie państwa na naukę reguluje rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych z dnia 30 listopada 2001 r. (Dz.U. z 2001 r. Nr 146, poz. 1642 z późn. zmianami).

Pragnę wyjaśnić, że Minister Nauki i Informatyzacji oraz Komitet Badań Naukowych nie byli „sponsoraми” badań klinicznych dotyczących terapii guzów mózgu w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2001 r. Nr 126, poz. 1381 z późn. zm.) dotyczącej zasad i trybu dopuszczania do obrotu produktów leczniczych oraz warunków wytwarzania produktów leczniczych. Zgodnie z zawartą umową o finansowanie projektu badawczego prawo do przychodów ze sprzedaży uzyskanych wyników, a także przychody uzyskane przy jego realizacji, jako korzyści uboczne, przysługują jednostce naukowej.

Ze środków budżetowych na naukę finansowano badania naukowe, których definicję określał art. 3 pkt 1 ustawy o Komitecie Badań Naukowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 33, poz. 389 z późn. zmianami). Pragnę nadmienić, że z naukowego punktu widzenia zadania planowane do realizacji w ramach projektu badawczego uzyskały bardzo wysoką ocenę ekspertów.

2. Ministerstwo Nauki i Informatyzacji nie było informowane ani przez Ministerstwo Zdrowia, ani też przez kierownictwo Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy o nieprawidłowościach związanych z realizacją projektu badawczego dotyczącego terapii guzów mózgu. Na skutek publikacji prasowej z dnia 14 marca 2005 r. wskazującej na nieetyczne

i wysoce naganne postępowanie dr Jerzego Trojana Minister Nauki i Informatyzacji podjął działania zmierzające do wyjaśnienia spraw związanych z jego działalnością naukową. Na podstawie postanowienia Ministra Nauki i Informatyzacji Nr 18/KN/2005 z dnia 17.03.2005 w dniu 24.03.2005 r. przeprowadzono w Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego kontrolę realizacji projektu badawczego pt. „Eksperymentalna pooperacyjna terapia immuno-genokomórkowa guzów litych z ekspresją IGF-1 (raki jelita grubego, płuca i guzy mózgu), przy zastosowaniu technik antysenu i trypleksu anty-IGF-I” kierowanego przez dr Jerzego Trojana.

W czasie kontroli stwierdzono między innymi:

— błędy i nieścisłości w opisie projektu – projekt wymaga gruntownych zmian w zakresie przyjętych metod badawczych i planowanych do realizacji zadań,
— brak możliwości pomyślnego zakończenia badań naukowych opartych o założenia przedstawione w projekcie badawczym.

Sprawozdanie z kontroli zostało zaopiniowane w dniu 16 czerwca br. przez Zespół Roboczy Nauk Medycznych Rady Nauki, który potwierdził ustalenia kontroli. Wszczęto procedurę przerwania realizacji projektu.

Na zakończenie pragnę podkreślić, że zaistniała sytuacja jest wynikiem nieetycznego i godnego potępienia postępowania jednego z uczonych, jednakże w tym zakresie organami właściwymi do ustalenia faktów są organy wymiaru sprawiedliwości. Wyrażam głębokie ubolewanie, że dotyczy to przedstawiciela środowiska naukowego.

Minister Nauki i Informatyzacji podejmuje i nadal będzie podejmował wszelkie dostępne prawem działania zapobiegające wystąpieniu tego typu praktyk w środowisku naukowym w przyszłości.

Z wyrazami szacunku

Minister
Michał Kleiber

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie nieprawidłowości przy prowadzeniu
eksperymentu medycznego dotyczącego terapii
guzów mózgu prowadzonego przez Collegium
Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy
w ramach przyznanego grantu
Komisji Badań Naukowych (10322)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną Ministrowi Sprawiedliwości interpelację Posła Stanisława Żelichowskiego z dnia 12 czerwca 2005 r. przy piśmie z dnia 22 czerwca 2005 r. (nr SPS-

-0202-10322/05) w sprawie nieprawidłowości przy prowadzeniu eksperymentu medycznego dotyczącego terapii guzów mózgu prowadzonego przez Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy w ramach przyznanego grantu Komisji Badań Naukowych, uprzejmie informuję co następuje.

W oparciu m.in. o publikację prasową pt. „Handlarz nadziei”, zamieszczoną w „Gazecie Wyborczej” z dnia 14 marca 2005 r., Prokuratura Okręgowa w Bydgoszczy prowadzi śledztwo o sygnaturze akt V Ds 16/05 w sprawie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 24.000 zł rodziców dzieci chorych na nowotwór mózgu poprzez wprowadzenie w błąd co do możliwości wyleczenia schorzenia bądź przedłużenia życia na skutek podania szczepionki przeciwnowotworowej i konieczności finansowania kosztów zabiegu, a przy tym narażenia dzieci na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu poprzez podanie szczepionki przeciwnowotworowej znajdującej się w fazie badań klinicznych, poza oficjalnie prowadzonym programem badawczym, tj. o przestępstwo przewidziane w art. 286 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k.

Po uzyskaniu z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu – Collegium Medicum w Bydgoszczy dokumentów związanych z programem badawczym dotyczącym terapii mózgu, w śledztwie tym został przesłuchany w charakterze świadka rektor ówczesnej Akademii Medycznej w Bydgoszczy na okoliczność zatrudnienia Jerzego Trojana i tworzenia Katedry i Zakładu Genoterapii, jak również prowadzonego tam programu badawczego nad glejakami mózgu.

Ponieważ w toku śledztwa uzyskano informację, że Jerzy Trojan zatrudniony był również do 28 lutego 2005 r. w Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie prowadził dwa programy badawcze: w latach 2001–2002 i od roku 2004, w związku z tym trwają m.in. czynności związane z ustaleniem nazwisk pacjentów i osób uczestniczących w tych programach.

Obecnie przesłuchiwanie są pracownicy Collegium Medicum w Bydgoszczy, a w szczególności wykonawcy projektu badawczego na okoliczność wykonywanych przez nich czynności. Po zgromadzeniu danych dotyczących nazwisk pacjentów eksperymentu bydgoskiego i ich rodzin, prowadzone są również ich przesłuchania celem m.in. ustalenia, czy za leczenie żądano od nich zapłaty.

Niezbędne w sprawie będzie też powołanie biegłego w celu rozliczenia prawidłowości wydatkowania grantu uzyskanego z Komitetu Badań Naukowych.

Jednocześnie informuję, że w dniu 18 grudnia 2004 r. Prezydent Rzeczypospolitej wyraził zgodę na zrzeczenie się przez Jerzego Trojana obywatelstwa polskiego i od lutego 2005 r. przebywa on poza granicami Polski. Śledztwo w tej sprawie będzie nadal kontynuowane.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury na interpelację posła Zbigniewa Ziobro

w sprawie działalności Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (10323)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Zbigniewa Ziobry w sprawie działalności Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, otrzymaną przy piśmie nr SPS-0202-10323/05 z dnia 22 czerwca 2005 r., uprzejmie informuję:

I Wzmocnienie i modernizacja drogi nr 4, odc. Kraków–Tarnów.

1. Podstawowe założenia koncepcyjne:

— zadanie ujęte w programie: „Polityka transportowa państwa na lata 2001–2015 dla zrównoważonego rozwoju kraju” w zakresie modernizacji dróg w korytarzach TEN, przyjętym w październiku 2001 r., oraz w „Strategii rozwoju infrastruktury transportu na lata 2004–2006 i lata dalsze”, z lipca 2003 r., w zakresie „rekonstrukcji drogi nr 4 Kraków–Tarnów (56 km), zobowiązanie z traktatu akcesyjnego Polski i UE”;

— wniosek o dofinansowanie ze środków unijnych, zawierający wstępny zakres robót, złożono do władz funduszu ISPA w 2000 r.;

— Memorandum Finansowe nr 2000/PL/16/P/PT/008, zatwierdzające złożony wniosek, zostało podpisane 13.02.2001 r. przez stronę polską i unijną.

2. System przygotowania i realizacji przedsięwzięcia. Odcinek Kraków–Targowisko.

W wyniku przetargu nieograniczonego w dniu 25 maja 2000 r. została podpisana umowa z Krakowskim Biurem Projektów Dróg i Mostów Sp. z o.o. Transprojekt w Krakowie, 31–542 Kraków, ul. Mogliska 25, na opracowanie dokumentacji technicznej na wzmocnienie nawierzchni do obciążenia 115 kN/oś na drodze krajowej nr 4 Kraków–Tarnów odc. I Kraków–Targowisko, km 432+372 – 453+952 wraz z opracowaniem wniosku o wsparcie przedsięwzięcia w ramach Funduszu ISPA.

Odcinek Kraków–Wieliczka.

W dniu 30 kwietnia 2001 r., w wyniku przetargu nieograniczonego, została podpisana umowa z Krakowskim Biurem Projektów Dróg i Mostów Transprojekt Sp. z o.o., 31–542 Kraków, ul. Mogliska 25, na opracowanie dokumentacji technicznej dla zadania „Przebudowa jednojezdniowego odcinka drogi krajowej nr 4 Kraków–Wieliczka na drogę dwujezdniową w km około 432+650 – 433+800”.

Odcinek Targowisko–Tarnów.

W wyniku przetargu nieograniczonego w dniu 10 maja 2001 r. została podpisana umowa z działającymi w formie konsorcjum:

— Krakowskim Biurem Projektów Dróg i Mostów Sp. z o.o. Transprojekt w Krakowie, 31–542 Kraków, ul. Mogliska 25;

— Complex Projekt Sp. z o.o. Biuro Projektowo–Konsultingowym w Katowicach, 40–078 Katowice, pl. Wolności 6/4,

na opracowanie dokumentacji technicznej dla zadania „Wzmocnienie nawierzchni do 115 kN/oś na drodze krajowej nr 4 Kraków–Tarnów odc. II Targowisko–Tarnów km 454+797 – km 500+243 wraz z uzyskaniem pozwolenia na budowę”.

3. Przebieg i stan przygotowania zadania do realizacji.

Odcinek Kraków–Targowisko

Program ISPA zakładał, oprócz wzmocnienia nawierzchni na odcinku 21,5 km, poprawę bezpieczeństwa ruchu na drodze nr 4, szczególny nacisk na sprawę ochrony środowiska. W grudniu 2000 r. złożony został do Urzędu Miasta i Gminy wniosek o wydanie decyzji WZiZT dla przedmiotowego zadania. Wniosek ten obejmował miasto Kraków, Wieliczkę, gminy: Wieliczkę, Kłaj, Biskupice, Gdów oraz Niepołomice. W postępowaniu brało udział ponad 1000 stron. Wszczęcie postępowania zmierzającego do wydania decyzji WZiZT spowodowało lawinę postulatów władz samorządowych. Dotyczyły one przede wszystkim uwzględnienia w opracowywanej dokumentacji rozwiązań związanych z poprawą bezpieczeństwa osób mieszkających przy drodze nr 4. Chodziło m.in. o:

- przebudowę niewłaściwych skrzyżowań;
- budowę dodatkowych sygnalizacji świetlnych, chodników;
- budowę kładek dla pieszych;
- wykonanie zabezpieczeń przeciwhałasowych (wymianę okien), budowę ekranów;
- zmianę lokalizacji separatorów;
- zmianę przebiegów przekładanych urządzeń obcych itp.

Wszystkie postulaty Transprojekt Kraków wprowadzał na bieżąco do dokumentacji, po konsultacji z Inwestorem, tj. Generalną Dyрекcją Dróg Publicznych, a następnie przekazywał władzom samorządowym w celu zaopiniowania.

W lipcu 2001 r., po blisko półrocznych staraniach Inwestora, została wydana decyzja WZiZT dla przedmiotowej inwestycji.

W sierpniu 2001 r. Transprojekt Kraków przekazał projekt budowlany „Wzmocnienia nawierzchni do 115 kN/oś na drodze krajowej nr 4 Kraków–Tarnów odc. Kraków–Targowisko w ramach Funduszu ISPA” dla wszystkich branż.

W sierpniu i wrześniu 2001 r. strony złożyły odwołania od wydanej decyzji WZiZT poprzez Urząd Miasta i Gminy w Wieliczce do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie.

W styczniu 2002 r., w wyniku starań Inwestora, strony wycofały swoje odwołania z Kolegium Odwoławczego i dzięki temu z dniem 24.02.2002 r. decyzja WZiZT stała się prawomocna.

Oddział GDDP w Krakowie mógł zatem przystąpić do uregulowania spraw formalnoprawnych związanych z wykupem terenu pod inwestycję (ok. 800 właścicieli do wykupu), uzyskaniem niezbędnych pozwoleń stanowiących załącznik do pozwolenia na budowę, tj. pozwoleń wodnoprawnych, decyzji zatwierdzających projekt z zakresu ochrony środowiska, decyzji na

wyłączenie gruntów z produkcji rolnej, decyzji na wycinkę drzew itp.

Po uzyskaniu dyspozycji terenem oraz niezbędnych decyzji ww. w sierpniu 2002 r. Oddział GDDP w Krakowie złożył w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim wniosek o zatwierdzenie projektu budowlanego i wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę dla zadania „Wzmocnienia nawierzchni do 115 kN/oś na drodze krajowej nr 4 Kraków–Tarnów odc. Kraków–Targowisko w ramach Funduszu ISPA”

W dniu 23.10.2002 r. została wydana przez Wojewodę Małopolskiego decyzja o pozwoleniu na budowę dla zadania, a z dniem 18.12.2002 r. stała się ostateczna.

W sierpniu 2002 r. został ogłoszony międzynarodowy przetarg na wykonanie robót budowlanych polegających na wzmocnieniu nawierzchni na ww. odcinku drogi nr 4.

Całością procedur przetargowych i wyłonieniem wykonawcy zajmowała się Centrala Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie.

Reasumując, przedmiotowy odcinek objął:

- wzmocnienie nawierzchni do obciążenia 115 kN/oś na długości ok. 20 km;
- rozbiórkę istniejących poboczy i budowę nowych szerokości 2.0 m x 2 na długości 20.0 km;
- przebudowę 6 skrzyżowań wraz z sygnalizacją świetlną;
- budowę pasów dla lewoskrętów dla 5 skrzyżowań;
- budowę i przebudowę dróg dojazdowych;
- budowę zjazdów do zabudowań i pól;
- przebudowę kolidujących urządzeń obcych: gazu, wodociągu i teletechniki;
- budowę urządzeń ekologicznych, w tym: 5470 m ekranów 55 separatorów, 13 piaskowników, wymianę okien na dźwiękoszczelne w 94 budynkach mieszkalnych;
- przebudowę lub budowę nowych obiektów (mosty, przepusty), w sumie 16 obiektów;
- budowę dwóch kładek pieszo-jezdných.

Odcinek Kraków–Wieliczka.

W dniu 17 września 2001 r. został złożony wniosek o wydanie decyzji WZiZT, w dniu 10 października 2001 r. zostało wszczęte postępowanie w sprawie wydania decyzji WZiZT, w dniu 26 lutego 2002 r. została wydana decyzja o WZiZT.

W dniu 20 marca 2002 r. i 27 marca 2002 r. Oddział GDDP w Krakowie otrzymał od Urzędu Miasta i Gminy w Wieliczce ok. 25 odwołań od decyzji WZiZT. Większość z nich dotyczyła żądania wykupu nieruchomości, wymiany okien w budynkach, zapewnienia indywidualnych zjazdów z drogi głównej oraz odstąpienia od zajęcia terenów prywatnych.

W dniu 7 czerwca 2002 r. uprawomocniła się decyzja o WZiZT.

W dniu 29 listopada 2002 r. złożony został wniosek o udzielenie pozwolenia na budowę.

Po wszczęciu postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę 3 osoby wycofały zgody na dysponowanie terenem.

Na wniosek Oddziału GDDKiA w Krakowie postępowanie o udzielenie pozwolenia na budowę zostało zawieszone i przeprowadzone zostały wywłaszczenia. Przedłużyło to wprawdzie okres przygotowania zadania, lecz pozwoliło na ograniczenie kosztów nabycia działek o 2,5 mln zł (kwota, której domagał się jeden z właścicieli ponad wycenę jego działki przez kilku niezależnych biegłych).

Pozwolenie na budowę wydane zostało w dniu 3 października 2003 r., po czym wpłynęły odwołania od decyzji. Ze względu na ważny interes społeczny, na wniosek Oddziału GDDKiA w Krakowie, w dniu 13 października 2003 r. decyzji o pozwoleniu na budowę nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Strony odwołały się od tej decyzji do Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego. Po rozpatrzeniu odwołań, w dniu 20 listopada 2003 r. GUNB utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję i tym samym stała się ona ostateczna.

Reasumując, przedmiotowy odcinek objął:

- budowę drugiej jezdni na odcinku 1,5 km;
- przebudowę 2 skrzyżowań wraz z budową sygnalizacji świetlnej;
- rozbiorę i budowę nowego mostu na rzece Serafa w Wieliczce;
- budowę 3 przepustów;
- budowę 3 zbiorników retencyjno-oczyszczających;
- przebudowę urządzeń obcych;
- budowę ekranów akustycznych na długości 1202 m, itp.

Odcinek Targowisko–Tarnów.

Program ISPA zakładał, oprócz wzmocnienia nawierzchni na odcinku drogi 34 km, poprawę bezpieczeństwa ruchu na drodze nr 4 oraz kładł szczególny nacisk na sprawę ochrony środowiska.

W trakcie przygotowywania materiałów do wniosku o WZiZT Oddział GDDP w Krakowie otrzymał stanowiska samorządów powiatów Bochni, Brzeska, Tarnowa w zakresie poprawy bezpieczeństwa ruchu dotyczące:

- budowy dodatkowych pasów ruchu;
- przebudowy skrzyżowań poprzez wydzielenie lewoskrętów;
- wybudowania dróg zbiorczych między innym na odcinku Zgłobice–Tarnów długości ok. 4.0 km;
- budowy chodników;
- poprawy bezpieczeństwa w rejonie stacji paliw;
- przebudowy pasów ruchu powolnego poprzez ich wydłużenie;
- budowy przejść dla pieszych;
- oświetlenia węzłów;
- wprowadzenia sygnalizacji świetlnej w rejonach szkół, kościołów;
- ustawienia ekranów;
- zadrzewienia skarp wykopów;
- rozwiązania problematyki włączeń dróg powiatowych i gminnych;
- rozważenia możliwości budowy kładek dla pieszych;

— poprawy poziomego oznakowania poprzez wprowadzenie np. „kocich oczek”;

- budowy dodatkowych zatok autobusowych;
- poprawy odwodnienia drogi poprzez wybudowanie odcinków kanalizacji deszczowej itp.

W grudniu 2001 r. złożony został do Urzędu Miasta i Gminy w Brzesku wniosek o wydanie decyzji WZiZT dla omawianego zadania.

Wniosek ten objął swoim zasięgiem miasto Bochnia, Tarnów, miasto i gminę Brzesko, gminy: Bochnia, Rzeszawa, Dębno, Wojnicz, Wierzchosławice, Tarnów. W postępowaniu brało udział ponad 3000 stron. Wszczęcie postępowania zmierzającego do wydania decyzji WZiZT spowodowało lawinę postulatów w sprawie uwzględnienia w opracowywanej dokumentacji rozwiązań związanych z poprawą bezpieczeństwa osób mieszkających przy drodze nr 4:

- budowę zjazdów;
- budowę przystanków autobusowych;
- przebudowę newralgicznych skrzyżowań;
- budowę dodatkowych sygnalizacji świetlnych, chodników;
- wykonanie zabezpieczeń przeciwhałasowych (wymianę okien), budowę ekranów;
- zmianę lokalizacji separatorów;
- zmianę przebiegów przekładanych urządzeń obcych;
- zmianę linii zajętości terenu w stosunku do zaproponowanej w materiałach WZiZT itp.

Jednocześnie samorządy ponownie, po konsultacjach z mieszkańcami, zaproponowały zmiany w opracowanych materiałach WZiZT i przygotowywanej dokumentacji technicznej. Najwięcej zmian dotyczyło odcinka od Zgłobic do Tarnowa i gminy Rzeszawa.

Na odcinku od Zgłobic do Tarnowa strony postępowania wyraziły sprzeciw odnośnie do wcześniej sugerowanych przez władze samorządowe dróg zbiorczych.

Na przełomie lipca i sierpnia 2002 r. Transprojekt Kraków przedstawił nową propozycję projektową, wprowadzając na tym odcinku przekrój uliczny 2 x 2 pasy ruchu z barierą betonową w środku i dodatkowe nawrotki dla pojazdów ciężarowych w rejonie skrzyżowań. Propozycja ta została we wrześniu 2002 r. przychylnie zaopiniowana przez większość stron oraz przez władze samorządowe gminy Tarnów.

W przypadku gminy Rzeszawa, mimo usilnych starań władz gminy i konsultacji Oddziału w Krakowie z mieszkańcami, nie udało się utrzymać drogi zbiorczej, wnioskowanej na etapie WZiZT przez władze gminy, znajdującej się po prawej stronie drogi w kierunku Tarnowa – mieszkańcy nie wyrazili zgody na takie rozwiązanie i zajęcie terenu.

W sierpniu 2002 r. strony wniosły również odwołania od postanowienia Starosty Bocheńskiego, Burmistrza Miasta Bochni w sprawie WZiZT do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Tarnowie.

31 grudnia 2002 r. została wydana decyzja WZiZT dla odcinka drogi nr 4 Targowisko–Tarnów, która uprawomocniła się w 26 marca 2003 r.

Mając prawomocną decyzję (15 miesięcy postępowania), Oddział GDDKiA w Krakowie przystąpił do uregulowania spraw formalnoprawnych związanych z wykupem terenu pod inwestycję (ok. 1100 właścicieli działek do wykupu).

Transprojekt Kraków przystąpił do ostatniej fazy opracowywania projektu budowlanego, dokumentacji przetargowej i uzyskania niezbędnych pozwoleń stanowiących załącznik do pozwolenia na budowę, tj. pozwoleń wodnoprawnych, decyzji zatwierdzających projekt z zakresu ochrony środowiska i decyzji z Wojewódzkiej Stacji Sanitarnej itp.

W trakcie opracowywania dokumentacji okazało się, że:

a) na odcinkach m.in. Zgłobice–Tarnów, Bochnia–Jasień zaprojektowane dotychczas zabezpieczenia przed zalewaniem terenów przyległych do drogi nr 4 nie będą należycie spełniać swojej roli, co powodowało brak możliwości pozyskania operatów wodnoprawnych. Dlatego konieczne było dokonanie zmian projektowych i wprowadzenie dodatkowych przepustów, rowów opaskowych i regulacji cieków wodnych;

b) na odcinku Bochnia–Jasień km 466+300 – 472+654 nastąpiły kolizje istniejącego gazociągu wysokoprężnego z projektowanym rowem po stronie północnej. W celu ominięcia tej kolizji jedynym rozwiązaniem było zastosowanie kanalizacji i odwodnienia jezdni za pomocą kratk ściekowych;

c) dla przebudowywanych obiektów na obojętności Bochni, ujętych w specyfikacji przetargowej, po wykonaniu inwentaryzacji geometrycznej i uszkodzeń, stwierdzono zły stan techniczny wiaduktów nad drogą krajową nr 4 (przypisanych administracyjnie do drogi nr 4). W związku z tym stwierdzono konieczność podjęcia w trybie pilnym działań naprawczych;

d) po wykonaniu inwentaryzacji mostu przez potok Gróbka w ciągu drogi krajowej nr 4 oraz wykonaniu obliczeń statyczno-wytrzymałościowych stwierdzono, że istniejący obiekt nie nadaje się do remontu i zachodzi konieczność budowy nowego mostu. W celu uproszczenia prac budowlanych oraz z uwagi na projektowane rozwiązania drogowe (związane ze skrzyżowaniem sąsiadującym z obiektem) przyjęto wariant polegający na budowie mostu w nowej lokalizacji. Z tego względu zaistniała konieczność przełożenia potoku Gróbka i regulacji rzeki wzdłuż nowej trasy potoku na długości 200 m wraz z przebudową dopływu;

e) opracowanie dokumentacji technicznej na modernizację mostu przez potok Niedźwiedź w Dębnie w km 484+024 zostało włączone do zadania „Wzmocnienie nawierzchni do 115 kN/oś na drodze krajowej nr 4 Kraków–Tarnów odc. Targowisko–Tarnów w ramach Funduszu ISPA”. Z uwagi na przeprowadzone obliczenia statyczno-wytrzymałościowe, których wyniki wykazały, że osiągnięcie klasy A obciążenia oraz parametrów dla kategorii drogi GP jest niemożliwe, zaistniała konieczność opracowania dokumentacji technicznej na budowę nowego mostu w zamian za proponowane pierwotnie opracowanie modernizacji obiektu. Oprócz części mostowej dla ww. obiektu trze-

ba było opracować dokumentację dotyczącą części drogowej, geodezyjnej, geologii, urządzeń obcych, dokumentacji przetargowej itp.

f) na odcinku Zgłobice–Tarnów Transprojekt Kraków zaprojektował, zgodnie z zakresem robót przewidzianym w Memorandum Finansowym z 2000 r., jak i określonym przez Zamawiającego w SST części drogowej, przekrój jednojezdniowy 1 x 2 pasy ruchu. Odcinek ten obciążony jest bardzo ciężkim ruchem na poziomie $\dot{S}DR = 19347$ poj. rzecz./dobę wg GPR z roku 2000. Dodatkowo znaczny udział samochodów ciężarowych powyżej 13% wszystkich pojazdów sprawia, że warunki ruchu na drodze są uciążliwe dla jej użytkowników. Wniosek o współfinansowanie zadań z programu ISPA konstruowany był na podstawie wyników pomiaru ruchu z roku 1995. Pomiar ruchu z roku 2000 wykazał ruch znacznie większy od prognozowanego na podstawie badań z roku 1995. Przekrój 1 x 2 pasy ruchu nie zapewniał już należytej przepustowości. Konieczne było więc przeprojektowanie tego odcinka na wariant 2 x 2 pasy ruchu. Dodatkowo za takim warunkiem przemawiały wnioski z konsultacji społecznych z mieszkańcami przyległych terenów dla tego odcinka oraz naciski władz samorządowych opiniujących na etapie WZiZT przedmiotowe przedsięwzięcie. W sierpniu 2002 r. Zamawiający podjął decyzję o przygotowaniu koncepcji wariantu 2 x 2 pasy ruchu i poddaniu go konsultacjom społecznym. Zastosowanie przekroju ulicznego 2 x 2 pozwoliło na rezygnację z dróg dojazdowych przewidywanych przy realizacji przekroju drogowego dwupasmowego, gdyż pas zewnętrzny przekroju ulicznego przejął rolę obsługi terenu przyległego. Przeprojektowanie odcinka drogi Zgłobice–Tarnów wiązało się ze zwiększeniem zakresu projektowego w cz. drogowej, urządzeń obcych, materiałów do WZiZT, jak i dokumentacji geodezyjnej i przetargowej.

Po wrześniowych dyskusjach z władzami samorządowymi i mieszkańcami okazało się, iż w przeważającej większości ten wariant jest akceptowany i jako docelowy powinien być wprowadzony do dalszego opracowania;

a) w opracowywanej dokumentacji technicznej dla całości inwestycji przewidziano do przebudowy stary most przez rz. Dunajec w Zgłobicach w km 496+904 drogi krajowej nr 4. W trakcie opracowania dokumentacji oraz po wizji w terenie, w nawiązaniu do projektu dobudowy drugiej jezdni na odcinku Zgłobice–Tarnów, stwierdzono konieczność wykonania robót remontowych również na nowym obiekcie (wybudowanym w 1993 r. od strony górnej wody), który pierwotnie nie był przewidywany do remontu. W związku z powyższym zaszła konieczność rozszerzenia zakresu części mostowej dokumentacji technicznej o projekt remontu nowego mostu wraz z dostosowaniem istniejącego obiektu do projektowanych warunków drogowych;

b) po przeprowadzeniu w terenie inwentaryzacji obiektów oraz po wykonaniu obliczeń hydrologicznych stwierdzono brak możliwości modernizacji niektórych przepustów z uwagi na bardzo zły stan tech-

niczny oraz brak wymaganego światła. W związku z powyższym zaszła konieczność opracowania dokumentacji technicznej budowy nowych obiektów o parametrach technicznych spełniających wymagania obowiązujących przepisów prawa. Jednocześnie w trakcie opracowywania dokumentacji, w celu prawidłowego odwodnienia pasa drogowego, zaistniała konieczność zaprojektowania trzech nowych przepustów oraz z uwagi na rozszerzenie opracowania o projekt poszerzenia jezdni na odcinku Zgłobice–Tarnów zaszła konieczność całkowitej przebudowy dwóch przepustów;

c) w związku z poszerzeniem jezdni (do czterech pasów ruchu) na odcinku Zgłobice–Tarnów zaszła potrzeba przełożenia istniejącego cieku wodnego w km 500 + 380 – 500 + 985, który w istniejącym przebiegu kolidował z projektowaną jezdnią (przebieg wzdłuż istniejącej drogi). Wobec powyższego niezbędne było wykonanie dokumentacji technicznej na regulację przedmiotowego cieku. Obejmowała ona obliczenia hydrologiczne i rozwiązania techniczne zabezpieczające korpus drogowy przed podmyciem oraz umożliwiające prawidłowe odwodnienie pasa drogowego i terenów przyległych (istniejące cieki wodne).

Mimo uprawomocnienia się decyzji WZiZT w dalszym ciągu wpływały zastrzeżenia do rozwiązań i prośby o zmiany w dokumentacji technicznej. Prośby te dotyczyły głównie spraw zabezpieczenia budynków przed hałasem, zejścia z zajęcia terenu, zagwarantowania dojazdów do działek, budowy lewoskrętów dla stacji paliw itp.

W sumie na etapie od działań poprzedzających wydanie decyzji WZiZT po opiniowanie projektu budowlanego z zakresu rozwiązań Oddział GDDP/GDDKiA w Krakowie przeanalizował wnioski ok. 200 osób oraz kilku komitetów społecznych (ok. 100 osób), uczestniczył również w spotkaniach z mieszkańcami gmin organizowanych przez władze samorządowe.

W lipcu 2003 r. Transprojekt Kraków opracował projekt budowlany w ostatecznej formie z uwzględnieniem postulatów stron i samorządów lokalnych.

We wrześniu 2003 r. została przesłana dokumentacja przetargowa do GDDKiA w Warszawie celem zatwierdzenia. Dokumenty te obejmowały zwiększony zakres inwestycyjny o zadanie „Budowa węzła Lwowska” oraz wiaduktu nad ulicą Brzeźnicką.

W grudniu 2003 r. Oddział GDDKiA w Krakowie uzyskał dyspozycję terenu (ok. 1100 działek).

18 grudnia 2003 r. Transprojekt Kraków, działając z upoważnienia Oddziału GDDKiA w Krakowie złożył wniosek o zatwierdzenie projektu budowlanego i wydanie pozwolenia na budowę dla zadania „Wzmocnienie nawierzchni do 115 kN/oś na drodze krajowej nr 4 Kraków–Tarnów odc. Targowisko–Tarnów w ramach Funduszu ISPA”.

Decyzja o pozwoleniu na budowę została wydana w dniu 16 lutego 2004 r.

W dniu 31 marca 2004 r. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, po odwołaniu się jednej ze stron od decyzji jw., utrzymał w mocy wydane przez Małopol-

ski Urząd Wojewódzki pozwolenie i tym samym stała się ona ostateczna.

W marcu 2004 r. Przedstawicielstwo Komisji Europejskiej w Warszawie zatwierdziło Dokumenty Przetargowe dla ww. projektu i został ogłoszony przetarg na wykonawstwo robót.

Całością zagadnień z ogłoszeniem przetargu, postępowaniem przetargowym oraz wyłonieniem wykonawcy zajmowała się Centrala Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie.

Reasumując, przedmiotowy odcinek objął:

- wzmocnienie nawierzchni do obciążenia 115 kN/oś na długości ok. 34 km;

- rozbiórkę istniejących poboczy i budowę nowych szerokości 2,0 m x 2 na długości 30,0 km;

- poszerzenie drogi krajowej nr 4 na odcinku Zgłobice–Tarnów do czterech pasów ruchu na długości ok. 4,0 km;

- przebudowę skrzyżowań z sygnalizacją świetlną i bez sygnalizacji świetlnej;

- budowę pasów dla lewoskrętów dla skrzyżowań;

- budowę i przebudowę dróg dojazdowych;

- budowę zjazdów do zabudowań i pól;

- przebudowę lub budowę obiektów inżynierskich (wiaduktów, przepustów, mostów, murów oporowych) w sumie 61 szt.;

- przebudowę kolidujących urządzeń obcych: gazu, wodociągu, teletechniki, energetyki;

- budowę urządzeń ekologicznych, w tym 9405 m ekranów, 77 separatorów, 13 zbiorników retencyjno-oczyszczających, 46 osadników;

- wymianę okien na dźwiękoszczelne w budynkach mieszkalnych – 2850 szt.;

- budowę chodników dla pieszych;

- przebudowę i budowę zatok autobusowych;

- przebudowę przejść tunelowych dla pieszych;

- regulację istniejących i budowę nowych rowów odwadniających;

- regulację i przebudowę istniejących cieków;

- przełożenie potoków wraz z przebudową dopływów;

- zabezpieczenie osuwisk;

- budowę oświetlenia ulicznego;

- budowę urządzeń bezpieczeństwa ruchu i oznakowania;

- budowę kanalizacji deszczowej;

- budowę tymczasowych mostów objazdowych wraz z drogami na czas przebudowy i budowy obiektów inżynierskich.

Ogółem dla przedmiotowego zadania (odcinek Kraków–Tarnów) uzyskano 100% dyspozycji terenem – 1413 działek do stałego zajęcia, w tym:

- działek nabytych aktem notarialnym 1030 (73%);

- działek wywłaszczonych 37 (3%);

- działek pozyskanych trybem administracyjnym 128 (9%);

- innych – sprawy w końcowym etapie załatwiania 218 (15%).

Działki zajęte tymczasowo dla potrzeb przełożenia i przebudowy urządzeń obcych – 250.

4. Planowany na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalony w kontraktach oraz zrealizowany zakres rzeczowy przedsięwzięcia, analiza terminowości wykonania zadań w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych opóźnień (zaistniałych i prawdopodobnych), analiza kosztów planowanych na etapie koncepcyjnym, pierwotnych kontraktowych i faktycznego wykonania.

Wstępne założenia koncepcyjne, zawarte we wniosku o dofinansowanie, przewidywały koszt zadania netto 62 232 902 EUR (brutto 63 321 978 EUR), bez kosztów pozyskania gruntów ze względu na przewidywane prowadzenie prac w granicach pasa drogowego. Zadanie miało obejmować wzmocnienie nawierzchni odcinka drogi nr 4 na długości 56 km w podziale na dwa odcinki: Kraków–Targowisko i Targowisko–Tarnów.

Terminy zawarte w memorandum:

— zakończenie projektowania XII 2001 r.;

— według przyjętych założeń realizacja robót przewidziana była w granicach pasa drogowego bez konieczności wykupów gruntów, wobec czego nie uwzględniono koniecznego czasu dla pozyskania gruntów;

— realizacja robót przewidziana była w latach 2002–2003.

Na etapie projektowania, uwzględniając między innymi postulaty mieszkańców i władz samorządowych, wymogi stawiane na etapie uzgodnień i w uzyskanych decyzjach, np. związanych z ochroną środowiska, podjęto decyzje w uzgodnieniu z Centralą GDDKiA i władzami funduszu o rozszerzeniu zakresu robót polegającym na:

— budowie drugiej jezdni na odcinku Kraków–Wieliczka (na podstawie przeprowadzonych pomiarów ruchu w ramach GPR w 2000 r., które w stosunku do GPR z 1995 r. wykazał znaczny wzrost ruchu);

— w związku z niższym, niż przewidywano, kosztem robót na odcinku Kraków–Targowisko podjęto starania o rozszerzenie zakresu robót na odcinku Targowisko–Tarnów o:

— poszerzenie jezdni na odcinku Zgłobice–Tarnów do czterech pasów ruchu

— przebudowę skrzyżowania dk nr 4 z dk nr 73 w Tarnowie na dwupoziomowe wraz z budową drugiej jezdni na długości około 0,8 km,

— wykonanie separatorów, zbiorników odparowujących, kładek dla pieszych, chodników, dodatkowych ekranów akustycznych itp. (na podstawie uzgodnień, decyzji i postulatów).

Długość odcinka nie uległa zmianie.

Terminy na etapie przygotowania i realizacji zadań w ramach inwestycji:

Przedłużająca się procedura przygotowania zadania opisana została w pkt. 2.

W związku z rozszerzeniem zakresu zadania należało uzyskać zgodę władz funduszu. Komplet materiałów do wniosku o rozszerzenie zakresu robót przekazano w sierpniu 2003 r. Zgodę Unii Europejskiej uzyskano 27 kwietnia 2004 r.

Etap realizacji inwestycji:

Koszty po przetargu:

Odcinek Kraków–Targowisko:

— zgodnie z umową: 17 792 347,29 EUR netto,

— zgodnie z aneksem: 20 361 337,46 EUR netto.

Wzrost kosztów wynika między innymi i jest związany z:

— wymuszonymi zmianami technologii związanymi z występowaniem gruntów o niewłaściwych parametrach – 1 759,1 tys. EUR;

— dodatkowymi robotami ziemnymi oraz zmianami w podłożu 555,1 tys. EUR;

— dodatkowymi robotami mostowymi – 82,7 tys. EUR;

— dodatkowymi robotami telekomunikacyjnymi – 172,1 tys. EUR.

Odcinek Targowisko–Tarnów.

Koszty nie zostały dotychczas zaakceptowane poprzez zatwierdzenie wyników przetargu.

Terminy na etapie realizacji robót:

Odcinek Kraków–Targowisko.

Umowny termin przewidywał zakończenie realizacji robót w kwietniu 2005 r.

Aneks do umowy przewiduje zakończenie realizacji zadania we wrześniu br. Wydłużenie cyklu trwania zadania związane jest z trudnościami z wejściem w teren na odcinku Kraków–Wieliczka na skutek wycofania udzielonego prawa do dysponowania gruntem przez 3 właścicieli.

Odcinek Targowisko–Tarnów.

Przetarg na realizację odcinka Targowisko–Tarnów z 12 lipca 2004 r. został unieważniony z powodu braku poprawnej oferty. Ponowny przetarg z 12 maja 2005 r. jest obecnie rozstrzygany (od 16 maja br. w Urzędzie Zamówień Publicznych).

Okoliczności te i opisane wyżej procedury, jak również konieczność realizacji zadania „pod ruchem” na najbardziej obciążonej ruchem drodze w Polsce południowej, spowodowały konieczność przesunięcia realizacji zadania do 2007 r.

5. Planowane na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalone w kontraktach oraz zrealizowane wykonanie przedsięwzięcia w wymiarze finansowym (z rozbićciem na poszczególne źródła finansowania), analiza terminowości realizacji finansowej w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych odstępstw od założeń finansowych (zaistniałych i prawdopodobnych).

Zarówno memorandum, jak i umowy przewidywały 75% udział środków ISPA w finansowaniu robót budowlano-montażowych i nadzoru inwestorskiego netto, a udział środków krajowych 25% robót i nadzoru inwestorskiego netto oraz podatek VAT i koszty okołokontraktowe.

Udział środków krajowych w finansowaniu inwestycji uległ zwiększeniu ze względu na zmianę stawki podatku VAT po 1 maja 2004 r. z 7% do 22%. Ponadto dla odcinka Targowisko–Tarnów podatek VAT będzie naliczany od całości kosztów robót i nadzoru inwestorskiego, a nie tylko od części polskiej.

II „Zakopianka” – droga nr 7 odcinek Myślenice–Lubień.

Budowa dwujezdniowej drogi o parametrach drogi ekspresowej z obwodnicą Lubnia.

1. Podstawowe założenia koncepcyjne.

Zadanie jest zgodne ze „Strategią rozwoju infrastruktury transportu na lata 2004–2006 i lata dalsze” przyjętą w lipcu 2003 r. w zakresie „przebudowy dk nr 7 do parametrów drogi ekspresowej na odcinkach Gdańsk–Elbląg, Warszawa–Radom, Kraków–Rabka na lata 2004–2006 (2008).

— Podstawą opracowania dokumentacji technicznych dla odcinka Myślenice–Pcim była koncepcja programowa zatwierdzona przez Komisję Opiniowania Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy Generalnym Dyrektorsze Dróg Publicznych pismem GDDP 4.3.D/4117/43/Kr/97 z dnia 6.06.1997 r.;

— Podstawą opracowania dokumentacji technicznych dla obwodnicy Lubnia była koncepcja programowa wykonana przez Transprojekt Warszawa w 2000 r., zatwierdzona przez Komisję Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy Generalnym Dyrektorsze Dróg Publicznych w dniach 26 kwietnia 2001 r. i 31 lipca 2002 r.

2. System przygotowania i realizacji przedsięwzięcia.

Przebudowa drogi krajowej do parametrów drogi ekspresowej S-7 na odcinku Myślenice–Pcim od km 669+872 do km 682+108 o długości 12,236 km: W dniu 16 września 1996 r. została zawarta umowa nr 2/12/98/98001/II/ z Krakowskim Biurem Projektów Dróg i Mostów „Transprojekt” na opracowanie dokumentacji projektowej. Wykonawca dokumentacji projektowej został wyłoniony w drodze przetargu nieograniczonego.

Budowa obwodnicy miejscowości Lubień w ciągu drogi ekspresowej S-7 Warszawa–Rabka od km 710+145 – do km 714+119: W dniu 4 maja 2004 r. została zawarta umowa nr 96/15/2004 z Krakowskim Biurem Projektów Dróg i Mostów „Transprojekt” na opracowanie dokumentacji projektowej. Wykonawca dokumentacji projektowej został wyłoniony w drodze przetargu nieograniczonego.

3. Przebieg i stan przygotowania zadania do realizacji.

Odcinek Myślenice–Pcim. Inwestycję przygotowała w całości Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych Oddział Południowo-Wschodni w Krakowie. W dniu 10 listopada 1999 r. Małopolski Urząd Wojewódzki wydał pozwolenie na budowę regulacji rzeki Raby na terenie gminy Myślenice. W dniu 9 października 2000 r. Małopolski Urząd Wojewódzki wydał pozwolenie na budowę regulacji rzeki Raby na terenie gminy Pcim. W dniu 26 marca 2004 r. Małopolski Urząd Wojewódzki wydał pozwolenie na budowę (część drogowa i mostowa). W dniu 4 listopada 2003 r. Starostwo w Myślenicach wydało pozwolenie na budowę w zakresie budowy urządzeń obcych na terenie Myślenic. W dniu 24 listopada 2003 r. Urząd Gminy Pcim wydał pozwolenie na budowę w zakresie budowy urządzeń obcych na terenie gminy Pcim.

W trakcie przygotowania inwestycji do realizacji wynikły następujące problemy i utrudnienia:

Z uwagi na trudności w ustaleniu przebiegu drogi ekspresowej na terenie gminy Lubień skrócono przedmiotowy odcinek o około 800 m do granic gminy Pcim. Zmiana długości odcinka, utrata ważności uzgodnień i mapy sytuacyjno-wysokościowej (klauzula z 1998 r.), konieczność dostosowania rozwiązań projektowych do nowych warunków, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty inżynierskie i ich usytuowanie (Dz.U. 3.08.2000 r.) spowodowały konieczność wykonania aktualizacji opracowań projektowych.

Projekt budowlany został wykonany na podstawie Umowy nr 3/9/2001/98001A/PD z dnia 19.01.2001 r. Aktualizacja została zakończona i projekt budowlany przekazany 21.08.2003 r.

Dla zadania zostały wydane decyzje WZiZT przez miasto Myślenice i gm. Pcim w 1997 r. Decyzja nr GPO.7334/M/185/96/97 z dnia 30.09.1997 r. dla przebiegu przez miasto i gminę Myślenice oraz decyzja nr GkiL.7336/66/96 z dnia 6.10.1997 r. dla przebiegu przez gminę Pcim.

W trakcie trwania ważności decyzji uzyskano pozwolenie na budowę dla I etapu inwestycji „Regulacja rzeki Raby”, co według Prawa budowlanego umożliwia uzyskanie pozwolenia na budowę II etapu inwestycji „Budowa drogi ekspresowej”.

Uzyskano decyzje o WZiZT dla terenu w obrębie Myślenic:

— decyzja nr GPO.7331/M/87/02 z dnia 10.12.2002 r.;

— decyzja nr GPO.7331/M/88/02 z dnia 04.02.2003 r.

Dla gminy Pcim wystąpiono o przedłużenie ważności decyzji o WZiZT i uzyskano przedłużenie do 30 grudnia 2005 r.

Wykaz uzyskanych prawomocnych decyzji dla zamierzenia budowlanego: Rozbudowa drogi krajowej nr 7 km 669+872–682+108 w ramach inwestycji: Przebudowa drogi krajowej nr 7 kl. technicznej na drogę ekspresową II kl. technicznej nr S-7 odc. Myślenice–Pcim km 669+872 – 682+108 (proj. km 669+872–682+108 odpowiada istniejącemu kilometrażowi drogi 697+909–710+145) przedstawia tabela nr 1.

Na dzień 19.05.2004 r. przekazania do inwestora pełnej dokumentacji dla zamierzenia budowlanego rozbudowy drogi krajowej nr 7 w ramach inwestycji „Przebudowa drogi krajowej Kraków–Chyżne na drogę ekspresową S-7 odc. Myślenice–Pcim km 669+872 – 682+108” /projektowy km 669+872 – 682+108 odpowiada istniejącemu kilometrażowi drogi 697+909 – 710+145/ w obrębie Miasta i Gminy Myślenice i Gminy Pcim uzyskano wszystkie decyzje administracyjne konieczne do rozpoczęcia robót budowlanych na przedmiotowym zadaniu.

W wyniku przetargu międzynarodowego, ogłoszonego przez Generalną Dyrekcję Dróg Krajowych i Autostrad (otwarcie ofert 16.08.2004 r.) została zawarta umowa z wykonawcą robót budowlano-montażowych, tj. z firmą Mota – Engil Engenharia e Construção S.A., zarejestrowana w rejestrze umów GDDKiA pod pozycją 866/2004.

Tabela nr 1

Lp.	Nr i data decyzji	Wydana dnia przez	Dotyczy
1.	GkiI7336/66/96	Wójt Gminy Pcim	WZiZT
2.	23.01.1997 r.	S.K.O w Krakowie	Utrzymująca decyzję WZiZT
3.	21.10.2002 r.	Wójt Gminy Pcim	Przedłużająca termin ważności WZiZT
4.	GPO.7334/M/185/96/97	Burmistrz M. i Gminy Myślenice	WZiZT
5.	OS.II.7681/45 z 14.09.1999 r.	Małopolski Urząd Wojewódzki Wydział Ochrony Środowiska	Uzgodnienie P.B. etapu regulacji Raby w zakresie ochrony środowiska na terenie gm. Myślenice
6.	OS.VIII.6139/185/99 z 11.10.1999 r.	Małopolski Urząd Wojewódzki Wydział Ochrony Środowiska	Uzgodnienie wycinki drzew pod regulację Raby na terenie gm. Myślenice
7.	GPO.762/M/58/99 z 14.10.1999 r.	Burmistrz M. i Gminy Myślenice	Zezwolenie na wycinkę drzew pod regulację Raby na terenie gm. Myślenice
8.	OS.6210/23/99 z 22.09.1999 r.	Starostwo Powiatowe w Myślenicach	Pozwolenie wodnoprawne na regulację całego odcinka Raby
9.	KoI.Odw.2817/Os/00/382/D z 30.12.1999 r.	Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Krakowie	Utrzymanie w mocy decyzji wodnoprawnej Starostwa Powiatowego
10.	AB.II.Ms/W-7351-32/99 z 10.11.1999 r.	Małopolski Urząd Wojewódzki	Pozwolenie na budowę regulacji rzeki Raby na terenie gm. Myślenice
11.	DWT/O/JW./4410/1240/00 z 24.02.2000 r.	Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego w Warszawie	Utrzymanie w mocy Pozwolenia na budowę regulacji rzeki Raby na terenie gm. Myślenice
12.	GkiI 7041/2/2000 z 29.05.2000 r.	Urząd Gminy Pcim	Postanowienie U.G. Pcim opiniujące pozytywnie P.B. – ochrony środowiska dla regulacji Raby na terenie gm. Pcim
13.	OS.II.6613/44/2000 z 30.08.2000 r.	Małopolski Urząd Wojewódzki Wydział Ochrony Środowiska	Uzgodnienie P.B. etapu regulacji Raby w zakresie ochrony środowiska na terenie gm. Pcim
14.	R.6114/20/99 z 14.01.2000 r.	Urząd Gminy Pcim	Zezwolenie na wycinkę drzew pod regulację Raby na terenie gm. Pcim
15.	AB.II.Ms/W-7351-16/2000 z 09.10.2000 r.	Małopolski Urząd Wojewódzki	Pozwolenie na budowę regulacji rzeki Raby na terenie gm. Pcim
16.	OS.6224/2/2000 z 20.03.2000 r.	Starostwo Powiatowe w Myślenicach	Pozwolenie wodnoprawne dla obiektów mostowych w ciągu projektowanej dr.
17.	OS.VIII.6136/389/2000/ASŁ z 23.11.2000 r.	Małopolski Urząd Wojewódzki Wydział Ochrony Środowiska	Uzgodnienie wycinki drzew pod modernizację drogi na terenie gm. Myślenice i Pcim
18.	GPO.763/9.01 z 25.01.2001 r.	Burmistrz M. i Gminy Myślenice	Zezwolenie na wycinkę drzew pod przebudowę drogi na terenie gm. Myślenice
19.	ZU2120/0/55/2000/2/01 z 22.02.2001 r.	Regionalna Dyrekcja Lasów Regionalnych	Zgoda na trwałe wyłączenie z produkcji leśnej gruntów przeznaczonych pod drogę gm. Pcim
20.	ZU2120/0/549/2000/3/01 z 19.03.2001 r.	Regionalna Dyrekcja Lasów Regionalnych	Zgoda na trwałe wyłączenie z produkcji leśnej gruntów pod drogę gm. Myślenice
21.	GK.VII.6012-7/1/2001 z 15.02.2002 r.	Starosta Myślenicki	Informacja o braku konieczności wyłączenia gruntów rolnych
22.	DLOPiK og 421-27/00	Minister Środowiska	Zgoda na przesadzenie roślin objętych ochroną kolidujących z budową drogi
23.	GK.VII.6012-3/2/2001 z 15.02.2002 r.	Starosta Myślenicki	Informacja o braku konieczności wyłączenia gruntów rolnych
24.	GK.VII.6012-7/2/2001 z 15.02.2001 r.	Starostwo Powiatowe w Myślenicach	Zgoda na trwałe wyłączenie z produkcji rolnej gruntów pod drogę gm. Pcim
25.	GK.VII.6012-7/4/2001 z 20.01.2001 r.	Starostwo Powiatowe w Myślenicach	Informacja o braku konieczności wyłączenia gruntów rolnych
26.	GK.VII.6012-7/3/2001 z 20.01.2001 r.	Starostwo Powiatowe w Myślenicach	Zgoda na trwałe wyłączenie z produkcji rolnej gruntów pod drogę gm. Myślenice
27.	DOPog.-421-7/2002 z 5.04.2002 r.	Minister Środowiska	Zgoda na przesadzenie roślin objętych ochroną kolidujących z budową drogi
28.	ZU-2120-1/03 z 21.01.2003 r.	Regionalna Dyrekcja Lasów Regionalnych	Zgoda na trwałe wyłączenie z produkcji leśnej gruntów pod drogę gm. Myślenice
29.	GPO.7331/M/87/02 z 10.12.2002 r.	Burmistrz M. i Gminy Myślenice	Decyzja WZiZT
30.	GPO.7331/M/88/02-3 z 04.02.2003 r.	Burmistrz M. i Gminy Myślenice	Decyzja WZiZT
31.	RDG 6114/12/03 z 01.10.2003 r.	Urząd Gminy Pcim	Decyzja umarzająca postępowanie w sprawie zezwolenia na wycinkę drzew na terenie gm. Pcim
32.	AB.VIII.7351/324/2003 z 04.11.2003 r.	Starosta Myślenicki	Decyzja nr 373/2003 pozwolenia na budowę urządzeń obcych na terenie Myślenic
33.	RR.XI.EM.7119/2-45/03 z 11.02.2004 r.	Wojewoda Małopolski	Decyzja utrzymująca w mocy decyzję Starosty Myślenickiego nr 373/2003r
34.	WSE.NZ-432/727/2003	Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny	Decyzja uzgadnia pozytywnie projekt budowlany budowy drogi
35.	GKiL.7353/70/03 z 24.11.2003 r.	Wójt Gminy Pcim	Decyzja nr 74/03 pozwolenie na budowę urządzeń obcych na terenie gm. Pcim (stateczna z dn.29.12.2003r.)
36.	Decyzja 31/4 RR.XII.MB.7111-3-04 z 26.03.2004 r.	Wojewoda Małopolski	Decyzja nr 31/04 pozwolenie na budowę rozbudowa drogi
37.	RR.XII.MB.7111-03-04 Postanowienie	Wojewoda Małopolski	Nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji pozwolenia na budowę

W dniu 6 sierpnia 2004 r. ogłoszony został przetarg nieograniczony na nadzór inwestorski. Otwarcie ofert odbyło się w dniu 29 września 2005 r. Na przetarg wpłynęły trzy oferty. Ze względu na brak poprawnej oferty – unieważniono postępowanie. Zespół Arbitrów Urzędu Zamówień Publicznych na posiedzeniu w dniu 25.11.2004 r. uznał, że unieważnienie postępowania było zasadne. W dniu 26.10.2004 r. Oddział GDDKiA w Krakowie powtórnie wszczął postępowanie w trybie przetargu ograniczonego przyspieszonego. Składanie wniosków wyznaczono w terminie 10.11.2004 r. Zaproszenie do składania ofert wysłano 16.11.2004 r. Dzień 29.11.2004 r. wyznaczono na złożenie i otwarcie ofert. Wybór najkorzystniejszej oferty został zatwierdzony w dniu 7.12.2004 r., a umowę o nadzór inwestorski podpisano 16.12.2004 r. z Konsorcjum w składzie:

- MBI – Małopolskie Biuro Inwestycyjne Sp. z o.o.;
- MENEDŻER Budownictwa inż. Józef Kołosowski.

Odcinek obwodnicy Lubnia.

Inwestycję przygotowała w całości Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Krakowie. W trakcie przygotowania inwestycji do realizacji wynikły następujące problemy i utrudnienia:

- trudności z uzyskaniem prawa do dysponowania terenem (uzyskano 100% dyspozycji terenem).

Ilość działek przeznaczonych do stałego zajęcia: 1454, w tym:

- działek nabytych aktem notarialnym: 1107 (76%);
- działek wywłaszczonych: 28 (2%);
- działek pozyskanych trybem administracyjnym: 64 (4%);
- innych – sprawy w końcowym etapie załatwiania: 255 (18%).

— odwołanie stron od decyzji wojewody o ustaleniu lokalizacji drogi do Ministra Infrastruktury, a następnie od decyzji Ministra Infrastruktury do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w dniu 4 marca 2005 r. wydał postanowienie o wstrzymaniu wykonania zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji co skutkowało opóźnieniem uzyskania pozwolenia na budowę. W dniu 20 maja 2005 r. WSA wydał wyrok oddalający skargi stron, co pozwoliło na ponowne złożenie wniosku o wydanie pozwolenia na budowę.

Przewidywane uzyskanie pozwolenia na budowę na przełomie lipca i sierpnia.

Całością zagadnień związanych z postępowaniem przetargowym oraz wyłonieniem wykonawcy zajmuje się Centrala Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie.

4. Planowany na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalony w kontraktach oraz zrealizowany zakres rzeczowy przedsięwzięcia, analiza terminowości wykonania zadań w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych opóźnień (zaistniałych i prawdopodobnych), analiza kosztów planowanych na etapie koncepcyjnym, pierwotnych kontraktowych i faktycznego wykonania.

Początkowa wartość kosztorysowa zadania w wysokości 340 000 tys. zł zapisana była w ustawie budżetowej na 2003 r. i dotyczyła budowy jednej jezdni drogi ekspresowej o długości 16,0 km. Przeprowadzone w I połowie 2003 r. przetargi na różne zadania inwestycyjne wskazywały na prawidłowość, że wartość tych inwestycji po przetargu była znacznie niższa od wartości z kosztorysów inwestorskich. Pozwoliło to na rozważenie możliwości rezygnacji z etapowania w przypadku budowy drogi ekspresowej Myślenice–Lubień. Kosztorys inwestorski został przeliczony przy uwzględnieniu średnich (nie najniższych) cen przetargowych z innych przetargów na podobne roboty budowlane. Obliczone w ten sposób koszty budowy dwujezdniowej drogi ekspresowej o długości 16,2 km (wydłużenie zakresu nastąpiło ze względów technicznych) na poziomie 378 723 tys. zł były podstawą wystąpienia Oddziału GDDKiA w Krakowie w dniu 8.09.2003 r. z wnioskiem do Centrali GDDKiA w Warszawie o zmianę sposobu etapowania inwestycji i realizowania zadania o przekroju docelowym, dwujezdniowym. Pismem z dnia 3.10.2003 r. Centrala GDDKiA w Warszawie wyraziła zgodę na wnioskowane zmiany.

Na wartość zadania 378 723 tys. zł składały się koszty:

- robót budowlano–montażowych wg kosztorysów inwestorskich:

- odc. Myślenice – Pcim 252 551,8 tys. zł
- obwodnica Lubnia 91 176,0 tys. zł

- koszt obsługi całości kontraktu (dokumentacja, wykupy gruntów, nadzory) 34 995,2 tys. zł

Zmiana po przetargu na odcinek Myślenice–Pcim

Po przetargu na roboty budowlano–montażowe na odcinek Myślenice–Lubień, nadzór inwestorski i autorski powyższe koszty uległy korekcie:

- robót budowlano–montażowych wg kosztorysów inwestorskich:

- odc. Myślenice–Pcim 295 236,5 tys. zł,
- obwodnica Lubnia 91 176,0 tys. zł,

- koszt obsługi całości kontraktu (dokumentacja, wykupy gruntów, nadzory)

30 895,7 tys. zł,

co daje wartość inwestycji: 417 308,2 tys. zł.

5. Planowane na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalone w kontraktach oraz zrealizowane wykonanie przedsięwzięcia w wymiarze finansowym (z rozbićciem na poszczególne źródła finansowania), analiza terminowości realizacji finansowej w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych odstępstw od założeń finansowych zaistniałych i prawdopodobnych).

Zadanie finansowane jest ze środków krajowych oraz pożyczki Europejskiego Banku Inwestycyjnego, przy czym z pożyczki finansowane są roboty budowlano–montażowe netto. Należy zauważyć, że plany inwestycyjne na dany rok, określające przewidywane wykorzystanie środków, tworzone są w kwietniu roku poprzedzającego. Plany te bazują więc na pewnych założeniach postępu prac przygotowawczych często niezależnych od inwestora.

Zmniejszenie wykorzystania środków w poszczególnych latach realizacji przedmiotowego zadania było spowodowane:

Rok 2003

Niepełne wykorzystanie limitu było wynikiem wejścia w życie Ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych, która pozwalała wprowadzić na sprawniejsze przygotowanie inwestycji, lecz skorzystanie z niej przesunęło termin rozpoczęcia wykupów gruntów (nawet działek zajmowanych w całości) dla „obwodnicy Lubnia” do czasu przygotowania materiałów do podziału działek oraz uzyskania decyzji ULD. Uniemożliwiło to wykorzystanie przydzielonej kwoty przeznaczonej na wykupy gruntów na to zadanie w pełnej wysokości.

Rok 2004

Materiały przetargowe dla tego zadania Oddział GDDKiA w Krakowie przekazał do Centrali GDDKiA w Warszawie w dniu 24.10.2003 r. Ich weryfikacja i ostateczne uzgodnienie treści trwało do czerwca 2004 r. Otwarcie ofert w ramach prekwifikacji firm ubiegających się o wykonawstwo robót budowlano-montażowych nastąpiło w dniu 25 lutego br., lecz podpisanie protokołu, podlegającego zatwierdzeniu przez Ministra Infrastruktury, nastąpiło w dniu 18 marca br. Ustalony termin przetargu na realizację robót na dzień 16.08.2004 r. pozwolił jedynie na wypłacenie w 2004 r. zaliczki na podstawie podpisanej 6.10.2004 r. umowy z Wykonawcą robót.

Aż tak długotrwałej procedury zmierzającej do wyłonienia Wykonawcy robót nie przewidziano na początku 2003 r., kiedy tworzony był plan finansowy na 2004 r.

Wydatkowanie środków na przedmiotową inwestycję dokonywane było na podstawie ustawy budżetowej na 2003 r. i później 2004 r. Przedłużająca się procedura zatwierdzenia programu inwestycyjnego dla tego zadania spowodowana była brakiem możliwości dołączenia do programu wymaganego prawa dysponowania gruntem (odwołania stron) dla objętego inwestycją kontraktu 605.2 „budowa obwodnicy Lubnia”, które ze względu na mniejsze zaawansowanie prac przygotowawczych w stosunku do kontraktu 605.1 „budowa odcinka Myślenice – Pcim” (zgodnie z harmonogramem) było możliwe do uzyskania dopiero na początku stycznia br.

III Budowa drogi krajowej nr 94 na odcinku Węzeł Radzikowski – Węzeł Modlnica.

1. Podstawowe założenia koncepcyjne.

Zadanie jest zgodne ze „Strategią rozwoju infrastruktury transportu na lata 2004 – 2006 i lata dalsze” zatwierdzonej w lipcu 2003 r. w zakresie „przebudowy drogi nr 7 do parametrów drogi ekspresowej, odc. Gdańsk – Warszawa – Kraków”.

W dniu 05.09.2002 r. Komisja Ocen Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy Generalnym Dyrektorze Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie zatwierdziła koncepcję programową dla „Budowy Północnego Obejścia Krakowa w ciągu drogi ekspresowej S-7 odcinek: Węzeł Radzikowski-Węzeł Modlnica”.

2. System przygotowania i realizacji przedsięwzięcia.

W wyniku negocjacji z zachowaniem konkurencji w dniu 16 lutego 2004 roku została podpisana umowa z konsorcjum, w składzie:

a) SAP – PROJEKT Sp. z o.o. 02 – 695 Warszawa, ul. Okrzycka 27;

b) SAP – PROJEKT – POŁUDNIE Sp. z o.o. 30 – 019 Kraków, ul. Mazowiecka 25;

c) Spółka M.S.M. PONTEX Sp. z o.o. 41–400 Myślowice, Pl. Mieroszewskich 1;

d) Pan Zdzisław Pauli prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Pracownia Projektowania Dróg i Ulic, 30–036 Kraków, ul. Mazowiecka 4/6;

e) Pan Mirosław Bajor i Pan Andrzej Zygmunt prowadzący wspólną działalność gospodarczą pod nazwą Pracownia Studiów i Projektów Drogowych KLOTODA s. c. 30–732 Kraków, ul. płk. Dąbka 8,

na opracowanie kompleksowej dokumentacji technicznej dla zadania „Budowa Północnego Obejścia Krakowa w ciągu drogi ekspresowej S-7 na odcinku Węzeł Radzikowski–Węzeł Modlnica, km 5+000 – ok. 7+600 (wg lokalnego kilometrażu) wraz z budową Węzła Radzikowskiego – III etap i pozyskaniem pozwolenia na budowę.

3. Przebieg i stan przygotowania zadania do realizacji.

Zakres opracowania kompleksowej dokumentacji obejmował:

— budowę dwujezdniowej drogi ekspresowej długości ok. 2.0 km;

— budowę przejściowego odcinka drogi ekspresowej z drogi dwujezdniowej na jednojezdniową w zakresie wynikającym z koncepcji węzła Modlnica;

— budowę dwupoziomowego węzła Modlnica;

— przebudowę drogi krajowej nr 94 Kraków–Olkusz na długości ok. 1.0 km;

— przebudowę kolidujących dróg lokalnych;

— budowę włączenia drogi na Modlniczkę i do Modlnicy do drogi krajowej nr 94;

— budowę dróg dojazdowych (zbiorczych) w zakresie umożliwiającym dojazd do wszystkich odcinków działek;

— budowę wiaduktu w rejonie kolizji z drogą lokalną w km 6+416,50;

— budowę przepustów;

— budowę kanalizacji opadowej dla jezdni od węzła Modlnica do węzła Radzikowskiego wraz z doprowadzeniem podczyszczonej wody do nowo wybudowanej kanalizacji odwadniającej realizowanego węzła Radzikowskiego;

— budowę systemu odwodnienia przyległego do drogi terenu (rowy, zbiorniki retencyjne, drenaże itp.);

— budowę urządzeń ochrony środowiska wg założeń raportu OŚ;

— przebudowę kolidujących urządzeń obcych w rejonie kolizji;

— ewentualną budowę tymczasowych dróg na czas objazdów;

— wycięcie kolidujących z inwestycją drzew i krzewów;

- rozbiórkę kolidujących z inwestycją budynków, studni itp.;

- wykonanie studni lub ewentualnie przyłączy wodociągowych;

- odcinkową regulację cieków wodnych wraz z ich umocnieniem;

- budowę nierealizowanego w ramach węzła Radzikowskiego dwujezdniowego odcinka drogi ekspresowej relacji Balice – Modlnica do połączenia z Północnym Obejściem Krakowa;

- łącznice relacji;

- łącznica Kraków – Zabierzów;

- łącznica Balice – Zabierzów;

- łącznica Modlnica – Zabierzów.

W czerwcu 2004 r. Wykonawca przekazał opracowaną koncepcję programową Węzła Modlnica wraz z koncepcją odwodnienia całej inwestycji (Węzeł Modlnica, droga ekspresowa S-7, Węzeł Radzikowskiego) celem zaopiniowania przez ZOPI. Na posiedzeniu ZOPI Dyrekcja Oddziału GDDKiA w Krakowie zaakceptowała przedstawione rozwiązania, wybierając rozwiązanie węzła Modlnica jako etap typu „koniczyna” z budową w rejonie ww. węzła drogi krajowej nr 94 jako odcinka drogi dwujezdniowej klasy GP. W lipcu 2004 r. przedmiotowa koncepcja została przesłana do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie celem zaopiniowania przez Komisję Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych.

W sierpniu 2004 r. odbyło się w siedzibie GDDKiA w Warszawie posiedzenie KOPI, na którym podjęto decyzję o wstrzymaniu zatwierdzenia ww. koncepcji. ekspresowej S-7, odcinek Węzeł Radzikowskiego–Węzeł Modlnica”, w związku z przyjęciem nowego przebiegu drogi ekspresowej S-7 we wschodniej części Krakowa.

Postanowiono, że:

- ww. odcinek drogi dostosować należy do parametrów drogi klasy GP i prędkości projektowej 100 km/h;

- należy dokonać aktualizacji koncepcji programowej;

- opracować raport OOS;

- po uzupełnieniu zgodnie z ww. zaleceniami ponownie przedstawić Koncepcję do zatwierdzenia przez KOPI.

„Aktualizacja koncepcji” polegała na:

- zaprojektowaniu nowego węzła „Modlnica” typu „koniczyna” wraz z jego etapowaniem, lecz bez dróg zbiorczo-rozprowadzających;

- zaprojektowaniu nowego obiektu wiaduktu w węźle „Modlnica” dostosowanego do nowego projektu węzła;

- ewentualnej korekcie rozwiązań technicznych wiaduktu w Modlnicze;

- nowego rozwiązania łącznic dla budowy III etapu węzła Radzikowskiego;

- przeprojektowaniu odcinka drogi pomiędzy węzłami (nastąpi zawężenie korpusu drogi w przekroju poprzecznym);

- zaktualizowaniu projektu odwodnienia;

- zaktualizowaniu projektu urządzeń obcych;

- opracowaniu raportu OOS zastępującego dotychczas wykonane „Studium wpływu inwestycji na środowisko”;

- opracowaniu analizy ekonomicznej w dostosowaniu do nowej koncepcji.

Podczas opracowania „aktualizacji koncepcji” w grudniu 2004 r. i w styczniu 2005 odbyło się szereg spotkań, na wniosek opracowującego temat, z przedstawicielami Oddziału GDDKiA w Krakowie i Małopolskiej Giełdy Rolniczej MAGRO S.A. w sprawie rozszerzenia koncepcji Węzła Radzikowskiego o łącznice Zabierzów–Modlnica i Modlnica–Kraków i budowy wjazdu/wyjazdu z drogi krajowej do giełdy rolnej.

W wyniku tych spotkań Oddział GDDKiA w Krakowie podjął decyzję, że opracowujący temat przedstawi pełną koncepcję Węzła Radzikowskiego ze wszystkimi relacjami na węźle oraz wjazdu z drogi krajowej na teren giełdy.

W styczniu 2005 r. Wykonawca przekazał opracowaną „aktualizację koncepcji”.

W lutym 2005 r. odbyło się posiedzenie ZOPI przy Dyrektorze Oddziału GDDKiA w Krakowie, na którym do dalszych etapów opracowań projektowych przyjęto:

- rozwiązanie docelowe węzła Modlnica typu „koniczyna”, lecz bez dróg zbierająco-rozprowadzających z przeplataniem na drodze głównej;

- jako etap węzła docelowego rozwiązanie etapowe węzła Modlnica. Etap I koniczyny bez przedłużenia drogi GP w kierunku wschodnim (w kierunku Gminy Zielonki) z budową drogi krajowej nr 94 jako dwujezdniowej klasy GP;

- węzeł Radzikowskiego wg przedłożonej koncepcji;

- zaproponowane rozwiązanie dotyczące drogi głównej, układu dróg lokalnych, skrzyżowań, przekroczeń obiektami, obsługi przyległego terenu (wyjazdu, wjazdu), sposobu odwodnienia i zabezpieczeń z zakresu ochrony środowiska;

- ostateczną decyzję co do łącznicy Zabierzów–Modlnica pozostawiono do podjęcia przez KOPI w centrali GDDKiA.

W maju 2005 r. odbyło się wyjazdowe posiedzenie Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy Generalnym Dyrektorze Dróg Krajowych i Autostrad, na którym wstępnie zatwierdzono ww. koncepcję.

W lipcu br. wykonawca przewiduje złożenie materiałów do Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie celem uzyskania decyzji ULD i po jej otrzymaniu będzie kontynuował opracowania projektowe.

4. Planowany na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalony w kontraktach oraz zrealizowany zakres rzeczowy przedsięwzięcia, analiza terminowości wykonania zadań w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych opóźnień (zaistniałych i prawdopodobnych, analiza kosztów planowanych na etapie koncepcyjnym, pierwotnych kontraktowych i faktycznego wykonania.

Koszty zadania będą określone po wycenie przyjętych w projekcie rozwiązań. Koszty te zostaną później zweryfikowane w procedurze projektowej.

5. Planowane na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalone w kontraktach oraz zrealizowane wykonanie przedsięwzięcia w wymiarze finansowym (z rozbiorem na poszczególne źródła finansowania), analiza terminowości realizacji finansowej w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych odstępstw od założeń finansowych zaistniałych i prawdopodobnych).

Na obecnym etapie nie są określone źródła finansowania.

IV Budowa autostrady A-4, odcinek Kraków–Tarnów.

1. Podstawowe założenia koncepcyjne.

Zadanie jest zgodne z „Polityką transportową Programem działania w kierunku przekształcenia transportu w system dostosowany do wymogów gospodarki rynkowej i nowych warunków współpracy gospodarczej w Europie” zatwierdzonej 29.08.1995 r. w zakresie budowy autostrady A-4 oraz ze „Strategią rozwoju infrastruktury transportu na lata 2004 – 2006 i lata dalsze” zatwierdzonej w lipcu 2003 r. w zakresie połączenia A4 i A18 od Zgorzelca i Olszyny do Tarnowa.

Ponadto podstawę obecnych działań stworzyły:

Odcinek autostrady A4 od węzła Wielicka do węzła Brzesko (km 426+000 – 469+000), w tym: odcinek od byłej granicy woj. krakowskiego i tarnowskiego (km 451+960 - 469+000)

1. Autostrada A4 odc. Kraków–Tarnów „Projekt Wstępny” – Część Drogowa, km 426+000 – 502+796,97 opracowany przez Transprojekt Gdański Sp. z o.o. – Gdańsk 1998 r.

2. Dokumentacja do decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady – województwo krakowskie, km 426+000 – 451+997 – Gdańsk 1998 r.

3. Ocena oddziaływania autostrady na środowisko – Autostrada A4 – VIII. Województwo krakowskie, km 377+900 – km 451+190 – Kraków, październik 1995.

4. Ocena oddziaływania autostrady na dobra kultury objęte ochroną – Autostrada A4 – VIII. Województwo krakowskie, km 377+900 – km 451+190 – Kraków, październik 1995.

5. Ocena oddziaływania autostrady A4 na grunty rolne i leśne w województwie krakowskim, km 377.900 – km 451.190 – Kraków, grudzień 1995.

6. Decyzje i postanowienia w sprawie lokalizacji autostrady:

Decyzja Wojewody Krakowskiego NR 4/98 o ULA z dn. 30 grudnia 1998 r.;

Załącznik nr 1 do decyzji NR 4/98 Wojewody Krakowskiego z dnia 30.12.1998 r. o ustaleniu lokalizacji autostrady A4 (Arkusze 1 – 18 w skali 1:5000);

Postanowienie Nr AB.IV.7331-2.02/99 z dn. 28.01.1999 r.;

Wniosek ABiEA/WS/A-4/032/276/99 z dn. 13.01.1999 r.;

Decyzja Prezesa UMiRM Nr GP1/A-4/28/EM-AT/99/84 z dn. 14.05.1999 r.;

Dokumentacja do decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady – województwo krakowskie, km 426+000 – 451+960 – maj 1999 r. – Załącznik do decyzji z dnia 14 maja 1999 r. Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast, Nr GP-1/A-4/28/EM-AT/99/84;

Decyzja Wojewody Tarnowskiego NR 1/98 o ULA A-4 z dn. 22.12.1998 r.

Odcinek autostrady A4 od węzła Brzesko do węzła Krzyż (km 469+000 – 502+796,97)

1. Autostrada A4 odc. Kraków – Tarnów „Projekt Wstępny” – Część Drogowa, km 426+000 – 502+796,97 opracowany przez Transprojekt Gdański Sp. z o.o. – Gdańsk 1998 r.

2. Ocena oddziaływania autostrady na dobra kultury objęte ochroną – Autostrada A4 – IX. Województwo tarnowskie, km 451+190 – km 502+368 – Kraków, październik 1995 r.

3. Aneks Nr 2 do oceny oddziaływania autostrady na dobra kultury objęte ochroną.

4. Ocena oddziaływania autostrady A4 na grunty rolne i leśne (odcinek od zachodniej granicy woj. tarnowskiego do miasta Tarnowa), Kraków, listopad 1995 r.

5. Prognoza oddziaływania autostrady na zdrowie ludzi i walory krajobrazowe – autostrada A4 – odc. Kraków (węzeł „Wielicka”) – Tarnów (węzeł „Krzyż”), Kraków, sierpień 1998 r.

6. Pismo Transprojektu Gdańskiego z dn. 17.07.2003 r. zawierające plany sytuacyjne przebiegu autostrady A4 przez rezerwat „Debrza” (Wariant I i Wariant II).

7. Decyzje i postanowienia w sprawie lokalizacji autostrady:

Decyzja Wojewody Tarnowskiego NR 1/98 o ULA z dn. 22.12.1998 r.;

Dokumentacja do decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady – województwo tarnowskie, km 451+997 – 502+796 – Gdańsk 1998 r.;

Dokumentacja do decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady – województwo tarnowskie, km 451+997 – 502+796 – Część rysunkowa – Gdańsk 1998 r.;

Dokumentacja do decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady – Załącznik – województwo tarnowskie, km 451+960 – 502+417 – maj 1999 r.;

Decyzja Wojewody Tarnowskiego NR 2/98 o ULA A-4 z dn. 24.12.1998 r.;

Decyzja Prezesa UMiRM Nr GP1/A-4/25/EM-AŚ/99/86 z dn. 01.06.1999 r.);

Dokumentacja do decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady – Załącznik – województwo tarnowskie, km 502+417 – 502+796,96 – maj 1999 r. – Załącznik do decyzji z dnia 1 czerwca 1999 r. Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast, Nr GP-1/A-4/25/EM- AŚ/99/86.

2. System przygotowania i realizacji przedsięwzięcia

Odcinek autostrady A4 od węzła Wielicka do węzła Brzesko (km 426+000 – 469+000) w tym: odcinek od byłej granicy woj. krakowskiego i tarnowskiego (km 451+960 - 469+000)

W maju 2004 r. rozstrzygnięto przetarg nieograniczony poprzedzony wstępną kwalifikacją na opracowanie:

— Koncepcji programowej budowy węzła Biezanów;

— Dokumentacji do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi dla węzła Biezanów;

— Dokumentacji projektowej (PB+PW+MP) dla budowy autostrady A4 na odcinku węzeł Wielicka – węzeł Brzesko oraz pełnienie nadzoru autorskiego (SIWZ zatwierdzona przez GDDKiA 24.02.2004 r.);

W dniu 21.05.2004 r. została zawarta umowa nr 113/15/2004 z Konsorcjum firm: „Transprojekt” Kraków i „Complex Projekt” Katowice na opracowanie dokumentacji projektowej dla zadania jw. za kwotę 33.399.330,00 zł. (brutto);

Odcinek A4 objęty umową zawiera 4 odcinki międzywęzłowe:

— węzeł Wielicka – węzeł Biezanów;

— węzeł Biezanów – węzeł Szarów;

— węzeł Szarów – węzeł Bochnia;

— węzeł Bochnia – węzeł Brzesko;

d) Końcowy odcinek objęty umową o długości 17,04 km (od km 451+960 do km 469+000) stanowi teren byłego województwa tarnowskiego, dla którego została uchylona decyzja o ULA.

Odcinek autostrady A4 od węzła Brzesko do węzła Krzyż (km 469+000 – 502+796,97)

a) W maju 2004 r. rozpoczęto procedurę przetargową dla „Wykonania dokumentacji projektowej dla budowy autostrady A4 na odcinku węzeł Brzesko – węzeł Krzyż od km 469+000 do km 502+796,97 oraz prowadzenie nadzoru autorskiego”. Z uwagi na tryb ograniczony przetargu sprawdzono pod względem formalnym kwalifikacje 4 firm, które złożyły wniosek o dopuszczenie do przetargu. Wszystkie firmy zakwalifikowały się do dalszego etapu. Z uwagi na wyrok WSA dla tego odcinka autostrady A4 uzgadnianie SIWZ z GDDKiA w Warszawie uległo spowolnieniu z uwagi na podjęcie decyzji w sprawie kasacji i dalszego toku postępowania (SIWZ zatwierdzona przez GDDKiA 09.02.2005 r.). Specyfikacja Istotnych Warunków Zamówienia uwzględnia zadanie polegające na opracowaniu materiałów do „nowej” decyzji o ustaleniu lokalizacji dla autostrady A4 na odcinku węzeł Brzesko – węzeł Krzyż.

b) W dniu 04.05.2005 r. została zawarta umowa nr I/154/DI-15/2005 z Krakowskim Biurem Projektów Dróg i Mostów Sp. z o.o. „Transprojekt” Kraków na opracowanie dokumentacji projektowej dla zadania jw. za kwotę 25.010.000,00 zł. (brutto).

c) Odcinek A4 objęty umową zawiera 2 odcinki międzywęzłowe:

— węzeł Brzesko – węzeł Wierzchosławice;

— węzeł Wierzchosławice – węzeł Krzyż

a) Cały odcinek objęty umową (od km 469+000 do km 502+796,97) stanowi teren byłego województwa tarnowskiego, dla którego została uchylona decyzja o ULA.

3. Przebieg i stan przygotowania zadania do realizacji

Odcinek autostrady A4 od węzła Wielicka do węzła Brzesko (km 426+000 – 469+000) w tym: odcinek od byłej granicy woj. krakowskiego i tarnowskiego (km 451+960 - 469+000)

a) Proces projektowy na odcinku od węzła Wielicka do węzła Szarów, tj. w obszarze byłego województwa krakowskiego, odbywa się zgodnie z prawomocną decyzją o ULA.

b) W grudniu 2004 r. zrealizowano projekt budowlany na odc. węzeł Wielicka – węzeł Biezanów, a w maju 2005 r. na odc. węzeł Biezanów – węzeł Szarów, zatem zgodnie z umową, jeszcze w bieżącym roku przewidywane jest uzyskanie pozwolenia na budowę dla odcinka A4 do węzła Szarów.

c) Odrębnej decyzji lokalizacyjnej wymaga węzeł Biezanów (wyłączony z decyzji o ULA) – w zakresie koncepcji programowej dla tego węzła odbyły się posiedzenia Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy Generalnym Dyrektorsze Dróg Krajowych i Autostrad w styczniu i maju 2005 r.

d) Od węzła Szarów (a dokładnie od km 451+960) proces projektowy uwzględnia (po decyzji jak w pkt. g) konieczność uzyskania nowej decyzji lokalizacyjnej.

e) W dniu 29 czerwca 2004 r. zapadł wyrok WSA w Warszawie w sprawie uchylenia decyzji lokalizacyjnej dla odc. autostrady w obszarze b. woj. tarnowskiego – dotyczy to także części odcinka A4 będącego w opracowaniu projektowym, tj. końcowe 17,04 km z odc. w. Wielicka – w. Brzesko, tj. od km 451+960 (gr. dawnego woj. krakowskiego i tarnowskiego) do km 469+000.

f) W dniu 2 września 2004 r. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad złożył w NSA skargę kasacyjną na wyrok WSA.

g) W dniu 2 września 2004 r. Podsekretarz Stanu w MI – Pełnomocnik Rządu ds. Budowy Dróg Krajowych i Autostrad i Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad Dariusz Skowroński w piśmie skierowanym do Wicewojewody Krakowskiego poinformował o podjęciu decyzji w zakresie podjęcia prac związanych z przygotowaniem (niezależnie od wniesienia skargi kasacyjnej) materiałów do złożenia nowego wniosku o ustalenie lokalizacji przedmiotowego odcinka autostrady zgodnie z ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (Dz. U. Nr 80, poz. 721).

h) W dniu 30 września 2004 r. Oddział GDDKiA w Krakowie otrzymał pismo z Centrali GDDKiA przekazujące zatwierdzoną notatkę dotyczącą realizacji działań wg ustalonej procedury zgodnie z decyzją jak w pkt. g.

i) W dniu 17.02.2005 r. zapadł wyrok NSA oddalający skargę kasacyjną i uchylający decyzje o ULA dla A4 na obszarze byłego województwa tarnowskiego.

j) Na proces projektowy wpłynie w sposób znaczny nowelizacja ustawy z dnia 18 maja 2005 r. Prawo ochrony środowiska, która wchodzi w życie 28 lipca 2005 r. – głównie w zakresie przygotowania materiałów i wniosku do decyzji lokalizacyjnej.

k) Trwa proces pozyskania gruntów niezbędnych do realizacji przedmiotowego odcinka autostrady.

Na odcinku tym znajduje się 2970 działek pierwotnych, w tym:

— działek nabytych aktem notarialnym – 2365 (80%);

— działek wywłaszczonych – 3 (1%);

— działek pozyskanych trybem administracyjnym – 277 (9%);

— innych – sprawy w końcowym etapie załatwiania – 325 (10%).

Odcinek autostrady A4 od węzła Brzesko do węzła Krzyż (km 469+000 – 502+796,97)

a) Proces projektowy na odcinku od węzła Brzesko do węzła Krzyż trwa zgodnie z podpisaną w maju br. umową.

b) Wpływ na ustalony proces projektowy i jego dalszy tryb mają ustalenia związane z opracowaniem materiałów do złożenia nowego wniosku o ustalenie lokalizacji przedmiotowego odcinka autostrady oraz problemy wynikające z dostosowania tego procesu do nowelizacji ustawy z dnia 18 maja 2005 r. Prawo ochrony środowiska, która wchodzi w życie 28 lipca 2005 r. (analogia uwag zawartych w pkt. e–j w informacji dotyczącej odc. autostrady A4 od węzła Wieliczka do węzła Brzesko – Ad 3.).

c) Trwa proces pozyskania gruntów niezbędnych do realizacji przedmiotowego odcinka autostrady.

Na odcinku tym znajduje się 1988 działek pierwotnych, w tym:

— działek nabytych aktem notarialnym – 917 (46%);

— działek wywłaszczonych – 0 (0%);

— działek pozyskanych trybem administracyjnym – 107 (5%);

— innych – sprawy w końcowym etapie załatwiania – 964 (48%).

4. Planowany na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalony w kontraktach oraz zrealizowany zakres rzeczowy przedsięwzięcia, analiza terminowości wykonania zadań w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych opóźnień (zaistniałych i prawdopodobnych analiza kosztów planowanych na etapie koncepcyjnym, pierwotnych kontraktowych i faktycznego wykonania).

Koszty zadania będą określone po wycenie przyjętych w projekcie rozwiązań. Koszty te zostaną później zweryfikowane w procedurze projektowej.

5. Planowane na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalone w kontraktach oraz zrealizowane wykonanie przedsięwzięcia w wymiarze finansowym (z rozbiem na poszczególne źródła finansowania), analiza terminowości realizacji finansowej w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych odstępstw od założeń finansowych (zaistniałych i prawdopodobnych).

Na obecnym etapie nie są określone źródła finansowania.

V Budowa obwodnicy Biecha w ciągu drogi nr 28.

1. Podstawowe założenia koncepcyjne.

Zadanie jest zgodne ze „Strategią rozwoju infrastruktury transportu na lata 2004–2006 i lata dalsze” zatwierdzonej w lipcu 2003 r. w zakresie budowy 37 obwodnic.

2. System przygotowania i realizacji przedsięwzięcia.

Z inicjatywy Gminy Biecz w dniu 16 września 1999 r. podpisane zostało z ówczesnym Oddziałem Południowo – Wschodnim GDDP Porozumienie, zgodnie z którym wykupy gruntów dla potrzeb realizacji obwodnicy miały być finansowane przez strony Porozumienia po 50% ogółu kosztów. Gmina Biecz wystąpiła jednak o unieważnienie Porozumienia z uwagi na koszty, jakie miała ponieść przy likwidacji nielegalnego wysypiska śmieci zlokalizowanego w pasie rezerwy pod przyszłą obwodnicę.

W dniu 5 grudnia 2001 r. została zawarta umowa nr 190/9/2001 z Krakowskim Biurem Projektów Dróg i Mostów „Transprojekt” Sp. z o.o. na opracowanie dokumentacji projektowej dla zadania „Budowa obejścia m. Biecha w ciągu drogi krajowej nr 28 (dawniej nr 98) Wadowice – Przemyśl wraz z uzyskaniem pozwolenia na budowę”. Wykonawca dokumentacji projektowej został wyłoniony w drodze przetargu nieograniczonego.

3. Przebieg i stan przygotowania zadania do realizacji.

W czerwcu 2002 r. zawieszono realizację zamówienia do czasu ustalenia przez Gminę Biecz lokalizacji nowego składowiska odpadów komunalnych, ponieważ istniejące znajdowało się w pasie rezerwy terenu dla potrzeb projektowanej obwodnicy.

Deklaracje Gminy Biecz co do terminów usunięcia nielegalnego wysypiska pozwoliło na kontynuację prac projektowych.

W grudniu 2002 r. zrealizowano projekt budowlany, a w lutym 2003 r. materiały przetargowe i projekt wykonawczy. Z uwagi na konieczność zastosowania nienormatywnego łuku poziomego w planie o promieniu $R = 160$ m na końcowym odcinku obejścia przebiegającym przez obszar zabudowany i zawierającym projektowane skrzyżowanie skanalizowane Oddział GDDKiA w Krakowie skierował w dniu 26.11.2002 r. wniosek do Wojewody Małopolskiego o udzielenie zgody na odstępstwo od warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2.03.1999 r. Dz.U. nr 43 z dnia 14.05.1999 r., poz. 430).

Przedmiotowy wniosek został skierowany do Ministra Infrastruktury i po zaopiniowaniu przez GDDKiA w Warszawie oraz przekazaniu przez Oddział GDDKiA w Krakowie dodatkowych informacji i wyjaśnień otrzymano w dniu 20.03.2003 r. pismo Departamentu Dróg Publicznych Ministerstwa Infrastruktury dotyczące proponowania udzielenia przez Ministra Infrastruktury upoważnienia do dokonania odstępstwa od postanowień § 21 ust. 3 pkt. 1 i 2 lit. b) ww. rozporządzenia przy zachowaniu określonych warunków. Warunki te wpływały na konieczność dokonania zmian projektowych w opracowanych wcześniej dokumentacjach, tj. projekcie budowlanym, projekcie

wykonawczym oraz materiałach przetargowych dla przedmiotowego zadania. Podstawą do wprowadzenia zmian jest postanowienie Wojewody Małopolskiego na mocy udzielonego upoważnienia przez Ministra Infrastruktury.

Jednocześnie stwierdzono, że Gmina Biecz, wydając decyzję WZiZT z dnia 26.10.2000 r. (przedmiotowa decyzja stała się ostateczna z dniem 4.12.2000 r. i posiada ważność do 31.12.2005 r.), pominęła 72 działki, dla których należało uzyskać nową decyzję WZiZT. Wniosek w tej sprawie został złożony przez Biuro Transprojekt Kraków w dniu 13.02.2003 r. w Urzędzie Gminy w Bieczu. Przedmiotowa decyzja spowodowała konieczność podziału dodatkowych działek w niej uwzględnionych.

W dniu 26 maja 2003 r. uzyskano upoważnienie Ministra Infrastruktury do udzielenia przez Wojewodę Małopolskiego zgody na odstępstwo od warunków technicznych w zakresie zastosowania nienormatywnego łuku poziomego przy zachowaniu określonych warunków, a 12 czerwca 2003 r. wpłynęło postanowienie Wojewody Małopolskiego o wyrażeniu zgody na odstępstwo jw. przy zastosowaniu określonych warunków (zmniejszenie prędkości na końcowym odcinku drogi do 50 km/h, zastosowanie przechyłki na łuku poziomym $i = 4\%$, zastosowanie sygnalizacji świetlnej akomodacyjnej na końcowym skrzyżowaniu).

W listopadzie 2003 r. wydana została decyzja WZiZT dla pominiętych działek, a doręczona do Oddziału GDDKiA w Krakowie w dniu 11.12.2003 r.

W trakcie procedur nabywania gruntów (Inwestor zobowiązany jest przedłożyć oświadczenie o prawie dysponowania terenem do wniosku o pozwolenie na budowę) wpływały do Oddziału GDDKiA w Krakowie liczne odwołania stron.

W czerwcu 2004 r. odbyło się w siedzibie Oddziału GDDKiA w Krakowie spotkanie w sprawie zadań inwestycyjnych dotyczących planowanej obwodnicy miasta Biecha oraz realizowanej staraniem Gminy Biecz rozbudowy i modernizacji składowiska odpadów komunalnych na działce nr 2715/4 w Bieczu.

Na spotkaniu Burmistrz Gminy Biecz oświadczył, że Inwestorem przedsięwzięcia dotyczącego składowiska odpadów komunalnych zamiast Gminy będzie Zakład Budżetowy Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Bieczu, który posiada ostateczną decyzję o WZiZT wydaną w 2001 r. i ważną do końca 2004 r. Burmistrz poinformował, że wniosek o pozwolenie na budowę został złożony przez ww. Zakład Budżetowy w dniu 9 czerwca 2004 r. w Starostwie Powiatowym w Gorlicach. Burmistrz zobowiązał się także do rozpoczęcia prac związanych z usuwaniem składowiska z pasa obwodnicy dla udostępnienia terenu dla potrzeb realizacji obwodnicy, przewidując usuwanie składowiska na okres zimowy, z zakończeniem do wiosny 2005 roku.

Do końca 2004 r. uzyskano prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane pod budowę obwodnicy Biecha.

W styczniu 2005 r. Burmistrz Gminy Biecz poinformował o posiadaniu pełnej dokumentacji technicz-

nej na zadanie pn.: „Rozbudowa i modernizacja składowiska odpadów komunalnych dla Gminy Biecz” wraz z pozwoleniem na budowę oraz o rozpoczęciu procedury zmierzającej do usunięcia istniejącego składowiska odpadów komunalnych z trasy planowanej obwodnicy w I półroczu 2005 r.

W trakcie procedury uzyskiwania końcowych uzgodnień dokumentacji projektowej obwodnicy Biecha i prolongaty poprzednio uzyskanych w 2003 r. uzgodnień wystąpiły problemy z PKP PLK S.A. – Zakładem Linii Kolejowych w Nowym Sączu.

Niezależnie od końcowych uzgodnień z PKP wniosek o udzielenie pozwolenia na budowę obwodnicy Biecha został wyprzedzająco złożony w dniu 18.05.2005 r. Wojewoda Małopolski wydał decyzję w dniu 29.06.2005 r. zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenia na budowę obwodnicy Biecha.

Dla potrzeb realizacji inwestycji uzyskano 100% dyspozycji terenem.

Ilość działek do stałego zajęcia: 478, w tym:

— działek nabytych aktem notarialnym – 331 (69%);

— działek wywłaszczonych – 54 (11%);

— działek pozyskanych trybem administracyjnym – 54 (11%);

— innych – sprawy w końcowym etapie załatwienia – 39 (9%).

Ilość działek dla celów przełożenia urządzeń obcych: 180.

W dniu 11 lipca br. Urząd Gminy w Bieczu poinformował Oddział GDDKiA w Krakowie o konieczności powtórzenia przez Gminę przetargu dotyczącego „Rozbudowy i modernizacji składowiska odpadów komunalnych dla Gminy Biecz” z uwagi na rezultat postępowania odwoławczego, z czego wynika, że usuwanie składowiska z pasa obwodnicy dla udostępnienia terenu dla potrzeb realizacji obwodnicy nastąpi nie wcześniej niż do końca bieżącego roku.

Budowa obwodnicy Biecha znajduje się w planie inwestycyjnym na rok bieżący, lecz mimo posiadanej decyzji o pozwoleniu na budowę – ze względu na problemy Gminy Biecz z wysypiskiem śmieci – Oddział GDDKiA w Krakowie przygotowuje wniosek o przeniesienie zadania na rok przyszły.

4. Planowany na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalony w kontraktach oraz zrealizowany zakres rzeczowy przedsięwzięcia, analiza terminowości wykonania zadań w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych opóźnień (zaistniałych i prawdopodobnych), analiza kosztów planowanych na etapie koncepcyjnym, pierwotnych kontraktowych i faktycznego wykonania.

Koszt zadania według kosztorysu inwestorskiego zostanie zweryfikowany w procedurze przetargowej.

5. Planowane na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalone w kontraktach oraz zrealizowane wykonanie przedsięwzięcia w wymiarze finansowym (z rozbićciem na poszczególne źródła finansowania), analiza terminowości realizacji finansowej w stosunku do za-

łożeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych odstępstw od założeń finansowych (zastislanych i prawdopodobnych).

Na etapie koncepcyjnym nie były określone źródła finansowania. Obecnie zadanie to zostało zakwalifikowane do finansowania z pożyczki Europejskiego Banku Inwestycyjnego przeznaczonej na budowę obwodnic. Ogólne założenia programu przewidują finansowanie z tej pożyczki kosztów robót budowlano – montażowych netto. Podatek VAT i koszty okołokontraktowe będą finansowane ze środków krajowych.

VI Budowa obwodnicy Wojnicza w ciągu drogi nr 4.
1. Podstawowe założenia koncepcyjne.

Zadanie jest zgodne ze „Strategią rozwoju infrastruktury transportu na lata 2004 – 2006 i lata dalsze” zatwierdzonej w lipcu 2003 r. w zakresie budowy 37 obwodnic.

W dniu 5 września 2002 r. Komisja Ocen Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy Generalnym Dyrektorz Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie zatwierdziła koncepcję programową dla budowy Obejścia Wojnicza klasy GP w ciągu drogi krajowej nr 4 Kraków-Rzeszów.

2. System przygotowania i realizacji przedsięwzięcia.

Zatwierdzenie Koncepcji było podstawą ogłoszenia przetargu ograniczonego na wykonanie kompleksowej dokumentacji technicznej.

W wyniku przetargu nieograniczonego ogłoszonego w czerwcu 2003 roku, w dniu 2 lipca 2003 roku została podpisana umowa z Krakowskim Biurem Projektów Dróg i Mostów TRANSPROJEKT Sp. z o.o., 31 – 542 Kraków, ul. Moglińska 25 na opracowanie kompleksowej dokumentacji technicznej dla zadania „Budowa Obwodnicy Drogowej m. Wojnicza klasy GP w ciągu drogi krajowej nr 4 Kraków – Rzeszów w km 491+280 – km 495+012,70”.

3. Przebieg i stan przygotowania zadania do realizacji.

W ramach umowy wykonawca miał opracować materiały do uzyskania decyzji o Ustaleniu Lokalizacji Drogi, projekt budowlany, projekt wykonawczy oraz materiały przetargowe na budowę:

— nowego odcinka drogi klasy GP na długości 3,70 km;

— dwóch węzłów drogowych;

— trzech obiektów mostowych;

— dróg dojazdowych do odciętych posesji;

— przebudowy i budowy infrastruktury technicznej;

— budowę urządzeń z zakresu ochrony środowiska: ekranów, separatorów, zbiorników oczyszczających;

— budowę oświetlenia węzłów

oraz przeprowadzenie całości spraw formalnoprawnych związanych ze spisaniem porozumień, ugód z właścicielami terenu, spisaniem aktów notarialnych itp.

Na etapie opracowywania materiałów do decyzji o Ustaleniu Lokalizacji Drogi, na podstawie uzyskanych opinii, uzgodnień od instytucji oraz prywatnych właścicieli, zaszła konieczność dodatkowego zaprojektowania:

— przejazdu gospodarczego przy ul. Warszawskiej;

— dróg zbiorczych do obsługi posesji prywatnych co wiązało się ze zmianą podziału nieruchomości oraz korektami w dokumentacji projektowej.

28 kwietnia 2004 r. Oddział GDDKiA w Krakowie złożył do Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego Oddziału Zamiejscowego w Tarnowie materiały dla uzyskania decyzji Ustalenia Lokalizacji Drogi.

W czerwcu 2004 roku wydana została decyzja o Ustaleniu Lokalizacji Drogi, która stała się prawomocna z dniem 21. 07. 2004 roku. Mając prawomocną decyzję o Ustaleniu Lokalizacji Drogi, „Transprojekt” Kraków podjął w lipcu 2004 roku starania o uzyskanie ostatecznych czynności formalnoprawnych, aktów notarialnych pod wykupy gruntu, ugody z prywatnymi właścicielami działek na czasowe zajęcie terenu, pozwoleń wodnoprawnych, które były niezbędne dla złożenia wniosku o pozwolenie na budowę.

„Transprojekt” Kraków opracował i przekazał w sierpniu 2004 roku Oddziałowi GDDKiA w Krakowie Projekt Budowlany, w październiku Projekt Wykonawczy i Dokumentację Przetargową.

Po skompletowaniu niezbędnej dokumentacji (dyspozycja terenem, uzgodniony projekt budowlany, prawomocne decyzje wodnoprawne, pozytywna opinia Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego, uzgodnienia ZUDP) w grudniu 2004 roku, działając z upoważnienia Oddziału GDDKiA w Krakowie, Transprojekt Kraków złożył do Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego Oddział zamiejscowy w Tarnowie wniosek o pozwolenie na budowę Obwodnicy drogowej m. Wojnicza w ciągu drogi krajowej nr 4 Kraków-Tarnów. Pozwolenie to zostało wydane w dniu 15 marca 2005 roku, a uzyskało prawomocność w dniu 20.04.2005 r.

W lutym 2005 roku odbyła się wstępna kwalifikacja firm na wykonanie robót budowlanych dla zadania: Budowa Obwodnicy m. Wojnicza.

W wyniku wstępnej kwalifikacji komisja przetargowa zakwalifikowała do dalszego postępowania 6 firm. Na dzień 11 lipca 2005 wyznaczono termin składania ofert w przedmiotowym postępowaniu.

Całością zagadnień związanych z postępowaniem przetargowym oraz wyłonieniem wykonawcy zajmuje się Centrala Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie.

Dla tego zadania uzyskano 100% dyspozycji terenem.

Ilość działek do stałego zajęcia: 298, w tym:

— działek nabytych aktem notarialnym – 285 (96%);

— działek wywłaszczonych – 6 (2%);

— innych (sprawy w końcowym etapie załatwienia) – 7 (2%).

101 działek pozyskano do tymczasowego zajęcia dla potrzeb przełożenia i przebudowy urządzeń obcych.

4. Planowany na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalony w kontraktach oraz zrealizowany zakres rzeczowy przedsięwzięcia, analiza terminowości wykonania zadań w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych opóźnień

(zaistniałych i prawdopodobnych), analiza kosztów planowanych na etapie koncepcyjnym, pierwotnych kontraktowych i faktycznego wykonania.

Koszt zadania przewidziany w kosztorysie inwestorskim zostanie zweryfikowany w procedurze projektowej.

5. Planowane na etapie koncepcyjnym, a następnie ustalone w kontraktach oraz zrealizowane wykonanie przedsięwzięcia w wymiarze finansowym (z rozbiorem na poszczególne źródła finansowania), analiza terminowości realizacji finansowej w stosunku do założeń koncepcyjnych i kontraktowych – przyczyny ewentualnych odstępstw od założeń finansowych (zaistniałych i prawdopodobnych).

Na etapie koncepcyjnym nie były określone źródła finansowania. Obecnie zadanie to zostało zakwalifikowane do finansowania z pożyczki Europejskiego Banku Inwestycyjnego przeznaczonej na budowę obwodnic. Ogólne założenia programu przewidują finansowanie z tej pożyczki kosztów robót budowlano-montażowych netto. Podatek VAT i koszty okołokontraktowe będą finansowane ze środków krajowych.

VII Koszty funkcjonowania Oddziału GDDKiA w Krakowie.

Koszty wszystkich zobowiązań finansowych związanych z funkcjonowaniem Oddziału GDDKiA w Krakowie w okresie 2000–2004, na które składają się m. in.: utrzymanie części budynku w Krakowie, utrzymanie wszystkich baz materiałowych i zaplecza technicznego znajdującego się na obszarze Małopolski (18 obiektów w rejonach GDDKiA) oraz koszty zatrudnienia wszystkich pracowników wyniosły 68 707 000 zł. Koszty nadzoru inwestorskiego nad prowadzonymi inwestycjami zostały szczegółowo uwzględnione w przedłożonym materiale. Jednostka budżetowa, jaką jest GDDKiA Oddział w Krakowie nie ma żadnych kosztów reprezentacji. Koszty działalności informacyjnej prowadzonej siłami własnymi (jeden etat) w okresie ostatnich 5 lat wyniosły 232 000 zł (płaca wraz ze wszystkimi pochodnymi). Na zewnątrz zlecono w latach 2000–2004 prace na kwotę 22.000 zł, w ramach której zapewniona jest techniczna obsługa strony internetowej Oddziału zawierająca m. in.: obligatoryjny dla instytucji publicznych Biuletyn Informacji Publicznej, informacje o zamówieniach publicznych, do których publikacji jesteśmy zobowiązani, informacje o realizowanych inwestycjach, informacje z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego nt. utrudnień w ruchu, informacje nt. warunków poruszania się po drogach publicznych, procedury, formularze, tabele opłat, ustawy itp. Łączna kwota wydatków poniesionych na działalność informacyjną stanowi 0,016% w stosunku

do całości nakładów finansowych na zadania realizowane przez Oddział GDDKiA w Krakowie w tym samym okresie. W ramach prowadzonej przez Oddział działalności informacyjnej w okresie 2000–2004 zawarto umowy z następującymi podmiotami: firma EURO TRADE i Fabryka Grafiki s.c. (opracowania graficzne), firma MEGALIT (przeszkolenie 40 pracowników korpusu służby cywilnej w zakresie m. in. praktycznego stosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz ustawy prawo prasowe). Trzeba podkreślić, że do informowania o podejmowanych działaniach obligują nas: ustawa z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej oraz ustawa z dnia 26 stycznia 1984 roku prawo prasowe. Działalność informacyjna Oddziału jest prowadzona systematycznie, gdyż jako jednostka budżetowa mamy obowiązek rozliczać się przed opinią publiczną z tego, jak wydajemy publiczne środki.

Realizujemy ponadto właściwą społeczeństwu obywatelskim ideę uczestnictwa obywateli w życiu publicznym poprzez szeroko pojęte konsultacje społeczne w zakresie przygotowywanych inwestycji, do czego obligują nas dyrektywy Unii Europejskiej. Obecnie prezentujemy plany inwestycyjne do roku 2013, co wynika z ustawowego obowiązku przedstawiania Narodowego Planu Rozwoju na lata 2007–2013 w związku z tworzeniem budżetu Unii Europejskiej na ten okres.

Wydatki na cele rozwojowe infrastruktury drogowej – przygotowanie przyszłych zadań inwestycyjnych w latach 2000 – 2004 (w tys. zł) przedstawia tabela nr 2.

Przydzielane w poszczególnych latach środki na przygotowanie przyszłych inwestycji były wykorzystane w całości.

VIII Dlaczego GDDKiA zrezygnowała z utrzymania rezerwy pod północną obwodnicę Krakowa? Czy decyzja taka była poparta jakąkolwiek analizą? Jeżeli tak, to proszę o dołączenie kopii. Jakie inne rozwiązania GDDKiA proponuje zmierzające do domknięcia obwodnicy Krakowa od strony północnej?

Koncepcje otoczenia Krakowa „ringiem” autostrad powstały na początku lat 70. XX wieku w ramach pierwszego, kompleksowego programu budowy dróg ruchu szybkiego. Dla realizacji tego programu powołano m.in. Zarząd Autostrad (1972).

Do roku 1976 zarówno w studiach, jak i w planach miejscowych Krakowa, a także ościennych gmin była zapisana północna obwodnica Krakowa jako przejście autostrady A4 Wrocław – Kraków – Tarnów przez Kraków. Końcowe lata ósmej dekady ubiegłego wieku przyniosły znane objawy kryzysu objawiające się m.in. wstrzymaniem wielu inwestycji drogowych (au-

Tabela nr 2

Asortyment	Lata				
	2000	2001	2002	2003	2004
Dokumentacja przyszłościowa	4 626,7	1 391,4	7 776,0	4 257,0	12 730,0
Wykupy gruntów pod autostradę			22 344,0	63 772,0	54 793,0
Wykupy gruntów pod przyszłe drogi	9 016,7	7 910,0	17 090,0	3 378,0	5 716,0

tostrada A4 Balice–Chrzanów dokończona w latach 80., autostrada A2 Wiskitki – Nieborów niedokończona do dzisiaj!). Wykonane wtedy studia porównawcze wykazały, że obwodnica południowo–zachodnia lepiej obsługuje relacje tranzytowe względem Krakowa niż obwodnica północna. Postanowiono zatem skoncentrować siły i środki na jednym zadaniu inwestycyjnym.

Zapadła więc decyzja o budowie obwodnicy południowo–zachodniej jako elementu autostrady A4. I od tego momentu, wraz z oddawaniem kolejnych odcinków obwodnicy południowo–zachodniej, stało się jasne, że obwodnica północna straciła swoją funkcję i klasę jako autostrada, a także jako element ciągu A4 Wrocław – Kraków – Tarnów. Uznano, że obwodnica północna może być drogą ekspresową, a nawet drogą niższej klasy.

W węźle „Batowice” przewidziano odejście od obwodnicy północnej drogi ekspresowej S7 Warszawa – Kraków – Chyżne (Słowacja). Lokalizacja przedmiotowej drogi ekspresowej S-7 została ustalona w 1985 roku i zapisana do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego: Krakowa, Słomnik, Iwanowic, Michałowic i Zielonek (na północ od Krakowa).

Na terenie Krakowa trasa ekspresowej S7 nawiązywała istniejącej w ówczesnych planach tzw. trasy średnicowej, przechodzącej przez tereny dawnego lotniska w Czyżynach i dalej na południe w kierunku Myślenic. Brak w późniejszym planie zagospodarowania miasta Krakowa trasy średnicowej postawił pod znakiem zapytania celowość podłączenia ekspresowej S7 do obwodnicy północnej w węźle „Batowice”, gdyż takie rozwiązanie nadmiernie wydłużało trasę S7 wokół Krakowa.

W związku z powyższym w 1994 roku zostało wykonane przez Biuro Planowania Rozwoju Sieci Drogowej „Studium rozpoznawcze drogi ekspresowej północ–południe w rejonie Krakowa”, wywołane prośbą władz Krakowa do GDDP o przebadanie nowego przebiegu ekspresowej – po zachodniej stronie istniejącego korytarza. Niestety to opracowanie nie zyskało aprobaty gmin okalających Kraków od północy, które w większości opowiedziały się za rezerwami sprzed 1994 roku, czyli za podłączeniem ekspresowej S7 do węzła „Batowice”.

Kolejne studium z czerwca 2003 roku także nie przyniosło rozstrzygnięcia. Stanowczy protest gminy Michałowice uniemożliwił jakiekolwiek działania, albowiem Michałowice zaprotestowały nie tylko przeciw nowym propozycjom, ale także przeciwko ww. trasie S7 Warszawa – Kraków – Chyżne (Słowacja) utrwalonej już od dwudziestu lat w planach zagospodarowania przestrzennego gminy Michałowice i gmin sąsiednich.

W tym samym roku (2003) Rada Gminy Zielonki zakwestionowała celowość rezerwowania pasa dla potrzeb północnej obwodnicy Krakowa (przebiegającej na znacznym odcinku po terenie gminy). Gmina Zielonki nie przystąpiła do sporządzania planu zagospodarowania na terenie pasa rezerwy pod północną obwodnicę, co skutkuje zabudową terenów. Wg Pana

Wójta Zielonek rezygnacja z obwodnicy północnej uwalnia teren o długości 10 km i szerokości 200 m.

GDDKiA Oddział w Krakowie, widząc „patową” sytuację, podjął działania zmierzające do wypracowania kompromisu. Spotkało się to z pozytywną reakcją wójta gminy Michałowice, czego wynikiem jest propozycja wspólna gminy Michałowice i Kocmyrzów – Luborzyca, miasta Krakowa oraz GDDKiA, którą przyjęło KOPI przy GDDKiA w Warszawie.

Równocześnie pojawiły się inicjatywy na rzecz rewitalizacji obszarów kombinatu nowohuckiego i stworzenia na jego obszarze nowoczesnych aktywności gospodarczych, co stanowiłoby nowe generatory ruchu dla powiązań ponadregionalnych.

Pełną akceptację dla nowego przebiegu S7 wyraziła Rada Programowa ds. Rozwoju Infrastruktury Transportowej przy Prezydencie miasta Krakowa, w skład której wchodziły uznane autorytety naukowe z zakresu planowania i projektowania dróg i mostów.

W związku z dotychczasową realizacją A4 i ustaleniami w sprawie S7 obwodnica północna straciła swoją funkcję jako ciąg drogi krajowej, stając się ciągiem o charakterze regionalnym, bardzo ważnym dla Krakowa i ościennych gmin. Zgodnie z art.19 ust.5 ustawy o drogach publicznych GDDKiA nie może finansować takich przedsięwzięć na terenie miast na prawach powiatu.

Zaangażowanie się administracji dróg krajowych w realizację S7 po stronie wschodniej Krakowa wiąże się z poważnym zakresem finansowym i rzeczowym (między innymi most na Wiśle i estakada nad torami PKP).

Wydaje się, że etapowa realizacja regionalnej trasy drogowej po śladzie „obwodnicy północnej” nie będzie, tak od strony kosztowej jak i technicznej, przekraczać możliwości władz samorządowych.

Zatem miasto Kraków wraz z ościennymi gminami i przy wsparciu województwa powinno stać się inwestorem obwodnicy północnej jako drogi klasy „G” lub „Z” co wychodzi naprzeciw postulatami gmin w zakresie obsługi przez nową drogę przyległego terenu (ani autostrada, ani droga ekspresowa tej funkcji nie spełnia – patrz Rozp. MTiGM, Dz.U. RP nr 43 z 14 maja 1999 r., poz. 430).

IX Jaka była długość, rodzaj i koszty nowych odcinków dróg wybudowanych i oddanych do użytku na przestrzeni lat 2001–2004 we wszystkich oddziałach GDDKiA w kraju?

W latach 2001 – 2004 we wszystkich oddziałach GDDKiA wybudowano nowe odcinki dróg krajowych o następujących klasach:

Klasa drogi	Sumaryczna długość	Koszt w mln zł
autostrady	185,5	5388,5
drogi ekspresowe	37,4	472,04
drogi klasy GP i G	102,1	1197,54

Jako nowe odcinki dróg uznano drogi biegnące po nowym śladzie. Przy tym założeniu w zestawieniu uwzględniono nowe odcinki szlakowe i obwodnice miejscowości. W zestawieniu nie uwzględniono przebudów dróg i budowy obiektów punktowych znajdujących się w „starym” przebiegu drogi.

X Ile obwodnic miast wybudowano od 1999 roku w poszczególnych okręgach GDDKiA (a wcześniej w ramach działalności: Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych oraz Agencji Budowy i Eksploatacji Autostrad) i jaka była ich długość i koszty?

W załączeniu podaję wykaz zrealizowanych obwodnic w poszczególnych oddziałach GDDKiA (GDDP) w latach 1999–2004:

Oddział	Liczba obwodnic	Sumaryczna długość	Koszt w mln zł
Białystok	1	7,0	28,9
Bydgoszcz	3	8,34	31,4
Gdańsk	1	3,1	22,0
Katowice	2	12,0	74,7
Kraków	3	12,6	449,2
Lublin	2	10,5	97,1
Olsztyn	2	4,1	30,9
Opole	4	12,5	47,8
Poznań	6	27,3	986,7
Rzeszów	2	6,4	71,1
Szczecin	3	10,7	119,2
Warszawa	4	32,5	259,3
Wrocław	7	30,3	118,0
Zielona Góra	5	28,2	84,6

Odpowiedź na pozostałe pytania zawarte w interpelacji zostanie udzielona w terminie do 5 sierpnia 2005 r. zgodnie ze złożonym w dniu 6 lipca 2005 r. wnioskiem o prolongatę terminu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

Odpowiedź

ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację poseł Marioli Sokołowskiej

w sprawie opóźnień w wydawaniu decyzji
o przyznaniu płatności na zalesianie
gruntów rolnych (10324)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pani Poseł Marioli Sokołowskiej, pismo znak

SPS-0202-10324/05, z dnia 23.06.05 r., w sprawie opóźnień w wydawaniu decyzji o przyznaniu płatności na zalesianie gruntów rolnych, pragnę przekazać następującą informację.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz. U. z 2004 r. Nr 187, poz. 1929 z późn. zm.) kierownik biura powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR) jest zobowiązany do wydania beneficjentom decyzji administracyjnej w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o wykonaniu zalesienia. Jednak ze względu na brak akredytacji ARiMR w zakresie procedur obsługiwanych przez system informatyczny Agencja nie może obecnie wydawać decyzji o przyznaniu płatności na zalesianie. Ponadto pragnę poinformować, iż potwierdzeniem uzyskania akredytacji jest wydanie stosownego rozporządzenia przez Ministra Finansów na podstawie art. 3 ustawy z dnia 30 lipca 2003 r. o uruchamianiu środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (Dz. U. Nr 166, poz. 1611).

Jednakże rozumiejąc trudną sytuację rolników, którzy zaangażowali znaczne środki finansowe w realizację zalesień, Agencja, nie czekając na pełne uruchomienie systemu informatycznego do wypłaty środków finansowych, opracowała równolegle procedurę do manualnego procesu naliczania i wypłaty środków finansowych. Procedura ta pozwoli uruchomić pierwsze wypłaty z tytułu wsparcia na zalesienia, premii pielęgnacyjnej oraz premii zalesieniowej już od sierpnia 2005 r. Ta przyspieszona ścieżka wypłat dotyczyć będzie jedynie tych wniosków z 2004 r., dla których złożone oświadczenie o wykonaniu zalesienia wraz z zaświadczeniem nadleśniczego umożliwia jednoznaczne stwierdzenie, że zalesienie zostało wykonane zgodnie z planem zalesienia i wnioskiem o przyznanie płatności na zalesianie gruntów rolnych.

Z poważaniem

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marioli Sokołowskiej

w sprawie możliwości prowadzenia przez wyższe uczelnie gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych
(10325)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji przesłanej przez Panią Poseł Mariolę Soko-

łowską z dnia 20 czerwca 2005 r., Nr SPS-0202-10325/05, przekazuję następującą odpowiedź:

Cytowany przez Panią Poseł art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, z późn. zm., zawiera wystarczające regulacje prawne umożliwiające szkołom wyższym prowadzenie gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych, a zatem kwestia ta nie musi być uregulowana w nowej ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Szulc

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marioli Sokołowskiej**

**w sprawie stanu prawnego terenów
wyższych uczelni publicznych, na których
znajdują się zbiorniki wodne, w kontekście ustawy
Prawo o szkolnictwie wyższym (10326)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 23 czerwca 2005 r., znak: SPS-0203-10326/05, przy którym przekazana została interpelacja poseł Marioli Sokołowskiej w sprawie stanu prawnego terenów wyższych uczelni publicznych, na których znajdują się zbiorniki wodne, w kontekście ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, iż ustawą, która zasadniczo reguluje kwestie własności zasobów wodnych, jak również gruntów pokrytych wodami, jest ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. Nr 115, poz. 1229 z późn. zm.). Zgodnie z art. 10 ust. 3 oraz art. 14 przywołanej ustawy powierzchniowe wody płynące oraz pokryte nimi grunty w granicach linii brzegu stanowią własność Skarbu Państwa i nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków jednoznacznie określonych w ustawie. Taki stan prawny obowiązuje w Polsce już kilkadziesiąt lat, a ostatnia nowelizacja – ustawa z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw – podtrzymując powyższe założenia, uszczegóławia, że w stosunku do tego rodzaju specyficznych rodzajów gruntów nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. Nr 261, poz. 2603 i Nr 281, poz. 2782)

Jedyną formą udostępniania gruntów pokrytych wodami należącymi do Skarbu Państwa, przewidzianą w Prawie wodnym, jest ich oddawanie w użytkowanie

– czasowe i odpłatne – oraz w użyczenie. Przy czym ustawodawca w art. 20 szczegółowo określa rodzaje działalności, w ramach których można zająć tego typu grunty. W tym miejscu pragnę podkreślić, iż wynikającą z Prawa wodnego fundamentalną zasadą dot. własności wód respektują także przepisy prawa cywilnego (art. 143 Kodeksu cywilnego).

Jednakże należy zdawać sobie sprawę, że w minionych latach, niestety, dochodziło niejednokrotnie do sytuacji, gdy grunty pokryte wodami oddawane były, wbrew obecnie i uprzednio obowiązującym przepisom kolejnych ustaw Prawo wodne, w użytkowanie wieczyste różnym podmiotom, w tym uczelniom wyższym. Przywracanie właściwego stanu prawnego gruntów pokrytych wodami wymaga indywidualnych postępowań sądowych i jest procesem długotrwałym; dopóki jednak nie nastąpi ich przewłaszczenie, nadal stanowią własność Skarbu Państwa, podobnie jak wody płynące znajdujące się na tych gruntach. Korzystanie z takiej części zasobów wodnych może zatem i musi odbywać się wyłącznie na podstawie zasad i warunków określonych przepisami Prawa wodnego.

W związku z tym wyrażam przekonanie, iż dokonywane przejścia gruntów pokrytych wodami, pozostających w użytkowaniu wieczystym uczelni publicznej, wyłącznie na podstawie przepisu art. 251 ust. 1 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, nie jest możliwe. W przeciwnym wypadku stosowanie tej regulacji mogłoby zakłócić istniejący porządek prawny w zakresie własności i gospodarowania gruntami pokrytymi wodami powierzchniowymi płynącymi, stanowiącymi odrębny zasób nieruchomości Skarbu Państwa.

Kolejna kwestia podniesiona w niniejszej interpelacji, dotycząca ewentualnego wyłączenia z obwodów rybackich wód powierzchniowymi płynących pozostających w użytkowaniu wieczystym uczelni wyższych, również wymaga analizy przede wszystkim na gruncie ustawy Prawo wodne. Ustawa ta utrzymuje zasadę, iż ryby i inne organizmy wodne żyjące w wodzie stanowią jej pożytki, do pobierania których jest uprawniony właściciel wody. Stosownie do art. 13 Prawa wodnego rybackie korzystanie z publicznych śródlądowych wód powierzchniowych podlega szczególnej procedurze cywilnoprawnej, a mianowicie instytucji oddania obwodów rybackich w użytkowanie. Obwody te są ustanawiane na podstawie ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz.U. Nr 66, poz. 750, z późn. zm.), która stanowi zasadniczą regulację zagadnień dot. prowadzenia gospodarki rybackiej. Zgodnie z art. 4 ustawy o rybactwie śródlądowym do chowu, hodowli lub połowu ryb jest uprawniony:

— właściciel, posiadacz samoistny lub zależny gruntów pod wodami stojącymi lub stawami

— władający obwodem rybackim na podstawie umowy zawartej z właścicielem wody, zwany „uprawnionym do rybactwa”.

W obwodzie rybackim uprawnioną do rybactwa może być tylko jedna osoba fizyczna, prawna (lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej).

Z powyższego wynika, że uczelnie publiczne posiadające grunty pod wodami stojącymi lub stawami mają prawo do prowadzenia chowu, hodowli lub połowu ryb jedynie w tych wodach.

Procedurę konkursu na oddanie w użytkowanie obwodów rybackich ogłasza i przeprowadza dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej, stosując zasady ustalone w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 12 lutego 2003 r. w sprawie konkursu ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego (Dz.U. Nr 34, poz. 290, z późn. zm.). Konkurs wygrywa oferent, który przedstawił najkorzystniejszą ofertę.

Jedynie art. 17 ustawy o rybactwie śródlądowym zezwala, aby w szczególnie uzasadnionych wypadkach, zwłaszcza do celów zarybieniowych, hodowli, ochrony zdrowia ryb oraz do celów naukowo-badawczych, wojewoda zezwalał na odstępstwo od zakazów dot. prowadzenia połowu ryb, także na dokonywanie połowu ryb w obrębach ochronnych. W praktyce oznacza to, że wyłącznie na podstawie przywołanej regulacji uczelnie wyższe mogą wystąpić do wojewody o zgodę na prowadzenie badań naukowych i zajęć dydaktycznych na wodach należących do obwodu rybackiego.

Zatem ww. ustawa nie przewiduje innych form formalnoprawnych prowadzenia gospodarki rybackiej na wodach płynących, jak również nie preferuje uczelni wyższych w zakresie tej działalności, na przykład poprzez wyłączenie wód znajdujących się na terenach tych uczelni z zasad dot. ustanawiania i użytkowania obwodów rybackich.

Również ustawa – Prawo wodne nie przewiduje możliwości nieoddawania w użytkowanie obwodu rybackiego przez dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej. Jedynym wyjątkiem od tej zasady może być sytuacja, gdy do zorganizowanego dwukrotnie konkursu nie przystąpił żaden oferent.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Sekretarz stanu
Andrzej Mizgajski

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariana Piłki**

**w sprawie prywatyzacji Huty Częstochowa SA
(10327)**

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka znak SPS-0202-10327/05 z dnia 23 czerwca 2005 r., za pośrednictwem którego została przesłana do Ministerstwa Skarbu Państwa interpelacja z dnia 22 czerwca 2005 r. Pana Mariana Piłki, Posła na Sejm RP, w sprawie „prywatyzacji Huty Częstochowa S.A.”, przedstawiam stanowisko w sprawie.

Podjęte przez Rząd Polski zobowiązania w zakresie przemysłu stalowego zawarte są m.in. w Traktacie o Przystąpieniu – Protokół nr 8 „W sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali”, jak również w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 10 stycznia 2003r. dokumencie pt. „Restrukturyzacja i rozwój hutnictwa żelaza i stali w Polsce do roku 2006” (zaktualizowany w dniu 25 marca 2003r.).

Huta Częstochowa S.A. została ujęta, zgodnie z rządowym programem, o którym mowa wyżej, w grupie podmiotów restrukturyzowanych poprzez proces upadłości. Działania, które są aktualnie prowadzone, zmierzają do ochrony tego podmiotu przed upadłością. Restrukturyzacja Spółki prowadzona jest zgodnie z Planem restrukturyzacji Huty Częstochowa S.A., który zatwierdził Prezes Agencji Rozwoju Przemysłu S.A. w oparciu o zapisy ustawy o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy. Równolegle do prowadzonych działań restrukturyzacyjnych prowadzone były działania zmierzające do znalezienia inwestora, który nabędzie udziały w Spółkach zależnych Huty Częstochowa S.A. oraz Hucie Stali Częstochowa Sp. z o.o., prowadzącej działalność hutniczą na bazie wydzierżawionego majątku produkcyjnego Huty Częstochowa S.A.

Jednocześnie należy podkreślić, iż Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa nie prowadzi prywatyzacji spółki Huta Częstochowa S.A. Natomiast ww. spółka oraz Towarzystwo Finansowe Silesia sp. z o.o. prowadzą proces sprzedaży udziałów Huty Stali Częstochowa sp. z o.o. i wybranych spółek zależnych Huty Częstochowa S.A. Rola Ministra Skarbu Państwa w przedmiotowej procedurze ogranicza się do czynności korporacyjnych, tj. określenia (poprzez uchwały Walnego Zgromadzenia/Zgromadzenia Wspólników, zwołanych na wniosek Zarządów ww. Spółek i zaopiniowanych przez Rady Nadzorcze) warunków, na jakich przedmiotowe aktywa mają być zbywane, oraz akceptacji bądź odrzucenia wynegocjowanego przez Zarządy projektu umowy ich sprzedaży. Natomiast cała procedura wyboru inwestora i proces negocjacyjny jest prowadzony przez Spółki.

W chwili obecnej Huta Częstochowa S.A. posiada ponad 1,5 mld zł długów. Majątek Huty jest w znacznej mierze zabezpieczony na rzecz jej wierzycieli, którzy dążą do odzyskania swoich należności. W związku z powyższym proces przekształceń własnościowych majątku Huty Częstochowa S.A. jest tylko kwestią czasu.

Próba zbycia przedmiotu sprzedaży w formie zorganizowanej na rzecz jednego inwestora ma na celu zachowanie działalności hutniczej w Częstochowie oraz utrzymanie miejsc pracy w zakładzie, a ponadto umożliwienie przeprowadzenia restrukturyzacji zadłużenia Huty Częstochowa S.A. Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Huty Częstochowa S.A. oraz Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Towarzystwa Finansowego Silesia sp. z o.o. w uchwałach z dnia 01.12.2004 r. ustaliły warunki oraz tryb zbywania udziałów spółek zależnych Huty Częstochowa S.A. oraz udziałów Huty Stali Częstochowa sp. z o.o. Zgod-

nie z zapisami ww. uchwał Zarządy Huty Częstochowa S.A. i TF Silesia sp. z o.o. zostały zobowiązane do takiego przeprowadzenia procedury zbycia przedmiotu sprzedaży, aby został zagwarantowany m.in. program inwestycyjny dla podmiotu, w którym po zbyciu znajdzie się główna działalność produkcyjna Huty Częstochowa S.A., został zawarty pakiet socjalny, została zachowana działalność spółek zależnych Huty Częstochowa S.A. nieprowadzących głównej działalności hutniczej.

W wyniku prowadzonych negocjacji z inwestorami (w pierwszej kolejności z Mittal Steel Holdings N.V., a od 16 maja 2005 r. z Zakładem Przemysłowym Donbasu) Zarządy Huty Częstochowa S.A. i TF Silesia sp. z o.o. w dniach 24 i 25.06.2005 r. złożyły wnioski do Walnego Zgromadzenia Huty Częstochowa S.A. i Zgromadzenia Wspólników Towarzystwa Finansowego Silesia sp. z o.o. w celu powzięcia uchwał w sprawie wyrażenia zgody ww. spółkom na sprzedaż udziałów Huty Stali Częstochowa Sp. z o.o. i wybranych spółek zależnych Huty Częstochowa S.A. na rzecz Zakładu Przemysłowego Donbasu. Przedmiotowa decyzja Walnego Zgromadzenia Huty Częstochowa S.A. i Zgromadzenia Wspólników TF Silesia sp. z o.o. została podjęta dnia 29.06.2005 r. Warunkowa umowa sprzedaży udziałów ww. spółek na rzecz ZP Donbasu została podpisana w dniu 08.07.2005 r. (zamknięcie transakcji uzależnione jest od spełnienia się warunków zawieszających).

Nawiązując do pytań Pana Posła, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie jest w posiadaniu informacji, potwierdzających wątpliwości Pana Posła, związanych z renacjonalizacją Zakładu Przemysłowego Donbasu. Jednocześnie należy stwierdzić, iż ewentualna zmiana struktury właścicielskiej ZP Donbasu nie będzie miała wpływu na zobowiązania i oświadczenia inwestora wynikające z zawartej umowy sprzedaży udziałów, a więc w przypadku ich terminowego wypełniania przez inwestora nie będzie miała negatywnych skutków dla działalności hutniczej usytuowanej w ww. podmiotach w Częstochowie.

Sekretarz stanu
Stanisław Speczik

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Janusza Dobrosza**

**w sprawie zjazdu Niemców
z byłych Prus Wschodnich w Berlinie (10328)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Janusza Dobrosza (pismo nr

SPS-0202-10328/05 z dnia 23 czerwca 2005 r.) w sprawie zjazdu Niemców z byłych Prus Wschodnich w Berlinie uprzejmie informuję:

1. Rząd RP wykorzystuje wszystkie dostępne środki, aby wskazywać naszym niemieckim partnerom zagrożenia wynikające z kultywowania przez niektóre radykalne środowiska ziomkowskie jednostronnego obrazu skutków II wojny światowej. Rząd RP zdecydowanie przeciwstawia się także tezie, propagowanej m.in. przez Ziomkostwo Prus Wschodnich, jakoby akty przymusowych wysiedleń wskutek II wojny światowej miały „okresowo charakter ludobójstwa”.

Głoszenie tej i innych tez, np. przy okazji dorocznych zjazdów Ziomkostwa Prus Wschodnich (ostatnio w dn. 21–22 maja br. w Berlinie) ma charakter demonstracji skierowanej przeciwko zasadom dobrego sąsiedztwa i przyjaznej współpracy między Polską a Niemcami. Rząd RP ubolewa, że ww. tezy mogą służyć utrwalaniu mitu o tym, że Niemcy w wyniku rozpętanej przez siebie II wojny światowej stały się „ofiarami” aliantów, a alianckie decyzje, w tym dotyczących przymusowych wysiedleń, były „haniebne” i „nieuzasadnione”. Oburzające i budzące zdecydowany sprzeciw społeczeństwa polskiego i Rządu RP jest interpretowanie przez Ziomkostwo Prus Wschodnich wydarzeń historycznych, służące tezie, jakoby II wojna światowa swoimi skutkami najboleśniej dotknęła właśnie Niemcy.

Pragnę zapewnić Pana Posła, że Rząd RP z najwyższą troską odnotowuje niepokój polskiej opinii publicznej w tej sprawie i podejmuje stosowne działania za pośrednictwem swoich służb dyplomatycznych. Rząd RP wskazuje w kontaktach z niemieckimi partnerami, w kręgach parlamentarnych i w głównych ośrodkach administracji państwowej, że takie treści, jak tezy głoszone przez Ziomkostwo Prus Wschodnich nie służą polsko-niemieckiemu porozumieniu i pojednaniu. Szkodzą one także zachowaniu godnej pamięci o przyczynach, przebiegu i skutkach II wojny światowej z myślą o młodszych pokoleniach w jednoczącej się Europie.

Chciałbym także poinformować Pana Posła, że Ambasada RP w Berlinie wystąpiła do kancelarii chadeckiego premiera Saksonii G. Milbradta, który uczestniczył w zjeździe Ziomkostwa Prus Wschodnich w dn. 21–22 maja br., z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie wystąpienia przewodniczącego Wilhelma von Gottberga.

2. Rząd RP zawsze wskazuje w swoich kontaktach z przedstawicielami Rządu RFN, że jakiegokolwiek próby podważania powojennego ładu terytorialnego w Europie nie służą stosunkom polsko-niemieckim i są sprzeczne z duchem pojednania. Jednoznacznym potwierdzeniem wspólnego stanowiska władz Polski i Niemiec w tych kwestiach są układy i porozumienia polsko-niemieckie, w tym Traktat między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o potwierdzeniu istniejącej między nimi granicy z 14 listopada 1990 r. oraz Traktat między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy z 17 czerwca 1991 r.

3. Rząd Federalny ani inne organy władzy RFN nie artykułują wobec Rządu RP postulatów mogących sugerować chęć naruszenia integralności terytorialnej Rzeczypospolitej Polskiej. Także statutowe zapisy jakichkolwiek organizacji nie stwarzają zagrożenia dla integralności terytorialnej naszego Państwa.

Prawne i polityczne stanowisko Polski w kwestiach poruszanych w statucie Ziomkostwa Prus Wschodnich jest znane władzom niemieckim (vide pkt 1 i 2). W najnowszej wersji statutu Ziomkostwa Prus Wschodnich dostępnej MSZ nie ma jednak sformułowania o „żądaniu odebrania Polsce części jej terytorium”.

4. Sprawa ewentualnej zmiany niemieckiego prawa wewnętrznego w kwestiach statutów ziomkostw czy art. 116 konstytucji RFN jest wewnętrzną sprawą Republiki Federalnej. Podobnie, wewnętrznym problemem Niemiec jest stosunek do tzw. doktryny wypędzonych.

Z punktu widzenia zabezpieczenia interesów Polski istotne są natomiast prawno traktatowe ramy stosunków polsko-niemieckich, a także zobowiązania podjęte przez stronę niemiecką, w tym oświadczenie Kanclerza Federalnego z 1 sierpnia 2004 r., które w ekspertyzie prof. Barcza i prof. Froweina zostało ocenione za wiążące z punktu widzenia prawa międzynarodowego. Istotą ekspertyzy jest to, iż tezy doktryny niemieckiej dotyczące przesiedleń po II wojnie światowej nie wpływają na zasadność ewentualnych roszczeń restytucyjnych i odszkodowawczych byłych właścicieli w świetle prawa międzynarodowego, polskiego i niemieckiego. Stan ustawodawstwa niemieckiego powinien uwzględniać konkluzje opracowania ekspertów obydwu rządów.

Art. 116 konstytucji RFN budzi kontrowersje, których wyrazem są częste zapytania i interpelacje poselskie. Jest to przepis niewątpliwie anachroniczny. Rząd RP nie interpretuje tego postanowienia jako uznającego w jakikolwiek sposób granice III Rzeszy z 1937 r. Niezależnie od powyższego rozważane są możliwości podjęcia konsultacji ze stroną niemiecką na ten temat, pamiętając jednak, że sprawa jest bardzo delikatna, gdyż żaden rząd, w tym także Rząd RP, nie życzyłby sobie nacisków ze strony jakiegokolwiek państwa w kierunku wprowadzania zmian w ustawodawstwie wewnętrznym.

Statut ziomkostwa, jak każdy statut stowarzyszenia, podlega ocenie właściwego dla miejsca sądu niemieckiego. Ani polski rząd, ani niemiecki nie mają wpływu na decyzje niezawisłego sądu.

5. Rząd polski w pełni podziela pogląd, iż wysiedlenia dokonane po II wojnie światowej nastąpiły na podstawie decyzji zwycięskich mocarstw. Stanowisko to jest doskonale znane władzom RFN. Partnerem rządu polskiego w tej kwestii jest rząd RFN wyrażający oficjalne stanowisko państwa niemieckiego. Odsobnione poglądy poszczególnych stowarzyszeń czy też osób prywatnych, nazwanych przez kanclerza Schrödera „wiecznie wczorajszymi”, nie stanowią oficjalnego stanowiska władz RFN i jako takie nie będą komentowane przez rząd polski.

6. Kwestia legalności Ziomkostwa Prus Wschodnich, jak i innych stowarzyszeń, podlega wyłącznej ocenie odpowiednich sądów niemieckich. Niezależnie od tego, wszelkie dwuznaczne sugestie zmierzające „do postawienia historii na głowie” (sformułowanie kanclerza Schrödera), pojawiające się w dokumentach i wypowiedziach przedstawicieli Związku Wypędzonych nie znajdują zrozumienia w polskim i – co równie ważne – w niemieckim rządzie.

7. Rządowi RP nie są znane przesłanki, które uzasadniałyby podejrzenie, że niemieckie konstytucyjne instytucje i służby „tolerują działalność organizacji skrajnych dla własnych celów niekorzystnych względem interesu polskiego”.

8. Recenzowanie jakichkolwiek okolicznościowych wystaw i stałych ekspozycji w zagranicznych placówkach muzealnych nie należy z zasady do zadań Rządu RP, w tym MSZ. Ingerencje służb dyplomatycznych są dopuszczalne, jeżeli uzasadniają je szczególnie istotne względy lub przyczyny polityczne. W tym przypadku cenna byłaby wskazówka Pana Posła, wobec których wystaw w Muzeum Wschodniopruskim oczekiwałby Pan Poseł stanowiska Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP.

9. Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP wskazuje na konstytucyjne i ustawowe przepisy dotyczące działalności samorządów terytorialnych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle powyższych przepisów organy administracji państwowej nie mają możliwości ingerowania w decyzje samorządów terytorialnych. Można jedynie sugerować zwrócenie się w tej kwestii do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Świtalski

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Stanisława Szyszkowskiego**

**w sprawie organizacji rynku owoców miękkich
(10330)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pana Posła Stanisława Szyszkowskiego, załączonej przy piśmie z dn. 27 czerwca br. nr SPS-0202-10330/05, w sprawie organizacji rynku owoców i warzyw uprzejmie informuję, iż w wyniku wstąpienia do Unii Europejskiej Polska przyjęła na siebie obowiązek przestrzegania norm prawnych ustanowionych we Wspólnocie. W związku z tym polskie rolnictwo zostało objęte Wspólną Polityką Rolną, a w ramach tego

wspólną organizacją rynków owoców i warzyw. Wszelkie działania podejmowane w odniesieniu do funkcjonowania polskiego sektora owoców muszą być zgodne z odpowiednimi regulacjami Unii Europejskiej. Zmiana bądź rozszerzenie jakiegokolwiek z dostępnych instrumentów może odbywać się wyłącznie w ramach przewidzianych w prawodawstwie UE procedur. Zgodnie z założeniami wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie dysponuje instrumentami pozwalającymi na wprowadzenie na rynek owoców innymi mechanizmami regulacji, np. cen instytucjonalnych lub skupu interwencyjnego, jakie obowiązują na niektórych innych rynkach rolnych.

Podstawowym elementem wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw są podmioty zrzeszające producentów, tj. organizacje i grupy producentów. Wsparcie przewidziane w ramach większości objętych wspólną organizacją rynków kierowane jest do nich lub za ich pośrednictwem do producentów. Podmioty, o których mowa, mogą w ramach przewidzianych rozwiązań uzyskiwać pomoc na realizację programów operacyjnych w przypadku organizacji producentów lub planów dochodzenia do uznania w przypadku grup wstępnie uznanych. Pomoc ma na celu m.in. dostosować produkcję do popytu rynkowego, zarówno w zakresie jakości, jak i ilości. Ponadto wstępnie uznane grupy producentów owoców i warzyw mogą otrzymywać pomoc finansową na tworzenie się grupy i działalność administracyjną oraz na pokrycie kosztów inwestycji.

Mając na względzie powtarzające się problemy na rynku owoców miękkich, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjęło w połowie 2004 r. na forum Rady (WE) działania mające na celu dostosowanie mechanizmów objętych prawodawstwem wspólnotowym, które miałyby na celu lepsze ich dostosowanie do sytuacji zaistniałej po rozszerzeniu UE o nowe kraje członkowskie, w tym Polskę.

Polska postulowała takie zmiany w prawodawstwie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, które w sposób systemowy, tj. odnosząc się do przyczyn powstawania negatywnych zjawisk, pomogłyby rozwiązać problemy polskiego sektora ogrodniczego. Strona Polska zgłosiła szereg propozycji obejmujących m.in. uproszczenie niektórych procedur związanych z uznawaniem grup, zwiększeniem poziomu wsparcia finansowego dla wstępnie uznanych grup producentów, jak i stosowaniem dla nich pomocy finansowej na wspieranie realizowanych w ramach planu dochodzenia do uznania inwestycji, a przede wszystkim rozszerzenie listy produktów przeznaczonych do przetwórstwa, w stosunku do których powinien być stosowany system wsparcia finansowego. Lista ta, zawierająca produkty istotne z ekonomicznego punktu widzenia lub rynkowo wrażliwe, powinna zostać poszerzona o takie produkty, których UE stała się znaczącym producentem w związku z rozszerzeniem (np. owoce miękkie, w tym truskawki).

Pierwszy etap dyskusji nad reformą wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw zakończył się w listo-

padzie 2004 r. dokumentem zawierającym konkluzje Prezydencji Holenderskiej, w którym m.in. zobowiązano Komisję Europejską (KE) do przeprowadzenia analizy rynku owoców miękkich w UE-25 oraz, w zależności od wyników tej analizy, do zaproponowania pewnych rozwiązań zaistniałych problemów. W związku z powyższym, w dniach 19-29 kwietnia br., z wizytą w Polsce przebywał ekspert Komisji Europejskiej ds. rynku owoców i warzyw, którego celem było zapoznanie się z problematyką i sytuacją dotyczącą rynku owoców miękkich oraz jabłek przemysłowych w Polsce. Efektem tych prac była kolejna (druga już) wizyta dwóch przedstawicieli Komisji (Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa) w dniach 13-17 lipca br. W trakcie tej wizyty pracownicy Komisji mieli okazję spotkać się z producentami, podmiotami skupującymi oraz przetwarzającymi owoce miękkie. Ponadto przedstawiciele KE odwiedzili również gospodarstwa sadownicze, punkty skupu oraz zakład przetwórczy zamrażający owoce miękkie, jak i wykorzystujący ten surowiec do produkcji m.in. koncentratów soków.

Na podstawie uzyskanych informacji opracowany zostanie stosowny raport o sytuacji na rynku owoców miękkich w Unii Europejskiej. Raport ma być przedstawiony na początku przyszłego roku. Na podstawie wniosków z raportu Komisja Europejska rozważy stosowne rozwiązania systemowe uwzględniające sytuację na rynku owoców miękkich w nowych krajach członkowskich UE.

W odniesieniu do ochrony unijnego rynku przed nadmiernym importem truskawek mrożonych m.in. z Chin i Maroka należy zaznaczyć, że ponieważ prawodawstwo UE umożliwia podjęcie działań mających na celu ochronę wspólnotowego rynku niektórych produktów przed konkurencją ze strony państw trzecich, MRiRW wystąpiło do Ministerstwa Gospodarki i Pracy z wnioskiem o podjęcie stosownych działań, które docelowo skutkowałyby ograniczeniem importu spoza UE truskawek mrożonych. Wniosek o wszczęcie postępowania ochronnego musiał uzyskać poparcie co najmniej 25% przemysłu UE. Biorąc pod uwagę fakt, iż połowa produkcji unijnej pochodzi z Polski, wniosek musiał zostać poparty co najmniej przez 50% przemysłu krajowego. Początkowo tylko nieliczne zakłady przesyłały odpowiednio wypełnione kwestionariusze stanowiące podstawę do poparcia wniosku o uruchomienie środków ochronnych, jednak dzięki usilnym staraniom zarówno ze strony MRiRW, jak i MGiP w maju br. udało się w końcu uzyskać odpowiednią ilość kwestionariuszy, co umożliwiło jakiegokolwiek dalsze działania w tej kwestii.

Na podstawie przekazanych danych i kwestionariuszy MGiP, jako resort odpowiadający za prowadzenie w imieniu Polski postępowań ochronnych, przygotowało właściwy wniosek do KE. Wniosek ten został przedłożony w KE w maju br. W dn. 16.06. br. na posiedzeniu Komitetu ds. Środków Ochronnych zdecydowana większość krajów członkowskich poparła wniosek Polski (tylko jedno państwo członkowskie było przeciwnie). Podkreślenia wymaga fakt, że proce-

dura ochrony przed nadmiernym importem jest bardzo rzadko wszczynana i nigdy jeszcze żadnemu wnioskowi nie udało się uzyskać tak dużego poparcia dla uruchomienia tej procedury.

Postępowanie ochronne przed nadmiernym przywozem truskawek mrożonych zostało wszczęte 6 lipca 2005 r. (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej, seria C 165 z dnia 06.07.2005 r.). Obecnie Komisja jest na etapie gromadzenia informacji niezbędnych dla przeprowadzenia dochodzenia w sprawie środków ochronnych w odniesieniu do przywozu truskawek mrożonych na mocy rozporządzeń Rady (WE) nr 3285/94 i 519/94. W wyniku przeprowadzonego dochodzenia KE może podjąć decyzję o nałożeniu tymczasowych środków ochronnych. Zainteresowane strony mogą w określonym w ww. zawiadomieniu terminie (do 27 lipca 2005 r.) przedstawiać swe opinie, przedkładać dowody, a także wystąpić o możliwość złożenia przed Komisją wyjaśnień. W obecnej fazie zainteresowane strony powinny się kontaktować bezpośrednio z KE.

Obecnie trwają również prace nad przygotowaniem wniosku o wszczęcie postępowania antydumpingowego przeciwko importowi truskawek mrożonych z Chin. Zgodnie z rozporządzeniem Rady 384/96 w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej wniosek musi być złożony nie przez administrację państwa członkowskiego UE, ale przez przedstawicieli przemysłu reprezentujących co najmniej 25% produkcji wspólnotowej.

Sektor produkcji owoców i warzyw i ich przetwórstwo były w ostatnich latach jednym z priorytetów polityki rolnej w Polsce. Stosowane były i wciąż są stosowane instrumenty wsparcia modernizacji i restrukturyzacji sektora przekładające się na jego konkurencyjność. Sektor ten, zarówno plantatorzy, jak i przetwórstwo, uzyskał znaczące wsparcie w ramach programu przedakcesyjnego SAPARD, a obecnie w ramach SPO „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich”.

W odróżnieniu od krajów byłej UE-15 zarówno plantacje owoców i warzyw są objęte systemem jednolitej płatności obszarowej (SAPS).

Rynek Unii Europejskiej od wielu lat był tradycyjnym rynkiem zbytu dla polskich produktów owocowo-warzywnych. Dzięki liberalizacji handlu między Polską a UE jeszcze przed akcesją prawie połowa produkcji truskawek, malin, wiśni i czarnych porzeczek była eksportowana do UE-15. W roku 2004 całkowita wielkość eksportu owoców i warzyw w formie świeżej i przetworzonej (kody CN 07, 08 i 20) wyniosła 1 300 mln PLN, w tym aż 2/3 (833 mln PLN) do Unii Europejskiej. Stanowiło to aż 28% całego eksportu rolno-żywnościowego z Polski. Ze względu na fakt, że polskie owoce i warzywa produkowane są głównie na potrzeby przemysłu przetwórczego, nie konkurują one bezpośrednio z owocami deserowymi przeznaczonymi bezpośrednio do konsumpcji, np. truskawkami produkowanymi w Hiszpanii.

W UE funkcjonuje mechanizm wsparcia działań promocyjnych i informacyjnych na rynkach wybranych produktów rolnych. Istotą tego mechanizmu jest wsparcie finansowe promocji produktów zarówno na rynku wewnętrznym Unii, jak i wybranych krajów trzecich. Celowi temu służy prowadzenie działań promocyjnych i informacyjnych podkreślających zalety wytworzonych produktów. Uprawnionymi do ubiegania się o wsparcia są krajowe organizacje branżowe i zawodowe oraz grupy producentów i federacje handlowe, reprezentujące określone branże rolne. Spoczywa na nich obowiązek sfinansowania ze środków własnych co najmniej 30% kosztów poniesionych na wdrażanie programu. W chwili obecnej akceptację uzyskał pierwszy taki polski program promocji przetworów z marchwi w Rumunii i Bułgarii.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia w sposób wyczerpujący odpowiadają na pytania Pana Posła Stanisława Szyszkowskiego.

Z poważaniem

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie braku w wykazie chorób zakaźnych
gorączki Q (10333)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Wojciecha Szaramy z dnia 20 czerwca 2005 roku, przesłaną przy piśmie Pana Donalda Tuska, Wicemarszałka Sejmu, z dnia 28 czerwca 2005 roku, znak: SPS-0202-10333/05, w sprawie braku w wykazie chorób zakaźnych gorączki Q, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odzwierzęca choroba zakaźna - gorączka Q - została ujęta w wykazie chorób zakaźnych i zakażeń, stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy z dnia 6 wrze-

śnia 2001 r. o chorobach zakaźnych i zakażeniach (Dz. U. Nr 126, poz. 1384 z późn. zm.).

W związku z informacją zawartą w ww. interpelacji, dotyczącej wystąpienia po raz pierwszy w Polsce przypadków rozpoznania gorączki Q u ludzi, uprzejmie informuję, że Minister Zdrowia wystąpił do Głównego Inspektoratu Sanitarnego w celu uzyskania danych o skali zagrożenia i działaniach podjętych na rzecz zapobieżenia rozprzestrzeniania się tej choroby i jej zwalczania. Jednocześnie, mając na uwadze zasygnalizowany w interpelacji Pana Posła problem z ustaleniem płatnika świadczeń opieki zdrowotnej udzielonych osobom, u których stwierdzono gorączkę Q lub podejrzenie zarażenia tą chorobą, odrębne wystąpienie zostało wystosowane do Narodowego Funduszu Zdrowia o przekazanie informacji odnośnie do stanu zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej w przedmiotowym zakresie.

Jak poinformował Główny Inspektorat Sanitarny, w bieżącym roku zachorowania odnotowano u osób z terenu województw: małopolskiego i śląskiego. Osoby mające bezpośredni i pośredni kontakt z chorymi zwierzętami zostały poddane badaniu w kierunku wykrycia gorączki Q, a następnie skierowane do dalszej diagnostyki i ewentualnego leczenia. Stwierdzone przypadki zachorowania nie stwarzają zagrożenia epidemią. Należy podkreślić, że w świetle danych epidemiologicznych przekazanych przez Główny Inspektorat Sanitarny przypadki zachorowań na gorączkę Q są w Polsce rejestrowane od roku 1985, w liczbie od 0 do 20 przypadków rocznie. Polska, podobnie jak inne kraje UE, stanowi obszar endemiczny dla gorączki Q, co oznacza, że zachorowania na tę chorobę występują stale i są stosunkowo nieliczne.

Odpowiadając na pytanie dotyczące kwestii finansowania badań i leczenia osób zarażonych tą chorobą, uprzejmie informuję, że w przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii świadczenia opieki zdrowotnej na rzecz osób dotkniętych tą chorobą zakaźną udzielane są w ramach umów zawartych przez NFZ na realizację świadczeń w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna oraz leczenie szpitalne.

Jednocześnie należy zaznaczyć, iż gorączka Q znajduje się w wykazie jednostek chorobowych leczonych w poradni zakaźnej. Zgodnie z wyjaśnieniami Centrali NFZ, świadczeniobiorcy zarażeni tą chorobą i osoby mające z nimi kontakt mają zapewniony dostęp do kompleksowej specjalistycznej opieki medycznej w ramach umów zawartych przez NFZ w ww. zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Paweł Sztwiertnia

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki i Pracy
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kizińskiej**

**w sprawie realizacji wyroku Trybunału
Konstytucyjnego z dnia 30 marca 2005 r.
sygn. akt K 19/02, w zakresie warunków nabycia
prawa do świadczenia przedemerytalnego (10334)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 28 czerwca br., znak: SPS-0202-10334/05, przekazujące interpelację Pani Poseł Bożeny Kizińskiej w sprawie realizacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 marca 2005 r., sygn. akt 19/02, uprzejmie informuję:

Wyrokiem z dnia 30.03.2005 r., sygn. akt K 19/02, Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodne z Konstytucją:

1) art. 3 pkt 14 lit. f ustawy z dnia 17.12.2001 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwianiu zatrudniania absolwentom szkół ustalający nowe brzmienie art. 37k ust. 9 ustawy z dnia 14.12.1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu w części, w jakiej zawiera zwrot: „w dniu 7 listopada 2001 r.”, uzależniający prawo do świadczenia przedemerytalnego pracowników byłych państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej od posiadania w tym dniu statusu bezrobotnego,

2) art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.2001 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwianiu zatrudniania absolwentom szkół w części, w jakiej zawiera zwrot: „zarejestrowały się w powiatowym urzędzie pracy i”, wyłączający nabycie prawa do świadczenia na dotychczasowych zasadach przez osoby, które przed dniem wejścia w życie tej ustawy spełniły warunki do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, lecz nie zarejestrowały się w powiatowym urzędzie pracy.

W związku z powyższym zaszła konieczność wprowadzenia odpowiednich norm prawnych umożliwiających wykonanie tego wyroku. Należy pamiętać, iż ustawa o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu została uchylona, a na jej miejsce wprowadzono ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku

pracy oraz ustawę o świadczeniach przedemerytalnych, a od dnia 1 sierpnia 2004 r. organem właściwym w sprawach świadczeń przedemerytalnych jest ZUS. W wyniku tego wykonanie wyroku TK poprzez wprowadzenie zmian w ustawie o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu nie jest możliwe. Powstała konieczność wprowadzenia uregulowań szczególnych, które zapewniają jak najlepsze wykonanie wskazań zawartych w wyroku TK. Uchwalona przez Sejm RP 17 czerwca 2005 r. ustawa o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw wprowadza do ustawy o promocji zatrudnienia art. 150a-150d.

Przyjęte zapisy przewidują, iż:

1. Prawo do świadczenia przedemerytalnego nabywają pracownicy byłych przedsiębiorstw gospodarki rolnej, o ile w okresie od dnia 1.01.2002 r. (tj. od dnia wejścia w życie zakwestionowanych przez Trybunał Konstytucyjny przepisów) do 31.07.2004 r. (do przejęcia wypłaty świadczeń przedemerytalnych przez ZUS) spełnili warunki wskazane do nabycia tych świadczeń zawarte w art. 37k ust. 9 ustawy z dnia 14.12.1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu w brzmieniu zmienionym przez wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

Będą to zatem pracownicy byłych państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej, jeżeli posiadali status bezrobotnego oraz spełniali łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek – co najmniej 50 lat kobieta i 55 lat mężczyzna,
- 2) posiadali okres uprawniający do emerytury – wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn,
- 3) byli zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy w państwowym przedsiębiorstwie gospodarki rolnej przez okres co najmniej 10 lat,
- 4) zamieszkiwali w powiecie (gminie) uznanym za zagrożony szczególnie wysokim bezrobociem strukturalnym.

2. Prawo do świadczenia przedemerytalnego albo zasiłku przedemerytalnego na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2001 r., nabywają osoby, które do dnia 12 stycznia 2002 r. spełniły warunki do jego nabycia.

Będą to osoby, które co prawda nabyły już świadczenie przedemerytalne na zasadach obowiązujących przed 1.01.2002 r. w związku z późniejszym przepisem przejściowym zawartym w art. 3 ustawy z dnia 20.12.2002 r. o zmianie ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, który dawał możliwość nabycia zasiłku przedemerytalnego albo świadczenia przedemerytalnego na poprzednio obowiązujących zasadach (przed dniem 1.01.2002 r.), jednakże nie wcześniej niż od dnia wejścia w życie tej ustawy, tj. od dnia 6.02.2003 r. Na podstawie proponowanej regulacji osoby takie będą mogły nabyć prawo do zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego wcześniej (nie wcze-

śniej jednak niż od dnia 1.01.2002 r.), o ile wykażą, iż spełniły warunki do ich nabycia we wcześniejszej dacie, ale z uwagi na brzmienie powołanego wyżej art. 3 nie mogły przed dniem 6.02.2003 r. uzyskać zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego na poprzednich zasadach.

Będą to także osoby, które dotychczas nie nabyły prawa do zasiłku przedemerytalnego albo świadczenia przedemerytalnego na zasadach obowiązujących przed 1.01.2002 r., o ile wykażą, iż do dnia 12 stycznia 2002 r. spełniły warunki do jego nabycia.

Dodatkowo z uwagi na zmiany organizacyjne związane z przejściem od dnia 1.08.2004 r. zadań w zakresie przyznawania i wypłaty świadczeń przedemerytalnych oraz zasiłków przedemerytalnych przez ZUS w ustawie określono podmioty właściwe w zakresie przyznawania zasiłków i świadczeń przedemerytalnych na poprzednio obowiązujących zasadach oraz tryb ich przyznawania oraz wypłaty. Wniosek o zasiłek przedemerytalny albo świadczenie przedemerytalne będzie można zgłosić w terminie 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, a organem właściwym do jego rozpatrzenia będzie starosta właściwy dla miejsca zamieszkania wnioskodawcy.

Starosta rozpatrzy wniosek i wyda decyzję administracyjną przyznającą bądź odmawiającą oraz wypłaci z Funduszu Pracy zasiłek przedemerytalny albo świadczenie przedemerytalne za okres do dnia 31 lipca 2004 r. (tj. do ostatniego dnia włącznie przed przejęciem wypłaty świadczeń przedemerytalnych i zasiłków przedemerytalnych przez ZUS), po czym przekaze dokumentację osoby uprawnionej do dalszego pobierania zasiłku przedemerytalnego albo świadczenia przedemerytalnego do organu rentowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby.

Z uwagi na fakt, iż zasiłek przedemerytalny albo świadczenie przedemerytalne będzie wypłacane za okresy wsteczne, konieczne stało się uregulowanie zasad ich przysługiwania i wypłacania za te okresy. Przyjęto, iż:

1) do dnia 31 lipca 2004 r. zasiłki i świadczenia przedemerytalne będą wypłacane przez właściwy powiatowy urząd pracy na zasadach (łącznie z zasadami utraty prawa do świadczeń, zawieszania i wznawiania wypłaty) i w trybie obowiązującym w okresie, za który dokonywana będzie wypłata – czyli w trybie i na zasadach zawartych w ustawie o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu w brzmieniu stosownym do okresu, za który dokonywana jest wypłata,

2) od dnia 1 sierpnia 2004 r. zasiłki i świadczenia przedemerytalne będą wypłacane przez właściwy organ rentowy na zasadach i w trybie obowiązującym w okresie ich wypłaty – czyli w trybie i na zasadach zawartych w ustawie o świadczeniach przedemerytalnych.

Informuję ponadto, że szacuje się, iż w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego uzyska prawo do zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego ok. 4 tys. osób.

Przeciętna wysokość zasiłków i świadczeń przedemerytalnych (120% zasiłku podstawowego dla bezro-

botnych) wynosiła: w 2002 r. – 578 zł, w 2003 r. – 599, w 2004 r. – 605, a w 2005 r. wyniesie ok. 615 zł.

Przy założeniu, że liczba wypłaconych za poszczególne lata zasiłków i świadczeń kształtować się będzie na jednakowym poziomie, tj. ok. 4 tys., łączne skutki finansowe za lata 2002 – 2005 szacuje się na około 115 mln zł.

Obecnie ustawa ta znajduje się w Senacie RP.

Sekretarz stanu
Małgorzata Ostrowska

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Wojciechowicza**

**w sprawie możliwości uzyskiwania informacji
z kartoteki podmiotów zbiorowych
Krajowego Rejestru Karnego bezpośrednio
w punktach informacyjnych KRK
zlokalizowanych poza m.st. Warszawą (10335)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Jacka Wojciechowicza, Posła na Sejm RP, przesłaną przy piśmie SPS-0202-10335/05, dotyczącą możliwości uzyskiwania informacji z Kartoteki Podmiotów Zbiorowych Krajowego Rejestru Karnego bezpośrednio w punktach informacyjnych Rejestru, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

1. Uzyskiwanie pełnej informacji z Krajowego Rejestru Karnego w jego punktach informacyjnych, dotyczącej podmiotów zbiorowych, będzie możliwe z dniem 1 stycznia 2006 r.

Obecnie realizowane jest zamówienie publiczne, w ramach którego przygotowywane jest oprogramowanie i aplikacja użytkowa umożliwiająca elektroniczne uzyskiwanie odpowiedzi z Rejestru.

Powyższe prace podjęto niezwłocznie, po uzyskaniu w budżecie Ministerstwa Sprawiedliwości na 2005 r. niezbędnych środków finansowych.

Niniejsze rozwiązanie nie wymaga prac legislacyjnych.

2. Opłata w wysokości 100 zł za wydanie informacji o podmiocie zbiorowym z Krajowego Rejestru Karnego ustalona została rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. (Dz.U. Nr 151, poz. 1468).

Stanowi ona dochód do budżetu państwa.

Ustawodawca zróżnicował sytuację prawną przedsiębiorców będących osobami fizycznymi i podmiotami zbiorowymi.

Osoby fizyczne będące przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpo-

wiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary nie są podmiotami zbiorowymi. Uzyskują z Krajowego Rejestru Karnego tylko informacje o osobie, za które ponoszą opłatę w wysokości 50 zł (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r.).

Z chwilą wejścia w życie ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, która w art. 46 pkt 1 nałożyła na Krajowy Rejestr Karny obowiązek gromadzenia danych o podmiotach zbiorowych, zaistniała konieczność zbudowania nowego, odrębnego systemu informatycznego umożliwiającego rejestrację i udzielanie odpowiedzi odnośnie do podmiotów zbiorowych.

Wpływy do budżetu państwa pochodzące z opłat za uzyskanie informacji z Rejestru pozwolą na pokrycie kosztów utrzymania systemu informatycznego, zakup sprzętu informatycznego, licencji oraz pokrycie kosztów osobowych związanych z zatrudnieniem pracowników do obsługi podmiotów zbiorowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariana Piłki**

**w sprawie zawiązania holdingu
Wschodnia Grupa Energetyczna i konsekwencji
działań podejmowanych w pośpiechu (10336)**

W nawiązaniu do złożonej przez Pana Posła Mariana Piłkę interpelacji przy piśmie, znak SPS-0202-10336/05, z dnia 29 czerwca 2005 r. poniżej przedstawiam wyjaśnienie w kwestiach poruszonych w przedmiotowej interpelacji.

Minister Skarbu Państwa realizuje przypisane mu stosownie do obowiązującego prawa zadania, w tym związane z polityką w zakresie sektora elektroenergetycznego. Przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28.01.2003 r. „Program realizacji polityki właścicielskiej Ministra Skarbu Państwa w odniesieniu do sektora elektroenergetycznego” oraz jego aktualizacja w dniu 7.06.2005 r. nakładają na Ministra Skarbu Państwa szereg zadań, w tym nadzór nad realizacją konsolidacji zakładów energetycznych tzw. ściany wschodniej z ZE Warszawa-Teren włącznie. Podzielając stanowisko Pana Posła w kwestii roli i znaczenia tego zakładu dla obszaru Mazowsza i samej Warszawy, pragnę zaznaczyć, że zasadniczą przesłanką dla utworzenia tej

grupy było stworzenie silnego zintegrowanego podmiotu mogącego efektywnie funkcjonować na liberalizującym się rynku energii. Taka grupa w wyniku konsolidacji uzyska znaczne efekty synergii w obszarach zarządzania, handlu energią, realizacji prac remontowych, inwestycji itp. i stanie się w tej części kraju stabilnym pracodawcą dla ponad 12 000 pracowników, a procesy restrukturyzacyjne będą mogły być prowadzone z poszanowaniem praw i interesów pracowników i całego regionu.

Temu celowi służyła też decyzja MSP podjęta w lutym 2004 r. o zmianie formuły konsolidacji z „koncernowej” na „holdingową”. Grupa L-6 jako jedyna spośród czterech grup konsolidacyjnych w dystrybucji uzyskała zgodę na przeprowadzenia procesu konsolidacji w oparciu o strukturę holdingową. Było to m.in. podyktowane szeregiem argumentów podanych w interpelacji Pana Posła.

Samodzielność prawna poszczególnych zakładów energetycznych była podstawową przesłanką decyzji MSP w powyższej kwestii.

Jako alternatywa dla Lublina rozpatrywana była lokalizacja siedziby spółki holdingowej w Warszawie. Rozwiązanie to było jednak mniej korzystne z dwóch zasadniczych powodów:

— zlokalizowanie siedziby w Warszawie mogłoby zostać odebrane przez część strony społecznej Grupy L-6 jako decyzja tylko i wyłącznie polityczna,

— w przypadku kontynuacji procesu konsolidacji Grupy L-6, tj. połączenia wszystkich spółek i przejścia ze struktury holdingowej w koncernową, z naturalnych powodów siedziba takiego koncernu znalazłaby się w Warszawie z jednoczesną utratą osobowości prawnej pozostałych spółek. Tym samym, z uwagi na koncentrację finansów takiego podmiotu w Warszawie, nie zostałby zapewniony zrównoważony rozwój regionalny Polski, co ma szczególne znaczenie gospodarcze dla ściany wschodniej.

Miasto Lublin posiada kilka zasadniczych atutów, do których należą:

— dobra infrastruktura, w tym połączenia komunikacyjne z całym obszarem Polski,

— bogate zaplecze naukowe i akademickie z dużymi tradycjami, stanowiące bazę dla przyszłej kadry holdingu,

— centralna lokalizacja na obszarze działania spółek Grupy L-6.

Obszar działania Grupy L-6 wskazuje, iż duże znaczenie dla efektywnego funkcjonowania tej grupy będzie miała transgraniczna wymiana energii elektrycznej z sąsiednimi krajami (Litwa, Rosja, Ukraina, Białoruś). Największe doświadczenie w tym obszarze, i co za tym idzie kontakty bezpośrednie z podmiotami zza wschodniej granicy, posiadają obecnie Lubelskie Zakłady Energetyczne S.A. i Zamojska Korporacja Energetyczna S.A., które już na etapie tworzenia struktury organizacyjnej spółki holdingowej w Lublinie będą mogły w najszerszym zakresie udostępniać własne zaplecze kadrowe i techniczne.

Podnoszony przez Pana Posła zarzut co do pośpiesznego działania w przypadku procesu konsolidacji Grupy L-6 jest całkowicie nieuprawniony. Ten proces, jak żaden inny spośród konsolidowanych firm objętych programem rządu, trwa najdłużej – już prawie 3 lata, podczas gdy inne grupy, których procesy konsolidacyjne rozpoczęły się znacznie później, zostały skonsolidowane.

Minister Skarbu Państwa aktywnie i elastycznie działał w przypadku tej grupy konsolidacyjnej. Wy miernym efektem jest zawiązanie w dniu 28.06 br. spółki holdingowej WGE S.A. W dalszej kolejności zostanie ona zarejestrowana, a jej akcje darowane przez poszczególnych akcjonariuszy (Zakłady Energetyczne) Skarbowi Państwa.

Na podwyższenie kapitału zakładowego spółki WGE S.A. zostanie wniesione po 69% akcji poszczególnych spółek grupy L-6, z wyłączeniem Rzeszowskiego Zakładu Energetycznego S.A., po uprzednim uzyskaniu zgody Rady Ministrów.

Przedstawiając powyższe informacje, bardzo proszę Pana Marszałka o przyjęcie ich do akceptującej wiadomości.

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra spraw zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Papieża**

**w sprawie oskarżeń wobec Polski zawartych
w raporcie Europejskiej Komisji Przeciwno
Rasizmowi i Nietolerancji – agendy Rady Europy
(10338)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia Prezesa RM na interpelację Pana Posła Stanisława Papieża (pismo nr SPS-0202-10338/05 z dnia 29 czerwca 2005 r.) w sprawie oskarżeń wobec Polski zawartych w raporcie Europejskiej Komisji Przeciwno Rasizmowi i Nietolerancji – agendy Rady Europy uprzejmie informuję:

1. Europejska Komisja przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji jest organem Rady Europy, którego zadaniem jest monitorowanie sytuacji w krajach członkowskich Rady Europy w zakresie wszelkich zjawisk dyskryminacji osób należących do grup mniejszościowych. Główną formą prezentowania przez Komisję swojego poglądu na rozwój sytuacji w poszczególnych państwach członkowskich Rady Europy jest opracowywanie raportów. Raporty te zawierają analizę wskazanych zjawisk, a także sugestie i wnioski mające pomóc w rozwiązywaniu problemów, na które Komisja

wskazała. Opinie formułowane przez Komisję nie podlegają zatwierdzeniu przez żaden inny organ Rady Europy i opracowywane są na wyłączną odpowiedzialność Komisji. Tak jest i w przypadku Trzeciego Raportu dotyczącego Polski, który obejmuje analizę sytuacji w latach 2000–2004. W trakcie przygotowywania raportu Komisja uzyskała potrzebne informacje od władz państwowych (administracji rządowej i samorządowej), a także od przedstawicieli licznych organizacji pozarządowych. Pierwotna wersja raportu konsultowana była z wieloma instytucjami państwowymi, m.in. Komisją Mniejszości Narodowych i Etnicznych Sejmu RP, Biurem Rzecznika Praw Obywatelskich, Ministerstwem Sprawiedliwości oraz Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji. Strona Polska zgłosiła do raportu szereg uwag. Wskazano na konieczność zmiany tych zapisów raportu, które zawierały niepoprawne informacje co do obowiązujących przepisów, nie odzwierciedlały w należyty sposób działań podejmowanych przez poszczególne instytucje państwowe czy przedstawiały rzeczywistość w nieprawdziwy lub nieprecyzyjny sposób. Komisja uwzględniła część tych uwag. Te zastrzeżenia władz polskich, które nie znalazły się w ostatecznej wersji raportu, dołączono w formie aneksu. Nie jest więc prawdą, iż rząd nie zareagował na informacje zawarte w raporcie.

2. Kwalifikowanie poszczególnych polskich organów prasowych bądź innych środków masowego przekazu jako „instytucji patriotycznych” czy „niepatriotycznych” nie jest konstytucyjnym zadaniem rządu RP. Podobnie nie leży w kompetencji rządu orzekanie, czy jakiegokolwiek – rzekome lub faktyczne, „kręgi demoliberalne” podejmują „propagandowo-ideologiczną walkę z polskim patriotyzmem”. Kwestie te należą do szeroko pojętej sfery dyskursu politycznego i kulturowego.

3. Stwierdzenie, że „raport unijny powiela fałszywe oskarżenia pod adresem Radia Maryja, Księgarni Patriotycznej Antyk, a także Ligi Polskich Rodzin”, jest z dwóch względów nieprecyzyjne. Po pierwsze, raport nie został sporządzony przez instytucję Unii Europejskiej, lecz przez organ Rady Europy. Po wtóre, raport nie formułuje oskarżeń, a jedynie poddaje polskiej stronie pod rozagę zjawiska zaobserwowane przez ekspertów Europejskiej Komisji przeciwko Raszizmowi i Nietolerancji. Należy przy tym podkreślić, że na przestrzeni ostatnich lat niektóre wypowiedzi emitowane na antenie Radia Maryja oraz niektóre publikacje dostępne w księgarni Antyk były odebrane przez znaczną część społeczeństwa polskiego jako antysemickie w swej wymowie. Tego typu zjawiska budziły także solidarny sprzeciw osób szanowanych i uznanych w Polsce za autorytety moralne i intelektualne. Trudno zatem uznać, że osoby te mogłyby sprzyjać „szkalowaniu Polski”.

4. Nieuzasadnione jest stwierdzenie, iż „rząd (...) społegliwie przyjmuje ten raport”, który, w przekonaniu Pana Posła Papieża, dopuszcza się „szkalowania polskich instytucji narodowych”. Żadna z wymienionych w interpelacji organizacji nie jest bowiem polską

instytucją narodową w znaczeniu konstytucyjnego organu państwa.

5. Raport Europejskiej Komisji przeciwko Raszizmowi i Nietolerancji posiada niewątpliwie uchybienia, a pewne sformułowania wymagają korekty. Wydaje się np., że opinia, iż „przedstawiciele społeczności żydowskiej uważają, że wyrażanie nienawiści o konotacji antysemickiej jest zjawiskiem powszechnym w Polsce”, nie odzwierciedla stanu faktycznego. Świadczyć może o tym reakcja wielu opiniotwórczych środowisk żydowskich w Polsce, a zwłaszcza Przewodniczącego Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP. Te i inne kwestie podnoszone przez autorów raportu będą stanowić przedmiot dyskusji w ramach tzw. okrągłego stołu organizowanego zwyczajowo po opublikowaniu raportu. W spotkaniach „okrągłego stołu” uczestniczą przedstawiciele Komisji, władz państwowych oraz organizacji pozarządowych, które dostarczały informacji stanowiących podstawę do opracowania raportu. Spotkanie, którego celem będzie omówienie raportu dotyczącego Polski, odbędzie się najprawdopodobniej we wrześniu 2005 r. Będzie ono stanowiło znakomitą okazję do wymiany poglądów na temat raportu oraz do wskazania przedstawicielom Komisji wszystkich tych sformułowań raportu, które zdaniem przedstawicieli władz polskich są dla Polski krzywdzące lub nie odpowiadają prawdzie.

Z poważaniem

Minister
Adam Daniel Rotfeld

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Papieża**

**w sprawie bezprawnej eksmisji na przykładzie
eksmisji dokonanej wobec Jerzego Sobieckiego
(10339)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Stanisława Papieża z dnia 20 czerwca br. w sprawie pozaprawnych eksmisji na przykładzie eksmisji dokonanej wobec Jerzego Sobieckiego (SPS-0202-10339/05), pragnę uprzejmie poinformować, iż zgodnie z brzmieniem przepisu art. 758 kodeksu postępowania cywilnego sprawy egzekucyjne należą do właściwości sądów rejonowych i działających przy tych sądach komorników. Właściwym do rozpoznania skargi na czynności komornika jest sąd, przy którym komornik działa (art. 767 kodeksu postępowania cywilnego).

Zgodnie z treścią art. 776 tegoż kodeksu nie jest możliwe dokonanie eksmisji bez tytułu wykonawczego, to jest tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Odpowiadając na pytanie posła Stanisława Papieża, dotyczące postępowania egzekucyjnego, którego prawidłowość zakwestionował, pragnę przytoczyć stanowisko Departamentu Sądów Powszechnych Ministerstwa Sprawiedliwości, w którego kompetencji pozostaje ocena podejmowanych przez komornika działań.

W dniu 18 października 2001 r. Anna Roykiewicz-Sobiecka złożyła wniosek o przeprowadzenie egzekucji opróżnienia przez Jerzego Sobieckiego lokalu mieszkalnego przy ul. Kazimierza Wielkiego 87/27 w Krakowie. Tytułem wykonawczym był wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy z dnia 28 lipca 1997 r., sygn. akt III RC 285/92/K. Pismem z dnia 30 listopada 2001 r. komornik zawiadomił dłużnika o wszczęciu egzekucji i wezwał go do dobrowolnego opróżnienia i opuszczenia lokalu oraz wydania go wierzycielowi w terminie 30 dni. Jednocześnie zwrócił się do pełnomocnika wierzycielki o podanie, czy osoba mająca być eksmitowana spełnia kryteria określone w art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego. W dniu 31 grudnia 2001 r. dłużnik złożył wniosek o zawieszenie postępowania do czasu uzyskania lokalu zastępczego. Do wniosku dołączył kopię pisma do Urzędu Miasta Krakowa o przydzielenie lokalu zastępczego. Pismem z dnia 9 stycznia 2002 r. komornik zwrócił się do Ośrodka Pomocy dla Osób Bezdomnych o informację, czy dłużnik może być przyjęty do Ośrodka w dniu wykonania eksmisji i pod jakimi warunkami. Ponadto wezwał dłużnika o przedstawienie w terminie 7 dni zaświadczenia, że jest bezrobotny. W dniu 19 lutego 2002 r. wpłynęło pismo z Miejskiej Noclegowni dla Mężczyzn informujące o możliwości przyjęcia Jerzego Sobieckiego do tej placówki. W dniu 7 marca 2002 r. Grodzki Urząd Pracy w Krakowie poinformował komornika, że dłużnik nie figuruje w ewidencji osób bezrobotnych, ponieważ 12 września 2001 r. został pozbawiony tego statusu w związku z brakiem gotowości do podjęcia pracy. Pismem z dnia 15 marca 2002 r. wierzycielka poinformowała komornika, że według jej wiedzy dłużnik nie spełnia żadnej z przesłanek określonych w art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów. Wobec powyższego w dniu 27 marca 2002 r. komornik wezwał Jerzego Sobieckiego do dobrowolnego opuszczenia lokalu w terminie do 6 maja 2002 r., gdyż po bezskutecznym upływie tego terminu w dniu 9 maja 2002 r. nastąpi eksmisja.

Pismem z dnia 12 kwietnia 2002 r. dłużnik zwrócił się do komornika o wstrzymanie lub anulowanie terminu eksmisji, powołując się na fakt, iż wierzycielka uchyła się od przedstawienia lokalu zastępczego. Wskazał również, że nie została jeszcze rozpoznana jego skarga na czynności komornika oraz wniosek o przyznanie lokalu socjalnego.

W dniu 8 maja 2005 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie (sygn. akt I Co 3040/01/K) oddalił skargi dłużnika z dnia 31 grudnia 2001 r. i 12 kwietnia 2002 r. na czynności komornika, ponadto polecił komornikowi w trybie art. 759 § 2 k.p.c. rozpoznanie wniosku dłużnika o zawieszenie postępowania. Sąd wyłączył do odrębnego rozpoznania pozew dłużnika o ustalenie prawa do lokalu socjalnego wraz z wnioskiem o wydanie zarządzenia tymczasowego.

W treści uzasadnienia orzeczenia sąd podniósł, że komornik podjął czynności na podstawie tytułu wykonawczego, sprawdzając, czy dłużnik nie spełnia przesłanek wskazanych w art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów.

W dniu 8 maja 2002 r. Jerzy Sobiecki ponownie wystąpił do komornika o zawieszenie postępowania egzekucyjnego. Tego samego dnia wniosek został rozpatrzony odmownie. W dniu 9 maja 2002 r. komornik przeprowadził eksmisję Jerzego Sobieckiego, wydając wierzycielce zajmowany przez niego pokój i wymieniając zamek w drzwiach wejściowych. W dniu 24 czerwca 2002 r. komornik umorzył postępowanie egzekucyjne wobec wykonania eksmisji oraz ustalił koszty postępowania.

Badaniu poddano także akta sprawy I C 467/02/K Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie z powództwa Jerzego Sobieckiego o ustalenie prawa do lokalu socjalnego. Sprawa ta - jak wyżej wspomniano - została wyłączona z akt dotyczących skargi na czynności komornika. W trakcie trwania powyższego postępowania dłużnik cofnął wniosek o wydanie zarządzenia tymczasowego jako bezprzedmiotowy wobec wykonania eksmisji. Wyrokiem z dnia 18 marca 2003 r. sąd ustalił, że powodowi przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

W ocenie Departamentu Sądów Powszechnych komornik wykonał wszystkie swe czynności prawidłowo. Dysponował prawomocnym wyrokiem, nakazującym eksmisję Jerzego Sobieckiego, który to tytuł zaopatrzonej przez sąd w klauzulę wykonalności stał się tytułem wykonawczym (art. 776 k.p.c.), stanowiącym podstawę wszczęcia i prowadzenia egzekucji w zakresie w nim wyszczególnionym (art. 803 k.p.c.). Należy zauważyć, że prawidłowość wyroku została zbadana w trybie instancyjnym przez ówczesny Sąd Wojewódzki w Krakowie, który dnia 26 sierpnia 1998 r. (sygn. II Ca 595/98) wydał wyrok oddalający apelację Jerzego Sobieckiego. Jego kasacja została przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 14 listopada 2000 r. odrzucona (sygn. akt III CKN 1175/00 i 1464/00). Bezzasadne jest więc twierdzenie, jakoby komornik nie dysponował tytułem wykonawczym w postaci wyroku sądowego. Wskutek rozpoznania merytorycznego sprawy przez sądy dwóch instancji podnoszony po ośmiu latach od wydania pierwszego orzeczenia zarzut wadliwości orzeczenia w części dotyczącej eksmisji również jawi się jako całkowicie nieuzasadniony. Fakt, iż Jerzy Sobiecki nie spełniał przesłanek do otrzymania lokalu socjalnego nie tylko w datach wyrokowania, ale jeszcze w dacie wykonania eksmisji,

został potwierdzony przez sądy dwóch instancji oraz przez sąd Rejonowy dla Krakowa Krowodrzy, rozpoznający skargę na czynności komornika w przeddzień eksmisji. Zgodnie z art. 804 k.p.c. komornik nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym.

Należy podkreślić, iż Jerzy Sobiecki nie skorzystał z możliwości zaskarżenia w trybie art. 767 k.p.c. czynności komornika, polegającej na dokonaniu eksmisji, nie zaskarżył również jego postanowienia oddalającego wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego.

Zarówno działania komornika w postępowaniu egzekucyjnym, jak i postępowanie rozpoznawcze (sądowe) przebiegały zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami ustaw i podlegały kontroli w ramach przysługujących stronie instrumentów odwoławczych.

Jeśli chodzi o poruszoną przez posła Stanisława Papieża kwestię odpowiedzialności karnej komornika, uprzejmie informuję, że w następstwie zawiadomień o przestępstwach, złożonych przez Jerzego Sobieckiego, prokuratury okręgu krakowskiego prowadziły w tym przedmiocie dwa postępowania przygotowawcze.

Prokuratura Rejonowa w Krakowie Nowej Hucie prowadziła śledztwo o sygnaturze 1 Ds 1484/04/S w sprawie działania na szkodę Jerzego Sobieckiego w dniu 4 marca 2002 r. w wyniku niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza grodzkiego Urzędu Pracy w Krakowie poprzez stwierdzenie, że Jerzy Sobiecki nie figuruje w ewidencji osób bezrobotnych, gdyż został w dniu 12 września 2001 r. pozbawiony statusu osoby bezrobotnej, oraz zaniechanie poinformowania komornika o toczącym się w tym przedmiocie postępowaniu odwoławczym - to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2004 r. śledztwo umorzono wobec braku znamion czynu zabronionego, tj. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., a decyzja ta została utrzymana w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w dniu 14 lutego br. (sygn. akt II Kp 2/05/N).

Argumentacja prokuratora, której słuszność sąd podzielił w pełni, sprowadzała się do następujących ustaleń i ocen.

Pismo z Grodzkiego Urzędu Pracy z dnia 4 marca 2002 r., skierowane do Komornika Rewiru III Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy, opracowane zostało zgodnie z przyjętą procedurą w oparciu o dane pochodzące z komputerowej bazy danych, z której wynikało, iż w dacie sporządzenia pisma Jerzy Sobiecki nie posiadał statusu osoby bezrobotnej.

Pisemna informacja zawierała dane zgodne ze stanem odzwierciedlonym w osobowych bazach Urzędu. Nie stwierdzono, by osoby zatrudnione w tym Urzędzie nie dopełniły ciążących na nich w tym zakresie obowiązków i - jak podkreślił sąd - miały świadomość działania niezgodnego z prawem, a w szczególności, by formułując odpowiedź w oparciu o dane z komputerowej ewidencji, będącej ich narzędziem pracy, przewidywały możliwość i godziły się na działanie na

szkodę interesu pokrzywdzonego, poświadczając przy tym nieprawdę.

Dopiero przypadek Jerzego Sobieckiego wykazał niedoskonałości systemu komputerowego, zwłaszcza w odniesieniu do uprawnień bezrobotnych w toku postępowania egzekucyjnego o eksmisję. W ewidencji komputerowej nie odnotowywano takich okoliczności jak „ostateczność” decyzji pozbawiającej statusu bezrobotnego, a w praktyce traktowano ją jako wykonaną z dniem jej wydania.

W świetle przytoczonych okoliczności uznano, że nie doszło do naruszenia dyspozycji przepisów art. 231 § 1 k.k. i 271 § 1 k.k.

Słuszność omawianego rozstrzygnięcia poddana będzie ocenie Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie w aspekcie możliwości jej wzruszenia w trybie przepisu art. 327 § 1 k.p.k., zaś o efektach podjętych w trybie nadzoru służbowego działań poseł Stanisław Papież zostanie odrębnie poinformowany.

W dniu 22 marca 2004 r. Jerzy Sobiecki zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Krakowie Śródmieściu Wschód o przestępstwie popełnionym przez Komornika Rewiru III Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy, który w jego ocenie przekroczył swe uprawnienia w toku postępowania egzekucyjnego KM 2378/01, prowadząc je wobec bezrobotnego.

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2004 r. (sygn. akt 2 Ds 3063/04) prokurator umorzył dochodzenie prowadzone o czyn z art. 231 § 1 k.k. - wobec ustalenia, iż postępowanie co do tego samego czynu toczyło się wówczas w Prokuraturze Rejonowej dla Krakowa Nowej Huty, tj. na podstawie przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Jerzy Sobiecki zaskarżył to postanowienie, podnosząc m.in. brak tożsamości czynów będących przedmiotem obu postępowań.

Prokurator Okręgowy w Krakowie uwzględnił ten pogląd, jednak uznając słuszność zaskarżonej decyzji, przekazał zażalenie wraz z aktami sprawy - zgodnie z brzmieniem przepisu art. 306 § 2 k.p.k. - Sądowi Rejonowemu dla Krakowa Śródmieścia.

W ocenie Prokuratora Okręgowego w Krakowie podstawę umorzenia postępowania winien był stanowić przepis art. 17 § 2 k.p.k. Z poczynionych w toku postępowania przygotowawczego ustaleń wynikało bowiem, iż komornik przystąpił do egzekucji w oparciu o informację zasięgniętą w Grodzkim Urzędzie Pracy w Krakowie, która - jak wspomniano wyżej - była niepełna. Zażalenie Jerzego Sobieckiego nie zostało dotychczas rozpoznane. W aktualnej sytuacji procesowej ocena słuszności stanowiska prokuratora w tej sprawie pozostaje w kompetencji sądu.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Alfreda Budnera**

**w sprawie braku środków finansowych
na leczenie chorych na nowotwory (10340)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Alfreda Budnera, Posła na Sejm RP, przesłaną przy piśmie z dnia 29 czerwca 2005 roku (SPS-0202-10340/05), w sprawie braku środków finansowych w Wielkopolsce na leczenie chorych na nowotwory, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, przesyłam poniższe informacje.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej, a także zasady i tryb finansowania świadczeń reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135). W myśl art. 15 przedmiotowej ustawy, świadczeniobiorcy mają prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczanie. Świadczeniobiorcy zapewnia się i finansuje ze środków publicznych na zasadach i w zakresie określonym w ustawie m.in.: leczenie szpitalne oraz ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne. Zgodnie z art. 14 cytowanej ustawy, obowiązkiem Narodowego Funduszu Zdrowia jest zabezpieczenie dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej poprzez zabezpieczenie środków finansowych. Ponadto Narodowy Fundusz Zdrowia został zobowiązany do przeprowadzenia postępowania konkursowego oraz zawierania umów ze świadczeniodawcami realizującymi te procedury na terenie kraju. Zasady kontraktowania i realizacji świadczeń opieki zdrowotnej powinny gwarantować pełny dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej, realizowanych w ramach systemu ubezpieczenia zdrowotnego. Organizacja udzielania świadczeń opieki zdrowotnej należy do obowiązków świadczeniodawców, którzy powinni zapewnić świadczeniobiorcom równy dostęp do świadczeń zarówno w stanach nagłych, kiedy świadczenia powinny być udzielane niezwłocznie, jak i w przypadku tzw. przyjęć planowych. Kompetencje i obowiązki świadczeniodawców w tym zakresie określone zostały w art. 19–24 wymienionej ustawy.

Zgodnie z art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, umowa o udzielanie świadczeń określa m.in.: kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. Jednocześnie na podstawie art. 132 ust. 5 ustawy, wysokość łącznych zobowiązań Narodowego Funduszu Zdrowia, wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów, nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym Funduszu. Zwiększenie kwoty finansowania świadczeń opieki zdrowotnej w danym rodzaju możliwe jest w sytuacji zwiększenia przez Narodowy Fundusz Zdrowia środków finansowych przeznaczonych na realizację dane-

go rodzaju świadczeń w planie finansowym, na zasadach określonych w ustawie. Ponadto wartości kontraktów zawartych przez Fundusz ze świadczeniodawcami podlegają modyfikacjom w okresie ich obowiązywania, chociażby ze względu na możliwość finansowania przez Fundusz świadczeń zrealizowanych ponad kwotę zobowiązania, ustaloną dla danego zakresu świadczeń, objętego umową, w przypadku odpowiedniego zmniejszenia kwoty w pozostałych zakresach. Podkreślenia wymaga fakt, że w wielu placówkach realizujących świadczenia opieki zdrowotnej na podstawie umów z Narodowym Funduszem Zdrowia, zawartych na okres od 1 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2005 r., poziom finansowania ustalony został maksymalnie na I półrocze 2005 r., z zastrzeżeniem konieczności podjęcia renegotjacji umowy celem ustalenia poziomu jej finansowania na II półrocze 2005 r. w drodze aneksu. Stąd w ostatnim okresie, w którym umowy te podlegają renegotjacji, mogły pojawić się sygnały o wyczerpaniu środków na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej w placówkach, które zawarły z Funduszem umowy zawierające opisaną klauzulę.

Zgodnie z zapisem art. 162 wymienionej ustawy, Minister Zdrowia, stosując kryterium legalności, rzetelności i celowości, sprawuje nadzór nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia oraz świadczeniodawców m.in. w zakresie realizacji umów z Funduszem. Z informacji uzyskanych przez Ministra Zdrowia w ramach sprawowanego nadzoru nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że wartość świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie programów terapeutycznych (lekowych) onkologicznych wzrosła z kwoty w wysokości 107 mln zł w roku 2004 do ponad 197 mln zł w roku bieżącym. Według sprawozdań z wykonania świadczeń w okresie I–IV 2005 r., realizacja umów w zakresie wszystkich programów terapeutycznych nie przekracza 30%. Oddziały wojewódzkie Funduszu na bieżąco dokonują zmian poprzez aneksowanie umów ze świadczeniodawcami, dostosowując je do aktualnych potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców, w ramach określonych środków w planie finansowym Funduszu. Ponadto Centrala Narodowego Funduszu Zdrowia na bieżąco monitoruje realizację umów w poszczególnych zakresach.

Odnosząc się do przedłożonego problemu niedostatecznego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie programów terapeutycznych (lekowych) onkologicznych na terenie województwa wielkopolskiego, uprzejmie informuję, że udzielenie jednoznacznej odpowiedzi nie jest możliwe z uwagi na konieczność pozyskania informacji niezbędnych do jej przygotowania. Uprzejmie informuję, że Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia celem wyjaśnienia sytuacji dotyczącej zabezpieczenia środków finansowych na leczenie onkologiczne.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Alfreda Budnera**

**w sprawie braku nadzoru
nad majątkiem Skarbu Państwa (10341)**

W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Alfreda Budnera, znak: SPS-0202-10341/05, w sprawie działalności Pana Zygmunta Solorza Żaka uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Załączony do interpelacji przez Pana Posła list, sygnowany przez Zespół Stowarzyszeń Poszkodowanych przez Zygmunta Solorza Żaka, nie został podpisany. Jego treść i brak podpisu autora wskazują, że jest to anonimowy donos.

Prezentowane w przedmiotowym liście informacje w swojej zasadniczej części nie dotyczą majątku, nad którym nadzór sprawuje Minister Skarbu Państwa, i w związku z tym nie ma podstaw do podejmowania czynności w tych sprawach. Podmioty wymienione w przedmiotowym piśmie nie są spółkami z udziałem Skarbu Państwa i MSP nie wykonuje w nich praw z akcji, a więc nie ma wpływu na ich działalność. Organ administracji, jakim jest Ministerstwo Skarbu Państwa, nie ma prawnych instrumentów, którymi można wkraczać w swobodę obrotu gospodarczego prowadzonego pomiędzy podmiotami prywatnymi.

Ministerstwo Skarbu Państwa nie posiada żadnych dokumentów potwierdzających, że działalność p. Solorza Żaka jako osoby fizycznej jest przestępstwem. Jeżeli Pan Poseł lub osoba, która przekazała Panu Posłowi załączony do interpelacji list, dysponuje dowodami potwierdzającymi przestępczą działalność p. Solorza, ma prawny obowiązek zawiadomić organy ścigania.

Podmiotem, w którym Skarb Państwa posiada akcje, jak Panu Posłowi wiadomo, jest spółka Zespół Elektrowni Pątnów Adamów Konin S.A., w związku z tym odnoszę się wyłącznie do zagadnień będących w gestii Ministerstwa Skarbu Państwa z tytułu wykonywania praw z akcji w tym podmiocie.

Wywołujący interpelację Pana Posła list w części opisującej sytuację w ZE PAK S.A. podaje szereg błędnych informacji, które wypaczają prawidłową ocenę sytuacji, i w związku z tym poniżej prezentuję podstawowe informacje na temat samej spółki i realizacji umowy prywatyzacyjnej.

W wyniku podpisanej 30 marca 1999 r. umowy prywatyzacyjnej Elektrim S.A. kupił od Skarbu Państwa 20% akcji ZE PAK S.A. za cenę stanowiącą równowartość w złotych 87,9 mln USD. Następnie, realizując zobowiązania wynikające z przedmiotowej umowy, inwestor dokonał podwyższenia kapitału zakładowego ZE PAK S.A. poprzez wniesienie do spółki kwoty stanowiącej równowartość w złotych 100 mln USD. Po podwyższeniu kapitału zakładowego ZE

PAK S.A. i wykupie akcji pracowniczych struktura własnościowa spółki przedstawia się następująco:

- 50% – Skarb Państwa,
- 42% – Elektrim S.A.,
- 8% – pracownicy.

Przyjęcie przez inwestora pełnej odpowiedzialności za realizację inwestycji wynikającej z umowy prywatyzacyjnej, tj. Gwarantowanych Inwestycji (budowa bloku Pątnów II) i Gwarantowanych Inwestycji Rozwojowych (modernizacja bloków Pątnowa I), pod rygorem wysokich kar umownych, związane było z przekazaniem kontroli operacyjnej nad spółką przez Skarb Państwa.

W połowie roku 2003 została przerwana budowa bloku 464 MW i od tego czasu strony umowy prywatyzacyjnej prowadziły rozmowy, których celem wg Skarbu Państwa było wykonanie zobowiązań z umowy prywatyzacyjnej. Temu celowi miało służyć podpisanie przez Skarb Państwa z Elektrim S.A. porozumienia w dniu 16 października 2003 r., którym MSP zobowiązało się do przesunięcia terminu realizacji inwestycji Pątnów II do 1 lipca 2006 roku. Strony miały w tym zakresie podpisać stosowny aneks do umowy prywatyzacyjnej.

Zdaniem MSP przedmiotowe porozumienie nie zostało zrealizowane z uwagi na brak podpisanego aneksu do umowy prywatyzacyjnej. Zostało to spowodowane odmową Elektrim S.A., który stawiał dodatkowe żądania dotyczące m.in. zadysponowania akcjami kopalń Adamów i Konin na swoją rzecz.

Ministerstwo Skarbu Państwa od wielu miesięcy prowadziło intensywne rozmowy dotyczące realizacji przez Elektrim S.A. – inwestora strategicznego w ZE PAK S.A. zobowiązań wynikających z umowy prywatyzacyjnej z 30 marca 1999 r. Celem działań MSP było uzyskanie kompromisu z Elektrim S.A. i podpisanie stosownego aneksu do umowy prywatyzacyjnej, co pozwoliłoby na zamknięcie finansowania z udziałem konsorcjum banków inwestycji Pątnów II. Prowadząc przedmiotowe rozmowy, MSP jako najważniejszą sprawę uznawało podjęcie przez Elektrim S.A. realizacji ww. inwestycji Pątnów II, a co za tym idzie poprawę sytuacji w zagłębiu konińsko-turkowskim obejmującym dwie kopalnie węgla brunatnego i ZE PAK S.A. Ewentualne egzekwowanie przez Skarb Państwa kar umownych z tytułu niewykonania zobowiązań z umowy prywatyzacyjnej pozostawiono na sytuację całkowitego załamania się rozmów pomiędzy MSP i inwestorem, ponieważ spór sądowy wynikły z podjęcia przez MSP prawnych kroków dotyczących przedmiotowych kar doprowadziłby do kilkuletniego braku jakichkolwiek rozstrzygnięć dotyczących ZE PAK S.A. oraz kopalń Adamów i Konin. Konsekwencją tego byłby całkowity brak niezbędnego procesu inwestycyjnego w elektrowniach i kopalniach, a w dalszej perspektywie upadłość tych podmiotów gospodarczych.

W dniu 29 kwietnia 2005 r. Elektrim S.A. oraz Skarb Państwa sfinalizowały prowadzone negocjacje i podpisały porozumienie oraz aneks do umowy prywatyzacyjnej. Pozwoliło to na zgodne głosowanie ak-

cjonariuszy ZE PAK S.A. na walnym zgromadzeniu tej spółki jeszcze w tym samym dniu za warunkami i zabezpieczeniem kredytu na dokończenie inwestycji Pątnów II.

Skarb Państwa i Elektrim S.A. doszły do porozumienia w następujących kwestiach:

— Elektrim S.A. złożył oświadczenie o cofnięciu swojego oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych zawarcia umowy prywatyzacyjnej;

— przesunięto termin oddania inwestycji Pątnów II z 72 miesięcy do 105 miesięcy od dnia zawarcia umowy prywatyzacyjnej, tj. 31 grudnia 2007 r.;

— przesunięto termin modernizacji Pątnowa I ze 120 miesięcy do 153 miesięcy od dnia zawarcia umowy prywatyzacyjnej;

— termin wykonania Pątnowa II upływa z dniem 31 grudnia 2005 r. w przypadku, jeśli Elektrim S.A. nie zapewni wznowienia prac przy realizacji budowy Pątnowa II, zawarcia umowy o udzielenie kredytu konsorcjalnego na sfinansowanie budowy tego bloku oraz złożenia przez agenta konsorcjum bankowego oświadczenia, że wszystkie warunki określone w umowie kredytu konsorcjalnego zostały spełnione;

— ustalono, iż Elektrim lub podmiot, uzgodniony pomiędzy Elektrimem a Skarbem Państwa, będzie uprawniony do nabycia pozostałych akcji spółki należących do Skarbu Państwa, po cenie uzgodnionej pomiędzy Skarbem Państwa a nabywcą tych akcji zgodnie z procedurą przewidzianą w ustawie o komercjalizacji i prywatyzacji;

— Skarb Państwa i Elektrim oświadczyli, że będą wspólnie dążyć do realizacji koncepcji konsolidacji kapitałowej ZE PAK, kopalń i podmiotu umożliwiającego dystrybucję energii i w tym celu Minister Skarbu Państwa wystąpi do Rady Ministrów z wnioskiem o zaakceptowanie strategii zakładającej utworzenie zintegrowanej grupy energetycznej, uwzględniającej kopalnię, producenta energii i podmiotu umożliwiającego dystrybucję energii;

— strony ustaliły, że w celu zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa do aktów założycielskich spółki Elektrownia Pątnów II Sp. z o.o. oraz nowo utworzonych spółek zależnych ZE PAK S.A. zostaną wprowadzone postanowienia, zgodnie z którymi Skarb Państwa będzie wykonywał prawa głosu z 50% udziałów przy podejmowaniu uchwał zgromadzeń wspólników tych spółek w sprawach dotyczących istotnych kwestii majątkowych tych podmiotów.

W związku z tym w wyniku podpisania ww. aneksu i porozumienia pomiędzy MSP a Elektrim S.A. i zgodnego głosowania na Walnym Zgromadzeniu ZE PAK S.A. usunięto podstawową przeszkodę do zamknięcia finansowania Pątnowa II z kredytu konsorcjalnego.

Ponadto w dniu 29 kwietnia 2005 roku PSE S.A. oraz Elektrownia Pątnów II Sp. z o.o. podpisały aneks do umowy z dnia 19 grudnia 1996 r. na dostawę mocy i energii elektrycznej z Elektrowni Pątnów II, którym przesunięto termin rozpoczęcia eksploatacji Pątnowa II do 31 grudnia 2007 r.

Podpisując aneks do umowy prywatyzacyjnej, Skarb Państwa potwierdził, że najpilniejszą potrzebą dla istnienia ZE PAK S.A. jest wznowienie budowy Pątnowa II, a dopiero w dalszej kolejności realizacja modernizacji Pątnowa I, co związane jest z tym, że banki nie są zainteresowane podjęciem rozmów na temat finansowania modernizacji Pątnowa I bez wcześniejszego zamknięcia finansowania Pątnowa II.

Z informacji z dnia 19 lipca 2005 roku wynika, że ZE PAK S.A. oraz Elektrim S.A. finalizują podpisanie umowy kredytowej na dokończenie nowego bloku energetycznego dla Pątnowa II.

Przekazując powyższe informacje, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie ich do akceptującej wiadomości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie porozumienia ministrów środowiska
oraz rolnictwa i rozwoju wsi zawartego
30 maja 2003 r. w Lublinie, a dotyczącego
współpracy na rzecz zrównoważonego rozwoju
na terenach wiejskich (10342)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Czesława Śleziaka w sprawie realizacji „Porozumienia Ministrów Środowiska oraz Rolnictwa i Rozwoju Wsi zawartego 30 maja 2003 r. w Lublinie w sprawie współpracy na rzecz zrównoważonego rozwoju na terenach wiejskich” (przekazaną mi przy piśmie Pana Marszałka nr SPS-0202-10342/05 z dnia 29 czerwca br.), uprzejmie przedkładam Panu Marszałkowi poniższe wyjaśnienia.

Ministerstwo Środowiska (MŚ) od lat realizuje zadania, które mają na celu propagowanie i wdrażanie zasad zrównoważonego rozwoju na terenach wiejskich. Do takich działań należą:

1) prowadzenie Konkursu Ministra Środowiska „Lider Polskiej Ekologii”, który daje możliwość uhonorowania i promowania jednostek, które zasadę zrównoważonego rozwoju przyjęły za podstawę swej działalności. W siódmej edycji Konkursu, która obejmowała rok 2003, w kategorii „gmina/związek gmin” wprowadzono podkategorie: „gmina wiejska” oraz gmina „miejsko-wiejska”. W latach 2003-2004 laureatami Konkursu zostały:

— Gmina Łapy za „Modernizację systemu ciepłowniczego z zastosowaniem biomasy w Mieście Łapy i pomp ciepła w otulinie Narwiańskiego Parku Narodowego” (2003 – gmina miejsko-wiejska),

— Gmina Krynki za „Kompleksowe działania proekologiczne na rzecz zrównoważonego rozwoju Gminy Krynki” (2003 – gmina wiejska),

— Celowy Związek Gmin CZG-12, Długoszyń za „Kompleksowy regionalny program gospodarki odpadami” (2003 – związek gmin),

— Miasto i Gmina Nowa Dęba za „Kompleksowe działania Gminy na rzecz ochrony środowiska” (2004 – gmina miejsko-wiejska),

— Gmina Korycin za „Kompleksowe działania Gminy Korycin w dziedzinie ochrony środowiska w latach 1992-2004” (2004 – gmina wiejska);

2) współpraca z Fundacją Akademia Dobrych Pomysłów z Dąbrowy Górniczej przy realizacji ogólnopolskiego programu społecznego „Wypalanie traw zabija ludzi, zwierzęta, środowisko. STOP! Nie wypalaj – nie zabijaj!” (informacje o akcji są dostępne na stronie www.adp.org.pl/trawy);

3) przekazywanie różnorodnych materiałów edukacyjno-informacyjnych (książki, multimedia, plansze, plakaty itp.) jako pomocy dydaktycznych dla zainteresowanych przedszkoli, szkół wszystkich szczebli, samorządów terytorialnych i organizacji pozarządowych działających na terenach wiejskich. Rocznie wysyłaanych jest ok. 30 paczek z materiałami;

4) wspieranie realizacji konkursów ekologicznych organizowanych na terenach wiejskich, m.in. poprzez przekazywanie materiałów edukacyjno-informacyjnych na nagrody dla laureatów. Rocznie wspomagamy organizatorów ok. 15 takich konkursów.

Chciałbym także poinformować, że Minister Środowiska corocznie obejmuje patronat nad kilkunastoma konferencjami, seminariami i innymi imprezami informacyjno-edukacyjnymi, których tematyka związana jest z rozwojem zrównoważonym terenów wiejskich. Świadczy to o wadze przywiązywanej do tej problematyki.

W zakresie tworzenia tzw. zielonych miejsc pracy w sektorze leśnictwa nie były podejmowane specjalne działania w ramach tego porozumienia, gdyż w leśnictwie są one podejmowane standardowo, niezależnie od niego.

W okresach zwiększonej intensywności prac w leśnictwie znacznie wzrasta liczba osób zatrudnionych przy zalesieniach, odnowieniach i pielęgnacji lasów. Ponieważ osoby te są zatrudniane przez prywatnych wykonawców usług leśnych, MŚ nie posiada informacji o skali tego okresowego wzrostu zatrudnienia.

Lasy Państwowe (LP) uzyskały ponadto w 2002 r. dotację z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) na sprzątanie lasów, przy którym zatrudniły bezrobotnych. NFOŚiGW odstąpił od dotowania tego działania, więc LP kontynuowały sprzątanie lasów z własnych środków – w 2003 r. przeznaczyły na ten cel 4,4 mln zł, w 2004 r. 4,5 mln zł, a w 2005 r. zaplanowano 6,0 mln zł. Przy

pracach tych zatrudniano średnio 600 bezrobotnych przez 6 miesięcy.

Departament Leśnictwa MŚ od października 2002 r. ściśle współpracuje z Departamentem Rozwoju Obszarów Wiejskich (dawniej Departamentem Pomocy Przedakcesyjnej i Funduszy Strukturalnych) MRiRW. Współpraca ma charakter ciągły – jest realizowana przez codzienne kontakty i spotkania, zwoływane w zależności od bieżących potrzeb. Działania Departamentu Leśnictwa w tym zakresie obejmowały dotąd:

— uzgodnienie problematyki leśnictwa zawartej w Planie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2004-2006;

— wkład merytoryczny do programowania Działania 5 („Zalesianie gruntów rolnych w ramach PROW”); w tym celu w listopadzie 2002 r. powołano Zespół Roboczy ds. Leśnictwa, w skład którego weszli przedstawiciele obu resortów oraz Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych (DGLP) i Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa;

— udział w pracach niemieckich misji eksperckich w ramach projektu bliźniaczego PHARE „Budowa instytucji do wdrażania programów rolno-środowiskowych i zalesieniowych” (wraz z przedstawicielami DGLP i Instytutu Badawczego Leśnictwa);

— udział w przygotowaniu tekstów rozporządzeń „zalesieniowych” do ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich ze środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz zawartości planu zalesienia (wraz z przedstawicielami DGLP);

— udział w ramach doradztwa w szkoleniach dla leśniczych LP i przedstawicieli starostw w zakresie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych w ramach PROW oraz przygotowania planów zalesienia gruntów rolnych (wraz z przedstawicielami DGLP).

Należy dodać, że w tekście omawianego porozumienia nie uwzględniono współpracy, jaka rozwinęła się między wymienionymi departamentami obu resortów, w programowaniu działań w ramach SPO „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich – Przywracanie potencjału produkcji leśnej zniszczonego naturalną katastrofą i/lub pożarem oraz wprowadzenie odpowiednich instrumentów zapobiegawczych”. Objęła ona obszary klęski po huraganie w 2002 r. w lasach Puszczy Piskiej i okolicach, a później także inne obszary wiatrołomów (m.in. w Beskidach).

Od połowy 2004 r. do połowy 2005 r. oba resorty współdziałały w opiniowaniu projektu nowego rozporządzenia Rady dotyczącego wsparcia rozwoju obszarów wiejskich w latach 2007-2013 przez Europejski Fundusz Rolny Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW). Rozporządzenie to znacznie rozszerza instrumenty wspierania leśnictwa, przede wszystkim lasów prywatnych.

Wkrótce rozpoczną się konsultacje problematyki leśnictwa w pierwszej wersji Programu Operacyjnego Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013, przy-

gotowanego przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Ponadto miały miejsce robocze kontakty przedstawicieli MŚ z przedstawicielami Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w ramach realizacji projektu Phare PL0105.02 „Wdrażanie Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000 na terenie Polski”, polegające na:

— zaproszeniu przedstawiciela MRiRW do członkostwa w Komitecie Sterującym projektu PL0105.02,

— zapraszaniu przedstawicieli MRiRW do udziału w seminariach i spotkaniach organizowanych w ramach projektu, np. dotyczących wyznaczania i funkcjonowania korytarzy ekologicznych, systemu zarządzania siecią Natura 2000, metod monitoringu czy sposobów raportowania,

— współpracy w zakresie uzgadniania dziewięciotomowej monografii „Poradniki ochrony siedlisk i gatunków – podręcznik metodyczny”.

Do realizacji postanowień porozumienia przyczyniały się też następujące działania podejmowane przez MŚ:

I. Propagowanie większego wykorzystania odnawialnych źródeł energii

Odnawialne źródła energii mogą stanowić istotny udział w bilansie energetycznym poszczególnych gmin, powiatów, a nawet województw. Potencjalnie największym odbiorcą „zielonej energii” może być rolnictwo, gdyż największe nadzieje w Polsce na szersze wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych wiąże się z biomasą, której udział w bilansie paliwowym energetyki odnawialnej rośnie z roku na rok. Wykorzystanie odnawialnych źródeł energii, w tym uprawy roślin energetycznych, może przyczynić się do ożywienia gospodarczego i społecznego na obszarach wsi i małych miast, a także do poprawy wizerunku danego regionu jako wdrażającego technologie przyjazne środowisku. Ich stosowanie zwiększa również bezpieczeństwo energetyczne poprzez zróżnicowanie źródeł energii i pozwala na rozwój lokalnego rynku pracy. W przypadku wykorzystania biomasy powstają miejsca pracy stworzone na cały okres utrzymywania danej instalacji, związane z koniecznością obsługi urządzeń oraz zaopatrywaniem w biopaliwa (pozyskiwanie, przetwarzanie, transport).

W związku z powyższym Ministerstwo Środowiska popiera wykorzystanie odnawialnych źródeł energii, w tym biomasy.

Poważnym czynnikiem umożliwiającym realizację na poziomie lokalnym inwestycji związanych z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii jest dostępność środków pomocowych przeznaczanych na ich wsparcie. Ministerstwo Środowiska bierze udział w pracach legislacyjnych mających na celu zwiększenie dostępności takich środków. Przykładem może być obowiązujące od 1 maja 2004 r. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków udzielania pomocy publicznej na inwestycje związane z odnawialnymi źródłami energii (Dz. U. Nr 98, poz. 996). Akt ten umożliwia przekazywanie pomocy beneficjentom na zasadach zgodnych

ze wspólnotowymi, bez konieczności występowania do Komisji Europejskiej o akceptację udzielania pomocy w indywidualnych przypadkach. W rozporządzeniu wskazano rodzaje inwestycji, które będą mogły liczyć na finansowe wsparcie, polegające m.in. na budowie lub modernizacji instalacji wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii. Również zapisy ustawy Prawo ochrony środowiska umożliwiają wspieranie wykorzystania odnawialnych źródeł energii ze środków funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

Obecnie rozpoczęły się prace zmierzające do aktualizacji „Strategii rozwoju energetyki odnawialnej” przyjętej przez Sejm RP w dniu 23 sierpnia 2001 r. W tym celu wykonana zostanie ekspertyza „Ocena Strategii rozwoju energetyki odnawialnej oraz kierunki rozwoju energetycznego wykorzystania biomasy rolniczej wraz z propozycją działań.” W ramach tego opracowania zostanie określony stan aktualnie stosowanych technologii i rozwiązań technicznych pozyskiwania i energetycznego wykorzystania biomasy rolniczej, wskazane zostaną prawne i ekonomiczne uwarunkowania rozwoju produkcji ciepła i energii elektrycznej przy wykorzystaniu biomasy rolniczej oraz zaproponowane będą instrumenty aktywizujące energetyczne wykorzystanie biomasy rolniczej. Opracowanie zawierać będzie propozycje przyszłych działań zwiększających możliwości i efektywność wykorzystania biomasy rolniczej i posłuży między innymi podjęciu w przyszłości efektywnych działań na rzecz propagowania i rozwoju energetyki odnawialnej opartej na wykorzystaniu biomasy.

II. Działania na rzecz proekologicznej modernizacji przemysłu rolno-spożywczego i ograniczania negatywnego wpływu produkcji rolniczej na środowisko przyrodnicze

Skutkiem transponowania do polskiego prawa dyrektywy 96/61/WE z 24.09.1996 r. w sprawie zintegrowanego zapobiegania i ograniczania zanieczyszczeń, zwanej popularnie dyrektywą IPPC, jest wprowadzenie dwóch podstawowych instrumentów, jakimi są: najlepsze dostępne techniki (BAT) i pozwolenia zintegrowane. W związku z tym na prowadzących instalacje objęte obowiązkiem posiadania pozwolenia zintegrowanego (m.in. instalacje z branży rolnej) nałożono nowe obowiązki.

Biorąc pod uwagę złożoność problemu określania i wdrażania wymagań najlepszej dostępnej techniki (BAT) w branży rolnej w Polsce, z inicjatywy Ministerstwa Środowiska utworzono Techniczną Grupę Roboczą (TGR), w skład której wchodzi przedstawiciel Ministerstwa Środowiska, Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, przedstawiciele przemysłu, organizacji branżowych i jednostek naukowo-badawczych. Celem działania TGR jest pomoc prowadzącym tego typu instalacje we wdrażaniu najlepszych dostępnych technik poprzez wypracowanie polskich wytycznych branżowych.

W ramach ww. pomocy na zlecenie Ministerstwa Środowiska powstało opracowanie Instytutu Ochrony

Środowiska dotyczące najniższych do osiągnięcia poziomów emisyjnych dla czterech branż, w tym dla hodowli drobiu i świń („Najniższe do osiągnięcia poziomy emisyjne dla następujących branż przemysłowych: rafinacja ropy naftowej i gazu, przemysł włókienniczy, hodowla drobiu i świń, wielkotonażowa produkcja organicznych związków chemicznych”), które dostępne jest na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska www.mos.gov.pl oraz na stronie internetowej IPPC POLSKA dostępnej z wcześniej wymienionej strony MŚ.

Jednocześnie na bieżąco podejmowane są działania mające na celu pomoc przedsiębiorcom branży rolnej w dostosowaniu instalacji do spełniania wymogów wynikających z najlepszej dostępnej techniki (BAT).

III. Działania na rzecz gospodarki odpadami na terenach wiejskich

Ministerstwo Środowiska współpracuje z resortem rolnictwa w zakresie gospodarki odpadami. W ramach współpracy organizowane były robocze spotkania, na których uzgadniano wspólne stanowiska w sprawach prowadzonych przez resorty środowiska i rolnictwa. Efektem uzgodnień było ustalenie interpretacji obowiązujących przepisów prawnych oraz ustalenie kierunku prowadzonych prac legislacyjnych dotyczących gospodarki odpadami na terenach wiejskich.

Spotkania, które miały miejsce w bieżącym roku, dotyczyły rekultywacji składowisk odpadów komunalnych zlokalizowanych w wyrobiskach poźwirowych oraz w sprawie odpadów: produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego.

Można uznać, że w treść porozumienia wpisują się także poniższe inicjatywy i działania:

1. W ramach polsko-brytyjskiego projektu bliźniaczego Phare PL01/IB/EN/01 „Ochrona zasobów wodnych przed zanieczyszczeniami pochodzenia rolniczego”, realizowanego przez Ministerstwo Środowiska w latach 2002-2004, przeprowadzono następujące spotkania i szkolenia:

— w październiku 2003 r.: szkolenie wprowadzające z zakresu ogólnych zagadnień wynikających z wdrażania dyrektywy azotanowej oraz szkolenie umiejętności trenerskich dla szerokiego grona pracowników administracji publicznej [tj. MŚ, Główny Inspektorat Ochrony Środowiska (GIOŚ), Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska (WIOŚ), Biuro Gospodarki Wodnej (BGW), Regionalne Zarządy Gospodarki Wodnej (RZGW), Krajowe Centrum Doradztwa Rozwoju Rolnictwa i Obszarów Wiejskich (KCDRRiOW), Stacja Chemiczno Rolnicza (SchR), Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW)];

— w listopadzie 2003 r.: szkolenie z zakresu zagadnień rolniczych wynikających z wdrażania dyrektywy azotanowej, z udziałem Wojewódzkiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego (WODR), KCDRRiOW, RCDRRiOW oraz SchR;

— warsztaty nt. programów działań na obszarach szczególnie narażonych na zanieczyszczenia azotanami pochodzenia rolniczego;

— w kwietniu 2004 r.: spotkanie polskich ekspertów z RZGW, SchR, WODR oraz KCDRRiOW z ekspertami z Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Irlandii Północnej, w sprawie programów szkoleniowych dla rolników nt. dyrektywy azotanowej.

2. W 2003 r. Ośrodek Szkoleniowy Regionalnego Centrum Doradztwa Rozwoju Rolnictwa i Obszarów Wiejskich w Przysieku opracował, na zlecenie Ministerstwa Środowiska, „Ramowy systemowy program szkoleniowy”, przeznaczony dla rolników i doradców rolniczych w zakresie stosowania Dobrych Praktyk Rolniczych, w kontekście wdrażania dyrektywy 91/676/EWG. Opracowanie zostało przesłane przez Ministerstwo Środowiska do ośrodków doradztwa rolniczego.

3. W 2004 r. na zamówienie Ministerstwa Środowiska została opracowana „Informacja o źródłach i zasadach pozyskiwania środków unijnych na potrzeby realizacji zadań wynikających z programów działań wprowadzonych na obszarach szczególnie narażonych na azotany pochodzenia rolniczego w ramach wdrażania Dyrektywy 91/676/EWG”. Na podstawie ww. informacji została opracowana i wydana broszura informacyjna pod tym samym tytułem. Broszura została przekazana regionalnym zarządom gospodarki wodnej w celu udostępnienia wszystkim zainteresowanym stronom, w szczególności rolnikom.

4. Obecnie prowadzona jest współpraca z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, mająca na celu stworzenie wspólnej platformy działań pn. „Ramowa Dyrektywa Wodna a Rolnictwo”, w odniesieniu do presji wywieranych na środowisko, a pochodzących z rolnictwa.

5. Obecnie MRiRW przygotowuje dwa istotne dokumenty: „Strategię rozwoju obszarów wiejskich i rolnictwa na lata 2007-2013 – z elementami prognozy do roku 2020” oraz Program Operacyjny Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013, które mogą zawierać działania dotyczące sektora środowiskowego i rolniczego umieszczone w programach wodno-środowiskowych. Program wodno-środowiskowy określa podstawowe i uzupełniające działania zmierzające do poprawy lub utrzymania dobrego stanu wód w poszczególnych obszarach dorzeczy, a obowiązek jego opracowania do 2009 r. wynika z ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw. W powyższym zakresie współpraca pomiędzy Ministerstwem Środowiska a Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi będzie kontynuowana.

Chciałbym również uprzejmie poinformować Pana Marszałka, że powołanie międzyresortowego zespołu ds. zrównoważonego rozwoju terenów wiejskich (przewidziane w § 1 ust. 3 porozumienia) nie doszło do skutku ze względu na decyzję Prezesa Rady Ministrów o niepowoływaniu nowych i likwidacji części istniejących zespołów międzyresortowych (podyktowaną względami budżetowymi). Na skutek tego realizacja porozumienia nie została ujęta w ścisłe ramy formalne, które mogłyby usystematyzować współpracę mię-

dzy obydwoma ministrami w sposób przewidziany w porozumieniu (a skutkujący np. opracowywaniem corocznych informacji o realizacji porozumienia). Jednakże chciałbym podkreślić, że postanowienia i cele porozumienia są zasadniczo realizowane w miarę potrzeb i możliwości, a nawet podejmowana jest współpraca wykraczająca poza ramy porozumienia, jak np. w zakresie ww. zagadnień dotyczących sieci Natura 2000 czy przywracania potencjału produkcji leśnej zniszczonego naturalną katastrofą lub pożarem.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Sekretarz stanu
Andrzej Mizgajski

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie porozumienia ministrów środowiska
oraz rolnictwa i rozwoju wsi zawartego
30 maja 2003 r. w Lublinie, a dotyczącego
współpracy na rzecz zrównoważonego rozwoju
na terenach wiejskich (10342)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pana Posła Czesława Śleziaka dotyczącą zawartego w dniu 30 maja 2003 r. Porozumienia Ministrów Środowiska oraz Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie współpracy na rzecz zrównoważonego rozwoju na terenach wiejskich uprzejmie informuję Pana Marszałka, że porozumienie to zostało podpisane na uroczystym otwarciu obchodów Światowego Dnia Ochrony Środowiska w Lublinie i miało na celu synchronizowanie działań w zakresie rozwoju wsi z wymogami ochrony środowiska.

Zostało ono zawarte w trakcie opracowywania dokumentów programowych: Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich (PROW) na lata 2004–2006 i Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego i rozwój obszarów wiejskich” (SPO) i jest realizowane w ramach tych programów.

Plan Rozwoju Obszarów Wiejskich został ostatecznie zatwierdzony decyzją Komisji Europejskiej z dnia 6 września 2004 r., a następnie ogłoszony obwieszczeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 15 listopada 2004 r. (M.P. Nr 56, poz. 958). Natomiast Sektorowy Program Operacyjny został zaakceptowany decyzją Komisji Europejskiej z dnia 7 lipca 2004 r. i opublikowany rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 3 września 2004 r. w sprawie przyjęcia Sektorowego Programu Operacyjnego „Re-

strukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich” (Dz .U. Nr 197, poz. 2032).

Cele wdrażania ww. Programów są spójne z ustaleniami zawartymi w Porozumieniu Ministra Środowiska oraz Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi i obejmują realizację następujących zadań ujętych w § 1 ust. 2 Porozumienia:

Rolnictwo ekologiczne i produkcja żywności wysokiej jakości oraz programy rolnośrodowiskowe oraz inne działania dotyczące środowiskowych aspektów rozwoju obszarów wiejskich.

Ministerstwo opracowało Plan Działań dla Żywności Ekologicznej i Rolnictwa w Polsce. Plan ten został zaakceptowany do realizacji przez Komitet Europejski Rady Ministrów. Wdrożenie Programu stanowi wykonanie zaleceń Unii Europejskiej określonych w Europejskim Planie działań dla Żywności Ekologicznej i Rolnictwa, nałożonych przez Radę Unii Europejskiej na Państwa Członkowskie (12977/04 AGRILEG 136). Program został ustanowiony w celu systematycznego rozwoju polskiego rolnictwa ekologicznego. W Programie duży nacisk położono na zadania związane z problemami kształtowania środowiska rolniczego. Wdrożenie Programu przyczyni się do zwiększenia różnorodności biologicznej i walorów przyrodniczych rolniczej przestrzeni produkcyjnej.

Programy rolnośrodowiskowe, w tym rolnictwo ekologiczne, określone zostały w Działaniu 4 Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich „Wspieranie przedsięwzięć rolnośrodowiskowych i poprawy dobrostanu zwierząt”, które ma na celu promocję systemów produkcji rolniczej zgodnych z wymogami ochrony środowiska oraz ochrony przyrody. W ramach tego działania wdrażane są następujące pakiety:

— „rolnictwo zrównoważone” – mający na celu zbilansowanie gospodarki nawozowej oraz prowadzenie odpowiedniego następstwa roślin uprawnych w gospodarstwie; w bieżącym roku złożono 1355 wniosków na ten pakiet,

— rolnictwo ekologiczne” – polegający na stosowaniu metod rolnictwa ekologicznego w rozumieniu przepisów o rolnictwie ekologicznym; dotychczas wypłacono płatności 3525 rolnikom za rok 2004, a 7019 rolników złożyło wnioski o płatność za rok bieżący,

— „utrzymanie łąk ekstensywnych” – mający na celu ochronę bioróżnorodności poprzez przywrócenie lub kontynuację wykaszania łąk o wysokich walorach przyrodniczych; w bieżącym roku złożono 5195 wniosków na ten pakiet,

— „utrzymanie pastwisk ekstensywnych” – mający na celu ochronę bioróżnorodności poprzez przywrócenie zachowania ekstensywnego wypasu na cennych przyrodniczo pastwiskach półnaturalnych; w bieżącym roku złożono 705 wniosków na ten pakiet,

— „ochrona gleb i wód” – polegający na stosowaniu wsiewek poplonowych oraz międzyplonów, co ogranicza erozję, w tym wymywanie składników pokarmowych z gleby, a tym samym przyczynia się do

ochrony czystości wód; w bieżącym roku złożono 13716 wniosków na ten pakiet,

— „strefy buforowe” – polegający na utworzeniu pasów zadarnionych, na styku wód powierzchniowych oraz gruntów rolnych w celu ograniczenia spływu zanieczyszczeń rolniczych do wód, a także miedzy śródpolnych w celu ochrony bioróżnorodności krajobrazu rolniczego; w bieżącym roku złożono 72 wnioski na ten pakiet,

— „zachowanie lokalnych ras zwierząt gospodarskich” – mający na celu utrzymanie hodowli i chowu ras zwierząt gospodarskich, a tym samym ochronę bioróżnorodności; w bieżącym roku złożono 529 wniosków na ten pakiet.

Zalesianie gruntów rolnych słabej jakości.

Zagadnienia te zostały ujęte w Działaniu 5 Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich „Zalesianie gruntów rolnych”, które ma na celu wsparcie procesu zalesiania gruntów rolnych, a także zapewnienie odpowiedniej pielęgnacji nowych nasadzeń we wczesnych etapach rozwoju. W roku 2004 złożono 2061 wniosków o dopłatę z tego tytułu, a w roku bieżącym 2068.

Agroturystyka.

Zadanie to było realizowane w ramach Działania 4 Programu SAPARD „Różnicowanie działalności gospodarczej na obszarach wiejskich” przyjętym decyzją Komisji Europejskiej w dniu 14 listopada 2003 r. Zakres Działania w Schemacie 4.1. „Tworzenie źródeł dodatkowego dochodu w gospodarstwach rolnych” obejmował usługi turystyczne, w tym agroturystykę. Istotnym elementem Działania było wsparcie podmiotów świadczących usługi turystyczne. Pomoc finansową mogły uzyskać osoby realizujące przedsięwzięcia służące zwiększeniu atrakcyjności turystycznej obszarów wiejskich.

Projekty polegające na rozwoju agroturystyki mogą być również realizowane w ramach Działania 2.4. Sektorowego Programu Operacyjnego „Różnicowanie działalności rolniczej i zbliżonej do rolnictwa w celu zapewnienia różnorodności działań lub alternatywnych źródeł dochodów”. Zgodnie z Uzupełnieniem SPO pomocą objęte są między innymi „projekty związane z uruchomieniem lub rozwojem działalności dodatkowej w zakresie: agroturystyki, usług związanych z turystyką i wypoczynkiem”.

Proekologiczna modernizacja przemysłu rolno-spożywczego.

W Programie SAPARD w Działaniu „Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych i rybnych” wsparciem została objęta proekologiczna modernizacja przemysłu rolno-spożywczego. Pomoc przeznaczona była na wsparcie restrukturyzacji przetwórstwa i poprawy marketingu artykułów pochodzenia zwierzęcego oraz wsparcie restrukturyzacji przetwórstwa i poprawy marketingu owoców i warzyw. Cele Działania obejmowały między innymi: poprawę bezpieczeństwa produkcji i jakości żywności, zwiększenie liczby zakładów spełniających wymagania sanitarne i weterynaryjne Unii Europejskiej w zakresie przetwórstwa żywności, ograniczenie niekorzystnego

oddziaływania zakładów przetwórczych na środowisko naturalne.

Proekologiczna modernizacja przemysłu rolno-spożywczego realizowana jest również w ramach Działania 1.5. Sektorowego Programu Operacyjnego „Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych”. W ramach tego Działania wspierane są projekty dotyczące: „budowy lub modernizacji zakładów produkcyjnych lub infrastruktury handlu hurtowego produktami rolnymi oraz inwestycje dotyczące ochrony środowiska, przynoszące wymierny efekt ekologiczny”.

Realizacja infrastruktury ekologicznej na terenach wiejskich, w tym przede wszystkim: budowy wodociągów, kanalizacji, systemów oczyszczania ścieków, oraz gospodarka odpadami na terenach wiejskich zgodna ze standardami Unii Europejskiej.

Inwestycje związane z poprawą infrastruktury wsi polegające na gospodarowaniu zasobami wodnymi oraz gospodarowaniu odpadami zgodnie ze standardami Unii Europejskiej otrzymały wsparcie w Działaniu 3 Programu SAPARD, w Schematach: 3.1. Zaopatrzenie gospodarstw wiejskich w wodę wraz z uzdatnianiem, 3.2. Odprowadzanie i oczyszczanie ścieków komunalnych oraz 3.3. Gospodarowanie odpadami stałymi.

W ramach Działania 3 podpisane zostały 4 493 umowy z beneficjentami.

Natomiast w wyniku realizacji inwestycji infrastrukturalnych w ramach Programu Aktywizacji Obszarów Wiejskich, przy wsparciu środkami z kredytu Banku Światowego, gminy i powiaty realizowały 722 kontrakty, uzyskując następujące efekty rzeczowe:

— 870 km sieci wodociągowej, 14 stacji uzdatniania wody, 11,8 tys. podłączeń do sieci gospodarstw domowych,

— ponad 1000 km sieci kanalizacyjnej, 23 zbiorcze oczyszczalnie ścieków, 20,9 tys. podłączonych gospodarstw domowych,

— 4 wysypiska śmieci dla ponad 18,6 tys. gospodarstw domowych.

Realizacja projektów polegających na poprawie infrastruktury wsi dofinansowywana będzie również w Działaniu 1.1. Sektorowego Programu Operacyjnego „Inwestycje w gospodarstwach rolnych” oraz Działaniu 2.6. „Rozwój i ulepszanie infrastruktury technicznej związanej z rolnictwem”. W ramach Działania 1.1. wspierane będą projekty związane z modernizacją gospodarstw rolnych prowadzące do ich dostosowania do warunków funkcjonowania na Jednolitym Rynku Unii Europejskiej. Zgodnie z uzupełnieniem Sektorowego Programu Operacyjnego „pomoc może być przyznana na realizację projektów, które przyczynią się do poprawy konkurencyjności gospodarstw rolnych przez oddziaływanie na wzrost jakości produkcji, jej skalę i profil, obniżenie kosztów oraz spełnienie wymagań w zakresie ochrony środowiska, higieny i warunków utrzymania zwierząt”. Natomiast w Działaniu 2.6. „Rozwój i ulepszanie infrastruktury technicznej związanej z rolnictwem” zakres pomocy obejmuje: „budowę lub remont połączony z modernizacją urządzeń zaopatrzenia w wodę”.

Edukacja ekologiczna rolników, ze szczególnym uwzględnieniem przestrzegania zasad dobrej praktyki rolniczej, oraz ochrona różnorodności biologicznej i krajobrazowej.

Zasady dobrej praktyki rolniczej oraz różnorodność krajobrazowa są promowane w ramach Działania 3 Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich „Wspieranie działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania”, które ma na celu zapewnienie ciągłości rolniczego użytkowania gruntów na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania poprzez wspieranie gospodarstw rolnych. Warunkiem uzyskania wsparcia z tego tytułu jest gospodarowanie zgodnie z opracowanymi zasadami „Zwykłej Dobrej Praktyki Rolniczej”. Zatem działania te przyczyniają się zarówno do promocji dobrej praktyki rolniczej, jak i podtrzymania rolniczego użytkowania, a tym samym ochrony krajobrazu. W 2004 roku wsparcie z tytułu realizacji tego działania uzyskało 630 tys. rolników, natomiast w roku bieżącym ponad 700 tys. rolników wnioskowało o wsparcie z tego tytułu.

Przedstawiając powyższe, pragnę poinformować Pana Marszałka, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministerstwo Środowiska podejmują szeroką współpracę przy opracowywaniu zasad realizacji ww. Programów oraz współpracują przy wypracowywaniu wspólnego podejścia do zagadnień pozostających w kompetencjach Ministerstwa Środowiska oraz Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, związanych z realizacją zadań na rzecz zrównoważonego rozwoju na terenach wiejskich.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Józef Śliwa

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie realizacji obowiązku weryfikacji
oświadczeń majątkowych przez urzędy skarbowe
(10343)**

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 29 czerwca 2005 r. nr SPS-0202-10343/05, przekazujące interpelację Pana Posła Zbigniewa Nowaka z dnia 17 czerwca 2005 r. w sprawie realizacji obowiązku weryfikacji oświadczeń o stanie majątkowym przez urzędy skarbowe, uprzejmie informuję:

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r.

o samorządzie powiatowym (t.j.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.), kolejne oświadczenia majątkowe osób pełniących wymienione w powołanych ustawach funkcje w poszczególnych szczeblach samorządu terytorialnego są składane co roku za rok poprzedni do dnia 30 kwietnia. Natomiast przepisy tych ustaw nie precyzują terminu, do kiedy kopie tych oświadczeń winny być przekazane do właściwego urzędu skarbowego dla osoby składającej oświadczenie majątkowe, zaś termin graniczny sporządzenia analizy tych oświadczeń w urzędach skarbowych został określony na dzień 30 października. Wobec faktu, iż ostateczny termin weryfikacji jeszcze nie upłynął, aktualnie nie dysponujemy danymi dotyczącymi analiz oświadczeń o stanie majątkowym złożonych w roku bieżącym.

Zauważam ponadto, iż w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), jak również w ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. (t.j.: Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206, z późn. zm.), w przepisach – odpowiednio art. 87 § 8 i art. 49a ust. 6 – nie określono terminu, w jakim należy przekazać jeden egzemplarz oświadczenia o stanie majątkowym do urzędu skarbowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania sędziego czy prokuratora, a także brak jest terminu końcowego do wykonania analizy przez ten urząd. Oznaczone w przepisach art. 87 § 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, także art. 49a ust. 3, terminy odnoszą się do Krajowej Rady Sądownictwa i Prokuratora Generalnego.

Z posiadanych przez Ministerstwo Finansów danych przekazanych przez izby skarbowe w zakresie przeprowadzonej w 2004 r. (dane z 14 województw) oraz 2003 r. (dane z kolejnych 2 izb skarbowych) analizy oświadczeń majątkowych składanych przez samorządowców, sędziów i prokuratorów wynika, iż:

1) w województwie dolnośląskim w 2004 r. zweryfikowano 9 406 oświadczenia o stanie majątkowym, które dotyczyły: 3 259 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 664 sędziów, asesorów i referendarzy, 347 prokuratorów, 185 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 4 951 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 2 226 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 1 910 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

2) w województwie kujawsko-pomorskim w 2003 r. zweryfikowano 6 472 oświadczenia o stanie majątkowym, które dotyczyły: 2 607 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 116 sędziów, asesorów i referendarzy, 65 prokuratorów, 169 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 3 515 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie te-

rytorialnym. W 2 428 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 2 357 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

3) w województwie lubelskim w 2004 r. zweryfikowano 8 988 oświadczenia o stanie majątkowym, które dotyczyły: 3 634 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 258 sędziów, asesorów i referendarzy, 181 prokuratorów, 256 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 4 659 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 2 678 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 2 678 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

4) w województwie lubuskim: w 2004 r. zweryfikowano 4 083 oświadczenia o stanie majątkowym, które dotyczyły: 1 543 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 264 sędziów, asesorów i referendarzy, 205 prokuratorów, 83 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 1 988 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 2 420 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 2 420 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

5) w województwie łódzkim w 2004 r. zweryfikowano 8 597 oświadczeń o stanie majątkowym, które dotyczyły: 3 079 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 513 sędziów, asesorów i referendarzy, 262 prokuratorów, 179 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 4 564 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 3 033 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 2 520 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

6) w województwie małopolskim w 2004 r. zweryfikowano 10 035 oświadczeń o stanie majątkowym, które dotyczyły: 3 220 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 673 sędziów, prokuratorów, asesorów i referendarzy, 193 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 5 949 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 1 894 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 1 698 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu ory-

ginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

7) w województwie mazowieckim w 2004 r. zweryfikowano 17 325 oświadczeń o stanie majątkowym, które dotyczyły: 5 537 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 939 sędziów, asesorów i referendarzy, 185 prokuratorów, 460 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 9 080 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 4 886 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 4 163 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej, w 1 przypadku wszczęto postępowanie karne skarbowe;

8) w województwie opolskim w 2004 r. zweryfikowano 3 883 oświadczenia o stanie majątkowym, które dotyczyły: 1 319 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 228 sędziów, asesorów i referendarzy, 108 prokuratorów, 114 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 2 114 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 2 128 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 1 966 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

9) w województwie podkarpackim w 2004 r. zweryfikowano 7 851 oświadczeń o stanie majątkowym, które dotyczyły: 2 598 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 473 sędziów, asesorów i referendarzy, 219 prokuratorów, 231 wójtów, burmistrzów, prezydentów, starostów oraz przewodniczących rad miast, gmin i powiatów, 4 330 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 2 861 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 2 169 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

10) w województwie podlaskim w 2004 r. zweryfikowano 5 296 oświadczeń o stanie majątkowym, które dotyczyły: 2 044 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 339 sędziów, asesorów i referendarzy, 180 prokuratorów, 137 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 2 596 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 2 155 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 2 155 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

11) w województwie pomorskim w 2004 r. zweryfikowano 6 888 oświadczenia o stanie majątkowym, które dotyczyły: 2 091 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 623 sędziów, asesorów i referendarzy, 342 prokuratorów, 188 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 3 644 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 1 489 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 1 489 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

12) w województwie śląskim w 2003 roku zweryfikowano 10 462 oświadczenia o stanie majątkowym, które dotyczyły: 3 100 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 483 sędziów, asesorów i referendarzy, 218 prokuratorów, 181 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 6 480 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 1 443 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 658 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

13) w województwie świętokrzyskim w 2004 r. zweryfikowano 5 129 oświadczeń o stanie majątkowym, które dotyczyły: 1 759 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 316 sędziów, asesorów i referendarzy, 192 prokuratorów, 102 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 2 760 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 1 170 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 1 170 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

14) w województwie warmińsko-mazurskim w 2004 roku zweryfikowano 5 805 oświadczeń o stanie majątkowym, które dotyczyły: 2 119 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 332 sędziów, asesorów i referendarzy, 200 prokuratorów, 143 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 3 011 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 1 290 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 1 177 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

15) w województwie wielkopolskim w 2004 roku zweryfikowano 11 503 oświadczeń o stanie majątkowym, które dotyczyły: 4 319 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 744 sędziów, asesorów i referendarzy, 423 prokuratorów, 271 wójtów,

burmistrzów i prezydentów, 5 746 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 2 265 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 2 042 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej;

16) w województwie zachodnio-pomorskim w 2004 roku zweryfikowano 5 091 oświadczeń o stanie majątkowym, które dotyczyły: 2 155 radnych we wszystkich szczeblach samorządu terytorialnego, 20 sędziów, prokuratorów, asesorów i referendarzy, 177 wójtów, burmistrzów i prezydentów, 2 739 pozostałych osób objętych obowiązkiem składania oświadczeń majątkowych, pełniących pozostałe funkcje w samorządzie terytorialnym. W 2 383 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości, w przypadku 1 432 oświadczeń zgłoszono fakt rozbieżności organowi przyjmującemu oryginał oświadczenia, nie wystąpiły przypadki wszczęcia postępowania karnego skarbowego lub zasygnalizowania naruszenia ustawy antykorupcyjnej.

Z analizy przekazanych informacji wynika, iż niejednokrotnie urzędy skarbowe sygnalizowały, że zdecydowana większość stwierdzonych nieprawidłowości zawierała błędy formalne, wynikające głównie z niezrozumienia objaśnień do poszczególnych punktów oświadczeń. Nieprawidłowości te były usuwane w urzędach skarbowych w ramach czynności sprawdzających. Wobec tego faktu, istotna jest współpraca urzędów skarbowych z organami przekazującymi oświadczenia majątkowe do organów podatkowych w celu usunięcia braków formalnych w składanych oświadczeniach.

W celu zapewnienia skutecznej realizacji obowiązku analizy oświadczeń o stanie majątkowym radnych i pracowników samorządowych Minister Finansów pismem z dnia 28 grudnia 2004 r. nr OS-I-OPR-52/RN/2004 zwrócił się do wszystkich dyrektorów izb skarbowych o przekazanie naczelnikom urzędów skarbowych wskazówek pomocnych przy wykonywaniu nałożonych na urzędy skarbowe zadań.

Za niezbędne uznano wystąpienie do wojewodów, marszałków województw, przewodniczących sejmików województw, przewodniczących rad powiatów i gmin, starostów i wójtów o przekazywanie dyrektorom izb skarbowych list osób zobowiązanych przepisami ww. ustaw o samorządzie gminnym, powiatowym i wojewódzkim do składania oświadczeń o stanie majątkowym oraz do aktualizowania tych danych niezwłocznie po wygaśnięciu mandatu i dokonaniu wyboru radnego lub innego pracownika zobowiązanego do składania oświadczeń, co pozwoli na szybszą weryfikację.

Z uwagi na brak ustawowego terminu przekazywania oświadczeń do organów podatkowych naczelnicy urzędów skarbowych w okresie do końca czerwca danego roku zostali zobowiązani do występowania do organów samorządu terytorialnego o przekazanie wyjaśnień w kwestii nienadesłania oświadczeń wskazanych osób do analizy przez organ podatkowy.

W związku z faktem, iż przepisy ustaw o samorządzie gminnym, powiatowym i wojewódzkim nie określają uprawnień urzędów skarbowych do wezwania osób składających oświadczenia w celu skorygowania błędów formalnych, jak również innych wad (dochód brutto, netto), wyjaśnienia takie powinny być składane organom samorządu terytorialnego i przesyłane w formie pisemnej urzędowi skarbowym.

W przypadku zmiany miejsca zamieszkania przez osobę składającą oświadczenie o stanie majątkowym właściwym miejscowo urzędem skarbowym do przeprowadzenia analizy tego oświadczenia jest urząd skarbowy właściwy według aktualnego miejsca zamieszkania podatnika. W szczególnych przypadkach zastosowanie znajdują analogiczne reguły do przewidzianych w przepisach art. 17-18b ustawy Ordynacja podatkowa.

Jeżeli miały miejsce przypadki opóźnień związanych z analizą oświadczeń, naczelnicy urzędów skarbowych zostali zobligowani w terminie po 31 października do niezwłocznego poinformowania organów samorządu terytorialnego o przyczynach nieprzekazania wymienionych jednostkowo analiz.

Naczelnicy urzędów skarbowych nie później niż do 30 listopada danego roku mają informować dyrektorów izb skarbowych o stanie realizacji obowiązku analizy oświadczeń o stanie majątkowym radnych oraz pracowników samorządowych.

W przypadku powstawania problemów z wymianą informacji pomiędzy organami samorządu terytorialnego a organami podatkowymi w kwestii analizowanych oświadczeń, naczelnicy urzędów skarbowych zostali zobligowani zwracać się w tej sprawie do dyrektorów izb skarbowych. W innych zaś sytuacjach, tj. gdy istnieją podejrzenia, że osoba składająca oświadczenie majątkowe podała w nim nieprawdę lub zataiła prawdę, niezbędne jest wystąpienie do dyrektora urzędu kontroli skarbowej.

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Janowskiego**

**w sprawie zmiany trybu wnoszenia opłat rocznych
od nieruchomości gruntowych oddanych
w użytkowanie wieczyste
spółdzielniom mieszkaniowym (10344)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Zbigniewa Janowskiego z dnia 21

czerwca 2005 r., przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 29 czerwca 2005 r., znak SPS-0202-10344/05, w sprawie trybu wnoszenia opłat rocznych od nieruchomości gruntowych oddanych w użytkowanie wieczyste spółdzielniom mieszkaniowym, uprzejmie przedstawiam następujące informacje w tym zakresie.

Przedstawiona przez Pana Posła Zbigniewa Janowskiego sprawa dotyczy ustawowego terminu wnoszenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego przez spółdzielnie mieszkaniowe. Art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 r. Nr 261 poz. 2603 z późn. zm.) nakłada na użytkowników wieczystych obowiązek uiszczania opłat rocznych do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok użytkowania. Powyższy termin nie jest terminem stałym i ostatecznym, ustawodawca przewidział możliwość jego zmiany. Zmiany terminu dokonuje właściwy organ administracyjny na wniosek użytkownika wieczystego, złożony nie później niż 14 dni przed upływem terminu płatności. Zmiana terminu może obejmować zarówno przesunięcie w czasie terminu płatności, jak również rozłożenie płatności na raty, przy czym zapłata całej opłaty rocznej nie może przekroczyć danego roku kalendarzowego. Właściwy organ, wyrażając zgodę na zmianę terminu, ma obowiązek ocenić sytuację finansową podmiotu składającego wniosek. Zatem nie można się zgodzić z twierdzeniem zawartym w interpelacji, że decyzyja w tej sprawie zależy od dobrej lub złej woli urzędnika danej gminy.

Należy zauważyć, że przyjęcie przedstawionych przez Pana Posła Janowskiego propozycji zmian ustawy o gospodarce nieruchomościami, tj. wprowadzenie dwunastu lub czterech terminów wnoszenia opłat rocznych od nieruchomości gruntowych oddanych w użytkowanie wieczyste spółdzielniom mieszkaniowym, spowodowałoby zróżnicowanie uprawnień podmiotów znajdujących się w takiej samej sytuacji (użytkowników wieczystych). Zmiany takie doprowadziłyby do sytuacji, w której każda spółdzielnia mieszkaniowa z mocy prawa mogłaby uiszczać opłaty roczne z tytułu użytkowania wieczystego w ratach, a pozostałe podmioty, aby uzyskać takie uprawnienia, musiałyby każdorazowo wykazywać, że ich sytuacja finansowa nie pozwala na dokonanie zapłaty opłaty rocznej w ustawowym terminie do dnia 31 marca danego roku. Zatem z punktu widzenia zawartej w art. 32 Konstytucji RP zasady równości wobec prawa wprowadzenie proponowanych regulacji nie wydaje się możliwe. Można natomiast rozważyć wprowadzenie bardziej szczegółowych zasad dotyczących terminów płatności, które pozwalałyby na skorzystanie z nich wszystkim użytkownikom wieczystym. Kwestia ta zostanie z pewnością rozważona w pracach nad kolejną nowelizacją przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Należy zgodzić się z opinią Pana Posła Zbigniewa Janowskiego, że wnoszenie przez spółdzielnie mieszkaniowe jednorazowo opłat z tytułu użytkowania wieczystego, biorąc pod uwagę zaleganie przez członków

spółdzielni z zapłatą czynszu i konieczność regulowania bieżących zobowiązań (opłaty za CO, wodę, ścieki, energię itp.), jest dla spółdzielni uciążliwe pod względem finansowym. Jednakże, jak wskazałem na wstępie pisma, ustawodawca przewidział możliwość zmiany terminów wnoszenia opłat rocznych, zatem opisane przez Pana Posła Janowskiego problemy spółdzielni mieszkaniowych można częściowo rozwiązać na podstawie obecnie obowiązujących przepisów ustawy, nie czekając na ewentualną ich zmianę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posła Sławomira Rybickiego**

**w sprawie opóźnień w rozpoczęciu budowy
autostrady A-1 (10345)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 4 czerwca 2005 roku Pana Posła Sławomira Rybickiego w sprawie opóźnień budowy Autostrady A1, pragnę wyrazić podziękowanie za zainteresowanie losami projektu A1 oraz przekazać Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia.

Na wstępie pragnę zapewnić, że Ministerstwo Infrastruktury, jak i Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad wykazują pełną wolę zrealizowania Programu Budowy Autostrad, w tym budowy autostrady A1 na całej jej długości. Znaczenie tej autostrady dla gospodarki całej Polski, zwłaszcza północnej, jest trudne do przecenienia i z tego punktu widzenia autostrada A1 traktowana jest jako niezwykle istotny element systemu komunikacyjnego Polski, jak i Europy.

Ponadto chciałbym zapewnić, że budowa niniejszej autostrady ma znaczenie priorytetowe dla Ministerstwa Infrastruktury, a Pańska sugestia przyspieszenia jej budowy jest na bieżąco realizowana.

Jednocześnie informuję o obecnym stanie prac w przedmiotowej sprawie oraz pragnę wyjaśnić wątpliwości wynikające zapewne z niepełnej wiedzy dotyczącej obecnego stanu prac nad autostradą A1

W sierpniu 1997 roku spółce Gdańsk Transport Company S.A. przyznano decyzją administracyjną koncesję na budowę odcinka od Gdańska (węzeł Rusocin) do Torunia (węzeł Czerniewice) o łącznej długości ok. 152 km. Koncesja na budowę autostrady z Gdańska do Torunia została podzielona na dwa odcinki o dwóch odrębnych umowach.

Umowa o budowę i eksploatację autostrady A1 na odcinku Rusocin – Nowe Marzy (Etap I) została podpisana 31 sierpnia 2004 roku, a do 3 grudnia 2004

roku uzgodniono wszystkie załączniki techniczne i finansowe do przedmiotowej Umowy.

Od czasu podpisania Umowy trwają między Gdańsk Transport Company S.A., Ministerstwem Finansów, Ministerstwem Infrastruktury, Generalną Dyrekcją Dróg Krajowych i Autostrad, Europejskim Bankiem Inwestycyjnym i Nordic Investment Bank prace nad Zamknięciem Finansowym będącym zagwarantowaniem źródeł finansowania projektu. W ramach tych prac 13 kwietnia 2005 roku Rada Dyrektorów EBI podjęła decyzję zatwierdzającą kredyt dla GTC S.A. Wcześniej podobną decyzję podjął 3 marca 2005 roku NIB.

W wyniku prowadzonych rozmów banki przygotowały projekty dokumentów (Umowa Bezpośrednia, Aneks do Umowy, Umowy Finansowe itd). Dokumenty, o których mowa, mają porządkować wzajemne relacje stron (Skarb Państwa, GTC S.A., EBI i NIB) i właściwie zabezpieczać ich interesy. Ponieważ struktura gwarancyjna projektu oparta na gwarancjach wypłat z Krajowego Funduszu Drogowego (zgodnie z art. 39 j Ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym) jest skomplikowana ostateczne uzgodnienie wszystkich ww. dokumentów musiało być przeprowadzone łącznie. W wyniku wyłożonych prac w dniu 13 lipca 2005 roku przedstawiciele strony rządowej, EBI oraz GTC S.A. parałowali pakiet wyżej wspomnianych dokumentów.

Pragnę jednocześnie podkreślić, że nie jest możliwe rozpoczęcie prac budowlanych bez osiągnięcia Zamknięcia Finansowego, na które między innymi składa się udzielenie kredytów finansujących realizację projektu (EBI i NIB).

Jeszcze raz pragnę zapewnić, że Ministerstwo Infrastruktury przykładą ogromną wagę do budowy autostrady A1 i mam nadzieję, że w niedługim czasie zostanie osiągnięte Zamknięcie Finansowe projektu i tym samym szybko rozpocznie się budowa przedmiotowego odcinka autostrady A1.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Wojciechowicza**

**w sprawie braku niektórych przepisów
wykonawczych do ustawy Prawo lotnicze (10346)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Jacka Wojciechowicza – pismo znak:

SPS-0202-10346/05 z dnia 29.06.2005 r., w sprawie braku niektórych przepisów wykonawczych do ustawy Prawo lotnicze, uprzejmie wyjaśniam, że Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 kwietnia 2005 r. w sprawie wyłączenia zastosowania niektórych przepisów ustawy Prawo lotnicze do niektórych rodzajów statków powietrznych oraz określenia warunków i wymagań dotyczących używania tych statków (Dz.U. Nr 107, poz. 904), które weszło w życie 2 lipca br., reguluje szczegółowo warunki i wymagania dotyczące używania następujących statków powietrznych: lotni, parolotni, motolotni, spadochronów oraz ultralekkich statków powietrznych.

W przypadku motolotni warunki i wymagania dotyczące używania motolotni oraz zasady eksploatacji i obowiązki ich użytkowników określa załącznik nr 3 do rozporządzenia, zaś w przypadku samolotów ultralekkich warunki i wymagania dotyczące używania ultralekkich statków powietrznych określa załącznik nr 5 do rozporządzenia. Oba załączniki szczegółowo określają m.in. zasady eksploatacji statków powietrznych, organizację lotów, wykonywania lotów i postępowanie w sytuacjach niebezpiecznych, odpowiedzialność, dopuszczenie sprzętu do lotów, wymagania techniczne oraz obsługę techniczną sprzętu.

Ponadto ww. rozporządzenie w § 4 ust. 2 stanowi, że motolotnie oraz ultralekkie statki powietrzne podlegają obowiązkowi wpisu do ewidencji. Ewidencję prowadzi Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego (ust. 4 § 4). Załącznik nr 7 do rozporządzenia „Zasady prowadzenia ewidencji statków powietrznych” określa zasady prowadzenia tej ewidencji, warunki wpisywania statków powietrznych do ewidencji, znaki rozpoznawcze oraz inne znaki i napisy na statkach powietrznych wpisywanych do ewidencji oraz rozmieszczenie, wielkość i rodzaj znaków rozpoznawczych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zenona Tymy**

w sprawie marnotrawienia środków ze składek społecznych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (10348)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10348/05, przesyłającym interpelację posła Ze-

nona Tymy w sprawie marnotrawienia środków ze składek społecznych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie informuję, co następuje:

Ochrona fizyczna budynków i pomieszczeń użytkowanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych stanowi, obok zabezpieczeń przed zagrożeniami związanymi z przetwarzaniem i przesyłaniem informacji w systemach i sieciach teleinformatycznych, element systemu ochrony zasobów informacyjnych Zakładu, który jest tworzony z uwagi na:

1) wymagania przepisów prawa – w szczególności ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) oraz ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 11, poz. 95 ze zm.),

2) interes Zakładu – dążenie do uniknięcia strat powstałych w wyniku kradzieży składników majątku Zakładu oraz uniknięcia bardzo poważnych konsekwencji, jakie mogą nastąpić w wypadku kradzieży lub zniszczenia urządzeń niezbędnych do przetwarzania informacji w Zakładzie. Kradzież lub uszkodzenie ważnych urządzeń technicznych służących do przetwarzania informacji, a także nośników informacji, może spowodować poważne zakłócenia w obsłudze świadczeniobiorców, ubezpieczonych i płatników składek oraz podmiotów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego i zdrowotnego,

3) ochronę klientów oraz pracowników Zakładu w sytuacji zagrożenia (np. prób podkładania ładunków niebezpiecznych czy czynnej napaści na pracowników – co wielokrotnie miało miejsce).

Realizacja przepisów prawa, które zobowiązują Zakład do zapewnienia odpowiedniego bezpieczeństwa informacji przetwarzanych w Zakładzie, odbywa się z wykorzystaniem dobrych praktyk, które są opisane w Polskiej Normie PN-ISO-ISO/IEC 17799 „Technika informatyczna. Praktyczne zasady zarządzania bezpieczeństwem informacji”.

Tworzenie i wdrażanie zabezpieczeń fizycznych w Zakładzie jest realizowane zgodnie z zasadami określonymi w „Polityce bezpieczeństwa systemów informatycznych służących do przetwarzania danych osobowych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych”.

Zgodnie z zaleceniami zawartymi w ww. dokumentach ochronę fizyczną należy tworzyć w oparciu o wiele wzajemnie uzupełniających się zabezpieczeń wdrażanych w formie bezpośredniej ochrony fizycznej prowadzonej stale lub doraźnie oraz zabezpieczeń technicznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Posła, że orzekanie dla potrzeb ustalania uprawnień do świadczeń, do których prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji, realizowane jest przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie obowiązujących przepisów, które zostały określone w szczególności w:

— ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 z późn. zm.),

— ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. Dz. U. z 2004 r. nr 39, poz. 353 z późn. zm.),

— rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 273, poz. 2711).

W świetle cytowanych wyżej przepisów organem orzekającym dla potrzeb ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych, do których prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji, jest lekarz orzecznik ZUS. Zgodnie z § 4 powołanego wyżej rozporządzenia w sprawie orzekania o niezdolności do pracy lekarz orzecznik wydaje orzeczenie na podstawie dokumentacji dołączonej do wniosku oraz po przeprowadzeniu bezpośredniego badania stanu zdrowia osoby, w stosunku do której ma być wydane orzeczenie.

Przed wydaniem orzeczenia lekarz orzecznik ZUS może zlecić uzupełnienie dokumentacji medycznej, w szczególności o opinię lekarza konsultanta lub psychologa, o wyniki badań dodatkowych lub obserwacji szpitalnej.

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy lekarz orzecznik ZUS - zgodnie z art. 13 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - uwzględnia:

— stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,

— możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Cytowana wyżej ustawa zawiera również definicję niezdolności do pracy. Zgodnie z art. 12 ust. 1 tej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy. Okresową niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej istnieją rokowania odzyskania zdolności do pracy.

Lekarz orzecznik ZUS wydaje orzeczenie na podstawie bezpośredniego badania osoby ubiegającej się o świadczenie i posiadanej dokumentacji.

W świetle obowiązującego prawa orzeczenia wydane przez lekarzy orzeczników w oddziale Zakładu podlegają kontroli pod względem merytorycznym i formalnym przez głównego lekarza orzecznika, który - z upoważnienia Prezesa Zakładu - sprawuje bezpośredni nadzór nad prawidłową, zgodną z przepisami prawa i zasadami orzecznictwa o niezdolności do pracy działalnością lekarzy orzeczników ZUS.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że z dniem 1 stycznia 2005 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia

20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264)

– wprowadzające dwuinstancyjność w postępowaniu orzeczniczym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS osobie zainteresowanej przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej Zakładu w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia. W terminie 14 dni od dnia wydania orzeczenia Prezes Zakładu może zgłosić zarzut wadliwości orzeczenia i przekazać sprawę do rozpatrzenia komisji lekarskiej.

Wszyscy lekarze orzecznicy i członkowie komisji lekarskich Zakładu spełniają warunki wynikające z treści rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej w sprawie orzekania o niezdolności do pracy, tzn. są specjalistami (tj. posiadają II° specjalizacji) w szczególności w zakresie następujących dziedzin medycyny: chorób wewnętrznych, chirurgii, neurologii, psychiatrii, medycyny pracy, medycyny społecznej oraz odbyli przeszkolenie w zakresie ustalonym przez Prezesa Zakładu, obejmujące w szczególności wiedzę z zakresu ubezpieczeń społecznych, zasad orzekania o niezdolności do pracy, rehabilitacji leczniczej i zawodowej, medycyny pracy, medycyny społecznej i etyki lekarskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Posła, że każda sprawa może być poddana kontroli prawidłowości i jednolitości stosowania zasad orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników ZUS i komisje lekarskie Zakładu w ramach nadzoru Prezesa Zakładu nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy. Jeżeli w toku tej kontroli zostanie stwierdzony brak zgodności orzeczenia ze stanem faktycznym lub zasadami orzecznictwa o niezdolności do pracy, sprawa może zostać przekazana do rozpatrzenia przez komisję lekarską Zakładu. Rozpatrzenie sprawy w trybie nadzoru Prezesa Zakładu wymaga wskazania indywidualnych danych osobowych.

Orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Powyższe wyjaśnienia wskazują, że zarówno lekarze orzecznicy ZUS, jak i komisje lekarskie Zakładu przy orzekaniu o niezdolności do pracy nie kierują się swobodną oceną, lecz stosują obowiązujące przepisy prawa.

Od decyzji organu rentowego przysługuje ubezpieczonemu odwołanie, w terminie i według zasad określonych w przepisach kodeksu postępowania cywilnego.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że stwierdzenie niezdolności do pracy nie jest jedynym warunkiem skutkującym nabyciem prawa do świadczeń rentowych z ubezpieczenia społecznego. Zgodnie z art. 57 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Fundu-

szu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- jest niezdolny do pracy,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Jeżeli chodzi o kwestię przeprowadzenia reformy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie informuję, że została ona przeprowadzona w 1999 r. – na mocy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 z późn.zm).

Reforma systemu ubezpieczeń społecznych – powierzając Zakładowi szereg nowych zadań – zmusiła do przeprowadzenia jego restrukturyzacji, uporządkowania jego organów i ścisłego zdyscyplinowania wydatków związanych z działalnością Zakładu. Zmiany te podejmowane były w przeświadczeniu, że przyniosą one wymierne korzyści milionom ubezpieczonym.

Co roku Najwyższa Izba Kontroli przeprowadza kontrolę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Kolejne raporty nie wskazują na poważne uchybienia w pracy Zakładu.

Biorąc powyższe pod uwagę, nie widzę potrzeby nowelizacji ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zakresie zmian organizacyjnych Zakładu.

Jeżeli zaś chodzi Panu o reformę ubezpieczeń społecznych w zakresie dochodów tych ubezpieczeń, to pragnę Pana uprzejmie poinformować, że składek pobieranych od ubezpieczonych i pracodawców nie starcza na wypłaty świadczeń określonych ustawowo. Cały czas rośnie też udział dotacji budżetu do wypłat emerytur i rent. W roku 1999 było to niespełna 12%, a w 2002 r. – prawie 30%. W bieżącym roku Zakład otrzyma z budżetu prawie 30 mld zł. Trzeba przy tym pamiętać, że rosnące dotacje to w konsekwencji wyższe podatki.

W ostatnich miesiącach ustawodawca wprowadził cały szereg nowych świadczeń dla emerytów i rencistów, co powiększy deficyt Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, może nawet o 5 mld zł, jeżeli zostaną przyjęte senackie poprawki do ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (druk senackie nr 1013 i 1013-A).

Oznaczać to może dalszy wzrost składek lub podatków w celu sfinansowania zwiększonego deficytu.

Jeżeli zaś chodzi o Pana pytanie odnośnie do ograniczania wydatków na renty inwalidzkie, uprzejmie informuję, że istotnie – w ostatnich kilku latach wydatki te uległy ograniczeniu. Jest to wynik wprowadzenia ustawy z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i o ubezpieczeniu społecznym (Dz.U. Nr 100, poz. 461). Poprzednio inwalidztwo było jedną z przesłanek warunkujących prawo do renty. Znowelizowane przepisy zrezygnowały z pojęcia inwalidztwa, zastępując je pojęciem niezdolności do pracy. Nowe rozwiązanie realizuje ideę, zgodnie z którą orzeczenie niezdolności do

pracy nastąpić powinno dopiero wówczas, gdy nie ma możliwości odzyskania zdolności do pracy w drodze przekwalifikowania ani dzięki rehabilitacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Zenona Tymy**

**w sprawie niegospodarności Skarbu Państwa
związanej z przekazaniem akcji Daewoo FSO
Motor SA na rzecz koncernu AwtoZAZ (10349)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Zenona Tymy z dnia 27 czerwca 2005 roku, dotyczącą sprzedaży należących do Skarbu Państwa 19,90% akcji Fabryki Samochodów Osobowych SA z siedzibą w Warszawie, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

1. Jaki interes Skarb Państwa ma w tym, aby chronić koreański koncern, który ma w spółce nadal 78% udziałów?

W procesie restrukturyzacji Fabryki Samochodów Osobowych SA z siedzibą w Warszawie („FSO SA”, „Spółka”) wszystkie decyzje Ministra Skarbu Państwa miały na celu wyłącznie interes Spółki i jej załogi, co znalazło potwierdzenie w obiektywnej opinii Prokuratury Okręgowej w Warszawie odmawiającej wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązku lub przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy (pracowników Ministerstwa Skarbu Państwa). Wobec bardzo ogólnie sformułowanego pytania Pana Posła nie można zidentyfikować działań, które w jego opinii miałyby zmierzać ku ochronie Daewoo Motor Co Ltd.

2. Dlaczego Skarb Państwa lekką ręką pozbywa się majątku?

Zgodna na inny niż publiczny tryb zbycia AvtoZAZ należących do Skarbu Państwa akcji FSO SA wyrażona została przez Radę Ministrów, na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, w dniu 9 listopada 2004 r. Jednocześnie protokół ustaleń posiedzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. zawierał zapis o przyjęciu przez RM do wiadomości informacji, że „cena zbycia akcji zostanie ustalona w oparciu o negocjacje między Skarbem Państwa a Closed Joint – Stock Company with Foreign Investment „Zaporizhia Automobile Building Plant”. Podstawą negocjacji będzie wycena akcji sporządzona przez FSO SA według stanu sprzed wykupu wierzytelności FSO SA od banków przez

spółki Grupy Kapitałowej spółki Open Joint – Stock Company „Ukrainian Automobile Corporation”.

W związku z powyższym zarząd Spółki zawarł z KPMG Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie umowę, na podstawie której opracowane zostało oszacowanie wartości akcji FSO SA. W celu dokonania szczegółowej weryfikacji przygotowanej przez KPMG Sp. z o.o. wyceny wartości Spółki Ministerstwo Skarbu Państwa zawarło z PwC Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie umowę, na podstawie której w dniu 30 marca br. PwC Polska Sp. z o.o. przedstawił raport końcowy z weryfikacji oszacowania wartości FSO SA, potwierdzający wyniki wyceny sporządzonej przez KPMG Sp. z o.o.

Negocjacje cenowe z ukraińskim inwestorem przeprowadzone zostały w oparciu o wyżej opisane oszacowanie wartości FSO SA, a wynegocjowana za 19,90% akcji należących do Skarbu Państwa cena znajduje pełne uzasadnienie w wynikach ww. oszacowania.

Jednocześnie pragnę przedstawić Panu Posłowi podstawowe informacje dotyczące FSO SA oraz procesu negocjacji z AvtoZAZ.

FSO SA od chwili upadłości koncernu Daewoo w Korei znajduje się w krytycznej sytuacji. Olbrzymie zadłużenie Spółki oraz brak zbytu produktów na rynku wewnętrznym stanowią zagrożenie dla jej dalszej działalności, prowadzonej obecnie w ograniczonych rozmiarach. W Spółce od kilku lat wdrażany jest program restrukturyzacji, którego elementem jest wprowadzenie nowego inwestora strategicznego.

W 2004 r. FSO SA przeprowadziła proces poszukiwania inwestora strategicznego. W ww. procesie priorytetowe było pozyskanie inwestora, który zapewniłby Spółce możliwość prowadzenia działalności produkcyjnej, nowe wyroby i technologie, dostarczyłby finansowanie niezbędne dla ich wprowadzenia oraz zapewniłby obsługę zobowiązań Spółki. Jedynym podmiotem, który w wyniku ww. działań przedstawił ofertę zakup należących do Skarbu Państwa akcji FSO SA, była spółka Closed Joint – Stock Company with Foreign Investment „Zaporizhia Automobile Building Plant” z siedzibą w Zaporozżu, Ukraina („AvtoZAZ”).

AvtoZAZ jest kluczowym klientem Spółki, zapewniającym jej finansowanie produkcji samochodów poprzez system przedpłat umożliwiający zakup części i komponentów u dostawców. Obecnie sprzedaż samochodów do AvtoZAZ to ok. 90% sprzedaży samochodów przez FSO SA.

Ministerstwo Skarbu Państwa stoi na stanowisku, że podpisana z inwestorem ukraińskim w dniu 30 czerwca br. umowa sprzedaży 19,90% akcji FSO SA daje Spółce szansę zapewnienia możliwości kontynuacji jej działalności i uchronienia przed upadłością. Pragnę zapewnić, że celem MSP było wynegocjowanie takich zapisów umowy sprzedaży należących do Skarbu Państwa akcji FSO SA, które uwzględniały zarówno interes samej Spółki i zatrudnionych w niej pracowników poprzez zapewnienie jej możliwości dalszego działania i rozwoju, jak też interes Skarbu Państwa.

Działania Ministra Skarbu Państwa były szeroko omawiane na forum powołanego przez Premiera RP

Zespołu ds. Restrukturyzacji Polskich Spółek Motoryzacyjnych Daewoo, któremu przewodniczy Pan Jacek Piechota – Minister Gospodarki i Pracy, a w którego skład wchodzi m.in. przedstawiciele Ministerstwa Finansów oraz Urzędu Konkurencji i Konsumentów. Ww. Zespół w stanowisku z dnia 27 czerwca br. pozytywnie zaopiniował projekt umowy sprzedaży akcji FSO SA.

Jestem głęboko przekonany, że w przypadku realizacji transakcji (umowa sprzedaży akcji ma charakter warunkowy), realizacja przez AvtoZAZ planowanych inwestycji pozwoli na zapewnienie Spółce możliwości funkcjonowania i rozwoju, a także utrzymanie istniejących miejsc pracy; a dzięki zapewnieniu możliwości realizacji przez Spółkę zawartych umów i udzielaniu nowych zleceń przyniesie pozytywne efekty także jej kooperantom.

3. Jaki los czeka zakład w Nysie, skoro nie jest ujęty w umowie z ukraińskim koncernem AvtoZAZ, który kapitałowo jest połączony z koreańskimi koncernami?

Spółka NYSA-Motor Sp. z o.o. jest w trakcie procesu upadłości. Osobą kompetentną do udzielania szczegółowej odpowiedzi na temat dalszych jej losów jest syndyk Spółki, działający pod nadzorem sędziego komisarza.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje zostaną uznane za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej

w sprawie programu restrukturyzacji polegającej
na likwidacji 12 regionalnych jednostek
organizacyjnych PKN Orlen SA (10350)

W związku z pismem z dnia 30 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10350/05, przedkładam Panu Marszałkowi następującą odpowiedź na interpelację Pani Poseł Marii Zbyrowskiej z dnia 13 czerwca 2005 r. w sprawie restrukturyzacji struktur regionalnych PKN Orlen S.A.

Regionalne Jednostki Organizacyjne PKN Orlen S.A., posiadające status „pracodawcy” w rozumieniu art. 3 Kodeksu Pracy, zostały powołane w związku z połączeniem Petrochemii Płock S.A. i Centrali Produktów Naftowych S.A., w wykonaniu zawartego ze Związkami Zawodowymi Porozumienia z dnia 24 czerw-

ca 1999 r., w sprawie uregulowania sytuacji prawnej pracowników CPN S.A. w związku z procesem tworzenia Polskiego Koncernu Naftowego S.A.

Potrzeba przeprowadzenia reorganizacji PKN Orlen S.A. nie jest kwestionowana. W ocenie Ministerstwa Skarbu Państwa w Spółce niezbędne jest szybkie dokonanie zmian, celem dostosowania struktury organizacyjnej Koncernu do wymogów otwartego rynku, ponieważ Spółka traci udział w rynku detalicznym, charakteryzującym się silną konkurencją oraz otwartością na napływ nowego kapitału. PKN Orlen S.A. nie stanowi jednolitej struktury organizacyjnej. W Spółce nadal funkcjonują struktury z okresu połączenia Petrochemii Płock S.A. i CPN S.A. Opracowany przez Zarząd Program reorganizacji struktur terenowych PKN Orlen S.A. uzyskał akceptację Rady Nadzorczej Spółki. Spółka notuje pozytywne wyniki finansowe i obecna koniunktura na rynku paliw uzasadnia uzgodnienie Programu oraz szybkie jego przeprowadzenie.

Na podstawie otrzymanych dotychczas informacji od Zarządu Spółki w sprawie prowadzonej przez Zarząd reorganizacji Pionu Sprzedaży Detalicznej w PKN Orlen S.A. i obsługujących go komórek wsparcia w regionach uprzejmie informuję, iż w programie restrukturyzacji przyjęto, że wdrożenie nowej struktury regionalnej odbędzie się przy założeniu możliwie pełnego włączenia pracowników zatrudnionych w obecnych strukturach regionalnych. Proces restrukturyzacji będzie wspierany przez pakiety osłonowe: 1) Pakiet relokacyjny, 2) Program dobrowolnych odejść, 3) Pakiet szkoleniowy, 4) Pakiet aktywizacji zawodowej.

W informacji przekazanej Ministrowi Skarbu Państwa w piśmie z dnia 5 maja 2005 r. znak: GD/60/2005 Prezes Zarządu PKN Orlen S.A., potwierdził m.in., że „Program restrukturyzacji przewiduje zmniejszenie zatrudnienia o około 320 etatów. Rzeczywista liczba miejsc pracy objęta procesem restrukturyzacji dotyczy 466 stanowisk, przy czym z liczby tej 149 etatów zostało przesuniętych do Centrów Biznesowych i Centrali Spółki, na które będą prowadzone procesy rekrutacyjne, przede wszystkim z wewnętrznego rynku pracy oraz w ramach Grupy Kapitałowej. Mając na uwadze ochronę interesu pracowników, program restrukturyzacji został przygotowany w taki sposób, aby każdy zainteresowany miał możliwość aplikowania na stanowiska w nowej strukturze organizacyjnej. Ewentualna rekrutacja zewnętrzna do nowych struktur organizacyjnych będzie przeprowadzona jedynie w sytuacjach wyjątkowych, zawsze przy udziale przedstawicieli załogi. Dla pracowników objętych redukcją zatrudnienia przewidziano znaczące odprawy pieniężne i propozycje rozpoczęcia nowych aktywności, w tym również z wykorzystaniem majątku Koncernu. Jednocześnie Zarząd podjął intensywne działania skierowane na pozyskanie nowych miejsc pracy w ramach Grupy Kapitałowej oraz na rynku zewnętrznym”.

W informacji z dnia 27 czerwca br. Zarząd Spółki poinformował, iż „(...) kluczowym elementem procesu wdrożenia nowych struktur w PKN Orlen S.A. jest olbrzymie zainteresowanie Programem Dobrowolnych

Odejść, w założeniu mającym minimalizować społeczne skutki procesu restrukturyzacji. Deklarację skorzystania z Programu złożyło ok. 670 pracowników. Oznacza to, iż nie zachodzi w praktyce potrzeba jednostronnego wypowiedzania umów o pracę w związku z procesem restrukturyzacji. (...) Proces doboru kadr do nowych struktur prowadzony był wyłącznie spośród dotychczasowych pracowników Regionalnych Jednostek Organizacyjnych z wykorzystaniem uznanych i nowoczesnych metod oceny i selekcji pracowników”.

Przedkładając powyższe informacje i wyjaśnienia, chciałbym jednocześnie zaznaczyć, że zobowiązania Ministra Skarbu Państwa wynikające ze złożonych oświadczeń do powołanego na wstępie Porozumienia z dnia 24 czerwca 1999 r., wygasły i przestały obowiązywać z uwagi na ich całkowite wykonanie. Mając powyższe na uwadze, informowałem Zarząd Spółki o możliwości poparcia inicjatywy Zarządu PKN Orlen S.A. w sprawie dokonania niezbędnych zmian Statutu Spółki stanowiących o funkcjonowaniu w strukturze Spółki Rejonowych Jednostek Organizacyjnych, posiadających status „pracodawcy” w rozumieniu art. 3 Kodeksu pracy, jeżeli proponowane rozwiązania w zakresie restrukturyzacji będą uzasadnione ważnym interesem Spółki i nie będą stały w sprzeczności z interesem pracowników.

Pozytywna ocena sytuacji Spółki oraz potrzeby reorganizacji jej struktur terenowych została wyrażona przez akcjonariuszy PKN Orlen S.A. w trakcie głosowania zmiany Statutu Spółki, polegającej na wykreśleniu § 2 ust. 5, który stanowił o funkcjonowaniu w jej strukturach Rejonowych Jednostek Organizacyjnych. Uchwała obradującego w dniu 29.06.2005 r. Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia PKN Orlen S.A. w tej sprawie została powzięta większością 98,6% głosów oddanych.

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie nowego rozporządzenia,
które zobowiązuje pracodawców niemieckich
zatrudniających Polaków do załatwienia
formalności rejestracyjnych w Polsce (10351)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na Pana pismo z dnia 30.06.2005r., znak: SPS-0202-10351/05, przesyłające interpelację Poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie nowego rozporządzenia, które zobowiązuje

pracodawców niemieckich zatrudniających Polaków do załatwiania formalności rejestracyjnych w Polsce, uprzejmie wyjaśniam:

Od dnia wejścia Polski do UE uległa zmianie sytuacja prawna w zakresie zabezpieczenia społecznego. Do polskich pracowników zatrudnionych w innych państwach członkowskich, w tym w Niemczech (pracowników migrujących), mają zastosowanie nie tylko polskie przepisy ubezpieczeniowe, ale przede wszystkim przepisy wspólnotowe w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, tj. Rozporządzenie Rady EWG nr 1408/71. Postanowienia tego Rozporządzenia muszą być realizowane zarówno przez Polskę, jak i wszystkie pozostałe państwa członkowskie. Rozporządzenie to w części dotyczącej właściwego ustawodawstwa jest zbiorem norm kolizyjnych, które m.in. rozstrzygają, w którym państwie członkowskim pracownik migrujący podlega ubezpieczeniu społecznemu, czyli do systemu którego państwa powinny być odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne i z którego systemu przysługują wszystkie świadczenia.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 Rozporządzenia 1408/71 podstawową zasadą jest zasada podlegania ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego. Ustawodawstwem tym – na mocy art. 13 ust. 2 pkt a) Rozporządzenia 1408/71 – jest ustawodawstwo państwa miejsca wykonywania zatrudnienia, a w przypadku dwóch zatrudnień wykonywanych w różnych państwach – ustawodawstwo państwa miejsca zamieszkania (art. 14.2.b)i) Rozporządzenia 1408/71).

Powyższe przepisy wspólnotowe oznaczają w praktyce, że od dnia 1 maja 2004r. uległa zmianie sytuacja prawna niektórych osób zamieszkałych w Polsce, a podejmujących pracę (w tym pracę sezonową) w innym państwie członkowskim. Dotyczy to tych osób, które w Polsce z tytułu swej aktywności zawodowej podlegają ubezpieczeniom społecznym i w czasie swego urlopu wypoczynkowego (ferii, wakacji) podejmują pracę sezonową za granicą. Osoby te – zgodnie z art. 14.2.b)i) Rozporządzenia 1408/71 – podlegają wyłącznie polskim przepisom ubezpieczeniowym i składki na ubezpieczenia społeczne również z tytułu pracy sezonowej, wykonywanej np. w Niemczech, powinny być odprowadzane do polskiego systemu ubezpieczeniowego, tj. do ZUS. Niemiecki pracodawca jest zobowiązany zgłosić pracownika sezonowego do polskiego ubezpieczenia oraz opłacać i rozliczać należne składki ubezpieczeniowe, zgodnie z przepisami obowiązującymi w Polsce.

Osoby nieaktywne zawodowo (np. bezrobotni, studenci, uczniowie, emeryci, renciści) podejmujący sezonowe zatrudnienie w innych państwach członkowskich, zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt a) Rozporządzenia 1408/71 – podlegają przepisom ubezpieczeniowym państwa miejsca wykonywania zatrudnienia. W przypadku podjęcia pracy sezonowej w Niemczech podlegają zatem ustawodawstwu niemieckiemu. Wejście w życie przepisów wspólnotowych nie zmieniło ich do-

tychczasowej sytuacji w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Pracodawcy niemieccy – mimo istnienia takiego obowiązku – nie realizowali przepisów wspólnotowych w zakresie zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników sezonowych z Polski. W celu rozwiązania tego problemu Strona niemiecka zaproponowała zawarcie dwustronnego porozumienia na mocy art. 17 Rozporządzenia 1408/71. Celem porozumienia miało być uzgodnienie odstąpienia od stosowania wyżej wymienionych zasad wspólnotowych w okresie od 1 maja 2004 r. do 30 czerwca 2005 r.

Strona polska świadoma faktu, że realizacja wyżej wspomnianych przepisów wspólnotowych za okres wsteczny byłaby w praktyce trudno wykonalna, z uwagi na:

- brak identyfikacji grupy osób, której problem dotyczy,

- konieczność wstecznego ściągania składek (od niemieckich pracodawców i polskich pracowników),

- konieczność sprawdzania każdego indywidualnego przypadku i rozliczenia kosztów świadczeń już udzielonych przez niemieckie instytucje ubezpieczeniowe,

- konieczność poniesienia niewspółmiernie wysokich nakładów pracy administracji,

- wystąpienie znacznych dolegliwości po stronie zainteresowanych pracowników sezonowych i ich pracodawców,

uznała, iż zawarcie takiego porozumienia jest wskazane i korzystne dla zainteresowanych osób.

Wobec powyższego w dniu 15.06.2005r. instytucje łącznikowe wyznaczone do zawierania tego typu porozumień, tj. po Stronie polskiej - Centrala Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ZUS), po Stronie niemieckiej - Deutsche Verindugsstelle Krankenversicherung - Ausland (DVKA) zawarły polsko-niemieckie Porozumienie, zgodnie z którym:

3. Uznano, że wobec polskich pracowników sezonowych zatrudnionych w tzw. nieznacznym wymiarze (do dwóch miesięcy lub 50 dni roboczych w roku) w Niemczech, które pracowały sezonowo po dniu 30.04.2004 r. lub podejmą pracę najpóźniej do 30.06.2005 r., stosuje się zasady sprzed wejścia Polski do UE, tj.

- do pracy wykonywanej w Niemczech – ustawodawstwo niemieckie,

- do działalności zarobkowej w Polsce – ustawodawstwo polskie.

4. Potwierdzono, że wobec polskich pracowników sezonowych zatrudnionych w tzw. nieznacznym wymiarze w Niemczech, które podejmą pracę po dniu 30.06.2005 r., zastosowanie mają przepisy wspólnotowe, tj.:

- zasada stosowania tylko jednego ustawodawstwa,

- zasada stosowania ustawodawstwa miejsca wykonywania pracy,

- w przypadku pracy najemnej wykonywanej równocześnie w dwóch państwach stosowanie ustawodawstwa miejsca zamieszkania.

Powyższe ustalenia oznaczają, że od dnia 1 lipca 2005 r. wyłącznie ustawodawstwu:

— polskiemu – podlegają osoby pracujące sezonowo w Niemczech podczas urlopu wypoczynkowego, wakacji – czy ferii (zbieg dwóch zatrudnień – pracownik w Polsce i pracownik w Niemczech). W tym przypadku oddział ZUS właściwy dla miejsca zamieszkania pracownika wystawi mu formularz E 101, o ile pracownik dostarczy kopię umowy o pracę z niemieckim pracodawcą i poświadczenie od polskiego pracodawcy, na jaki okres udzielił mu urlopu wypoczynkowego.

— niemieckiemu – podlegają osoby bezrobotne przebywające na urlopie bezpłatnym, studenci, uczniowie, gospodynie domowe, emeryci, renciści.

Strony nie uzyskały zgodności co do stosowania norm kolizyjnych Rozporządzenia 1408/71 do osób prowadzących działalność na własny rachunek, w tym rolników w Polsce i podejmujących pracę sezonową w Niemczech. Co do tej grupy osób między polskimi i niemieckimi instytucjami ubezpieczeniowymi powstały rozbieżności:

— czy osoby te podlegają ubezpieczeniom w Polsce – zgodnie z zasadą zawartą w art. 14a.1.a) Rozporządzenia 1408/71,

— czy też w Niemczech – jako państwie miejsca wykonywania zatrudnienia (art. 13.2.a) lub art. 14c(a) Rozporządzenia 1408/71).

Wobec tego ustalono, że właściwe władze zwrócić się o opinię w tej sprawie do Komisji Administracyjnej ds. Zabezpieczenia Społecznego, której najbliższe posiedzenie planowane jest na październik tego roku. Do czasu uzyskania opinii Komisji i przyjęcia wspólnego stanowiska obu Stron stosowane będzie rozwiązanie przejściowe, polegające na tym, że jeżeli pracownik sezonowy nie przedstawi formularza E 101 wydanego przez ZUS, będzie do niego stosowane ustawodawstwo niemieckie. W praktyce oznacza to, że w czasie pracy sezonowej w Niemczech niemiecki pracodawca nie będzie zobowiązany do przekazywania składek ubezpieczeniowych do ZUS.

Biorąc pod uwagę powyższe informacje, należy zauważyć, że Ministerstwo nie dokonało żadnych zmian w zakresie zasad zatrudniania osób zamieszkałych w Polsce, podejmujących zatrudnienie w Niemczech. Zawarte Porozumienie dotyczy kwestii ubezpieczeń społecznych (nie zasad zatrudniania) i poza usankcjonowaniem nieprawidłowości występujących w okresie zamkniętym od dnia 1 maja 2004 r. do 30 czerwca 2005 r. nie wprowadza żadnych nowych regulacji, które nie wynikałyby już z przepisów obowiązującego w Polsce od dnia 1 maja 2004 r. Rozporządzenia 1408/71.

Obowiązku odprowadzania do polskiego systemu ubezpieczeniowego składek od pracy wykonywanej w Niemczech nie można traktować jako utrudniania Polakom podejmowania zatrudnienia w Niemczech. Obowiązek ten to realizacja przepisów wspólnotowych obowiązujących wszystkie państwa członkowskie UE/EOG.

Obowiązek odprowadzania przez niemieckich pracodawców składek ubezpieczeniowych do ZUS wynika z art. 14.2.b)i) Rozporządzenia 1408/71, zgodnie

z którym osoby zamieszkałe w Polsce, a podejmujące pracę (w tym pracę sezonową) w innym państwie członkowskim, podlegają przepisom ubezpieczeniowym państwa miejsca zamieszkania. W takim przypadku składki na ubezpieczenia społeczne, również z tytułu pracy sezonowej wykonywanej w Niemczech, powinny być odprowadzane do polskiego systemu ubezpieczeniowego, tj. do ZUS.

Powyższa regulacja dotyczy więc tylko jednej grupy osób spośród wszystkich zatrudnianych w Niemczech. Dotyczy ona wyłącznie osób, które pracują w Polsce i w czasie płatnego urlopu wypoczynkowego (wakacji, ferii) dodatkowo podejmują pracę w Niemczech jako pracownicy sezonowi. Niewątpliwie ta grupa osób może być postrzegana przez pracodawców niemieckich jako mniej atrakcyjna. Jednakże należy pamiętać, że:

— nie może być to powodem łamania przepisów wspólnotowych w zakresie zabezpieczenia społecznego,

— może to spowodować większe zainteresowanie pracodawców niemieckich zatrudnianiem osób bezrobotnych z Polski.

W celu ułatwienia pracodawcom niemieckim dopełnienia formalności związanych z opłacaniem składek do polskiego systemu ubezpieczeniowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazał Stronie niemieckiej niezbędne informacje oraz wzory prawidłowo wypełnionych formularzy wymaganych do zgłoszenia pracownika do ubezpieczenia społecznego w Polsce i odprowadzania za niego składek ubezpieczeniowych. Informacje te mają być rozpowszechniane przez niemiecką instytucję ubezpieczeniową wśród niemieckich pracodawców. Dopełnienie wszelkich formalności nie wymaga od pracodawcy niemieckiego jego osobistego stawiennictwa w urzędzie. Formalności można dokonać za pośrednictwem poczty. Oczywiście może się zdarzyć, że pojawią się jakieś trudności związane z ich dopełnieniem, jednakże w takim przypadku pracodawca niemiecki może skorzystać z usług wyspecjalizowanych podmiotów, np. biura rachunkowego, które dokona za niego niezbędnych formalności.

Należy zauważyć, że pracodawca niemiecki, chcąc zgłosić pracownika do polskiego ubezpieczenia i rozliczać za niego co miesiąc składki ubezpieczeniowe, może, tak jak pracodawca polski, skorzystać z formularzy papierowych lub też elektronicznego programu „Płatnik” funkcjonującego przy użyciu internetu.

Kwestia możliwości uzyskania numeru NIP za pośrednictwem internetu nie należy do właściwości Ministerstwa Polityki Społecznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie przesunięcia terminu wejścia
PGNiG SA na giełdę papierów wartościowych (10353)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pani Marii Zbyrowskiej, Poseł na Sejm RP, która wpłynęła do Ministerstwa Skarbu Państwa w dniu 01.07.2005 r., dotyczącej przesunięcia terminu emisji akcji PGNiG S.A. poprzez podwyższenie kapitału zakładowego Spółki w ramach przeprowadzenia publicznej oferty tych akcji i ich wprowadzenia do obrotu, pragnę przedstawić informację w ww. sprawie:

Od momentu przyjęcia przez Radę Ministrów w dniu 05.10.2004 r. Programu restrukturyzacji i prywatyzacji PGNiG S.A. prowadzone były w Spółce pod nadzorem MSP nieprzerwane prace poparte dużym zaangażowaniem, mające na celu pełną i terminową realizację postanowień ww. dokumentu. Program zakłada między innymi przygotowanie w terminie do końca I półrocza 2005 r. emisji akcji poprzez podwyższenie kapitału zakładowego Spółki PGNiG S.A. w ramach przeprowadzenia publicznej oferty tych akcji i ich wprowadzenia do obrotu na Warszawskiej Giełdzie Papierów Wartościowych.

W wyniku realizowanych działań Walne Zgromadzenie PGNiG S.A. w dniu 30.03.2005 r. podjęło uchwały m.in. w sprawie podwyższenia kapitału zakładowego poprzez emisję 900000000 akcji o wartości nominalnej 1 zł każda oraz wprowadzenia akcji Spółki do obrotu publicznego.

W dniu 31.03.2005 r. został złożony w Komisji Papierów Wartościowych i Giełd prospekt emisyjny akcji PGNiG S.A. Przed złożeniem prospektu w Komisji Minister Skarbu Państwa przedstawił do wiadomości Radzie Ministrów szczegóły dotyczące realizacji zapisów Programu w informacji z dnia 25.03.2005 r. W dniu 24.05.2005 r. KPWG podjęła decyzję o dopuszczeniu akcji PGNiG S.A. do publicznego obrotu.

Należy pamiętać, iż warunkiem realizacji części prywatyzacyjnej Programu było uprzednie przeprowadzenie szeregu ściśle określonych prac restrukturyzacyjnych mających na celu takie zorganizowanie rynku gazu w Polsce, które pozwoli polskim podmiotom działającym w sektorze prowadzić efektywną ekonomicznie działalność stanowiącą mocną podstawę dla bezpieczeństwa energetycznego kraju po pełnym wejściu w życie zasady TPA.

Na szczególną uwagę zasługuje fakt, iż w dniu 07.07.2005 r. dobiegł końca proces realizacji Programu rządowego w zakresie wydzielenia ze struktur PGNiG S.A. działalności przesyłowej. W ramach realizacji tego procesu w dniu 28.04.2005 r. PGNiG S.A., w drodze darowizny, przekazała Skarbowi Państwa 100% udziałów w Spółce PGNiG-Przesył Sp. z o.o. (Spółka ta została wcześniej tj. w dniu 16.04.2004 r. wyodrębniona w ramach struktury Grupy Kapitałowej PGNiG

w celu wykonywania funkcji operatora systemu przesyłowego). W dniu 01.07.2005 r. decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM Sp. z o.o. został wyznaczony operatorem systemu przesyłowego gazu (jednocześnie zmianie uległa dotychczasowa nazwa Spółki na nową, odzwierciedlającą charakter prowadzonej działalności).

Minister Skarbu Państwa, działając jako Walne Zgromadzenie PGNiG S.A., w dniu 01.07.2005r. dokonał podwyższenia kapitału zakładowego OGP GAZ-SYSTEM Sp. z o.o. o kwotę 500 mln złotych. W dniu 06.07.2005 r. PGNiG S.A. i Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM Sp. z o.o. zawarły umowę leasingu składników systemu przesyłowego, która po uzyskaniu stosownych zgód korporacyjnych weszła w życie w dniu następnym. W wyniku realizacji całego procesu GAZ-SYSTEM Sp. z o.o. pełniący funkcję operatora systemu przesyłowego gazu jest aktualnie podmiotem o kapitale zakładowym 537920000 zł i zatrudnieniu na poziomie około 2500 osób.

Minister Skarbu Państwa ma ciągle świadomość, że proces prywatyzacji PGNiG S.A. ma szczególne znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego kraju, które zgodnie z rządowym programem obok wydzielenia operatora systemu przesyłowego i zapewnienia mu niezależności niezbędnej dla prowadzenia przez niego transparentnej i obiektywnej działalności jest najistotniejszym zadaniem postawionym zarówno przed organami państwa, jak i PGNiG S.A. Podwyższenie kapitału zakładowego PGNiG S.A. poprzez nową emisję akcji pozostaje obecnie jednym z istotnych źródeł pozyskania długoterminowego kapitału, który umożliwi Spółce realizację programu inwestycyjnego służącego poprawie bezpieczeństwa energetycznego. Jednakże nie bez znaczenia dla prowadzonej prywatyzacji Spółki jest aktualna sytuacja na rynku kapitałowym w Polsce, a także wpływ i akceptacja środowisk politycznych na przeprowadzenie procesu.

Pragnę podkreślić, że pomimo dużego zaangażowania poszczególne etapy realizacji rządowego programu (restrukturyzacja i prywatyzacja) przebiegały z trudnościami m.in. z uwagi na fakt, iż szereg zadań prowadzonych było po raz pierwszy w Polsce na tak dużą skalę, co wymagało przeprowadzenia szeregu dodatkowych analiz oraz konsultacji. Powyższe nie pozostało bez wpływu na dotrzymanie określonych w Programie napiętych terminów, a także na wyznaczenie optymalnego terminu oferty publicznej akcji PGNiG S.A.

W świetle powyższego dla osiągnięcia pełnych korzyści wynikających z upublicznienia Spółki celowe było przesunięcie w czasie emisji akcji. Przemawiały za tym następujące argumenty:

1) Program restrukturyzacji i prywatyzacji PGNiG S.A. przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 5.10.2004 r. zakłada, że w terminie do końca I półrocza 2005 r. Minister Skarbu Państwa oraz Zarząd PGNiG S.A. przygotowują emisję akcji – akcje Spółki zostały dopuszczone do publicznego obrotu, tak więc Program został zrealizowany w tym zakresie;

2) przesunięcie oferty pozwoli ocenić efekty przeprowadzonej restrukturyzacji związanej z wydzielaniem Operatora Systemu Przesyłowego;

3) pełne uporządkowanie realizowanych procesów restrukturyzacyjnych pozwoli inwestorom na bardziej świadome i z większym poczuciem bezpieczeństwa podjęcie decyzji o zaangażowaniu posiadanych kapitałów w PGNiG S.A., co daje szansę na pełne zapotrzebowanie na zaoferowane akcje Spółki;

4) koszty związane z przygotowaniem oferty nie będą powielone, gdyż Prospekt będzie nadal ważny – zgodnie z decyzją Komisji Papierów Wartościowych i Giełd do 31.12. 2005 r.;

5) Minister Skarbu Państwa, działając jako Walne Zgromadzenie, zachowałby większą elastyczność w podjęciu decyzji o najkorzystniejszym terminie emisji na podstawie oceny koniunktury na rynku kapitałowym;

6) dodatkowy czas wynikający z przesunięcia terminu oferty zostanie wykorzystany do przeprowadzenia dodatkowego procesu informacyjnego.

W tym miejscu pragnę jeszcze raz podkreślić, że nie zachodzi tutaj ryzyko rezygnacji z procesu prywatyzacji, a jedynie przesunięcie jej w czasie.

Należy pamiętać, że podejmując określone decyzje, w tym decyzję o terminie oferty akcji PGNiG S.A. Minister Skarbu Państwa musi poruszać się w dopuszczalnych prawem granicach, a także uwzględniać aktualne warunki i trendy gospodarcze zarówno w kraju, jak i za granicą oraz brać pod uwagę opinie i głosy przedstawicieli rządu, a także Sejmu i Senatu RP. W chwili obecnej trwa analiza wszystkich ww. przesłanek pod kątem wyboru najlepszego terminu do uruchomienia publicznej oferty sprzedaży akcji Spółki, uwzględniającego zarówno maksymalizację korzyści dla PGNiG S.A., jak i Skarbu Państwa, w tym bezpieczeństwo i efektywność ekonomiczną procesu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Speczik

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Anny Sobeckiej**

**w sprawie sytuacji chorych
na stwardnienie rozsiane w Polsce (10354)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Posła na Sejm RP Pani Anny Sobeckiej, przekazaną przy piśmie z dnia 30 czerwca 2005 r., znak SPS-0202-10354/05, w sprawie sytuacji chorych na stwardnienie rozsiane, uprzejmie informuję: Projekt „Pilotażowego programu leczenia stwardnienia rozsianego interferonem beta i glatiramerem” przedło-

żony został w Ministerstwie Zdrowia w 2003 r. przez Katedrę i Klinikę Neurologii AM w Łodzi.

Koncepcja programu została poddana analizie i ocenie niezależnych specjalistów z zakresu neurologii, Konsultanta Krajowego w tej dziedzinie, a także Departamentu Gospodarki Lekami Narodowego Funduszu Zdrowia. Z analizy dokonanej przez NFZ wynikało, że w kilku kasach chorych leczenie osób ze stwardnieniem rozsianym finansowane było w oparciu o programy lekowe dla określonej liczby pacjentów, w pozostałych – na podstawie indywidualnych decyzji Zarządu. Łącznie do końca I kwartału 2003 r. leczono 652 chorych.

Finansowanie leczenia osób cierpiących na stwardnienie rozsiane preparatami interferonu beta i glatiramerem w roku 2004 oraz 2005 było zadaniem Narodowego Funduszu Zdrowia realizowanym w części dotyczącej świadczeń w zakresie programów terapeutycznych p.n.: „leczenie immunomodulujące chorych na stwardnienie rozsiane”.

Jednocześnie informuję Panią Posel, że w czerwcu br. w siedzibie Ministerstwa Zdrowia odbyło się z inicjatywy Polskiego Towarzystwa Stwardnienia Rozsianego spotkanie poświęcone problemom związanym z leczeniem osób chorych na stwardnienie rozsiane, a także omówieniu projektu programu p.n.: „Narodowy program leczenia chorych ze stwardnieniem rozsianym”, przedłożonego w Ministerstwie Zdrowia w czerwcu br. Wzięli w nim udział przedstawiciele Polskiego Towarzystwa Stwardnienia Rozsianego, Ministerstwa Zdrowia, a także zaproszeni specjaliści z dziedziny neurologii. Ustalono, że projekt programu wymaga korekty polegającej m.in. na:

- uzupełnieniu o dowody naukowe potwierdzające skuteczność terapii lekami immunomodulującymi,
- sporządzeniu harmonogramu działań w ramach realizacji programu,

- uwzględnieniu zadania dotyczącego utworzenia centralnego rejestru osób chorych na stwardnienie rozsiane, a także opracowaniu programu szkoleń w zakresie opieki nad chorym ze stwardnieniem rozsianym.

Mając na uwadze wagę problemu i populację chorych na SM oraz wychodząc naprzeciw potrzebom osób cierpiących na to schorzenie, Ministerstwo Zdrowia planuje podjęcie prac nad wdrożeniem i wypracowaniem koncepcji programu, którego głównym celem byłoby:

- zmniejszenie odsetka osób niepełnosprawnych dotkniętych chorobą, pozwalające na powrót chorych do czynnego życia i pracy zawodowej,

- powstrzymanie postępu choroby, zapobieganie wystąpieniu lub pogłębianiu się inwalidztwa.

Dziękując Pani Posel za zaangażowanie w problemy związane z leczeniem chorych na stwardnienie rozsiane, wyrażam jednocześnie nadzieję, że cele określone w przygotowywanym programie zostaną wkrótce zrealizowane.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji ustawy o pomocy publicznej
i restrukturyzacji publicznych zakładów
opieki zdrowotnej (10355)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pani Poseł Anny Sobeckiej, przesłaną przy piśmie znak: SPS-0202-10355/05 z 30 czerwca 2005 r., w sprawie realizacji ustawy z 15 kwietnia 2005r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 78, poz. 684), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do podniesionej w interpelacji Pani Poseł kwestii dokumentacji, która powinna być dołączona do wniosku o wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego, wykaz materiałów, które powinien przygotować zakład, wskazany jest w art. 21 ww. ustawy. Celem ułatwienia zakładom opieki zdrowotnej przygotowania wymaganej dokumentacji 20 kwietnia br. umieszczono na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia przygotowane wzory dokumentów składanych w procesie restrukturyzacji finansowej oraz schemat przebiegu procesu restrukturyzacji oraz otrzymania pożyczki. Zakład ubiegający się o wszczęcie procesu restrukturyzacji finansowej może wykorzystać wzory do przygotowania niezbędnej dokumentacji. Uruchomiona została także skrzynka internetowa: restrukturyzacja@mz.gov.pl, gdzie mogą być przesyłane w wersji elektronicznej informacje związane z procesem restrukturyzacji finansowej przekazywane przez zakłady opieki zdrowotnej. Na ten adres mogą być także przekazywane uwagi, spostrzeżenia i wątpliwości dotyczące interpretacji ustawy. Tą drogą mogą być także przekazywane pytania dotyczące ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Odpowiedzi są udzielane elektronicznie. Na stronie internetowej umieszczane są również odpowiedzi na najczęściej pojawiające się pytania. Dodatkowo kilkakrotnie przeprowadzano w Ministerstwie Zdrowia szkolenia dla wojewódzkich zespołów konsultacyjno-szkoleniowych, organów założycielskich, a także zakładów opieki zdrowotnej. Szkolenia prowadzone były przez pracowników Ministerstwa Zdrowia, Ministerstwa Skarbu Państwa oraz Banku Gospodarstwa Krajowego. Do udziału w szkoleniach zaproszeni zostali także przedstawiciele Ministerstwa Gospodarki oraz Ministerstwa Finansów. Przedstawiciele wojewódzkich zespołów konsultacyjno-szkoleniowych otrzymali wzory dokumentów. W kwestii przygotowania dokumentacji można także kontaktować się z pracownikami Departamentu Organizacji Ochrony Zdrowia Ministerstwa Zdrowia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do 5 lipca br. wpłynęło do organów restrukturyzacyjnych 126 wnio-

sków o wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego oraz 54 wnioski o przyznanie dotacji.

W kwestii przeznaczenia środków z pożyczki z budżetu państwa uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 35 ust. 4 pkt. 3 lit. a ww. ustawy pożyczka przeznaczona jest w pierwszej kolejności na zaspokojenie należności głównych z tytułu roszczeń pracowników wynikających z art. 4a tzw. ustawy „203”. W razie zaspokojenia tych należności środki z pożyczki mogą być przeznaczone na inne zobowiązania wskazane w ustawie, tj. zobowiązania publicznoprawne z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez pracownika, składki na ubezpieczenie emerytalne oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne, a także na zobowiązania cywilnoprawne objęte ugodą restrukturyzacyjną.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wprowadzania
przez oddziały wojewódzkie NFZ limitów przyjęć
przez lekarzy specjalistów (10356)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej z dnia 3 czerwca 2005 roku, przesłaną pismem Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2005 roku (znak: SPS-0202-10356/05), w sprawie wprowadzenia przez oddziały wojewódzkie NFZ limitów przyjęć przez lekarzy specjalistów, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 20 ust. 1, 2, 5, i 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. Nr 210, poz. 2135), świadczenia opieki zdrowotnej realizowane w szpitalach i świadczenia specjalistyczne w ambulatoryjnej opiece zdrowotnej, w tym w zakresie okulistyki i stomatologii, są udzielane według kolejności zgłoszenia w dniach i godzinach ich udzielania przez świadczeniodawcę, który zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z Narodowym Funduszem Zdrowia. Świadczeniodawca ustala kolejność udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie zgłoszeń świadczeniobiorców. W przypadku zmiany stanu zdrowia świadczeniobiorcy, wskazującej na potrzebę wcześniejszego niż w ustalonym terminie udzielania świadczenia, świadczeniobiorca informuje o tym świadczeniodawcę, który, jeżeli to wynika z kryteriów

medycznych, koryguje odpowiednio termin udzielania świadczenia i informuje niezwłocznie świadczeniobiorcę o nowym terminie. Listę oczekujących prowadzi się w sposób zapewniający poszanowanie zasady sprawiedliwego, równego, niedyskryminującego i przejrzystego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do pytania dotyczącego problemu pacjentów oczekujących kilka miesięcy na wizytę u lekarza specjalisty, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 23 ust. 1, 2 i 7 ww. ustawy świadczeniodawca zobowiązany jest ustawowo do przekazywania co miesiąc oddziałowi wojewódzkiemu Funduszu właściwemu ze względu na miejsce udzielania świadczenia informacji o liczbie oczekujących na udzielenie świadczenia i średnim czasie oczekiwania. Informacje o prowadzonych przez świadczeniodawców listach oczekujących i średnim czasie oczekiwania na udzielenie poszczególnych świadczeń opieki zdrowotnej są publikowane na stronie internetowej oddziału wojewódzkiego Funduszu, właściwego ze względu na miejsce udzielenia świadczenia, oraz aktualizowane co najmniej raz w miesiącu. Z danych przekazanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia dotyczących czasu oczekiwania do lekarza stomatologa i okulisty wynika, iż czas ten jest bardzo zróżnicowany u poszczególnych świadczeniodawców. Narodowy Fundusz Zdrowia zobowiązany jest do udzielania świadczeniobiorcom informacji na temat list oczekujących i średnim czasie oczekiwania, które to zadania realizuje w szczególności poprzez bezpłatną linię telefoniczną. Wobec powyższego informuję, że świadczeniobiorca, zgodnie z art. 29 ww. ustawy, ma prawo wyboru świadczeniodawcy spośród świadczeniodawców posiadających umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, co umożliwia dokonanie wyboru świadczeniodawcy, u którego czas oczekiwania na określone świadczenie opieki zdrowotnej jest najkrótszy.

Odnosząc się do pytania Pani Poseł w sprawie podjęcia przez Ministra Zdrowia działań mających na celu skrócenie kolejek do lekarzy specjalistów, uprzejmie informuję, iż mając na uwadze konieczność zwiększenia przejrzystości procedur związanych z prowadzeniem list oczekujących na świadczenia opieki zdrowotnej, Minister Zdrowia wyda rozporządzenie w sprawie określenia kryteriów medycznych, jakimi winni kierować się świadczeniodawcy umieszczający świadczeniobiorców na listach oczekujących, uwzględniając aktualną wiedzę medyczną. Jednocześnie należy mieć na uwadze fakt, iż Oddziały Wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia zawierają umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej ze świadczeniodawcami na poszczególne zakresy świadczeń. Ilość świadczeń ambulatoryjnych, szpitalnych, a także świadczeń opieki zdrowotnej z innych zakresów wynika z danych historycznych, prognozy wynikającej z danych epidemiologicznych oraz zapisu art. 132 ust. 5 ww. ustawy, w świetle którego wysokość łącznych zobowiązań Funduszu wynikających z za-

wartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym Funduszu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Paweł Sztwiertnia

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie projektu rozporządzenia określającego
kryteria przyjęcia pacjentów do szpitala (10357)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską Pani Anny Sobeckiej z dnia 30 czerwca br. w sprawie wyjaśnień w zakresie propozycji przepisów dla realizacji delegacji art. 20 ust. 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135) proszę o przyjęcie poniższego.

Stosownie do treści art. 20 ust. 11 ww. ustawy Minister Zdrowia upoważniony jest do określenia, w drodze rozporządzenia, kryteriów medycznych, jakimi powinni kierować się świadczeniodawcy, umieszczając świadczeniobiorców na listach oczekujących, uwzględniając aktualną wiedzę medyczną. Zważywszy na specyfikę oraz merytoryczną złożoność przedmiotu regulacji, niezbędne było przeprowadzenie rzetelnej i kompleksowej analizy, jak również poddania projektu wstępnej i możliwie jak najszerszej konsultacji ze środowiskiem medycznym. Zorganizowano cykl konferencji szkoleniowo-warsztatowych dla świadczeniodawców na tematy z zakresu problematyki list oczekujących, w trakcie których projekt rozporządzenia stanowił przedmiot odrębnej dyskusji. Zamiarem było umożliwienie dokonania jego wnikliwej oceny oraz zgłaszania uwag i wszelkich sugestii jeszcze na etapie projektowania legislacji. Następnie przedmiotowy akt wykonawczy przekazano do konsultacji społecznych z terminem zgłaszania uwag do 4 lipca br. Konsultowana wersja dokumentu została również zamieszczona na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia (www.mz.gov.pl). Aktualnie prowadzona jest analiza otrzymanych opinii oraz zgłoszonych uwag.

Projekt zakłada wprowadzenie, w ramach list oczekujących prowadzonych przez świadczeniodawców, kwalifikacji świadczeniobiorców z określeniem pierwszeństwa dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej. Propozycję stanowi przyjęcie rozróżnienia kategorii medycznych „przypadek pilny” oraz „przypadek stabilny”. Kategorie te sformalizowałyby umieszczanie świadczeniobiorców na listach oczekujących. Przy czym na mocy przedmiotowej ustawy spod zakresu regulacji dotyczących list oczekujących wyłączono

świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych. Zgodnie z treścią art. 19 świadczenia te udzielane są niezwłocznie.

Istotne jest wyjaśnienie, iż zaproponowany podział opiera się na sprawdzonych rozwiązaniach funkcjonujących w innych państwach, które znormalizowały w formie wytycznych wybrane aspekty zarządzania listami oczekujących. Należy zauważyć, iż przyjęty w projekcie sposób kwalifikacji nie odbiega od aktualnej praktyki świadczeniodawców w Polsce w tym zakresie. Projekt uwzględnia również zalecenie nr R (99) 21 Komitetu Ministrów dla Państw Członkowskich w sprawie kryteriów zarządzania listami oczekujących i czasem oczekiwania w ochronie zdrowia. Rekomendacje te szczególnie uwagę zwracają na zakres i sposób ustalania kryteriów stosowanych do określenia pierwszeństwa pacjenta w dostępie do opieki zdrowotnej

Pragnę jednocześnie zaznaczyć, iż kryteria medyczne stosowane w celach kwalifikacji świadczeniobiorców to przesłanki medyczne determinowane przez aktualną wiedzę medyczną, doświadczenie i praktykę lekarską, jak również medycynę opartą na dowodach naukowych (evidence base medicine), czyli wynikach badań klinicznych.

Istotne jest uwzględnienie przepisów ww. ustawy, które wdrożyły mechanizmy zapobiegania zachowaniom korupcyjnym, a więc również niwelowania niewłaściwych praktyk lekarzy. W szczególności, stosownie do przepisów art. 23, Narodowy Fundusz Zdrowia został zobligowany do publikowania na swojej stronie internetowej informacji o średnim czasie oczekiwania i liczbie oczekujących, jak również tworzenia centralnego wykazu informacji w powyższym zakresie. Rozwiązania te wdrożono w celu realizacji zasady przejrzystości, czyli nadzoru społecznego nad dostępnością do ww. świadczeń opieki zdrowotnej.

Pragnę jednakże podkreślić, iż na obecnym etapie prac legislacyjnych uwagi zgłoszone w trakcie konsultacji społecznych są wnikliwie analizowane pod względem merytoryczno-prawnym przez komórkę właściwą Ministerstwa.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zwiększenia limitu pacjentów
do koronarografii (10358)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej z dnia 17 czerw-

ca 2005 r., przesłaną pismem Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2005 r. (znak: SPS-0202-10358/05), w sprawie dostępu pacjentów do koronarografii uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Szczegółowe procedury związane z zawieraniem umów na świadczenia opieki zdrowotnej, w tym m.in. w rodzaju koronarografii, przeprowadzane są w oparciu o materiały informacyjne określone w zarządzeniu Nr 5/2004 Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 października 2004 r. w sprawie przyjęcia wzorów umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w 2005 r., zmienionym zarządzeniem Nr 23/2005 Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 22 lutego 2005 r., oraz zarządzeniu Nr 8/2004 Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 października 2005 r. w sprawie przyjęcia „Szczegółowych materiałów informacyjnych o przedmiocie postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: leczenie szpitalne”, z późn. zm.

Odnosząc się do pytania Pani Poseł w sprawie zwiększenia limitów na świadczenia wykonywane w oddziałach kardiologicznych, informuję, iż świadczeniodawcy, składając ofertę na świadczenia opieki zdrowotnej, opierają swoje planowane wykonanie na danych historycznych oraz prognozie wynikającej z danych epidemiologicznych. Oddziały kardiologiczne nie kontraktują zatem świadczeń z zakresu wczesnej diagnostyki inwazyjnej, leczenia metodą koronarografii czy innych procedur, lecz całkowitą liczbę punktów rozliczeniowych i ich wartość, dzięki czemu liczba badań może być korygowana stosownie do potrzeb. Wobec powyższych wyjaśnień informuję, iż do dnia 31 maja 2005 r. Wojewódzki Szpital Zespolony im. L. Rydygiera wykonał świadczenia za kwotę 3 589 750 zł, co stanowi 44,54% wartości umowy na realizację świadczeń w zakresie oddziału kardiologicznego, natomiast Specjalistyczny Szpital Miejski w Toruniu wykonał świadczenia za kwotę 2 338 100 zł, co stanowi 44,46% wartości umowy w tym zakresie. Zatem w odniesieniu do rocznej kwoty, na którą została zawarta umowa, dotychczas zrealizowane świadczenia opieki zdrowotnej nie przekroczyły jej wartości.

Odnosząc się do poruszonego przez Panią Poseł problemu odmowy zwiększenia limitu na zabieg, jakim jest koronarografia, wyrażonej przez Fundusz w oparciu o opinię konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie kardiologii, uprzejmie informuję, że wyjaśnienia złożone przez Kujawsko-Pomorski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia wskazują na fakt, iż podstawą zawierania umów były obowiązujące regulacje prawne, a nie opinia konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie kardiologii. Zadaniem Narodowego Funduszu Zdrowia jest zabezpieczenie świadczeń opieki zdrowotnej dla pacjentów. Dla zapewnienia odpowiedniego poziomu wykonywanych świadczeń opieki zdrowotnej świadczeniodawca musi spełniać szereg wymogów określonych w przywołanym na wstępie zarządzeniu Nr 8/2004 Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 października 2005 roku w sprawie przyjęcia „Szczegółowych materiałów in-

formacyjnych o przedmiocie postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: leczenie szpitalne”. Wymogi stawiane w odniesieniu do świadczeniodawców, określające m.in. wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną, warunki lokalowe czy też kwalifikacje personelu, odgrywają decydującą rolę w zapewnieniu bezpieczeństwa i odpowiedniej jakości świadczeń opieki zdrowotnej, dlatego też nie jest możliwe ich pominięcie przy zawieraniu umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Paweł Sztwiertnia

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie możliwości bezpłatnego korzystania
z przedszkoli (10361)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Poseł Anny Elżbiety Sobeckiej (SPS-0202-10361/05) w sprawie możliwości bezpłatnego korzystania przez dzieci 3-6 letnie z edukacji przedszkolnej, uprzejmie wyjaśniam:

Zgodnie z art. 14 ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004r Nr. 256, poz. 2572 z późn. zm.) opłaty za świadczenia prowadzonych przez gminę przedszkoli ustala rada gminy z uwzględnieniem art. 6 pkt 1 ustawy.

Przedszkolem publicznym, zgodnie z brzmieniem art. 6 pkt 1 ustawy o systemie oświaty, jest przedszkole, które prowadzi bezpłatne nauczanie i wychowanie w zakresie co najmniej podstawy programowej wychowania przedszkolnego.

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624) w § 10 ust. 2 określa dzienny czas pracy przedszkola ustalony przez organ prowadzący na wniosek dyrektora przedszkola i rady przedszkola, w tym czas przeznaczony na realizację podstawy programowej wychowania przedszkolnego, nie krótszy niż 5 godzin dziennie.

W związku z powyższym opłaty pobierane od rodziców dzieci 3-6 letnich uczęszczających do publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w publicznych szkołach podstawowych powinny obejmować jedynie dodatkowe świadczenia wykraczające poza

czas i zakres podstawy programowej wychowania przedszkolnego stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. Nr 51, poz. 458) oraz koszty wyżywienia.

Odnosząc się do szczegółowych pytań Pani Poseł, pragnę poinformować, że w Toruniu znaczną część przedszkoli, około 50% ogółu przedszkoli, stanowią przedszkola niepubliczne, w których zgodnie z obowiązującymi przepisami wysokość opłat ustalana jest dowolnie bez wyżej wskazanych ograniczeń.

Prowadzenie przedszkoli publicznych i zapewnienie dzieciom w nich miejsc, stosownie do zgłoszonych potrzeb, należy do ustawowych zadań władz samorządowych.

Do toruńskich przedszkoli publicznych ze względu na brak miejsc nie przyjęto wiele dzieci. W związku z powyższym, mimo iż istnieje możliwość korzystania z pięciogodzinnego bezpłatnego pobytu (władze miasta nie podjęły żadnych decyzji ograniczających), przede wszystkim przyjęto dzieci, które potrzebują opieki całodzienniej.

Ponadto pragnę poinformować Panią Poseł, że w strategii działań planowanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu na najbliższe lata ważne miejsce zajmuje problem upowszechnienia edukacji przedszkolnej dla dzieci 3-5 letnich.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wpływu zmniejszenia subwencji
oświatowej na sytuację finansową szkół
na przykładzie szkoły w Nakle (10362)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej (nr SPS-0202-10362/05) z dnia 3 czerwca br. w sprawie wpływu zmniejszenia subwencji oświatowej na sytuację finansową szkół na przykładzie szkoły w Nakle nad Notecią oraz w nawiązaniu do pisma MENiS z dnia 11 marca br. Nr DE-3-BN-0401-5/05 stanowiącego odpowiedź na interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej (nr SPS-0202-9532/05) z dnia 17 lutego br. w sprawie wysokości części oświatowej subwencji ogólnej na 2005

rok, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji.

Ostateczna kwota części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 dla Miasta i Gminy Nakło nad Notecią ustalona została w wysokości 13.621.100 zł. Kwota ta jest niższa od kwoty subwencji oświatowej na rok 2004 o 766.240 zł (tj. o 5,3 %). Należy tu zaznaczyć, że liczba uczniów w szkołach prowadzonych przez Miasto i Gminę Nakło nad Notecią w roku szkolnym 2004/2005 – w porównaniu do roku szkolnego 2003/2004 – zmniejszyła się o 103 uczniów (tj. o 2,4 %) i wynosi 4.096 uczniów. Miasto i Gmina Nakło nad Notecią jest organem prowadzącym dla 10 szkół podstawowych i 6 gimnazjów. Wśród tych szkół znajdują się 4 szkoły, w których liczba uczniów wynosi mniej niż 100 (Szkoła Podstawowa w Trzeciewnicy – 84 uczniów; Szkoła Podstawowa w Olszewce – 97 uczniów; Szkoła Podstawowa w Polichnie – 77 uczniów; Gimnazjum Nr 2 w Potulicach – 67 uczniów i Gimnazjum Nr 6 w Występie – 97 uczniów).

Poza zmniejszeniem się liczby uczniów na wysokość ostatecznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 dla tej jednostki samorządu terytorialnego wpłynęła niewątpliwie zmiana algorytmu podziału subwencji oświatowej – głównie likwidacja wagi dla tzw. biednych gmin, w których dochód na 1 mieszkańca stanowił nie więcej niż 92% średniego dochodu na mieszkańca w kraju, liczonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych dla celów obliczenia części wyrównawczej subwencji ogólnej oraz wagi dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów prowadzonych przez gminy, i położonych na terenach wiejskich lub w miastach do 5.000 mieszkańców, na dofinansowanie organizacji zajęć pozalekcyjnych. Łącznie w roku 2004 z tytułu zastosowania tych wag w naliczeniu subwencji oświatowej dla Miasta i Gminy Nakło nad Notecią uwzględniona została kwota 564.943 zł.

Pani Poseł Anna Sobecka nie wskazała nazwy szkoły, której sytuację finansową poruszyła w swojej interpelacji. Jednak o podziale środków subwencyjnych na poszczególne szkoły i placówki oświatowe decyduje organ prowadzący, a więc w tym przypadku Miasto i Gmina Nakło nad Notecią. Natomiast obowiązujące przepisy zawarte w ustawie – Karta nauczyciela w zakresie kształtowania środków na wynagrodzenia nauczycieli nie stawiają przed organami prowadzącymi szkoły i placówki oświatowe żadnych ograniczeń w tej materii, poza koniecznością realizacji przepisów i zbilansowania wydatków w swoim budżecie. Środki niezbędne na wynagrodzenia nauczycieli, pracowników administracji i obsługi zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Część oświatowa subwencji ogólnej jest jednym ze źródeł tych dochodów, zatem w sytuacji niewystarczającego poziomu jej wysokości jednostki samorządu terytorialnego są zobowiązane do uzupełnienia niedoboru np. ze środków własnych. Należy zauważyć, że środki na wynagrodzenia nauczycieli i pozostałych pracowników oświaty są planowane, zabezpieczane

i wyodrębniane w budżecie danej jednostki samorządu terytorialnego, zatem samorządy lokalne już na etapie konstruowania budżetu muszą zabezpieczyć w nim wszystkie konieczne i przewidziane ustawowo wydatki. Oznacza to jednak przede wszystkim, iż sposób określenia wysokości dodatków dla nauczycieli w drodze uchwały organu stanowiącego danej JST może stanowić skutek finansowy dla budżetu tej jednostki samorządu terytorialnego, nie może natomiast stanowić skutków finansowych dla budżetu państwa, bowiem zagrażałoby to jego stabilności. Do kompetencji organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego należy też ustalanie sieci szkolnej i jej ciągła – w miarę zmieniających się warunków (np. malejąca liczba uczniów) - racjonalizacja, która może przynieść wymierne oszczędności.

Ostateczne kwoty subwencji oświatowej ustalone dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego mogą być zwiększone jedynie ze środków rezerwy ustawowej, która w roku 2005 wynosi 0,6% kwoty części oświatowej subwencji ogólnej. Podział rezerwy subwencji oświatowej dokonywany jest wyłącznie w oparciu o kryteria jej rozdysponowania, które zostały przyjęte przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu plenarnym w dniu 30 marca br. O kryteriach podziału ww. rezerwy Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu poinformowało wszystkie jednostki samorządu terytorialnego pismem z dnia 31 marca br. Nr DE-3-339/18/05. Ponadto kryteria te zostały zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu (www.men.gov.pl).

Przedstawiając powyższe, jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że wśród tytułów kryteriów podziału 0,6% rezerwy nie zostało uwzględnione zwiększenie wysokości naliczonych na rok 2005 kwot subwencji oświatowej dla samorządów, które zanotowały największe ubytki subwencji w stosunku do roku 2004. Natomiast przez niektóre korporacje samorządowe postulowana jest propozycja podziału ewentualnej rezerwy celowej utworzonej na podstawie art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005 w sposób, który pozwoli na złagodzenie różnic pomiędzy wstępną a ostateczną kwotą subwencji oświatowej na rok 2005 w tych jednostkach samorządu terytorialnego, w których kwoty subwencji oświatowej na rok 2005 są niższe od kwot ubiegłorocznych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie sposobu i terminu prywatyzacji
PGNiG SA w kontekście uprawnień pracowników
Geofizyki Toruń (10363)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pani Anny Sobeckiej, Poseł na Sejm RP, która wpłynęła do Ministerstwa Skarbu Państwa w dniu 01.07.2005 r. dotyczącej sposobu i terminu prywatyzacji PGNiG S.A. w kontekście uprawnień pracowników Geofizyki Toruń, pragnę przedstawić informację w ww. sprawie:

W dniu 05.10.2004 r. Rada Ministrów przyjęła Program restrukturyzacji i prywatyzacji Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa S.A. (zwany dalej: Programem), uchylając obowiązujący do tej pory Program przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 13.08.2002 r.

Ww. dokument zakłada przeprowadzenie prywatyzacji PGNiG S.A. poprzez emisję dodatkowych akcji spółki PGNiG S.A. w celu jej dokapitalizowania oraz w terminie do 6 miesięcy od dnia rozpoczęcia notowań akcji wyemitowanych w ramach podwyższenia kapitału zakładowego zaofiarowanie mniejszościowego pakietu akcji PGNiG S.A. należących do Skarbu Państwa. Po zakończeniu ww. działań (w tym wydaniu akcji uprawnionym pracownikom) Skarb Państwa winien zachować co najmniej 51% udziału w kapitale zakładowym PGNiG S.A.

Od momentu przyjęcia przez Radę Ministrów Programu restrukturyzacji i prywatyzacji PGNiG S.A. prowadzone były w Spółce pod nadzorem MSP nieprzerwane prace mające na celu pełną realizację postanowień ww. dokumentu.

W wyniku realizowanych działań Walne Zgromadzenie PGNiG S.A. w dniu 30.03.2005 r. podjęło uchwały m.in. w sprawie podwyższenia kapitału zakładowego poprzez emisję 900.000.000 akcji o wartości nominalnej 1 zł każda oraz wprowadzenia akcji Spółki do obrotu publicznego.

W dniu 31.03.2005 r. został złożony w Komisji Papierów Wartościowych i Giełd prospekt emisyjny akcji PGNiG S.A. Przed złożeniem prospektu w Komisji Minister Skarbu Państwa przedstawił do wiadomości Radzie Ministrów szczegóły dotyczące realizacji zapisów Programu w informacji z dnia 25.03.2005 r. W dniu 24.05.2005 r. KPWIG podjęła decyzję o dopuszczeniu akcji PGNiG S.A. do publicznego obrotu.

Należy pamiętać, iż warunkiem realizacji części prywatyzacyjnej Programu, było uprzednie przeprowadzenie szeregu ściśle określonych prac restrukturyzacyjnych mających na celu takie zorganizowanie rynku gazu w Polsce, które pozwoli polskim podmiotom działającym w sektorze prowadzić efektywną ekonomicznie działalność stanowiącą mocną podstawę dla

bezpieczeństwa energetycznego kraju, po pełnym wejściu w życie zasady TPA.

Na szczególną uwagę zasługuje fakt, iż w dniu 07.07.2005 r. dobiegł końca proces realizacji Programu rządowego w zakresie wydzielenia ze struktur PGNiG S.A. działalności przesyłowej. W dniu 01.07.2005 r. decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM Sp. z o.o. został wyznaczony operatorem systemu przesyłowego gazu. W wyniku prac restrukturyzacyjnych ww. Spółka jest podmiotem z wyłącznym udziałem Skarbu Państwa, o kapitale zakładowym wynoszącym 537.920.000 zł i zatrudnieniu kształtującym się na poziomie około 2500 osób.

Odnosząc się do kwestii technicznych prowadzonego procesu prywatyzacji PGNiG S.A. informuję, że planowane jest, aby akcje Spółki po przeprowadzenia publicznej oferty były notowane jedynie na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie (GPW), bez uwzględnienia notowania na innych giełdach. GPW zapewnia dostęp do szerokiej rzeszy inwestorów, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych, oraz jest postrzegana, także przez inwestorów międzynarodowych, jako giełda z odpowiednim otoczeniem regulacyjnym.

Przewidywany jest podział oferty publicznej akcji PGNiG na transze skierowane do inwestorów indywidualnych, krajowych inwestorów instytucjonalnych oraz zagranicznych inwestorów instytucjonalnych.

W świetle powyższego widać, że oferta nie jest skierowana do inwestorów branżowych. Spółka PGNiG S.A. potrzebuje dokapitalizowania celem realizacji planu inwestycyjnego służącego rozwojowi rynku gazu w Polsce i poprawie bezpieczeństwa energetycznego kraju. Przewidywane podwyższenie kapitału zakładowego w formie publicznej emisji akcji daje szansę na pełną realizację ww. celów, a struktura akcjonariatu daje preferencyjną i bezpieczną pozycję Skarbu Państwa na decyzje podejmowane przez Spółkę. Do realizacji powyższych celów nie są niezbędne aliance z inwestorami branżowymi.

Pragnę poinformować, że Minister Skarbu Państwa ma świadomość, że proces prywatyzacji PGNiG S.A. ma szczególne znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego kraju, które zgodnie z rządowym Programem obok wydzielenia operatora systemu przesyłowego i zapewnienia mu niezależności niezbędnej dla prowadzenia przez niego transparentnej i obiektywnej działalności jest najistotniejszym zadaniem postawionym zarówno przed organami państwa, jak i PGNiG S.A. Ma także świadomość oczekiwań pracowników wchodzących w skład Grupy Kapitałowej PGNiG S.A.

Jednakże, nie bez znaczenia dla prowadzonej prywatyzacji Spółki jest aktualna sytuacja na rynku kapitałowym w Polsce, a także wpływ i akceptacja środowisk politycznych na przeprowadzenie procesu.

Pragnę podkreślić, że pomimo dużego zaangażowania poszczególne etapy realizacji rządowego programu (restrukturyzacja i prywatyzacja) przebiegały z trudnościami, m.in. z uwagi na fakt, iż szereg zadań prowadzonych było po raz pierwszy w Polsce na tak

dużą skalę, co wymagało przeprowadzenia szeregu dodatkowych analiz oraz konsultacji. Powyższe nie pozostało bez wpływu na dotrzymanie określonych w Programie napiętych terminów, a także na wyznaczenie optymalnego terminu oferty publicznej akcji PGNiG S.A.

Podjmując określone decyzje, w tym decyzję o terminie oferty akcji PGNiG S.A., Minister Skarbu Państwa musi poruszać się w dopuszczalnych prawem granicach, a także uwzględniać aktualne warunki i trendy gospodarcze, zarówno w kraju, jak i za granicą, oraz brać pod uwagę opinie i głosy przedstawicieli Rządu, a także Sejmu i Senatu RP. W chwili obecnej trwa analiza wszystkich ww. przesłanek pod kątem wyboru najlepszego terminu dla uruchomienia publicznej oferty sprzedaży akcji Spółki, uwzględniającego zarówno maksymalizację korzyści dla PGNiG S.A., jak i Skarbu Państwa, w tym bezpieczeństwo i efektywność ekonomiczną procesu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Speczik

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra środowiska
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie protestów przeciwko składowaniu
odpadów pomedycznych i weterynaryjnych
na wysypisku w Służewie (10364)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm RP, w sprawie protestów przeciwko składowaniu odpadów pomedycznych i weterynaryjnych na składowisku odpadów w miejscowości Służewo w województwie kujawsko-pomorskim, znak: SPS-0202-10364/05, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W prawodawstwie polskim nie funkcjonuje pojęcie „odpady pomedyczne”, a jedynie „odpady medyczne”. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz.U. nr 62, poz. 628 ze zm.) w art. 3 ust. 2 pkt 5 definiuje odpady medyczne jako „odpady powstające w związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych oraz prowadzeniem badań i doświadczeń naukowych w zakresie medycyny”. Można domniemywać, że pojęciem „odpady pomedyczne”, wspomnianym w interpelacji, określane są odpady medyczne poddane procesowi unieszkodliwiania.

Powyższa ustawa definiuje „odpady weterynaryjne” jako „odpady powstające w związku z badaniem, leczeniem zwierząt lub świadczeniem usług weterynaryjnych, a także w związku z prowadzeniem badań naukowych i doświadczeń na zwierzętach”. Odpady

medyczne i weterynaryjne zostały zakwalifikowane według rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 27 września 2001 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz.U. nr 112, poz. 1206) do grupy 18.

Natomiast odpady po unieszkodliwieniu odpadów medycznych i weterynaryjnych należy kwalifikować do odpadów o kodzie 19 80 01, to jest do odpadów po autoklawowaniu odpadów medycznych i weterynaryjnych. Odpady powstające w wyniku procesu autoklawowania nie są zaliczane do odpadów niebezpiecznych i nie mają właściwości wymienionych w art. 3 ust. 2 ustawy o odpadach (Dz.U. nr 62, poz. 628 ze zm.).

Zgodnie z informacjami Ministerstwa Środowiska międzygminne składowisko odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne w miejscowości Służewo, powiat Aleksandrów Kujawski, jest zarządzane przez Przedsiębiorstwo Użyteczności Publicznej „Ekoskład” Sp. z o.o.

Właścicielem obiektu jest Związek Gmin Ziemi Kujawskiej – Aleksandrów Kujawski. Składowisko ma pozwolenie na użytkowanie z dnia 19 listopada 1997 r., znak: NB 7351-10/8/97, wydane przez Urząd Rejonowy Aleksandrów Kujawski oraz decyzję Wojewody Kujawsko-Pomorskiego zatwierdzającą instrukcję eksploatacji z dnia 02 kwietnia 2003 r., znak: WSiR/DW.6622-2/03, zmienioną decyzją z dnia 30 stycznia 2004 r., znak: WSiR/DW.6622-2/1/03/04, oraz zmienioną decyzją z dnia 22 października 2004 r., znak: WSiR/DW.6622-2/6/03/04.

Posiadane przez składowisko decyzje dopuszczają do unieszkodliwiania „odpady po autoklawowaniu odpadów medycznych i weterynaryjnych”, oznaczonych zgodnie z ww. rozporządzeniem Ministra Środowiska kodem 19 80 01.

Jednocześnie informuję, że warunki procesu autoklawowania muszą być zgodne z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie dopuszczalnych sposobów i warunków unieszkodliwiania odpadów medycznych i weterynaryjnych (Dz.U. nr 08, poz. 104).

Z informacji Ministerstwa Środowiska wynika, że zarządzający składowiskiem przyjął jednorazowo w czerwcu 2005 r. do składowania, zgodnie z posiadaną decyzją, 2,5 tony odpadów po autoklawowaniu odpadów medycznych i weterynaryjnych o kodzie 19 80 01. Odpady o kodzie 19 80 01 nie zostały uwzględnione w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 30 października 2002 r. (Dz.U. nr 191, poz. 1595) w sprawie rodzajów odpadów, które mogą być składowane w sposób nieselektywny, co oznacza, że muszą być składowane w sposób selektywny.

Selektywne składowanie odpadów na składowisku powinno odbywać się na odrębnie wydzielonej kwadrze, dlatego zarówno posiadane decyzje, jak i sposób gospodarowania odpadami na terenie składowiska mogą zostać zweryfikowane podczas najbliższej kontroli Inspekcji Ochrony Środowiska. Przedmiotowe składowisko jest kontrolowane przez Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska, delegaturę we Włocławku. Ostatnią kontrolę składowiska w miejscowości Służewo Wojewódzki Inspek-

torat Ochrony Środowiska, przeprowadził w czerwcu 2004 r. Nie wykazała ona żadnych nieprawidłowości. Kolejna kontrola została zaplanowana w bieżącym kwartale.

Należy podkreślić, że w przypadku gdy składowisko działa zgodnie z decyzjami administracyjnymi oraz przestrzegane są przepisy o ochronie środowiska, zgoda mieszkańców na unieszkodliwianie przedmiotowych odpadów nie jest wymagana, natomiast wątpliwości co do zgodności sposobu eksploatacji składowiska z wydanym zezwoleniem i decyzją zatwierdzającą instrukcję eksploatacji można zgłaszać do Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wydarzeń, do jakich doszło
podczas Parady Równości (10366)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 30 czerwca 2005 r., o sygn. SPS-0202-10366/05, przekazującego interpelację Posła na Sejm RP Pani Anny Sobeckiej w sprawie wydarzeń, do jakich doszło podczas „Parady Równości” w Warszawie, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Okoliczności i przebieg wydarzeń, które miały miejsce w dniu 11 czerwca 2005 r. w Warszawie podczas tzw. Parady Równości, były przedmiotem szczegółowych wyjaśnień. W trakcie czynności ustalono m.in. dokładną chronologię zdarzeń, a także dokonano wnikliwej analizy oceny działań policyjnych.

Zgromadzona w tej sprawie dokumentacja pozwala na precyzyjne wskazanie przesłanek, które legły u podstaw określonych decyzji, także w zakresie niebezpieczeństw i skutków, jakie potencjalnie mogło spowodować wydanie innych poleceń.

W trakcie czynności związanych z przygotowaniem działań Komenda Stołeczna Policji przewidywała, że w związku z paradą oraz odbywanymi równoległe zgromadzeniami przeciwników mniejszości seksualnych może dojść do zachowań stanowiących niebezpieczeństwo dla zdrowia, życia i mienia uczestników zgromadzeń, naruszenia bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym, a także nierespektowania poleceń organów porządkowych. Przewidywano ponadto możliwość wystąpienia zbiorowych zakłóceń porządku publicznego, a także wystąpienia objawów zbiorowej paniki w miejscach publicznych.

W związku z powyższym do zabezpieczenia porządku na obszarze centrum Warszawy skierowano odpowiednio zwiększone siły policyjne, wspomagane przez strażników miejskich. Koordynację działań od dnia 11 czerwca br. od godz. 9.00 przejął Sztab Komendanta Stołecznego Policji.

Oceniając całokształt działań Policji, nie można zgodzić się z twierdzeniem o umożliwieniu, a nawet wspieraniu przez Policję nielegalnej manifestacji. Pogląd ten nie znajduje również potwierdzenia w faktach, czynności realizowane przez służby porządkowe miały bowiem na celu wyłącznie zapewnienie bezpieczeństwa publicznego na terenie, gdzie przebywały zantagonizowane grupy. Wydaje się, że przyjęte założenia udało się w pełni zrealizować, ponieważ decyzja o wystawieniu przez Policję kordonu policjantów, który oddzielał uczestników obydwu zgromadzeń, zapobiegła następstwom, jakie mogłby spowodować fizyczny bezpośredni kontakt obu grup. Analogiczne obiektywne przesłanki stanowiły podstawę decyzji o dopuszczeniu przemarszu spod gmachu Sejmu RP.

Ustosunkowując się do kwestii poruszonych w interpelacji Pani Poseł, należy wskazać, że art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j.: Dz. U. z 2002 r. Nr 7, poz. 58 z późn. zm.) jednoznacznie stwierdza, iż zadaniem Policji jest „ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego, w tym zapewnienie spokoju w miejscach publicznych oraz (...) w ruchu drogowym (...)”.

Jednocześnie należy podkreślić, że decyzje podjęte przez Sztab Komendanta Stołecznego Policji okazały się bardzo skuteczne, co potwierdza nieznaczna liczba zachowań noszących znamiona zakłóceń porządku publicznego, które wystąpiły podczas parady.

Wskazać należy równocześnie, iż do chwili obecnej jednostki terenowe podległe Komendzie Stołecznej Policji nie zakończyły czynności wyjaśniających oraz dokumentacyjnych podjętych w związku z przedmiotowymi wydarzeniami. Kontynuowane są m.in. czynności mające na celu ustalenie osób odpowiedzialnych za nielegalny przemarsz. Gromadzony jest także materiał faktograficzny, który zostanie przekazany Prezydium Sejmu RP i Senatowi RP, wraz z pismami informującymi o udziale Posłów i Senatorów w nielegalnym zgromadzeniu.

Odnosząc się do kwestii poturbowania jednej z działaczek Młodzieży Wszechpolskiej, uprzejmie informuję Panią Poseł, że zgromadzona dokumentacja nie potwierdza takiego zdarzenia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż wszelkie pytania i kwestie związane z „Paradą Równości” stanowiły przedmiot odpowiedzi Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji udzielanych podczas pytań w sprawach bieżących na 105. posiedzeniu Sejmu RP w dniu 16 czerwca 2005 r.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Tadeusz Matusiak

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie opodatkowania przychodów
osób będących przewodnikami niewidomych (10367)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 30 czerwca 2005 r. interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej w sprawie odliczania od dochodu w ramach ulgi na cele rehabilitacyjne wydatków na przewodników osób niewidomych, uprzejmie informuję.

Wszelkie ulgi i zwolnienia podatkowe stanowią odstępstwo od zasady powszechności opodatkowania, a co za tym idzie mają wyjątkowy charakter.

W konsekwencji o prawie podatnika do konkretnej ulgi można mówić jedynie w sytuacji, gdy spełnione zostały wszystkie warunki określone przez ustawodawcę.

Rodzaj wydatków na cele rehabilitacyjne uprawniających do odliczeń na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 z późn. zm.) zawiera ust. 7a ww. artykułu, natomiast zasady i warunki dokonywania tych odliczeń ust. 7b-7g.

Zgodnie z generalną zasadą wyrażoną w art. 26 ust. 7c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych podstawą do odliczenia wydatków na cele rehabilitacyjne, poniesionych przez podatnika będącego osobą niepełnosprawną lub podatnika, na którego utrzymaniu są osoby niepełnosprawne, jest posiadanie dowodu poniesienia tych wydatków, z wyjątkiem wydatków, o których mowa w art. 26 ust. 7a pkt 7, 8 i 14, czyli poniesionych na:

1) opłacenie przewodników osób niewidomych I lub II grupy inwalidztwa oraz osób z niepełnosprawnością narządu ruchu zaliczonych do I grupy inwalidztwa,

2) utrzymanie przez osoby niewidome I lub II grupy inwalidztwa psa przewodnika,

3) używanie samochodu osobowego, stanowiącego własność osoby niepełnosprawnej zaliczonej do I lub II grupy inwalidztwa lub podatnika mającego na utrzymaniu osobę niepełnosprawną zaliczoną do I lub II grupy inwalidztwa albo dzieci niepełnosprawne do lat 16, dla potrzeb związanych z koniecznym przewozem na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne.

Zatem, jak stanowi literalne brzmienie przytoczonego przepisu, do odliczenia wyżej wymienionych wydatków nie jest konieczne posiadanie dowodów potwierdzających kwotę faktycznie poniesionych wydatków, gdyż odliczenie to jest limitowane. Jednakże z uwagi na postanowienia art. 26 ust. 7d ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, zgodnie z którym warunkiem odliczenia wydatków wymienionych w art. 26 ust. 7a tej ustawy jest posiadanie przez osobę, której dotyczy wydatek:

orzeczenia o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności, określonych w odrębnych przepisach, lub

decyzji przyznającej rentę z tytułu całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy albo rentę szkoleniową, albo

orzeczenia o rodzaju i stopniu niepełnosprawności osoby, która nie ukończyła 16 roku życia, wydanego na podstawie odrębnych przepisów,

urząd skarbowy ma prawo zwrócić się do podatników dokonujących tego rodzaju odliczenia o przedstawienie stosownych dokumentów uprawniających do ww. odliczeń.

Dokumentem takim w przypadku opłacenia przewodników osób niewidomych I lub II grupy inwalidztwa oraz osób z niepełnosprawnością narządu ruchu zaliczonych do I grupy inwalidztwa będzie niewątpliwie orzeczenie potwierdzające stopień niepełnosprawności osoby, której wydatek dotyczy.

Jednocześnie należy zauważyć, iż omawiane odliczenie – choć limitowane – nie przysługuje każdej osobie niewidomej zaliczonej do I lub II grupy inwalidztwa, a jedynie tej osobie, która faktycznie poniosła przedmiotowy wydatek.

W konsekwencji w przypadku wykazania przez urząd skarbowy w postępowaniu podatkowym, że osoba korzystająca z ulgi rehabilitacyjnej w rzeczywistości nie poniosła wydatków na opłacenie przewodników, organ podatkowy ma podstawy do zakwestionowania prawa podatnika do dokonanych przez niego odliczeń.

Na podstawie art. 274a § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), w razie wątpliwości co do poprawności złożonej deklaracji (zeznania), organ podatkowy może wezwać do udzielenia, w wyznaczonym terminie, niezbędnych wyjaśnień lub uzupełnienia deklaracji, wskazując przyczyny poddania w wątpliwość rzetelności danych w niej zawartych. Z kolei przepis art. 275 § 1 Ordynacji podatkowej stanowi, że jeżeli ze złożonej deklaracji (zeznania) wynika, że podatnik skorzystał z przysługujących mu ulg podatkowych, organ podatkowy może zwrócić się do niego o okazanie dokumentów lub złożenia fotokopii dokumentów, których posiadania przez podatnika, w określonym czasie, wymaga przepis prawa. Zatem w sytuacji, gdy urząd skarbowy ma jakiegokolwiek wątpliwości co do rzetelności złożonego przez podatnika zeznania podatkowego, jest obowiązany przeprowadzić stosowne postępowanie wyjaśniające, dopuszczając jako dowód wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem (art. 180 Ordynacji podatkowej).

W sytuacji, gdy w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego (art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej). Przy czym, jak stanowi przepis art. 122 Ordynacji podatkowej, w toku postę-

powania podatkowego organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy.

W świetle art. 26 ust. 7c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych organ podatkowy nie może jedynie żądać dowodów poniesienia wydatków na opłacenie przewodników osób niewidomych, tj. rachunków, faktur, umów. Może natomiast przeprowadzić dowód z przesłuchania świadka lub strony za jej zgodą, a co za tym idzie, poprosić o podanie nazwisk osób, które świadczyły usługi przewodników (art. 195-199 Ordynacji podatkowej).

Jeżeli jednak informacje pochodzące od osoby niewidomej nie zostaną przez urząd prowadzący postępowanie podatkowe pozytywnie zweryfikowane np. poprzez potwierdzenie świadczenia usług przewodnika i przyjmowania z tego tytułu pieniędzy przez osobę wskazaną przez niepełnosprawnego, to należy liczyć się z tym, że zastosowane odliczenie zostanie zakwestionowane.

W świetle powyższego nie można uznać, iż działania urzędów skarbowych polegające na żądaniu przedstawienia przez podatnika uprawniających do określonego odliczenia dokumentów wymienionych w art. 26 ust. 7a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych lub przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony w trybie art. 199 Ordynacji podatkowej sprzeczne są z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

Jednocześnie należy podkreślić, iż zgodnie z generalną zasadą wyrażoną w art. 9 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych opodatkowaniu tym podatkiem podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem wymienionych w art. 21, 52 i 52a tej ustawy oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku. Zatem w świetle przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych kwota, jaką osoba niewidoma zapłaciła swojemu przewodnikowi, stanowi dla osoby świadczącej usługę przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym. Kwotę tego przychodu przewodnik jest obowiązany wykazać w składanym przez siebie zeznaniu podatkowym.

Dodatkowo pragnę zauważyć, iż Minister Finansów nie ma prawa ingerować w uprawnienia decyzyjne organów podatkowych, bowiem na Ministrze Finansów, podobnie jak na izbach i urzędach skarbowych, ciąży obowiązek przestrzegania z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Stanowi o tym przepis art. 15 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa. Postępowanie podatkowe jest dwuinstancyjne, co wynika z postanowień art. 127 ustawy – Ordynacja podatkowa, i w konsekwencji każda sprawa administracyjna rozpoznana i rozstrzygnięta decyzją organu I instancji podlega w wyniku wniesienia odwołania ponownemu rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu przez organ II instancji, którym jest dyrektor właściwej miejscowo izby skarbowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

Odpowiedź

ministra edukacji narodowej i sportu na interpelację posła Edwarda Płonki

w sprawie programu „Pracownie komputerowe dla szkół” (10368)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Edwarda Płonki (SPS-0202-10368/05) w kwestii opóźnień w realizacji projektu „Pracownie komputerowe dla szkół”, pragnę przedstawić ten problem w szerszym kontekście.

Ze środków rezerwy celowej przeznaczono w 2004 r. 78 mln zł na wkład własny budżetu państwa do projektu „Pracownie komputerowe dla szkół” współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego. Wartość realizowanego projektu to 312 mln zł. Wyżej wymieniony projekt realizowany jest w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego Rozwój Zasobów Ludzkich 2004–2006.

Wniosek o dofinansowanie realizacji projektu został rekomendowany do realizacji uchwałą Komitetu Sterującego Nr 2 z dnia 5 kwietnia 2004 r.

8 lipca 2004 r. zawarte zostało Porozumienie dotyczące zasad współpracy w procesie wdrażania programu pomiędzy Instytucją Zarządzającą (Ministrem Gospodarki i Pracy), Płatniczą (Ministerstwem Finansów) a Instytucją Pośredniczącą dla Działów 2.1 i 2.2 (Ministrem Edukacji Narodowej i Sportu).

Tego samego dnia została również podpisana Umowa Finansowania Działania 2.2 pomiędzy Instytucją Zarządzającą (Ministrem Gospodarki i Pracy) a Ministrem Edukacji Narodowej i Sportu.

Główną przyczyną zahamowania realizacji projektu było późne ukazanie się aktów wykonawczych do nowo uchwalonych ustaw regulujących zasady realizacji programu, zwłaszcza aktów wykonawczych do ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju określających wzory wniosku o dofinansowanie realizacji projektu, umowy o dofinansowanie projektu, sprawozdań, wniosku o płatność, a także aktów wykonawczych do ustawy o finansach publicznych regulujących kwestię przekazania środków na prefinansowanie programów operacyjnych. Zgodnie z założeniami Programu projekt jest współfinansowany w 75% z Europejskiego Funduszu Społecznego (prefinansowanie), a w 25% ze środków krajowych (współfinansowanie), zatem wydatki ponoszone na realizację projektu pochodzą z dwóch źródeł. Z uwagi na brak regulacji prawnych określających m.in. procedurę prefinansowania, tj. Rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie przekazywania i zwrotu środków na prefinansowanie, które weszło w życie dopiero z dniem 8 października 2004 r. nie było możliwości podpisania umowy pożyczki z Ministerstwem Finansów na prefinansowanie. Wnioski o przyznanie prefinansowania mogły być złożone do Ministerstwa Finansów dopiero w październiku i w konsekwencji Umowa pożyczki została podpisana w dniu 8 grudnia 2004 r.

Oczekiwanie na wejście w życie aktów wykonawczych niezbędnych do dalszej realizacji projektu wykorzystane zostało na przygotowanie dokumentacji przetargowej.

Jednocześnie na początku bieżącego roku Instytucja Wdrażająca w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu otrzymała informację od Instytucji Zarządzającej o powstałych wątpliwościach co do kwalifikacji projektu do kategorii tak zwanych „dużych projektów” w świetle przepisów zawartych w artykułach 25 i 26 Rozporządzenia Rady Wspólnoty Europejskiej Nr 1260 z dnia 21 czerwca 1999 roku ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych. Oznaczało to, iż wymieniony projekt mógłby podlegać oddzielnej procedurze zatwierdzania przez Komisję Europejską. Planowane na styczeń 2005 roku ogłoszenie o przetargach na dostawę pracowni komputerowych zostało wstrzymane do czasu wyjaśnienia powstałych wątpliwości. W wyniku konsultacji z Komisją Europejską, po przedstawieniu przez Instytucję Zarządzającą szczegółowych informacji dot. zakresu projektu oraz zasad jego wdrażania zgodnie z pismem z dnia 22 lutego 2005 r. projekt nie został zakwalifikowany do kategorii „dużych projektów”, jednak ze względu na jego bardzo dużą wartość oraz szczególny charakter Komisja Europejska zażądała informowania na bieżąco o stanie wdrażania projektu.

Ostateczne wyjaśnienie wątpliwości związanych z projektem umożliwiło kontynuację jego realizacji. W Biuletynach Zamówień Publicznych z dnia 3 i 9 marca br. ukazało się 5 ogłoszeń, których przedmiotem jest dostawa, instalacja i integracja 5205 pracowni komputerowych. Terminy otwarcia ofert wyznaczono na dni 22 i 26 kwietnia 2005 r. Na skutek uwag Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych oraz protestów uczestników przetargów na zapisy Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia termin składania ofert był kilkakrotnie przesuwany.

W dniu 23 maja 2005 roku przetargi zostały unieważnione. Powodem unieważnienia było złożenie protestu na Specyfikację Istotnych Warunków Zamówienia. Informujemy jednocześnie, że przetargi dotyczące tego zamówienia zostały ponownie ogłoszone. Aktualnie realizowany jest przetarg ograniczony, a termin składania wniosków o dopuszczenie do udziału w przetargu minął 30 czerwca. Złożone wnioski zostały otwarte i obecnie trwają dalsze procedury związane z realizacją przetargu.

Całość przetargu finansowanego ze środków niewygasających z roku 2004 musi być zrealizowana do końca br. Informujemy jednocześnie, że aktualna informacja odnośnie postępów w realizacji projektu zamieszczona jest na stronie internetowej Minister WWW.MENIS.gov.pl w dziale: OŚWIATA – OŚWIATA INFORMATYCZNA – AKTUALNOŚCI. Informacja na stronie Ministerstwa jest aktualizowana na bieżąco.

Zdajemy sobie sprawę z zaniepokojenia szkół wytypowanych do otrzymania pracowni komputerowych w 2004 roku, chcemy jednakże podkreślić, że Mini-

sterstwo jako projektodawca dokłada ze swej strony wszelkich starań, aby realizacja dostaw pracowni komputerowych do szkół zakończyła się w jak najkrótszym czasie.

Z poważaniem

Minister
Miroslaw Sawicki

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Haliny Murias**

**w sprawie potrzeby doprecyzowania przepisów
dotyczących zatrudnienia w szczególnych warunkach
(10369)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 30 czerwca br., znak SPS-0202-10369/05, dotyczącym interpelacji poseł Haliny Murias w sprawie potrzeby doprecyzowania przepisów dotyczących zatrudnienia w szczególnych warunkach, pragnę wyjaśnić, że zasady nabywania prawa do wcześniejszych emerytur regulują przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) oraz przepisy nadal obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 32 ust. 2 tej ustawy pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach są – bez względu na status własnościowy pracodawcy – prace wymienione w wykazach A i B stanowiących załączniki do ww. rozporządzenia Rady Ministrów.

Zarówno wykaz A, jak i wykaz B zatytułowano „Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego”. Oba wykazy zawierają listę prac rodzajowo zróżnicowanych wedle kryterium branżowego, nie określając konkretnych stanowisk pracy.

Praca dozoru inżynieryjno-technicznego, bo zapewne takich pracowników Pani Poseł ma na myśli, może być uznana za pracę w szczególnych warunkach praktycznie wyłącznie wtedy, gdy pracownik dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku przebywa w środowisku pracy, w którym zatrudnieni są pracownicy wykonujący prace w szczególnych warunkach, ponieważ te właśnie warunki

(a nie pełniona funkcja czy też stanowisko) zdecydowały o umieszczeniu pracy doзору w wykazie.

Przepis § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia stanowi, że okresami pracy uzasadniającymi prawo pracownika do wcześniejszej emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Jeżeli więc pracodawca nie zakwalifikował pracy doзору inżynieryjno-technicznego do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, należy przyjąć, że pracownicy sprawujący taki dozór nie świadczyli tej pracy stale i bezpośrednio przy pracach wymienionych w rozporządzeniu, lecz równolegle wykonywali w imieniu pracodawcy szereg innych czynności (np. o charakterze administracyjnym), których nie można traktować na równi z pracą wykonywaną w szczególnych warunkach.

Wymaga wyjaśnienia, że określenie rodzaju i miejsca wykonywania pracy, a więc warunków pracy, jest niezbędnym elementem umowy o pracę (art. 29 § 1 Kodeksu pracy). Pracodawca obowiązany jest zaznaczać pracowników podejmujących pracę z zakresem ich obowiązków, sposobem wykonywania pracy na wyznaczonych stanowiskach oraz ich podstawowymi uprawnieniami, jak również prowadzić dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akta osobowe pracowników (art. 94 pkt 1 i 9a Kp).

Na pracodawcy spoczywa również obowiązek wydania pracownikowi zgodnego ze stanem faktycznym świadectwa pracy lub zaświadczenia, potwierdzającego wymiar czasu pracy, okres i rodzaj wykonywanej pracy, zajmowane stanowiska, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień z ubezpieczenia społecznego (art. 97 Kodeksu pracy).

W świetle przepisów ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe... (Dz. U. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.) dokumentem potwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach jest zaświadczenie zakładu pracy wystawione na podstawie posiadanej dokumentacji pracowniczej.

Uprawniony do potwierdzania okresów wykonywania takiej pracy jest zatem wyłącznie pracodawca.

Jeżeli pracownik uważa, że wydane przez zakład pracy świadectwo nie odpowiada stanowi faktycznemu, może dochodzić swych roszczeń na drodze sądowej. Postępowanie w sprawach o roszczenia pracownika ze stosunku pracy jest wolne od opłat sądowych, a prawomocne wyroki sądów mają moc wiążącą zarówno dla stron sporu, jak i dla wszystkich innych podmiotów prawnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Antochowskiego**

**w sprawie rozporządzenia
ministra edukacji narodowej i sportu
z dnia 7 marca 2005 r. dotyczącego rodzajów
i szczegółowych zasad działania
placówek publicznych, warunków pobytu
dzieci i młodzieży w tych placówkach
oraz wysokości i zasad odpłatności
wnoszonej przez rodziców za pobyt dzieci
w tych placówkach (10370)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Jana Antochowskiego, nr SPS-0202-10370/05, w sprawie wysokości opłat za pobyt wychowanków w ośrodkach w związku z treścią § 66 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 marca 2005 r. w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach (Dz. U. Nr 52, poz. 467), uprzejmie wyjaśniam:

O wysokości opłat za posiłki w stołówce, a także możliwości ich różnicowania ze względu na trudną sytuację materialną rodziców decyduje organ prowadzący ośrodek na podstawie uzyskanej od dyrektora ośrodka informacji o kosztach surowca przeznaczonego na wyżywienie, o których mowa w § 66 cytowanego rozporządzenia.

Stan prawny wynikający z przepisów ww. rozporządzenia jest kontynuacją rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1993 r. w sprawie warunków, form, trybu przyznawania i wypłacania oraz wysokości pomocy materialnej dla uczniów (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), które obowiązywało do 31 grudnia 2004 roku.

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 marca 2005 r. w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach nie zmieniło wysokości opłat wnoszonych przez rodziców, prawnych opiekunów dzieci i młodzieży za posiłki w stołówce. Rodzice, prawni opiekunowie pozostający bez pracy, bez prawa do zasiłku mogą zwrócić się do organu prowadzącego ośrodek o zwolnienie z opłat.

Ustalanie wysokości opłat za pobyt dziecka w ośrodku, zmniejszanie lub zwalnianie z odpłatności osób do tego zobowiązanych – rodziców, prawnych opiekunów – pozostaje w kompetencjach organu prowadzącego ośrodek. Rodzice, prawni opiekunowie mogą zwrócić się do organu prowadzącego ośrodek

o obniżenie lub zwolnienie z opłat, jeżeli znajdują się w trudnej sytuacji materialnej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Franciszka Jerzego Stefaniuka**

**w sprawie porozumienia polsko-niemieckiego
dotyczącego zmiany zasad zatrudniania
w Niemczech polskich pracowników sezonowych
(10371)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na Pana pismo z dnia 30.06.2005r., znak: SPS-0202-10371/05, przesyłając interpelację Posła Franciszka Jerzego Stefaniuka w sprawie porozumienia polsko-niemieckiego dotyczącego zmiany zasad zatrudniania w Niemczech polskich pracowników sezonowych, uprzejmie wyjaśniam:

Ad pyt. 1.

Od dnia wejścia Polski do UE uległa zmianie sytuacja prawna w zakresie zabezpieczenia społecznego. Do polskich pracowników zatrudnionych w innych państwach członkowskich, w tym w Niemczech (pracowników migrujących), mają zastosowanie nie tylko polskie przepisy ubezpieczeniowe, ale przede wszystkim przepisy wspólnotowe w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, tj. Rozporządzenie Rady EWG nr 1408/71. Postanowienia tego Rozporządzenia muszą być realizowane zarówno przez Polskę, jak i wszystkie pozostałe państwa członkowskie. Rozporządzenie to w części dotyczącej właściwego ustawodawstwa jest zbiorem norm kolizyjnych, które m.in. rozstrzygają, w którym państwie członkowskim pracownik migrujący podlega ubezpieczeniu społecznemu, czyli do systemu którego państwa powinny być odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne i z którego systemu przysługują wszystkie świadczenia.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 Rozporządzenia 1408/71 podstawową zasadą jest zasada podlegania ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego. Ustawodawstwem tym – na mocy art. 13 ust. 2 pkt a Rozporządzenia 1408/71 – jest ustawodawstwo państwa miejsca wykonywania zatrudnienia, a w przypadku dwóch zatrudnień wykonywanych w różnych pań-

stwach – ustawodawstwo państwa miejsca zamieszkania (art. 14.2.bi Rozporządzenia 1408/71).

Powyższe przepisy wspólnotowe oznaczają w praktyce, że od dnia 1 maja 2004 r. uległa zmianie sytuacja prawna niektórych osób zamieszkałych w Polsce a podejmujących pracę (w tym pracę sezonową) w innym państwie członkowskim. Dotyczy to tych osób, które w Polsce z tytułu swej aktywności zawodowej podlegają ubezpieczeniom społecznym i w czasie swego urlopu wypoczynkowego (ferii, wakacji) podejmują pracę sezonową za granicą. Osoby te – zgodnie z art. 14.2.bi Rozporządzenia 1408/71 – podlegają wyłącznie polskim przepisom ubezpieczeniowym i składki na ubezpieczenia społeczne również z tytułu pracy sezonowej wykonywanej np. w Niemczech powinny być odprowadzane do polskiego systemu ubezpieczeniowego, tj. do ZUS. Niemiecki pracodawca jest zobowiązany zgłosić pracownika sezonowego do polskiego ubezpieczenia oraz opłacać i rozliczać należne składki ubezpieczeniowe – zgodnie z przepisami obowiązującymi w Polsce.

Osoby nieaktywne zawodowo (np. bezrobotni, studenci, uczniowie, emeryci, renciści) podejmujący sezonowe zatrudnienie w innych państwach członkowskich – zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt a Rozporządzenia 1408/71 – podlegają przepisom ubezpieczeniowym państwa miejsca wykonywania zatrudnienia. W przypadku podjęcia pracy sezonowej w Niemczech podlegają zatem ustawodawstwu niemieckiemu. Wejście w życie przepisów wspólnotowych nie zmieniło ich dotychczasowej sytuacji w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Pracodawcy niemieccy – mimo istnienia takiego obowiązku - nie realizowali przepisów wspólnotowych w zakresie zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników sezonowych z Polski. W celu rozwiązania tego problemu strona niemiecka zaproponowała zawarcie dwustronnego porozumienia na mocy art. 17 Rozporządzenia 1408/71. Celem porozumienia miało być uzgodnienie odstępiania od stosowania wyżej wymienionych zasad wspólnotowych w okresie od 1 maja 2004 do 30 czerwca 2005 r.

Strona polska świadoma faktu, że realizacja wyżej wspomnianych przepisów wspólnotowych za okres wsteczny byłaby w praktyce trudno wykonalna, z uwagi na:

- brak identyfikacji grupy osób, której problem dotyczy,
- konieczność wstecznego ściągania składek (od niemieckich pracodawców i polskich pracowników),
- konieczność sprawdzania każdego indywidualnego przypadku i rozliczenia kosztów świadczeń już udzielonych przez niemieckie instytucje ubezpieczeniowe,
- konieczność poniesienia niewspółmiernie wysokich nakładów pracy administracji,
- wystąpienie znacznych dolegliwości po stronie zainteresowanych pracowników sezonowych i ich pracodawców

– uznała, iż zawarcie takiego porozumienia jest wskazane i korzystne dla zainteresowanych osób.

Wobec powyższego w dniu 15.06.2005 r. instytucje łącznikowe wyznaczone do zawierania tego typu porozumień, tj. po stronie polskiej – Centrala Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ZUS), po stronie niemieckiej – Deutsche Verbindungsstelle Krankenversicherung-Ausland (DVKA) zawarły polsko-niemieckie porozumienie, zgodnie z którym:

1) uznano, że wobec polskich pracowników sezonowych zatrudnionych w tzw. nieznacznym wymiarze (do dwóch miesięcy lub 50 dni roboczych w roku) w Niemczech, którzy pracowali sezonowo po dniu 30.04.2004 r. lub podejmą pracę najpóźniej do 30.06.2005 r., stosuje się zasady sprzed wejścia Polski do UE, tj.

— do pracy wykonywanej w Niemczech – ustawodawstwo niemieckie,

— do działalności zarobkowej w Polsce – ustawodawstwo polskie;

2) potwierdzono, że wobec polskich pracowników sezonowych zatrudnionych w tzw. nieznacznym wymiarze w Niemczech, którzy podejmą pracę po dniu 30.06.2005 r. zastosowanie mają przepisy wspólnotowe, tj.:

— zasada stosowania tylko jednego ustawodawstwa,

— zasada stosowania ustawodawstwa miejsca wykonywania pracy,

— w przypadku pracy najemnej wykonywanej równocześnie w dwóch państwach – stosowanie ustawodawstwa miejsca zamieszkania.

Powyższe ustalenia oznaczają, że od dnia 1 lipca 2005 r. wyłącznie ustawodawstwu:

— polskiemu – podlegają osoby pracujące sezonowo w Niemczech podczas urlopu wypoczynkowego, wakacji czy ferii (zbieg dwóch zatrudnień – pracownik w Polsce i pracownik w Niemczech); w tym przypadku oddział ZUS właściwy dla miejsca zamieszkania pracownika wystawi mu formularz E 101, o ile pracownik dostarczy kopię umowy o pracę z niemieckim pracodawcą i poświadczenie od polskiego pracodawcy na jaki okres udzielił mu urlopu wypoczynkowego;

— niemieckiemu – podlegają osoby bezrobotne przebywające na urlopie bezpłatnym, studenci, uczniowie, gospodynie domowe, emeryci, renciści.

Strony nie uzyskały zgodności co do stosowania norm kolizyjnych Rozporządzenia 1408/71 do osób prowadzących działalność na własny rachunek, w tym rolników w Polsce i podejmujących pracę sezonową w Niemczech. Co do tej grupy osób między polskimi i niemieckimi instytucjami ubezpieczeniowymi, powstała rozbieżność:

— czy osoby te podlegają ubezpieczeniom w Polsce zgodnie z zasadą zawartą w art. 14a.1.a Rozporządzenia 1408/71,

— czy też w Niemczech jako państwa miejsca wykonywania zatrudnienia (art. 13.2.a) lub art. 14ca Rozporządzenia 1408/71).

Wobec tego ustalono, że właściwe władze zwrócić się o opinię w tej sprawie do Komisji Administracyjnej do spraw Zabezpieczenia Społecznego, której najbliższe posiedzenie planowane jest na październik tego roku. Do czasu uzyskania opinii Komisji i przyjęcia wspólnego stanowiska obu Stron stosowane będzie rozwiązanie przejściowe, polegające na tym, że jeżeli pracownik sezonowy nie przedstawi formularza E 101 wydanego przez ZUS, będzie do niego stosowane ustawodawstwo niemieckie. W praktyce oznacza to, że w czasie pracy sezonowej w Niemczech niemiecki pracodawca nie będzie zobowiązany do przekazywania składek ubezpieczeniowych do ZUS.

Biorąc pod uwagę powyższe informacje, należy zauważyć, że Ministerstwo nie dokonało żadnych zmian w zakresie zasad zatrudniania osób zamieszkałych w Polsce podejmujących zatrudnienie w Niemczech. Zawarte porozumienie dotyczy kwestii ubezpieczeń społecznych (nie zasad zatrudniania) i poza usankcjonowaniem nieprawidłowości występujących w okresie zamkniętym od dnia 1 maja 2004 r. do 30 czerwca 2005 r. nie wprowadza żadnych nowych regulacji, które nie wynikałyby już z przepisów obowiązującego w Polsce od dnia 1 maja 2004 r. Rozporządzenia 1408/71.

Ad pyt. 2.

Przedstawiciele Ministerstwa Polityki Społecznej podejmowali próby przesunięcia daty końcowej porozumienia. Jednakże przesunięcie to jest uzależnione od zgody obu zainteresowanych Stron porozumienia. Niestety po stronie niemieckiej – ze względu na polityczny charakter decyzji – uznano, że przesunięcie daty z 30 czerwca 2005 r. na późniejszą nie jest możliwe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego**

**w sprawie poziomu wynagrodzeń
pracowników korpusu służby cywilnej
zatrudnionych w Generalnej Dyrekcji Dróg
Krajowych i Autostrad (10372)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie poziomu wynagrodzeń pracowników korpusu służby cywilnej zatrudnionych w Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad otrzymaną przy piśmie na SPS-0202-10372/05 z dnia 30 czerwca 2005 r., uprzejmie informuję:

Płace pracowników Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, szczególnie w konfrontacji z jednostkami wykonawczymi, głównie kontrahentami zagranicznymi tworzącymi komórki konsultingowe i wykonawcze w Polsce, są niewątpliwie niskie. W konsekwencji dość szerokie jest zjawisko podkupowania dobrze wyszkolonych i wykwalifikowanych kadr GDDKiA przez różnego rodzaju jednostki pracujące na jej rzecz. GDDKiA, będąc dysponentem tak poważnych środków na inwestycje drogowe w Polsce, powinna mieć płace bardziej konkurencyjne, pozwalające zatrzymać wykwalifikowaną kadrę, a jednocześnie nadać większy prestiż pracy w administracji drogowej. Konkurencyjność płac jest podstawowym elementem motywującym pracowników do pozostania w administracji.

Taryfikatory dla pracowników korpusu służby cywilnej, zapisane w Rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 października 1999 r. w sprawie określenia stanowisk urzędniczych, wymaganych kwalifikacji zawodowych, stopni służbowych urzędników służby cywilnej, mnożników do ustalania i wypłacania innych świadczeń przysługujących członkom korpusu służby cywilnej (Dz. U. Nr 89, poz. 996 z późn. zm.), są tak skonstruowane, że umożliwiają teoretycznie ustalenie wyższych wynagrodzeń na wszystkich stanowiskach pracy, pod warunkiem zapewnienia środków (zwiększenia limitu) w § 4010 i 4020 ustawy budżetowej, które zostały przydzielone GDDKiA na rok 2005. Tu jednak wynika problem braku środków na płace, które GDDKiA otrzymuje z budżetu państwa, tak samo jak inne jednostki administracji rządowej i im podległe jednostki budżetowe.

GDDKiA czyni również starania o pozyskanie dodatkowych środków z rezerwy celowej na zwiększenia wynikające ze zmian organizacyjnych i nowych zadań, zapisane w art. 17 ust. 2 pkt 1 ustawy budżetowej na rok 2005. Środki te są niezbędne w związku z ciągle rosnącymi zadaniami w zakresie inwestycyjnym, które to nakłady w okresie ostatnich 3 lat wzrosły prawie czterokrotnie. Bardzo niewielka rezerwa w skali kraju zapisana na ten cel ogranicza możliwość pozyskania dodatkowych środków i powoduje, że starania GDDKiA w tej sprawie pozostają jak na razie bez efektów.

Ponadto obowiązujący pracowników służby cywilnej mnożnikowy system płac bardzo ogranicza możliwość wprowadzenia bardziej motywacyjnego systemu wynagradzania, albowiem co roku wraz ze zmianą kwoty bazowej, jaka jest zapisana w ustawie budżetowej, trzeba automatycznie wszystkim pracownikom wypłacić podwyżki. Dla młodych kadr inżynierskich podejmujących pracę w administracji rządowej istotnym czynnikiem motywującym byłaby możliwość uzyskania uprawnień budowlanych. W chwili obecnej praca w GDDKiA nie jest zaliczana do stażu pracy, który jest uznawany do uzyskania ww. uprawnień. Czynione są starania, aby tę sytuację zmienić, a co za tym idzie zwiększyć atrakcyjność pracy w strukturach organizacyjnych GDDKiA.

Reasumując, Ministerstwo Infrastruktury, widząc słuszność postulatów pana posła Wojciecha Borzuchowskiego, dokłada wszelkich starań, aby poprawić sytuację pracowników GDDKiA w zakresie wynagrodzeń za pracę. Jednak znaczące zmiany uwarunkowane są dokonaniem zmian systemowych w administracji drogowej i wprowadzeniem nowych regulacji ustawowych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego**

**w sprawie stanu wyposażenia
w środki transportowe oraz konieczności
zapewnienia Komendzie Powiatowej Policji
w Zambrowie pojazdu do konwoju skazanych
oraz samochodu terenowego (10373)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 30 czerwca 2005 r. (sygn. SPS-0202-10373/05) dotyczącego interpelacji Posła na Sejm RP Pana Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie sytuacji w Komendzie Powiatowej Policji w Zambrowie, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Komenda Powiatowa Policji w Zambrowie użytkuje łącznie 30 pojazdów (w ramach należności wynoszącej 29). Szczegółowe dane dotyczące liczby pojazdów w KPP w Zambrowie ujęte zostały w poniższej tabeli:

Lp.	Typ pojazdu	Należność (szt.)	Stan (szt.)	Zabezpieczenie należności (%) kol. 4/3
1	2	3	4	5
1	samochody osobowe	19	20	105%
2.	samochody osobowo - terenowe	2	2	100%
3.	samochody typu furgon	6	5	83%
4.	motocykle	2	3	150%
Sprzęt ogółem		29	30	103,4%

Współczynnik zabezpieczenia należności sprzętu transportowego w Komendzie Powiatowej Policji w Zambrowie wynosi 103,4%, przy średnim współczynniku dla całej Policji wynoszącym 78%.

W grupie samochodów osobowych w KPP w Zambrowie stopień zabezpieczenia potrzeb transportowych kształtuje się na poziomie 105%.

Jednocześnie należy wskazać, że Komenda Główna Policji zakupiła i przekazała w bieżącym roku do Komendy Wojewódzkiej Policji w Białymstoku, z przeznaczeniem dla KPP w Zambrowie, jeden samochód osobowo-terenowy ARO 246 w policyjnej wersji „OK”. Potrzeby omawianej jednostki w kategorii samochodów osobowo-terenowych zostały tym samym zabezpieczone w 100%. Z posiadanych informacji wynika także, że w ramach zakupów, które nie są realizowane centralnie, KPP w Zambrowie otrzyma jeden samochód osobowy. Zabezpieczenie należności sprzętu transportowego – przy uwzględnieniu pojazdów obecnie eksploatowanych – kształtować się wówczas będzie na poziomie 107%.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Tadeusz Matusiak

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Magdaleny Banaś**

**w sprawie wykreślenia z wykazu rodzajów prac
w warunkach szczególnych uzasadniających
ograniczenie okresu zatrudnienia przy ich
wykonywaniu, od którego zależy nabycie prawa
do emerytur pomostowych w zawodach zdobnik
szkła, hutnik szkła prasowego, polerowacz den
i obrzeży oraz polerowacz chemiczny (10374)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 30 czerwca br., znak: SPS-0202-10374/05, przy którym przesłana została interpelacja Pani Poseł Magdaleny Banaś w sprawie wykreślenia z wykazu rodzajów prac w warunkach szczególnych uzasadniających ograniczenie okresu zatrudnienia przy ich wykonywaniu, od którego zależy nabycie prawa do emerytur pomostowych w zawodach: zdobnik szkła, hutnik szkła prasowanego, polerowacz den i obrzeży oraz polerowacz chemiczny, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować, że prace nad emeryturami pomostowymi trwają od 1998 roku. W tym czasie wiele uwagi poświęcono konsultacjom społecz-

nym – w latach 1999–2000 odbył się szereg spotkań, na których dyskutowano założenia do ustawy. Nie doprowadziły one jednak do osiągnięcia porozumienia. Ustawa nie została do tej pory przyjęta przez rząd i uchwalona głównie z powodu sprzeciwu związków zawodowych wobec proponowanych rozwiązań, w szczególności wobec ograniczenia liczby grup zawodowych uprawnionych do otrzymywania świadczenia w wieku niższym niż powszechny (czyli 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn).

Projekt ustawy o emeryturach pomostowych i rekompensatach został przekazany do konsultacji 20 listopada 2004 roku. W trakcie konsultacji projektu ustawy niektóre resorty oraz wszystkie zainteresowane związki zawodowe zgłosiły uwagi do wykazów prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wymienionych w załączniku 1 i 2 projektowanej ustawy. Uwagi zgłaszane obecnie do projektu ustawy przez niektóre związki zawodowe w większości dotyczą tych samych wniosków, które zostały zgłoszone w grudniu 2004 r.

Pragnę jednocześnie wyjaśnić, że nowe wykazy rodzajów prac zostały opracowane na podstawie raportu Komisji Ekspertów do Spraw Uprawnienia do Obniżonego Wiek Emerytalnego Osób Zatrudnionych w Szczególnych Warunkach lub Szczególnym Charakterze, powołanej 4 grudnia 1998 r., a więc przez grupę ekspertów z zakresu medycyny pracy. W skład Komisji weszli przedstawiciele Centralnego Instytutu Ochrony Pracy, Instytutu Medycyny Pracy w Łodzi, Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej oraz Instytutu Medycyny Pracy i Zdrowia Środowiskowego w Sosnowcu.

W trakcie prac Komisji brano pod uwagę wyniki badań instytutów medycyny i ochrony pracy, analizowano dane ze statystyk GUS i ZUS, a także zamawiano i analizowano ekspertyzy specjalistów z różnych dziedzin ochrony pracy i medycyny pracy. Ponadto członkowie Komisji współpracowali z wieloma ekspertami z dziedziny medycyny pracy. W swoich pracach Komisja kierowała się wyłącznie kryteriami medycznymi oraz wchodzącymi w zakres ochrony pracy.

Punktem wyjścia prac Komisji nie mogły być dotychczasowe uregulowania prawne (kilkadziesiąt rozporządzeń, zarządzeń i uchwał resortowych), które powstawały w latach 1983–1995. Sformułowano w nich bowiem wykazy zawodów, stanowisk lub rodzajów prac według różnych, niejednorodnych, nie tylko zdrowotnych, kryteriów.

Komisja nie tworzyła wykazu stanowisk pracy, ponieważ pracownicy wykonujący taki sam zawód w różnych zakładach pracy mogą wykonywać prace o różnej intensywności i w różnych warunkach środowiska. Z tego powodu dotychczasowa metodologia określania zawodu lub stanowiska pracy nie powinna stanowić podstawy zaliczenia do prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Stworzone zostały wykazy rodzajów prac wraz z opisem warunków pracy. Określone zostały kryteria kwalifikacji rodzajów prac jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub o szczególnym cha-

rakterze. Nowe wykazy rodzajów prac zastąpiły wykazy stanowisk opracowane ponad 20 lat temu, które w związku z postępem technologicznym i zmianami w gospodarce stały się nieaktualne.

Po ogłoszeniu omawianego wykazu rodzajów prac w 1999 roku niektóre grupy zawodowe uznały, że pominięto w nich rodzaje prac lub stanowiska występujące w ich branży. Komisja otrzymała ponad 100 listów z pytaniami, uwagami lub propozycjami zmian. Po dokonaniu ponownych analiz i nierzadko kolejnych ekspertyz zmodyfikowano poprzednie zapisy lub wprowadzono do wykazów nowe punkty. Nie zmieniono natomiast definicji i kryteriów przyjętych na początku prac.

Uwagi zgłoszone obecnie do projektu ustawy w zdecydowanej większości dotyczą tych samych wniosków, które były zgłoszone do Komisji w 1999 roku.

Ze względu na wiele zastrzeżeń i postulatów dotyczących nowych wykazów prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze Minister Polityki Społecznej w dniu 6 kwietnia br. zaproponował, aby powołać dziewięcioosobowy zespół ekspertów, w którego skład wejdą eksperci medycyny pracy reprezentujący strony społeczne, a więc związki zawodowe, pracodawców i rząd.

Zadaniem zespołu ekspertów będzie przeanalizowanie opracowanego wykazu rodzajów prac i – w razie potrzeby – jego uaktualnienie. W ciągu minionych pięciu lat warunki pracy w naszym kraju mogły ulec zmianie. Ocena dokonana w 1999 r. na bazie doświadczeń ostatnich lat, być może, w niektórych kwestiach powinna zostać zweryfikowana. Prace zespołu będą się opierać zapewne na założeniach przyjętych do opracowania istniejącego wykazu prac. W żadnym razie celem zespołu nie będzie opracowywanie nowej ekspertyzy. Wyniki pracy zespołu, po zakończeniu jego prac, zastąpią obecną propozycję listy rodzajów prac w szczególnych warunkach oraz o szczególnym charakterze.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 7 czerwca br. zdecydowała o powołaniu omawianego zespołu ekspertów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Renaty Beger**

**w sprawie programu zwalczania
chorób nowotworowych (10375)**

W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Renaty Beger, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia

30 czerwca 2005 r. (znak: SPS-0202-10375/05), w sprawie programu zwalczania chorób nowotworowych uprzejmie informuję.

Obserwowane w Polsce trendy zachorowalności wskazują na stały wzrost zachorowań na choroby nowotworowe. Od szeregu lat liczba tych zachorowań – obecnie około 120 tys. – wzrasta szybciej niż liczba ludności. Aktualnie choroby nowotworowe są przyczyną około 40% zgonów wśród kobiet i około 30% zgonów wśród mężczyzn w wieku 45–64 lata. Odsetek bezobjawowych przeżyć 5-letnich wynosi zaledwie około 30%.

Szybki wzrost zachorowań na nowotwory spowodował podjęcie skoordynowanych działań o charakterze ogólnokrajowym. Doświadczenia innych krajów, a także polskie – uzyskane w okresie realizacji Rządowego Programu Zwalczania Chorób Nowotworowych w latach 1976–1990 – dowodzą, że skuteczność działań można osiągnąć wyłącznie zapewniając im odpowiednie gwarancje prawne oraz stabilne i wieloletnie źródła finansowania. Gwarancje takie może zapewnić akt prawny rangi ustawy określającej zakres niezbędnych działań, źródła finansowania, sposób realizacji zadań oraz monitorowania ich skuteczności.

Aktualny stan wiedzy medycznej oraz doświadczenia z wcześniej realizowanych programów – o dość wąskim zakresie – pozwalają na postawienie tezy, że skoordynowany program, obejmujący profilaktykę, wczesne rozpoznawanie oraz poprawę skuteczności i dostępności leczenia we wszystkich grupach wiekowych, może doprowadzić do stopniowego ograniczenia zachorowań na nowotwory, jak również do znacznego wzrostu odsetka wyleczonych.

Ustawa o ustanowieniu programu wieloletniego „Narodowy program zwalczania chorób nowotworowych” została uchwalona przez Sejm RP w dniu 3 czerwca 2005r. – obecnie została skierowana do podpisu Prezydenta RP.

Realizacja programu poprzez kompleksowe działania uwzględniające postęp wiedzy medycznej doprowadzi do zmniejszenia zachorowalności na nowotwory o około 10% oraz do poprawy skuteczności leczenia chorób nowotworowych w Polsce do poziomu osiąganego w krajach Zachodniej i Północnej Europy, czyli ok. 40% wyleczeń 5-letnich u mężczyzn i ok. 50% wyleczeń u kobiet.

Ponadto, ustanowienie programu wieloletniego „Narodowy program zwalczania chorób nowotworowych” ma na celu:

— osiągnięcie średnich europejskich wskaźników w zakresie wczesnego wykrywania nowotworów, w tym poprzez wdrożenie populacyjnych programów badań przesiewowych i zapewnienie ich jakości,

— stworzenie warunków do wykorzystania dla potrzeb praktyki onkologicznej postępu wiedzy o przyczynach i mechanizmach rozwoju nowotworów złośliwych,

— stworzenie systemu ciągłego monitorowania skuteczności zwalczania nowotworów w skali kraju i poszczególnych regionach kraju.

W ramach Programu podejmie się działania dotyczące w szczególności:

- 1) rozwoju profilaktyki pierwotnej nowotworów złośliwych, w tym zwłaszcza zależnych od palenia tytoniu i niewłaściwego żywienia;
- 2) wdrożenia populacyjnych programów wczesnego wykrywania, a w szczególności raka szyjki macicy, piersi, jelita grubego oraz wybranych nowotworów u dzieci;
- 3) zwiększenia dostępności do metod wczesnego rozpoznawania oraz wdrożenia procedur zapewnienia jakości diagnostyki i terapii nowotworów;
- 4) standaryzacji procedur leczenia napromienianiem;
- 5) uzupełnienia oraz wymiany wyeksploatowanych urządzeń do radioterapii i diagnostyki nowotworów;
- 6) upowszechnienia metod leczenia skojarzonego;
- 7) rozwoju i upowszechniania współczesnych metod rehabilitacji chorych, ograniczania odległych następstw leczenia oraz opieki paliatywnej w onkologii;
- 8) rozwoju i upowszechnienia nauczania onkologii w kształceniu przed i podyplomowym lekarzy, lekarzy dentyków, pielęgniarek, położnych i przedstawicieli innych zawodów medycznych;
- 9) poprawy działania systemu zbierania danych o stopniu zaawansowania nowotworów;
- 10) upowszechniania wiedzy w społeczeństwie na temat profilaktyki, wczesnego rozpoznawania i leczenia nowotworów.

Realizacja Programu rozpocznie się od dnia 1 stycznia 2006 r. Wcześniejsze wejście w życie ustawy pozwoli na podjęcie działań związanych z organizacją Rady i przygotowaniem harmonogramu prac na rok 2006 r.

Jednym z podstawowych celów operacyjnych Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych będzie modyfikacja przeddyplomowego nauczania onkologii. Planuje się położyć szczególny nacisk na przyswojenie przez studentów medycyny praktycznej wiedzy o zapobieganiu i wczesnym rozpoznawaniu nowotworów, a także na aktualizowanie treści nauczania w miarę postępu wiedzy o przyczynach i sposobach zapobiegania nowotworom, możliwościach wczesnego wykrywania i sposobach najskuteczniejszego leczenia.

Ponadto informuję, iż środowisko polskich onkologów postulowało do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego o zwiększenie godzin nauczania onkologii w uczelniach medycznych i wydzielenie w standardach nauczania przeznaczonych na kształcenie kliniczne odrębnego przedmiotu „onkologia”. Powyższe było przedmiotem wielu dyskusji przedstawicieli uczelni medycznych, a przede wszystkim dziekanów odpowiedzialnych za ostateczny kształt nauczania dla kierunku lekarskiego. Gremium wyżej wymienionych ekspertów stwierdziło, iż onkologia powinna być nauczana w grupie przedmiotów klinicznych w wymiarze 40 godzin, natomiast do przypadków onkologicznych w praktyce należy dodatkowo wracać przy oma-

wianiu schorzeń pacjentów w każdym przedmiocie klinicznym.

Nowe standardy nauczania dla kierunku lekarskiego zostały opublikowane dnia 18 sierpnia 2004 r. w stosownym rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu (Dz.U. Nr 194, poz.1985). W standardach tych zatwierdzono 40 godzin dla przedmiotu onkologia.

Praca nad standardami nauczania dla kierunków medycznych jest procesem ciągłym. Obecnie Minister Edukacji Narodowej i Sportu ponownie powołał Zespoły Ekspertów do wprowadzenia w obowiązujących standardach nauczania dla wszystkich kierunków tzw. punktów edukacyjnych ECTS, ale też innych niezbędnych zmian.

W tej sprawie 22 marca br. odbyło się spotkanie w Ministerstwie Zdrowia, w którym dziekani wydziałów lekarskich potwierdzili konieczność utrzymania w obecnym kształcie niedawno opublikowanych standardów nauczania, podnieśli jednak potrzebę wydania zaleceń dydaktycznych do realizacji programu, w których należałoby przede wszystkim zastosować zintegrowanie treści nauczania klinicznego i problemowego w danej dziedzinie wiedzy.

Jak wynika z oceny tego gremium, liczba godzin przeznaczonych na problemy i tematy onkologiczne wykładane w realizacji programów innych przedmiotów obowiązujących na wydziale lekarskim uczelni medycznych w kraju wynosi od 350 do 420 łącznie.

Jednocześnie informuję, iż Departament Nauki i Szkolnictwa Wyższego Ministerstwa Zdrowia zwrócił się do Konferencji Rektorów z prośbą o zintegrowanie treści nauczania w dziedzinie onkologii poprzez działania Uczelnianych Koordynatorów Programów Nauczania.

Odnosząc się do pytania Pani Poseł dotyczącego stwarzania przez Narodowy Fundusz Zdrowia warunków do niezakłóconego finansowania onkologicznych świadczeń medycznych osobom chorym na nowotwory, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 27 sierpnia 2005 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135) świadczeniobiorcy mają prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczanie. Świadczeniobiorcy zapewnia się i finansuje ze środków publicznych na zasadach i w zakresie określonym w ustawie m.in. leczenie szpitalne oraz ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne. Na podstawie obowiązujących przepisów ustawy, w przypadku świadczeń onkologicznych realizowanych w warunkach ambulatoryjnych, od świadczeniobiorcy nie jest wymagane skierowanie lekarza ubezpieczenia zdrowotnego. Jednocześnie świadczeniobiorca posiada prawo do leczenia szpitalnego w szpitalu, który zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie skierowania lekarza, lekarza dentystry lub felczera, jeżeli cel leczenia nie może być osiągnięty przez leczenie ambulatoryjne. W stanach bezpośredniego zagrożenia życia wszystkie świadczenia zdrowotne są

udzielane bez skierowania. Decyzję o przyjęciu pacjenta w takim trybie podejmuje lekarz.

Podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Funduszu.

W roku 2005 realizacja i finansowanie świadczeń onkologicznych w warunkach szpitalnych odbywa się zgodnie z Katalogiem programów terapeutycznych (lekowych) onkologicznych, wykazem świadczeń zdrowotnych w zakresie radioterapii, brachyterapii, terapii izotopowej, chemioterapii oraz Katalogiem świadczeń szpitalnych, wprowadzonych zarządzeniem nr 8/2004 Prezesa NFZ z dnia 13 października 2004 r.

Leczenie onkologiczne w rodzaju ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w roku 2005 odbywa się zgodnie z zarządzeniem nr 6/2004 Prezesa NFZ z dnia 13 października 2004 r. w sprawie przyjęcia „Szczegółowych materiałów informacyjnych o przedmiocie postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ambulatoryjna opieka specjalistyczna”.

Na zasadach przewidzianych w ustawie Minister Zdrowia sprawuje nadzór nad działalnością Funduszu i świadczeniodawców w zakresie realizacji umów z Funduszem, stosując kryterium legalności, rzetelności i celowości.

Przedstawiając powyższe, dziękuję Pani Posel za zainteresowanie i troskę o prawidłowe zabezpieczenie świadczeń zdrowotnych dla pacjentów wymagających tego typu leczenia. Chciałbym podkreślić, że Ministerstwo Zdrowia poświęca wiele uwagi i podejmuje działania zmierzające do sukcesywnej poprawy dostępności i jakości świadczeń zdrowotnych w zakresie onkologii. Mam też nadzieję, że uchwalenie i realizacja zapisów ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Narodowy program zwalczania chorób nowotworowych” doprowadzi do zmniejszenia zachorowalności i poprawy skuteczności leczenia chorób nowotworowych w Polsce oraz rozwoju i upowszechnienia nauczania onkologii w kształceniu przed i podyplomowym lekarzy, lekarzy dentystów, pielęgniarek, położnych i przedstawicieli innych zawodów medycznych.

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posel Renaty Beger**

**w sprawie propozycji Komisji Europejskiej
dotyczących reformy Wspólnej Polityki Rolnej
w branży cukrowej (10376)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Posel Renaty Beger z dnia 20 czerwca

2005 r. (pismo nr SPS-0202-10376/05 z dnia 30 czerwca 2005 r.) w sprawie reformy rynku cukru w ramach Wspólnej Polityki Rolnej przekazuję następujące wyjaśnienia.

W dniu 18 lipca 2005 r. odbyło się posiedzenie Rady Ministrów Rolnictwa UE, podczas którego dyskutowano na temat propozycji reformy Wspólnej Organizacji Rynków w sektorze cukru, zaproponowanej przez Komisję Europejską w dniu 22 czerwca br.

Polska ze zrozumieniem odnosi się do potrzeby poprawy konkurencyjności sektora, dążenia do niezakłócania handlu na rynku światowym, stabilizacji warunków produkcji oraz obniżki ceny cukru dla konsumentów, jednakże wnosi szereg zastrzeżeń do prezentowanego projektu Komisji. Polska nie zgadza się głównie na:

- łączenie kwot A i B w jedną kwotę,
- rezygnację z mechanizmu interwencji i zniesienie ceny interwencyjnej,
- tak głęboką redukcję cen,
- zaproponowaną formę programu restrukturyzacji,
- przydzielenie państwom członkowskim produkującym cukier C dodatkowej ilości cukru w łącznej wysokości 1 mln ton.

W związku z powyższym nowy dokument Komisji dotyczący reformy sektora cukrowniczego w UE nie może być przez Polskę zaakceptowany.

W odniesieniu do terminu wprowadzenia reformy rynku cukru uprzejmie informuję, że w nowym projekcie Komisja proponuje wejście w życie nowych przepisów od sezonu 2006/2007 (zgodnie z wcześniejszą propozycją od sezonu 2005/2006) oraz przedłużenie systemu regulacji kwot cukrowych do końca roku gospodarczego 2014/2015 bez planowanej poprzednio rewizji w 2008 r. Jednakże w przypadku destabilizacji na rynku i niezadowolających wyników programu restrukturyzacji co do dobrowolnego odejścia od produkcji cukru Komisja zastrzega sobie prawo procentowej redukcji kwoty produkcji cukru we wszystkich państwach członkowskich.

Polska jest za przesunięciem terminu wprowadzenia reformy w życie i uważa, że harmonogram wdrożenia reformy powinien uwzględniać terminy wprowadzenia w życie wyników Panelu na forum WTO, wyniki negocjacji rundy Doha, a także harmonogram wynikający z ustaleń w ramach inicjatywy EBA – „wszystko prócz broni”. Uwzględnienie powyższych uwarunkowań mogłoby oznaczać, że redukcja cen mogłaby być przeprowadzona w późniejszych latach, w ślad za przyjętym terminem liberalizacji dostępu do unijnego rynku dla państw objętych inicjatywą „wszystko prócz broni” oraz w zależności od nieznanych jeszcze wyników negocjacji na forum WTO. Takie przesunięcie i stopniowe wdrażanie redukcji cen jest bardzo ważne dla Polski, ponieważ pozwoliłoby na dokończenie rozpoczętych procesów restrukturyzacji tego przemysłu. Tym samym Polska mogłaby uniknąć wielu negatywnych skutków tak restrykcyjnych decyzji.

Ponadto w dokumencie dotyczącym reformy rynku cukru z dnia 22 czerwca 2005 r. Komisja proponuje połączenie kwoty A i kwoty B w jedną kwotę, natomiast między państwa członkowskie produkujące cukier C w sezonie 2004/2005 zostanie rozdzielona dodatkowa kwota 1 mln ton za dodatkową jednorazową odpłatnością wynoszącą 730 euro/tonę. Jednocześnie Komisja zakłada utworzenie funduszu restrukturyzacji na okres czterech kampanii, od 2006/2007 do 2009/2010, w celu stworzenia zachęty do zaniechania produkcji cukru przez producentów o najniższej konkurencyjności.

Dobrowolny system zaniechania produkcji będzie się wiązał z otrzymaniem rekompensaty z funduszu restrukturyzacyjnego. Pomoc restrukturyzacyjną dla cukrowni, producentów izoglukozy i syropu inulinowego, którzy planują zakończenie produkcji, wyniesie w pierwszym roku 730 euro/t i będzie stopniowo obniżana do 420 euro/tonę w czwartym roku. Fundusz restrukturyzacyjny finansowany będzie z opłaty wnoszonej przez okres 3 lat od wszystkich środków słodzących objętych kwotą. Wysokość opłaty restrukturyzacyjnej określona została na poziomie 126,40 euro/t w 2006/2007, 91 euro/t w 2007/2008 i 64,50 euro w 2008/2009.

Polska jest przeciwnikiem łączenia kwot produkcji cukru A i B. Utrzymanie rozróżnienia na kwotę A i B jest konieczne dla zidentyfikowania, którą kwotę należałoby najpierw redukować. Zdaniem Polski skutkami reformy powinny być obciążone przede wszystkim te kraje, które posiadają wysoką kwotę B. A zatem najlepszym sposobem obniżenia poziomu produkcji cukru w UE powinna być redukcja kwoty B. Utrzymanie podziału na kwotę A i B pozwoliłoby na wprowadzenie zróżnicowania wysokości opłat na fundusz restrukturyzacyjny – większych dla kwoty B i mniejszych dla kwoty A.

Ponadto zdaniem Polski propozycja Komisji dotycząca przyznania państwom członkowskim produkującym cukier C dodatkowej ilości cukru budzi wątpliwości ze względu na główny cel reformy, jakim jest obniżenie wspólnotowej produkcji cukru. Polska uważa, że wysokość opłaty za tonę dodatkowej kwoty nie uwzględnia sytuacji finansowej przemysłu cukrowniczego w nowych państwach członkowskich i uzależnia zwiększenie produkcji kwotowej cukru wyłącznie w oparciu o możliwości finansowe poszczególnych producentów cukru bez uwzględnienia konkurencyjności produkcji i naturalnych warunków do uprawy buraka cukrowego. Ewentualne korzyści mogłyby otrzymać głównie kraje byłej UE-15, które od wielu lat korzystały ze wsparcia WPR.

W obecnym projekcie reformy Komisja potwierdziła odejście od transferu kwot między państwami członkowskimi, jednakże jednoczesna możliwość zakupu dodatkowej kwoty z cukru C w jednym kraju członkowskim (przez producenta cukru posiadającego zakłady produkcyjne w różnych krajach członkowskich) i zaprzestania produkcji wiążącego się z oddaniem kwoty w innym kraju członkowskim, w zamian

za pomoc restrukturyzacyjną, stwarza możliwość „ukrytego” transferu kwot między państwami członkowskimi.

Wprowadzenie zaproponowanego przez Komisję funduszu restrukturyzacyjnego, polegającego na dobrowolnym ograniczaniu produkcji cukru w UE, może mieć dla Polski niekorzystne skutki. System zachęt finansowych w zasadzie nie daje wielkiego wyboru tym firmom produkującym cukier, które nie zakończyły procesu restrukturyzacji, bo w nowych relacjach cenowych opłacalność produkcji spadnie, co uniemożliwi wygenerowanie środków finansowych na inwestycje modernizacyjne. Może to oznaczać, że przy tak dużej zachęcie finansowej producenci będą skłaniać się do rezygnacji z produkcji.

Dodatkowym dużym zagrożeniem dla krajowych firm w porównaniu do poprzedniej propozycji jest obciążenie ich kosztami finansowania tego funduszu. Skala tego obciążenia będzie także ważnym czynnikiem do podjęcia decyzji co do rezygnacji z kwot.

Propozycja Komisji z dnia 22 czerwca 2005 r. zakłada również odchodzenie od mechanizmów interwencyjnych na rynku cukru poprzez zniesienie ceny interwencyjnej od sezonu 2007/2008 i zastąpienie tej ceny ceną referencyjną na poziomie o 39% niższym od obecnej ceny interwencyjnej. Komisja proponuje cenę referencyjną w roku gospodarczym 2006/2007 w wysokości 631,90 euro/t (tak jak obecnie) zmniejszającą się do 385,50 euro/t w roku gospodarczym 2009/2010.

Obniżenie ceny gwarantowanej na cukier będzie się wiązało z obniżką ceny minimalnej buraków cukrowych do 32,86 euro/t w roku gospodarczym 2006/2007 i 25,05 euro/t od roku gospodarczego 2007/2008 (obecna cena minimalna za buraki A wynosi 46,72 euro/t, natomiast za buraki B 32,42 euro/t). Komisja proponuje, aby rolnicy, którzy produkowali buraki cukrowe w ramach kwot w okresie referencyjnym otrzymywali płatności bezpośrednie w wysokości 60% utraconych dochodów w wyniku 39% cięcia cen gwarantowanych.

Polska jest za utrzymaniem mechanizmu interwencji na rynku cukru i ceny interwencyjnej. Interwencja jest bowiem podstawowym elementem stabilizacji tego rynku. Zdaniem Polski nieuzasadniona jest również tak znaczna obniżka minimalnych cen buraków cukrowych. Proponowana redukcja ceny minimalnej za buraki cukrowe oznaczać będzie pogorszenie dochodów plantatorów z uwagi na to, iż według przedstawionego projektu płatności bezpośrednie mogłyby być w Polsce stosowane w formie płatności obszarowej.

Tak jak w przypadku ostatniej propozycji Komisji Europejskiej Polska będzie aktywnie uczestniczyć w dyskusji nad kształtem reformy, prezentując powyższe stanowisko dotyczące poruszonych przez Panią Poseł kwestii, na posiedzeniach m.in.: Grupy Roboczej Rady ds. Cukru i Izoglukozy, Specjalnego Komitetu ds. Rolnictwa oraz Rady Ministrów UE. Będziemy dążyć do określenia rozwiązań, które byłyby do zaakceptowania przez Polskę.

Ponadto uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi prowadzi konsultacje ze środowiskiem przetwórców i plantatorów oraz z właściwymi instytutami badawczymi. Ministerstwo jest także w ciągłym kontakcie z pozostałymi krajami członkowskimi, monitorując przebieg dyskusji w tych krajach i szukając możliwości poparcia dla swojego stanowiska.

Z wyrazami szacunku

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Renaty Beger**

**w sprawie prawa do rekompensat z tytułu
pozostawienia nieruchomości
poza obecnymi granicami Polski (10377)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów na interpelację Pani Posła Renaty Beger, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2005 r. (znak SPS-0202-10377/05), dotyczącą prawa zaliczenia z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami państwa polskiego, uprzejmie udzielam informacji w tej kwestii.

Podniesiona przez Panią Posła Renatę Beger kwestia dotyczy rozszerzenia kręgu osób uprawnionych na mocy projektowanej ustawy o osoby, które powróciły do Polski po terminie zawartym w umowie z 1944 roku.

Przygotowany przez Rząd projekt ustawy uwzględnia przede wszystkim wyroki Trybunału Konstytucyjnego oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, które wskazują na konieczność rozwiązania zobowiązań podjętych w układach zawartych we wrześniu 1944 r. pomiędzy Polskim Komitetem Wyzwolenia Narodowego a Rządami Białoruskiej, Ukraińskiej i Litewskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej. Jednocześnie w trakcie prac parlamentarnych został dodany ust 2 w art. 1, zgodnie z którym rozszerzono krąg uprawnionych o osoby, które na skutek innych okoliczności związanych z wojną rozpoczętą w 1939 r. były zmuszone opuścić byłe terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto uprzejmie informuję, iż projekt ustawy został uchwalony przez Sejm i aktualnie jest przedmiotem prac Senatu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Maraszka**

**w sprawie niedoboru na rynku pracy
wykwalifikowanych pielęgniarek i położnych
(10379)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pana Posła Ryszarda Maraszka przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10379/05, w sprawie „niedoboru na rynku pracy wykwalifikowanych pielęgniarek i położnych”, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień:

Po wejściu Polski do Unii Europejskiej każdy obywatel państwa polskiego zyskał prawo do osiedlania się na stałe w celu podjęcia pracy w dowolnie wybranym kraju członkowskim (wyjątki określają okresy przejściowe). Swobodny przepływ pracowników stanowi jedną z podstawowych zasad funkcjonowania tzw. rynku wewnętrznego istniejącego w Unii Europejskiej. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż decyzja o wyborze kraju, w którym obywatel Rzeczypospolitej Polskiej zamierza wykonywać zawód, zależy tylko i wyłącznie od jego woli.

Zjawisko migracji personelu medycznego może mieć wpływ na funkcjonowanie systemu opieki zdrowotnej w Polsce. Ministerstwo Zdrowia prowadzi działania z zakresu monitorowania procesu migracji personelu medycznego. Przeciwdziałanie ewentualnym negatywnym skutkom migracji wymaga dokonania wnikliwej analizy sytuacji na rynku pracy wykwalifikowanego personelu medycznego.

Aktualna ocena sytuacji na rynku pracy dla zawodu pielęgniarka i położna prowadzona jest poprzez analizę wskaźników:

— liczby osób posiadających prawo wykonywania zawodu pielęgniarka i położna,

— liczby osób zatrudnionych w podmiotach ochrony zdrowia,

— monitorowanie zjawiska bezrobocia i migracji.

Ogólna liczba pielęgniarek posiadających prawo wykonywania zawodu na koniec 2004 r. wynosi 265 744, a więc wskaźnik na 10 000 mieszkańców wynosi 69,4. W zawodzie położna liczba osób posiadających prawo wykonywania zawodu wynosi 33 310, więc wskaźnik na 10 000 mieszkańców wynosi 8,5.

Zatrudnienie w zawodzie pielęgniarka i położna w okresie od 1995 r. do 2003 r. ulegało w niewielkim stopniu zmniejszeniu. Na koniec 2003 r. wynosiło 224,2 tys. osób i było o 37,6 tys. osób niższe niż na koniec 1995 r. Jednocześnie notuje się znaczące wahania liczby bezrobotnych pielęgniarek i położnych. Najwyższą liczbę pielęgniarek bezrobotnych zanotowano w 2003 r. (11 117 osób, co stanowiło 4,1% osób posiadających prawo wykonywania zawodu), najniższą liczbę bezrobotnych – 9 125 osób zanotowano w 2002 r.

W przypadku położnych bezrobocie ze stanu 1846 osób zarejestrowanych na koniec 2000 r. w ciągu kolejnych 12 miesięcy zwiększyło się do 1910 osób (5,9% posiadających prawo wykonywania zawodu), po czym obserwowano tendencję spadkową w 2002 r. do liczby 1846 osób i w 2003 r. – 1686 osób.

W zawodzie pielęgniarka i położna zgłaszano stosunkowo wysoką liczbę ofert pracy, która dla zawodu pielęgniarki wynosiła: 3, 9 tys. w 2000 r., 1,3 tys. w 2001 r., 2,6 tys. w 2002 r., 3,5 tys. w 2003 r. i 2,4 tys. w I półroczu 2004 r. Dla zawodu położnej liczba ofert pracy wynosiła odpowiednio wg kolejno wymienionych lat: 272, 158, 114, 190 i 164. Liczba bezrobotnych pielęgniarek przypadająca na 1 ofertę pracy była dość niska, w 2000 r. wskaźnik ten wynosił 2,65, w latach 2001–2002 wynosił odpowiednio 3,47 i 3,15.

Proces migracji pielęgniarek i położnych można ocenić w oparciu o dane dostarczane przez Naczelną Izbę Pielęgniarek i Położnych dotyczące liczby wydawanych zaświadczeń potwierdzających, że pielęgniarki, położne posiadają kwalifikacje niezbędne do wykonywania zawodu na terenie Unii Europejskiej. Z uzyskanych danych z lutego 2005 r. wynika, iż liczba wydanych zaświadczeń stwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji zawodowych wg Dyrektywy 77/452/EWG i 80/154/EWG wyniosła: dla pielęgniarek 1817, a więc 0,6%, dla położnych 159, co stanowi 0,4%. Ponadto pielęgniarki i położne, które nie spełniają kryteriów powyższej dyrektywy, ubiegały się o zaświadczenia o wpisie do rejestru pielęgniarek i położnych uprawnionych do wykonywania zawodu na terenie Polski. Łącznie wszystkich zaświadczeń wydano: dla pielęgniarek – 2 830, dla położnych – 195.

Należy jednocześnie zauważyć, że liczba wydanych zaświadczeń stwierdzających posiadane kwalifikacje nie jest jednoznaczna z liczbą osób, które faktycznie podjęły pracę za granicą po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej. Według danych GUS, które pochodzą z Narodowego Spisu Powszechnego Ludności z dnia 20 maja 2002 r., za granicą pracowało wówczas 3 440 pielęgniarek i 123 położne. Zaświadczenia o kwalifikacjach zawodowych mogą również pobierać osoby, które emigrowały wcześniej.

Ministerstwo Zdrowia uwzględnia prezentowane powyżej tendencje zmian sytuacji zabezpieczenia wykwalifikowanych pielęgniarek i położnych w ochronie zdrowia, planując kształcenie w trakcie corocznego ustalania limitów przyjęć na studia medyczne we wszystkich specjalnościach. Limity przyjęć określone w formie rozporządzenia muszą mieć na względzie kadrowe i bazowe możliwości uczelni oraz troskę o należyty przebieg i jakość procesu dydaktycznego, ale również wzrost zapotrzebowania społecznego na wykwalifikowany personel medyczny, trendy na rynku pracy, w tym migracyjne, oraz zmiany demograficzne.

Polityka kadrowa personelu medycznego jest integralną częścią Strategii Rozwoju Ochrony Zdrowia w

Polsce 2007–2013. Należy jednak podkreślić, że Minister Zdrowia nie ma bezpośredniego wpływu na stan zatrudnienia oraz wysokość wynagrodzenia personelu medycznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Gertrudy Szumskiej**

**w sprawie decyzji o sprzedaży akcji
Rafinerii Gdańskiej SA (10380)**

W związku z pismem Pana Marszałka znak: SPS-0202-10380/05 z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie interpelacji Poseł Gertrudy Szumskiej, udzielam niniejszym odpowiedzi na postawione przez Panią Poseł pytania:

1 Czym podyktowana jest sprzedaż Rafinerii Gdańskiej?

Sprzedaż Rafinerii Gdańskiej obecnie działającej pod firmą Grupa Lotos S.A. podyktowana jest przede wszystkim koniecznością pozyskania przez Spółkę środków na inwestycje.

Grupa LOTOS S.A. – druga co do wielkości rafineria w Polsce – dostosowując się do nowych warunków funkcjonowania, realizuje strategię rozwoju, która zgodnie z rządowym programem dla sektora naftowego zakłada zapewnienie konkurencyjności przedsiębiorstw z sektora naftowego poprzez ich restrukturyzację i prywatyzację. Strategia rozwoju Grupy LOTOS S.A. zakłada stworzenie pionowo zintegrowanego, działającego na skalę ogólnopolską koncernu paliwowego. Aktualnie zostały przeprowadzone prace dotyczące konsolidacji Rafinerii Południowych: Rafinerii Czechowice S.A., Rafinerii Jasło S.A. i Rafinerii Nafty Glimar S.A. (obecnie w upadłości) oraz Przedsiębiorstwa Poszukiwań i Eksploatacji Złóż Ropy i Gazu Petrobaltic S.A. z Grupą LOTOS S.A.

Taki koncern posiadający własny sektor wydobywczy (Petrobaltic S.A.), nowoczesną wysokowydajną dużą rafinerię (Grupa LOTOS S.A.) połączoną z kompleksem zgazowania pozostałości ciężkich (IGCC), Rafineriami Południowymi skoncentrowanymi na produkcji wysoko przetworzonych o dużej stopie rentowności produktów niszowych, logistyką i siecią sprzedaży obejmującą większość obszaru Polski i pozwalającą na zwiększenie sprzedaży paliw własnych w południowej części Polski pozwoli na osiągnięcie

istotnych celów strategicznych, w szczególności: zwiększenie produkcji, wykorzystanie efektów synergii, zmniejszenie kosztów, zwiększenie wartości Spółki, zwiększenie udziału w sprzedaży detalicznej i hurtowej paliw w kraju, zwiększenie eksportu produktów, uzyskanie pozycji lidera w sprzedaży olejów.

2. Dlaczego decyzję o sprzedaży podjęto nagle?

Decyzja o sprzedaży nie została podjęta nagle. Oferta publiczna akcji Grupy LOTOS S.A. jest wynikiem zakończonego postępowania związanego z procesem prywatyzacji i restrukturyzacji Rafinerii Gdańskiej S.A., a później Grupy LOTOS S.A. zgodnie ze Strategią dla przemysłu naftowego w Polsce przyjętą przez Radę Ministrów w dniu 24 września 2002 r., na który złożyły się następujące działania:

1) Rada Ministrów podjęła w dniu 30 marca 2004 r. uchwałę – na podstawie wniosku Ministra Skarbu Państwa – dotyczącą realizacji Strategii dla przemysłu naftowego w Polsce w wariantcie określonym w pkt IV. 3c), pkt IV. 7., pkt IV. 8. a) i b), pkt IV. 9.a);

2) 21 kwietnia 2004 r. Minister Skarbu Państwa wyraził zgodę na podjęcie przez Naftę Polską S.A. działań zmierzających do przygotowania skonsolidowanej Grupy LOTOS S.A. do debiutu giełdowego;

3) 13 stycznia 2005 r. została zawarta pomiędzy Naftą Polską S.A. i Grupą LOTOS S.A. Umowa sprzedaży akcji Rafinerii Czechowice S.A., Rafinerii Jasło S.A., Rafinerii Nafty Glimar S.A. (Rafinerie Południowe) i Przedsiębiorstwa Poszukiwań i Eksploatacji Złóż Ropy i Gazu „Petrobaltic” S.A., a w dniu 3 lutego 2005 r. nastąpiło zamknięcie transakcji;

4) 7 marca 2005 r. Rada Nadzorcza Nafty Polskiej S.A. podjęła w trybie obiegowym Uchwałę nr 1/5/2005 pozytywnie opiniując wniosek Zarządu Nafty Polskiej S.A. do Walnego Zgromadzenia Nafty Polskiej S.A. z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie:

a) wyrażenia zgody na zbycie przez Naftę Polską S.A. w publicznej ofercie akcji Grupy LOTOS S.A. Serii A, ceny sprzedaży akcji Serii A, trybu i zasad zbywania akcji Serii A Grupy LOTOS S.A.,

b) wyrażenia zgody na głosowanie przez Zarząd Nafty Polskiej S.A. na Walnym Zgromadzeniu Grupy LOTOS S.A. za:

— zmianą statutu Grupy LOTOS S.A.,

— podwyższeniem kapitału zakładowego Grupy LOTOS S.A.;

1) 15 marca 2005 r. Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu Państwa wyraziła – w trybie określonym w Rozdz. IV, pkt 3 lit. e Programu restrukturyzacji i prywatyzacji sektora naftowego będącego integralną częścią Strategii dla przemysłu naftowego w Polsce oraz zgodnie z § 17 Statutu Spółki Nafta Polska S.A. – zgodę na zbycie akcji Spółki Grupa LOTOS S.A. w istniejącym i podwyższonym kapitale w drodze oferty publicznej;

2) 22 marca 2005 r. Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy Nafta Polska S.A. podjęło:

a) uchwałę nr 1 wyrażającą zgodę na głosowanie przez Naftę Polską S.A. podczas Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy Grupy LOTOS S.A. za zmianą Sta-

tutu Grupy LOTOS S.A. polegającą na dokonaniu podziału akcji Grupy LOTOS S.A. (split) oraz podwyższeniem kapitału zakładowego Grupy LOTOS S.A. poprzez emisję akcji na okaziciela Serii B w liczbie 35000000,

b) uchwałę nr 2 dotyczącą wyrażenia zgody na dokonanie zmian w Statucie Grupy LOTOS S.A. o treści zgodnej z przedłożonymi przez Zarząd Nafty Polskiej S.A. projektami uchwał Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Grupy LOTOS S.A.;

1) 23 marca 2005 r. Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy Grupy LOTOS S.A. podjęło uchwały w przedmiocie:

a) zmian w Statucie Spółki (uchwała nr 4 i uchwała nr 5),

b) podwyższenia kapitału zakładowego Spółki w drodze emisji akcji Spółki Serii B, które zostaną zaoferowane w drodze publicznej subskrypcji akcji dopuszczonych do publicznego obrotu papierami wartościowymi (uchwała nr 6),

c) wyłączenia prawa poboru dotychczasowych akcjonariuszy przy emisji akcji Spółki Serii B (uchwała nr 7),

d) zmiany Statutu Spółki w związku z emisją akcji Spółki Serii B (uchwała nr 8),

e) zmiany uchwały Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy z dnia 4 lutego 2005 r. w sprawie wyrażenia zgody na wprowadzenie akcji Spółki do publicznego obrotu papierami wartościowymi i dopuszczenie do obrotu giełdowego (uchwała nr 9),

w sprawie upoważnienia Rady Nadzorczej do ustalenia tekstów jednolitych Statutu Spółki (uchwała nr 10);

2) 24 marca 2005 r. Walne Zgromadzenie Nafty Polskiej S.A. podjęło uchwałę, w której wyraziło zgodę na zbycie przez Naftę Polską S.A. w ofercie publicznej akcji Grupy LOTOS S.A. Serii A w liczbie od 1 (słownie: jednej) do 8916000 (słownie: osiem milionów dziewięćset szesnaście tysięcy) sztuk oraz postanowiło, że przedział cenowy, w jakim zawierać się będzie cena sprzedaży akcji Serii A Grupy LOTOS S.A., zostanie określony w odrębnej uchwale Walnego Zgromadzenia Nafty Polskiej S.A.;

3) 28 kwietnia 2005 r. Komisja Papierów Wartościowych i Giełd dopuściła akcje Serii A i B Grupy LOTOS S.A. do publicznego obrotu papierami wartościowymi;

4) 6 maja 2005 r. Walne Zgromadzenie Nafty Polskiej S.A. podjęło uchwałę nr 2, w której zobowiązało Zarząd Nafty Polskiej S.A. do sporządzenia analizy w celu przygotowania i przedstawienia Ministrowi Skarbu Państwa rekomendacji dotyczącej określenia przedziału cenowego oraz ceny sprzedaży akcji Serii A spółki Grupa LOTOS S.A. przeznaczonych do zbycia w ramach oferty publicznej;

5) 12 maja 2005 r. Doradca BRE Corporate Finance S.A. przedstawił Zarządowi Nafty Polskiej S.A. aktualizację wyceny Grupy LOTOS S.A. przyjętą Uchwałą Zarządu Nafty Polskiej S.A. nr 3/ 34/2005 z dnia 12 maja 2005 r.;

6) 12 maja 2005 r. Zarząd Nafty Polskiej S.A., uwzględniając rekomendację z dnia 12 maja 2005 r. Oferującego (Dom Inwestycyjny BRE Banku S.A.), złożył pozytywnie zaopiniowany przez Radę Nadzorczą Nafty Polskiej S.A. wniosek do Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Nafty Polskiej S.A. o określenie przedziału cenowego sprzedaży jednej akcji Serii A Grupy LOTOS S.A. o wartości nominalnej 1 zł od kwoty 26 zł do kwoty 35,50 zł.

Dokonany w dniu 6 czerwca 2005 r. przydział ww. 35000000 akcji Spółki przedstawiał się następująco:

1) w Transzy Inwestorów Instytucjonalnych	26200000 akcji
— w Subtranszy Krajowych Inwestorów Instytucjonalnych	16500000 akcji
— w Subtranszy Zagranicznych Inwestorów Instytucjonalnych	9700000 akcji
2) w Transzy Inwestorów Indywidualnych	8800000 akcji

Po zakończeniu pierwszej oferty publicznej Skarb Państwa i Nafta Polska S.A. posiadają łącznie 58,8% akcji Spółki. Przy realizowanej obecnie koncepcji prywatyzacji nie ma możliwości przejęcia przez jakiegokolwiek inwestora kontrolnego pakietu akcji Grupy LOTOS S.A. Kontrolny pakiet akcji pozostanie w rękach Skarbu Państwa.

Na uwagę zasługuje fakt, że w celu uniemożliwienia wrogiego przejęcia Spółki został zmieniony Statut Spółki Grupa LOTOS S.A., tak aby dotychczasowi akcjonariusze Skarb Państwa i Nafta Polska S.A. nadal mieli wpływ na kluczowe dla Spółki decyzje. Uchwały Walnego Zgromadzenia zapadają bezwzględną większością głosów. Uchwały dotyczące: rozwiązanie Spółki, przeniesienia siedziby Spółki za granicę, zmiany przedmiotu przedsiębiorstwa Spółki ograniczającej możliwość prowadzenia przez Spółkę działalności w zakresie wytwarzania i przetwarzania oraz sprzedaży produktów rafinacji ropy naftowej, zbycie albo wydzierżawienia przedsiębiorstwa Spółki lub jego zorganizowanej części, której działalność obejmuje wytwarzanie i przetwarzanie oraz sprzedaż produktów rafinacji ropy naftowej, oraz ustanowienie na przedsiębiorstwie Spółki lub takiej jego zorganizowanej części ograniczonego prawa rzeczowego, połączenia się Spółki, podziału Spółki, uprzywilejowania akcji, przekształcenia Spółki w spółkę europejską mogą być podjęte, jeżeli na Walnym Zgromadzeniu reprezentowana jest co najmniej połowa kapitału zakładowego Spółki i wymagają większości czterech piątych głosów.

3. Czy uważa Pan, że sprzedaż tak ważnych przedsiębiorstw leży w interesie Polski?

Prywatyzacja Grupy LOTOS w roku 2005 w drodze publicznej oferty akcji na Warszawskiej Giełdzie Papierów Wartościowych, jak już wspomniano wyżej, jest realizacją zapisów rządowej Strategii. Podstawowym celem transakcji prywatyzacyjnej jest zapewnienie Grupie LOTOS możliwości dalszego rozwoju, w tym pozyskanie środków finansowych niezbędnych dla realizacji celów inwestycyjnych. Oszacowano, że

w celu zapewnienia Spółce finansowania ww. programów inwestycyjnych niezbędne jest pozyskanie z podwyższenia kapitału środków w wysokości 800–900 mln PLN.

Ostatecznie, w wyniku podwyższenia kapitału zakładowego Grupy LOTOS S.A. o 35000000 akcji, przy ustalonej cenie emisyjnej na poziomie 29 zł za jedną akcję, Spółka (po debiucie) uzyskała na cele inwestycyjne kwotę 1015000000,00 PLN.

Wybór ścieżki prywatyzacji w formie publicznej oferty akcji oraz rekomendowanego terminu transakcji został dokonany na podstawie szczegółowych analiz sytuacji Spółki oraz jej otoczenia rynkowego.

Emisja nowych akcji pozwoliła Grupie LOTOS pozyskać środki na poziomie niezbędnym w celu realizacji zaplanowanego programu inwestycyjnego.

Grupa Kapitałowa LOTOS zamierza realizować swoje plany strategiczne poprzez realizację następujących projektów inwestycyjnych:

- Program Kompleksowego Rozwoju Technicznego (PKRT),
- Program wydatków modernizacyjnych Rafinerii,
- Konsolidacja z Rafineriami Południowymi,
- Rozwój działalności wydobywczej,
- Program PROSTA – rozwój sieci stacji paliw.

Zdaniem Ministerstwa Skarbu Państwa realizacja ww. inwestycji znacznie wzmocni pozycję Grupy LOTOS S.A. w sektorze. Natomiast budowa w sektorze naftowym dwóch silnych niezależnych od siebie podmiotów (Grupa LOTOS S.A. i PKN ORLEN S.A.) jest korzystna zarówno dla państwa, jak i dla konsumentów (konkurencja).

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Władysława Stępnia**

**w sprawie ubezpieczenia funkcjonariuszy
zakładowych morskich i lotniskowych
straży pożarnych (10381)**

Nawiązując do pisma z dnia 30 czerwca 2005 r. (sygn. SPS-0202-10381/05) dotyczącego interpelacji Posła na Sejm RP Pana Władysława Stępnia w sprawie ubezpieczenia funkcjonariuszy zakładowych morskich i lotniskowych straży pożarnych, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W kontekście poruszonego w wystąpieniu Pana Posła W. Stępnia problemu, należy rozróżnić dwa przypadki: pierwszy, kiedy poszkodowany strażak jest

członkiem jednostki ochrony przeciwpożarowej wymienionej w ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1229 z późn. zm.), i drugi przypadek, kiedy jego jednostka nie ma statusu jednostki ochrony przeciwpożarowej.

Zgodnie z treścią art. 15 wyżej wymienionej ustawy, przez jednostki ochrony przeciwpożarowej należy rozumieć następujące podmioty:

- a) jednostki organizacyjne Państwowej Straży Pożarnej,
- b) jednostki organizacyjne Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej,
- c) zakładową straż pożarną,
- d) zakładową służbę ratowniczą,
- e) gminną zawodową straż pożarną,
- f) powiatową (miejską) zawodową straż pożarną,
- g) terenową służbę ratowniczą,
- h) ochotniczą straż pożarną,
- i) związek ochotniczych straży pożarnych,
- j) inne jednostki ratownicze.

Status jednostki ochrony przeciwpożarowej posiadają te zakładowe straże pożarne i zakładowe służby ratownicze, które zostały utworzone na podstawie art. 17 i art. 18 ustawy o ochronie przeciwpożarowej. Między innymi należą do nich jednostki, które zostały utworzone przez instytucje, organizacje, osoby prawne lub fizyczne za zgodą ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Warto podkreślić, że organizację i szczegółowe zasady funkcjonowania zakładowej straży pożarnej, zakładowej służby ratowniczej, gminnej zawodowej straży pożarnej, terenowej służby ratowniczej oraz innych jednostek ratowniczych określają osoby prawne lub fizyczne je tworzące, w porozumieniu i pod nadzorem komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej, właściwego ze względu na teren działania.

W przypadku gdy strażak jest członkiem jednostki ochrony przeciwpożarowej (wymienionej w ustawie o ochronie przeciwpożarowej) i doznał uszczerbku na zdrowiu lub poniósł szkodę w mieniu w związku z udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach, przysługuje mu, a także członkom jego rodziny:

- a) jednorazowe odszkodowanie na zasadach określonych dla strażaków PSP, w wysokości kwot ustalanych na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, wypłacane przez podmioty ponoszące koszty funkcjonowania jednostki ochrony przeciwpożarowej; jednorazowe odszkodowanie z tytułu śmierci osoby poszkodowanej przysługuje członkom rodzin takiej osoby;
- b) renta z tytułu całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy (osobie poszkodowanej będącej strażakiem jednostki ochrony przeciwpożarowej oraz członkom ich rodzin) na zasadach, w trybie i wysokości określonych w przepisach o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych;
- c) odszkodowanie z tytułu szkody w mieniu;
- d) renta rodzinna dla członków rodziny w razie śmierci poszkodowanego strażaka.

Poszkodowanemu przyznaje się jedno świadczenie (wybrane przez zainteresowanego), nawet jeżeli wyżej wymienione świadczenia odszkodowawcze przysługują danej osobie także z tytułu stosunku pracy lub służby albo ubezpieczenia społecznego lub majątkowego.

Wyżej wymienione świadczenia są szczegółowo uregulowane w art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej. Należy podkreślić, iż przywołane unormowania dotyczące świadczeń odszkodowawczych mają zastosowanie tylko do strażaków jednostek ochrony przeciwpożarowej.

W przypadku kiedy „strażak” nie jest członkiem jednostki ochrony przeciwpożarowej, a doznał wypadku lub poniósł szkodę w mieniu w związku z udzielaniem pomocy lub udziałem w ćwiczeniach organizowanych przez Państwową Straż Pożarną, może skorzystać ze świadczeń i odszkodowania wymienionych w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 26 listopada 1997 r. w sprawie zakresu, szczegółowych zasad i trybu przyznawania świadczeń i odszkodowań osobom niebędącym strażakami w razie wypadku lub poniesienia szkody w mieniu w związku z udzielaniem pomocy lub udziałem w ćwiczeniach organizowanych przez Państwową Straż Pożarną (Dz. U. Nr 145, poz. 980 z późn. zm.).

W innym przypadku będą miały zastosowanie unormowania ogólne, czyli ustawa z dnia 30 października 2002 r. o zaopatrzeniu z tytułu wypadków lub chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach (Dz. U. Nr 199, poz. 1674 z późn. zm.), która określa rodzaje wypadków powstałych w szczególnych okolicznościach, rodzaje świadczeń z tytułu wypadków i chorób zawodowych, zasady przyznawania świadczeń, ustalania ich wysokości oraz zasady wypłaty i finansowania świadczeń.

Podsumowując, należy stwierdzić, że sytuacja funkcjonariuszy zakładowych morskich i lotniskowych straży pożarnych dotycząca ich ubezpieczenia jest różna w zależności od statusu jednostki, w której pełnią służbę.

Sekretarz stanu
Tadeusz Matusiak

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Gorczycy**

**w sprawie rozbieżnych interpretacji przepisów
o świadczeniach pielęgnacyjnych (10382)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Stanisława Gorczycy w sprawie

rozbieżnych interpretacji przepisów o świadczeniu pielęgnacyjnym, przesłaną przez Pana Marszałka pismem (SPS-0202-10382/05), uprzejmie informuję:

1. Zgodnie ze znowelizowanym dnia 22 kwietnia br. brzmieniem przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. Nr 228, poz. 2255, z późn. zm.), które wchodzi w życie z dniem 1 września br., do świadczenia pielęgnacyjnego będzie uprawniony ojciec, matka albo opiekun faktyczny, czyli osoba, która faktycznie opiekuje się dzieckiem i wystąpiła do sądu rodzinnego i opiekuńczego o jego przysposobienie. Z możliwości pobierania świadczenia pielęgnacyjnego wyłączony będzie opiekun prawny. Jeżeli dziecko zostanie przysposobione, osoba będzie, jako rodzic, uprawniona do pobierania tego świadczenia. Pełnienie przez rodzica funkcji opiekuna prawnego dla swojego pełnoletniego dziecka nie pozbawia go prawa do świadczenia pielęgnacyjnego.

Nadmienić należy, że obecnie do końca bieżącego okresu zasiłkowego, tj. do dnia 1 września 2005 r., opiekun prawny dziecka jest uprawniony do świadczenia pielęgnacyjnego.

Obecnie obowiązujące rozwiązanie może budzić wątpliwości w sytuacjach, gdy opiekunem prawnym dziecka ustanowiony został jego brat lub siostra. Wówczas nie jest spełniony podstawowy wymóg uprawniający do pobierania tego świadczenia – świadczenie to przysługuje bowiem w związku z koniecznością opieki nad dzieckiem (własnym, przysposobionym, znajdującym się pod opieką prawną), a nie członkiem rodziny. Rodzeństwo nie jest więc uprawnione do świadczenia pielęgnacyjnego. Podobnie zresztą przedstawia się sytuacja w przypadku opieki nad małżonkiem.

Natomiast pełnoletność osoby niepełnosprawnej nie stanowi przeszkody w pobieraniu w związku z opieką nad nią świadczenia pielęgnacyjnego.

2. Za osoby opiekujące się członkiem rodziny istnieje w systemie pomocy społecznej możliwość opłacania składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe. Zgodnie z art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. Nr 64, poz. 593, z późn. zm.), za osobę, która zrezygnuje z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania bezpośredniej, osobistej opieki nad długotrwale lub ciężko chorym członkiem rodziny oraz wspólnie niezamieszkującymi matką, ojcem lub rodzeństwem, ośrodek pomocy społecznej opłaca składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe od kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, jeżeli dochód na osobę w rodzinie osoby opiekującej się nie przekracza 150% kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie i osoba opiekująca się nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów lub nie otrzymuje emerytury albo renty. Dotyczy to również osób, które w związku z koniecznością sprawowania opieki pozostają na bezpłatnym urlopie.

Ta forma pomocy nie występuje, jeżeli opiekun prawny nie jest dla podopiecznego członkiem rodziny.

3. Osobie niepełnosprawnej przysługuje zasiłek pielęgnacyjny. Zasiłek ten ma na celu częściowe pokrycie wydatków wynikających z konieczności zapewnienia

osobie niepełnosprawnej opieki i pomocy innej osoby, w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Warunkiem nabycia prawa do zasiłku jest posiadanie przez osobę odpowiedniego orzeczenia o niepełnosprawności lub ukończenie określonego wieku. Przyznanie prawa do zasiłku pielęgnacyjnego dziecku do 16. roku życia uzależnione jest od posiadania przez nie orzeczenia o niepełnosprawności, a w przypadku osoby powyżej 16. roku życia – orzeczenia o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Legitymowanie się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności jest wystarczające w sytuacji, gdy niepełnosprawność powstała w wieku do ukończenia 21. roku życia.

Zasiłek pielęgnacyjny nie przysługuje w przypadku zbiegu prawa do zasiłku pielęgnacyjnego z prawem do dodatku pielęgnacyjnego. Zasiłek nie przysługuje osobie przebywającej w instytucji zapewniającej całodobowe utrzymanie (tj. w domu pomocy społecznej, placówce opiekuńczo-wychowawczej, młodzieżowym ośrodku wychowawczym, schronisku dla nieletnich, zakładzie poprawczym, areszcie śledczym, zakładzie karnym, zakładzie opiekuńczo-leczniczym, zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym, szkole wojskowej lub innej szkole zapewniającej nieodpłatnie pełne utrzymanie, w tym wyżywienie, zakwaterowanie i umundurowanie), jeżeli pobyt w niej oraz udzielane przez nią świadczenia są częściowo lub w całości finansowane z budżetu państwa albo z Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zasiłek pielęgnacyjny jest świadczeniem niezależnym od osiąganego dochodu. Jego wysokość wynosi 144 zł miesięcznie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Cezary Miżejewski

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Pękały**

**w sprawie procedur przetargowych dotyczących
letnich wyjazdów organizowanych
przez ośrodki pomocy społecznej (10383)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Jerzego Pękały w sprawie procedur przetargowych dotyczących letnich wyjazdów organizowanych przez ośrodki pomocy społecznej, przesłanej przy piśmie znak SPS-0202-10383/05 z dnia 30 czerwca 2005 r., pragnę uprzejmie poinformować Pana Marszałka, że:

Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593 ze zmianami) wśród zadań z zakresu administracji rządowej realizowanych przez gminę (art. 18 ustawy) nie wymienia organizowania wypoczynku letniego dla dzieci.

Jednocześnie zgodnie z art. 17 ust. 2 pkt 4 – zadania własne gminy o charakterze nieobowiązkowym – gmina może „podejmować inne zadania z zakresu pomocy społecznej wynikające z rozeznaczonych potrzeb gminy”. W ramach tego przepisu ośrodki pomocy społecznej – jako samorządowe jednostki organizacyjne – mogą podjąć się organizacji wypoczynku letniego dla dzieci. Zadanie to jako zadanie własne jest realizowane ze środków własnych gminy, a nie ze środków przeznaczonych w budżecie państwa na realizację zadań z zakresu administracji rządowej.

Pragnę wyjaśnić, że nadzór nad realizacją zadań m.in. samorządu gminnego, w tym nad jakością działalności jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, należy do zadań wojewody (art. 22 pkt 8 ustawy).

Natomiast wśród zadań przewidzianych ustawą o pomocy społecznej do realizacji przez ministra właściwego ds. zabezpieczenia społecznego (art. 23) nie wymienia się kontroli samorządowych ośrodków pomocy społecznej.

Kontrola udzielania zamówień publicznych należy do Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych (art. 161 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o zamówieniach publicznych – Dz. U. Nr 19, poz. 177). Zgodnie z tą ustawą podmiotom ubiegającym się o udzielanie zamówienia publicznego przysługują środki ochrony prawnej w postaci protestów, odwołań i skarg do sądu.

Dodatkowo pragnę poinformować Pana Marszałka, że w ustawie budżetowej na rok 2005 w „części zabezpieczenie społeczne – dział pomoc społeczna”, której dysponentem jest Minister Polityki Społecznej, nie zapisano środków finansowych na dofinansowanie organizowanego przez samorządowe ośrodki pomocy społecznej wypoczynku letniego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Cezary Miżejewski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Zygmunta Jerzego Szymańskiego**

**w sprawie nieprawidłowości
dotyczących stawki podatku VAT
na sprzęt komputerowy przeznaczony
dla pracowni internetowych w szkołach (10384)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego z 28 czerwca br. (SPS-0202-10384/05) odnośnie do

domniemyanych nieprawidłowości w zakresie stawki VAT na sprzęt komputerowy w prowadzonych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu postępowaniach na „Dostawę, instalację i integrację pracowni internetowych w szkołach”, pragnę Pana poinformować, co następuje.

1. W prowadzonych dotychczas przetargach, po spełnieniu przez oferentów wymagań określonych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia, ostatecznym kryterium wyboru oferenta była cena oferowana za całość dostawy. Oferent zobowiązany jest zawsze uwzględnić w swojej ofercie obowiązujące go przepisy prawa.

2. Problem naruszania prawa podatkowego był wielokrotnie przedmiotem postępowania odwoławczego przed Zespołem Arbitrów. W wydanych wyrokach Zespołu Arbitrów jednoznacznie stwierdziły, iż:

— „Zarzut naruszenia prawa podatkowego jest także nietrafny, gdyż może on być rozpatrywany na etapie wystawienia faktury po realizacji świadczenia, a nie na etapie formułowania oferty”. (Wyrok Zespołu Arbitrów z dnia 29 listopada 2004 r. sygn. akt UZP/ZO/0-2011/04)

— „W istocie nie jest rolą ani uprawnieniem Zamawiającego dokonywanie oceny, czy dany oferent zaniża cenę na dany produkt tam, gdzie stawka podatku VAT jest preferencyjna. Jeśli taka praktyka ma miejsce, to dany oferent naraża się na odpowiedzialność karno-skarbową z chwilą wystawienia faktur i wprowadzenia tych danych do urzędzeń księgowych”. (Wyrok Zespołu Arbitrów z dnia 8 września 2004 r. sygn. akt UZP/ZO/0-1415/04)

— „Również na uwzględnienie nie zasługuje argumentacja Odwołującego, iż wybrany oferent zaniżył cenę (...) w wyniku dokonania (...) manipulacji przy oferowanych cenach poszczególnych produktów objętych różnymi stawkami VAT. Zespół Arbitrów w tym miejscu podkreśla, iż skoro Odwołujący nie kwestionuje zastosowanych stawek VAT, to nie ma również możliwości zakwestionowania wartości pozycji kalkulacyjnych kosztów składających się na cenę poszczególnych elementów, od których VAT jest naliczany. W ocenie Zespołu Arbitrów wszystkie dalsze argumenty podnoszone przez Odwołującego w kwestii dotyczącej rozliczania się oferenta z organem podatkowym w niniejszej sprawie pozostają bez znaczenia, bowiem kwestia ta należy do wyłącznej właściwości organu podatkowego i podatnika.” (Wyrok Zespołu Arbitrów z dnia 23 lipca 2004 r. sygn. akt UZP/ZO/0-1104/04)

3. Wystawiane faktury zawsze były kontrolowane przez właściwe służby pod kątem ich prawidłowości formalno-rachunkowej i merytorycznej.

4. Ministerstwo nie posiada informacji o przypadkach naruszenia prawa w zakresie prawa podatkowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie informuję, że obecne przetargi na „Dostawę, instalację i integrację pracowni internetowych w szkołach” prowadzone są na dotychczasowych zasadach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Sawicki

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Zygmunta Jerzego Szymańskiego**

**w sprawie nieprawidłowości
dotyczących stawki podatku VAT
na sprzęt komputerowy przeznaczony
dla pracowni internetowych w szkołach (10384)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie, znak: SPS-0203-10384/05, interpelację Pana Posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego dotyczącą stawki podatku od towarów i usług na sprzęt komputerowy przeznaczony dla pracowni internetowych w szkołach, uprzejmie informuję i wyjaśniam, co następuje:

Zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 26 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) stawkę podatku w wysokości 0% stosuje się do dostaw sprzętu komputerowego dla placówek oświatowych oraz dla organizacji humanitarnych, charytatywnych lub edukacyjnych w celu dalszego nieodpłatnego przekazania tego sprzętu placówkom oświatowym. W przypadku dostawy sprzętu komputerowego dla placówek oświatowych dokonujący takiej dostawy stosuje stawkę podatku 0%, pod warunkiem posiadania stosownego zamówienia potwierdzonego przez organ nadzorujący daną placówkę oświatową, zgodnie z odrębnymi przepisami, a w przypadku pozostałych ww. jednostek – dodatkowo posiadania kopii umowy o nieodpłatnym przekazaniu sprzętu komputerowego placówkom oświatowym. Kopię powyższych dokumentów dostawca jest obowiązany przekazać do właściwego urzędu skarbowego.

Wykaz towarów, których dostawa jest opodatkowana stawką 0% na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 26 ww. ustawy, został ujęty w załączniku nr 8 do tej ustawy. Pozostały, niewymieniony w załączniku nr 8 do tej ustawy sprzęt komputerowy, dostarczany dla placówek oświatowych, jest opodatkowany stawką podstawową, tj. 22%.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że sytuacje poprzedzające dostawę, takie jak złożenie oferty przetargowej, nie są regulowane przepisami podatkowymi, a zagadnienia związane z prawidłowością stosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177 z późn. zm.) oraz jej interpretacją nie należą do kompetencji Ministra Finansów.

Organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej natomiast weryfikują prawidłowość zastosowanych stawek podatku od towarów i usług przy dostawie komputerów, podobnie jak we wszystkich innych przypadkach, podczas kontroli podatnika, który dokonywał dostawy. Należy przypomnieć, że zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług wynika z deklaracji podatnika (jest to bowiem podatek o cha-

rakterze deklaratoryjnym), chyba że organ podatkowy określi je w innej wysokości. Określenie zobowiązania podatkowego przez organ podatkowy dokonywane jest decyzją, która poprzedzona musi być określonym postępowaniem, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.)

Jednocześnie informuję, że do Ministerstwa Finansów nie wpłynęły informacje dotyczące nieprawidłowego stosowania stawki 0% przy dostawie sprzętu komputerowego dla placówek oświatowych.

Jeśli Pan Poseł dysponuje informacjami dotyczącymi przypadków nieprawidłowości przy stosowaniu stawki podatku od towarów i usług w wysokości 0% przy dostawach sprzętu komputerowego, uprzejmie proszę o przedstawienie takich informacji lub dokumentów, co umożliwi podjęcie stosownych działań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 22 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Haliny Murias**

**w sprawie zapewnienia w budżecie na 2006 r.
środków finansowych na wypłatę odszkodowań
dla osób pracujących w latach 1948-1957
w Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” (10387)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10387/05, w sprawie interpelacji Pani Posła Haliny Murias dotyczącej kwestii zabezpieczenia na rok 2006 środków budżetowych na wypłatę odszkodowań za pracę przymusową w charakterze junaka w brygadach „Służby Polsce”, uprzejmie informuję:

Sytuacja prawna osób wcielanych do brygad „Służba Polsce” uregulowana została ustawą z dnia 2 września 1994 r. o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych (Dz. U. z 2001 r. Nr 60, poz. 622, z późn. zm.). Zgodnie z zapisem art.1 ust.1 pkt 2 wymienionej wyżej ustawy żołnierzom z poboru w 1949 r., którzy byli wcieleni do ponadkontyngentowych brygad „Służby Polsce”, przysługuje świadczenie pieniężne. Jak wynika z powyższego, ustawodawca uznał za uzasadnione w sposób szczególny wyróżnić tylko żołnierzy z poboru 1949 r., którzy byli wcieleni do ponadkontyngentowych brygad

„Służba Polsce” i przymusowo zatrudniani w kopalniach węgla i kamieniołomach.

Natomiast Powszechna Organizacja „Służba Polsce” została powołana na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 lutego 1948 r. o powszechnym obowiązku przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz organizacji spraw kultury fizycznej i sportu (Dz.U. Nr 12, poz. 90 z późn. zm.). Obowiązkowi temu podlegali obywatele polscy obojga płci w wieku od 16 do 21 lat włącznie. Osoby, które nie odbyły zasadniczej służby wojskowej, podlegały powszechnemu obowiązkowi przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego do ukończenia 30 lat życia.

Powszechny obowiązek przysposobienia zawodowego obejmował naukę, wykonywanie pracy okresowej i wykonywanie pracy dorywczej. Czas wykonywania pracy okresowej nie mógł przekraczać 6 miesięcy, a w stosunku do młodzieży w wieku poborowym i starszej – okresu trwania zasadniczej służby wojskowej.

Wykonywanie powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego odbywało się w jednostkach organizacyjnych Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” – w brygadach, batalionach, hufcach i drużynach. Wykonywanie pracy nie mogło trwać dłużej niż 6 godzin w ciągu doby, pozostały czas przeznaczony był na naukę, wychowanie fizyczne i przysposobienie wojskowe.

Osoby wykonujące powszechny obowiązek przysposobienia zawodowego otrzymywały zakwaterowanie, wyżywienie i umundurowanie. Osobom tym przysługiwało prawo do bezpłatnej opieki lekarskiej oraz do świadczeń przewidzianych ustawą o zaopatrzeniu inwalidzkim – w razie utraty zdolności zarobkowej, kalectwa lub śmierci.

Okres pracy wykonywanej w ramach powszechnego przysposobienia zawodowego młodzieży – zgodnie z art. 67 przywołanej wyżej ustawy – zaliczał się do obowiązkowego okresu pracy przewidzianego dekretem z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz.U. Nr 3, poz. 24). Dekret zobowiązywał obywateli polskich oraz osoby zamieszkałe w Polsce, niemogące wykazać się innym obywatelstwem (mężczyzn w wieku od lat 18 do 55 i kobiety od lat 18 do 45), do zarejestrowania się w urzędach zatrudnienia swego miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, jeżeli nie mają miejsca zamieszkania. Obowiązek pracy w okresie obowiązywania dekretu, tj. od lutego 1946 r. do lipca 1958 r. dotyczył wszystkich dorosłych obywateli, a jego celem było szybkie odbudowanie zniszczonych terenów kraju i ziem odzyskanych.

Przywołana ustawa utraciła moc z dniem 1 grudnia 1956 r. o zniesieniu i zmianach w podporządkowaniu niektórych urzędów centralnych Dz.U. Nr 54, poz. 246).

Głównym celem wprowadzenia powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego młodzieży było włączenie młodego pokolenia do pracy dla rozwoju kraju oraz przedłużenie kształcenia i wychowania młodzieży poza okres podlegania obowiązkowi szkolnemu. Niejednokrotnie młodzież wykonująca

pracę w ramach Służby Polsce jednocześnie zdobywała zawód i uzupełniała wykształcenie.

Ponadto osobom, które wykonywały powszechny obowiązek przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego, przysługiwało:

— prawo do odbycia skróconej zasadniczej służby wojskowej lub zwolnienie od tej służby, jeżeli czas wykonywania powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego był równoważny okresowi trwania zasadniczej służby wojskowej,

— prawo pierwszeństwa do:

a) przyjęcia do zakładów naukowych i otrzymania stypendiów,

b) przyjęcia do szkół wojskowych,

c) kierowania do pracy przez urzędy zatrudnienia.

W świetle przedstawionego wyżej wyjaśnienia należy zaznaczyć, że w polskim ustawodawstwie nie istnieją przepisy prawne, które regulowałyby sprawy odszkodowawcze za pracę w charakterze junaka „Służby Polsce”.

Natomiast warto przypomnieć, że okres pracy wykonywanej z tytułu powszechnego obowiązku przysposobienia zawodowego w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” uważany jest w świetle przepisów emerytalno-rentowych za okres składkowy. W związku z tym wszystkim tym osobom, które przedstawia dowody potwierdzające pracę w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”, okres tej pracy uwzględniany jest przy emeryturze lub rencie.

Wydaje się, że kwestie roszczeń odszkodowawczych winny być rozpatrywane i poddawane ocenie zawsze w kontekście historycznym i społecznym, a w tym konkretnie przypadku szczególnie w kontekście prawnym (obowiązywanie przepisów o rejestracji i obowiązku pracy).

Obecnie trudno poddawać ocenie trud i wysiłek powojennego pokolenia junaków, każda taka próba byłaby moralnie naganna. Jednak należy podkreślić, że coraz to nowe grupy osób, które zostały pokrzywdzone, czy to w związku z działaniami wojennymi 1939-1945, czy też działaniami okresu powojennego, zgłaszają roszczenia o zadośćuczynienie tym krzywdom. Nie jest jednak możliwe ze względów finansowych, a także nie jest do końca uzasadnione merytorycznie, rozszerzanie o coraz to nowe grupy grona osób uprawnionych do specjalnych świadczeń. Odnosi się to również do postulowanych przez Panią Posel Halinę Murias jednorazowych odszkodowań z tytułu wykonywanej pracy dla grupy junaków Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, że – w najbliższej przyszłości nie widzę możliwości wystąpienia rządu z taką inicjatywą ustawodawczą, nie ma zatem potrzeby zabezpieczania w budżecie na 2006 r. środków finansowych na opisany wyżej cel.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Cezary Miżejewski

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Edwarda Płonki**

**w sprawie braku funduszy
na leczenie onkologiczne (10388)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Edwarda Płonki, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2005 r. (znak: SPS-0202-10388/05), w sprawie braku funduszy na leczenie onkologiczne uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135) świadczeniobiorcy mają prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczanie. Na zasadach i w zakresie określonym w ustawie świadczeniobiorcy zapewnia się i finansuje ze środków publicznych m.in. leczenie szpitalne oraz ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne. W przypadku świadczeń onkologicznych realizowanych w warunkach ambulatoryjnych od świadczeniobiorcy nie jest wymagane skierowanie lekarza ubezpieczenia zdrowotnego. Jednocześnie świadczeniobiorca posiada prawo do leczenia szpitalnego w szpitalu, który zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, na podstawie skierowania lekarza, lekarza dentystry lub felczera, jeżeli cel leczenia nie może być osiągnięty przez leczenie ambulatoryjne. W stanach bezpośredniego zagrożenia życia wszystkie świadczenia opieki zdrowotnej są udzielane bez skierowania. Decyzję o przyjęciu pacjenta w takim trybie podejmuje lekarz.

Obowiązkiem Narodowego Funduszu Zdrowia jest zabezpieczenie dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej poprzez zabezpieczenie środków finansowych, przeprowadzenie postępowania konkursowego oraz zawarcie umów ze świadczeniodawcami realizującymi te procedury na terenie kraju. Zasady kontraktowania i realizacji świadczeń opieki zdrowotnej powinny gwarantować pełną dostępność do świadczeń opieki zdrowotnej, realizowanych w ramach systemu ubezpieczenia zdrowotnego.

Organizacja udzielania świadczeń opieki zdrowotnej należy do obowiązków świadczeniodawców, którzy powinni zapewnić świadczeniobiorcom równy dostęp do świadczeń zarówno w stanach nagłych, kiedy świadczenia powinny być udzielane niezwłocznie, jak i w przypadku tzw. przyjęć planowych.

W roku 2005 realizacja i finansowanie świadczeń onkologicznych w warunkach szpitalnych odbywają się zgodnie z katalogiem programów terapeutycznych (lekowych) onkologicznych, wykazem świadczeń zdrowotnych w zakresie radioterapii, brachyterapii, terapii izotopowej, chemioterapii oraz katalogiem świadczeń

szpitalnych, wprowadzonych zarządzeniem nr 8/2004 Prezesa NFZ z dnia 13 października 2004 r.

Leczenie onkologiczne w rodzaju ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w roku 2005 odbywa się zgodnie z zarządzeniem nr 6/2004 Prezesa NFZ z dnia 13 października 2004 r. w sprawie przyjęcia „Szczegółowych materiałów informacyjnych o przedmiocie postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ambulatoryjna opieka specjalistyczna”.

Finansowanie świadczeń odbywa się na podstawie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej pomiędzy świadczeniodawcą i Funduszem, określającej m.in. kwotę zobowiązań pomiędzy podmiotami. Jednocześnie na podstawie art. 132 ust. 5 przywoływanej ustawy wysokość łącznych zobowiązań Funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym Funduszu. Zwiększenie kwoty finansowania świadczeń opieki zdrowotnej w danym rodzaju możliwe jest w sytuacji zwiększenia przez Fundusz środków finansowych, przeznaczonych na realizację danego rodzaju świadczeń w planie finansowym, na zasadach określonych w ustawie.

Należy wspomnieć, że wartości kontraktów zawartych przez Fundusz ze świadczeniodawcami podlegają modyfikacjom w okresie ich obowiązywania, co stwarza możliwość finansowania przez Fundusz świadczeń zrealizowanych ponad kwotę pierwotnego zobowiązania, ustaloną dla danego zakresu świadczeń, objętego umową, kosztem odpowiedniego zmniejszenia kwoty w pozostałych zakresach.

Podkreślenia wymaga fakt, że w wielu placówkach realizujących świadczenia opieki zdrowotnej na podstawie umów z NFZ, zawartych na okres 01.01.2005 r. do 31.12.2005 r., poziom finansowania na I półrocze 2005 r. ustalony został maksymalnie. W związku z zastrzeżeniem w treści powyższych umów konieczności podjęcia renegotiacji umowy w kwestii ustalenia poziomu jej finansowania na II półrocze 2005 r. w ostatnim okresie, w którym umowy te podlegają renegotiacjom, mogły pojawić się sygnały o wyczerpaniu środków na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej w placówkach, które zawarły z Funduszem umowy zawierające opisaną klauzulę.

Z informacji uzyskanych przez Ministra Zdrowia w ramach sprawowanego, na podstawie art. 162 wspomnianej ustawy, nadzoru nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że wartość świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie programów terapeutycznych (lekowych) onkologicznych wzrosła z kwoty w wysokości 107 mln zł w roku 2004 do ponad 197 mln zł w roku bieżącym. Według sprawozdań z wykonania świadczeń w okresie I–IV 2005 r. realizacja umów w zakresie wszystkich programów terapeutycznych nie przekracza 30%. Oddziały wojewódzkie Funduszu na bieżąco dokonują zmian poprzez aneksowanie umów ze świadczeniodawcami, dostosowując je do aktualnych potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców, w ramach określonych środków w planie fi-

nansowym Funduszu. Ponadto Centrala na bieżąco monitoruje realizację umów w poszczególnych zakresach.

W związku z pojawiającymi się niepokojącymi sygnałami o braku zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej, głównie w zakresie programów terapeutycznych (lekowych), Minister Zdrowia, zgodnie z kompetencjami określonymi w cytowanej ustawie, rozpoczął kontrolę realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w tym zakresie, w szczególności dotyczącą ustalenia stanu rozliczeń finansowych za wykonane świadczenia opieki zdrowotnej oraz dokumentowania tych świadczeń, oceny dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej w ww. zakresie, a także ustalenia celowości i rzetelności dokonywania wydatków publicznych na realizację programów terapeutycznych (lekowych). Kontrola ta pozwoli rozpoznać źródło zaistnienia ewentualnych nieprawidłowości związanych z zabezpieczeniem świadczeń opieki zdrowotnej i sformułować wnioski, w oparciu o które możliwe będzie ich uniknięcie w przyszłości. W razie sytuacji stwierdzenia podczas prowadzonej kontroli przypadków naruszeń prawa, statutu lub interesu świadczeniobiorców Minister Zdrowia wydaje zalecenia mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i dostosowanie działalności kontrolowanego podmiotu do obowiązujących przepisów prawa.

Przedstawiając powyższe, chciałbym podkreślić, że Ministerstwo Zdrowia poświęca wiele uwagi i podejmuje działania zmierzające do sukcesywnej poprawy dostępności i jakości świadczeń zdrowotnych w przedmiotowym zakresie.

Korzystając z okazji, pragnę wyrazić nadzieję, że realizacja zapisów przyjętej przez Sejm 3 czerwca 2005 r. ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Narodowy program zwalczania chorób nowotworowych” doprowadzi do zmniejszenia zachorowalności i poprawy skuteczności leczenia chorób nowotworowych w Polsce, co w rezultacie wpłynie na obniżenie kosztów leczenia onkologicznego i w sposób pośredni przyczyni się do rozwiązania finansowych problemów w przedmiotowym zakresie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na interpelację posła Edwarda Płonki**

**w sprawie procedury składania wniosków
o grant w ramach programu
Interreg III A Polska - Czechy (10389)**

W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Edwarda Płonki, przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 30 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10389/05,

w sprawie procedury składania wniosków o grant w ramach programu Interreg III A Czechy–Polska uprzejmie informuję, że procedury naboru wniosków w programie Interreg III A Czechy–Polska zostały opracowane w oparciu o istniejące wytyczne Komisji Europejskiej, wspólne ustalenia z partnerami czeskimi oraz rozwiązania stosowane w podobnych programach współfinansowanych ze środków unijnych. Specyfika programów inicjatywy wspólnotowej Interreg polega na konieczności uwzględnienia procedur stosowanych w kraju partnerskim, stąd, zwłaszcza w początkowej fazie wdrażania programów, mogą się pojawić problemy z dostosowaniem systemów funkcjonujących we współpracujących krajach.

Instytucją Zarządzającą w programie Interreg III A Czechy–Polska jest czeskie Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, które odpowiada za koordynację oraz monitoring programu. Dane dla całego programu przekazywane będą do Komisji Europejskiej przez stronę czeską za pośrednictwem systemu elektronicznego stosowanego w programach funduszy strukturalnych wdrażanych w Republice Czeskiej. Aby program ten funkcjonował poprawnie, konieczne jest przedkładanie wniosków projektowych przygotowanych w generatorze wniosków. Ministerstwo Gospodarki i Pracy jako Instytucja Krajowa odpowiedzialna za realizację programów Interreg w Polsce zwracała się wielokrotnie do Instytucji Zarządzającej programem z prośbą o rozważenie możliwości składania wniosków przez polskich beneficjentów, przygotowanych w edytorze tekstów. Ze względu na wskazane powyżej wymogi monitorowania i kontroli programów przyjęcie takiego rozwiązania okazało się jednak niemożliwe. W konsekwencji Instytucja Krajowa uzgodniła z Instytucją Zarządzającą, że przygotowana zostanie polska wersja generatora wniosków ELZA stosowanego po stronie czeskiej. Warunkiem akceptacji takiego rozwiązania było przygotowanie sprawnie funkcjonującej polskiej wersji generatora w czasie umożliwiającym polskim beneficjentom terminowe składanie wniosków. Niestety w trakcie realizacji zadania okazało się, że istnieje szereg problemów technicznych utrudniających przygotowanie sprawnie działającego generatora w określonym czasie. Nie było również możliwości znaczącego przesunięcia terminu naboru projektów i daty spotkania Komitetu Sterującego ze względu na napięty harmonogram realizacji programu i zagrożenie utratą środków na współfinansowanie projektów.

Ponieważ przygotowania poprawnej wersji generatora trwały dłużej niż przewidywano, w wyniku starań Instytucji Krajowej przedłużono termin naboru wniosków dla polskich beneficjentów o trzy dni (wnioskodawcy z Republiki Czeskiej nie mogli już w tym czasie przedkładać wniosków). Mimo problemów z funkcjonowaniem generatora aż 78 wnioskodawców przedłożyło swoje propozycje projektowe w ramach pierwszego naboru projektów.

W celu uniknięcia podobnych problemów w przyszłości Instytucja Krajowa uzgodniła z partnerami czeskimi, że niezwłocznie po spotkaniu Komitetu Ste-

rującego przygotowana zostanie nowa wersja generatora wniosków. Uwagi zgłaszane przez instytucje uczestniczące we wdrażaniu programu zostały przesłane stronie czeskiej, w tym firmie realizującej zlecenie przygotowania poprawnej wersji generatora. Nowa wersja została już przygotowana i jest obecnie testowana przez stronę polską.

W programie stosowane są procedury formalne obowiązujące we Wspólnym Sekretariacie Technicznym funkcjonującym po stronie czeskiej oraz polskie rozwiązania przyjęte dla programów współfinansowanych ze środków unijnych. Zgodnie z ogólną zasadą wnioskodawcy mają możliwość uzupełnienia dokumentacji we wniosku na podstawie wystąpienia Wspólnego Sekretariatu Technicznego, jednak ze względu na bardzo krótki czas, jaki pozostał na składanie wniosków, w trakcie pierwszego naboru wielu wnioskodawców nie miało takiej możliwości, zwłaszcza że składali wnioski w ostatnim dniu. W przyszłości wnioskodawcy powinni odpowiednio wcześniej konsultować i składać propozycje projektowe, dzięki czemu będzie można uzupełniać aplikacje o brakujące dane.

W dniach 21–22 lipca br. odbędzie się spotkanie wszystkich instytucji zaangażowanych we wdrażanie programu mające na celu usprawnienie systemu naboru wniosków. W wyniku spotkania, w oparciu o dotychczasowe doświadczenia, zostaną odpowiednio zmodyfikowane dokumenty określające procedury naboru wniosków w sposób umożliwiający polskim beneficjentom sprawne składanie wniosków projektowych.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posel Marii Zbyrowskiej**

w sprawie sytuacji na rynku zbóż (10390)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka pismem nr SPS-0202-10390/05 z dnia 30 czerwca br., przekazującym interpelację Pani Posel Marii Zbyrowskiej w sprawie dużego importu zbóż do Polski, uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z informacjami Głównego Urzędu Statystycznego przedstawiającymi dane handlowe z okresu ostatnich 10 lat, Polska jest importerem netto zbóż. Średni poziom importu zbóż we wspomnianym okresie kształtował się na poziomie 1,5 mln ton, natomiast eksportu niespełna 350 tys. ton. Takie saldo handlowe wynika przede wszystkim z wysokiego zużycia krajowego

zbóż, które wynosiło od 25 do 28 mln ton. Produkcja zbóż w Polsce, uwzględniając rekordowe zbiory w 2004 r., wykazuje niewielki trend wzrostowy. W latach 1995 - 2003 wielkość produkcji wahała się w granicach od 22 do 29,6 mln ton.

Wielkości importu zbóż do Polski jest uzależniona głównie od sytuacji podaży-popytowej. Szczególnie wyraźnie pokazuje to sytuacja, jaka miała miejsce w ciągu ostatnich dwóch lat. W wyniku niskich zbiorów zbóż w 2003 r. nastąpił znaczny spadek podaży zbóż na rynek, co przyczyniło się do wzrostu importu w porównaniu z rokiem poprzednim o około 30% (tj. do poziomu 1 mln ton) przy jednoczesnym spadku eksportu o około 90% (tj. do poziomu 137 tys. ton). Należy również pamiętać, że rok 2003 był rokiem, w którym nastąpił duży spadek w produkcji zbóż na obszarze całej Europy. Z uwagi na brak opłacalności importu zbóż do Polski z krajów pozaeuropejskich nastąpiło zmniejszenie zapasów rynkowych zbóż o około 2 mln ton.

Rekordowe zbiory zbóż w 2004 r. przyczyniły się do ograniczenia importu, który wg dostępnych danych handlowych (lipiec 2004 r. - maj 2005 r.) wyniósł około 414 tys. ton. Poziom eksportu w tym okresie kształtował się na nieco wyższym od importu poziomie, tj. 419 tys. ton, i był wyższy o 21% od średniego poziomu eksportu z ostatnich 10 lat.

Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, iż trudno mówić o dużym imporcie zbóż do Polski, gdyż import ten jest obecnie na poziomie niższym w stosunku do średniego importu z ostatnich 10 lat o 73%.

Należy również pamiętać, iż z dniem 1 maja 2004 r. Polska została włączona w jednolity rynek Unii Europejskiej, na którym istnieje swobodny przepływ towarów.

Doświadczenia pierwszego roku członkostwa Polski w Unii Europejskiej wskazują, że trwałe rozwiązanie problemu poprawy funkcjonowania polskiego rynku zbóż w ramach Wspólnej Polityki Rolnej będzie uzależnione od możliwości zagospodarowania nadwyżki zbóż oraz zwiększenia płynności na rynku. Zasadniczym elementem umożliwiającym wydysponowanie nadwyżki jest eksport zbóż do krajów trzecich, głównie w region Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu. Eksport ten może odbywać się z zastosowaniem refundacji eksportowych z wolnego rynku lub sprzedaży zbóż po obniżonych cenach z zapasów interwencyjnych.

W ubiegłym roku Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zgłosiło do Komisji Europejskiej wniosek o wsparcie eksportu zbóż na rynki krajów trzecich. Efektem tego były otwarte do dnia 23 czerwca br. przetargi na eksport z zastosowaniem refundacji, pszenicy oraz jęczmienia z wolnego rynku. W ramach tych przetargów z rynku UE wyeksportowano łącznie 3,38 mln ton pszenicy oraz 1,85 mln ton jęczmienia.

W marcu 2005 r., na podstawie wstępnych prognoz dotyczących możliwości przebiegu tegorocznych zniw, Ministerstwo zgłosiło do Komisji Europejskiej wniosek o zwolnienie części powierzchni magazynowej, a tym samym sprzedaż z polskich magazynów interwencyjnych na eksport, całej dostępnej ilości pszenicy oraz kukurydzy. Komisja Europejska zdecydowała się

na wystawienie do sprzedaży w ramach przetargu maksymalnie 93 tys. ton pszenicy, z czego sprzedanych zostało 75,7 tys. ton.

Z uwagi na fakt, iż ww. instrumenty były uruchomione na rok gospodarczy 2004/2005, w czerwcu br. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi złożyło do Komisji Europejskiej wnioski o kontynuowanie w roku gospodarczym 2005/2006 sprzedaży zbóż na eksport zarówno z wolnego rynku, jak i z magazynów interwencyjnych.

Pod koniec czerwca br. Komisja Europejska podjęła decyzję o otwarciu w nowym roku gospodarczym przetargów dotyczących sprzedaży na eksport z magazynów interwencyjnych Wspólnoty 1,2 mln ton pszenicy, 0,4 mln ton jęczmienia i 0,5 mln ton żyta, a także otworzyła przetargi na eksport z wolnego rynku 2 mln ton pszenicy i 1 mln ton jęczmienia.

Ponadto Komisja zdecydowała się na sprzedaż na rynek wewnętrzny Wspólnoty 776 tys. ton kukurydzy i transfer 500 tys. ton kukurydzy z magazynów interwencyjnych do Hiszpanii z uwagi na suszę panującą w tym kraju.

Na mocy powyższych decyzji dla Polski został otwarty przetarg na sprzedaż z magazynów interwencyjnych z przeznaczeniem na eksport 250 tys. ton pszenicy oraz 99 tys. ton kukurydzy na rynek wewnętrzny. Realizacja sprzedaży pszenicy na eksport będzie prowadzona w okresie od 14 lipca br. do 22 czerwca 2006 roku, natomiast sprzedaż kukurydzy od 28 lipca br. do 27 października br.

Pragnę również poinformować, że w ramach przygotowań do skupu interwencyjnego zbóż w sezonie 2005/2006 Agencja Rynku Rolnego dokonała przeglądu procedur realizacji działań interwencyjnych, wynikiem czego jest rozważanie obniżenia wymaganego poziomu zabezpieczenia poniżej 110 euro/t. Kwota zabezpieczenia mogłaby być wnoszona w postaci gotówki lub gwarancji uznanej przez ARR instytucji finansowej oraz wekslem, wraz z deklaracją wekslową z cesją praw na Agencję, wystawionym przez przedsiębiorstwo przechowalnicze, poręczonym przez uznaną przez ARR instytucję finansową.

Od nowego sezonu nastąpi uproszczenie dokumentacji potwierdzającej przyjęcie zboża do magazynu interwencyjnego. Dowód dostawy zbóż będzie wystawiany dla całej partii zbóż dostarczonej do magazynu interwencyjnego w ciągu danego dnia, a nie, jak dotychczas, dla każdego środka transportu.

Mając na uwadze skrócenie czasu między złożeniem oferty a przejęciem zbóż na zapasy interwencyjne, a tym samym skrócenie czasu oczekiwania oferentów na zapłatę należności za zboże, Agencja Rynku Rolnego ograniczyła czas na wykonanie analiz laboratoryjnych z 20 do 10 dni. W praktyce trwa to zazwyczaj 3-4 dni.

W celu zwiększenia możliwości sprzedaży zbóż przez rolników w okresie przed rozpoczęciem skupu interwencyjnego w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi rozważano możliwość zastosowania podobnego instrumentu, jaki funkcjonował w roku ubiegłym (kredyt preferencyjny na skup zbóż). Należy jednak za-

uważyć, iż stosowanie przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa dopłat do oprocentowania kredytów w roku 2004 było możliwe, gdyż Polska, przystępując do UE, mogła do końca roku stosować instrumenty, które wcześniej funkcjonowały. Tak więc od 1 stycznia 2005 r. nie jest możliwe stosowanie w Polsce kredytów preferencyjnych na skup zbóż w formie, jaka obowiązywała w latach poprzednich.

Mając na uwadze powyższe, w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi został opracowany projekt programu, którego elementem jest możliwość udzielania preferencyjnych kredytów na skup zbóż. Możliwość realizacji tego programu uzależniona będzie od decyzji Komisji Europejskiej. Rada Ministrów w dniu 19 lipca br. na mój wniosek przyjęła stosowne rozporządzenie w tym zakresie, po czym niezwłocznie wystąpiłem o notyfikację tego instrumentu do Komisji Europejskiej.

Występowanie strukturalnej nadwyżki zbóż w skali całej Unii Europejskiej oraz jednolity rynek sprawia, że kluczowym elementem trwałej poprawy sytuacji na rynku zbóż w Polsce jest zwiększenia jego płynności. Z tego też względu Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje wszelkie możliwe działania zwiększające eksport zbóż z Polski, co w efekcie powinno przyczynić się do poprawy sytuacji.

Z wyrazami szacunku

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 22 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**p.o. prezesa
Rządowego Centrum Studiów Strategicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów
Stanisława Papieża i Leszka Murzyna**

**w sprawie kryzysu demograficznego w Polsce
(10392)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów przekazuję odpowiedź na interpelację posłów Stanisława Papieża i Leszka Murzyna w sprawie kryzysu demograficznego w Polsce (pismo nr SPS-0202-10392/05 z dnia 30 czerwca 2005 r.).

Opublikowane w ostatnich latach prognozy demograficzne dla Polski zgodnie przewidują w nadchodzących dziesięcioleciach spadek liczebności polskiego społeczeństwa. Prognoza demograficzna GUS przewiduje spadek liczby ludności Polski z 38,4 mln w 2002 r. do 35,6 mln w 2030 r. Prognoza ONZ opracowana w 2002 r. przewiduje, że liczba mieszkańców Polski w 2050 r. wyniesie 36,6 mln w wariacie zakładającym wzrost płodności lub zaledwie 29,6 mln w przy-

padku utrzymania się obecnego poziomu płodności. Również prognoza przedstawiona w kwietniu b.r. przez Eurostat przewiduje zmniejszenie liczby mieszkańców Polski o 4,5 mln w ciągu 45 lat.

Spadek dzietności notowany jest w Polsce od roku 1984.¹⁾ Wprawdzie tendencje demograficzne w Polsce są podobne do obserwowanych od trzech dziesięcioleci w zamożnych krajach Europy Zachodniej i Ameryki Północnej, to przyczyny tego zjawiska w naszym kraju są bardziej złożone niż w krajach wysoko rozwiniętych. O ile w krajach zamożnych podstawowym czynnikiem zmian były przeobrażenia kulturowe polegające na wzroście aspiracji osobistych i zawodowych, to w Polsce na podobne przemiany kulturowe nakładają się przyczyny ekonomiczne – trudne warunki startu życiowego oraz generalnie trudne warunki życia, które dotyczą znaczną część naszego społeczeństwa. Jako główne przyczyny zapaści demograficznej w Polsce można więc wskazać:²⁾

1) przemiany kulturowe – zmiana systemu wartości i aspiracji zwana „drugim przejściem demograficznym”,

2) złą sytuację mieszkaniową,

3) duże zróżnicowanie dochodów i, co za tym idzie, warunków życia oraz poszerzającą się sferę ubóstwa.

Aby stworzyć podstawy dla stabilnej sytuacji ekonomicznej rodzin, konieczna jest ogólna poprawa sytuacji ekonomicznej, w tym przede wszystkim wzrost zatrudnienia oraz przeciwdziałanie biedzie i wykluczeniu społecznemu.

Działania organów rządu:

Sytuację demograficzną Polski monitoruje systematycznie Rządowa Rada Ludnościowa, która corocznie przedkłada raport z tego zakresu Radzie Ministrów i opinii publicznej. Również na podstawie prognoz demograficznych, publikowanych przez Główny Urząd Statystyczny, RRL formułuje wnioski dotyczące polityki społeczno-gospodarczej, która powinna przeciwdziałać pogłębianiu się kryzysu demograficznego w Polsce.

W 1999 r. została wdrożona reforma systemu emerytalnego. Nowy system emerytalny określany jako „Bezpieczeństwo poprzez różnorodność” ma charakter mieszany (repartycyjno-kapitałowy). Reforma odsunęła groźbę destabilizacji polskiego systemu emerytalnego. Według prognozy długoterminowej³⁾ do roku 2030 powiększać się będzie ujemne saldo funduszu emerytalnego, co wpłynie na wzrost obciążeń finansów publicznych. Ta tendencja spowodowana jest wieloma czynnikami, w tym również zwiększaniem się populacji osób w wieku emerytalnym. Około 2030 r. ujemne saldo funduszu emerytalnego sięgnąć może 54

mlrd zł rocznie, co w odniesieniu do prognozowanego poziomu rozwoju gospodarczego będzie stanowiło nieco mniej niż 3% PKB. Po 2030 r. przewidywana jest systematyczna poprawa sytuacji finansowej funduszu emerytalnego FUS.

W ostatnich latach rząd prowadził prace zmierzające do sformułowania kompleksowej polityki ludnościowej, w tym m.in.:

— 14 stycznia 2003 r. Rada Ministrów zaaprobowała Raport o sytuacji demograficznej Polski w latach 2000–2001, stwierdzając m.in., że: „...przebieg procesów demograficznych w Polsce wskazuje na konieczność przyjęcia kompleksowej, zintegrowanej polityki ludnościowej, której realizacja będzie wymagała współdziałania państwa, samorządów i organizacji pozarządowych. Założenia i program działań polityki ludnościowej opracuje Rządowa Rada Ludnościowa wraz z zespołem ekspertów powołanych w tym celu”.

— 20 maja 2004 r. został zaprezentowany dokument przygotowany przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych na zlecenie Rządowej Rady Ludnościowej „Założenia polityki ludnościowej”. Prace nad przygotowaniem założeń programu polityki ludnościowej w Polsce podjęte zostały z inicjatywy Rządowej Rady Ludnościowej w wyniku decyzji Sejmu RP. Oczekiwania w tej sprawie zostały także sformułowane w Deklaracji I Kongresu Demograficznego w Polsce. Uczestnicy Kongresu apelowali o podjęcie skoordynowanych działań pozwalających na zahamowanie niekorzystnych trendów demograficznych.⁴⁾

Wśród priorytetów Strategii Polityki Społecznej na okres 2007–2013 wskazywana jest między innymi: poprawa warunków powstawania i funkcjonowania rodzin oraz wsparcie rodzin w wychowaniu i edukacji dzieci.

W projekcie Narodowego Planu Rozwoju na lata 2007–2013 zapisano kierunki działań mające odniesienie do sytuacji rodzin.

Wsparcie rodzin, w tym:

— tworzenie i rozwijanie rozwiązań służących godzeniu pracy zawodowej z wychowywaniem dzieci, celem poprawy warunków funkcjonowania rodziny,

— rozwijanie sieci placówek edukacyjnych i kulturalnych dla dzieci i młodzieży,

— budowanie pozytywnego wizerunku rodziny.

Poprawa dostępności mieszkań dla obywateli oraz poprawa jakości zasobu mieszkaniowego. Tworzenie przyjaznego otoczenia prawnoinstytucjonalnego dla rozwoju budownictwa mieszkaniowego, w tym:

⁴⁾ Rządowa Rada Ludnościowa powołała Zespół ds. opracowania założeń programu polityki ludnościowej, składający się z pracowników naukowych z różnych ośrodków w kraju oraz z przedstawicieli resortów realizujących zadania związane z polityką ludnościową. Do przygotowania projektu „Założeń...” wybrano Instytut Pracy i Spraw Socjalnych. Opracowany przez IPiSS projekt dokumentu był przedmiotem obrad konferencji 20 maja 2004 r. Konferencja ta skoncentrowana była wokół obszarów polityk: rodzinnej, mieszkaniowej, edukacyjnej, ochrony zdrowia, zabezpieczenia społecznego oraz zatrudnienia. 9 lipca 2004 r. odbyła się druga konferencja poświęcona zagadnieniom migracji i polityki migracyjnej.

¹⁾ W 2003 wskaźnik dzietności w Polsce wynosił 1,24 i był jednym z najniższych wśród krajów rozszerzonej UE i państw kandydujących (niższe odnotowano jedynie w Czechach, Słowacji, Słowenii i Bułgarii)

²⁾ patrz np.: Sytuacja demograficzna Polski – raport Rządowej Rady Ludnościowej 2001 wyd. Warszawa 2003.

³⁾ Prognoza wpływów i wydatków Funduszu Emerytalnego do 2050 r., ZUS, 2003 r.

— rozwój zasobu dostępnych mieszkań na wynajem realizowanych przez sektor prywatny i „nonprofit”,

— pobudzenie ruchu mieszkaniowego (migracji mieszkaniowej),

— rewitalizacja zdegradowanych obszarów zurbanizowanych.

Prowadzone są działania mające na celu złagodzenie skutków ubóstwa. Należą do nich m.in. rządowy program wspierania gmin w dożywianiu dzieci oraz rządowy program „Wyprawka szkolna”. Ponadto w 2005 r. znacznie zwiększono dotację budżetową przeznaczoną na stypendia socjalne dla uczniów i studentów. Przewidziane na 2005 r. wydatki z budżetu na świadczenia rodzinne wynoszą ok. 8 mld zł (wzrost w stosunku do 2004 r. o ok. 75%), stanowi to prawie 4% ogółu wydatków budżetu i poniżej 0,9% przewidywanego PKB.

Należy podkreślić, że w polskich realiach społeczno-ekonomicznych nie ma jednego prostego rozwiązania służącego zwiększeniu rozrodczości. Obecna pomoc dla rodzin jest niewystarczająca i służy jedynie łagodzeniu skutków niedostatku w rodzinach zagrożonych ubóstwem. Świadczy o tym m.in. intensywność wsparcia dla rodzin w krajach, w których udało się odwrócić tendencje demograficzne, czyli np. we Francji i w Szwecji, gdzie odpowiednio na świadczenia dla rodzin przekazuje się 2,7% i 3,0% PKB. Uwzględniając różnice w wielkości populacji oraz siły nabywczej waluty danego kraju, można szacować, że gdyby w Polsce świadczenia dla rodzin wypłacane były w kwotach porównywalnych ze świadczeniami we Francji lub w Szwecji, wówczas wydatki budżetu na te świadczenia stanowiłyby łącznie ok. 6 – 7% PKB.

Postulowane często wprowadzenie prorodzinnych ulg podatkowych, niezależnie od oceny zasadności takiego rozwiązania, w polskich realiach mogłoby okazać się nieskuteczne. Struktura dochodów ludności w Polsce powoduje, że wszelkie ulgi podatkowe przynoszą odczuwalne zwiększenie dochodów dla ok. 5% podatników, natomiast w przypadku pozostałych osób nie są tak istotne. Sytuację tę można zilustrować następującym hipotetycznym przykładem: gdyby wszystkim posiadającym dzieci oddać cały należny od nich podatek, to ok. 50% podatników posiadających dzieci otrzyma miesięcznie nie więcej niż 100 zł. Wprawdzie 100 zł jest kwotą, która dla wielu gospodarstw domowych jest znacząca, ale w żadnej mierze nie rekompensuje kosztów utrzymania dziecka (które można szacować na ok. 540 zł miesięcznie – na poziomie minimum socjalnego). Reasumując, wprowadzenie finansowego wsparcia rodzin, które skutkowałoby wzrostem rozrodczości, wymagałoby skierowania na ten cel znacznego strumienia publicznych pieniędzy.

Można jednakże oczekiwać, że w nadchodzących latach sytuacja ekonomiczna polskich rodzin będzie się systematycznie poprawiała. Realizacja zadań zapisanych w Narodowym Planie Rozwoju na lata 2004–2006 oraz ujętych w projekcie Narodowego Planu Rozwoju na lata 2007–2013 pozwoli na utrzymanie tempa wzrostu PKB na poziomie 4–5% rocznie. Zakłada się, że wzrost gospodarczy przyczyni się do znaczącego obniżenia stopy bezrobocia (do ok. 14% w 2010 r.

oraz poniżej 12% w 2015 r.), a w konsekwencji do poprawy kondycji ekonomicznej rodzin.

Z poważaniem

P.o. prezesa
Rządowego Centrum Studiów Strategicznych
Lech Nikolski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Stanisława Papieża
i Leszka Murzyna**

**w sprawie nieprawidłowego naliczania przez ZUS
emerytur rencistom przechodzącym na emeryturę
(10393)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 30 czerwca br., znak: SPS-0202-10393/05, przy którym przesłana została interpelacja posłów Stanisława Papieża i Leszka Murzyna w sprawie nieprawidłowego naliczania przez ZUS emerytur rencistom przechodzącym na emeryturę, pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje.

Z przesłanego mi przez Prezesa ZUS stanowiska wynika, że ZUS prawidłowo realizuje przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w zakresie zasad ustalania wysokości emerytur osobom uprawnionym uprzednio do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z informacji Prezesa ZUS wynika, że w sprawie będącej przedmiotem interpelacji zapadł wyrok Sądu Apelacyjnego (wyrok z dnia 10.03.2004 r., sygn. Akt III A 2376/03), w którym Sąd nakazał przeliczenie od kwoty bazowej obowiązującej w dniu 5 marca 1998 r. części składnika wynoszącego 24% kwoty bazowej. Oddział ZUS w Krakowie zrealizował w pełni ten wyrok. Część socjalna emerytury została obliczona od kwoty bazowej obowiązującej w dniu 5 marca 1998 r., tj. od kwoty 1 147,29 zł i ustalona w wysokości 275,35 zł (24% kwoty bazowej), natomiast podstawę wymiaru tej emerytury stanowi, zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy emerytalnej, odpowiednio zwaloryzowana podstawa wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy.

Pragnę jednocześnie podkreślić, że szczegółowej odpowiedzi w tej sprawie udzieliłam w piśmie do Pana Marszałka z dnia 29 marca br., stanowiącym odpowiedź na interpelację posła Stanisława Papieża dotyczącą tej samej sprawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra gospodarki i pracy
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Michała Figlusa**

**w sprawie czasu pracy kierowców autobusów
i samochodów ciężarowych o dużej ładowności
(10394)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 30 czerwca br., znak: SPS-0202-10394/05 – z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów – przedstawiam odpowiedź na interpelację Pana Posła Michała Figlusa – w sprawie czasu pracy kierowców autobusów i samochodów ciężarowych o dużej ładowności, przygotowaną przy współpracy Ministrów: Polityki Społecznej oraz Infrastruktury.

Odnosnie do pyt. nr 1, dotyczącego określenia wieku emerytalnego dla wszystkich kierowców samochodów o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 tony, Minister Infrastruktury wskazuje, co następuje:

Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami możliwość przejścia na wcześniejszą emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (DzU Nr 8, poz. 43, z późn. zm.).

Warunki wymagane do przyznania wcześniejszej emerytury m.in. kierowcom samochodów ciężarowych i o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony określone zostały w § 4 wymienionego rozporządzenia. Zgodnie z powołanym przepisem kierowcy ci mogą wystąpić z wnioskiem o przyznanie wcześniejszej emerytury, jeżeli osiągnęli wiek emerytalny 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz mają wymagany okres zatrudnienia (tj. 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na podstawie upoważnienia zawartego w § 1 ust. 2 omawianego rozporządzenia b. Minister Komunikacji ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach.

W związku z powyższym w zarządzeniu Nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz.Ur. MK Nr 10, poz. 77, z późn. zm.), w załączniku nr 1 w dziale VIII ust. 2 przewidziano jako uprawnionych do niższego wieku emerytalnego m.in. kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Minister Polityki Społecznej, odnosząc się do interpelacji Pana Posła Michała Figlusa w części dotyczącej możliwości obniżenia wieku emerytalnego dla wszystkich kierowców samochodów o dopuszczalnej masie

całkowitej przekraczającej 3,5 tony, zwraca z kolei uwagę, że kwestia zakresu stosowania wobec tej grupy zawodowej przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: DzU z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.) oraz przepisów nadal obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (DzU Nr 8, poz. 43, ze zm.) była już przedmiotem zapytania złożonego przez Posła M. Figlusa na ręce Pana Marszałka w dniu 6 maja br., a skierowanego do Ministra Infrastruktury w sprawie klasyfikacji pojazdu marki Multicar (SPS-0203-4057/05). Zostało ono w części przekazane w dniu 23.05. br. do MGiP.

Na prośbę resortu gospodarki i pracy do punktu 3 tego zapytania ustosunkował się Minister Polityki Społecznej. Zwrócił on uwagę, że przepisy dotyczące zasad nabywania przez kierowców samochodów ciężarowych prawa do wcześniejszej emerytury nie uległy zmianie, zatem wyjaśnienia udzielone Panu Posłowi w przedmiotowej sprawie przez MGiP w dniu 16.06.2005 r., znak BDG-I-0700-258-ED/05, nadal są w pełni aktualne.

Odnosnie do pyt. nr 2 zawartego w treści przedmiotowej interpelacji pragnę wyjaśnić, że – w świetle obowiązujących przepisów – wartości dopuszczalne czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy określone są w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy (DzU Nr 217, poz. 1833), wydanym na podstawie art. 228 § 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (DzU z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.).

Rozporządzenie to zawiera wykazy wartości dopuszczalnych stężeń czynników chemicznych oraz natężeń czynników fizycznych szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy. Wykazy wartości dopuszczalnych czynników fizycznych obejmują m.in. hałas, drgania, promieniowanie optyczne i elektromagnetyczne oraz mikroklimat. Wartości te zostały określone w celu ochrony pracowników narażonych na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia i odnoszą się do każdego środowiska pracy, w którym te czynniki występują.

W związku z tym, że kabiny autobusów czy samochodów ciężarowych są środowiskiem pracy kierowców – niewątpliwie powinny spełniać wymagania ww. rozporządzenia.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zawarte w interpelacji Pana Posła Michała Figlusa wątpliwości zostały wyjaśnione.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra środowiska
na interpelację posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie realokacji środków
w Zintegrowanym Programie Operacyjnym
Rozwoju Regionalnego w zakresie
rewitalizacji terenów poprzemysłowych (10395)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Czesława Śleziaka (znak: SPS-0202-10395/05) w sprawie realokacji środków w Zintegrowanym Programie Operacyjnym Rozwoju Regionalnego w zakresie rewitalizacji terenów poprzemysłowych oraz realizacji Programu rządowego dla terenów poprzemysłowych, przesyłam następujące wyjaśnienia.

Celem Programu rządowego dla terenów poprzemysłowych, przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 27 kwietnia 2004 r., było stworzenie warunków do zagospodarowania terenów poprzemysłowych zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju. W dokumencie tym określono konkretne działania polegające na opracowaniu systemu zarządzania terenami zdegradowanymi, ich rewitalizacji i przywróceniu do obrotu gospodarczego oraz ograniczeniu procesu zajmowania niezdegradowanych terenów przez inwestycje przemysłowe. Zakłada się, że przedmiotowy program będzie realizowany do roku 2010. W związku z powyższym zadania w nim zapisane będą realizowane na przestrzeni kilku lat z różnym nasileniem. Organem odpowiedzialnym oraz nadzorującym realizację zadań jest Minister Środowiska.

Działania rekultywacyjne będą prowadzone na terenach, na których zdrowie ludzi i środowisko są najbardziej zagrożone, oraz tam, gdzie ze względów społecznych (wysoki stopień bezrobocia wynikający z zamknięcia zakładów pracy lub restrukturyzacji przemysłu) problem zagospodarowania terenów poprzemysłowych dotyczy dużych skupisk ludności, co odgrywa ważną rolę w polityce regionalnej. W wyniku przyjęcia takiego założenia działania pilotażowe prowadzone będą w wybranych regionach, gdzie przemysł był najbardziej skoncentrowany i które w ciągu minionej dekady najbardziej dotknięte zostały przez przemiany strukturalne. Dotyczy to przede wszystkim:

a) wybranych terenów po górnictwie węgla kamiennego i rud metali, terenów pohnitniczych oraz innych terenów po uciążliwych dla środowiska gałęziach przemysłu, na obszarach Górnego i Dolnego Śląska (województwo śląskie, dolnośląskie i małopolskie),

b) wybranych terenów poprzemysłowych w największych aglomeracjach miejskich – Warszawa, Łódź, Wrocław, Poznań, Kraków, Szczecin, Trójmiasto (aglomerację katowicką ujęto w punkcie a).

Słuszność tego wyboru potwierdza również analiza danych przekazanych Ministrowi Środowiska przez Główny Inspektorat Ochrony Środowiska i urzędy marszałkowskie, na podstawie której stwierdzono, że

właśnie te tereny są najbardziej obciążone wieloczynnikową degradacją.

Rewitalizacja zostanie przeprowadzona na wytypowanych obiektach pilotażowych. Przy wyborze projektów pilotażowych będzie brany pod uwagę stopień nasilenia degradacji w skali kraju oraz opinia marszałków województw, prezydentów miast i wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska.

Ponadto w ramach działania programu „Badania naukowe i prace rozwojowe oraz popularyzacja” wykonane zostaną prace naukowe i rozwojowe służące m.in. analizie potrzeb i możliwości wprowadzenia zmian do obowiązujących przepisów prawnych, sprzyjających rewitalizacji terenów zdegradowanych. Aktualnie realizowany jest jeden z tematów, zapisanych w planie zadaniowym, którego zakończenie planowane jest na 30 listopada 2005 r., oraz przygotowywana jest umowa do zawarcia z wykonawcą w celu wykonania drugiego zadania.

W dniu 30 listopada 2004 r. została podpisana decyzja w sprawie powołania Zespołu Sterującego do spraw Programu rządowego dla terenów poprzemysłowych, jako organu pomocniczego ministra właściwego do spraw środowiska. Decyzja o powołaniu zespołu wynikała z konieczności koordynowania i nadzorowania prac zapisanych w planie zadaniowym oraz harmonogramie tego dokumentu. W związku z interdyscyplinarnym charakterem poruszanych zagadnień warunkiem pomyślnej realizacji programu jest integracja działań ministrów właściwych do spraw środowiska, infrastruktury, gospodarki, Skarbu Państwa, rolnictwa i finansów publicznych, Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, jednostek samorządu terytorialnego, na których terenie realizowane będą działania pilotażowe, oraz organizacji pozarządowych, których działalność wiąże się z zagadnieniami objętymi programem.

W dniu 21 grudnia 2004 r. w Ministerstwie Środowiska odbyło się pierwsze spotkanie członków Zespołu Sterującego do spraw Programu rządowego dla terenów poprzemysłowych, któremu przewodniczył pan Andrzej Mizgajski, podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska. Podczas spotkania podjęto ustalenia dotyczące przygotowania listy rankingowej i zaproponowania obiektów, które jako pierwsze zostaną przeznaczone do rewitalizacji. Ponadto uznano za konieczne zbilansowanie potrzeb rewitalizacji terenów poprzemysłowych w Polsce. Przy wyborze projektów pilotażowych pod uwagę będą brane przede wszystkim tereny będące własnością Skarbu Państwa. Zwrócono również uwagę na możliwość przeprowadzenia szkoleń dla administracji samorządowej w celu ułatwienia jej pozyskania środków finansowych z funduszy unijnych.

Projekty mające na celu wspieranie ochrony środowiska, poprawę jakości środowiska oraz przyczyniające się do realizacji zobowiązań Polski zawartych w Traktacie Akcesyjnym w zakresie sektora środowiska kwalifikują się do poniższych działań zawartych w Zinte-

growanym Programie Operacyjnym Rozwoju Regionalnego (ZPORR):

— Działania 1.2 „Infrastruktura ochrony środowiska” (Priorytet I);

— Działania 3.1 „Obszary wiejskie” (Priorytet III);

— Działania 3.2 „Obszary podlegające restrukturyzacji” (Priorytet III);

— Działania 3.3 „Zdegradowane obszary miejskie, przemysłowe i powojenne” (Priorytet III).

Szeroki zakres działań związanych z ochroną środowiska na terenach przemysłowych jest przewidziany w Poddziałaniu 3.3.2 „Rewitalizacja obszarów przemysłowych i powojennych”. Skorzystanie z tego wsparcia jest uwarunkowane przygotowaniem przez gminy kilkuletnich uproszczonych lokalnych programów rewitalizacji, zgodnych ze strategiami rozwoju województw.

Instytucją zarządzającą ZPORR jest Ministerstwo Gospodarki i Pracy (MGiP). Jednocześnie większość zadań realizacyjnych powierzono regionalnej administracji samorządowej. Urzędy marszałkowskie jako instytucje pośredniczące przejęły zadania w zakresie identyfikacji i wyboru projektów, a urzędy wojewódzkie w zakresie audytu, monitorowania, weryfikacji i potwierdzania płatności. Ministerstwo Środowiska nie pełni oficjalnej funkcji w systemie wdrażania ZPORR, dlatego też nie ma wpływu na bezpośrednią pomoc beneficjentom. Na stronie www.cios.gov.pl oraz pod adresem info.fundusze@mos.gov.pl beneficjenci otrzymują informacje, do którego z programów operacyjnych i do których działań w ramach tych programów powinni aplikować.

Wnioski zbierane są i oceniane przez urzędy marszałkowskie. Ministerstwo Środowiska uczestniczy w tym procesie poprzez udział przedstawicieli w regionalnych komitetach sterujących oraz regionalnych komitetach monitorujących.

W ramach ZPORR Minister Środowiska został również poproszony o wyznaczenie swoich przedstawicieli do tzw. paneli ekspertów, których zadaniem jest merytoryczna i techniczna ocena projektów zgłaszanych w ramach ZPORR. Eksperci zostali zgłoszeni do tzw. czwartej listy ekspertów, utworzonej na poziomie krajowym. Na liście Ministra Środowiska jako eksperci znaleźli się pracownicy departamentów merytorycznych MŚ, GIOŚ oraz NFOŚiGW, a także przedstawiciele organizacji pozarządowych i środowisk naukowych.

Nadzór nad wdrażaniem ZPORR oraz gwarantowanie efektywności i jakości wdrażania programu operacyjnego zapewnia główny, czyli Krajowy Komitet Monitorujący ZPORR.

Należy podkreślić, że największym problemem przy rekultywacji terenów przemysłowych jest charakter potencjalnych beneficjentów – właścicieli gruntów. Często są to bowiem np. jednoosobowe spółki skarbu państwa w likwidacji (kopalnie). Działania z zakresu rekultywacji terenów przewidziane w ramach ZPORR obejmują wsparcie dla jednostek samorządu terytorialnego lub innych podmiotów publicz-

nych (również regionalnych jednostek administracji rządowej). W świetle braku regulacji ustanawiających zasady partnerstwa publiczno-prywatnego inwestycje, które miałyby być przeprowadzane w ramach tych programów na terenach będących własnością przedsiębiorstw, mają utrudniony dostęp do środków UE.

Dodatkowym zagadnieniem, o jakim należy pamiętać przy planowaniu wsparcia na rekultywację terenów przemysłowych, jest obowiązek przestrzegania zasady, zanieczyszczający płaci, ujęty w unijnych wytycznych o pomocy na ochronę środowiska. Wsparcie może być udzielone jedynie w przypadku, gdy sprawca zanieczyszczeń nie może być zidentyfikowany bądź też nie można wyegzekwować od niego przywrócenia terenu do odpowiedniego stanu.

Z informacji uzyskanych ze sprawozdań z realizacji ZPORR, przygotowywanych przez Departament Wdrażania Programów Rozwoju Regionalnego w Ministerstwie Gospodarki i Pracy, wynika, iż w I kwartale br. w ramach Działania 3.3 podpisano 15 umów o dofinansowanie projektów, co wraz z projektami nadal realizowanymi (dla których umowy o dofinansowanie zostały podpisane w roku 2004) dało liczbę 26 umów o łącznej wartości 89 790 745,63 zł, co łącznie od początku realizacji programu stanowi 21,93% alokacji na lata 2004–2006. 19 projektów jest przygotowanych do podpisania umów na podstawie decyzji zarządów województw. Trudno jest ocenić, ile z tych projektów dotyczy rewitalizacji obszarów przemysłowych, a ile obszarów powojennych lub miejskich.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na interpelację posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie realokacji środków
w Zintegrowanym Programie Operacyjnym
Rozwoju Regionalnego w zakresie
rewitalizacji terenów przemysłowych (10395)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Czesława Śleziaka z dnia 30 czerwca 2005 r., znak: SPS-0202-10395/05, w sprawie realokacji środków w Zintegrowanym Programie Operacyjnym Rozwoju Regionalnego (ZPORR) w zakresie rewitalizacji terenów przemysłowych, przedstawiam, co następuje.

Zintegrowany Program Operacyjny Rozwoju Regionalnego został przyjęty rozporządzeniem Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 1 lipca 2004 r. W ramach

Programu zostało wyróżnione Działanie 3.3 Zdegradowane obszary miejskie, przemysłowe i powojenne, w skład którego wchodzi Poddziałanie 3.3.1 Rewitalizacja obszarów miejskich oraz Poddziałanie 3.3.2 Rewitalizacja obszarów przemysłowych i powojennych. Głównym celem Poddziałania 3.3.2 jest zmiana dotychczasowych funkcji terenów przemysłowych i powojennych oraz adaptacja obiektów przemysłowych i powojennych na cele usługowe, gospodarcze, społeczne, edukacyjne, zdrowotne, rekreacyjne, kulturalne i turystyczne.

Instytucja Zarządzająca ZPORR dysponuje następującymi danymi dotyczącymi Poddziałania 3.3.2 (dane dotyczą całości Poddziałania obejmującego obok terenów przemysłowych również tereny powojenne). Do końca czerwca br. z ww. zakresu wybranych zostało 18 wniosków na łączną kwotę 64 171 198 zł. Podpisano 12 umów na łączną kwotę 50 155 978 zł.

Pragnę zauważyć, iż rewitalizacja jest procesem kompleksowym, dla realizacji którego wymagane jest zaangażowanie wielu podmiotów społecznych i gospodarczych z terenu rewitalizowanego obszaru. Projekty z zakresu rewitalizacji wymagają dużego nakładu sił i środków. Ich przygotowanie oraz przeprowadzenie może stanowić problem w przypadku małych jednostek samorządu terytorialnego o słabym potencjale ekonomicznym. Przygotowanie właściwego Lokalnego Programu Rewitalizacji (który jest obligatoryjnym załącznikiem do wniosku o dofinansowanie projektu z zakresu rewitalizacji) jest kluczowym czynnikiem wpływającym na skuteczność rewitalizacji, może jednak stanowić pewne utrudnienie dla samorządów terytorialnych, w szczególności jeżeli wcześniej nie prowadziły działań w tym zakresie. Problem może również stanowić małe zainteresowanie podmiotów sektora prywatnego obszarami przemysłowymi w celu ich wykorzystania poprzez zmianę funkcji użytkowej.

Istotną kwestią jest również brak kadr przygotowanych do tworzenia programów rewitalizacji i odnowy wybranych obszarów na szczeblu wnioskodawców, administracji szczebla lokalnego i regionalnego. Na terenach podlegających przekształceniom metodyka działań oparta na nowocześnie pojmowanym sposobie zarządzania rozwojem lokalnym jest mało znana, a konieczna z punktu widzenia przeprowadzenia programów rewitalizacji.

Pragnę również zauważyć, że na Samorządzie Województwa, jako podmiocie zaangażowanym we wdrażanie ZPORR na poziomie regionalnym, spoczywa obowiązek przeprowadzania odpowiednich akcji informujących potencjalnych beneficjentów o możliwości aplikowania o środki z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach poszczególnych Działań ZPORR oraz zasadach przygotowania projektów.

Informuję, iż ze względu na złożoność procesu rewitalizacji w obecnie realizowanym w Ministerstwie Gospodarki i Pracy włosko-francuskim programie twinningowym Phare 2003 – Wdrażanie ZPORR na poziomie centralnym i regionalnym pracują również specjaliści francuscy zajmujący się wsparciem Insty-

tucji Zarządzającej w zakresie koordynacji Działania związanego z rewitalizacją.

Przykładem działań Ministerstwa w usprawnieniu wdrażania Działania 3.3 ZPORR są liczne spotkania z potencjalnymi beneficjentami i podmiotami zaangażowanymi w proces przygotowania programów rewitalizacji z udziałem specjalistów z zakresu problematyki rewitalizacji. Ministerstwo Gospodarki i Pracy przeprowadziło dotychczas wiele konferencji w tym obszarze. Jednym z przykładów jest konferencja w Jaworznie – Będzinie.

Wychodząc naprzeciw zainteresowaniu dotyczącemu problematyki rewitalizacji Departament Wdrażania Programów Rozwoju Regionalnego wspólnie z Urzędem Marszałkowskim Województwa Śląskiego, Urzędem Miasta w Jaworznie, Urzędem Miasta w Będzinie, Stowarzyszeniem „Forum Rewitalizacji”, a także ekspertami włosko-francuskiego programu twinningowego Phare 2003 – Wdrażanie ZPORR na poziomie centralnym i regionalnym, zorganizował w marcu br. seminarium przeglądowe projektów w ramach Działania 3.3 pt. „Rewitalizacja na starcie: Aspiracje – Bariery – Instrumenty a Fundusze Strukturalne”, na które zaproszeni zostali przedstawiciele z całej Polski. Głównym celem seminarium było zapoznanie potencjalnych beneficjentów z możliwościami finansowania kompleksowych programów rewitalizacji, w tym zwłaszcza ze środków Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego, oraz możliwościami, jakie stworzy w tym zakresie nowy okres programowania Funduszy Strukturalnych w latach 2007-2013.

Pragnę poinformować, iż Ministerstwo Gospodarki i Pracy kładzie duży nacisk na przygotowanie potencjalnych beneficjentów oraz wszystkich instytucji zaangażowanych we wdrażanie Programów Operacyjnych do efektywnego wykorzystania wszystkich możliwych środków, które zostały zaoferowane Polsce w ramach funduszy strukturalnych, w tym służących przeciwdziałaniu marginalizacji pewnych obszarów miast, terenów przemysłowych i powojennych poprzez realizację projektów z zakresu rewitalizacji.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie renaturyzacji obszarów przyrodniczo
cennych, dotkniętych klęską powodzi (10396)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację, znak: SPS-0202-10396/05, z dnia 30 czerw-

ca 2005 r. pana Czesława Śleziaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie renaturyzacji obszarów cennych przyrodniczo, dotkniętych klęską powodzi, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Ministerstwo Środowiska zwróciło się do wojewódzkich konserwatorów przyrody o przekazanie niezbędnych informacji dotyczących prowadzonej na ich terenie renaturyzacji obszarów cennych przyrodniczo, które zostały zniszczone podczas powodzi w 1997 r. Z otrzymanych informacji wynika, że prace renaturyzacyjne prowadzone były w nielicznych województwach, ponieważ powódź w większości przypadków nie spowodowała zniszczenia terenów cennych przyrodniczo lub wręcz wpłynęła na nie pozytywnie.

Taka sytuacja zaistniała m.in. w województwie dolnośląskim, gdzie powódź w rezerwach położonych w dolinie Odry była przyczyną wzbogacenia runa tych terenów. Podczas powodzi tylko jeden z rezerwatów chroniących ols porzeczkowy pozostawał pod wodą przez dłuższy czas, na skutek czego drzewa sukcesywnie zamierały. Jednakże po lustracjach terenowych, prowadzonych z udziałem naukowców, członków ówczesnej wojewódzkiej Komisji Ochrony Przyrody, oraz leśników, ustalono, że teren ten ma być pozostawiony w takim stanie bez ingerencji człowieka. Na terenie tym miał być jedynie utrzymywany stały poziom wody, umożliwiający kontynuację naturalnej sukcesji.

W województwie lubuskim renaturyzacja prowadzona była na terenie rezerwatu przyrody „Słońsk”, który został włączony do Parku Narodowego „Ujście Warty”. Prace prowadzone były w latach 1997–1998 i polegały na: naprawie obwałowania Królewskiej Wypły, odmuleniu Kanału Czerwonego, odmuleniu kanału Warta Jezioro Kostrzyńskie, remoncie budowli wpustowej i usuwaniu krzewów. Koszt wykonanych prac wyniósł 199 425 zł.

W województwie podkarpackim podczas powodzi najbardziej ucierpiały tereny położone w bezpośrednim sąsiedztwie Wisły, w tym gminy: Czermin, Borowa, Gałuszowice i Padew Narodowa. Z danych otrzymanych od Koła Łowieckiego „Bażant” w Borowej wynika, iż na terenie obwodów dzierżawionych przez Koło prowadzono po powodzi akcję odbudowy populacji bażanta. W chwili obecnej liczebność populacji bażanta na terenach zalanych przez powódź została odtworzona do stanu sprzed powodzi. Proces renaturyzacji na tych obszarach polegał na zakupie ok. 800 sztuk bażantów (zarówno młodych, jak i dorosłych), które wypuszczono na tereny obejmujące swym zasięgiem 1. i 2. obwód łowiecki. Przedsięwzięcie to sfinansowano ze środków:

- Polskiego Związku Łowieckiego – 8000 zł,
- Urzędu Gminy Borowa – 3000 zł,
- Koła Łowieckiego „Bażant” w Borowej – 2000 zł.

W ramach renaturyzacji na obszarach dotkniętych powodzią wstrzymano na 5 lat polowania na zające i kuropatwy. Dodatkowo przeprowadzono zalesienia obszarów zniszczonych przez powódź.

Informacje przekazane przez Zarząd Okręgowy PZŁ w Tarnobrzegu dotyczą natomiast powodzi z 2001

r. Na obszarach powiatu tarnobrzckiego zalanych zostało 8060 ha. Podobnie jak w wyżej opisanym przypadku i tu proces renaturyzacji polegał na zakupie określonej liczby zwierzyny, wprowadzeniu jej na tereny popowodziowe i wyłączeniu z łowieckiego użytkowania na 4 lata. Na tereny te wprowadzono 297 bażantów i 53 zające. Na zakup tych zwierząt wydano bezpośrednio 19 830 zł. Efektem przeprowadzonej renaturyzacji stało się odtworzenie populacji bażanta oraz zająca, obecnie ich liczebność nie odbiega od występującej w pozostałych łowiskach powiatu tarnobrzckiego. Dodać również należy, że aktualnie na terenach popowodziowych tego powiatu obserwuje się bardzo duży przyrost liczebności lisów, które przetrwały powódź i dzisiaj są głównym czynnikiem ograniczającym liczbę zajęcy, bażantów i kuropatw. Sytuacja ta odnosi się również do wszystkich ptaków gniazdujących na ziemi.

W województwie opolskim powódź objęła m.in. tereny położone w granicach Parku Krajobrazowego Góry Opawskie, opolskie obszary chronionego krajobrazu oraz niektóre rezerваты. Skutki katastrofy w największym stopniu widoczne były na terenach położonych w dolinie rzeki Odry. W tym czasie wzrosła liczba rozpatrywanych wniosków o wycinkę drzew rosnących w korytach i na skarpach rzek oraz urządzeń melioracji wodnych, obumarłych na skutek zbyt długiego podtopienia. Jednakże ze względu na brak monitoringu przyrodniczego na opolskich obszarach cennych przyrodniczo analiza i ocena przebiegu renaturyzacji na tych terenach nie są możliwe, a czynności podejmowane w ramach np. ochrony gatunkowej roślin, rewitalizacji polderów nadrzecznych (projekty realizowane przez organizacje pozarządowe działające na rzecz ochrony przyrody) mają pośredni związek z odtwarzaniem siedlisk po powodzi 1997 r. Dlatego też działania renaturyzacyjne nie były dotychczas finansowane oraz nie są planowane do sfinansowania ze środków budżetowych wojewody opolskiego w części dotyczącej zadań związanych z ochroną przyrody.

W województwie świętokrzyskim w czasie powodzi w 1997 r. obszary cenne przyrodniczo nie ucierpiały, mimo że powódź objęła swoim zasięgiem Nadnidziański Park Krajobrazowy. Natomiast za działania mające na celu przywrócenie terenom okresowo zalewanym ich walorów przyrodniczych można uznać prace renaturyzacyjne na odcinku Motkowice–Pińczów rzeki Nidy. Planowane jest również odtworzenie meandrów rzeki, budowli hydrotechnicznych w sposób mechaniczny, na podstawie dokumentacji projektowych, a następnie pozostawienie terenu do naturalnej sukcesji zbiorowisk. Spodziewane maksymalne koszty wynieść mają łącznie ok. 54 500 000 zł. Do tej pory Urząd Wojewódzki nie ponosił kosztów. Szczegółowy opis przedsięwzięcia został zamieszczony w monografii „Renaturyzacja rzeki Nidy dla potrzeb ochrony przyrody w związku z programem »Natura 2000« sfinansowanej ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na zamówienie Ministra Środowiska, Kielce–Kraków 2004/2005.

W pozostałych województwach, tj. kujawsko-pomorskim, pomorskim, lubelskim, wielkopolskim, śląskim, warmińsko-mazurskim, mazowieckim, podlaskim, łódzkim, małopolskim i zachodniopomorskim, prace renaturyzacyjne nie były prowadzone.

Ministerstwo zebrało również informacje dotyczące uszkodzenia obszarów cennych przyrodniczo w parkach narodowych. Z otrzymanych informacji wynika, że katastrofalne opady deszczu w okresie lipiec/sierpień 1997 r. nawiedziły następujące parki narodowe: Babogórski, Gór Stołowych, Gorczański, Karkonoski, Magurski, Ojcowski, Pieniński, Świętokrzyski, Tatrzański i Wielkopolski. Straty, odnotowane w infrastrukturze technicznej, oszacowano na 10 mln zł (środki trwałe) i 5 mln zł (środki poza klasyfikacją trwałą). Były one sukcesywnie likwidowane, w miarę możliwości finansowych. W przypadku terenów przyrodniczych wystąpienie katastrofalnych opadów deszczu, a następnie powodzi uznano za naturalnie zachodzące procesy, które wywołują i przyspieszają renaturyzację. Ich skutki nie wymagały więc podejmowania dodatkowych działań i ponoszenia kosztów. Zostały natomiast podjęte działania związane z monitorowaniem zachodzących procesów, przykładowo przez sporządzenie dokumentacji fotograficznej, i realizacji badań dotyczących sukcesji (prace magisterskie i doktorskie). Ponadto zmiany powodziowe zostały udokumentowane na zdjęciach lotniczych spektrostrefowych, wykonanych w lipcu 1997 r.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Witkowski

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie opóźnienia w wydaniu
rozporządzeń wykonawczych do ustawy
o pomocy publicznej i restrukturyzacji
publicznych zakładów opieki zdrowotnej (10397)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Bronisława Dutki, Posła na Sejm RP, z dnia 28 czerwca br., w sprawie opóźnienia w wydaniu aktów wykonawczych do ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 78, poz. 684), przekazaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 30 czerwca 2005 r. (SPS-0202-10397/05), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Wyżej cytowana ustawa w art. 36 ust. 4 zobowiązała Ministra Finansów do wydania jednego rozporządzenia określającego:

1) wysokość opłaty prowizyjnej dla Banku Gospodarstwa Krajowego za podejmowanie czynności związanych z udzieleniem samodzielnym publicznym zakładom opieki zdrowotnej pożyczki z budżetu państwa,

2) wysokość wynagrodzenia dla Banku Gospodarstwa Krajowego za podejmowanie czynności związanych z nadzorowaniem wykonywania przez pożyczkobiorcę umowy o pożyczkę.

Uprzejmie informuję, iż ww. delegacja ustawowa do wydania aktu wykonawczego została wykonana przez Ministra Finansów, który w dniu 15 czerwca 2005 r. podpisał rozporządzenie w sprawie wysokości opłaty prowizyjnej za podejmowanie czynności związanych z udzielaniem publicznym zakładom opieki zdrowotnej pożyczek z budżetu państwa oraz wysokości wynagrodzenia za nadzorowanie wykonania umów o pożyczkę (Dz.U. Nr 110, poz. 928).

Z uwagi na terminy przewidziane w ustawie o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej, dotyczące procedury udzielania zakładom pożyczek, do których zachowania zobowiązany jest zarówno Minister Finansów, jak i BGK, oraz fakt, że zakłady decydujące się na wejście w proces restrukturyzacji powinny znać wszystkie koszty wynikające z korzystania z instrumentarium przewidzianego ustawą, nie wprowadzono do rozporządzenia okresu *vacatio legis* i rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia, tj. 22 czerwca 2005 r.

Uprzejmie informuję, że w dniu 6 lipca br. podpisano, w siedzibie BGK, trzy pierwsze umowy pożyczki na łączną kwotę 11,7 mln zł.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Sawicki

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 10 maja 2005 r. zmieniającego
rozporządzenie dotyczące określenia rodzajów
przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać
na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań
związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia
do sporządzenia raportu o oddziaływaniu
na środowisko (10398)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Bronisława Dutki, przekazaną do Ministra Środowiska przy piśmie z dnia 4 lipca 2005 r., znak: SPS-0202-10398/05,

w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. Nr 92, poz. 769), przedstawiam swoje stanowisko.

Zasady przeprowadzania postępowań w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, zawarte w dyrektywie 85/337/EWG znowelizowanej dyrektywą 97/11/WE, zostały w pełni przeniesione do ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o dostępie do informacji, o środowisku i jego ochronie oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 109, poz. 1157), a przejęte niemal bez zmian przez ustawę z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.). Zakres aneksów I i II przedmiotowej dyrektywy został przeniesiony do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 września 2002 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych kryteriów związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. Nr 179, poz. 1490), następnie zastąpionego przez rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzania raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. Nr 257, poz. 2573). Zgodnie z rozporządzeniem z 24 września 2002 r. sieci kanalizacyjne i wodociągowe zaliczały się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w przypadku których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko jest fakultatywne. Jednak, biorąc pod uwagę, że w aneksach dyrektywy nie umieszczono sieci kanalizacyjnych, a przeprowadzanie postępowań w przypadku tego typu przedsięwzięć powodowało niepotrzebne utrudnienia inwestycyjne, postanowiono wykreślić je z rozporządzenia z dnia 9 listopada 2004 r.

Problem braku obowiązku przeprowadzania postępowań w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w odniesieniu do sieci kanalizacyjnych i wszystkich sieci wodociągowych został podniesiony przez Komisję Europejską podczas analizy wniosków o dofinansowanie z Funduszu Spójności. Zgodnie ze stanowiskiem Komisji Europejskiej z powodu braku możliwości przeprowadzania postępowań w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w odniesieniu do sieci kanalizacyjnych pod rządami rozporządzenia z dnia 9 listopada 2004 r. nie zostały wypełnione wymogi dyrektywy 85/337/EWG znowelizowanej dyrektywą 97/11/WE. Tym samym dokumentacja przygotowana w toku postępowania zmierzającego do wydania decyzji, jak i same decyzje wydane w okresie obowiązywania ww. regulacji nie mogą być traktowane jako dowód wypełnienia wymogów ww. dyrektywy. Biorąc pod uwagę nieugięte stanowisko Komisji Europejskiej,

podjęto decyzję o zmianie przedmiotowej regulacji i wprowadzeniu na listę przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko sieci kanalizacyjnych oraz wszystkich sieci wodociągowych. W rezultacie ww. zmiany zostały wprowadzone rozporządzeniem Rady Ministrów z 10 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięć do sporządzania raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. Nr 92, poz. 769). Przy czym przeprowadzenie kwalifikacji do sporządzenia raportu (screening) nie oznacza, że zawsze wymagany będzie raport i że przeprowadzane będzie pełne postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Wprawdzie podzielam Pańską opinię, że przeprowadzanie postępowań w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w przypadku inwestycji kanalizacyjnych i wodociągowych finansowanych ze środków unijnych wydłuża postępowania administracyjne, lecz z uwagi na wymagania stawiane przez Komisję Europejską nie znajduję uzasadnienia ponownej zmiany rozporządzenia.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie zalecenia MENiS dotyczącego
niewypłacania stypendiów studentom kończącym
studia przed terminem określonym
w planie studiów (10399)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pana Posła Wojciecha Szaramy z dnia 27 czerwca 2005 r. (SPS-0202-10399/05) w sprawie wypłacania świadczeń pomocy materialnej dla studentów uprzejmie wyjaśniam:

Zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pomocy materialnej dla studentów finansowanych ze środków budżetowych zawarte są w ustawie z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385, z późn. zm.), a w przypadku uczelni zawodowych – w ustawie z dnia 26 czerwca 1997 r. o wyższych szkołach zawodowych (Dz. U. Nr 96, poz. 590, z późn. zm.). Przepisy powyższych ustaw przewidują możliwość otrzymania przez studenta świadczeń w

postaci stypendium socjalnego, stypendium za wyniki w nauce lub sporcie, stypendium ministra za osiągnięcia w nauce, stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe oraz zapomogi.

Zasadą wynikającą z wymienionych wyżej przepisów jest, iż stypendia i zapomogi przysługują osobom posiadającym status studenta. W związku z powyższym po jego utracie (ukończenia studiów lub wcześniejszego skreślenia z listy studentów) następuje również utrata prawa do otrzymywania świadczeń pomocy materialnej dla studentów. Należy zaznaczyć, iż zasada ta obowiązuje od wielu lat, a nowelizacja systemu pomocy materialnej dla studentów dokonana ustawą z dnia 28 maja 2004 r. o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 152, poz. 1598) nie wprowadziła zmiany w tym zakresie.

Wyjątek od powyższej zasady, wyłącznie odnośnie do wypłacania dwóch świadczeń – stypendium ministra za osiągnięcia w nauce oraz stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe – przewiduje przepis § 11 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków, trybu przyznawania i wypłacania stypendium ministra za osiągnięcia w nauce oraz stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe (Dz. U. Nr 245, poz. 2458). Zgodnie z wymienionym przepisem, studentowi, który otrzymał stypendium przyznane przez właściwego ministra i ukończył studia przed terminem określonym w planie studiów, pozostałą kwotę przyznanego stypendium wypłaca się jednorazowo w terminie do 30 dni od daty ukończenia studiów. Należy podkreślić, iż obowiązujące przepisy nie przewidują podobnego uregulowania odnośnie do stypendiów przyznawanych studentom przez uczelnię, tj. stypendium socjalnego i stypendium za wyniki w nauce lub sporcie.

Zawarte na stronie internetowej MENiS informacje dotyczące wypłaty stypendiów studentom, na które powołuje się Pan Poseł w interpelacji, nie są więc zaleceniami resortu stojącymi w sprzeczności z obowiązującymi przepisami, ale komentarzem do tych przepisów, ułatwiającym uczelniom i studentom korzystanie z regulacji w przedmiotowym zakresie.

Nie jest również prawdą, iż przewidziana w przepisach zasada wypłaty studentom świadczeń pomocy materialnej przyznanych przez uczelnię jest sposobem na zaoszczędzenie pieniędzy przez resort edukacji. Stypendia i zapomogi finansowane są z utworzonego w uczelni funduszu pomocy materialnej dla studentów, zasilanego m.in. dotacjami z budżetu państwa. Wszystkie środki niewypłacone studentom pozostają w wymienionym wyżej funduszu do wykorzystania na świadczenia dla innych studentów. Ponadto środki funduszu niewykorzystane przez uczelnię w danym roku także nie są zwracane do budżetu państwa, ale przechodzą do funduszu pomocy materialnej dla studentów na rok następny do wykorzystania na ten sam cel – art. 27a ust. 6

ustawy o szkolnictwie wyższym, a w przypadku uczelni zawodowych – art. 24a ust. 6 ustawy o wyższych szkołach zawodowych.

Sekretarz stanu
Tadeusz Szulc

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie napływu do Polski tanich towarów z Chin
(10400)**

Szanowny Panie Marszałku! Pani Poseł Maria Zbyrowska w interpelacji nr SPS-0202-10400/05 z dnia 28.06.2005 r. podniosła kwestię skutków masowego importu towarów chińskich na polski rynek oraz poprosiła o wyjaśnienia, jak można chronić polski rynek przed takim napływem towarów, który szkodzi naszym producentom.

W odpowiedzi zostaną omówione instrumenty, jakie w ramach Unii Europejskiej służą do ograniczania takiego importu, oraz przedstawione zostaną działania Rządu RP w tym zakresie i skutki tych działań.

1. Instrumenty ochrony rynku unijnego, jakie mogą być zastosowane wobec importu z Chin.

Zgodnie z art. 133 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) wspólna polityka handlowa jest oparta na jednolitych zasadach i znajduje się w kompetencjach Wspólnoty. Oznacza to, że instrumenty polityki handlowej, w tym instrumenty ochrony rynku, są ustanawiane przez Radę lub Komisję Europejską w drodze decyzji i rozporządzeń stosowanych bezpośrednio. Rząd Polski od 1 maja 2004 r. stracił prawo do ich samodzielnego ustanawiania. Od tej daty jest to możliwe tylko na szczeblu Wspólnoty i wobec importu z krajów trzecich (np. Chin) wchodzącego na cały obszar celny UE.

W ramach tego systemu ustanawiane są w ramach UE instrumenty ochronne wynikające z przeprowadzonego:

a) postępowania antydumpingowe regulowane postanowieniami rozporządzenia Rady Nr 384/96 o ochronie przed przywozem na rynek wspólnoty towarów po cenach dumpingowych z państw niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej,

b) postępowania antysubsydyjne regulowane postanowieniami rozporządzenia Rady Nr 2026/97 o ochronie przed przywozem na rynek wspólnoty towarów subsydiowanych z państw niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej,

c) postępowania przeciw nadmiernemu przywozowi towarów z krajów trzecich regulowane postanowieniami rozporządzenia Rady Nr 519/94 o wspólnych

regulach przywozu towarów z niektórych państw trzecich na rynek Wspólnoty (tzw. safeguard ogólny),

d) postępowania przeciw nadmiernemu przywozowi towarów z Chin regulowane postanowieniami rozporządzenia Rady Nr 427/2003 o przejściowym mechanizmie ochronnym w stosunku do niektórych towarów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (tzw. chiński safeguard lub TPSSM).

W wyniku tych postępowań są ustanawiane cła dodatkowe (pobierane dodatkowo oprócz cła w wysokości aktualnie obowiązującej) lub też ograniczania ilościowe tego importu albo określone zobowiązania składane przez eksporterów z krajów trzecich.

Cechą charakterystyczną tych instrumentów ochronnych jest to, że wprowadza się je w wyniku postępowania, w trakcie którego konieczne jest stwierdzenie, że import szkodzi lub zagraża wyrządzeniem szkody przemysłowi unijnemu. Wspólną cechą tych instrumentów jest także to, że wprowadzone w ich ramach środki ochronne służą czasowej ochronie przemysłu unijnego przed niekorzystnymi skutkami importu z krajów trzecich. W dalszej części tej odpowiedzi przedstawione zostaną w skrócie przesłanki wprowadzenia unijnych środków ochronnych (antydumpingowych, antysubsydyjnych i ochronnych przed nadmiernym importem) na podstawie ww. rozporządzeń oraz procedury wprowadzania tych środków.

Środki antydumpingowe

W UE najczęściej stosowanymi instrumentami ochrony rynku są postępowania i środki antydumpingowe, stanowią one ok. 85% wszystkich zastosowanych środków ochronnych rynku unijnego. Do wprowadzenia tych środków konieczne jest stwierdzenie występowania dumpingu w imporcie konkretnego produktu z kraju trzeciego (np. Chin), wykazanie, że na skutek tego importu przemysł Wspólnoty ponosi szkodę oraz że wprowadzenie środków antydumpingowych leży w interesie Wspólnoty, tzn. nie wystąpią negatywne konsekwencje funkcjonowania tych środków dla importerów, użytkowników i konsumentów z obszaru unijnego, które byłyby bardziej dotkliwe niż szkoda, jaką ponosi przemysł unijny na skutek dumpowanego importu.

W rozumieniu przepisów UE oraz wg standardów Światowej Organizacji Handlu z dumpingiem mamy do czynienia w sytuacji, gdy cena eksportowa towaru jest niższa od jego tzw. wartości normalnej. Wartość normalna, z zastrzeżeniem pewnych szczególnych przypadków, jest to cena, po jakiej dany towar jest sprzedawany w normalnym obrocie handlowym na rynku kraju oskarżonego o praktyki dumpingowe, z którego towar jest eksportowany (kraj eksportu). Tak więc, ogólnie mówiąc, dumping występuje, gdy towar jest sprzedawany na rynek unijny taniej niż na rynku kraju eksportu tych towarów do UE.

Główną metodą ustalenia dumpingu jest porównanie cen sprzedaży na rynku kraju eksportu i cen sprzedaży tego samego produktu na eksport do UE. Różnica tych cen stanowi tzw. margines dumpingu. Margines dumpingu obliczany jest zasadniczo dla wszyst-

kich eksporterów podejrzanych o stosowanie dumpingu i najczęściej jest on różny dla poszczególnych eksporterów w ramach danego kraju trzeciego. Jeżeli stwierdzono występowanie marginesu dumpingu poniżej 2% ceny eksportowej, traktuje się to jako brak dumpingu i odstępuje od nakładania unijnych środków antydumpingowych.

Drugim warunkiem nałożenia unijnych środków antydumpingowych, oprócz ustalenia marginesu dumpingu powyżej 2%, jest wykazanie, że przemysł wspólnotowy wytwarzający produkt podobny ponosi szkodę. Szkoda w kontekście stosowania środków antydumpingowych określana jest jako istotna i przejawia się po stronie przemysłu Wspólnoty przede wszystkim: spadkiem sprzedaży danego towaru i udziału w rynku, zmniejszeniem się produkcji i wykorzystania zdolności produkcyjnych, wzrostem zapasów, zmniejszeniem zatrudnienia, spadkiem zysków, pojawieniem się niekorzystnych tendencji w zakresie przepływów pieniężnych i in. Nie wszystkie z wymienionych wskaźników szkody muszą zachodzić jednocześnie ani też żaden z nich oddzielnie nie ma decydującej roli dla stwierdzenia, że przemysł Wspólnoty ponosi szkodę. Niemniej jednak w toku unijnego postępowania antydumpingowego wszystkie te czynniki muszą zostać przeanalizowane.

Kolejną przesłanką niezbędną do nałożenia unijnych środków antydumpingowych jest stwierdzenie występowania związku przyczynowego między importem na obszar UE po cenach dumpingowych a szkodą występującą po stronie przemysłu Wspólnoty. Ta część analizy obejmuje przede wszystkim badanie występowania czynników innych niż import po cenach dumpingowych i ich wpływu na sytuację przemysłu Wspólnoty. Przykładami innych czynników mogą być: import niedumpingowany, zmiany technologii, konkurencja innych producentów w ramach UE, zmiany popytu na rynku UE, wahania kursów walut itp. Spełnienie ww. przesłanek oraz uzasadnienie, że wprowadzenie ograniczeń w imporcie danego towaru na obszar unijny leży w interesie Wspólnoty, pozwala na wprowadzenie unijnych środków antydumpingowych. Środki te są adresowane do konkretnej firmy z wskazanego kraju trzeciego.

Unijny środek antydumpingowy może mieć dwie podstawowe formy – cło antydumpingowe i zobowiązanie cenowe. Cło antydumpingowe może być zastosowane jako cło ad valorem (% wartości celnej towaru), cło specyficzne (kwota cła na jednostkę towaru), cło oparte na cenie referencyjnej lub cło mieszane. Wysokość cła antydumpingowego nie może być wyższa niż ustalony margines dumpingu. W związku z tym cła w różnej wysokości ustanawiane są dla różnych eksporterów z krajów trzecich, w zależności od wielkości ustanowionego dla nich marginesu dumpingu. W przypadku gdy poszczególni eksporterzy nie współpracowali z Komisją Europejską w toku postępowania lub badanie ograniczało się tylko do niektórych przedsiębiorstw – reprezentantów z powodu dużego rozproszenia przemysłu, stosowane jest tzw. cło rezydualne (w takiej samej

wysokości odnoszące się do całego eksportu towaru pochodzącego z danego kraju).

Unijne cło antydumpingowe ustanowione jest w wysokości mniejszej niż margines dumpingu, jeżeli prowadząca postępowanie Komisja Europejska dojdzie do wniosku, że jest to wystarczające do wyeliminowania szkody (zasada niższego cła).

Zasadę niższego cła stosuje się także do drugiego rodzaju unijnego środka antydumpingowego – zobowiązania cenowego. Środek ten polega na tym, że eksporter, któremu udowodniono stosowanie praktyk dumpingowych, zobowiązuje się do podniesienia cen do poziomu eliminującego margines dumpingu lub, przy zastosowaniu zasady niższego cła, do poziomu eliminującego szkodę dla przemysłu Wspólnoty.

Unijne środki antydumpingowe wprowadzane są na okres 5 lat z możliwością przedłużenia w wyniku postępowania przeglądowego.

Należy dodać, że tego rodzaju postępowanie może być zainicjowane tylko na wniosek zainteresowanego przemysłu unijnego. Nie może tego rodzaju wniosku złożyć administracja danego kraju członkowskiego UE (lub też kilku zainteresowanych krajów UE). Natomiast władze kraju członkowskiego są konsultowane przez KE odnośnie do zasadności wszczęcia tego postępowania, wprowadzenia (lub zmiany i ewentualnego wycofania już istniejących) środków ochronnych, jak również w trakcie postępowań weryfikacyjnych lub przeglądowych.

Środki antysubsydyjne

Drugim, co do częstotliwości stosowania instrumentów ochrony rynku unijnego po środkach antydumpingowych (ok. 14% wszystkich środków) są środki antysubsydyjne.

Subsydiowanie jest, obok dumpingu, drugim zjawiskiem, które może być traktowane jako element nieuczciwej konkurencji ze strony towarów przywożonych do UE z krajów trzecich, jeżeli przysparza eksporterom z krajów trzecich nieuzasadnionych korzyści i daje im przewagę nad producentami Wspólnoty. Zgodnie z przepisami unijnymi, opartymi na odpowiednim porozumieniu Światowej Organizacji Handlu, za subsydium uznaje się materialny wkład przez rząd lub podmiot publiczny w postaci:

— bezpośredniego transferu funduszy lub potencjalnego transferu (np. gwarancja kredytowa),

— zaniechania poboru należnych składek i płatności (podatków, składek na ubezpieczenie społeczne, opłat itp.),

— dostarczenia dóbr lub usług,

który przysparza korzyści beneficjentowi (podmiotowi gospodarczemu).

Nie wszystkie wyżej przedstawione działania rządu, podmiotu publicznego lub prywatnego działającego w imieniu władz publicznych z kraju trzeciego mogą być traktowane jako subsydia, w związku z którymi można zastosować unijne środki wyrównawcze. Sankcjom tego rodzaju mogą podlegać jedynie tzw. subsydia specyficzne. O specyficzności danego subsydiu decyduje jego dostępność dla podmiotów ubiega-

jących się o wsparcie ze strony rządu kraju trzeciego. Tak więc subsydium specyficzne, które może podlegać unijnym sankcjom, to takie, gdzie podmiot udzielający albo prawo kraju trzeciego, na podstawie którego subsydium jest udzielane, ogranicza dostęp do tego subsydiu tylko dla niektórych przedsiębiorstw z kraju trzeciego. Niezależnie od tego warunku za subsydia specyficzne i podlegające sankcjom uznawane są zawsze subsydia eksportowe oraz takie, które ukierunkowane są na produkcję antyimportową.

W wyniku odpowiednich kalkulacji dokonywanych przez KE ostatecznie subsydium jest wyrażone jako kwota na jednostkę towaru eksportowanego na teren UE. Wyrażenie subsydiu w jego wartości na jednostkę produktu pozwala w precyzyjny sposób zastosować odpowiedni unijny środek wyrównawczy, który ma równoważyć zniekształcający konkurencję na rynku unijnym skutek subsydiu. Unijny środek wyrównawczy może być zastosowany w wysokości otrzymanego subsydiu.

Jednak samo stwierdzenie występowania subsydiowania produkcji czy sprzedaży jakiegoś towaru na teren Wspólnoty nie jest wystarczającą przesłanką do zastosowania unijnych środków wyrównawczych. Podobnie jak w przypadku wyżej przedstawionych warunków wprowadzenia unijnych środków antydumpingowych, konieczne jest tutaj stwierdzenie występowania szkody materialnej, którą ponosi przemysł Wspólnoty (szkoda może mieć formę również zagrożenia szkodą lub istotnego opóźnienia w powstaniu przemysłu Wspólnoty), związku przyczynowego między subsydiowanym importem a tą szkodą oraz braku przeciwwskazań z punktu widzenia interesu Wspólnoty. Do ustaleń dodatkowych, obok subsydiowania, warunków wprowadzenia unijnych środków antysubsydyjnych stosuje się metody identyczne jak w postępowaniu antydumpingowym.

Po stwierdzeniu występowania wszystkich ww. przesłanek nakłada się unijne środki antysubsydyjne (wyrównawcze), które mogą mieć formę: unijnych celów wyrównawczych, zobowiązań cenowych oraz zobowiązań rządu kraju trzeciego udzielającego subsydiu. Cło wyrównawcze może być zastosowane jako cło ad valorem, cło specyficzne, cło oparte na cenie referencyjnej lub cło mieszane. Wysokość unijnego cła wyrównawczego nie może być wyższa niż ustalona kwota subsydiu na jednostkę towaru. W związku z tym cła w różnej wysokości ustanawiane są dla różnych eksporterów z krajów trzecich, w zależności od wielkości stwierdzonej kwoty subsydiu.

Zobowiązanie cenowe funkcjonuje w sposób podobny jak w przypadku zobowiązania cenowego zastosowanego w wyniku unijnego postępowania antydumpingowego – eksporter z kraju trzeciego zobowiązuje się do sprzedawania towaru na teren Wspólnoty po określonej cenie, eliminującej skutki uzyskanego subsydiu. Prawo UE przewiduje także inny rodzaj zobowiązania. Zobowiązanie to jest uzgadnianie z rządem kraju trzeciego udzielającym subsydiu. Rząd ten zobowiązuje się do wyeliminowania lub ograni-

czenia programu subsydiowana albo podjęcia odpowiednich środków prowadzących do usunięcia negatywnych skutków tego subsydium.

Unijne środki wyrównawcze stosuje się na okres 5 lat, z możliwością ich przedłużenia do czasu, gdy zniknie zagrożenie ze strony subsydiowanego importu.

Podobnie jak w przypadku unijnego postępowania antydumpingowego, postępowania antysubsydyjne może być wszczęte przez KE tylko po złożeniu stosownego wniosku przez unijny przemysł. Rola administracji krajów członkowskich w tym postępowaniu jest podobna jak w postępowaniu antydumpingowym.

Środki ochronne przed nadmiernym importem

Są to najrzadziej stosowane środki ochronne w praktyce unijnej. Do chwili obecnej UE tylko w czterech przypadkach wszczęła takie postępowania.

W odróżnieniu od wyżej przedstawionych unijnych środków antydumpingowych i antysubsydyjnych, unijne środki ochronne przed nadmiernym importem nie są traktowane jako instrumenty przeciwdziałające nieuczciwym praktykom w handlu międzynarodowym. Zgodnie z prawem unijnym i Porozumieniem WTO w sprawie środków ochronnych środki te mogą być zastosowane tylko w wyjątkowych sytuacjach; mianowicie w przypadku gdy import wzrasta tak szybko i na takich warunkach, że wyrządza poważną szkodę krajowym producentom.

Drugim elementem znacząco odróżniającym unijne środki ochronne przed nadmiernym przywozem od wyżej opisanych unijnych środków antydumpingowych i antysubsydyjnych jest to, że zgodnie ze wspomnianym Porozumieniem WTO są one stosowane erga omnes, tzn. przeciwko całemu importowi danego produktu, niezależnie od jego kraju pochodzenia, na rynek unijny.

Kolejnym istotnym elementem odróżniającym unijne środki ochronne przed nadmiernym importem w stosunku do wyżej opisanych unijnych środków antydumpingowych i antysubsydyjnych jest fakt, że w wyniku unijnych postępowań ochronnych przed nadmiernym przywozem istnieje możliwość zastosowania unijnych środków ochronnych w postaci ograniczeń ilościowych. Oznacza to, że może zostać ustanowiony kontyngent w pewnej wysokości, powyżej której import danego produktu z kraju trzeciego będzie zakazany. Podstawową zasadą ustalania wielkości kontyngentu ograniczającego jest średnia arytmetyczna wielkość przywozu z trzech ostatnich lat. Ta wielkość może być zmniejszona tylko w przypadku jakichś szczególnych okoliczności, może być natomiast dowolnie zwiększona.

W wyniku unijnego postępowania ochronnego przed nadmiernym importem można wprowadzić środek ochronny również w postaci dodatkowej opłaty celnej. Jej wysokość zależy od szkody, jaką ponosi przemysł Wspólnoty. Wysokość dodatkowego cła powinna doprowadzić do wyeliminowania szkody i jest oparta na relacjach cen między towarami importowanymi a podobnymi towarami krajowymi.

UE może również wprowadzić środek ochronny, łącząc kontyngent ilościowy z dodatkową opłatą celną. Wówczas przywóz w ramach kontyngentu nie jest objęty dodatkowym cłem, natomiast każda wielkość poza tym kontyngentem podlega opłacie celnej dodatkowej. Administrowanie wielkością przywozu nieobjętą dodatkową opłatą celną odbywa się na zasadach podobnych jak administrowanie kontyngentem ograniczającym.

Zamiast środka ochronnego UE może w sytuacji, gdy import powoduje szkodę lub grozi wyrządzeniem takiej szkody i gdy jest to w interesie Wspólnoty, wprowadzić system nadzoru – rozwiązanie łagodniejsze niż unijny środek ochronny. Nadzór nad importem może dotyczyć przywozu już dokonanego – nadzór retrospektywny, polegający na szybszym niż normalnie przekazywaniu danych statystycznych przez kraje członkowskie UE do Komisji Europejskiej, lub planowanego – nadzór uprzedzający, polegający na automatycznym licencjonowaniu importu.

Środki ochronne przed nadmiernym importem można wprowadzić na okres 4 lat, z możliwością tylko jednokrotnego przedłużenia na okres następnych 4 lat.

Specyficzne środki ochronne w stosunku do Chin

Cechą charakterystyczną tych instrumentów ochronnych jest to, że nie są one skierowane przeciwko konkretnemu krajowi, lecz mogą być zastosowane przeciw poszczególnym (antydumping, antysubsydia) lub wszystkim łącznie krajom trzecim (safeguard), bez precyzowania konkretnego kraju. Prawo UE przewiduje również możliwość stosowania pewnych ograniczeń importowych w stosunku do konkretnych krajów trzecich. Podstawy stosowania takich środków znajdują się głównie w umowach o handlu preferencyjnym (o ustanowieniu strefy wolnego handlu lub unii celnej), podpisanych przez UE z krajami trzecimi. UE podpisała takie umowy z wieloma krajami i grupami krajów, jednak nie ma takiej umowy z Chińską Republiką Ludową. Prawo unijne przewiduje jednak możliwość zastosowania środków ochronnych tylko w stosunku do importu z Chin. Podstawą zastosowania takich środków jest rozporządzenie Rady Nr 427/2003 o przejściowym mechanizmie ochronnym w stosunku do niektórych towarów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (tzw. chiński safeguard lub TPSSM).

Warunkiem wprowadzenia środków ochronnych w formie dodatkowych cel lub ograniczenia ilościowego jest stwierdzenie, że import danego towaru z Chin jest dokonywany w takich ilościach lub na takich warunkach (cenowych), że powoduje lub zagraża spowodowaniem zakłóceń na rynku Wspólnoty. Ponadto warunkiem wprowadzenia środków ochronnych na podstawie tego rozporządzenia może być sytuacja, w której inny członek WTO zastosował środki ochronne w stosunku do Chin i istnieje zagrożenie, że na skutek tych środków może nastąpić wzmożony import na obszar celny Wspólnoty.

Tak więc omawiane rozporządzenie przewiduje znacznie bardziej łagodne warunki, które muszą być spełnione dla zastosowania środków ochronnych.

Szczególny mechanizm ochronny w stosunku do Chin został przewidziany w Protokole akcesji tego kraju do Światowej Organizacji Handlu i obowiązywał on będzie do 2013 roku. Inny dokument określający zasady uczestnictwa w Światowej Organizacji Handlu – Raport Grupy Roboczej ds. akcesji Chin do WTO – przewiduje możliwość wprowadzenia ograniczeń w imporcie z Chin wyrobów tekstylnych i odzieżowych. Na tej podstawie Komisja Europejska zawarła z Rządem Chińskim porozumienie regulujące dostęp chińskich tekstyliów w najbliższych latach (szczegółowy opis poniżej).

Procedury wprowadzania środków ochronnych

Jak to zostało podane wcześniej, unijne środki ochrony rynku wprowadzane są w wyniku unijnego postępowania, w toku którego KE bada, czy zachodzą materialne przesłanki zastosowania odpowiednich środków.

a) unijne postępowanie antydumpingowe i antysubsydjne

Postępowania prowadzące do zastosowania unijnych środków antydumpingowych i antysubsydjnych są do siebie bardzo zbliżone z formalnego punktu widzenia. Podstawową różnicą jest możliwy czas trwania – w przypadku antydumpingowego 15 miesięcy, natomiast w przypadku antysubsydjnego – 13 miesięcy.

Wniosek o wszczęcie postępowania

Tak jak to było już wcześniej wskazane, unijne postępowanie ochronne przed przywozem towarów po cenach dumpingowych lub przed przywozem towarów subsydiowanych może zostać wszczęte przez Komisję Europejską głównie na wniosek złożony w imieniu i na rzecz przemysłu Wspólnoty. W praktyce postępowania wszczynane są wyłącznie na wniosek przemysłu. Przemysł Wspólnoty to ogół unijnych producentów danego towaru lub znaczna ich część. W prawie ochronnym UE znaczna część przemysłu to przedsiębiorcy reprezentujący co najmniej 25% całkowitej produkcji danego towaru. Jednak oprócz tego warunku, aby wniosek mógł być złożony na rzecz przemysłu Wspólnoty, musi on uzyskać poparcie przedsiębiorców reprezentujących ponad 50% produkcji wszystkich wypowiadających się na temat wniosku. Spełnienie powyższych warunków decyduje o legitymacji procesowej wnioskodawcy.

Dobrze przygotowany wniosek o wszczęcie unijnego postępowania powinien zawierać wyczerpujące informacje na temat:

- produktu, którego ma dotyczyć postępowanie i ewentualny środek. Bardzo istotne jest dokładne wskazanie zagranicznego produktu i jego odpowiednika na krajowym rynku,
- podmiotów, na które wywrze skutek wprowadzenia środków,
- wielkości dumpingu / subsydium,
- szkody po stronie przemysłu krajowego.

Przed złożeniem wniosku przedstawiciele przemysłu unijnego zainteresowanego wszczęciem takiego postępowania nieformalnie współpracują z Komisją nad przygotowaniem wniosku. Prace takie trwają nawet pół roku i w ponad 50 procentach potencjalni ini-

cjatorzy postępowania odstępują od ostatecznego złożenia wniosku.

Wszczęcie postępowania.

Wniosek zazwyczaj zostaje złożony po nieformalnym zaakceptowaniu wniosku przez Komisję. Od tego momentu Komisja ma 45 dni na formalne wszczęcie postępowania. W tym czasie może się zwrócić do wnioskodawcy o dodatkowe uzupełnienie wniosku, jest zobowiązana zweryfikować dostarczone informacje oraz skonsultować się z Komitetem Doradczym (ADC) co do zasadności wszczęcia postępowania. Formalnie postępowanie wszczynane jest w drodze postanowienia o wszczęciu postępowania, które jest publikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich. Postanowienia to zawiera przede wszystkim: opis produktu, którego dotyczy postępowanie, oznaczenie wnioskodawcy, streszczenie przesłanek wszczęcia postępowania, a także wskazuje czas, w którym zainteresowanie podmioty mogą zgłaszać się do udziału w postępowaniu, oraz przewidywany harmonogram postępowania.

Gromadzenie informacji

W toku postępowania Komisja Europejska, jako odpowiedzialna za prawidłowe przeprowadzenie procedury, pozyskuje informacje z różnych źródeł. Podstawowym instrumentem w tym procesie są: kwestionariusze, wizyty weryfikacyjne na miejscu oraz spotkania wyjaśniające. W pierwszej kolejności Komisja rozsyła kwestionariusze do następujących podmiotów:

- eksporterów – w celu ustalenia marginesu dumpingu lub kwoty subsydium,
- importerów (powiązanych i niepowiązanych) – dla ustalenia ceny na rynku Wspólnoty i następnie podjęcia lub zaniżenia ceny ze strony dumpingowego/subsydiowanego importu,
- producentów wspólnotowych – dla określenia szkody,
- podmiotów wykorzystujących dany towar i konsumuentów – dla ustalenia interesu Wspólnoty.

Dostarczone w kwestionariuszach dane są najważniejszymi informacjami gromadzonymi w postępowaniu. W przypadku gdy Komisja nie może otrzymać wypełnionych kwestionariuszy, np. na skutek braku współpracy ze strony eksporterów, opiera swoje ustalenia na tzw. informacjach dostępnych, najczęściej na danych zawartych we wniosku.

W celu weryfikacji danych z kwestionariuszy Komisja prowadzi wizyty weryfikacyjne w konkretnych przedsiębiorstwach unijnych oraz z krajów trzecich. W przypadku odmowy przeprowadzenia wizyty Komisja może nie brać pod uwagę informacji przedstawionych w kwestionariuszu. Komisja czerpie także informacje z wystąpień stron zainteresowanych w postępowaniu – mogą one przedstawiać wnioski i informacje na ich poparcie, zarówno w formie pisemnej, jak i ustnej.

Środki tymczasowe

Po przeprowadzeniu wstępnej analizy zgromadzonego materiału i po stwierdzeniu, że import z krajów trzecich po cenach dumpingowych/import subsydio-

wany wyrządza przemysłowi Wspólnoty szkodę, która w przypadku braku natychmiastowego działania byłaby trudna do naprawienia, Komisja Europejska, po konsultacjach z Komitetem Doradczym, może wprowadzić środki tymczasowe. Środki te nie mogą być wprowadzone wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania i później niż 9 miesięcy od tej daty. W przypadku środków antidumpingowych środki tymczasowe mogą być wprowadzone na okres 6 miesięcy, a w przypadku środków wyrównawczych – na okres 4 miesięcy.

Środki tymczasowe mają formą cła. Jednak cło to nie jest płacone przy dopuszczeniu danego towaru do obrotu na obszarze celnym Wspólnoty. Importer składa jedynie zabezpieczenie na poczet ewentualnego długu celnego. Takie rozwiązanie stosuje się w związku z tym, że w przypadku ostatecznego stwierdzenia, że nie zachodzą przesłanki wprowadzenia środków ostatecznych, zabezpieczenie zostaje zwrócone eksporterom. W przypadku wprowadzenia środków ostatecznych cło tymczasowe zostanie jednak pobrane.

Środki ostateczne

W wyniku ostatecznych ustaleń stwierdzających występowanie dumpingu/subsydiowania, szkody po stronie przemysłu Wspólnoty, związku przyczynowego między powyższymi oraz ustaleniu, że wprowadzenie środków ochronnych nie jest sprzeczne z interesem Wspólnoty, Komisja Europejska wnioskuję do Rady UE o wprowadzenie ostatecznych środków ochronnych. Rada UE może odrzucić wniosek Komisji zwykłą większością głosów, jednak w praktyce czyni to bardzo rzadko.

Zmiany i przedłużenie obowiązujących środków

Prawo antidumpingowe i antysubsydijne UE przewiduje kilka możliwości modyfikacji wprowadzonych środków ostatecznych. Służą do tego postępowania przeglądowe, weryfikacyjne, antyabsorbcyjne, w sprawie obejścia ustanowionych środków oraz postępowania na wniosek nowych eksporterów. Komisja Europejska może także zawiesić czasowo wprowadzone środki ochrony rynku.

b) unijne postępowanie ochronne przed nadmiernym przywozem

Unijne środki ochronne przed nadmiernym importem wprowadzane są w Unii Europejskiej w sposób nieco inny niż środki antidumpingowe i wyrównawcze. Podstawowa różnica dotyczy tutaj zainicjowania procedury, czyli złożenia wniosku o wszczęcie postępowania ochronnego. W odróżnieniu od wyżej opisanych zasad wniosek o wszczęcie postępowania składany jest do Komisji Europejskiej przez kraj członkowski, nie zaś bezpośrednio przez zainteresowany przemysł Wspólnoty. Przemysł danego kraju członkowskiego zwraca się do swojej narodowej administracji, przedstawiając informacje świadczące o tym, że import spoza Wspólnoty realizowany jest w tak zwiększonych ilościach i na takich zasadach, że wyrządza on lub zagraża wyrządzeniem szkody krajowym producentom towaru podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego. Informacje te, w formie wniosku o podjęcie działań ochronnych, są przekazywane przez admi-

nistrację do Komisji Europejskiej. Komisja rozsyła ten wniosek do pozostałych krajów członkowskich UE z zapytaniem, czy podobna sytuacja ma miejsce na ich krajowych rynkach.

Po otrzymaniu zwrotnych informacji z poszczególnych państw członkowskich UE i przeprowadzeniu konsultacji w ramach Komitetu Doradczego Komisja Europejska, jeżeli istnieją ku temu przesłanki, wszczyna unijne postępowanie ochronne przed nadmiernym przywozem danego towaru. Od momentu złożenia wniosku przez jedno z państw członkowskich UE do oficjalnego wszczęcia postępowania (opublikowanie postanowienia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich) nie może upłynąć więcej niż 1 miesiąc. W ciągu takiego samego okresu Komisja informuje kraj członkowski UE wnioskujący o braku przesłanek do wszczęcia postępowania z punktu widzenia całej Wspólnoty.

Za prowadzenie unijnego postępowania ochronnego przed nadmiernym importem odpowiedzialna jest Komisja Europejska. W toku postępowania, podobnie jak w przypadku postępowań antidumpingowych i antysubsydijnych, Komisja gromadzi i analizuje informacje pochodzące od wszystkich zainteresowanych stron: producentów, importerów, użytkowników, handlowców, konsumentów itp. Komisja Europejska również w tym postępowaniu stosuje kwestionariusze i może prowadzić wizyty weryfikacyjne u zainteresowanych podmiotów. Wszystkie zainteresowane podmioty mogą w toku postępowania składać wnioski oraz przedstawiać informacje na ich poparcie oraz komentować ustalenia Komisji.

W toku postępowania, w przypadku stwierdzenia występowania krytycznej sytuacji, która mogłaby spowodować trudną do naprawienia szkodę dla przemysłu Wspólnoty, Komisja Europejska może wprowadzić na okres nieprzekraczający 200 dni tymczasowy unijny środek ochronnych w postaci dodatkowej opłaty celnej.

Postępowanie ochronne przed nadmiernym importem powinno zostać zakończone w ciągu 9 miesięcy od wszczęcia. Termin ten może jednak, w uzasadnionych przypadkach, być przedłużony do 12 miesięcy. W przypadku stwierdzenia w toku postępowania ochronnego braku przesłanek do nałożenia środka ochronnego Komisja Europejska publikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich postanowienie o zakończeniu postępowania bez zastosowania środka ochronnego wraz z uzasadnieniem swojej decyzji.

Decyzję o wprowadzeniu unijnych ostatecznych środków ochronnych podejmuje Komisja Europejska po konsultacjach z Komitetem Doradczym. Komisja komunikuje swoją decyzję Radzie UE oraz państwom członkowskim UE. Kraj członkowski w ciągu 1 miesiąca od otrzymania informacji Komisji może wnieść kwestię zasadności wprowadzenia środków ochronnych pod obrady Rady. W takiej sytuacji Rada UE, działając kwalifikowaną większością, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. W przypadku gdy Rada UE w ciągu 3 miesięcy nie podejmie

żadnych działań, decyzję Komisji wprowadzającą środki ochronne uważa się za uchyloną.

Ostateczną decyzję o wprowadzeniu środków ochronnych przed nadmiernym importem może także podjąć Rada UE. Rada pracuje wówczas w oparciu o propozycję Komisji, podejmując decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Wprowadzone unijne środki ochronne, jeżeli zostały ustanowione na okres dłuższy niż 1 rok, powinny być stopniowo liberalizowane (poprzez obniżanie dodatkowej opłaty celnej lub powiększanie kontyngentów w ramach ograniczeń ilościowych). W połowie okresu obowiązywania środków powinna zostać dokonana ich weryfikacja celem ustalenia konieczności dalszego ich stosowania. Maksymalnie unijne środki ochronne mogą zostać ustanowione na okres 4 lat, ich obowiązywanie może zostać przedłużone jednokrotnie, po przeprowadzeniu stosownego postępowania na kolejne 4 lata.

W stosunku do postępowań unijnych ochronnych wymierzonych przeciwko importowi z Chin dodatkowym niezbędnym elementem wprowadzania środków ochronnych jest przeprowadzenie konsultacji z Rządem Chińskim, które mogą doprowadzić do wprowadzenia przez Chiny jakiejś formy samoograniczenia w eksporcie na teren UE.

Tak więc należy stwierdzić, że UE dysponuje bogatym instrumentarium w zakresie ochrony rynku unijnego, w szczególności jeśli chodzi o ochronę przed importem z Chin. Mimo skomplikowanej procedury wprowadzania unijnych środków ochronnych UE stosuje obecnie ok. 80 środków ochronnych w stosunku do importu z różnych krajów świata, w tym ok. 30 dotyczących produktów chińskich. Należy podkreślić, że podstawową rolę w inicjowaniu postępowań ochronnych odgrywają producenci unijni ponoszący szkodę na skutek nadmiernego lub nieuczciwego importu. To oni muszą bowiem złożyć stosowny wniosek do Komisji Europejskiej w przypadku postępowań antydumpingowych i antysubsydyjnych lub przekazać niezbędne informacje dotyczące sytuacji rynkowej krajowej administracji, która informuje o tym Komisję Europejską w przypadku postępowań przed nadmiernym importem.

Nie należy także nie doceniać roli administracji krajów członkowskich UE, które również odgrywają istotną rolę w procedurze decyzyjnej w zakresie środków ochronnych. Działania Rządu Polskiego w tym zakresie będą przedstawione poniżej.

2. Działania Rządu Polskiego w zakresie ochrony krajowego rynku przed importem niektórych towarów z Chin

W związku z napływającymi od polskich producentów z różnych branż informacjami o trudnościach ze zbytem na unijnym rynku wyprodukowanych towarów na skutek taniego importu z Chin, Ministerstwo Gospodarki i Pracy podjęło szereg działań w ww. ramach prawnych w celu zaradzenia problemom krajowych firm. Stwierdzono, że najtrudniejsza sytuacja ma miejsce w sektorach obuwniczym, tekstylnym oraz u producentów truskawek mrożonych.

Obuwie

Przez 4 lata, tj. od stycznia 1999 r. do lutego 2003 r., polski przemysł obuwniczy miał zapewnioną ochronę w postaci opłaty celnej dodatkowej na obuwie importowane z Chin. Zakres wprowadzonej w Polsce ochrony rynku wewnętrznego był znacznie szerszy niż stosowny równolegle przez UE zakres ochrony rynku unijnego. Polski środek ochronny zatrzymał w znacznym stopniu nadmierny import do Polski taniego obuwia z Chin, bowiem import chińskiego obuwia spadł z 18,1 mln par w 1999 r. do 1,9 mln par w 2001 r. Wzrósł wprawdzie w tym okresie import obuwia z Wietnamu i Tajwanu, lecz import ogółem obuwia ze wszystkich kierunków do Polski zmniejszył się. W lutym 2003 r. ze względu na wymogi proceduralne wynikające z obowiązującej wówczas ustawy dnia 11 kwietnia 2001 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem towarów na polski obszar celny (Dz. U. Nr 43, poz. 477, z późn. zm.) uchylona została decyzja o przedłużeniu działania środka ochronnego na kolejny okres.

Z chwilą akcesji naszego kraju do UE, od 1 maja 2004 r., Polska została objęta unijnym systemem importowym, w tym również reżimem regulacyjnym w zakresie importu obuwia z krajów trzecich. W przypadku importu obuwia na rynek unijny oznaczało to stosowanie kontyngentu limitującego import z Chin oraz nadzoru importu z Wietnamu. Obie ww. regulacje wygasły jednak z końcem 2004 r. Nastąpiło to zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi przez UE w ramach Światowej Organizacji Handlu.

Polska, w porozumieniu z niektórymi państwami członkowskimi UE, rozpoczęła forsowanie w tej sytuacji ustanowienia nadzoru importu obuwia oraz nakładania KE do sprzyjania postępowaniu antydumpingowemu (nałożenie ceł antydumpingowych), o ile wniosek przemysłu unijnego w tym zakresie zostanie złożony.

W styczniu 2005 r. na szczepku UE udało się wypracować kompromis związany z ustanowieniem nadzoru importu obuwia do UE. Nadzór ten wprowadzono z dniem 1 lutego 2005 r. Opiera się on na:

- 1) uprzednim nadzorze licencyjnym w odniesieniu do Chin (single-checking),
- 2) statystycznym nadzorze granicznym na zasadzie erga omnes, umożliwiającym agregowanie danych importowych dotyczących wielkości importu i cen importowych,

Szeroka akcja lobbingsowa wśród państw członkowskich UE przeprowadzona przez Polskę we współpracy z Włochami, Portugalią i Hiszpanią spowodowała ustanowienie nadzoru importu obuwia 2005 r., mimo na początku dużego sceptycyzmu po stronie części państw UE.

Zagrożeniem jest gwałtowny wzrost importu obuwia z Chin. Z zebranych materiałów wynika, że przywóz obuwia skórzanego pochodzącego z Chin i Wietnamu następuje po cenach dumpingowych.

Z inicjatywy przemysłu włoskiego podjęto decyzję o wszczęciu postępowania antydumpingowego wobec obuwia skórzanego przywożonego na obszar UE z Chin i Wietnamu. Polska popiera działania Włoch

i jest jednym ze współwnioskodawców tego postępowania (Włochy, Hiszpania, Portugalia, Polska). Krajo-
wi producenci obuwia skórzanego włączyli się aktywnie w prace związane z gromadzeniem danych i informacji niezbędnych do rozpoczęcia procedur przewidzianych w postępowaniu antydumpingowym. Stosowny wniosek o wszczęcie postępowania antydumpingowego został złożony w KE w dniu 15.06.2005 r. Postępowanie zostało wszczęte 7 lipca br. Obecne starania polskiej administracji w tym zakresie sprowadzają się do wywarcia presji na Komisję europejską w celu jak najszybszego wprowadzenia tymczasowych środków antydumpingowych. Przewidujemy, że będzie to miało miejsce w najbliższym czasie.

Tekstylia

1 stycznia 2005 r. wygaśł system unijnych limitów importowych na niektóre wyroby tekstylne i odzieżowe. System unijnych kontyngentów przestał obowiązywać na skutek wygaśnięcia porozumienia WTO z 1995 r. w sprawie tekstyliów i odzieży.

Eliminacja ograniczeń importowych UE w odniesieniu do wyrobów tekstylnych i odzieżowych, od 1 stycznia 2005 r., związana z wygaśnięciem tego porozumienia, budziła poważne obawy Polskiego Rządu oraz unijnego i polskiego przemysłu lekkiego. W związku z powyższym Rząd Polski, w porozumieniu z innymi krajami członkowskimi UE zainteresowanymi ochroną unijnego przemysłu tekstylno-odzieżowego, podjął szereg działań na forum UE, które doprowadziły do wprowadzenia z dniem 1 stycznia 2005 r. rozporządzenia umożliwiającego monitoring importu tych towarów do UE, w tym ścisły, licencyjny monitoring wobec Chin.

Polska domagała się także opracowania i opublikowania przez Komisję Europejską jasnych kryteriów i procedur zastosowania specjalnej klauzuli ochronnej wobec importu odzieży i tekstyliów z Chin (tzw. Wytycznych), bowiem wielokrotnie podnoszony był argument, że istniejące regulacje prawne są na tyle niejasne, że w praktyce ich zastosowanie może narazić UE na ich zaskarżenie na forum WTO. Wytyczne te ostatecznie zostały przyjęte i opublikowane przez Komisję Europejską.

Dane gromadzone na podstawie wdrożonych instrumentów nadzoru importu wskazują, iż w pierwszym kwartale 2005 r. obserwowany jest w niektórych kategoriach towarowych gwałtowny wzrost importu z Chin, przy jednoczesnym spadku średnich importowych cen jednostkowych. Dostępne dane importowe wskazują, że w przypadku niektórych kategorii towarowych kryteria zastosowania specjalnej klauzuli ochronnej wobec Chin są już spełnione.

Pilne zastosowanie przez KE środków ochronnych na import wyrobów tekstylnych i odzieżowych było też oczekiwane przez partnerów społecznych reprezentujących krajowy przemysł lekki, co znalazło swój wyraz w ustaleniach z posiedzenia Zespołu Trójstronnego ds. Przemysłu Lekkiego z dnia 13 kwietnia 2005 r.

W związku z tym Minister Gospodarki i Pracy wystosował dwa listy do Komisarza ds. Handlu

P. Mandelsona, z prośbą o pilną, formalną publikację Wytycznych oraz z prośbą o wszczęcie postępowania ochronnego w trybie natychmiastowym, w odniesieniu do 9 kategorii tekstylnych zidentyfikowanych jako najbardziej zagrożone gwałtownym importem z Chin. Obydwa listy zostały przekazane do wiadomości przedstawicielom społecznym.

Polska ściśle współdziała z państwami zainteresowanymi ochroną unijnego sektora tekstylno-odzieżowego. (Dotychczas poparcie dla środków ochronnych deklarują: Francja, Włochy, Hiszpania, Grecja, Belgia, Litwa, Portugalia, Słowenia, Czechy, Słowacja, Cypr i Polska.)

W dniu 29 kwietnia 2005 r. UE wszczęła postępowanie sprawdzające zaistnienie przesłanek zastosowania specjalnej klauzuli ochronnej wobec importu wyrobów tekstylno-odzieżowych pochodzących z Chin. Postępowanie to dotyczy dziewięciu kategorii towarowych: 4 (T-shirty), 5 (pulowery), 6 (spodnie męskie), 7 (bluzki), 12 (skarpety i rajstopy), 15 (płaszcze damskie), 31 (biustonosze), 115 (przędza lniana i z ramii), 117 (tkaniny lniane i z ramii).

W dniu 27 maja 2005 r. UE wszczęła formalne konsultacje z Chinami w odniesieniu do podkoszulków i przędzy lnianej.

Chiny wysuwały postulaty łagodzące zastosowanie ww. środków ochronnych. Stanowisko Polski było jednoznaczne: środki muszą być wprowadzone zgodnie z prawem WTO i UE; UE powinna być elastyczna, ale nie powinna pójść na zbyt daleko idące ustępstwa; w ostatecznym uzgodnionym rozwiązaniu z Chinami musi być maksymalnie chroniony przemysł unijny, w tym polski.

W dniu 10 czerwca 2005 r. Komisja Europejska i Minister Handlu Chin uzgodnili porozumienie dotyczące reglamentacji chińskiego eksportu do UE niektórych wyrobów tekstylnych i odzieżowych. Chiny zgodziły się na ograniczenie eksportu w latach 2005–2007 w 10 kategoriach tekstylno-odzieżowych, noszących zgodnie z przepisami unijnymi numery: 2 (tkaniny bawełniane), 4 (podkoszulki), 5 (pulowery), 6 (spodnie męskie), 7 (bluzki), 20 (bielizna pościelowa), 26 (suknie), 31 (biustonosze), 39 (bielizna stołowa i kuchenna), 115 (przędza lniana).

W dniu 15.06.2005 r. Minister Gospodarki i Pracy wystosował ponownie list do Komisarza Mandelsona, w którym wyraził uznanie dla osiągniętego kompromisu, wyrażając jednocześnie zawód związany z zakresem porozumienia, które nie objęło niektórych kategorii tekstylnych, o które Polska wnioskowała. Ze względu na dyskusje i wątpliwości, jakie wśród państw członkowskich dążących do nałożenia środków ochronnych wywołała klauzula zawarta w pkt. VI Porozumienia, Polska wychodzi z założenia, iż przepisy zawarte w tym punkcie jedynie ograniczają, a nie wykluczają możliwości zastosowania specjalnej klauzuli ochronnej wobec Chin w przypadku wystąpienia jednoznacznej szkody w zakresie wrażliwych dla nas towarów. Polska nadal będzie aktywnie współuczestniczyć z Francją, Włochami i Portugalią w celu prawi-

dłowego unormowania zasad importu chińskich tekstyliów na rynek UE.

Polska prezentuje spójne stanowisko na wszystkich forach UE, gdziekolwiek kwestie tekstyliów są podnoszone. (Komitet 133 Tekstylia – Full Members i Deputies; Rada UE ds. Konkurencyjności) i opowiada się za ustanowieniem przez UE środków ochronnych przeciwdziałających nadmiernemu importowi wyrobów odzieżowych i tekstylnych z Chin, szkodzących przemysłowi UE.

O tym, że stanowisko Rządu RP jest w tej materii jasne oraz zgodne z oczekiwaniami przemysłu lekkiego, niech świadczy chociażby poniższy cytat ze strony internetowej Polskiej Izby Odzieżowo-Tekstylnej (PIOT):

„...działania PIOT w organizacji europejskiej Euratex nie mogłyby być tak skuteczne bez wsparcia ze strony przedstawicieli polskiego rządu w komisjach unijnych. Dzięki ścisłej współpracy PIOT z MGİP, a w szczególności z departamentami polityki handlowej i polityki przemysłowej, takie same stanowiska prezentowane są zarówno przez PIOT i organizację Euratex, jak i przez przedstawicieli rządu na spotkaniach Komisji Europejskiej”.

Truskawki mrożone

Polska jest największym w Europie i w UE-25 producentem i eksporterem truskawek mrożonych. Stopniowa utrata rynku zbytu w UE rodzi poważne konsekwencje dla sektora owoców miękkich i ich przetwórstwa w Polsce, a może się przyczynić nawet do jego upadku i załamania się całej branży owoców miękkich w Polsce.

Truskawki mrożone z Chin i Maroka importowane są na rynek UE-25 po cenach znacznie niższych niż ceny truskawek mrożonych z Polski, np. cena truskawki marokańskiej i chińskiej w 2004 r. spadła o 17% (w porównaniu z 2003 r.), co z kolei zmusiło polskich dostawców do obniżki ceny truskawki o 27% w 2004 r. W latach 2001–2004 nastąpił znaczny wzrost importu truskawek mrożonych z Chin i Maroka do UE-25. Udział importu z tych państw w całkowitym imporcie truskawek mrożonych do UE-25 wzrósł w tym okresie z 57% aż do 83%. W porównaniu, w 2003 r. import z samych Chin wzrósł o 515% w stosunku do 2002 r.

Import ten wyrządza poważną szkodę polskim podmiotom gospodarczym zajmującym się mrożeniem truskawek. U większości z tych podmiotów następuje spadek sprzedaży, wzrost stanu zapasów oraz spadek cen w eksporcie, a w konsekwencji straty finansowe, prowadzące do znacznego obniżenia rentowności produkcji truskawek mrożonych, jak również uprawy truskawek do przetwórstwa.

W związku z powyższym MGİP we współpracy z MRiRW i polskimi chłodniami przygotował wniosek o wszczęcie unijnego postępowania ochronnego przed nadmiernym przywozem truskawek mrożonych. Wniosek ten został złożony do Komisji Europejskiej w dniu 3 czerwca 2005. Jednocześnie ze złożeniem wniosku Polska zwróciła się o ustanowienie tymczasowych

środków ochronnych w postaci dodatkowych celów ochronnych.

W dniu 16 czerwca br. Komitet SFQ zaakceptował nasz wniosek o wszczęcie unijnego postępowania przeciwko nadmiernemu importowi truskawek mrożonych z Chin i Maroka. Polska uzyskała poparcie dla wszczęcia tego postępowania ze strony większości krajów unijnych. Jedyne Słowenia i Finlandia były przeciwnie. Unijne postępowanie ochronne zostało wszczęte w dniu 6 czerwca br. Obecnie Minister Gospodarki i Pracy we współpracy z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi prowadzi działania lobbujące zmierzające do przekonania Komisji Europejskiej i państw członkowskich UE do jak najszybszego wprowadzenia tymczasowych środków ochronnych na import truskawek mrożonych.

Niezależnie od powyższych działań MGİP we współpracy z polskimi chłodniami i KE opracowuje wniosek o wszczęcie unijnego postępowania antydumpingowego przeciwko importowi truskawek mrożonych z Chin. Wszczęcie unijnego postępowania antydumpingowego i wprowadzenie celów antydumpingowych zapewni polskim chłodniom znacznie bardziej korzystną ochronę niż środki ochronne przed nadmiernym importem, które są trudne do zaakceptowania dla wielu krajów UE. Wniosek o wszczęcie unijnego postępowania antydumpingowego powinien zostać przygotowany do końca wakacji.

Podsumowując, pragnę stwierdzić, że rząd polski jest aktywny w zakresie ochrony polskiego rynku i, co ważniejsze, aktywność ta przyniosła konkretne rezultaty w postaci aktów prawnych wydawanych przez organy Unii Europejskiej. Jak wyżej wspomniano, działania te doceniane są przez polskich producentów. W niedługim czasie powinny one przynieść oczekiwane rezultaty w zakresie poprawy sytuacji polskich producentów, w tym powinny służyć ochronie miejsc pracy w Polsce. Pragnę również podkreślić, że działania administracji polskiej nie byłyby tak skuteczne bez aktywności samych przedsiębiorców, którzy we współpracy ze swoimi europejskimi partnerami sami mogą wpływać na kształtowanie polityki handlowej UE, poprzez inicjatywy w Komisji Europejskiej. Takie prawo dają im unijne przepisy w zakresie unijnych środków ochronnych. Chciałbym też poinformować, że MGİP podejmuje działania na rzecz zapewnienia polskim firmom informacji nt. możliwości ochrony krajowego rynku po przystąpieniu Polski do UE. W tym celu został wydany stosowny informator dla przedsiębiorców, którego elektroniczna wersja znajduje się na stronie internetowej Departamentu Polityki Handlowej MGİP (<http://clo.mg.gov.pl>) oraz organizuje szkolenia dla zainteresowanych firm. Ministerstwo Gospodarki i Pracy służy w tym zakresie swoją wiedzą i pomocą. W załączeniu przekazuję wydrukowany, opracowany przez MGİP informator nt. unijnych postępowań ochronnych.* W przypadku dalszych pytań proszę o dodatkowy kontakt z Departamentem Polityki Handlowej

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

MGiP, gdyż zdaję sobie sprawę, iż nawet najszersza odpowiedź na interpelację poselską może nie do końca wyjaśnić wszystkie kwestie związane z unijnymi środkami ochronnymi.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posel Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie sytuacji na rynku owoców miękkich
(10403)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pani Posel Marii Zbyrowskiej, załączonej przy piśmie z dn. 30 czerwca br. nr SPS-0202-10403/05, w sprawie organizacji rynku owoców i warzyw uprzejmie informuję, iż w wyniku wstąpienia do Unii Europejskiej Polska przyjęła na siebie obowiązek przestrzegania norm prawnych ustanowionych we Wspólnocie. W związku z tym polskie rolnictwo zostało objęte Wspólną Polityką Rolną, a w ramach tego wspólną organizacją rynków owoców i warzyw. Wszelkie działania podejmowane w odniesieniu do funkcjonowania polskiego sektora owoców muszą być zgodne z odpowiednimi regulacjami Unii Europejskiej. Zmiana bądź rozszerzenie jakiegokolwiek z dostępnych instrumentów może odbywać się wyłącznie w ramach przewidzianych w prawodawstwie UE procedur. Zgodnie z założeniami wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, nie jest możliwe wprowadzenie na polskim rynku innych niż przewidziane ogólnounijne mechanizmy regulacji np. cen instytucjonalnych lub skupu interwencyjnego, jakie obowiązują na niektórych innych rynkach rolnych.

Podstawowym elementem wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw w UE jest wsparcie podmiotów zrzeszających producentów, tj. organizacje i grupy producentów. Wsparcie przewidziane w ramach większości objętych wspólną organizacją rynków kierowane jest do nich bezpośrednio lub za ich pośrednictwem do producentów. Podmioty, o których mowa, mogą w ramach przewidzianych rozwiązań uzyskiwać pomoc na realizację programów operacyjnych w przypadku organizacji producentów lub planów dochodzenia do uznania w przypadku grup wstępnie uznanych. Pomoc ma na celu m.in. dostosować produkcję do popytu rynkowego, zarówno w zakresie jakości, jak i ilości. Ponadto wstępnie uznane grupy producentów owoców i warzyw mogą otrzymywać pomoc finanso-

wą na tworzenie się grupy i działalność administracyjną oraz na pokrycie kosztów inwestycji.

Mając na względzie powtarzające się problemy na rynku owoców miękkich, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjęło w połowie 2004 r. na forum Rady (WE) działania mające na celu dostosowanie prawodawstwa wspólnotowego z uwagi na nową sytuację zaistniałą po rozszerzeniu UE o nowe kraje członkowskie, w tym Polskę.

Polska postulowała takie zmiany w prawodawstwie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, które w sposób systemowy, tj. odnosząc się do przyczyn powstawania negatywnych zjawisk, pomogłyby rozwiązać problemy polskiego sektora ogrodniczego. Strona Polska zgłosiła szereg propozycji obejmujących m.in. uproszczenie niektórych procedur związanych z uznawaniem grup, zwiększenie poziomu wsparcia finansowego dla wstępnie uznanych grup producentów, jak i stosowaniem dla nich pomocy finansowej na wspieranie realizowanych w ramach planu dochodzenia do uznania inwestycji, a przede wszystkim rozszerzenie listy produktów przeznaczonych do przetwórstwa, w stosunku do których powinien być stosowany system wsparcia finansowego. Lista ta, zawierająca produkty istotne z ekonomicznego punktu widzenia lub rynkowo wrażliwe, powinna zostać poszerzona o takie produkty, których UE stała się znaczącym producentem w związku z rozszerzeniem (np. owoce miękkie, w tym truskawki).

Pierwszy etap dyskusji nad reformą wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw zakończył się w listopadzie 2004 r. dokumentem zawierającym konkluzje Prezydencji Holenderskiej, w którym m.in. zobowiązano Komisję Europejską (KE) do przeprowadzenia analizy rynku owoców miękkich w UE-25 oraz, w zależności od wyników tej analizy, do zaproponowania pewnych rozwiązań zaistniałych problemów. W związku z powyższym w dniach 19–29 kwietnia br. z wizytą w Polsce przebywał ekspert Komisji Europejskiej ds. rynku owoców i warzyw, którego celem było zapoznanie się z problematyką i sytuacją dotyczącą rynku owoców miękkich oraz jabłek przemysłowych w Polsce. Efektem tych prac była kolejna (druga już) wizyta dwóch przedstawicieli Komisji (Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa) w dniach 13–17 lipca br. W trakcie tej wizyty pracownicy Komisji mieli okazję spotkać się z producentami, podmiotami skupującymi oraz przetwarzającymi owoce miękkie. Ponadto przedstawiciele KE odwiedzili również gospodarstwa sadownicze, punkty skupu oraz zakład przetwórczy zamrażający owoce miękkie, jak i wykorzystujący ten surowiec do produkcji m.in. koncentratów soków.

Na podstawie uzyskanych informacji opracowany zostanie stosowny raport o sytuacji na rynku owoców miękkich w Unii Europejskiej, którego wnioski posłużą Komisji Europejskiej do zaproponowania rozwiązań systemowych uwzględniających sytuację na rynku owoców miękkich w nowych krajach członkowskich UE. Raport ma być przedstawiony na początku przyszłego roku, tak aby w połowie roku 2006 KE mogła przygotować propozycję rozwiązań w formie pro-

jektu nowego rozporządzenia Rady. Dyskusja nad tym projektem rozporządzenia trwałaby przynajmniej do 2007 r., zatem nowe rozwiązania mogłyby być wdrożone najpóźniej w 2008 r.

W odniesieniu do ochrony unijnego rynku przed nadmiernym importem truskawek mrożonych m.in. z Chin i Maroka należy zaznaczyć, że ponieważ prawodawstwo UE umożliwia podjęcie działań mających na celu ochronę wspólnotowego rynku niektórych produktów przed konkurencją ze strony państw trzecich, MRiRW wystąpiło do Ministerstwa Gospodarki i Pracy z wnioskiem o podjęcie stosownych działań, które docelowo skutkowałyby ograniczeniem importu spoza UE truskawek mrożonych. Wniosek o wszczęcie postępowania ochronnego musiał uzyskać poparcie co najmniej 25% przemysłu UE. Biorąc pod uwagę fakt, iż połowa produkcji unijnej pochodzi z Polski, wniosek musiał zostać poparty co najmniej przez 50% przemysłu krajowego. Początkowo tylko nieliczne zakłady przesłały odpowiednio wypełnione kwestionariusze stanowiące podstawę do poparcia wniosku o uruchomienie środków ochronnych. Jednak dzięki usilnym staraniom zarówno ze strony MRiRW, jak i MGIP w maju br. udało się w końcu uzyskać odpowiednią ilość kwestionariuszy, co umożliwiło jakiejkolwiek dalsze działania w tej kwestii.

Na podstawie przekazanych danych i kwestionariuszy MGIP, jako resort odpowiadający za prowadzenie w imieniu Polski postępowań ochronnych, przygotowało właściwy wniosek do KE. Wniosek ten został przedłożony w KE w maju br. W dn. 16.06. br. na posiedzeniu Komitetu ds. Środków Ochronnych zdecydowana większość krajów członkowskich poparła wniosek Polski (tylko jedno państwo członkowskie było przeciwne). Podkreślenia wymaga fakt, że procedura ochrony przed nadmiernym importem jest bardzo rzadko wszczynana i nigdy jeszcze żadnemu wnioskowi nie udało się uzyskać tak dużego poparcia dla uruchomienia tej procedury.

Postępowanie ochronne przed nadmiernym przywozem truskawek mrożonych zostało wszczęte 6 lipca 2005 r. (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej, seria C 165 z dnia 06.07.2005 r.). Obecnie Komisja jest na etapie gromadzenia informacji niezbędnych dla przeprowadzenia dochodzenia w sprawie środków ochronnych w odniesieniu do przywozu truskawek mrożonych na mocy rozporządzeń Rady (WE) nr 3285/94 i 519/94. W wyniku przeprowadzonego dochodzenia KE może podjąć decyzję o nałożeniu tymczasowych środków ochronnych. Zainteresowane strony mogą w określonym w ww. zawiadomieniu terminie (do 27 lipca 2005 r.) przedstawiać swe opinie, przedkładać dowody, a także wystąpić o możliwość złożenia przed Komisją wyjaśnień. W obecnej fazie zainteresowane strony powinny się kontaktować bezpośrednio z KE.

Obecnie trwają również prace nad przygotowaniem wniosku o wszczęcie postępowania antydumpingowego przeciwko importowi truskawek mrożonych z Chin. Zgodnie z rozporządzeniem Rady 384/96 w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów

niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, wniosek musi być złożony nie przez administrację państwa członkowskiego UE, ale przez przedstawicieli przemysłu reprezentujących co najmniej 25% produkcji wspólnotowej.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia w sposób wyczerpujący odpowiedzą na pytania Pani Poseł Marii Zbyrowskiej.

Z poważaniem

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mirosława Krajewskiego**

**w sprawie procedur udzielania pomocy
z funduszy strukturalnych (10404)**

W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Mirosława Krajewskiego skierowanej do Ministra Finansów na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu RP wyjaśniam, co następuje:

Przyczyny niskiego poziomu wydatkowania środków z funduszy strukturalnych leżą poza zakresem działalności Ministra Finansów. Należy ich bowiem upatrywać przede wszystkim w systemie wyboru projektów oraz tempie dokonywania wydatków przez beneficjentów pomocy i kontroli ich prawidłowości przez instytucje wdrażające programy i instytucje zarządzające tymi programami. Minister Finansów, jako minister odpowiedzialny za finanse publiczne, w tym środki unijne, nie ma wpływu na zasady wyboru projektów ani na ich jakość, nie leży to bowiem w jego kompetencjach.

Podstawowym zadaniem Ministra Finansów w procesie wykorzystania środków unijnych jest zapewnienie środków na refundację poniesionych wydatków oraz zorganizowanie systemu przepływów finansowych umożliwiających korzystanie z tych środków. Z tych zadań Minister Finansów wywiązuje się w sposób właściwy. W przypadku zaistnienia problemów w zakresie szczegółów przepływów środków finansowych są one rozwiązywane na bieżąco, również w ramach powołanego przez Pana Premiera Międzyresortowego Zespołu ds. Absorpcji Środków Unijnych. Przyczyn niskiej absorpcji środków unijnych należy jednak szukać gdzie indziej. Problemem bowiem jest powolna realizacja projektów, a tym samym brak wydatków, które Minister Finansów może zrefundować ze środków unijnych. Należy zauważyć, że mimo dużej ilości zatwierdzonych projektów nie są one realizowane, na co Minister Finansów nie ma wpływu.

Komisja Europejska przekazała Polsce zaliczkę w wysokości 1,3 mld euro na realizację programów, z czego Minister Finansów przekazał na rachunki właściwych dysponentów, zgodnie z ich zapotrzebowaniem, środki w wysokości 300 mln euro. 1 mld euro pozostaje zatem w dyspozycji Ministra Finansów, które mogą niezwłocznie zostać przekazane do dysponentów. W odniesieniu do środków krajowych, koniecznych do realizacji projektów, Minister Finansów w każdej chwili może udostępnić zarówno środki współfinansowania krajowego z rezerw budżetowych, jak i środki prefinansowania w postaci pożyczek z budżetu. Z dostępnych w rezerwach budżetowych 1 mld 465 mln zł na współfinansowanie Minister Finansów w 2005 r. przekazał, zgodnie ze złożonymi wnioskami, niecałe 455 mln zł. Jak pokazują doświadczenia roku 2004, ze środków przekazanych w ubiegłym roku na współfinansowanie wykorzystano ok. 30%. Podobne uwagi można odnieść do prefinansowania. Z dostępnych środków na prefinansowanie w 2005 r., tj. 2,5 mld zł, wydatkowane zostało jedynie ok. 170 mln zł, mimo zawarcia umów pożyczek na kwotę przekraczającą 2 mld zł.

Odnosnie do systemu procedur dotyczących wydatkowania środków należy stwierdzić, że system ten został opracowany wspólnie przez właściwe instytucje uczestniczące we wdrażaniu funduszy strukturalnych. System ten nie odbiega w żadnym stopniu od procedur nałożonych na Polskę przez prawo obowiązujące w całej Unii Europejskiej. Nie można zasad tych uprościć poniżej narzuconego przez Unię poziomu i w obecnym momencie nie podlegają one negocjacji z Komisją Europejską. Jest to ewentualnie możliwe w toku trwającej już dyskusji z Komisją dotyczącej nowego okresu programowania 2007–2013. W dniu dzisiejszym uproszczenie procedur dotyczących dokonywania wydatków, w tym procedur kontroli, w zakresie szerszym, niż zostało to przewidziane przez prawo unijne, może skutkować katastrofalnymi konsekwencjami finansowymi dla Polski, do czego Minister Finansów dopuścić nie może. Doskonałym przykładem w tym zakresie jest opisywany ostatnio w mediach przykład Grecji, która zobowiązana jest zwrócić do budżetu Unii ponad 0,5 mld euro, m.in. z powodu nieprzestrzegania odpowiednich procedur dotyczących wydatkowania środków unijnych. Jeśli chodzi o procedury dotyczące środków krajowych, pozostają one w całkowitej zgodności z procedurami wydatkowania środków publicznych, znanymi wszystkim i stosowanymi od dawna, ustalonymi przede wszystkim w ustawie o finansach publicznych.

Podsekretarz stanu
Andrzej Jacaszek

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie problemów niedofinansowania
państwowych służb wodnych jako potencjalnej
przyczyny katastrofy ekologicznej na wielką skalę,
w świetle stanowiska Krajowej Rady
Gospodarki Wodnej (10406)**

W związku z interpelacją Pana Posła Stanisława Żelichowskiego, dotyczącą problemów niedofinansowania państwowych służb wodnych jako potencjalnej przyczyny katastrofy ekologicznej na wielką skalę w świetle stanowiska Krajowej Rady Gospodarki Wodnej, skierowaną do Prezesa Rady Ministrów, przekazaną przy piśmie znak SPS-0202-10406/05, przedstawiam poniżej wyjaśnienia odnośnie do kwestii poruszonych przez Pana Posła.

Na wstępie chciałbym zapewnić Pana Posła, że obecna trudna sytuacja finansowa wymienionych „służb wodnych”, tj. państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej (PSHM) i państwowej służby hydrogeologicznej (PSH), które na mocy ustawy z dnia 18 lipca 2005 r. Prawo wodne pełnione są przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowy Instytut Geologiczny, a także tak zwanej służby technicznej kontroli zapór, znana jest zarówno mnie, jak i pozostałym członkom Rady Ministrów. Była ona przedmiotem wielu analiz i rozmów roboczych m.in. z Ministerstwem Finansów i z resortami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo kraju. Znałe jest mi też stanowisko Krajowej Rady Gospodarki Wodnej w sprawie finansowania państwowych służb wodnych, do którego odnosi się Pan Poseł w swojej interpelacji, albowiem było mi ono przesłane już wcześniej przez Radę. Chciałbym zapewnić, że problemy podniesione przez Pana Posła i KRGW są mi bliskie i budzą moje najwyższe zaniepokojenie. Zdaję sobie bowiem sprawę z konsekwencji, jakie mogą wynikać dla społeczeństwa i gospodarki, gdy służby te nie będą mogły realizować wszystkich nałożonych na nie zadań.

Służby te wykonują zadania na rzecz i w imieniu państwa i jako takie winny być, zgodnie z ustawą Prawo wodne, finansowane z budżetu państwa – głównie ze środków części budżetowej 22: gospodarka wodna, będących w dyspozycji Ministra Środowiska.

Niestety, prawdą jest, iż w ostatnich latach notuje się znaczne niedofinansowanie wspomnianych służb ze środków budżetu państwa; dotyczy to zwłaszcza państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej. Bezpośrednią przyczyną takiego stanu rzeczy jest sukcesywne zmniejszanie limitów wydatków przyznawanych Ministrowi Środowiska na zadania z zakresu działu gospodarka wodna. Powoduje to narastanie problemów nie tylko jeśli chodzi o możliwość zapewnienia funkcjonowania „służb wodnych”, ale również realizacji innych, podstawowych zadań gospodarki wod-

nej. W tej sytuacji Minister Środowiska, doceniając wagę problemu, zwracał się w ostatnich latach o pomoc finansową do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i pomoc tę uzyskiwał; w przypadku PSHM – od 2002 r., w przypadku PSH – od 2003 r. Ponieważ jednak Narodowy Fundusz nie mógł w pełni pokryć niedoboru finansowego w danym roku, część płatności z tego tytułu była przenoszona na rok następny, co, przy malejącym udziale środków z budżetu państwa, powodowało, iż coraz większy „dług” przechodził na rok następny. W konsekwencji takiej sytuacji problemy z zapewnieniem bieżącego finansowania służb państwowych: hydrologiczno-meteorologicznej i hydrogeologicznej w krótkim okresie powróciły.

Rok 2005 jest szczególnie trudny, jeśli chodzi o realizację zadań statutowych Ministra Środowiska. Kolejne obniżenie limitów wydatków z budżetu państwa do poziomu ok. 87% wydatków rzeczowych w roku 2004 spowodowało, iż w chwili obecnej znaczna część zadań związanych np. z utrzymaniem obiektów hydrotechnicznych oraz zabezpieczeniem przeciwpowodziowym została ograniczona do minimum bądź w ogóle nie jest realizowana. Ze względu na taki stan rzeczy nie ma już możliwości dokonywania jakichkolwiek przesunięć środków finansowych w ramach działu gospodarka wodna. Zwiększenie finansowania któregoś z zadań, np. utrzymania służb wodnych, odbywałoby się bowiem kosztem innych zadań statutowych Ministra Środowiska, także związanych z bezpieczeństwem ludzi i mienia.

Najtrudniejszą sytuację notujemy obecnie w państwowej służbie hydrologiczno-meteorologicznej. Coraz większy niedobór środków na działalność PSHM z budżetu państwa zbiegł się bowiem ze wzrostem kosztów utrzymania tej służby, wynikającym z przeprowadzonej głębokiej modernizacji państwowej służby, do czego nawiązuje Pan Poseł w interpelacji.

Dodatkowo, wobec znacznego zaangażowania środków NFOŚiGW na realizację zobowiązań traktatu akcesyjnego oraz wobec konieczności zapewnienia wkładu krajowego do funduszy unijnych, dalsze wspieranie ze środków Narodowego Funduszu działalności ww. służb musiało zostać ograniczone. W bieżącym roku Narodowy Fundusz nadal dofinansowuje służby państwowe, jednak środki, jakie mogą być przeznaczone na bieżącą działalność (poza uregulowaniem zaległości z 2004 roku), są dalece niewystarczające, zwłaszcza w przypadku PSHM.

Chciałbym zapewnić Pana Posła, iż stawiając za cel nadrzędny bezpieczeństwo ludzi i mienia oraz realizację zobowiązań wynikających z członkostwa w Unii Europejskiej, w tym wdrażania Ramowej Dyrektywy Wodnej, a także starając się nie dopuścić do wyłączenia z eksploatacji nowo wybudowanych systemów, a tym samym zaprzepaszczenia w znacznej części nakładów na modernizację państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej poniesionych z kredytu Banku Światowego, rząd podejmuje od kilku miesięcy wszelkie, możliwe w obecnej sytuacji, działania dla pozyskania do-

datkowych środków na właściwe funkcjonowanie „służb wodnych”. Analizowana była m.in. możliwość przeznaczenia na utrzymanie PSHM i TKZ dodatkowych środków z rezerwy ogólnej budżetu państwa. Wysokość tej rezerwy z jednej strony, z drugiej zaś konieczność pozostawienia części tej rezerwy na inne zadania, np. na wypadek wystąpienia klęski żywiołowej, może uniemożliwić dodatkowe dofinansowanie przedmiotowych zadań z budżetu państwa. Z tego też względu cały czas analizowane są również możliwości zwiększenia wsparcia finansowego działalności ww. służb, a zwłaszcza państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej, ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Ponieważ rozmowy dotyczące możliwości przeznaczenia dodatkowych środków na ww. działalność, zarówno z rezerwy ogólnej budżetu państwa, jak i NFOŚiGW, są w toku, nie jest obecnie możliwe jednoznaczne określenie, jaki ostatecznie będzie udział środków budżetu państwa, a jaki NFOŚiGW w finansowaniu działalności „służb wodnych” w roku bieżącym. Będzie to możliwe dopiero po zakończeniu rozmów i analiz.

Zgadzam się, że są to działania, które mogą jedynie w sposób doraźny złagodzić problemy finansowe PSHM w 2005 r., oraz że dla ustabilizowania sytuacji finansowej „służb wodnych” w dłuższym horyzoncie czasowym powinny zostać wypracowane i stosowane rozwiązania systemowe.

Możliwości uniknięcia podobnych problemów w latach następnych, a także zapewnienia ciągłości funkcjonowania ww. służb, upatruję, podobnie jak Pan Poseł i Krajowa Rada Gospodarki Wodnej, w zagwarantowaniu środków na ich utrzymanie w pełnej wymaganej wysokości z jednego źródła – budżetu państwa. W tej sytuacji, w związku z prowadzonymi aktualnie pracami nad I etapem projektu budżetu państwa na 2006 r., zwróciłem się z wnioskiem o uwzględnienie w budżecie państwa na 2006 r. rzeczywistych potrzeb w zakresie finansowania służb oraz innych, równie ważnych zadań gospodarki wodnej. Na tym etapie trudno jest jednak powiedzieć, na ile, wobec ogólnie bardzo trudnej sytuacji finansów publicznych, będzie możliwe zrealizowanie tego wniosku. Dlatego też równolegle zwróciłem się do Prezesa NFOŚiGW o wstępne zagwarantowanie środków na ten cel również w planie Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na 2006 r.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia i dziękując Panu Posłowi za zainteresowanie kwestią finansowania służb wodnych, których problemy są bliskie, jak wnioskuję, również Panu Posłowi, chciałbym zwrócić się z prośbą o dalszą aktywność w tym zakresie w kolejnych etapach prac nad ustawą budżetową na 2006 r.

Sekretarz stanu
Andrzej Mizgajski

Warszawa, dnia 22 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie potrzeby uporządkowania
problemów podwójnego opodatkowania
w polskim systemie podatkowym (10407)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pana Posła Stanisława Żelichowskiego przekazaną przy piśmie z dnia 30 czerwca 2005 r., Nr SPS-0202-10407/05, w sprawie potrzeby uporządkowania problemów podwójnego opodatkowania w polskim systemie podatkowym uprzejmie informuję.

W wystąpieniu Pana Posła poruszono problem opodatkowania odszkodowań otrzymanych przez rolników za spowodowane zniszczenia i utracone korzyści z tytułu czasowego wyłączenia gruntów z uprawy i zniszczenia struktury gleby, wymagające nakładów na rekultywację po budowie rurociągu naftowego i linii światłowodowej.

Z pisma wynika, iż zainteresowani rolnicy uzyskali interpretację z Urzędu Skarbowego w Płońsku o konieczności opodatkowania otrzymanych odszkodowań.

Wobec przedstawionego stanu faktycznego uprzejmie informuję, iż nie mogę zająć stanowiska co do poprawności uzyskanej interpretacji w przedmiotowej sprawie.

Pragnę poinformować, iż stosownie do postanowień art. 14 § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.), Minister Finansów nie dokonuje interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnych sprawach podatników.

Niemniej jednak bez względu na to, czy przedmiotowy dochód podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych, czy też nie, nie mogę zgodzić się z poglądem wyrażonym w wystąpieniu, iż w omawianym przypadku mamy do czynienia z podwójnym opodatkowaniem.

Podatek rolny opłacany przez rolnika nie jest w żaden sposób związany z uzyskaniem dochodu z tytułu działalności rolniczej, gdyż ustalany jest na odrębnych zasadach, niż ma to miejsce w przypadku podatku dochodowego od osób fizycznych. Ponadto źródłem dochodu, o którym mowa w interpelacji, nie jest działalność rolnicza, a wystąpienie przesłanek powodujących obowiązek naprawienia szkody.

Stosownie do postanowień art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zm.) opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a i 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

Powołany powyżej przepis normuje zasadę powszechności opodatkowania, stosownie do której opodatkowaniu podlegają wszelkie dochody, z wyjątkiem zwolnionych od opodatkowania na podstawie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, lub w odniesieniu do których Minister Finansów wydał rozporządzenie w sprawie zaniechania poboru podatku dochodowego.

Uprawnienie do wydania takiego aktu wynika z postanowień art. 22 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.).

Uprzejmie informuję, iż Minister Finansów w dniu 23 kwietnia 2004 r. wydał rozporządzenie, w którym zaniechał poboru podatku dochodowego od osób fizycznych od odszkodowań wypłaconych na podstawie wyroków sądowych i zawartych umów (ugód) posiadaczom gruntów wchodzących w skład gospodarstwa rolnego z tytułu:

- a) ustanowienia służebności gruntowej,
- b) rekultywacji gruntów,
- c) szkód powstałych w uprawach rolnych i drzewostanie

— w wyniku prowadzenia na tych gruntach, przez podmioty uprawnione na podstawie odrębnych przepisów, inwestycji związanych z budową urządzeń infrastruktury technicznej, o których mowa w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543, z późn. zm.).

W związku z powyższym wolne od podatku dochodowego są odszkodowania otrzymane w związku z budową drogi oraz wybudowaniem pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych.

Powołany akt normatywny został opublikowany w Dzienniku Ustaw Nr 82, poz. 752 i miał zastosowanie do odszkodowań wypłaconych w latach 2003–2004.

Od dnia 1 stycznia 2005 r. określone powyżej przychody są wolne od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 120 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Powołane przepisy podatkowe normują zwolnienia w odniesieniu do odszkodowań wypłaconych w związku z budową dróg i innych ustawowo określonych urządzeń infrastruktury technicznej.

W związku z powyższym odszkodowania, o których mowa w interpelacji, będą korzystać ze zwolnienia z opodatkowania pod warunkiem, że zostały wypłacone w związku z realizacją wymienionych powyżej inwestycji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie dokumentowania
wysokości wynagrodzenia dla potrzeb emerytalno-rentowych (10409)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 5 lipca br., znak: SPS-0202-10409, przy którym przekazana została interpelacja posła Romualda Ajchlera w sprawie dokumentowania wysokości wynagrodzenia dla potrzeb emerytalno-rentowych, pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje.

Odnośnie do trudności, jakie napotykają osoby składające wnioski o emeryturę lub rentę z powodu braku dokumentacji w zakładach pracy z okresu sprzed 1980 r., pragnę poinformować, że zasady przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej pracowników nie były nigdy w przeszłości regulowane przepisami emerytalno-rentowymi.

Kwestia okresu przechowywania dokumentacji płacowej pracowników w okresie do 31 grudnia 1998 r. była regulowana dwutorowo:

— rozporządzeniami Rady Ministrów, wydawanymi do końca 1983 r. na podstawie dekretu o archiwach państwowych z 1951 r., a od 1984 r. na podstawie ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach,

— zarządzeniami wydawanymi przez Ministra Finansów — na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów — określającymi m.in. terminy przechowywania dokumentów księgowych, w tym między innymi list płacy i kart zarobkowych.

Okresy przechowywania dokumentacji płacowej w jednych i drugich aktach prawnych były identyczne. Ponadto były one skorelowane z określoną w przepisach emerytalno-rentowych długością okresu, z którego wskazywało się najlepsze lata z zarobkami do podstawy wymiaru emerytury i renty.

Należy przypomnieć, że przez kilkadziesiąt powojennych lat podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowił przeciętny miesięczny zarobek z okresu:

— ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia albo

— kolejnych 24 miesięcy zatrudnienia dowolnie wybranych z ostatnich 12 lat zatrudnienia.

Dopiero ustawa z 17 października 1991 r. wprowadziła zasadę, zgodnie z którą do podstawy wymiaru emerytury lub renty należało wskazać zarobki osiągnięte w okresie:

1) kolejnych 3 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 12 lat kalendarzowych, jeżeli wniosek o świadczenie został zgłoszony do dnia 31 grudnia 1992 r.,

2) kolejnych 4 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 13 lat kalendarzowych,

jeżeli wniosek o świadczenie został zgłoszony do dnia 31 grudnia 1993 r.,

i tak kolejno aż do 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych, jeżeli wniosek o świadczenie został zgłoszony po dniu 31 grudnia 1999 r., przy czym okres ostatnich lat kalendarzowych liczył się wstecz od roku, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę.

Z uwagi na to, że w myśl ww. zasady praktycznie nie było możliwe sięgnięcie przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty do okresu sprzed 1979 r., trudności z uzyskaniem danych o zarobkach sygnalizowane były bardzo rzadko.

Generalnie problem z udokumentowaniem zarobków z okresu sprzed 1980 r. powstał dopiero po wejściu w życie z dniem 1 stycznia 1999 r. przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ustawa ta wprowadziła bowiem możliwość wskazywania do podstawy wymiaru nowo przyznawanych jak również przeliczanych emerytur i rent, a także dla potrzeb ustalenia kapitału początkowego — zarobków z 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o świadczenie, dowolnie wybranych z całego okresu pracy zawodowej (podlegania ubezpieczeniu).

Problemy osób chcących obecnie wskazać do podstawy wymiaru świadczenia lub dla potrzeb ustalenia kapitału początkowego zarobki z 20 dowolnych lat z całego okresu ubezpieczenia wynikają m.in. z tego, że w momencie zakończenia pracy w danym zakładzie, odbierając świadectwo pracy, nie zwróciły się przy tej okazji do właściwych służb zakładu o wystawienie zaświadczenia o zarobkach. Zakład pracy nie mógłby odmówić wystawienia zaświadczenia o zarobkach na prośbę pracownika, nie miał natomiast obowiązku wystawiania takiego zaświadczenia z urzędu.

Osoby, które zadbały o swoje sprawy i zażądały, kończąc pracę w danym zakładzie, zaświadczenia o wysokości osiągniętych zarobków lub wpisania tych zarobków do legitymacji ubezpieczeniowej, nie mają obecnie żadnego problemu z ich udokumentowaniem przy składaniu wniosku o nowe świadczenie, o ponowne ustalenie wysokości świadczenia już pobieranego, a także dla potrzeb ustalenia kapitału początkowego. Należy podkreślić, że wbrew informacjom publikowanym w niektórych mediach nigdy w przeszłości nie wydano aktu prawnego sankcjonującego praktykę niewpisywania przez niektóre zakłady danych o zatrudnieniu i wynagrodzeniu do legitymacji ubezpieczeniowych.

Pragnę jednocześnie poinformować, że Ministerstwo i Zakład Ubezpieczeń Społecznych, mając na uwadze zgłaszane przez zainteresowanych trudności z udokumentowaniem wynagrodzeń z okresu sprzed 1980 r., już w lipcu 1999 r. zajęło w tej sprawie następujące stanowisko.

Podstawowym dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz dla potrzeb ustalenia

kapitału początkowego jest zaświadczenie wystawione przez pracodawcę na druku ZUS Rp 7. Ustalenia podstawy wymiaru świadczenia (kapitału początkowego) można również dokonać na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej, zawierającej odpowiednie wpisy o okresach zatrudnienia i osiąganym w tych okresach wynagrodzeniu.

W przypadku braku w zakładzie pracy dokumentacji płacowej oraz braku wpisu o zarobkach w legitymacji ubezpieczeniowej istnieje możliwość ustalenia wysokości zarobków na podstawie dokumentacji zastępczej, tj. na podstawie akt osobowych pracownika, a więc na podstawie umów o pracę, pism o powołaniu, mianowaniu oraz innych pism określających wynagrodzenie pracownika, których okres przechowywania wynosi 50 lat od zakończenia pracy przez pracownika.

Jak wynika z powyższego, Ministerstwo już od połowy 1999 r. stosuje rozszerzającą interpretację przepisów określających zasady dokumentowania zarobków.

Dopuszczenie, aby zainteresowani mogli dokumentować zarobki w inny, niż wyżej podano sposób, np. na podstawie zarobków osób zatrudnionych w tym samym zakładzie pracy, na podobnym stanowisku lub np. w oparciu o średnią płacę w danej gałęzi gospodarki czy średnią płacę w kraju, zdaniem Ministerstwa nie powinno być brane pod uwagę.

Odnosnie do pytania, czy nie byłoby zasadne wprowadzenie zmian w przepisach emerytalnych w ten sposób, aby można było przyjmować do podstawy wymiaru osobom, które nie są w stanie przedłożyć dokumentów o zarobkach, średniego wynagrodzenia jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, pragnę poinformować, co następuje.

W latach 2003–2004 do Ministerstwa zgłaszane były ze strony niektórych posłów oraz Rzecznika Praw Obywatelskich propozycje zmian w przepisach emerytalno-rentowych, polegających na wprowadzeniu najniższego wynagrodzenia lub przeciętnego wynagrodzenia w danej branży czy gałęzi gospodarki jako zastępczej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za te lata, za które zainteresowany nie jest w stanie przedłożyć dokumentów o wysokości wynagrodzenia.

Minister po dogłębnym przeanalizowaniu tych propozycji uznał, iż z uwagi na zakres podmiotowy proponowanego rozwiązania oraz kondycję finansową budżetu państwa jak i Funduszu Ubezpieczeń Społecznych rozważanie nowelizacji ustawy emerytalnej w proponowanym kierunku nie jest możliwe.

Po pierwsze, zakres podmiotowy proponowanych rozwiązań byłby bardzo szeroki. Dotyczyłby bowiem tych wszystkich osób, które z powodu nieudokumentowania wysokości zarobków osiągniętych w okresie pracy zawodowej nie mają ustalonej podstawy wymiaru emerytury i rent, jak też osób, które przy ustalaniu podstawy wymiaru miały tzw. miejsca zerowe. Według szacunków dokonanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych skutki finansowe proponowanych rozwiązań spowodowałyby wzrost wydatków z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych rzędu 0,3 mld zł rocznie.

Po drugie, wprowadzenie takiej możliwości mogłoby doprowadzić do manipulacji polegającej na wskazywaniu do uzupełnienia lat, w których była relatywnie wysoka relacja najniższego wynagrodzenia do przeciętnego wynagrodzenia, co byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami ubezpieczeń społecznych.

Po trzecie, doprowadziłoby to do nierównego traktowania świadczeniobiorców, ponieważ stawiałoby w korzystniejszej sytuacji osoby, które skorzystałyby na ewentualnej zmianie przepisów w stosunku do osób, które w okresie od 1 stycznia 1999 r. do chwili obecnej, ustalając podstawę wymiaru emerytury lub renty lub ponownie ustalając wysokość pobieranego świadczenia, takiej możliwości nie miały i często mają z tego powodu zaniżone świadczenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jerzego Feliksa Budnika**

**w sprawie kontynuowania programu stypendialnego
dla uczniów z rodzin popegeerowskich (10410)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Jerzego Budnika (SPS-0202-10410/05) w sprawie programu stypendialnego dla uczniów pochodzących z rodzin popegeerowskich, uprzejmie informuję, że:

ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 281, poz. 2781) wprowadzony został nowy system pomocy materialnej dla uczniów. Powyższy akt prawny dodał do ustawy o systemie oświaty nowy rozdział 8a „Pomoc materialna dla uczniów”, który w sposób szczegółowy określa zasady udzielania pomocy materialnej dla uczniów w postaci stypendium szkolnego, zasiłku szkolnego, stypendium za wyniki w nauce lub za osiągnięcia sportowe, stypendium Prezesa Rady Ministrów, stypendium ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania oraz stypendium ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Nowy model pomocy materialnej obejmuje:

1) pomoc materialną o charakterze socjalnym, tj. stypendia szkolne i zasiłki szkolne, realizowaną jako zadanie ciągłe. Powyższe formy realizują cel zmniejszenia różnic w dostępie do edukacji wynikających z trudnej sytuacji materialnej ucznia,

2) pomoc materialną o charakterze socjalnym i motywacyjnym, realizowaną w krótszych (zróżnicowanych) sekwencjach czasowych:

— jako rządowy program wyrównywania szans edukacyjnych;

— jako rządowy program wspierania, powstawania i realizacji regionalnych lub lokalnych programów wyrównywania szans edukacyjnych, tworzonych przez jednostki samorządu terytorialnego i organizacje pozarządowe;

— jako rządowy program wspierania powstawania i realizacji regionalnych oraz lokalnych programów wspierania edukacji uczniów uzdolnionych, które tworzą jednostki samorządu terytorialnego i organizacje pozarządowe.

1) pomoc materialną o charakterze motywacyjnym, realizowaną jako zadanie ciągłe na podstawie ustawy dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.), w znacznej mierze finansowaną z budżetu państwa.

Zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy o systemie oświaty udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie (art. 90r ust. 1 ustawy). Oznacza to, że gminy mogą uzupełnić już istniejący system stypendialny środkami własnymi lub też opracować własne programy pomocy uczniom z wykorzystaniem środków własnych, wolontariatu oraz współpracy z organizacjami pożytku publicznego.

Przepisy ustawy o systemie oświaty nie zobowiązują gmin do przeznaczania na ten cel środków własnych, lecz do przygotowania gminnych regulaminów przyznawania pomocy materialnej dla uczniów, finansowanej z budżetu państwa.

Zgodnie z art. 90r ust. 1 ustawy o systemie oświaty środki na realizację świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym zostały zagwarantowane w budżecie państwa. W 2005 r. na realizację pomocy materialnej dla uczniów w ustawie budżetowej, w rezerwie celowej nr 55 przeznaczono kwotę 242 500 000 zł.

Obok rozwiązań przyjętych w ustawie o systemie oświaty od 2004 roku istnieje możliwość uzyskania pomocy stypendialnej ze środków pomocowych Unii Europejskiej, które realizowane są w ramach Działania 2.2 „Wyrównywanie szans edukacyjnych poprzez programy stypendialne” Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR). Działanie to przewiduje dwa rodzaje projektów stypendialnych:

— dla uczniów z obszarów wiejskich,

— dla studentów z obszarów zmarginalizowanych.

Uczestnikami projektów są uczniowie publicznych i niepublicznych szkół ponadgimnazjalnych, których ukończenie umożliwia przystąpienie do egzaminu maturalnego, pochodzący z rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej, z obszarów wiejskich (decyduje tu miejsce stałego zameldowania), oraz studenci pochodzący z obszarów zmarginalizowanych, w tym w szczególności z obszarów wiejskich i restrukturyzacji przemysłów oraz znajdujący się w trudnej

sytuacji materialnej. Definicja obszaru wiejskiego i zmarginalizowanego została podana w uzupełnieniu ZPORR. Wysokość dochodu na osobę w rodzinie, uprawniająca do ubiegania się o stypendium w ramach ZPORR, jest zgodna z kwotą uprawniającą do korzystania ze świadczeń rodzinnych¹⁾ i wynosi 504 zł. Projektodawcami w ramach działania 2.2 są powiaty oraz ich związki i porozumienia.

W okresie programowania na lata 2004–2006 na stypendia dla młodzieży wiejskiej przewidziano środki publiczne (tj. środki Europejskiego Funduszu Społecznego – EFS i budżetu państwa) w wysokości 151 mln € (dofinansowanie z EFS stanowi ok. 70% wydatków kwalifikowalnych oraz ok. 30% środków pochodzi z budżetu państwa – rezerwa Ministra Edukacji Narodowej i Sportu przekazywana zgodnie z zasadami ustalonymi przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu²⁾).

W 2005 roku na stypendia dla uczniów w ramach Działania 2.2 Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu dysponuje kwotą 70 700 000 zł, która została przekazana poszczególnym wojewodom, po podziale środków pozostających w dyspozycji Ministra Gospodarki i Pracy, zgodnie z zapotrzebowaniem ujętym w Ramowych Planach Realizacji Działań na rok 2005.

Łącznie z dofinansowaniem z Europejskiego Funduszu Społecznego kwota środków przeznaczonych na pomoc materialną dla uczniów wiejskich, w tym dla dzieci byłych pracowników ppgr-ów, wynosi w 2005 roku ok. 236 mln zł. (Szczegółowa informacja w sprawie wykorzystania środków Europejskiego Funduszu Społecznego na stypendia dla uczniów i studentów w ramach działania 2.2 Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego – przygotowana przez Ministerstwo Gospodarki na posiedzenie Podkomisji stałej ds. Funduszy Strukturalnych i Spójności – stanowi załącznik do niniejszego pisma.³⁾

Od 1998 roku, obok systemu pomocy materialnej dla uczniów realizowanej przez resort oświaty, dodatkowo funkcjonuje pomoc świadczona dzieciom byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej (ppgr), uczącym się w szkołach średnich kończących się maturą – realizowanym przez obecną Agencję Nieruchomości Rolnych. System ten systematycznie się rozwijał, obejmując w kolejnych latach swym zasięgiem coraz większą liczbę uczniów. W 1998 roku było 650 stypendystów, w 1999 r. – 2 260 stypendystów, w 2000 r. – 5 660 stypendystów, w 2001 r. – 9 500 stypendystów. W 2002 roku było już ok. 40 000 stypendystów, zaś w 2003 r. – 48 000. Według informacji uzyskanych od Agencji obecnie stypendium otrzymuje ok. 46 000 uczniów.

¹⁾ Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych - Dz.U. Nr 228, poz. 2255 z późn. zm.

²⁾ Jest to zastąpienie realizowanego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu Programu wyrównywania szans edukacyjnych uczniów wiejskich, którego celem było ograniczenie rezygnacji z podejmowania nauki w szkołach umożliwiających uzyskanie świadectwa dojrzałości przez młodzież z terenów wiejskich.

³⁾ Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

O stypendia mogli ubiegać się uczniowie, którzy spełniali następujące kryteria:

- są dziećmi byłych pracowników ppgr,
- dochód na osobę w rodzinie nie przekracza 532 zł (możliwe jest odstępianie od tego kryterium w szczególnie uzasadnionych wypadkach, na wniosek ośrodków pomocy społecznej),
- zamieszkują na terenach wiejskich lub w miastach do 20 000 mieszkańców.

Pomiędzy rozwiązaniami przyjętymi w ustawie o systemie oświaty a programem Agencji Nieruchomości Rolnych istnieją wyraźne różnice. Przede wszystkim dotyczą one:

- kwoty dochodu uprawiającego do ubiegania się o stypendium – w przypadku ustawy o systemie oświaty jest to 316 zł/na osobę w rodzinie, w programie ANR - 532 zł/na osobę w rodzinie,
- wysokości świadczeń stypendialnych – w ustawie o systemie oświaty jest to od 44,80 zł do 112 zł miesięcznie, Agencja wypłaca zaś świadczenia w wysokości 200 zł miesięcznie.

System pomocy materialnej dla uczniów – dzieci byłych pracowników ppgr – wyraźnie preferował tę grupę na tle innych uczniów, w szczególności w porównaniu z grupą uczniów z terenów wiejskich – zarówno w kwestii dostępu do pomocy, jak i jej wysokości, toteż jako działanie o stałym charakterze byłby niewłaściwy i wzbudzałby wiele kontrowersji wśród innych uczniów i ich rodziców.

Obecnie uczniowie będący dziećmi byłych pracowników ppgr są w pełni uprawnieni do korzystania ze wszystkich dostępnych form pomocy stypendialnej, zarówno w oparciu o ustawę o systemie oświaty, jak i ZPORR, o ile spełniają kryteria zawarte w powyższych aktach prawnych.

Przyjęte dotychczas rozwiązania ustawowe w zakresie pomocy materialnej dla uczniów wyrównują szanse wszystkich dzieci do ubiegania się o pomoc materialną o charakterze edukacyjnym. Mogą z niej na równych prawach korzystać również dzieci z terenów wiejskich, w tym dzieci byłych pracowników ppgr, które spełniają kryteria określone w ustawie o systemie oświaty bądź w programie operacyjnym.

Celem zapewnienia płynnego przekazania istniejącego systemu stypendialnego prowadzonego przez ANR do systemu oświaty przedłużono wypłatę stypendiów przez Agencję do 30 czerwca 2005 r.

Należy zauważyć, że ewentualne kontynuowanie wypłacania stypendiów dla dzieci byłych pracowników ppgr-ów przez Agencję Nieruchomości Rolnych, w proponowanym przez Pana Posła wymiarze czasowym, spowoduje poważne skutki finansowe dla budżetu państwa w postaci zmniejszenia wpływów do środków budżetu odpowiednio w kolejnych latach.

Według szacunkowych danych przygotowanych przez ANR kontynuowanie stypendiów tylko dla uczniów objętych wcześniej programem stypendialnym do momentu ukończenia przez nich szkół średnich wymaga zaangażowania w kolejnych latach następujących środków finansowych:

- 2005 r. 33,5 mln zł,
- 2006 r. 53,0 mln zł,
- 2007 r. 25,0 mln zł,
- 2008 r. 5,8 mln zł.

Oznacza to uszczuplenie dochodów budżetu państwa planowanych z tytułu wpłat ANR o ww. kwoty.

Obowiązujące rozwiązania ustawy o systemie oświaty nie przewidują możliwości wypłacania pomocy materialnej dla dzieci byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej na zasadach przyjętych przez Agencję Nieruchomości Rolnych, różniących się od obowiązujących rozwiązań systemowych.

Gdyby jednak uznać, że regulamin przyznawania i realizacji stypendiów ANR mówił o ich przyznaniu do czasu ukończenia szkoły, oraz biorąc pod uwagę ewentualne ograniczenie praw nabytych uczniów, którym stypendium już przyznano, parlament musiałby rozważyć możliwość błyskawicznej nowelizacji ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, przywracając na okres przejściowy kompetencje Agencji Nieruchomości Rolnych w tym zakresie. W sprawie ewentualnej nowelizacji ww. ustawy zwróciłam się do Marszałka Sejmu RP Pana Włodzimierza Cimoszewicza.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie formularza wniosku
o dofinansowanie inwestycji,
modernizacji i remontów obiektów sportowych
(10411)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Posel Teresy Piotrowskiej z dnia 30 czerwca 2005 r. (SPS-0202-10411/05) w sprawie wydania wniosku inwestycyjnego na zwiększenie do 50% dofinansowania budowy kompleksu sportowo-rehabilitacyjnego w Strzelnie uprzejmie informuję, że zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 11 lutego 2005 r. (Dz.U. nr 28, poz. 237) środkami pochodzącymi z dopłat do stawek w grach liczbowych, będącymi w dyspozycji Ministra Edukacji Narodowej i Sportu, mogą być dofinansowywane tylko te inwestycje sportowe, które są ujęte w wojewódzkich wieloletnich „Programach roz-

woju bazy sportowej”, uchwalonych przez sejmiki województw.

Przedstawiając powyższe, wyjaśniam iż:

— Miasto i Gmina Strzelno realizuje zadanie inwestycyjne od 1996 r. o wartości kosztorysowej wzrastającej z kwoty 4 640 tys. zł do 6700,9 tys. zł. z wysokością dofinansowania ze środka specjalnego przyznanego w roku 1997 1640 tys. zł, z terminem zakończenia 31 sierpnia 2001 r. (Umowa nr 226/97/001);

— jest prowadzona budowa równocześnie dwóch hal bez uzyskania odpowiedniej zgody ministerstwa na rozszerzenie zakresu rzeczowego i brak udokumentowania środków własnych gwarantujących ich zakończenie;

— Burmistrz Strzelna może ubiegać się o dofinansowanie do 50% wartości kosztorysowej części sportowej zadania (§ 4 ust 3 ww. rozp.), lecz tylko w stosunku do pierwszej hali sportowej;

— w roku bieżącym Marszałek Województwa Kujawsko-Pomorskiego ujął zwiększenie dofinansowania w korekcie do „Programu rozwoju bazy sportowej województwa” na rok 2007–2008 o 1 678 tys. zł, a wartość kosztorysowa ww. obiektu wzrosła o kolejne 3 mln zł, tj. do kwoty 9 955 tys. zł. Zgodnie z ww. rozporządzeniem gmina nie może ubiegać się o zwiększenie % udziału środków funduszu do kwoty zwiększenia.

W wyniku korekty ww. programu przekazanego do ministerstwa przez Marszałka Województwa faksem w dniu 27 czerwca 2005 r., w dniu 28 czerwca 2005 r. został wysłany Gminie Strzelno wniosek na zwiększenie dofinansowania o kwotę 1670 tys. zł z podziałem: na 2007 – 1000 tys. zł i na rok 2008 – 670 tys. zł.

Jednocześnie pragnę uprzejmie poinformować Pana Marszałka, że wina późniejszego wysłania wniosku dla Miasta Strzelno, jak i do innych inwestorów województwa kujawsko-pomorskiego leży po stronie Urzędu Marszałkowskiego, który przedstawił zatwierdzoną korektę programu z półtoramiesięcznym opóźnieniem, a w przypadku Strzelna również po stronie Burmistrza, który nie dopełnił podstawowych formalności związanych z uzyskaniem zgody Ministra na zmianę zakresu rzeczowego, jak również na zmianę wartości kosztorysowej.

W latach ubiegłych była trzykrotnie wyrażana zgoda na wykorzystanie środka specjalnego jako pierwszego, przy odstąpieniu od zasady proporcjonalności, oraz kilkakrotnie był przesuwany termin zakończenia. Pomimo to inwestycji prowadzonej przez Gminę Strzelno nie udało się zakończyć. Kolejna zgoda na uruchomienie środków z dofinansowania bez zasady proporcjonalności, tak jak poprzednie decyzje, nie mobilizuje Gminy do starań o środki na dokończenie budowy. Pozostałe środki z dofinansowania mogą być uruchomione po przedłożeniu realnego i potwierdzonego stosownymi dokumentami montażu finansowego. Nadal pozostają nieudokumentowane środki własne inwestora w wysokości 5 041 tys. zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że Burmistrz Strzelna był informowany wielokrotnie osobiście, telefonicznie i pisemnie o konieczności złożenia odpowiednich dokumentów potrzebnych do

uzyskania dofinansowania i co do wysokości kwoty, o jaką może się ubiegać.

Pragnę też ponownie nadmienić, że według oceny ministerstwa wartość kosztorysowa realizowanej hali jest zbyt wysoka jak na obiekt tej kategorii, przy jednoczesnym braku środków własnych (standardowy koszt budowy hali sportowej waha się w granicach 3 do 3,5 mln zł).

Biorąc powyższe pod uwagę, z przykrością pragnę poinformować Pana Marszałka, że resort edukacji narodowej i sportu wyraża zaniepokojenie przeciągającą się budową, jak i celowością dalszego finansowania realizowanego przez Urząd Miasta Strzelna zadania, ponieważ ministerstwo wykorzystało wszystkie możliwości pomocy w realizacji tej inwestycji.

Podsekretarz stanu
Jerzy Ciszewski

Warszawa, dnia 22 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posel Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie obowiązku wyposażenia
kawiarenek internetowych w tajne kancelarie
na mocy ustawy Prawo telekomunikacyjne
i rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 9 lutego 1999 r.
o organizacji kancelarii tajnych (10412)**

W związku z interpelacją złożoną przez Panią posel Teresę Piotrowską, przesłaną przy piśmie nr SPS-0202-10412/05 z dnia 5 lipca br., przesyłam odpowiedź dotyczącą obowiązków w zakresie tworzenia kancelarii tajnych przez przedsiębiorców prowadzących kawiarenki internetowe jako konsekwencji zastosowania art. 179 ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Uprzejmie informuję, że implementacja do krajowego systemu prawnego pakietu dyrektyw Unii Europejskiej związanych z regulacją rynku telekomunikacyjnego zaowocowała przyjęciem przez Sejm RP ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. nr 171, poz. 1800 z późn. zmianami). Wśród wielu nowych regulacji przedmiotowej ustawy znalazły się przepisy określające obowiązki i uprawnienia podmiotów wykonujących działalność gospodarczą w dziedzinie telekomunikacji, w tym obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa, bezpieczeństwa i porządku publicznego. Pakiet tych obowiązków i powinności został zawarty w dziale VIII ustawy i obejmuje art. od 176 do 182.

W uchwalonej ustawie (zgodnie z literą dyrektyw UE) zrezygnowano z „reglamentacji” uprawnień do prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, korelu-

jąc jej przepisy z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej. Zmniejszono zaangażowanie państwa w sferę ustalania uprawnień do podjęcia działalności telekomunikacyjnej, likwidując zezwolenia i zgłoszenia telekomunikacyjne, zastępując je „wpisem do rejestru”, dokonywanym przez Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty na wniosek przedsiębiorcy.

Dodatkowym skutkiem takiego podejścia do rynku telekomunikacyjnego jest objęcie jednolitym pojęciem „przedsiębiorcy telekomunikacyjnego” wszystkich podmiotów uprawnionych do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów odrębnych, którzy wykonują działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, udogodnień towarzyszących lub świadczeniu szeroko pojętych usług telekomunikacyjnych. Tak więc w szczególności, pod względem podstawowych praw i obowiązków, ustawa – Prawo telekomunikacyjne zrównała wszystkie podmioty, stawiając w jednym rzędzie przedsiębiorców bardzo dużych, masowych dostawców usług i sieci oraz przedsiębiorców niewielkich, takich jak np. dostawcy usług internetowych, korzystający z usług największych operatorów sieci.

Do tych podstawowych obowiązków i powinności zaliczone zostały obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Tym samym obowiązek wykonywania tychże zadań (zgodnie z polityką państwa w zakresie bezpieczeństwa) został rozciągnięty na wszystkie podmioty gospodarcze wykonujące działalność w zakresie telekomunikacji.

Takie podejście do regulacji w zakresie telekomunikacji, mające uzasadniony związek z ciągle rosnącymi zagrożeniami terroryzmem oraz przestępczością zorganizowaną, było od początku prac nad ustawą prezentowane przez przedstawicieli organów i służb, które na podstawie odrębnych przepisów ustawowych są uprawnione do prowadzenia kontroli operacyjnej (Policja, Straż Graniczna, Żandarmeria Wojskowa, ABW, WSI oraz służby kontroli skarbowej), i nie było podważane na etapie prac parlamentarnych nad ustawą, prowadzonych przez Sejm oraz Senat RP.

Ponadto należy zauważyć, że przepisy szczegółowe działu VIII ustawy - Prawo telekomunikacyjne zostały przygotowane zgodnie z tzw. ustawami kompetencyjnymi, precyzującymi uprawnienia i zadania wyżej wymienionych uprawnionych organów i służb oraz obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych, tj. zgodnie z:

— art. 19 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2002 r. nr 7, poz. 58);

— art. 9e ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz.U. z 2002 r. nr 171, poz. 1399);

— art. 24 i 26 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych (Dz.U. z 2003 r. nr 139, poz. 1326);

— art. 31 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz.U. z 2001 r. nr 123, poz. 1353);

— art. 36c ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz.U. z 2004 r. nr 8, poz. 65);

— art. 27 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz.U. z 2002 r. nr 74, poz. 676).

Przepisy ww. ustaw zawierają regulacje, zgodnie z którymi kontrola operacyjna polega na stosowaniu środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób niejawnym informacji i dowodów oraz ich utrwalanie, a w szczególności treści rozmów telefonicznych i innych informacji przekazywanych za pomocą sieci telekomunikacyjnych, a przedsiębiorcy prowadzący działalność telekomunikacyjną są obowiązani do zapewnienia, na własny koszt, technicznych i organizacyjnych warunków umożliwiających prowadzenie przez (właściwą służbę) kontroli operacyjnej. Uprawnione organy i służby mogą prowadzić działania operacyjne, polegające na kontroli korespondencji, jedynie gdy inne środki zawiodą lub istnieje duże prawdopodobieństwo, że okażą się nieskuteczne oraz w przypadku podejrzenia o dokonanie najniebezpieczniejszych przestępstw. Prowadzone działania operacyjne mogą być realizowane tylko po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora i są zarządzane na wniosek organów lub służb przez sąd.

Ustawa - Prawo telekomunikacyjne, wydana w roku 2004, powtarza w sposób zbieżny przepisy ww. ustaw, stanowiąc w art. 179 ust. 1, że przedsiębiorcy telekomunikacyjni są obowiązani do wykonywania zadań i obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego w zakresie i na warunkach określonych w ustawie i w przepisach odrębnych. Przywołane przepisy odrębne to wymienione wyżej oraz dodatkowo przepisy rozdziału 26 Kodeksu Postępowania Karnego (art. od 237 do 242) oraz akty wykonawcze wydane przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie delegacji zawartych w KPK.

W art. 179 ust. 3 ustawa – Prawo telekomunikacyjne precyzuje, że ww. obowiązki dotyczą zapewnienia na koszt przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w szczególności technicznych i organizacyjnych warunków jednoczesnego i wzajemnie niezależnego dostępu do wskazywanych treści przekazów telekomunikacyjnych i posiadanych przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego danych związanych ze świadczoną usługą telekomunikacyjną oraz innych danych posiadanych przez przedsiębiorcę oraz utrwalania tych treści i danych przez uprawnione jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane, uprawnione organy i jednostki organizacyjne nadzorowane lub podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Szefowi Agencji Wywiadu. Przepis ten ponadto do katalogu obowiązków zalicza utrwalanie treści i danych na rzecz sądu lub prokuratora.

Na uwagę zasługują także inne przepisy ustawy, a w szczególności art. 179 ust. 5, w którym określono, że przedsiębiorca telekomunikacyjny zapewnia wyko-

nianie zadań i obowiązków, o których mowa powyżej, poczynając od dnia rozpoczęcia działalności telekomunikacyjnej. Ustawa w art. 179 ust. 6 przewiduje (w wyjątkowych przypadkach) możliwość uzyskania odroczenia terminu wykonywania obowiązków i – co wydaje się istotne dla przedsiębiorców małych oraz tych którzy nie eksploatują sieci telekomunikacyjnej, a jedynie świadczą usługi – umożliwia zlecenie wykonywania obowiązków podmiotowi zewnętrznemu (w praktyce operatorowi sieci telekomunikacyjnej, która stanowi infrastrukturę, za pomocą której usługi są świadczone). Przepis ten jest jednak fakultatywny i wymaga zawarcia między przedsiębiorcami odrębnej umowy.

Jedyny przepis ustawy – Prawo telekomunikacyjne, bezpośrednio związany z ostatnio znowelizowaną przez Sejm RP ustawą o ochronie informacji niejawnych i jednocześnie bezpośrednio wiążący się z interpelacją Pani Poseł Teresy Piotrowskiej, to przepis art. 179 ust. 8, nakładający na przedsiębiorców obowiązek wskazania Prezesowi Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty jednostki organizacyjnej lub osoby mającej siedzibę lub adres zamieszkania na terytorium RP, spełniającej wymagania określone odrębnymi przepisami (ustawa o ochronie informacji niejawnych), uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy w sprawach realizacji obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa, bezpieczeństwa i porządku publicznego. Jest to przepis określający dodatkowe obowiązki (uszczegóławiane poza Prawem telekomunikacyjnym) i skutki jego stosowania zależeć będą od interpretacji znowelizowanych przepisów o ochronie informacji niejawnych.

Poruszone w interpelacji inne obowiązki dodatkowe, takie jak organizowanie kancelarii tajnej czy dostosowanie obiektów i pomieszczeń do przepisów o ochronie informacji niejawnych, nie wynikają wprost z ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Należy przy tym jednak wyraźnie podkreślić, że pośrednim efektem rozciągnięcia (w sposób jednolity i bez wyłączeń podmiotowych ani rodzajowych) obowiązków na wszystkich przedsiębiorców może być skutek, o którym mowa w interpelacji. Ostatecznie o skali i zakresie skutków zastosowania przepisów określonych w ustawie zdecyduje sposób interpretacji ustawy o ochronie informacji niejawnych, a w szczególności stanowisko ABW, posiadającej kompetencje krajowej władzy bezpieczeństwa.

Należy dodać, że sposób realizacji obowiązków przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych uszczegółowią dodatkowe akty wykonawcze Rady Ministrów, które są przygotowywane w Ministerstwie Infrastruktury w uzgodnieniu z ABW, MON, MSWiA oraz MF i MS. Wydane będą one jako realizacja delegacji art. 181 i 182 ustawy – Prawo telekomunikacyjne i sprecyzują m.in. (kierując się zasadą osiągania celu przy jak najniższych nakładach) wymagania i sposób wypełniania zadań i obowiązków, o których mowa wyżej (tylko w zakresie objętym ustawą – Prawo telekomunikacyjne), warunki, jakie muszą być spełnione dla uzyskania odroczenia, oraz jego maksymalny termin, a także rodzaje

działalności telekomunikacyjnej lub rodzaje przedsiębiorców telekomunikacyjnych niepodlegających obowiązkowi wykonywania zadań, kierując się zakresem i rodzajem wykonywanych usług telekomunikacyjnych lub wielkością sieci telekomunikacyjnych.

W projektowanym rozporządzeniu Rady Ministrów istnieje co prawda możliwość (zawarta w delegacji) wykluczenia spod obowiązku realizacji zadań pewnej grupy przedsiębiorców, jednak wobec zapisów innych ustaw kompetencyjnych oraz prezentowanego stanowiska uprawnionych organów państwowych, uzasadnionego wzrostem zagrożenia terroryzmem i przestępczością zorganizowaną, opcja ta jest bardzo mało prawdopodobna.

Ministerstwo Infrastruktury wystąpiło do ABW, MSWiA oraz MON z propozycją ograniczenia ilości podmiotów gospodarczych, na które działać będą przepisy rozporządzenia (a tym samym ustawy), lub też takie zróżnicowanie zakresu nałożonych obowiązków (w zależności od rodzaju i wielkości przedsiębiorców), aby zmniejszyć do niezbędnego minimum skutki oddziaływania przepisów, przy zachowaniu uprawnień organów i służb prowadzących kontrolę operacyjną. Propozycje te będą rozpatrzone w ramach uzgodnień projektu rozporządzenia z art. 181 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, które jest w fazie zaawansowanych prac na poziomie międzyresortowym. W procesie tym biorą udział także przedstawiciele organizacji pozarządowych zrzeszających przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Dodatkowym, dostrzeganym przez Ministerstwo Infrastruktury problemem jest jednak konieczność zapewnienia zgodności przepisów rangi rozporządzenia z przepisami ustawowymi. Tym samym przyjęcie któregoś z prezentowanych wyżej rozwiązań może wzbudzić uzasadnione uwagi Rządowego Centrum Legislacji.

Na marginesie należy zauważyć, że o wiele bardziej restrykcyjne przepisy, nakładające obowiązki tego samego rodzaju, zostały uchwalone przez Sejm i Senat RP, w trakcie prac nad nowelizacją ustawy – Kodeks Postępowania Karnego. Wynikają one z treści wspomnianego wyżej rozdziału 26 KPK, jednak najprawdopodobniej z uwagi na sporadyczność korzystania z nich w stosunku do najmniejszych przedsiębiorców telekomunikacyjnych nie wzbudziły one do tej pory kontrowersji tak dużych, jak ma to miejsce w przypadku ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Reasumując, informuję, że ustawa – Prawo telekomunikacyjne nie nakłada wprost na właścicieli kawiarenek internetowych obowiązków w zakresie posiadania kancelarii tajnych i realizacji pełnych procedur związanych z ochroną informacji niejawnych, a prowadzące je podmioty gospodarcze działają w ramach obowiązujących przepisów prawa. Informuję także, że przedstawione w interpelacji argumenty Pani Poseł są przedmiotem analizy i zainteresowania ze strony Ministerstwa Infrastruktury. Są one także brane pod uwagę w procesie projektowania rozporządzeń z art. 181 i 182 ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione wyżej stanowisko jednoznacznie potwierdza, że ewentualne skutki zastosowania przepisów ustawy - Prawo telekomunikacyjne oddziałujące na sektor najmniejszych przedsiębiorców telekomunikacyjnych są przedmiotem zainteresowania Ministerstwa Infrastruktury, a udzielona odpowiedź jest w pełni satysfakcjonująca Panią Posel Teresę Piotrowską.

Podsekretarz stanu
Wojciech Hałka

Warszawa, dnia 25 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie zanieczyszczenia i dewastacji rzeki Brdy
(10413)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 5 lipca 2005 r., znak: SPS-0202-10413/05, przy którym przekazana została interpelacja posel Teresy Piotrowskiej w sprawie zanieczyszczenia i dewastacji rzeki Brdy przez Zakład Hodowli Pstrąga zlokalizowany w miejscowości Myłof, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Na wstępie pozwalam sobie przybliżyć materię prawną bezpośrednio obejmującą zakres przedmiotowej interpelacji poselskiej. Opisywana problematyka dotyczy bowiem sytuacji szczególnego korzystania z wód, która podlega regulacjom ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. nr 115, poz. 1229 z póź. zm.). Stosownie do postanowień tej ustawy (art. 37 oraz 122) każda działalność związana z poborem wód i odprowadzaniem ścieków do środowiska, która wykracza poza ramy powszechnego oraz zwykłego korzystania z wód, podlega reglamentacji w postaci decyzji administracyjnych – pozwoleń wodnoprawnych. Jednocześnie przywołana ustawa w art. 42 wprowadza bezwzględny obowiązek w zakresie zapewnienia ochrony wód przed zanieczyszczeniem, jak również wywiązywania się z wymogów środowiskowych określanych w decyzjach administracyjnych nadających podmiotom prawo do tego rodzaju korzystania z wód – pozwoleniach wodnoprawnych. Drugą ustawą kompleksowo regulującą obszar zagadnień związanych z ochroną oraz korzystaniem ze środowiska jest ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 627). Ustawa ta zawiera regulacje, które w sytuacjach negatywnego oddziaływania instalacji na środowisko pozwalają na podjęcie działań w stosunku do podmiotu eksploatującego tego rodzaju urządzenia. Jedną z nich jest art. 237 ww. ustawy, zgodnie z którym organ ochrony środowiska może w drodze decyzji zobowiązać podmiot prowadzący instalację niespełniającą wymogów

środowiskowych do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego obejmującego wpływ prowadzonej działalności na środowisko.

Z informacji nadesłanych przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku – organ administracji rządowej niezespolonej właściwy w sprawach gospodarki wodnej regionu wodnego, na którym zlokalizowane są obiekty Zakładu Hodowli Pstrąga – wynika, że obiekt ten ma pozwolenie wodnoprawne wydane na podstawie ustawy Prawo wodne, decyzją Wojewody Bydgoskiego z dnia 16.12.1996 r. znak: ROŚ-oś-X-6210/5922/121/96. Decyzja ta uprawnia ww. zakład do poboru wody z Wielkiego Kanału Brdy (WKB) i zbiornika retencyjnego Myłof w celu hodowli pstrąga w obiekcie zlokalizowanym w Myłofie oraz do odprowadzania wykorzystanych wód poprodukcyjnych z tej działalności do rzeki Brdy i WKB. W przedmiotowym pozwoleniu określono m.in. dopuszczalne pobory wód na potrzeby obiektów pstrągarni, w ilości, która nie przekracza przepływu nienaruszalnego w korycie rzeki Brdy. Ustalono również dopuszczalny przyrost koncentracji zanieczyszczeń, w stosunku do jakości ujmowanej wody, w wodach poprodukcyjnych odprowadzanych do ww. wód powierzchniowych. Jednocześnie zobowiązano zakład do stałego podnoszenia skuteczności posiadanych urządzeń zabezpieczających wody odbiornika przed zanieczyszczeniem oraz do takiego korzystania z wód, które nie spowoduje obniżenia ich dotychczasowej klasy czystości. Należy podkreślić, że przedmiotowe pozwolenie jest ważne do końca 2007 r.

Bezoporne jest fakt, że Zakład Hodowli Pstrąga w Myłofie jest zidentyfikowanym punktowym źródłem zanieczyszczeń zlokalizowanym na wodach Wielkiego Kanału Brdy. Jednocześnie nie jest jednoznacznie udowodnione i udokumentowane, że wyłącznie działalność tego zakładu powoduje pogorszenie jakości wód ww. kanału. Jednakże faktem są coraz częściej napływające do RZGW w Gdańsku sygnały od stowarzyszeń i osób prywatnych, że jakość wód Wielkiego Kanału Brdy nie odpowiada wymogom sanitarnym, przez co wody te nie mogą być wykorzystane do powszechnego korzystania (kąpieliska).

W związku powyższym Dyrektor RZGW w Gdańsku w dniu 2.03.2005 r. skierował wniosek do Starosty Chojnickiego o sprawdzenie postępów w realizacji wymogów pozwolenia wodnoprawnego udzielonego Zakładowi Hodowli Pstrąga, w szczególności w zakresie podnoszenia efektywności istniejących w tym zakładzie urządzeń zabezpieczających wody odbiornika przed zanieczyszczeniem. Ponadto dyrektor RZGW w Gdańsku wniósł o nałożenie na ww. zakład obowiązku wykonania przeglądu ekologicznego w trybie art. 237 Prawa ochrony środowiska. W przedmiotowej sprawie została przeprowadzona w dniu 19 maja br. rozprawa administracyjna z udziałem zainteresowanych stron, w tym członków Stowarzyszenia „Rezler”. W trakcie rozprawy przedstawiciel Zakładu Hodowli Pstrąga podnosił m.in. kwestię wygaśnięcia z końcem 2007 r. terminu ważności posiadanego pozwolenia wodnoprawnego oraz planowanej modernizacji obiektów pstrągowych dla zminimalizowania wpływu ho-

dowli na środowisko, które to działania będą podstawą do ubiegania się o uzyskanie nowego pozwolenia. Jednakże wobec informacji Starostwa Powiatowego w Chojnicach, potwierdzających stałe pogarszanie się stanu sanitarnego wód WKB, oraz niedopuszczania przez Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny wód tego kanału do kąpiel, jak również wobec podtrzymania wniosku przez przedstawiciela RZGW, Starosta Chojnicki decyzją OŚ.6223.4/339/05 z dnia 27 maja 2005 r. nałożył na omawiany zakład obowiązek sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego do końca bieżącego roku.

Zakres omawianego przeglądu powinien wyjaśnić szereg kwestii poruszanych w interpelacji Pani Poseł, takich jak: wpływ oddziaływania stosowanych technologii oraz istniejących w zakładzie instalacji na środowisko, w tym na jakość wód WKB pod względem fizykochemicznym i bakteriologicznym, jak również pod względem wpływu lokalizacji obiektów pstrągowych na możliwość powszechnego korzystania z wód kanału (np. spływy kajakowe, kąpieliska). Powinna również zostać zbadana sprawa wpływu gospodarki prowadzonej przez zakład w każdej fazie produkcji, w tym zabiegów ochronnych i zdrowotnych, a także podczas prowadzenia prac związanych z utrzymaniem koryta kanału.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam przekonanie, że działania, jakie zostały dotychczas podjęte w ramach istniejących norm prawnych, umożliwią jednoznaczne zbadanie faktycznego rozmiaru korzystania ze środowiska przez Zakład Hodowli Pstrąga oraz wpływu jego funkcjonowania na jakość wód Wielkiego Kanału Brdy, a także na wyznaczenie kierunków działań, które pozwolą na poprawę stanu bakteriologicznego wód w przekroju ujęcia wody dla miasta Bydgoszczy i na przywrócenie pełnych walorów krajobrazowych oraz turystycznych tego regionu Borów Tucholskich.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Andrzej Mizgajski

Warszawa, dnia 22 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Dolniaka**

**w sprawie skutków dla budżetu państwa
wprowadzenia i stosowania przepisów
dotyczących naliczania podatku akcyzowego
z tytułu sprowadzania do Polski
używanych samochodów z krajów UE (10415)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem SPS-0202-10415/05 z dnia 5 lipca br., przy którym na-

desłano interpelację Pana Grzegorza Dolniaka w sprawie poboru podatku akcyzowego od używanych samochodów sprowadzanych z zagranicy, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie pragnę wskazać, że opodatkowanie samochodów osobowych podatkiem akcyzowym jest regulowane przez ustawę z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.). Podczas prac nad ustawą o podatku akcyzowym, zgodnie z przepisami uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. w sprawie Regulaminu pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221) projekt był konsultowany ze wszystkimi resortami, w tym z Urzędem Komitetu Integracji Europejskiej. Komitet Integracji Europejskiej w piśmie Sekr. Min. DH/1578/2003/DPE-ms,rz z dnia 21 maja 2003 r. przedstawiał zastrzeżenia odnośnie do formalności, tj. złożenia deklaracji uproszczonej do naczelnika właściwego urzędu celnego przez podmioty dokonujące wewnątrzwspólnotowego nabycia. W opinii Urzędu konieczność złożenia deklaracji o planowanym nabyciu wewnątrzwspólnotowym oraz krótki termin tej czynności, określony w projekcie, mógł stanowić naruszenie art. 28 TWE wskazującego, że ograniczenia ilościowe w przywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między Państwami Członkowskimi. Kwestia ewentualnego naruszenia art. 90 TWE nie była wskazywana.

Ponadto należy zauważyć, że w przypadku prawodawstwa UE dotyczącego akcyzy najważniejszym aktem prawa wspólnotowego jest Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie przepisów ogólnych dotyczących wyrobów podlegających opodatkowaniu podatkiem akcyzowym oraz w sprawie składowania, przepływu i nadzorowania takich wyrobów. Zgodnie z art. 3 ww. dyrektywy Państwa Członkowskie mają swobodę w nakładaniu podatków na inne towary niż towary zharmonizowane, m.in. oleje mineralne, wyroby alkoholowe, wyroby tytoniowe, o ile podatki te nie spowodują zwiększenia formalności związanych z przekraczaniem granicy w handlu między Państwami Członkowskimi.

Uprzejmie wyjaśniam, że w odniesieniu do postanowień TWE należy wskazać, że obowiązujący aktualnie system opodatkowania akcyzą samochodów nie nakłada bezpośrednio wyższych obciążeń podatkowych na krajowe samochody osobowe niż te, którymi obciążane są samochody przywiezione z zagranicy. W myśl ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.) opodatkowaniu podlegają wszystkie samochody osobowe rejestrowane po raz pierwszy na terenie kraju, zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym, bez względu na to, czy samochód został zakupiony w kraju, nabyty wewnątrzwspólnotowo, czy pochodzi z importu. Jednakże progresja stawek podatku akcyzowego następuje w przypadku samochodów osobowych powyżej dwóch lat od daty produkcji. Zasady opodatkowania są identyczne dla samochodów pochodzących z krajów UE, importowanych czy kupowanych na rynku krajowym.

Z uwagi na fakt, iż w powyższej kwestii pojawiają się jednak wątpliwości w postępowaniu sądowno-administracyjnym, podczas rozpatrywania przez sądy skarg podatników na decyzje organów podatkowych w dniu 22 czerwca br. WSA w Warszawie wystąpił do ETS z prośbą o opinię w kwestii opodatkowania samochodów osobowych.

Ponadto pragnę wyjaśnić, że Ministerstwo Finansów w celu oddalenia ewentualnych wątpliwości organów UE odnośnie do obowiązującego systemu opodatkowania samochodów w świetle złożonego orzecznictwa ETS w tej kwestii podjęło działania mające na celu zmianę zasad opodatkowania samochodów osobowych w Polsce, opracowując projekt ustawy o podatku ekologicznym. Przedłożony projekt ustawy został zaakceptowany przez Radę Ministrów w dniu 8 marca br. Jednakże, w związku z decyzją Sejmu podjętą w dniu 18 maja br. dotyczącą odrzucenia projektu ustawy o podatku ekologicznym od samochodów w pierwszym czytaniu, prace nad tym projektem zostały zatrzymane. W przedmiotowym akcie podstawa opodatkowania została uzależniona od pojemności skokowej silnika oraz normy emisji spalin EURO, którą spełniał dany samochód.

Należy również dodać, że samochody osobowe nie są obecnie wyrobami zharmonizowanymi prawem wspólnotowym, a więc Państwa Członkowskie mają swobodę wyboru zasad ich opodatkowania. Najbardziej popularną formą jest stosowany przez 10 Państw Członkowskich „starej 15” podatek rejestracyjny, wahający się od 276 euro we Włoszech do 15659 euro w Danii (Raport KE com 2002/431 final).

W chwili obecnej Komisja Europejska rozpoczęła prace mające na celu ujednolicenie zasad opodatkowania samochodów osobowych. Jednakże w związku z tym, że projekt stosownej dyrektywy został przedstawiony dopiero dnia 5 lipca br., nie jest możliwe konkretne określenie terminu ewentualnego ukończenia procedury legislacyjnej na szczeblu UE związanej z wdrożeniem tejże dyrektywy. Według wstępnego projektu przedstawionego przez Komisję dyrektywa przewiduje przyjęcie do końca roku 2015 rocznych podatków uzależnionych od emisji CO₂ w miejsce stosowanych przez różne Państwa Członkowskie podatków o charakterze podatku rejestracyjnego.

Dlatego też, biorąc pod uwagę nowe rozwiązania z zakresu harmonizacji opodatkowania samochodów osobowych w Unii Europejskiej, Ministerstwo Finansów podjęło decyzję o wykreśleniu samochodów osobowych jako wyrobów akcyzowych wskazanych w ustawie o podatku akcyzowym. Projekt ustawy o zmianie ww. ustawy jest w trakcie prac legislacyjnych. Natomiast przedstawienie projektu dyrektywy przez Komisję Europejską zawierającego zasady opodatkowania samochodów osobowych będzie stanowiło wytyczne dla przyszłych prac podatkowych w tym zakresie.

Nawiązując do wspomnianej wcześniej możliwości wszczęcia procedury naruszeniowej na podstawie art. 226 i 227 TWE, należy zauważyć, że samo postępowanie składa się z kilku. W pierwszej kolejności w drodze

korrespondencji pomiędzy Komisją a Państwem Członkowskim można osiągnąć kompromis w kwestionowanej materii. Dodatkowo, w przypadku zakończenia procedury naruszeniowej oraz uznania przez organy niezgodności polskiego ustawodawstwa odnoszącego się do akcyzy za niezgodne z *acquis communautaire*, odpowiedzialność odszkodowawcza nie ma charakteru *ex lege*. Wyroki zasądzające odszkodowanie w konkretnych sprawach podatników będą mogły być wydane indywidualnie przez sądy krajowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Tadeusza Polańskiego**

w sprawie skupu owoców miękkich (10417)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pana Posła Tadeusza Polańskiego, załączonej przy piśmie z dn. 5 lipca br. nr SPS-0202-10417/05, w sprawie owoców miękkich uprzejmie informuje, co następuje.

W wyniku wstąpienia do Unii Europejskiej Polska przyjęła na siebie obowiązek przestrzegania norm prawnych ustanowionych we Wspólnocie. W związku z tym polskie rolnictwo zostało objęte Wspólną Polityką Rolną, a w ramach tego wspólną organizacją rynków owoców i warzyw. Wszelkie działania podejmowane w odniesieniu do funkcjonowania polskiego sektora owoców muszą być zgodne z odpowiednimi regulacjami Unii Europejskiej. Zmiana bądź rozszerzenie jakiegokolwiek z dostępnych instrumentów może odbywać się wyłącznie w ramach przewidzianych w prawodawstwie UE procedur. Zgodnie z założeniami wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie dysponuje instrumentami pozwalającymi na wprowadzenie na rynku owoców innych mechanizmów regulacji, np. cen instytucjonalnych lub skupu interwencyjnego, jakie obowiązują na niektórych innych rynkach rolnych.

Podstawowym elementem wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw są podmioty zrzeszające producentów, tj. organizacje i grupy producentów. Wsparcie przewidziane w ramach większości objętych wspólną organizacją rynków kierowane jest do nich lub za ich pośrednictwem do producentów. Podmioty, o których mowa, mogą w ramach przewidzianych rozwiązań uzyskiwać pomoc na realizację programów operacyjnych w przypadku organizacji producentów lub planów dochodzenia do uznania w przypadku grup

wstępnie uznanych. Pomoc ma na celu m.in. dostosować produkcję do popytu rynkowego, zarówno w zakresie jakości, jak i ilości. Ponadto wstępnie uznane grupy producentów owoców i warzyw mogą otrzymywać pomoc finansową na tworzenie się grupy i działalność administracyjną oraz na pokrycie kosztów inwestycji.

Mając na względzie powtarzające się problemy na rynku owoców miękkich, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjęło w połowie 2004 r. na forum Rady (WE) działania mające na celu dostosowanie mechanizmów objętych prawodawstwem wspólnotowym, które miałyby na celu lepsze ich dostosowanie do sytuacji zaistniałej po rozszerzeniu UE o nowe kraje członkowskie, w tym Polskę.

Polska postulowała takie zmiany w prawodawstwie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, które w sposób systemowy, tj. odnosząc się do przyczyn powstawania negatywnych zjawisk, pomogłyby rozwiązać problemy polskiego sektora ogrodniczego. Strona Polska zgłosiła szereg propozycji obejmujących m.in. uproszczenie niektórych procedur związanych z uznawaniem grup, zwiększenie poziomu wsparcia finansowego dla wstępnie uznanych grup producentów, jak i stosowanie dla nich pomocy finansowej na wspieranie realizowanych w ramach planu dochodzenia do uznania inwestycji, a przede wszystkim rozszerzenie listy produktów przeznaczonych do przetwórstwa, w stosunku do których powinien być stosowany system wsparcia finansowego. Lista ta, zawierająca produkty istotne z ekonomicznego punktu widzenia lub rynkowo wrażliwe, powinna zostać poszerzona o takie produkty, których UE stała się znaczącym producentem w związku z rozszerzeniem (np. owoce miękkie, w tym truskawki).

Pierwszy etap dyskusji nad reformą wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw zakończył się w listopadzie 2004 r. dokumentem zawierającym konkluzję Prezydencji Holenderskiej, w którym m.in. zobowiązano Komisję Europejską (KE) do przeprowadzenia analizy rynku owoców miękkich w UE-25 oraz, w zależności od wyników tej analizy, do zaproponowania pewnych rozwiązań zaistniałych problemów. W związku z powyższym, w dniach 19-29 kwietnia br., z wizytą w Polsce przebywał ekspert Komisji Europejskiej ds. rynku owoców i warzyw, którego celem było zapoznanie się z problematyką i sytuacją dotyczącą rynku owoców miękkich oraz jabłek przemysłowych w Polsce. Efektem tych prac była kolejna (druga już) wizyta dwóch przedstawicieli Komisji (Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa) w dniach 13-17 lipca br. W trakcie tej wizyty pracownicy Komisji mieli okazję spotkać się z producentami, podmiotami skupującymi oraz przetwarzającymi owoce miękkie. Ponadto przedstawiciele KE odwiedzili również gospodarstwa sadownicze, punkty skupu oraz zakład przetwórczy zamrażający owoce miękkie, jak i wykorzystujący ten surowiec do produkcji m.in. koncentratów soków.

Na podstawie uzyskanych informacji opracowany zostanie stosowny raport o sytuacji na rynku owoców miękkich w Unii Europejskiej. Raport ma być przed-

stawiony na początku przyszłego roku. Na podstawie wniosków z raportu Komisja Europejska rozważy stosowne rozwiązania systemowe uwzględniające sytuację na rynku owoców miękkich w nowych krajach członkowskich UE.

W odniesieniu do ochrony unijnego rynku przed nadmiernym importem truskawek mrożonych, m.in. z Chin i Maroka, należy zaznaczyć, że ponieważ prawodawstwo UE umożliwia podjęcie działań mających na celu ochronę wspólnotowego rynku niektórych produktów przed konkurencją ze strony państw trzecich, MRiRW wystąpiło do Ministerstwa Gospodarki i Pracy z wnioskiem o podjęcie stosownych działań, które docelowo skutkowałyby ograniczeniem importu spoza UE truskawek mrożonych. Wniosek o wszczęcie postępowania ochronnego musiał uzyskać poparcie co najmniej 25% przemysłu UE. Biorąc pod uwagę fakt, iż połowa produkcji unijnej pochodzi z Polski, wniosek musiał zostać poparty co najmniej przez 50% przemysłu krajowego. Początkowo tylko nieliczne zakłady przesyłały odpowiednio wypełnione kwestionariusze stanowiące podstawę do poparcia wniosku o uruchomienie środków ochronnych, jednak dzięki usilnym staraniom, zarówno ze strony MRiRW, jak i MGIP, w maju br. udało się w końcu uzyskać odpowiednią ilość kwestionariuszy, co umożliwiło jakiegokolwiek dalsze działania w tej kwestii.

Na podstawie przekazanych danych i kwestionariuszy MGIP, jako resort odpowiadający za prowadzenie w imieniu Polski postępowań ochronnych, przygotowało właściwy wniosek do KE. Wniosek ten został przedłożony w KE w maju br. W dn. 16.06. br. na posiedzeniu Komitetu ds. Środków Ochronnych zdecydowana większość krajów członkowskich poparła wniosek Polski (tylko jedno państwo członkowskie było przeciwnie). Podkreślenia wymaga fakt, że procedura ochrony przed nadmiernym importem jest bardzo rzadko wszczynana i nigdy jeszcze żadnemu wnioskowi nie udało się uzyskać tak dużego poparcia dla uruchomienia tej procedury.

Postępowanie ochronne przed nadmiernym przywozem truskawek mrożonych zostało wszczęte 6 lipca 2005 r. (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej, seria C 165 z dnia 06.07.2005 r.). Obecnie Komisja jest na etapie gromadzenia informacji niezbędnych dla przeprowadzenia dochodzenia w sprawie środków ochronnych w odniesieniu do przywozu truskawek mrożonych na mocy rozporządzeń Rady (WE) nr 3285/94 i 519/94. W wyniku przeprowadzonego dochodzenia KE może podjąć decyzję o nałożeniu tymczasowych środków ochronnych. Zainteresowane strony mogą w określonym w ww. zawiadomieniu terminie (do 27 lipca 2005 r.) przedstawiać swe opinie, przedkładać dowody, a także wystąpić o możliwość złożenia przed Komisją wyjaśnień. W obecnej fazie zainteresowane strony powinny się kontaktować bezpośrednio z KE.

Obecnie trwają również prace nad przygotowaniem wniosku o wszczęcie postępowania antydumpingowego przeciwko importowi truskawek mrożonych z Chin. Zgodnie z rozporządzeniem Rady 384/96 w sprawie

ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej wniosek musi być złożony nie przez administrację państwa członkowskiego UE, ale przez przedstawicieli przemysłu reprezentujących co najmniej 25% produkcji wspólnotowej.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia w sposób wyczerpujący odpowiedzą na pytania Pana Posła Tadeusza Polańskiego.

Z poważaniem

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 22 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Mariana Wesołowskiego,
Ryszarda Stanibuły i Arkadiusza Bratkowskiego**

**w sprawie wstrzymania działań syndyka
masy upadłości TOP CAR Paweł Obrębski
spółka jawna w Lublinie, będącej własnością
Juliusza Palonki (10418)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Panów Mariana Wesołowskiego, Ryszarda Stanibuły i Arkadiusza Bratkowskiego – Posłów na Sejm Rzeczypospolitej, dotyczącą upadłości TOP-CAR Paweł Obrębski spółki jawnej w Lublinie, uprzejmie przedstawiam szczegółową informację o czynnościach podejmowanych w przedmiotowej sprawie.

Postanowieniem z dnia 17 maja 2002 r. Sąd Rejonowy w Lublinie ogłosił upadłość TOP-CAR Paweł Obrębski spółki jawnej w Lublinie (sygn. akt VIII U 20/02. Postępowanie w tej sprawie toczy się na podstawie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 października 1934 r. Prawo upadłościowe (DzU z 1991 r. Nr 118, poz. 521 ze zm.).

Wyznaczony w sprawie syndyk we wstępnym sprawozdaniu o stanie masy upadłości poinformował sędziego-komisarza, że głównym jej składnikiem są nakłady, jakie poczynił upadły na dzierżawioną od Akademii Rolniczej w Lublinie nieruchomość, położoną przy ulicy Głębokiej 31 w Lublinie. Nakłady te polegały na wykonaniu przez upadłego remontu istniejących warsztatów oraz wykonaniu konstrukcji szklano-metalowej salonu samochodowego. W celu ustalenia ich wartości syndyk zlecił rzeczoznawcy majątkowemu ich wycenę.

Nadmienić należy, że Akademia Rolnicza w Lublinie jest wierzycielem upadłego, a jej wierzytelność została

wciągnięta na listę wierzytelności, ustaloną postanowieniem sędziego-komisarza z dnia 13 stycznia 2004 r.

W dniu 30 września 2002 r. do akt sprawy wpłynęło pismo Akademii (przesłane sędziemu-komisarzowi do wiadomości), adresowane do syndyka masy upadłości, wzywające go do przekazania Akademii przedmiotowej nieruchomości na podstawie § 4 ust. 3 umowy dzierżawy, zgodnie z którą wszelkie nakłady poczynione przez dzierżawcę na przedmiot dzierżawy stanowią własność wydzierżawiającego.

Sędzia-komisarz zobowiązał syndyka do udzielenia Akademii Rolniczej pisemnej odpowiedzi na powyższe pismo. W piśmie z dnia 11 października 2002 r. syndyk poinformował, że przedmiotowe nakłady zostały zrealizowane na gruntach stanowiących własność Skarbu Państwa, a ich wieczystym użytkownikiem obecnie jest Akademia Rolnicza w Lublinie. Na podstawie dokumentów znajdujących się w X Wydziale Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Lublinie w dniu podpisania umowy dzierżawy (25 maja 1998 r.) Akademia nie była ani właścicielem nieruchomości, ani nawet jej wieczystym użytkownikiem. Stan prawny nieruchomości uregulowany został dopiero w 1999 r. Jako właściciel tej nieruchomości ujawniony został w księdze wieczystej Skarb Państwa, a jako wieczysty użytkownik gruntu i zabudowań – Uniwersytet im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Dopiero w 2002 r. Akademia Rolnicza w wyniku zamiany nieruchomości uzyskała prawo wieczystego użytkowania przedmiotowej nieruchomości.

Na podstawie art. 118 § 3 Prawa upadłościowego syndyk wystąpił do sędziego-komisarza o wyrażenie zgody na sprzedaż z wolnej ręki należącej do upadłego nieruchomości, położonej w Lublinie przy ul. Głębokiej 31. Postanowieniem z dnia 16 października 2002 r. sędzia-komisarz oddalił powyższy wniosek, podnosząc w uzasadnieniu, że jest on bezzasadny, gdyż nieruchomość nim objęta stanowi własność Skarbu Państwa, zaś wieczyste użytkowanie i własność budynków przysługuje Akademii Rolniczej. Syndyk nie poinformował sędziego-komisarza o sposobie wyegzekwowania należności z tytułu poniesionych przez upadłego nakładów na nieruchomość położoną przy ul. Głębokiej 31 w Lublinie.

Z zawartej w aktach sprawy korespondencji, prowadzonej między syndykiem i Akademią Rolniczą w Lublinie, a przesyłanej sędziemu-komisarzowi jedynie do wiadomości, wynika, że syndyk podważał uprawnienia Akademii do żądania zwrotu nakładów poczynionych przez upadłego na przedmiot dzierżawy, zaś wydzierżawiający kwestionował ich wycenę. Jednocześnie też obie strony prowadziły negocjacje co do szczegółowego podziału inwestycji i sposobu rozliczeń za nią.

W tym czasie syndyk sprawował bieżący zarząd nad majątkiem upadłego, a w jego ramach dozór i konserwację obiektu. Składał też w toku upadłości sprawozdania z podejmowanych czynności, informując sędziego-komisarza rozmowach prowadzonych z Akademią Rolniczą o podniesionych powyżej kwestiach. W sprawozdaniu złożonym 9 grudnia 2002 r. syndyk

poinformował sędziego-komisarza, że w dniu 4 listopada 2002 r. zawarł z Akademią porozumienie dotyczące możliwości wydzierżawienia przez niego osobie trzeciej nieruchomości położonej przy ulicy Głębokiej 31. W kolejnych sprawozdaniach syndyk informował, że w wykonaniu powyższego porozumienia zawarł umowy dzierżawy budynku salonu samochodowego (w grudniu 2002 r. – z pierwszym najemcą, a od sierpnia 2003 r. – z innym) oraz umowę najmu myjni samochodowej (w lutym 2003 r.). Akademia pobierała 50% wpływów z tego tytułu.

W sprawozdaniach opisowych syndyk wskazywał, że nadal prowadzi rozmowy na temat rozliczenia nakładów poczynionych przez upadłego na dzierżawioną przez niego nieruchomość, a termin zakończenia postępowania upadłościowego uzależniony jest od daty końcowego porozumienia z Akademią Rolniczą w Lublinie.

Składane w toku postępowania sprawozdania rachunkowe syndyka były zatwierdzane postanowieniami sędziego-komisarza.

W tym okresie nie wpłynęło do sędziego-komisarza żadne pismo Akademii Rolniczej, sygnalizujące jakiegokolwiek nieprawidłowości w działaniu syndyka.

Akademia nie złożyła także w trybie przewidzianym w postępowaniu upadłościowym (art. 28 § 1 Prawa upadłościowego) dla roszczeń windykacyjnych osób zgłaszających swe prawa do rzeczy – wniosku o wyłączenie z masy upadłości nakładów, co do których we wcześniej powołanej korespondencji z syndykiem podnosiła żądanie ich wydania.

Zarządzeniem z dnia 19 października 2004 r. sędzia-komisarz zobowiązał syndyka m.in. do składania comiesięcznych raportów o wynikach prac w zakresie rozliczenia z Akademią Rolniczą w Lublinie inwestycji upadłego na nieruchomości przy ulicy Głębokiej 31 w Lublinie oraz do przyspieszenia tych prac.

W złożonym po dacie tego zarządzenia sprawozdaniu z 1 grudnia 2004 r. syndyk podał, że zakończone zostały rozmowy w sprawie ustalenia zasad wyceny nakładów. Zawarte porozumienie zakłada jej wykonanie przez zaproponowanego przez Akademię Rolniczą rzeczoznawcę majątkowego (dotychczasowe wyceny wskazywały różnicę wartości rzędu 600 000 zł).

W dniu 14 grudnia 2004 r. syndyk w wykonaniu powołanego zarządzenia z dnia 19 października 2004 r. złożył pismo, w treści którego podał szczegóły dotyczące wyłonienia osoby rzeczoznawcy majątkowego mającego wycenić wartość spornych nakładów na nieruchomość oraz określił termin sporządzenia wyceny na 31 stycznia 2005 r. Jednocześnie złożył wniosek o zwolnienie go z obowiązku składania raportów do czasu otrzymania tej wyceny.

Zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2004 r. sędzia-komisarz udzielił syndykowi zgody na złożenie kolejnego raportu o wynikach rozliczeń inwestycji na nieruchomości Akademii Rolniczej – w terminie do dnia 4 lutego 2005 r. (wraz z kopią wyceny) – pod rygorem skutków z art. 100 Prawa upadłościowego.

W zakreślonym terminie syndyk złożył pismo, w którym usprawiedliwiał niezłożenie wyceny faktem opóźnienia prac rzeczoznawcy i wskazywał termin jej sporządzenia na 14 lutego 2005 r., po czym 18 lutego złożył ją do akt.

W dniu 14 marca 2005 r. syndyk wystąpił do sędziego-komisarza z wnioskiem o wyrażenie zgody na sprzedaż przedsiębiorstwa upadłego w rozumieniu art. 55¹ k.c. z wolnej ręki – w trybie art. 113 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku syndyk wykazał, że nie zna aktualnego stanowiska Akademii Rolniczej w kwestii złożonej wyceny nakładów, formy i terminu ich zwrotu. Jednocześnie podał, że otrzymana przez niego oferta na zakup przedsiębiorstwa jest jedyną, jaka wpłynęła w toku prowadzonego od trzech lat postępowania.

Zarządzeniem z dnia 14 marca 2005 r. sędzia-komisarz wezwał syndyka do wyjaśnienia w terminie 7 dnia pod rygorem odmowy zezwolenia na sprzedaż przedsiębiorstwa upadłego z wolnej ręki – czy i w jaki sposób przeprowadził rokowania w celu wyboru najkorzystniejszej oferty na zakup przedsiębiorstwa upadłego oraz do wykazania, że wybrana oferta jest najkorzystniejsza dla wierzycieli upadłego.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2005 r. syndyk potwierdził, że otrzymał tylko jedną ofertę na zakup przedsiębiorstwa. Wyjaśnił też, że ogłoszenia prasowe o sprzedaży przedsiębiorstwa w całości ukazały się w listopadzie i grudniu 2004 r., a w ich wyniku wpłynęła oferta Jacka Wysokińskiego, opiewająca na kwotę 1 000 000 zł za całość przedsiębiorstwa (z wyłączeniem środków pieniężnych znajdujących się w kasie i na rachunkach bankowych). Proponowana cena przewyższa o ponad 20 000 zł wartość składników przeznaczonych do sprzedaży. Jednocześnie syndyk poinformował sędziego-komisarza, że po złożeniu wniosku o zezwolenie na sprzedaż z wolnej ręki przedsiębiorstwa upadłego wpłynęła do niego (będąca następstwem zapytania syndyka) oferta Akademii Rolniczej, opiewająca na kwotę 941 200 zł. Zakłada ona potrącenie części wierzytelności stanowiących zobowiązanie upadłego w stosunku do Akademii (394 847,52 zł) z ceną za przeniesienie praw do nakładów oraz zapłatę pozostałej kwoty w dwóch ratach.

Porównując obie oferty, syndyk uznał tę pierwszą za korzystniejszą, skoro masa upadłości w jej wyniku uzyska środki w wysokości znacznie przekraczającej przewidywane wpływy z oferty Akademii Rolniczej w Lublinie (pozwalające na zaspokojenie wszystkich wierzycieli z kategorii III i około 85% wierzytelności kategorii VI).

Zarządzeniem z dnia 4 kwietnia 2005 r. sędzia-komisarz zobowiązał syndyka do złożenia w terminie 7 dni projektu umowy sprzedaży przedsiębiorstwa upadłego ze wskazaniem sposobu zapłaty ceny oraz terminów i form zabezpieczenia wierzytelności masy upadłości.

W dniu 14 kwietnia 2005 r. syndyk złożył pismo, załączając żądany projekt umowy sprzedaży przedsiębiorstwa upadłego.

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2005 r. sędzia-komisarz zezwolił syndykowi na sprzedaż przedsiębiorstwa upadłego jako całości, zgodnie z projektem umowy złożonym dnia 14 kwietnia 2005 r., za ceną nie niższą niż 1 000 000 zł.

W złożonym 13 maja 2005 r. kolejnym opisowym sprawozdaniu z czynności syndyk poinformował sędziego-komisarza, że umowę sprzedaży przedsiębiorstwa upadłego zawarł 26 kwietnia 2005 r., a zakończenie postępowania upadłościowego przewiduje do końca II kwartału 2006 r. – po wykonaniu planu podziału.

W dniu 20 maja 2005 r. wpłynęło do sędziego-komisarza pismo Akademii Rolniczej w Lublinie, sygnalizujące zaskoczenie faktem sprzedaży przedsiębiorstwa upadłego przez syndyka i zawierające ocenę faktów związanych z prowadzonymi negocjacjami z syndykiem na temat nakładów na nieruchomości.

Zarządzeniem z dnia 23 maja 2005 r. sędzia-komisarz nakazał doręczenie odpisu powyższego pisma syndykowi, zobowiązując syndyka do ustosunkowania się do treści pisma w terminie 3 dni.

Jednocześnie zarządzeniem z dnia 25 maja 2005 r. sędzia-komisarz wezwał syndyka do przedstawienia informacji o aktualnym stanie postępowania upadłościowego, przedstawienia planu dalszego prowadzenia upadłości i wskazania przewidywanego terminu zakończenia postępowania.

W dniu 7 czerwca 2005 r. syndyk złożył pismo, w którym szczegółowo ustosunkował się do podniesionych w piśmie Akademii Rolniczej w Lublinie kwestii. Odpis tego pisma, na zarządzenie sędziego-komisarza, został doręczony Akademii Rolniczej.

W dniu 1 lipca 2005 r. do akt sprawy wpłynęło kolejne pismo Akademii Rolniczej w Lublinie, ustosunkowujące się do pisma syndyka oraz kwestionujące fakt zamieszczania przez syndyka w prasie ogłoszeń o sprzedaży przedsiębiorstwa upadłego.

Zarządzeniem z dnia 5 lipca 2005 r. sędzia-komisarz nakazał doręczenie syndykowi odpisu pisma Akademii Rolniczej z dnia 1 lipca 2005 r. i zobowiązał go do złożenia kopii wszystkich ogłoszeń dokonanych w celu sprzedaży przedsiębiorstwa upadłego w całości, ze wskazaniem daty i miejsca publikacji – w terminie 7 dni pod rygorem skutków z art. 101 Prawa upadłościowego.

Opisany powyżej szczegółowy przebieg postępowania w sprawie VIII U 20/02 odnośnie kwestii objętych interpelacją – nie nasuwa zastrzeżeń co do ewentualnych nieprawidłowości w działaniu sądu upadłościowego lub sędziego-komisarza nadzorującego postępowanie w tej sprawie (art. 87 Prawa upadłościowego).

Jak wynika z akt sprawy, sędzia-komisarz należycie nadzoruje czynności syndyka masy upadłości w zakresie uprawnień i obowiązków nałożonych na niego na podstawie przepisów postępowania upadłościowego.

Należy jednak mieć na uwadze, że kontrola ta nie może w sposób kazuistyczny wkraczać w sferę decyzji syndyka, który odpowiada prawnie i majątkowo za sposób, w jaki zarządza masą upadłości i w jaki prowadzi likwidację majątku upadłego. Podstawowym

celem postępowania upadłościowego i podejmowanych w jego toku czynności syndyka jest bowiem jak najkorzystniejsze zbycie składników masy upadłości i zaspokojenie możliwie jak największej liczby wierzycieli uznanych w toku postępowania.

Z przebiegu opisanych czynności wynika, że do czasu sprzedaży przedsiębiorstwa upadłego z wolnej ręki w trybie art. 113 § 1 Prawa upadłościowego nie wpłynęła do sędziego-komisarza żadna skarga na czynności syndyka, a zatem brak było podstaw do stosowania wobec syndyka środków przewidzianych w art. 100 i 101 Prawa upadłościowego.

Zaznaczyć należy, że Akademia Rolnicza w Lublinie – jako podmiot wydzierżawiający i roszcujący sobie prawa do nakładów – nie wystąpiła do sędziego-komisarza w trybie przepisu art. 28 § 1 Prawa upadłościowego z wnioskiem o ich wyłączenie z masy upadłości. Bez takiego wniosku sędzia-komisarz nie może podejmować z urzędu żadnych decyzji rozstrzygających kwestie uprawnień osób zgłaszających roszczenia do rzeczy objętych przez syndyka.

Akademia zachowywała się biernie w toku prowadzonego postępowania, mimo że była i jest jego uczestnikiem jako wierzyciel, którego wierzycielności zostały zgłoszone i uznane na liście wierzycielności. Akta sprawy wraz z zwartą w nich obszerną korespondencją syndyka oraz jego sprawozdaniami opisowymi i rachunkowymi były i są nadal dostępne dla wierzycieli (por. art. 84 Prawa upadłościowego), którym przysługiwały stosowne środki prawne do realizacji posiadanych uprawnień. W aktach tych zawarty był wniosek syndyka o zezwolenie na sprzedaż z wolnej ręki przedsiębiorstwa upadłego, a nawet projekt przyszłej umowy, którego złożenia sędzia-komisarz zażądał od syndyka. Akademia miała więc możliwość zapoznania się z czynnościami syndyka, w tym planowanymi w najbliższej przyszłości.

Podniesione w interpelacji zarzuty nie podlegają weryfikacji przez sędziego-komisarza, skoro nie przybrały złożonych w stosownym czasie i formie wniosków, przewidzianych przepisami prawa upadłościowego.

Pragnę poinformować, że Minister Sprawiedliwości nie jest władny kontrolować merytorycznych decyzji sędziego-komisarza i sądu upadłościowego, ponieważ w ramach sprawowanego nadzoru administracyjnego nie mieści się taka kontrola – jako wkraczająca w sferę zastrzeżoną dla niezawisłego sądu.

Nadmienić również należy, iż w aktualnym stanie prawnym brak jest uzasadnienia dla uznania dobra majątku uczelni jako „dobra szczególnie chronionego” – na które powołują się Panowie Posłowie w złożonej interpelacji.

Wyrażam przekonanie, że udzielona odpowiedź wyjaśniła wszystkie wątpliwości związane z kwestiami poruszonymi w interpelacji z dnia 30 czerwca 2005 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Krystyny Szumilas**

**w sprawie braku możliwości zakwalifikowania się
nauczycieli na kursy dla ekspertów prowadzone
przez centralne ośrodki kształcenia nauczycieli
(10420)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Posel Krystyny Szumilas (Nr SPS-0202-10420/05) z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie braku możliwości zakwalifikowania się nauczycieli na kursy dla ekspertów prowadzone przez centralne ośrodki kształcenia nauczycieli, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W 2004 r. przepisami ustawy z dnia 15 lipca 2004 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 179, poz. 1845) wprowadzono w art. 9g w ust. 11a nowe regulacje w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2003 r. Nr 118 poz. 1112 ze zm.), dotyczące wymagań, jakie powinni spełniać eksperci wchodzący w skład komisji kwalifikacyjnych i egzaminacyjnych dla nauczycieli ubiegających się o awans na stopień zawodowy nauczyciela.

Jednym z wielu warunków wpisania na prowadzoną przez Ministra Edukacji Narodowej i Sportu listę ekspertów, o której mowa w art. 11 ustawy Karta Nauczyciela, jest przepracowanie – po uzyskaniu stopnia nauczyciela dyplomowanego – co najmniej 3 lat i ukończenie w tym czasie z wynikiem pozytywnym szkolenia dla kandydatów na ekspertów organizowanego przez publiczne placówki doskonalenia nauczycieli o zasięgu ogólnokrajowym, dla których Minister Edukacji Narodowej i Sportu jest organem prowadzącym.

W związku z tymi przepisami od 2004 r. trzy centralne placówki doskonalenia nauczycieli, tj. Centralny Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli w Warszawie (CODN), Krajowy Ośrodek Wsparcia Edukacji Zawodowej i Ustawicznej w Warszawie (KOWEŻU) oraz Centrum Metodyczne Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej (CMPP-P), w ścisłej współpracy z Ministerstwem podjęły prace przygotowawcze mające prowadzić do zapewnienia właściwej jakości tych szkoleń zarówno w zakresie programowym, jak i organizacyjnym. Będą one realizowane zgodnie przepisami rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie ramowego programu szkolenia kandydatów na ekspertów wchodzących w skład komisji egzaminacyjnych i kwalifikacyjnych dla nauczycieli ubiegających się o awans na stopień zawodowy, sposobu prowadzenia listy ekspertów oraz trybu wpisywania i skreślania ekspertów z listy (Dz. U. Nr 104, poz. 873).

Szkolenie składa się z dwóch części. Pierwsza część szkolenia – w wymiarze 18,5 godz. – jest reali-

zowana w formie samokształcenia w kształceniu na odległość i kończy się egzaminem testowym (kształcenie odbywać się będzie przez Internet). Druga część kursu obejmuje 41,5 godz. zajęć (ćwiczeń) prowadzonych w formach bezpośrednich i kończy się egzaminem testowym.

Ponieważ jest to zadanie nowe, zaplanowano, że pierwszy kurs dla 300 nauczycieli, na który rekrutacja rozpoczęła się (jednocześnie w trzech ww. placówkach) w dniu 30 czerwca br., będzie kursem o charakterze pilotażowym, organizowanym w części stacjonarnej (41,5 godz.) w Warszawie. Jego realizacja ma na celu sprawdzenie przyjętych przez placówki szczegółowych rozwiązań merytorycznych i organizacyjnych (z tym zasad i form rekrutacji) oraz dokonanie stosownych zmian pozwalających właściwie i efektywnie organizować planowane od 2006 r. systematyczne szkolenia dla zgłaszających się nauczycieli.

Należy podkreślić, że wybór elektronicznej formy rejestracji kandydatów na szkolenie podyktowany był, w szczególności, troską o zapewnienie uczciwych, czytelnych i jawnych zasad rekrutacji.

Przyjęto następujące kryteria rekrutacyjne: kolejność zgłoszeń (mierzona i rejestrowana wyłącznie elektronicznie) oraz kryterium regionu (zakładając, że liczba szkolonych kandydatów na ekspertów z danego województwa będzie proporcjonalna do liczby zatrudnionych w tym województwie nauczycieli), przy czym kandydaci na ekspertów mogli rejestrować się w dowolnie wybranej placówce centralnej.

W opinii Ministerstwa zastosowanie formy elektronicznej pozwoliło na bezstronne kwalifikowanie na kurs (tj. wyłącznie na podstawie powyższych kryteriów), szybką weryfikację zakwalifikowanych uczestników i uniemożliwienie wywierania jakichkolwiek presji na organizatorów w zakresie rekrutacji, ale także na wykorzystanie nowoczesnych narzędzi rejestracji, organizacji, archiwizacji szkoleń.

Jednocześnie należy z ubolewaniem stwierdzić, iż wystąpiły sytuacje, których nie przewidziano. Biorąc pod uwagę, iż rozpoczął się już okres wakacyjny, spodziewano się, że liczba nauczycieli oczekujących na uruchomienie systemu rejestracji i logujących się punktualnie o godz. 12 nie przekroczy możliwości technicznych tego systemu. W tym zakresie elektroniczny program sprostał wymogom. Natomiast pojawiły się inne trudności, których niewątpliwie można było uniknąć, np. umieszczając stosowne wyjaśnienia szczegółowe o zasadach funkcjonowania systemu na stronie internetowej rejestrującej kandydatów na szkolenie. W szczególności brakowało informacji o możliwości ponownego logowania się i zarejestrowania mimo komunikatu o braku miejsc. Komunikat ten pojawiał się w chwili, gdy liczba zalogowanych na stronie internetowej przewyższała limit miejsc przewidzianych dla danego województwa (dla zapewnienia przestrzegania kryteriów rekrutacyjnych system umożliwiał zarejestrowanie się osoby dopiero wówczas, gdy kolejna z nich zakończyła wypełnianie formularza

zgłoszeniowego) – i nie w każdym przypadku oznaczało to faktyczny brak miejsc.

W dniu 30 czerwca, w pierwszych minutach uruchomienia rekrutacji, informacje o braku miejsc otrzymywali nauczyciele z wielu województw, mimo iż limit tych miejsc nie był faktycznie wyczerpany. Osoby, które podejmowały kolejne próby logowania się, a spełniały kryterium regionalne, zostały zakwalifikowane (w CODN do godz. 13.50, a po wprowadzeniu dodatkowej puli miejsc także po godz. 16.50, w KOWEziU – do godz. 15.00, w CMPP-P do godz. 15.30 – jednocześnie odpowiednio do liczby miejsc, dla niektórych województw rejestracja zakończyła się wcześniej).

W godz. 12.00 do 12.30 na stronę internetową wyszło 886 osób, z których formularze zgłoszeniowe wysłały 243 osoby. Wśród nich były niestety również osoby wypełniające po kilka formularzy zgłoszeniowych (np. za każdym razem podając inne, niezgodnie ze stanem faktycznym, dane dotyczące województwa), co ograniczało limit wolnych miejsc dla osób z danego regionu. Ogółem 30 czerwca br. formularze zgłoszeniowe wysłało 529 osób, a przyjętych zostało 322 osoby.

Natychmiast po otrzymaniu informacji od nauczycieli o tym, że występują trudności z zarejestrowaniem się, także mimo niewyczerpania limitu miejsc, podjęto działania mające na celu rozwiązanie zaistniałej sytuacji. Przede wszystkim przygotowano w Centralnym Ośrodku Doskonalenia Nauczycieli ofertę, dodatkową wspólną dla wszystkich placówek tzw. listę sondażową dla osób zainteresowanych szkoleniem oraz zwiększono, zgodnie z możliwościami kadrowymi i zapleczem szkoleniowym placówek centralnych, limit miejsc.

Listę sondażową uruchomiono o godz. 16.00, jeszcze w tym samym dniu, a od godz. 16.50 rozpoczęto uzupełniającą rekrutację dla kolejnych 50 osób, przy zachowaniu tych samych co wcześniej kryteriów naboru. Rekrutacja ta prowadzona była – spośród osób, które zgłosiły się na listę sondażową – do momentu wyczerpania się liczby miejsc ustalonych dla województw.

W efekcie po dokonaniu dodatkowej komisyjnej weryfikacji – spośród tych 988, które wysłały formularze zgłoszeniowe – na pilotażowe szkolenie dla kandydatów na ekspertów przyjęto 364 osoby (w tym część z nich zakwalifikowanych jest na tzw. liście rezerwowej), z zachowaniem obu kryteriów (kolejność zgłoszeń i region). Listy tych osób są jawne. Umieszczono je na stronach internetowych placówek.

Ponadto po dokonaniu przez Ministerstwo – z udziałem dyrektorów ww. placówek centralnych – oceny problemów występujących w związku z dużym zainteresowaniem nauczycieli szkoleniami, a w szczególności aby uniknąć w przyszłości podobnych jak w dniu 30 czerwca br. Sytuacji, ustalono, iż:

— po analizie organizacji i programu szkolenia pilotażowego, w tym również obecnych doświadczeń w zakresie naboru uczestników, w grudniu 2005 r. rozpocznie się kolejna rekrutacja, z uwzględnieniem – spełniających kryteria określone w art. 9g ust 11a – osób wpisanych i wpisujących się na dodatkową listę sondażową,

— będą od 2006 r. organizowane systematyczne szkolenia dla kolejnych kandydatów na ekspertów, również na terenie 16 województw, co powinno pozwolić istotnie zwiększyć ich skalę,

oraz poinformowano o tym zainteresowanych nauczycieli w specjalnym komunikacie zamieszczonym na stronie internetowej.

Jednocześnie, aby umożliwić zgłaszającym się nauczycielom ukończenie szkolenia dla kandydatów na ekspertów, zgodnie z nowymi zasadami realizacja tego zadania będzie systematycznie nadzorowana przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu, a w przypadku pojawiających się trudności podjęte zostaną stosowne działania.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Elżbiety Więclawskiej-Sauk**

**w sprawie sytuacji Zakładu Opieki Zdrowotnej
MSWiA w Łodzi (10421)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 5 lipca 2005 r. o sygn. SPS-0202-10421/05, przekazującego interpelację Posła na Sejm RP Pani Elżbiety Więclawskiej-Sauk w sprawie sytuacji finansowej Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Łodzi, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W dniu 24 czerwca br. w ZOZ MSWiA w Łodzi odbyło się spotkanie z udziałem grupy posłów i senatorów ziemi łódzkiej, kierownictwa i przedstawicieli związków zawodowych ZOZ MSWiA w Łodzi oraz przedstawicieli Departamentu Zdrowia MSWiA. Na spotkaniu omawiano trudną sytuację finansową placówki, a także całej służby zdrowia w regionie łódzkim. W trakcie spotkania parlamentarzyści wskazali na dyskryminację łódzkiej służby zdrowia, gdzie „niedoszacowanie” kontraktów z NFZ wynosi około 112 mln zł rocznie.

Odnosząc się szczegółowo do kwestii poruszanych w wystąpieniu Pani Poseł, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W służbie zdrowia resortu spraw wewnętrznych i administracji funkcjonuje 29 Zakładów Opieki Zdrowotnej, w tym:

— 17 Zakładów Opieki Zdrowotnej (w tym ZOZ w Łodzi) działających w dawnych miastach wojewódzkich i udzielających świadczeń zdrowotnych pacjentom danego regionu,

— 11 Zakładów Opieki Zdrowotnej (Szpitale Specjalistyczne, Sanatoria MSWiA) o ponadregionalnym zakresie działania,

— Centrum Krwiodawstwa.

Z uwagi na potrzeby zdrowotne pacjentów oraz związane z tym zapotrzebowanie na usługi medyczne ZOZ-ów MSWiA należy stwierdzić, że istniejące placówki powinny funkcjonować w systemie powszechnej ochrony zdrowia.

W odniesieniu do kwestii działań naprawczych podjętych przez MSWiA wobec ZOZ w Łodzi uprzejmie wyjaśniam, iż w obecnym systemie ochrony zdrowia zakłady opieki zdrowotnej działają w formie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, tj. podmiotów posiadających osobowość prawną i zdolność do czynności prawnych. Prowadząc samodzielną gospodarkę finansową, koszty działalności i zobowiązań pokrywają z uzyskiwanych przychodów, których główne źródło stanowi kontrakt na świadczenia zdrowotne zawarty z Narodowym Funduszem Zdrowia.

Rola organu założycielskiego odnośnie do możliwości wsparcia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest ograniczona. Zgodnie z ustawą z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 91, poz. 408 z późn. zm.) organ założycielski może przekazywać zakładom opieki zdrowotnej dotacje budżetowe wyłącznie na:

— realizację zadań w zakresie zapobiegania chorobom i urazom lub innych programów zdrowotnych oraz promocję zdrowia,

— pokrycie kosztów kształcenia i podnoszenia kwalifikacji osób wykonujących zawody medyczne,

— inwestycje, w tym zakup wysokospecjalistycznej aparatury i sprzętu medycznego.

W latach 2002–2005 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przekazało – w ramach posiadanych środków – do ZOZ w Łodzi na ww. cele kwotę 3760336 zł (dla porównania należy zaznaczyć, iż Minister SWiA dysponuje corocznie kwotą około 5 mln zł na zadania inwestycyjne przeznaczone dla wszystkich zakładów opieki zdrowotnej MSWiA). Ponadto uzyskano umorzenie długu opisywanej placówki w kwocie około 2,3 mln zł w Państwowym Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. W wyniku rozmów z kierownictwem Centrali ZUS do chwili obecnej nie jest również windykowane zadłużenie w wysokości około 22 mln zł wobec tej jednostki.

Odnosząc się do kwestii braku reakcji resortu SWiA wobec przyrostu zadłużenia wskazanej placówki, uprzejmie informuję, iż po wprowadzeniu przez MSWiA obowiązku przekazywania sprawozdań dotyczących zobowiązań danej jednostki uzyskano wiarygodne dane o faktycznym zadłużeniu jednostek. Przekazywane wcześniej informacje nie odpowiadały istniejącemu stanowi faktycznemu. Jednocześnie należy podkreślić, iż ówczesny dyrektor ZOZ w Łodzi dokonał zakupu aparatury medycznej za kwotę ponad 4,5 mln zł, bez poinformowania o tym fakcie organu założycielskiego oraz bez uzyskania zgody na zakup.

W odniesieniu do kwestii wyciągnięcia konsekwencji wobec osób winnych zaistniałej sytuacji wyjaśniam, iż straty wskazanej placówki narastają od momentu zmiany systemu ochrony zdrowia, tj. od 1998 r. Kolejne kierownictwa placówki podejmowały decyzje dotyczące samej placówki, jak i zakupu sprzętu bez zgody organu założycielskiego, naruszając m.in. dyscyplinę finansów publicznych (np. nieodprowadzanie składek do ZUS). Osoby winne naruszeń stawały przed Komisją Orzekającą w Sprawach Dyscypliny Finansów Publicznych. Jednocześnie do Prokuratury Rejonowej Łódź-Śródmieście skierowane zostało zawiadomienie dotyczące znacznych szkód finansowych, które poniósł ZOZ MSWiA w Łodzi wskutek decyzji byłego dyrektora placówki Pana S. Gajdzińskiego.

Odnosząc się do kwestii ewentualnych działań Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji związanych ze stosowaniem przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684), uprzejmie wyjaśniam, iż podmiotem uprawnionym do wnioskowania o przyznanie pomocy określonej w przedmiotowej ustawie jest SP ZOZ w Łodzi, nie zaś Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w przypadku złożenia przez SP ZOZ MSWiA prawidłowo sporządzonego wniosku Departament Zdrowia w imieniu Ministra SWiA jako organu założycielskiego rozpatruje i opiniuje wniosek przed skierowaniem go do Ministerstwa Zdrowia. W chwili obecnej kilka placówek MSWiA otrzymało już decyzję organu restrukturyzacyjnego (Ministerstwo Zdrowia) o wszczęciu postępowania restrukturyzacyjnego. SP ZOZ MSWiA w Łodzi do chwili obecnej nie dostarczył jednak wymaganych materiałów do Departamentu Zdrowia MSWiA.

W odniesieniu do kwestii planu pomocy organu założycielskiego (MSWiA) dla ZOZ w Łodzi uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej organ założycielski nie posiada środków finansowych umożliwiających spłatę zadłużenia szpitala. Jednocześnie informuję, iż w projekcie planu budżetu na rok 2006 r. zostały zgłoszone potrzeby na dotację dla ZOZ-u w Łodzi na kwotę 17,8 mln. W przypadku otrzymania środków finansowych w proponowanych wielkościach dla wszystkich ZOZ-ów nadzorowanych przez MSWiA potrzeby zakładu w Łodzi zostaną w pełni zaspokojone.

Odnosząc się do kwestii polityki resortu spraw wewnętrznych i administracji wobec placówki w Łodzi oraz możliwości upadku tej placówki, wyjaśnić należy, iż odpowiedź na tak postawione pytanie nie jest możliwa. Problemy związane z długami szpitali stanowią problem całej służby zdrowia (w tym również placówek ZOZ MSWiA). Niezbędnych zmian należy upatrywać więc w rozwiązaniach systemowych w tym zakresie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Jan Schön

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie programu stypendialnego
dla młodzieży ze środowisk byłych pracowników PGR
(10422)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Tadeusza Iwińskiego (SPS-0202-10422/05) w sprawie programu stypendialnego dla uczniów pochodzących z rodzin popełnierców przestępstw, uprzejmie informuję, że:

ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 281, poz. 2781) wprowadzony został nowy system pomocy materialnej dla uczniów. Powyższy akt prawny dodał do ustawy o systemie oświaty nowy rozdział 8a „Pomoc materialna dla uczniów”, który w sposób szczegółowy określa zasady udzielania pomocy materialnej dla uczniów w postaci stypendium szkolnego, zasiłku szkolnego, stypendium za wyniki w nauce lub za osiągnięcia sportowe, stypendium Prezesa Rady Ministrów, stypendium ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania oraz stypendium ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Nowy model pomocy materialnej obejmuje:

1) pomoc materialną o charakterze socjalnym, tj. stypendia szkolne i zasiłki szkolne, realizowaną jako zadanie ciągłe. Powyższe formy realizują cel zmniejszenia różnic w dostępie do edukacji wynikających z trudnej sytuacji materialnej ucznia,

2) pomoc materialną o charakterze socjalnym i motywacyjnym, realizowaną w krótszych (zróżnicowanych) sekwencjach czasowych:

— jako rządowy program wyrównywania szans edukacyjnych;

— jako rządowy program wspierania, powstawania i realizacji regionalnych lub lokalnych programów wyrównywania szans edukacyjnych, tworzonych przez jednostki samorządu terytorialnego i organizacje pozarządowe;

— jako rządowy program wspierania powstawania i realizacji regionalnych oraz lokalnych programów wspierania edukacji uczniów uzdolnionych, które tworzą jednostki samorządu terytorialnego i organizacje pozarządowe.

1) pomoc materialną o charakterze motywacyjnym, realizowaną jako zadanie ciągłe na podstawie ustawy dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.), w znacznej mierze finansowaną z budżetu państwa.

Zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy o systemie oświaty udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie (art. 90r ust. 1 ustawy). Oznacza to, że gminy

mogą uzupełnić już istniejący system stypendialny środkami własnymi lub też opracować własne programy pomocy uczniom z wykorzystaniem środków własnych, wolontariatu oraz współpracy z organizacjami pożytku publicznego.

Przepisy ustawy o systemie oświaty nie zobowiązują gmin do przeznaczania na ten cel środków własnych, lecz do przygotowania gminnych regulaminów przyznawania pomocy materialnej dla uczniów, finansowanej z budżetu państwa.

Zgodnie z art. 90r ust. 1 ustawy o systemie oświaty środki na realizację świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym zostały zagwarantowane w budżecie państwa. W 2005 r. na realizację pomocy materialnej dla uczniów w ustawie budżetowej, w rezerwie celowej nr 55 przeznaczono kwotę 242 500 000 zł.

Obok rozwiązań przyjętych w ustawie o systemie oświaty od 2004 roku istnieje możliwość uzyskania pomocy stypendialnej ze środków pomocowych Unii Europejskiej, które realizowane są w ramach Działania 2.2 „Wyrównywanie szans edukacyjnych poprzez programy stypendialne” Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR). Działanie to przewiduje dwa rodzaje projektów stypendialnych:

— dla uczniów z obszarów wiejskich,

— dla studentów z obszarów zmarginalizowanych.

Uczestnikami projektów są uczniowie publicznych i niepublicznych szkół ponadgimnazjalnych, których ukończenie umożliwia przystąpienie do egzaminu maturalnego, pochodzący z rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej, z obszarów wiejskich (decyduje tu miejsce stałego zameldowania), oraz studenci pochodzący z obszarów zmarginalizowanych, w tym w szczególności z obszarów wiejskich i restrukturyzacji przemysłów oraz znajdujący się w trudnej sytuacji materialnej. Definicja obszaru wiejskiego i zmarginalizowanego została podana w uzupełnieniu ZPORR. Wysokość dochodu na osobę w rodzinie, uprawniającą do ubiegania się o stypendium w ramach ZPORR, jest zgodna z kwotą uprawniającą do korzystania ze świadczeń rodzinnych¹⁾ i wynosi 504 zł. Projektodawcami w ramach działania 2.2 są powiaty oraz ich związki i porozumienia.

W okresie programowania na lata 2004–2006 na stypendia dla młodzieży wiejskiej przewidziano środki publiczne (tj. środki Europejskiego Funduszu Społecznego – EFS i budżetu państwa) w wysokości 151 mln € (dofinansowanie z EFS stanowi ok. 70% wydatków kwalifikowalnych oraz ok. 30% środków pochodzi z budżetu państwa – rezerwa Ministra Edukacji Narodowej i Sportu przekazywana zgodnie z zasadami ustalonymi przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu²⁾).

W 2005 roku na stypendia dla uczniów w ramach Działania 2.2 Ministerstwo Edukacji Narodowej

¹⁾ Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych - Dz.U. Nr 228, poz. 2255 z późn. zm.

²⁾ Jest to zastąpienie realizowanego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu Programu wyrównywania szans edukacyjnych uczniów wiejskich, którego celem było ograniczenie rezygnacji z podejmowania nauki w szkołach umożliwiających uzyskanie świadectwa dojrzałości przez młodzież z terenów wiejskich.

i Sportu dysponuje kwotą 70 700 000 zł, która została przekazana poszczególnym wojewodom, po podziale środków pozostających w dyspozycji Ministra Gospodarki i Pracy, zgodnie z zapotrzebowaniem ujętym w Ramowych Planach Realizacji Działań na rok 2005.

Łącznie z dofinansowaniem z Europejskiego Funduszu Społecznego kwota środków przeznaczonych na pomoc materialną dla uczniów wiejskich, w tym dla dzieci byłych pracowników ppgr-ów, wynosi w 2005 roku ok. 236 mln zł. (Szczegółowa informacja w sprawie wykorzystania środków Europejskiego Funduszu Społecznego na stypendia dla uczniów i studentów w ramach działania 2.2 Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego – przygotowana przez Ministerstwo Gospodarki na posiedzenie Podkomisji stałej ds. Funduszy Strukturalnych i Spójności – stanowi załącznik do niniejszego pisma.)³⁾

Od 1998 roku, obok systemu pomocy materialnej dla uczniów realizowanej przez resort oświaty, dodatkowo funkcjonuje pomoc świadczona dzieciom byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej (ppgr), uczącym się w szkołach średnich kończących się maturą – realizowanym przez obecną Agencję Nieruchomości Rolnych. System ten systematycznie się rozwijał, obejmując w kolejnych latach swym zasięgiem coraz większą liczbę uczniów. W 1998 roku było 650 stypendystów, w 1999 r. – 2 260 stypendystów, w 2000 r. – 5 660 stypendystów, w 2001 r. – 9 500 stypendystów. W 2002 roku było już ok. 40 000 stypendystów, zaś w 2003 r. – 48 000. Według informacji uzyskanych od Agencji obecnie stypendium otrzymuje ok. 46 000 uczniów.

O stypendia mogli ubiegać się uczniowie, którzy spełniali następujące kryteria:

- są dziećmi byłych pracowników ppgr,
- dochód na osobę w rodzinie nie przekracza 532 zł (możliwe jest odstępnie od tego kryterium w szczególnie uzasadnionych wypadkach, na wniosek ośrodków pomocy społecznej),
- zamieszkują na terenach wiejskich lub w miastach do 20 000 mieszkańców.

Pomiędzy rozwiązaniami przyjętymi w ustawie o systemie oświaty a programem Agencji Nieruchomości Rolnych istnieją wyraźne różnice. Przede wszystkim dotyczą one:

- kwoty dochodu uprawiającego do ubiegania się o stypendium – w przypadku ustawy o systemie oświaty jest to 316 zł/na osobę w rodzinie, w programie ANR - 532 zł/na osobę w rodzinie,
- wysokości świadczeń stypendialnych – w ustawie o systemie oświaty jest to od 44,80 zł do 112 zł miesięcznie, Agencja wypłaca zaś świadczenia w wysokości 200 zł miesięcznie.

System pomocy materialnej dla uczniów – dzieci byłych pracowników ppgr – wyraźnie preferował tę grupę na tle innych uczniów, w szczególności w porównaniu z grupą uczniów z terenów wiejskich – zarówno w kwestii dostępu do pomocy, jak i jej wysokości, toteż jako działanie o stałym charakterze byłby niewłaściwy i wzbudzałby wiele kontrowersji wśród innych uczniów i ich rodziców.

Obecnie uczniowie będący dziećmi byłych pracowników ppgr są w pełni uprawnieni do korzystania ze wszystkich dostępnych form pomocy stypendialnej, zarówno w oparciu o ustawę o systemie oświaty, jak i ZPORR, o ile spełniają kryteria zawarte w powyższych aktach prawnych.

Przyjęte dotychczas rozwiązania ustawowe w zakresie pomocy materialnej dla uczniów wyrównują szanse wszystkich dzieci do ubiegania się o pomoc materialną o charakterze edukacyjnym. Mogą z niej na równych prawach korzystać również dzieci z terenów wiejskich, w tym dzieci byłych pracowników ppgr, które spełniają kryteria określone w ustawie o systemie oświaty bądź w programie operacyjnym.

Celem zapewnienia płynnego przekazania istniejącego systemu stypendialnego prowadzonego przez ANR do systemu oświaty przedłużono wypłatę stypendiów przez Agencję do 30 czerwca 2005 r.

Należy zauważyć, że ewentualne kontynuowanie wypłacania stypendiów dla dzieci byłych pracowników ppgr-ów przez Agencję Nieruchomości Rolnych, w proponowanym przez Pana Posła wymiarze czasowym, spowoduje poważne skutki finansowe dla budżetu państwa w postaci zmniejszenia wpływów do środków budżetu odpowiednio w kolejnych latach.

Według szacunkowych danych przygotowanych przez ANR kontynuowanie stypendiów tylko dla uczniów objętych wcześniej programem stypendialnym do momentu ukończenia przez nich szkół średnich wymaga zaangażowania w kolejnych latach następujących środków finansowych:

- 2005 r. 33,5 mln zł,
- 2006 r. 53,0 mln zł,
- 2007 r. 25,0 mln zł,
- 2008 r. 5,8 mln zł.

Oznacza to uszczuplenie dochodów budżetu państwa planowanych z tytułu wpłat ANR o ww. kwoty.

Obowiązujące rozwiązania ustawy o systemie oświaty nie przewidują możliwości wypłacania pomocy materialnej dla dzieci byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej na zasadach przyjętych przez Agencję Nieruchomości Rolnych, różniących się od obowiązujących rozwiązań systemowych.

Gdyby jednak uznać, że regulamin przyznawania i realizacji stypendiów ANR mówił o ich przyznaniu do czasu ukończenia szkoły, oraz biorąc pod uwagę ewentualne ograniczenie praw nabytych uczniów, którym stypendium już przyznano, parlament musiałby rozważyć możliwość błyskawicznej nowelizacji ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, przywracając na okres przejściowy kompetencje Agencji Nieruchomości Rolnych w tym zakresie. W sprawie ewentualnej nowelizacji ww. ustawy zwróciłam się do Marszałka Sejmu RP Pana Włodzimierza Cimoszewicza.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

³⁾ Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Mańki**

**w sprawie odmowy dotacji czasopism
dla młodzieży niewidomej i niedowidzącej
„Promyk” i „Światelko” przy jednoczesnym
finansowaniu publikacji pt. „Homofobia po polsku”
(10423)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją (nr SPS-0202-10423/05) Pana Posła Andrzeja Mańki uprzejmie wyjaśniam.

Wydawanie czasopism dla osób z uszkodzonym wzrokiem jest statutowym zadaniem Zarządu Głównego Polskiego Związku Niewidomych (§ 10 statutu). Ministerstwo nie jest ani właścicielem, ani współwłaścicielem tych wydawnictw, jednak z uwagi na brak na ogólnodostępnym rynku wydawniczym w Polsce oferty dla osób niewidomych i słabo widzących, w dobrze pojętym interesie grupy uczniów z uszkodzonym wzrokiem, finansowało to zadanie w całości ze środków przeznaczonych na wykup podręczników szkolnych dla uczniów niepełnosprawnych. W ostatnich latach koszt druku tych czasopism kształtował się w granicach od ok. 420 do ok. 500 tys. zł. Z uwagi na stan finansów państwa ograniczony został budżet Ministerstwa, co spowodowało, że w bieżącym roku o 50% w stosunku do planu uległy zmniejszeniu środki finansowe na druk podręczników szkolnych dla uczniów niepełnosprawnych, w tym dla uczniów niewidomych i słabowidzących. Dlatego też ograniczono, a nie wstrzymano, wydatki na „Światelko” i „Promyczek”, przynajmniej na ten cel 155 000 zł.

Fakt, że w bieżącym roku nie zostało sfinansowane w całości wydanie „Światelka” i „Promyczka”, nie oznacza, że niewidomi i słabo widzący uczniowie zostali pozbawieni dostępu do czasopism dziecięcych i młodzieżowych. Szkoły specjalne kształcące uczniów z uszkodzonym wzrokiem są wyposażone w nowoczesne techniczne środki nauczania, z pomocą których uczniowie mogą zapoznać się z każdym tekstem zawartym w gazecie codziennej, czasopiśmie, podręczniku szkolnym czy innym wydawnictwie. W roku 2004 za kwotę przeszło 6 000 000 zł Ministerstwo do wszystkich publicznych szkół i specjalnych ośrodków szkolno-wychowawczych dla niewidomych i słabo widzących (których w Polsce jest łącznie 11) zakupiło pracownie komputerowe z najnowocześniejszym specjalistycznym oprzyrządowaniem, które umożliwia uczniom dostęp do wydawnictw, a nauczycielom m.in. przygotowywanie pomocy dydaktycznych metodą wypukłą.

Ponadto uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu nie miało żadnego udziału w finansowaniu publikacji dotyczących homoseksualizmu, w tym nie dotowało wydania książki „Homo-

fobia po polsku” autorstwa: Z. Sypniewski, B. Warlocki, Wydawnictwo Sic! Warszawa, 2004. ISBN: 83-88807-55-2.

Proszę o przyjęcie wyrazów szacunku

Podsekretarz stanu
Henryk Gołębiowski

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Rydzonia**

**w sprawie prywatyzacji Południowych Zakładów
Przemysłu Skórzanego „Chelmek” SA w Chelmku
(10425)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Stanisława Rydzonia z dnia 22.06.2005 r. (znak: SPS-0202-10425/05) dotyczącą akcji Południowych Zakładów Przemysłu Skórzanego „Chelmek” S.A., nabytych nieodpłatnie przez uprawnionych pracowników na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), uprzejmie informuję, że w dniu 27.06.2003 r. spółka ta została postawiona w stan upadłości.

Z chwilą ogłoszenia upadłości spółki powstał obowiązek syndyka do zaspokojenia wierzycieli upadłego (spółki), tj. przeprowadzenia likwidacji majątku upadłego i jego podziału między wierzycieli, a nie prawo do rozporządzania tym majątkiem. Spłata długów następuje z masy upadłości, czyli majątku spółki, której akcjonariuszami są także pracownicy spółki, którzy nieodpłatnie nabyli te akcje. Akcjonariusze nie odpowiadają za zobowiązania spółki (art. 301 § 5 Kodeksu spółek handlowych). Majątek pozostały po zaspokojeniu lub zabezpieczeniu wierzycieli dzieli się między akcjonariuszy proporcjonalnie do posiadanych akcji (Statut spółki może określać inne zasady podziału majątku).

Od dnia ogłoszenia upadłości spółki do zakończenia postępowania upadłościowego Minister Skarbu Państwa, zarówno jako organ administracji państwowej, jak i reprezentujący Skarb Państwa w tej spółce (udział Skarbu Państwa w kapitale zakładowym spółki wynosi 5,16%), nie może podejmować czynności dotyczących majątku upadłego oraz wkraczać w postanowienia sądu. Czynności takich nie mogą podejmować również inni akcjonariusze spółki.

Zgodnie z art. 477 Kodeksu spółek handlowych, rozwiązanie spółki postawionej w stan upadłości następuje po zakończeniu postępowania upadłościowego, z chwilą jej wykreślenia z rejestru. Jednak, w przypadku gdy postępowanie upadłościowe kończy się układem

z wierzycielami lub zostaje z innych przyczyn uchylone lub umorzone, spółka nie ulega rozwiązaniu.

Odnosząc się do pytań postawionych przez Pana Posła Stanisława Rydzonego, informuję:

1. Południowe Zakłady Przemysłu Skórzanego „Chełmek” SA obecnie funkcjonują w formie spółki akcyjnej w upadłości.

2. Za losy akcji odpowiadają poszczególni akcjonariusze, w zakresie tej liczby akcji, które są właścicielem. To oni bowiem, uczestnicząc w walnym zgromadzeniu spółki, wykonują prawa z posiadanych akcji, czyli, głosząc za przyjęciem poszczególnych uchwał walnego zgromadzenia, decydują o dalszych losach spółki, a tym samym i jej akcji.

3. Akcje spółki postawionej w stan upadłości w zasadzie nie przedstawiają wartości. Jeżeli natomiast postępowanie upadłościowe zakończy się układem z wierzycielami lub zostanie z innych przyczyn uchylone lub umorzone, spółka nie ulegnie rozwiązaniu, wówczas będzie można dokonać wyceny akcji spółki.

4. Właściciele akcji mogą podjąć próbę zbycia akcji innym akcjonariuszom lub innym zainteresowanym nabyciem tych akcji. Jednak w przypadku spółki postawionej w stan upadłości jest to mało prawdopodobne.

W ustawie o komercjalizacji i prywatyzacji brak jest uprawnień dla Ministra Skarbu Państwa pozwalających mu na zakup akcji, które wcześniej zbył nieodpłatnie na rzecz uprawnionych pracowników.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Speczik

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Alfreda Owoca**

**w sprawie braku realizacji ustawy
o pomocy publicznej i restrukturyzacji
publicznych zakładów opieki zdrowotnej
w zakresie wsparcia z budżetu państwa
Banku Gospodarstwa Krajowego mającego prowadzić
proces racjonalizacji finansowej zadłużonych
publicznych jednostek służby zdrowia (10428)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, w odpowiedzi na interpelację Pana posła Alfreda Owoca, przesłaną przy piśmie o znaku: SPS-0202-10428/05 z dnia 7 lipca 2005 roku, w sprawie braku realizacji ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684) w zakresie udzielania pomocy publicznej w for-

mie pożyczki przez Bank Gospodarstwa Krajowego, uprzejmie informuję, co następuje.

Ww. ustawa przewiduje, iż czynności związane z udzielaniem pożyczki podejmuje, w imieniu Skarbu Państwa, Bank Gospodarstwa Krajowego, zwany dalej BGK – szczegółowe zasady podejmowanych przez BGK czynności określonych ustawą o pomocy publicznej (...) reguluje umowa zawarta 17 czerwca br. z Ministrem Finansów, która także reguluje kwestie co do warunków podejmowania przez BGK czynności związanych z nadzorowaniem wykonywania przez zakłady opieki zdrowotnej warunków umowy o pożyczkę. W umowie określono, iż BGK rozpocznie podejmowanie określonych w umowie czynności w dniu wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie wysokości opłaty prowizyjnej za podejmowanie czynności związanych z udzielaniem publicznym zakładom opieki zdrowotnej pożyczek z budżetu państwa oraz wysokości wynagrodzenia za nadzorowanie wykonania umów o pożyczkę (Dz. U. Nr 110, poz. 928), które weszło w życie 22 czerwca br. Wskazana wyżej umowa stanowi m.in., że wypłaty z budżetu państwa będą dokonywane na podstawie zapotrzebowań składanych do Ministerstwa Finansów przez BGK, już po podpisaniu z zakładem umowy o pożyczkę. Zgodnie z zapisami ustawy o pomocy publicznej (...) BGK na wypłacenie pierwszej raty ma 1 miesiąc od podpisania umowy o pożyczkę. Pierwsze 3 umowy o pożyczkę zostały zawarte 6 lipca 2005 r. na łączną kwotę 11,7 mln zł i zapotrzebowanie zgłoszone przez BGK Ministrowi Finansów zostało niezwłocznie zrealizowane.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Pawła Poncyliusza**

**w sprawie potrzeby nowelizacji art. 32 ust. 3
ustawy o emeryturach i rentach
z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych
dotyczącego kategorii pracowników zatrudnionych
w szczególnym charakterze (10431)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Posła Pawła Poncyliusza (SPS-0202-10431/05), dotyczącą wyrażenia stanowiska Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w sprawie podjęcia inicjatywy mającej na celu zmianę art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity – Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.), która spowodowałaby uznanie zawodu trenera za pracownika zatrudnionego w szczególnym charakterze, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Należy zgodzić się z Panem Posłem, że funkcja społeczna trenera lub instruktora dyscypliny sportu jest porównywalna z funkcją społeczną wykonywaną przez nauczycieli, chociaż inne są ich formy i charakter zatrudnienia. Za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uznano jedynie tych nauczycieli lub innych pracowników pedagogicznych, którzy wykonują pracę pedagogiczną wymienioną w art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tekst jednolity – Dz. U. z 2003 r. Nr 118, poz. 1112 z późn. zm.). Ustawa ta ma charakter wyjątkowy i stąd też odnosi się wyłącznie do jednoznacznie określonej grupy pracowników pedagogicznych.

W przeszłości były już podejmowane próby rozszerzenia ustawy Karta Nauczyciela o inne grupy pracowników wykonujących pracę z dziećmi i młodzieżą, jak np. trenerzy i instruktorzy, ale nie zakończyły się powodzeniem. Poza tym w przywoływanej przez Pana Posła ustawie o emeryturach i rentach, w art. 88 ust. 2a, ograniczono prawo do wcześniejszej, bez względu na wiek, emerytury dla nauczycieli, o których mowa wyżej, do ośmiu lat od dnia wejścia w życie tej ustawy, czyli do 31 grudnia 2006 r.

W związku z powyższym podejmowanie jakiegokolwiek nowej inicjatywy w tym zakresie, mającej służyć rozszerzeniu uprawnień do wcześniej emerytury na inne grupy społeczne, prowadziłoby obecnie do powstawania kolejnych inicjatyw, np. przesuwających okres obowiązywania przepisów prawa w tym zakresie o dalsze kilka lat. Nie jest to, zarówno z uwagi na trudną sytuację budżetu państwa, jak i przygotowywany projekt „Krajowej strategii emerytalnej”, zgodne z założeniami polityki państwa w tych obszarach. Stąd też z inicjatywą wskazywaną przez pana Posła nie może wystąpić minister Rządu RP.

Podsekretarz stanu
Jerzy Ciszewski

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
na interpelację posła Mariana Curyły**

**w sprawie aktualnego stanu postępowań
organów wymiaru sprawiedliwości
dotyczących Wydawnictwa Archidiecezji Gdańskiej
„Stella Maris” w Gdańsku (10435)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na kolejną interpelację Pana Posła Mariana Curyły z dnia 7 lipca 2005 roku, a dotyczącą przebiegu śledztwa w za-

kresie Wydawnictwa Archidiecezji Gdańskiej „Stella Maris”, a także w nawiązaniu do treści poprzednio udzielonych odpowiedzi, ostatnio w dniu 10 stycznia 2005 roku (SPS-0202-8960/04), uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prokuratura Apelacyjna w Gdańsku w dalszym ciągu kontynuuje wszczęte postanowieniem z dnia 19 lipca 2002 roku postępowanie przygotowawcze AP II Ds. 10/02, którego zasadniczy wątek dotyczy nieprawidłowości związanych z działalnością Wydawnictwa Archidiecezji Gdańskiej „Stella Maris”.

Kontynuowanie jest również śledztwo oznaczone sygnaturą akt AP II Ds. 11/04, które prowadzone jest w oparciu o wyłączone z akt AP II Ds. 10/02, postanowieniem z dnia 9 lipca 2004 roku, materiały w zakresie przywłaszczenia mienia na szkodę kilkunastu spółek prawa handlowego, powodowania uszczupień podatkowych w podatku dochodowym od osób prawnych i podatku od towarów i usług, podejmowania wobec pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych czynności mogących udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia i inne.

Aktualnie, w sprawie AP II Ds. 10/02 oraz w postępowaniach prowadzonych w oparciu o materiały procesowe uzyskane w śledztwie dotyczącym wydawnictwa „Stella Maris” zarzutami popełnienia przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, przestępstw karno-skarbowych i innych objęto łącznie 27 podejrzanych. Jak dotąd skierowano do Sądu Rejonowego w Gdańsku sześć aktów oskarżenia wobec 18 oskarżonych. Trzech spośród nich zostało skazanych wyrokami Sądu I instancji.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że przy wykorzystaniu stwierdzających nieprawdę faktur VAT, w zakresie realizacji przez Wydawnictwo Archidiecezji Gdańskiej „Stella Maris” oraz podmioty pośredniczące usług niematerialnych dotyczących konsultingu, doradztwa czy też pośrednictwa w pozyskiwaniu kontraktów gospodarczych, dokonano przywłaszczenia znacznych kwot pieniężnych na szkodę szeregu spółek prawa handlowego. Następnie środki te przelewane przez rachunki bankowe jako zapłata za fikcyjne usługi podlegały procesowi „prania”. Stosowano również mechanizmy powodujące uszczuplenia należności na rzecz Skarbu Państwa z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych oraz podatku od towarów i usług.

Z dokonanych ustaleń wynika, że w latach od 1997 do 2002 w „Stelli Maris”, na podstawie opisanego wyżej procederu, zostało wystawionych na rzecz 25 podmiotów gospodarczych 114 fikcyjnych faktur VAT, tytułem rzekomego świadczenia faktycznie niezrealizowanych usług o charakterze niematerialnym, opiewających na łączną kwotę brutto 67 844 900,84 zł.

W omawianych sprawach nie pojawiły się nowe wątki śledcze. Nie ujawniono również nowych podmiotów gospodarczych, które zlecały Wydawnictwu „Stella Maris” fikcyjne usługi. Dotychczas ustalone podmioty występują jako „odbiorcy” fikcyjnych usług, które miały być rzekomo świadczone przez wydaw-

nictwo, a także jako „pośrednicy” w przestępczym procederze. Spółki prawa handlowego objęte postępowaniami posiadają swoje siedziby w Gdańsku, Gdyni, Sopocie, Szczecinie, Warszawie i w innych miastach Polski. Tym samym ustalono terytorialny zasięg działalności przestępczej będącej przedmiotem postępowania AP II Ds. 10/02 i AP II Ds. 11/04.

W ramach postępowania AP II Ds. 10/02 zarzuty popełnienia różnych przestępstw przedstawiono trzem osobom, które pełniły funkcje publiczne, a także osobie duchownej, która działała w imieniu Wydawnictwa Archidiecezji Gdańskiej. Podejrzanych tych nie można zaliczyć do czołowych polityków i dostojników kościelnych.

Wobec ustalonych, w postępowaniach realizowanych w związku z działalnością wydawnictwa, podejrzanych stosowano środki zapobiegawcze zarówno o charakterze izolacyjnym w postaci tymczasowego aresztowania, jak i o charakterze wolnościowym, np. poręczenie majątkowe, poręczenie osobiste, zakaz opuszczania kraju czy dozór Policji.

Ponownie podkreślić należy, że podjęte przez Prokuratora Apelacyjnego w Gdańsku działania o charakterze organizacyjnym w postaci przydzielenia do prowadzenia sprawy trzeciego prokuratora przyniosło spodziewane efekty, zważywszy, iż do tej pory skierowano do sądu szereg aktów oskarżenia, którymi objęto osiemnaście osób. W dalszym ciągu śledztwo AP II Ds. 10/02 oraz zarejestrowane w oparciu o wyłączone z niego materiały prowadzi trzech doświadczonych prokuratorów i jest to liczba zadowalająca dla sprawnego i możliwie jego rychłego zakończenia w poszczególnych wątkach. Jednocześnie informuję Pana Posła, iż nie dokonywano zmian personalnych w tym zakresie. Czynności śledcze, w zakresie zleconym przez prokuratorów, wykonują również funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w związku z czym w prowadzenie postępowań zaangażowanych jest wiele osób.

Zapewniam również Pana Posła, iż ze strony prowadzących śledztwo AP II Ds. 10/02 prokuratorów czynione są starania zmierzające do zakończenia tego postępowania do końca bieżącego roku. Możliwość realizacji tych zamierzeń uzależniona jest jednak między innymi od uzyskania materiałów, o które Prokuratura Apelacyjna w Gdańsku zwróciła się w ramach międzynarodowej pomocy prawnej, a także uzyskania opinii biegłych rewidentów badających dokumentację księgowo-finansową podmiotów gospodarczych występujących w śledztwie.

Informuję również, że końcowa wysokość szkody wyrządzonej w mieniu Skarbu Państwa, Archidiecezji Gdańskiej oraz podmiotów gospodarczych, których przedstawicielom przedstawiono zarzuty, możliwa będzie do wyliczenia dopiero po całkowitym zakończeniu śledztwa. Dotychczasowe ustalenia wskazują, iż na szkodę szeregu podmiotów gospodarczych nastąpiło przywłaszczenie łącznej kwoty 67 844 900,84 zł.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie problemów dotyczących
krwiolecznictwa i krwiodawstwa w Polsce (10437)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie problemów dotyczących krwiodawstwa, i krwiolecznictwa przesłaną przy piśmie SPS-0202- 10437/05 z dnia 8 lipca 2005 r., uprzejmie informuję, że Narodowy Fundusz płaci za każdą przetoczoną podczas operacji ilość krwi. Katalog świadczeń w lecznictwie szpitalnym finansowanych przez Fundusz uwzględnia koszt związany z przetoczeniem 1-2 jednostek krwi w ramach wykonywanej procedury. W przypadku realizacji procedur medycznych, w których zachodzi konieczność zużycia większej liczby jednostek krwi niż uwzględnia to wycena procedury, Fundusz dodatkowo pokrywa koszty świadczeniodawcy związane z różnicą wyceny procedury wynikającej z zakupu dodatkowej ilości krwi.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z ustawą z dnia 22 sierpnia 1997 r. (Dz. U. Nr 106, poz. 681 z późn. zm.) i wydanym na podstawie art. 37 ust. 7 ww. ustawy rozporządzeniem Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 23 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowego trybu przekształcania wojewódzkich stacji krwiodawstwa, rejonowych stacji krwiodawstwa i punktów krwiodawstwa w regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa (Dz. U. Nr 166, poz. 1261), został uporządkowany układ organizacyjny służby krwi, stwarzając jednolitą strukturę organizacyjną.

Jednolita struktura jednostek organizacyjnych służby krwi ułatwi stosowanie zasad dobrej praktyki (GMP) i przestrzeganie centralnie ustalonych przepisów zgodnych z zaleceniami Rady Europy. Dzięki temu możliwe jest zapewnienie bezpieczeństwa krwi i jej składników.

W związku z powyższym wdrażanie ustawy o publicznej służbie krwi wiąże się, między innymi, z likwidacją oddziałów terenowych. Decyzje takie podyktowane zarówno względami merytorycznymi, jak i ekonomicznymi nie powinny powodować i, jak wskazuje już praktyka, nie powodują trudności w zaopatrzeniu w krew oddziałów szpitalnych.

Działalność w zakresie pobierania, przetwarzania krwi, zaopatrywania w krew i jej składniki zakładów opieki zdrowotnej prowadzi w Polsce 21 Regionalnych Centrów Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa, którym podlega nadal zbyt dużo, bo 187 oddziałów terenowych (w 1998 r. było 436 oddziałów terenowych).

W Polsce, tak jak na całym świecie, odchodzi się od pobierania krwi od krwiodawców w stacjonarnych punktach poboru, jakimi są w naszym kraju regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa i ich oddziały terenowe, usytuowane najczęściej w szpitalach.

Wprawdzie większość krwi w Polsce pobierana jest w oddziałach terenowych, jednak wiele z nich to małe placówki, pobierające niewielkie ilości krwi, które są sukcesywnie zastępowane organizowanymi przez regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa zespołami wyjazdowymi, pobierającymi krew w miejscu pracy, nauki lub w pobliżu miejsca zamieszkania. Liczba ekip wyjazdowych zwiększyła się z 436 w 1998 roku, 5473 ekip w 2003 roku, do 6094 ekip w 2004 roku.

Koszty utrzymania małego oddziału terenowego (opłaty za utrzymanie lokalu, media, koszty transportu i zaopatrzenia), w którym pobierana jest relatywnie niewielka ilość krwi, są bardzo wysokie, co rzutuje również na niewspółmiernie wysoką cenę pozyskania jednego litra krwi. Likwidacja oddziałów terenowych, a w ich miejsce uruchomienie zespołów wyjazdowych, zmniejszyło ponoszone przez Regionalne Centra Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa koszty pozyskania krwi i jej składników.

Ministerstwo Zdrowia w ramach współpracy z organizacjami pozarządowymi, ogłasza corocznie konkurs ofert na realizację zadań publicznych, wśród których znajduje się zadanie pt. „Promocja honorowego krwiodawstwa”. Na przestrzeni ostatnich trzech lat (2002-2004) głównymi realizatorami zadania dotyczącego promocji honorowego krwiodawstwa w Polsce były dwie organizacje pozarządowe: Polski Czerwony Krzyż i Europejska Fundacja Honorowego Dawcy Krwi, funkcjonująca do 2004 roku jako fundacja „Sportowcy dla Życia”. Listę zadań szczegółowych

i wysokość środków finansowych przeznaczanych na ich dofinansowanie określa powoływany corocznie przez Ministra Zdrowia Zespół ds. wyboru zadań dofinansowywanych w ramach programu współpracy Ministerstwa Zdrowia

Jednocześnie informuję, że od czasu wejścia w życie ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz.U. Nr 106, poz. 681 z póź. zm.), liczba czynnych krwiodawców stopniowo zwiększa się. W 2000 roku oddało krew 388 292 dawców, w 2001 – 413 084, w roku 2002 – 425 320, w roku 2003 – 428 677, a w 2004 roku – 424 108 krwiodawców. Dawcy honorowi stanowią ponad 99,56% (w 1999 roku 98,8%) ogółu dawców krwi.

Ilość pobieranej krwi zapewnia dostateczne zaopatrzenie placówek służby zdrowia w komórkowe preparaty krwi, tj. krwinki czerwone i płytkowe. Można więc stwierdzić, że w tym zakresie osiągnięty jest w Polsce stan samowystarczalności, tzn. że zapotrzebowanie szpitali na krew i jej składniki pokrywane jest w 100%.

Lepszym jednak wskaźnikiem oceny poziomu krwiodawstwa w kraju jest liczba donacji (pobrań) krwi i osocza w ciągu roku. W 2004 roku w Polsce wskaźnik ten wynosił

25,60 donacji na 1000 mieszkańców. Wskaźnik ten utrzymuje się na podobnym poziomie od pięciu lat. Roczna liczba donacji wynosi około 1 miliona.

Zgodnie z ustawą o publicznej służbie krwi honorowym dawcom krwi przysługują poniżej wymienione przywileje.

Osobie, która oddała bezpłatnie krew i została zarejestrowana w jednostce organizacyjnej publicznej służbie krwi, przysługuje tytuł „Honorowy Dawca Krwi”.

Honorowemu Dawcy Krwi:

1) kobiecie, która oddała co najmniej 5 litrów krwi lub odpowiadającą tej objętości ilość innych jej składników,

2) mężczyźnie, który oddał co najmniej 6 litrów krwi lub odpowiadającą tej objętości ilość innych jej składników,

przysługuje tytuł „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi” i odznaka honorowa „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi”.

Tytuł „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi” i odznakę „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi” nadaje Polski Czerwony Krzyż, a wydatki z tym związane pokrywane są z budżetu państwa.

Zasłużonemu honorowemu dawcy krwi i honorowemu dawcy krwi przysługuje:

— zwolnienie od pracy w dniu, w którym oddaje krew i na czas okresowego badania lekarskiego dawców krwi,

— zwrot utraconego zarobku na zasadach wynikających z przepisów prawa pracy,

— zwrot kosztów przejazdu do jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi na zasadach określonych w przepisach w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju. Koszt przejazdu ponosi jednostka organizacyjna publicznej służby krwi,

— posiłek regeneracyjny.

Zasłużonemu honorowemu dawcy krwi przysługują uprawnienia do korzystania poza kolejnością z ambulatoryjnej opieki zdrowotnej w ramach ubezpieczenia zdrowotnego i usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach.

W niektórych miastach dawcy krwi mają prawo do bezpłatnego korzystania

z miejskiej komunikacji (decyzja w tej sprawie należy do Prezydenta Miasta lub innych władz samorządowych).

Ponadto, zgodnie z art. 43 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135), która weszła w życie 1 października 2004 r., świadczeniobiorca, który posiada tytuł „Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi” i przedstawi legitymację „Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi”, przysługuje bezpłatne zaopatrzenie w leki objęte wykazami leków podstawowych

i uzupełniających do wysokości limitu ceny oraz w określone w drodze rozporządzenia, przez ministra właściwego do spraw zdrowia, leki, które zasłużony honorowy dawca krwi może stosować w związku z oddawaniem krwi, na podstawie recepty wystawionej przez lekarza lub felczera ubezpieczenia zdrowotnego. Powyższe rozporządzenie znajduje się w fazie przygotowań.

Należy podkreślić, że zgodnie z zaleceniami Rady Europy honorowi dawcy nie powinni korzystać z żąd-

nych gratyfikacji, z wyjątkiem niewielkiego poczęstunku (sok owocowy) lub drobnego upominku.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Stanisława Papieża i Grzegorza Górniaka**

**w sprawie skutków wejścia w życie
rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu
z dnia 19 lipca 2002 r. dokonującego zmian
w zasadach uczestnictwa w zajęciach wychowania
do życia w rodzinie (10439)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poselską Posłów na Sejm Stanisława Papieża i Grzegorza Górniaka nr SPS-0202-10439/05 uprzejmie informuję, że: zapisy rozporządzenia z dnia 19 lipca 2002 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sposobu nauczania szkolnego oraz zakresu treści dotyczących wiedzy o życiu seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji zawartych w podstawie programowej kształcenia ogólnego są wynikiem szerokiej dyskusji społecznej i uzgodnień międzyresortowych. Obowiązujący zapis jest wyrazem poszanowania konstytucyjnego prawa rodziców do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem.

Liczne opinie rodziców i nauczycieli, które wpływają do Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu na temat ww. rozporządzenia, wskazują, że większość zainteresowanych aprobuje jego aktualne brzmienie.

Podzielam pogląd Panów Posłów, że właściwe kształtowanie wiedzy młodzieży w kierunku odpowiedzialności i świadomości rodzicielskiej ma znaczący wpływ na przyszłość narodu polskiego. Dlatego też realizacja zajęć edukacyjnych „wychowanie do życia w rodzinie” jest monitorowana i podlega nadzorowi pedagogicznemu, tak jak pozostałych zajęć.

Uprzejmie informuję, że w polskich szkołach jest respektowane konstytucyjne prawo rodziców do wychowania dziecka zgodnie z własnymi przekonaniem. Udział uczniów w zajęciach edukacyjnych „wychowanie do życia w rodzinie” nie jest obowiązkowy. Decyzję o udziale w zajęciach uczniów niepełnoletnich podejmują rodzice po uprzednim zapoznaniu się z programem; uczniowie pełnoletni decyzje podejmują samodzielnie.

Nie podzielam poglądu, że zajęcia edukacyjne „wychowanie do życia w rodzinie” są marginalizowane. Cele realizowanych zadań i ich rola w „dorosłym” życiu ucznia jest szczegółowo upowszechniana wśród samych uczniów jak również ich rodziców/opiekunów i nauczycieli. Przed rozpoczęciem zajęć z klasą nauczyciel przedmiotu przeprowadza spotkanie informacyjne z rodzicami uczniów, bądź z uczniami pełnoletnimi, na którym przekazuje zainteresowanym pełną informację na temat proponowanego programu, podręczników, środków dydaktycznych, i uzyskuje ich akceptację. Nauczyciel dostosowuje treści i metody pracy z klasą do wieku, rozwoju psychospołecznego i emocjonalnego uczniów.

Celem ww. zajęć edukacyjnych jest m.in.:

— w szkole podstawowej: ukazywanie wartości rodziny w życiu osobistym człowieka oraz pomoc w przygotowaniu się do zrozumienia i akceptacji przemian okresu dojrzewania;

— w gimnazjum: przyjęcie integralnej wizji osoby; wybór i urzeczywistnianie wartości służących osobowemu rozwojowi, rozwiązywanie problemów i pokonywanie trudności okresu dorastania;

— w szkole ponadgimnazjalnej: rozwijanie umiejętności rozwiązywania problemów związanych z okresem dojrzewania, dorastania i wyborem drogi życiowej; pogłębianie wiedzy związanej z funkcjami rodziny, miłością, przyjaźnią, pełnieniem ról małżeńskich i rodzicielskich, seksualnością człowieka i prokreacją; przyjęcie pozytywnej postawy wobec życia ludzkiego, osób niepełnosprawnych i chorych; kształtowanie postaw prozdrowotnych, prospołecznych i prorodzinnych; uzyskanie przez uczniów lepszego rozumienia siebie i najbliższego otoczenia.

Realizacja ww. zajęć edukacyjnych jest spójna z realizacją szkolnego programu wychowawczego i programu profilaktyki problemów dzieci i młodzieży.

Zajęcia edukacyjne „wychowanie do życia w rodzinie” nie podlegają ocenie, gdyż wiedza, umiejętności i postawy uczniów ukształtowane w toku realizacji zajęć nie mają na celu przekazania tylko samej wiedzy naukowej. Celem zajęć jest ukształtowanie postaw uczniów, których odzwierciedleniem będzie ich funkcjonowanie w rolach społecznych i rodzinnych, a także wyposażenie uczniów w określone umiejętności społeczne, pozwalające na optymalizację tego funkcjonowania.

Szkolna ocena ucznia z wychowania do życia w rodzinie mogłaby odnosić się wyłącznie do aspektu informacyjnego, co znacznie ograniczyłoby jej wymiar.

Postawy i umiejętności społeczne stanowią element diagnozy psychologicznej (osobowościowej) i jako takie nie mogą być wartościowane.

Uprzejmie informuję, że w roku 2006 Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu planuje przeprowadzenie wśród nauczycieli, rodziców i uczniów sondażu dotyczącego potrzeby wprowadzenia ewentualnych zmian w ww. rozporządzeniu, w tym zapisu dotyczącego odnotowywania na świadectwie szkolnym udziału

łu uczniów w zajęciach edukacyjnych „wychowanie do życia w rodzinie”.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego**

**w sprawie zmiany obszaru właściwości
Prokuratury Okręgowej w Suwałkach
w okręgu apelacji białostockiej poprzez włączenie
prokuratur rejonowych w Elku i Olecku
do okręgu suwalskiego (10441)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 8 lipca 2005 r. Nr SPS-0202-10441/05, przy którym przekazana została interpelacja Posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie zmiany obszaru właściwości Prokuratury Okręgowej w Suwałkach w okręgu apelacji białostockiej poprzez włączenie Prokuratur Rejonowych w Elku i Olecku do okręgu suwalskiego, uprzejmie informuję:

Upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do ustalania obszarów właściwości jednostek prokuratorskich zawarte jest w art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206, z późn. zm.).

Właściwość miejscową prokuratur wszystkich szczebli określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 czerwca 2001 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 64, poz. 656, z późn. zm.).

W 2001 r. obszary właściwości jednostek sądowych i prokuratorskich szczebla okręgowego zostały ujednolicone z administracyjnymi granicami województw.

W związku z powyższym jednostki w Elku i Olecku funkcjonujące na terenie województwa warmińsko-mazurskiego należą do właściwości miejscowej Sądu i Prokuratury Okręgowej w Olsztynie.

Wprowadzenie jednolitości obszarów okręgów sądowych i prokuratorskich z granicami województw stanowiło realizację oczekiwań społecznych, których wyrazem były liczne wystąpienia parlamentarzystów, władz samorządowych oraz obywateli. Domagano się w nich opracowania czytelnego i przejrzystego modelu sądownictwa powszechnego oraz powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z obszarami właściwości jednostek pokrywającymi się z granicami podziału administracyjnego państwa.

Obowiązująca od tego czasu zasada zgodności obszarów właściwości sądów i prokuratur okręgowych z granicami województw sprawdza się w praktyce.

Minister Sprawiedliwości konsekwentnie odmawia wprowadzenia korekt obszarów właściwości jednostek sądowych i prokuratorskich szczebla okręgowego, które stanowiłyby odstępstwo od omawianej zasady.

Bardzo ważne w tej sprawie są opinie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Krajowej Rady Sądownictwa, które w naruszeniu zgodności granic sądowych z granicami województw upatrują wiele problemów.

Przeniesienie jednostki szczebla rejonowego do okręgu sądowego położonego na terenie innego województwa powoduje trudności we współpracy z organami Policji w zakresie m.in. doprowadzania osób tymczasowo aresztowanych na rozprawy, a także wykonywania innych czynności na polecenie sądu.

Istotnym argumentem przeciwko zmianom jest także konieczność zapewnienia stabilizacji jednostkom resortu sprawiedliwości i jednolitości struktur w całym kraju. Ma to bowiem znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania sądownictwa i prokuratury, a także właściwego postrzegania ich przez społeczeństwo.

Fakt zwolnienia przez ustawodawcę Ministra Sprawiedliwości z obowiązku dostosowania struktury sądownictwa powszechnego i powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury do nowego podziału terytorialnego państwa nie oznacza, że jest on tym przywilejem ograniczony.

Mając zatem na uwadze zaprezentowane wyżej argumenty oraz to, że „obszar sądu prowadzącego Krajowy Rejestr Sądowy stanowi województwo lub jego część” (art. 2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym - Dz. U. z 2001 r. Nr 17, poz. 209) Minister Sprawiedliwości zdecydował, że korzystnym rozwiązaniem dla funkcjonowania jednostek resortu jest zorganizowanie lepszej współpracy z jednostkami innych resortów i instytucji, opartej na podziale terytorialnym kraju.

Uwzględnienie zatem postulatu zmiany przynależności miejscowej Sądów i Prokuratur Rejonowych w Elku i Olecku byłoby możliwe tylko w przypadku odstąpienia od ww. koncepcji.

Należy zwrócić uwagę, że podniesione przez Pana Posła przykłady przynależności apelacyjnej okręgów elbląskiego i radomskiego dotyczą sytuacji, w której jednostka szczebla apelacyjnego obejmuje swą właściwością miejscową okręg położony w sąsiednim województwie.

Podobnie Sąd i Prokuratura Apelacyjna w Lublinie obejmują właściwością miejscową okręg siedlecki położony w obszarze województwa mazowieckiego, Sąd i Prokuratura Apelacyjna w Poznaniu – okręg zielonogórski położony w granicach województwa lubuskiego, Sąd i Prokuratura Apelacyjna w Łodzi – okręg kaliski z województwa wielkopolskiego oraz Sąd i Prokuratura Apelacyjna w Szczecinie – okręg gorzowski znajdujący się w obszarze województwa lubuskiego.

Dotychczas nie wprowadzono bowiem pełnej zgodności obszarów właściwości jednostek szczebla apelacyjnego z granicami województw.

Włączenie Sądów i Prokuratur Rejonowych w Elku i Olecku do okręgu suwalskiego powodowałoby natomiast stan, w którym sąd i prokuratura okręgowa obejmowałyby jednostki szczebla rejonowego z innego województwa.

Należy zgodzić się, że odległość do Olsztyna z miejscowości położonych w powiatach elckim, gołdapskim i oleckim może powodować pewne trudności w dotarciu do sądu i prokuratury okręgowej. Dlatego też, w celu ułatwienia mieszkańcom tych powiatów oraz powiatów giżyckiego, piskiego i węgorzewskiego dostępu do sądu, z dniem 1 lipca br. utworzony został Zamięscowy Wydział Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Olsztynie z siedzibą w Elku.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych występują często osoby w podeszłym wieku oraz chore, a zatem odległość oraz koszt dojazdu do Sądu ma w tym przypadku ogromne znaczenie.

W przyszłości, po zabezpieczeniu potrzeb lokality i kadrowych, planuje się rozszerzenie właściwości rzeczowej ww. Wydziału o sprawy z zakresu prawa pracy, a być może także powołanie innych zamięscowych wydziałów.

Nie wyklucza się również utworzenia ośrodka zamięscowego Prokuratury Okręgowej w Olsztynie z siedzibą w Elku, który obejmowałby obszar właściwości Prokuratur Rejonowych w Elku, Giżycku, Olecku i Piszku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra kultury
na interpelację posła Zenona Tymę**

**w sprawie przyznania Muzeum w Nysie
statusu narodowej instytucji kultury (10442)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do interpelacji złożonej przez Posła Pana Zenona Tymę – SPS-0202-10442/05 z 8 lipca br. – w sprawie „przyznania Muzeum w Nysie statusu narodowej instytucji kultury”, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Podstawowe zasady funkcjonowania wszystkich instytucji kultury, niezależnie od ich organizatora, określa ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (ustawa z dnia 25 października 1991 r. DzU Nr 13 z 2001 r., poz. 123, z późniejszymi

zmianami). Zgodnie z ww. ustawą ministrowie i kierownicy urzędów centralnych organizują działalność kulturalną, tworząc państwowe instytucje kultury, dla których prowadzenie takiej działalności jest podstawowym celem statutowym. Formami organizacyjnymi działalności kulturalnej są w szczególności: teatry, opery, operetki, filharmonie, orkiestry, kina, muzea, biblioteki, domy kultury, ogniska artystyczne, galerie sztuki oraz ośrodki badań i dokumentacji. Wyżej wymieniona ustawa nie ustanawia kategorii narodowych instytucji kultury. Zwyczajowe określanie pewnej grupy instytucji kultury mianem „narodowych” wynika z uznania ich szczególnej roli w podtrzymaniu tożsamości narodowej, utrwalaniu dziedzictwa kulturowego, ogólnonarodowego charakteru zadań, autorytetu (np. Muzeum Narodowe, Biblioteka Narodowa, Filmo- teka Narodowa, Filharmonia Narodowa, Teatr Wielki – Opera Narodowa, Teatr Narodowy).

Odnosząc się do postawionych przez Pana Posła Zenona Tymę pytań, informuję, że:

1. ze względu na fakt, że ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej nie definiuje odrębnej kategorii narodowych instytucji kultury, trudno mówić o nieprzyznaniu takiego statusu Muzeum w Nysie. Nie ma także w związku z powyższym kryteriów, których spełnienie uprawniałoby do otrzymania takiego statusu.

2. Kierownictwo Muzeum w Nysie ani władze Nysy nie miały żadnego wpływu na zawarcie porozumień o współprowadzeniu instytucji kultury. Ministerstwo Kultury w uzgodnieniu z marszałkami województw wytypowało kilkanaście instytucji kultury, które będą współprowadzone i współfinansowane przez Ministerstwo Kultury oraz jednostkę samorządu terytorialnego. Warunkami znalezienia się na liście tych instytucji było: 1) ranga obiektu i ogólnopolski charakter działalności; 2) konieczność zapewnienia szczególnej ochrony i odpowiednich warunków finansowych przekraczających możliwości samorządu. W Województwie Opolskim do współprowadzenia wytypowane zostało Muzeum Piastów Śląskich w Brzegu, mające swoją siedzibę w jednym z najcenniejszych zamków renesansowych w Europie.

Mamy świadomość, że jest w Polsce więcej instytucji spełniających wyżej wymienione warunki i wymagających szczególnej pomocy. Jednak ewentualne rozszerzenie listy współprowadzonych instytucji kultury rozważone może zostać w przypadku zwiększenia przez parlament budżetu Ministerstwa Kultury.

Z poważaniem

Minister
Waldemar Dąbrowski

Warszawa, dnia 25 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Marioli Sokołowskiej**

**w sprawie przyznawania przez samorządy gminne
pomocy materialnej najuboższym uczniom
w postaci stypendiów (10448)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Posel Marioli Sokołowskiej (SPS-0202-10448/05) w sprawie udzielania pomocy materialnej dla uczniów, uprzejmie wyjaśniam, że: zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. Nr 281, poz. 2781) wprowadzony został nowy, systemowy model pomocy materialnej dla uczniów. Powyższy akt prawny dodał do ustawy o systemie oświaty nowy rozdział 8a „Pomoc materialna dla uczniów”, który w sposób szczegółowy określa zasady udzielania pomocy materialnej dla uczniów w postaci stypendium szkolnego, zasiłku szkolnego, stypendium za wyniki w nauce lub za osiągnięcia sportowe, stypendium Prezesa Rady Ministrów, stypendium ministra właściwego ds. oświaty i wychowania, stypendium ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Na podstawie art. 90r pkt 2 ustawy o systemie oświaty środki na realizację stypendiów zostały zagwarantowane w ustawie budżetowej na 2005 r. w rezerwie celowej nr 55 „Narodowy Program Stypendialny”. W 2005 r. na ten cel parlament przyznał kwotę 242 500 000 zł. Należy oczekiwać, że doświadczenia roku bieżącego oraz zgłaszane przez jednostki samorządu terytorialnego potrzeby spowodują w kolejnych latach zwiększenie przez parlament nakładów na realizację programu stypendialnego dla uczniów.

Biorąc pod uwagę skalę problemu ubóstwa wśród uczniów, a tym samym pożądanego zakresu świadczeń pomocy stypendialnej, uprzejmie informuję, że wg danych GUS ok. 24% dzieci i młodzieży pochodzi z rodzin, w których dochód na członka rodziny nie przekracza progu uprawniającego do korzystania ze świadczeń socjalnych z pomocy społecznej. Zatem do ubiegania się o stypendia uprawnionych jest ok. 1,6 mln uczniów.

Dotacja celowa dla poszczególnych gmin na 2005 r. została wyliczona zgodnie z algorytmem zamieszczonym w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie terminów przekazywania dotacji celowej gminom na dofinansowanie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym oraz sposobu ustalania wysokości tej dotacji (Dz.U. z 2005 r. Nr 36, poz. 319). Dane, na podstawie których dokonano wyliczenia kwoty dotacji dla gmin, pochodzą z Ministerstwa Finansów, Głównego Urzędu Statystycznego oraz odpowiednich departamentów urzędów wojewódzkich. Dane te dotyczą roku 2004 i obejmują liczbę osób zamieszkujących na tere-

nie gminy, liczbę dzieci w wieku 6-18 lat, dochodowość gminy w przeliczeniu na jednego mieszkańca, liczbę osób, którym przyznano zasiłek okresowy. W związku z tym wiele gmin, mimo pozornego podobieństwa, otrzymało różne kwoty dotacji, co wiąże się przede wszystkim z różną dochodowością gminy oraz liczbą wypłacanych w ciągu roku zasiłków okresowych.

Jednocześnie należy zauważyć, że algorytm jest metodą statystyczną podziału dotacji i, będąc kategorią ogólną, nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego, albowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter.

Informacja o wysokości dotacji dla poszczególnych gmin została przekazana zainteresowanym jednostkom w połowie marca, przed ustawowym terminem przygotowania regulaminów wypłacania stypendiów. Środki zaś są przekazywane systematycznie, zgodnie z § 2 cytowanego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie (art. 90r ust. 1 ustawy). Oznacza to, że gminy mogą uzupełnić już istniejący system stypendialny środkami własnymi lub też opracować własne programy pomocy uczniom z wykorzystaniem środków własnych, współpracy z organizacjami pożytku publicznego lub wolontariatu. Przepisy ustawy nie zobowiązują gmin do przeznaczania na ten cel środków własnych, lecz do przygotowania gminnych regulaminów przyznawania pomocy materialnej dla uczniów, finansowanej z budżetu państwa.

Opracowanie gminnego regulaminu udzielania pomocy materialnej uczniom ma na celu umożliwienie udzielenia pomocy edukacyjnej uczniom najbardziej potrzebującym takiego wsparcia w danym środowisku lokalnym, co zarówno w trakcie prac parlamentarnych, jak i w materiałach informacyjnych było wyraźnie podkreślane.

Osiągnięcie tego celu będzie możliwe tylko w sytuacji bardzo dobrego zdiagnozowania potrzeb własnego środowiska przez samorząd gminy przy zintegrowanej współpracy odpowiednich jednostek organizacyjnych samorządu (szkół, ośrodka pomocy społecznej), jak również organizacji pożytku publicznego oraz wolontariatu. Regulamin przygotowany przez gminę powinien w swojej konstrukcji zawierać elastyczne mechanizmy udzielania pomocy edukacyjnej dla uczniów, które zapisane zostały w ustawie o systemie oświaty, a tym samym umożliwiać optymalne wykorzystanie środków finansowych przeznaczonych w budżecie państwa na ten cel.

Jednym z tych mechanizmów jest wysokość kwoty uprawniającej do ubiegania się o pomoc edukacyjną (art. 90d ust. 7 ustawy o systemie oświaty). Miesięczna wysokość dochodu na osobę w rodzinie ucznia umożliwia ubieganie się o tę pomoc nie może przekroczyć 316 zł. Nie jest uzasadnione traktowanie pojęć „uprawnionych do ubiegania się o pomoc” i „uprawnionych do

otrzymania pomocy” jako tożsamy. Następnym jest wartość pomocy (wahająca się od 44,80 zł do 112 zł). Trzecim jest czas, na jaki można przyznawać pomoc: od jednego miesiąca do dziesięciu miesięcy w przypadku uczniów lub od jednego miesiąca do dziewięciu miesięcy w przypadku słuchaczy kolegów. Kolejnym mechanizmem jest możliwość zróżnicowania częstotliwości udzielania pomocy – może ona być realizowana w okresach innych niż miesięcznie lub jednorazowo w zależności od rzeczywistych potrzeb edukacyjnych ucznia. Dalszy mechanizm to przestrzeganie celowego i edukacyjnego charakteru stypendiów szkolnych przeznaczonych wyłącznie na zaspokajanie potrzeb edukacyjnych uczniów. Ustawa w art. 90d ust. 2–5 precyzuje, jakie formy działań edukacyjnych są wskazane do realizacji wobec uczniów, pozostawiając jednocześnie ostateczną decyzję władzom samorządowym.

Stypendium szkolne nie może zostać przeznaczone na wsparcie materialne rodzin znajdujących się w ciężkiej sytuacji, w ich codziennej egzystencji, ale na pomoc uczniowi w dostępie do edukacji, wyrównywanie jego szans edukacyjnych – pomimo niekorzystnej sytuacji finansowej jego rodziny.

Wyliczenia dotyczące zapotrzebowania na środki finansowe na pomoc stypendialną są konsekwencją rozwiązań przyjętych przez gminy w regulaminach udzielania tej pomocy, w których nie wykorzystano rozwiązań zapisanych w ustawie, natomiast zastosowano automatyczne przemnożenie liczby uprawnionych do ubiegania się o pomoc przez wysokość świadczenia i pełną liczbę miesięcy, na jaką można przyznać pomoc.

Jednocześnie trzeba stwierdzić, że przeznaczone w br. w budżecie państwa środki finansowe nie pozwalają na udzielenie pomocy stypendialnej wszystkim uczniom uprawnionym do ubiegania się o taką pomoc, a jedynie tym, którym jest ona najbardziej potrzebna.

Pragnę poinformować Panią Poseł, że w trakcie prac parlamentarnych jest ustawa o Funduszu im. Edukacji Narodowej, na realizację której w budżecie państwa zagwarantowano kwotę 103,1 mln zł. Rząd, opracowując stanowisko wobec powyżej ustawy, wnosil o przeniesienie tych środków do już istniejącego systemu stypendialnego, co pozwoliłoby uzupełnić środki budżetowe przeznaczone na pomoc materialną dla uczniów, a tym samym zwiększyć zarówno zasięg wypłacanych stypendiów, jak i ich wysokość.

W chwili obecnej trwają końcowe prace nad podziałem kwoty 3,5 mln zł, która będzie przeznaczona na pokrycie różnic w dotacji dla gmin powstałych na skutek nieprawidłowych danych statystycznych oraz uzupełnienie dotacji dla gmin, które dostały środki w wysokości nieprzekraczającej 20 tys. zł na rok.

Mam nadzieję, że przedstawiony materiał w sposób wyczerpujący przedstawia problematykę edukacyjną poruszoną w interpelacji Pani Poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
na interpelację posła Lecha Zielonki**

**w sprawie poprawy sytuacji finansowej
wojewódzkich inspektoratów
ochrony roślin i nasiennictwa (10461)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Lecha Stefana Zielonki z dnia 8 lipca 2005 r. złożoną do Marszałka Sejmu w sprawie poprawy sytuacji finansowej Wojewódzkich Inspektoratów Ochrony Roślin i Nasiennictwa przekazuję poniższą informację:

W pełni zgadzam się z Panem Posłem, że po wejściu do Unii Europejskiej znacząco zwiększył się zakres zadań realizowanych przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

Znając rozszerzony zakres zadań dla Inspekcji, już w uzasadnieniu do ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin zostały oszacowane skutki finansowe dla Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa z tytułu dostosowania działalności do potrzeb wynikających z przepisów tej ustawy oraz ustawy z dnia 26 czerwca 2003 roku o nasiennictwie. Zakładano wzrost wydatków, tylko w 2004 r., o 16.799 tys. zł na środki bieżące i fundusz płac. Niestety w ustawach budżetowych na 2004 i 2005 rok środki te nie zostały uwzględnione.

W wyniku kolejnych starań w ustawie budżetowej na 2005 rok utworzono rezerwę celową z przeznaczeniem na wydatki bieżące dla wojewódzkich inspektoratów w wysokości 6.968.000 zł. Rezerwa ta nie jest jednak obligatoryjna i może zostać uruchomiona tylko po upływie trzeciego kwartału 2005 r. w przypadku uzyskania dodatkowej kwoty dochodów z podatku akcyzowego do wysokości 6 968 tys. zł ponad kwotę 31 300 000 tys. zł.

Podjęmowano wiele działań mających na celu poprawę trudnej sytuacji finansowej w Inspekcji. Wnioski w tej sprawie m.in. do Ministra Finansów, Ministra Gospodarki i Pracy oraz do Ministra do spraw Europejskich składał Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Działania te były wspierane także przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, ale nie przyniosły oczekiwanych rezultatów. Podobne działania podejmowane były przez wojewodów i również nie przyniosły rezultatów.

Ustosunkowując się do pytań postawionych przez Pana Posła, pozwalam sobie zauważyć, że biorąc pod uwagę przedstawione wyżej informacje, znane mi są wysokości wynagrodzeń pracowników WIORiN.

Podjęmowane działania w zakresie podwyższenia wynagrodzeń w służbie ochrony roślin jak do tej pory nie przyniosły pozytywnych rezultatów. Dlatego też trudno podejmować zobowiązania odnośnie zrównania pensji pracowników WIORiN ze średnią krajową, szczególnie mając na względzie to, że środki na płace pracowników służby ochrony roślin zabezpieczają w swoim budżecie poszczególni wojewodowie.

Zgadzam się z Panem Posłem, że trwanie takiej sytuacji płacowej może doprowadzić do rezygnacji z niej wielu pracowników, tym bardziej że od pracowników WIORiN oczekuje się dobrego przygotowania merytorycznego i stałego uzupełniania wiedzy oraz śledzenia przepisów zarówno krajowych, jak i unijnych.

W trosce o przeciwdziałanie sytuacji, o której pisze w swoim wystąpieniu Pan Poseł, podjąłem działania, o których mowa wcześniej.

Ponadto informuję Pana Posła, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie mogło zabezpieczyć środków w bieżącym roku na utrzymanie WIORiN, ponieważ leży to w gestii wojewody, w którego skład administracji zespolonej wchodzi poszczególny WIORiN.

Mając na uwadze nieskuteczność podejmowanych do tej pory działań, proszę Pana Posła, aby Wysoka Izba, pracując nad ustawą budżetową na rok 2006, uwzględniła bardzo trudną sytuację finansową WIORiN i tym samym wsparła działania wojewodów, Głównego Inspektora Ochrony Roślin i Nasiennictwa, a także Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Józef Śliwa

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Stanisława Gorczycy**

**w sprawie wydawania przez Agencję
Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa decyzji
przyznających płatności na zalesienie (10462)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Stanisława Gorczycy przekazaną przy piśmie z dnia 13 lipca 2005 r., znak SPS-0202-10462/05, dotyczącą wydawania przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa decyzji przyznającej pomoc finansową na zalesianie gruntów rolnych, pragnę przekazać następującą informację.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczególnych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz. U. z 2004 r. Nr 187, poz. 1929 z późn. zm.), kierownik biura powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR) jest zobowiązany do wydania beneficjentom decyzji administracyjnej w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o wykonaniu zalesienia. Jednak ze względu na brak akredytacji ARiMR w zakresie procedur obsługiwanych przez system informatyczny Agencja nie może obecnie wydawać decyzji o przyznaniu płatności na zalesianie.

Jednakże rozumiejąc trudną sytuację rolników, którzy zaangażowali znaczne środki finansowe w realizację zalesień, Agencja, nie czekając na pełne uruchomienie systemu informatycznego do wypłaty środków finansowych, opracowała równolegle procedurę do manualnego procesu naliczania i wypłaty środków finansowych. Procedura ta pozwoli uruchomić pierwsze wypłaty z tytułu wsparcia na zalesienia, premii pielęgnacyjnej oraz premii zalesieniowej już od sierpnia 2005 r. Ta przyspieszona ścieżka wypłat dotyczyć będzie jedynie tych wniosków z 2004 r., dla których złożone oświadczenie o wykonaniu zalesienia wraz z zaświadczeniem nadleśniczego umożliwia jednoznaczne stwierdzenie, że zalesienie zostało wykonane zgodnie z planem zalesienia i wnioskiem o przyznanie płatności na zalesianie gruntów rolnych.

Z poważaniem

Minister
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra kultury
na interpelację posła Józefa Laskowskiego**

**w sprawie utworzenia Akademii Muzycznej
w Białymstoku (10473)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Józefa Laskowskiego w sprawie utworzenia Akademii Muzycznej w Białymstoku uprzejmie informuję, że do Ministerstwa Kultury wpłynęło pismo J.M. Rektora Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie mające za przedmiot prośbę o utworzenie samodzielnej państwowej akademickiej szkoły wyższej w Białymstoku. Pismo to zawierało także uchwałę Senatu AMFC w Warszawie uznającą potrzebę usamodzielnienia się filii tej uczelni w Białymstoku. Także Wojewoda Podlaski zwrócił się do Ministra Kultury z analogiczną inicjatywą.

Ministerstwo Kultury dokonało analizy nadesłanych pism oraz sytuacji szkolnictwa wyższego artystycznego w Polsce. W opinii podległego mi urzędu oraz mojej istnieje potrzeba usamodzielnienia filii AMFC w Białymstoku i utworzenia, na jej bazie, samodzielnej Akademii Muzycznej w tym mieście.

W mojej ocenie większe szanse powodzenia oraz szybkiej realizacji ma jednak poselska inicjatywa ustawodawcza. W przypadku wystąpienia z taką inicjatywą pragnę zadeklarować moje poparcie.

Łączę ukłony

Minister
Waldemar Dąbrowski

Warszawa, dnia 22 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie opłat rekrutacyjnych wnoszonych
przez kandydatów na wyższe uczelnie (10484)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Wojciecha Szaramy, przesłaną przy piśmie SPS-0202-10484/05, przekazuję następujące informacje.

Opłaty od osób ubiegających się o przyjęcie na studia zostały wprowadzone ustawą z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. nr 65 z 1990 r.). Zgodnie z art. 141 w/w ustawy osoby ubiegające się o przyjęcie na studia wnoszą opłatę ustaloną przez rektora uczelni. Wysokość opłaty nie może przewyższać planowanych kosztów związanych przeprowadzeniem postępowania rekrutacyjnego. Maksymalną wysokość opłaty określa Minister Edukacji Narodowej.

Maksymalna wysokość ww. opłaty na rok 1991 została skalkulowana na podstawie kosztów ponoszonych przez uczelnie, z uwzględnieniem specyfiki kryteriów przyjęć na poszczególne grupy kierunków studiów. Corocznie opłata ta podwyższana była o wskaźnik inflacji.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną wielu polskich rodzin, wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych oraz fakt, iż opłata nie musi pokrywać w całości kosztów związanych z rekrutacją na studia, w latach 2002–2004 maksymalną wysokość opłaty Minister utrzymał na tym samym poziomie. Dopiero w odniesieniu do roku 2005 została ona podwyższona o 5 zł. Zdaniem resortu kultury oraz uczelni przeprowadzających sprawdziany predyspozycyjne opłata ta jest znacznie zaniżona w stosunku do faktycznych kosztów związanych z rekrutacją.

Jednocześnie informujemy, iż rektor ma prawo, na prośbę kandydata, obniżyć ustaloną wysokość opłaty lub też całkowicie zwolnić z niej kandydata i taka praktyka jest stosowana.

Projekt nowej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym przewiduje inne, niż aktualnie obowiązujące, uregulowania dotyczące określania wyżej wymienionej opłaty – będą one niewątpliwie wymagały dokonania analizy kosztów związanych z rekrutacją, ponoszonych przez uczelnie w zależności od kryteriów przyjęć na poszczególne kierunki studiów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Szulc

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 4274)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie trudności w uzyskiwaniu przez szpitale
pożyczek na mocy ustawy o pomocy publicznej
i restrukturyzacji publicznych zakładów
opieki zdrowotnej**

Szanowny Panie Premierze! Z wielu szpitali w Polsce, w tym na Warmii i Mazurach, napływają informacje o poważnych trudnościach związanych z realizacją zapisów niedawno uchwalonej ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Jak wiadomo, zasadniczym celem przyjęcia tego aktu prawnego było doprowadzenie do poprawy sytuacji szpitali, zwłaszcza w kontekście ich kondycji finansowej, m.in. poprzez umożliwienie zaciągnięcia korzystnie oprocentowanej pożyczki od Skarbu Państwa. Tymczasem Bank Gospodarstwa Krajowego wstrzymał procedurę udzielania takich pożyczek, twierdząc, że nie otrzymał z Ministerstwa Finansów odpowiednich środków. W przypadku wielu placówek służby zdrowia wytwarza się iście dramatyczna sytuacja nie tylko ze względu na terminy ustawowe określające podpisanie umowy z BGK, lecz z powodu groźby zerwania przez wierzycieli już zawartych uгод restrukturyzacyjnych. Całe to opóźnienie może skutkować nowymi, wielkimi obciążeniami finansowymi dla szpitali.

W związku z powyższym pytam: Co Pan Premier i cały rząd zamierzają uczynić, by pilnie zmienić istniejący stan rzeczy i umożliwić realizację omawianej ustawy?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Zapytanie
(nr 4275)

do ministra środowiska

w sprawie ochrony drzew przed szkodnikami

Coraz więcej odnotowywanych jest w naszym kraju ataków roślin przez szkodniki i patogeny. Znane są metody zwalczania i ochrony drzew przed szkodnikami. Niekwestionowana też jest konieczność realizacji inwestycji dla zminimalizowania skutków niszczyteli.

W związku z powyższym zapytuję Pana Ministra:

1. Jakie aktualnie realizowane są programy mające na celu ochronę drzew przed występującymi w Polsce szkodnikami i jakie są źródła ich finansowania?

2. Czy Ministerstwo pośredniczy lub z własnej inicjatywy stara się o fundusze z Unii Europejskiej na realizację programów w tym zakresie lub o jakąkolwiek inną pomoc dotyczącą tego zagadnienia?

Z poważaniem

Posel Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 23 czerwca 2005 r.

Zapytanie
(nr 4276)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie informatyzacji polskiego sądownictwa

Ministerstwo Sprawiedliwości jest w trakcie przeprowadzania informatyzacji polskiego sądownictwa. W związku z działaniem ww. systemów informatycznych oraz planami ich rozszerzenia uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

— Obecnie prowadzona informatyzacja sądownictwa finansowana jest ze środków przedakcesyjnych UE (program Phare). Czy Ministerstwo Sprawiedliwości oraz rząd posiadają odpowiednie środki na utrzymywanie systemu oraz jego rozszerzenia po zakończeniu finansowania ze środków Phare?

— Ministerstwo Sprawiedliwości umożliwiło w wielu sądach dostęp sędziom do prawniczych baz danych (np. LEX i Temida). Z informacji, jakie posiadam, wynika, iż w wielu sądach dostęp do danych jest bardzo ograniczony a sądy muszą płacić duże sumy za dostęp do ww. baz danych. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości planuje stworzenie, w ramach tworzonych systemów komputerowych, własnej bazy danych prawniczych z darmowym dostępem dla sędziów i pracowników sądów?

— Tworzony jest obecnie system Centralnego Rejestru Spraw Sądowych, który nie jest niestety centralnym systemem dla całego polskiego sądownictwa. Obecnie to prezesi sądów decydują o wdrażaniu systemu, a dodatkowo wprowadzany system dotyczy wyłącznie danego sądu i np. w przypadku przekazania sprawy do wyższej instancji dane muszą być na nowo wprowadzane. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości planuje centralizację systemu (jak ma to miejsce np. w Norwegii)? Wątpliwości budzi również sytuacja, w której właścicielem 15% oprogramowania jest deweloper systemu, podczas gdy sąd powinien być właścicielem 100% oprogramowania.

— Czy w Ministerstwie Sprawiedliwości są plany całościowej automatyzacji postępowania administracyjnego?

— Czy planuje się wprowadzenie do systemu monitoringu spraw sądowych nowych funkcji, takich jak:

- a) losowe przypisywanie sędziów (zespołów) do spraw,
- b) automatyczny monitoring wszystkich decyzji i zarządzeń,
- c) zintegrowany system księgowo-finansowy,
- d) system sprawozdawczości sędziów i pracowników sądu?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Ziobro

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4277)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zaliczenia drogi wojewódzkiej nr 835
na odcinku Lublin–Biłgoraj–Sieniawa–Przeworsk
do kategorii dróg krajowych**

Panie Ministrze! Od wielu lat Burmistrz Miasta Biłgoraja stara się o zmianę klasyfikacji drogi wojewódzkiej nr 835 na drogę krajową. Niestety bez efektów.

W tej sytuacji istnieje realne zagrożenie, że największy pracodawca w mieście, firma Black Red White, ze względu na uciążliwości komunikacyjne – katastrofalny stan drogi nr 835 – przeniesie swoją działalność w inne regiony Polski, powodując olbrzymi wzrost bezrobocia w tym i tak ubogim regionie. Pragnę podkreślić, że dwudziestosiedmiotysięczny Biłgoraj boryka się z problemem ponad dwóch tysięcy bezrobotnych, a w przypadku przeniesienia produkcji przez firmę BRW w inny region kraju poziom bezrobocia jeszcze wzrośnie.

Ciąg drogowy nr 835 przebiegający przez miasta Lublin, Frampol, Biłgoraj, Tarnogród w województwie lubelskim i Przeworsk w województwie podkarpackim, w kierunku drogi krajowej nr 98, łączy drogi krajowe E17 i E40. Droga ta stanowiąca obecnie ciąg kategorii wojewódzkiej wykorzystywana jest w ruchu międzynarodowym Lublin–Rzeszów–Medyka i w sposób znaczący obciążona jest pojazdami o dużym tonażu.

W przyjętych opracowaniach, tj. strategii rozwoju województwa lubelskiego, jak i planie zagospodarowania województwa lubelskiego, Biłgoraj jest przewidziany jako regionalny ośrodek rozwoju obsługujący jego południową część. Niestety nie posiada dostępu do dróg krajowych, planowanych autostrad i dróg ekspresowych. Podniesienie rangi drogi nr 835 niewątpliwie będzie czynnikiem rozwoju miasta oraz innych miast i gmin położonych na tej trasie. Rozszerzy to obszar aktywności rynkowej firm biłgorajskich i włączy ten region do współpracy transgranicznej.

W związku z powyższym pragnę zapytać Pana Ministra o możliwość zmiany klasyfikacji drogi wojewódzkiej nr 835 na drogę krajową?

Posel Tadeusz Polański

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4278)

do ministra kultury

**w sprawie finansowania instytucji kultury
w powiatach, które przed reformą
administracyjną były województwami**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z trudną sytuacją placówek kultury powiatu sieradzkiego pozwalał sobie na przedstawienie jej Panu Ministrowi z jednoczesną prośbą o podjęcie decyzji dla ratowania ich dorobku. W powiatach, które do czasu reformy administracyjnej były województwami, pozostało wiele instytucji borykających się z utrzymaniem obiektów i prowadzeniem działań merytorycznych.

Powiat sieradzki jest w szczególnie trudnej sytuacji ze względu na to, iż cztery były instytucje wojewódzkie kultury województwa sieradzkiego podporządkowano biednemu samorządowi powiatu ziemskiego. Według ówczesnych zapowiedzi miasta wojewódzkie, które nie utworzyły powiatów grodzkich, miały otrzymać wyższe dotacje, subwencje, jednak rzeczywistość pokazała, że były to puste słowa.

W 1998 r. przed wprowadzeniem reformy odbyły się konsultacje w Ministerstwie Kultury nt. podporządkowania wojewódzkich instytucji kultury nowym samorządom. W wyniku konsultacji zostało ustalone i zapisane w protokole, iż Muzeum Okręgowe w Sieradzu i Regionalny Ośrodek Kultury w Sieradzu przechodzą z dniem 1 stycznia 1999 r. do samorządu województwa, natomiast Wojewódzka Biblioteka Publiczna i Biuro Wystaw Artystycznych – do powiatu ziemskiego, gdyż Sieradz nie utworzył powiatu grodzkiego. Ustalenia te nie zostały wykonane przez Ministra Kultury.

W wydanym rozporządzeniu wszystkie były wojewódzkie instytucje kultury zostały przypisane powiatowi sieradzkemu. Powiat sieradzki musiał je przejąć, nie mając wystarczających środków na ich prowadzenie. Skutkiem tego była m.in. drastyczna redukcja zatrudnienia. Każdego roku placówki te występowały o pomoc finansową do Ministra Kultury i dzięki niej udało się do chwili obecnej ich działalność – chociaż okrojona – utrzymać. Jeżeli natomiast finansowanie placówek kultury spadnie wyłącznie na barki samorządu, to instytucje ze znikną z mapy kulturalnej powiatu. Powiat sieradzki stać jest na utrzymanie ich przez okres 5 miesięcy tylko w wydatkach na place i ich pochodne.

Bardzo ważne jest podjęcie decyzji o finansowaniu przez Ministerstwo instytucji kultury przynajmniej jeszcze w 2005 r., tak aby powiat mógł wypracować nowe rozwiązania organizacyjne w funkcjonowaniu tych placówek. Mam więc pytania do Pana Ministra.

1. Czy jest szansa na to, aby jeszcze w bieżącym roku placówki te były finansowane na dotychczasowych zasadach?

2. Czy placówki kultury, które w negocjacjach z Ministerstwem Kultury zostały przypisane samorządowi wojewódzkim, zostaną przyjęte przez samorząd województwa?

Z wyrazami szacunku

Posel Irena Maria Nowacka

Sieradz, dnia 27 czerwca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4279)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie szczegółowych kwestii
dotyczących wybranych zakresów działalności
jednostek prokuratury i sądów powszechnych**

W związku z pojawieniem się w toku wykonywania obowiązków poselskich szeregu wątpliwości co do pewnych zakresów działalności jednostek prokuratury i sądów powszechnych zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Ile spraw stanowiących zażalenia na decyzje zapadłe w toku postępowania przygotowawczego wpłynęło na rok w ciągu ostatnich 5 lat do wydziałów postępowania przygotowawczego prokuratur okręgowych, ile z tej liczby stanowiły zażalenia na postanowienia kończące postępowanie w sprawie, ile z zażaleń na postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie zostało nieuwzględnionych i przekazanych do rozpatrzenia do sądu, ile ze spraw rozpoznawanych w prokuraturach okręgowych stanowiły spory kompetencyjne?

2. Ile postępowań dyscyplinarnych wszczęto, a ile zakończono przeciwko sędziom sądów powszechnych, a ile przeciwko prokuratorom w ciągu ostatnich 5 lat?

3. Ile razy w ciągu ostatnich 4 lat naczelne organy administracji państwowej odmówiły zwolnienia z obowiązku zachowania tajemnicy państwowej podległym funkcjonariuszom, uniemożliwiając przesłuchanie ich w charakterze świadków?

Oczekuję na szczegółowe i wyczerpujące odpowiedzi na postawione pytania, za co z góry dziękuję.

Z poważaniem

Posel Zbigniew Ziobro

Kraków, dnia 13 czerwca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4280)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie liczby osób zatrudnionych
na stanowiskach sędziów, ich wynagrodzeń
oraz środków przeznaczanych z budżetu państwa
na funkcjonowanie sądów powszechnych**

W związku z pojawieniem się w toku wykonywania obowiązków poselskich szeregu wątpliwości co do stanu zatrudnienia w organach sądów powszechnych, funkcjonowania poszczególnych wydziałów oraz środków przeznaczonych w budżecie na funkcjonowanie tych instytucji, w szczególności w kontekście uzyskania niewyczerpującej odpowiedzi Sekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Pana Andrzeja Grzelaka w sprawie sytuacji finansowej prokuratury powszechnej oraz sądów powszechnych z dnia 25 lutego 2005 r., a nadto koniecznością uzyskania informacji uzupełniających, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaką kwotę w budżecie na 2004 r. i 2005 r. przeznaczono na funkcjonowanie sądów powszechnych?

2. Jak kształtowały się w latach 2004 i 2005 budżety sądów powszechnych poszczególnych szczebli?

3. Ilu sędziów zatrudnionych jest w sądach grodzkich, rejonowych, okręgowych, apelacyjnych i w Sądzie Najwyższym?

4. Ilu pracowników administracyjnych, pracowników sekretariatów zatrudnionych jest w sądach powszechnych?

5. Ilu z sędziów zatrudnionych w sądach powszechnych wykonuje czynności administracyjne czy obowiązki tych sędziów obejmują w takim przypadku orzekanie?

6. Ilu sędziów orzeka w wydziałach karnych?

7. Jakie kwoty zostały w 2004 r. i 2005 r. przeznaczone na wynagrodzenia dla sędziów (z uwzględnieniem wartości wynagrodzeń brutto oraz kwot przekazanych na ubezpieczenia zdrowotne i emerytalne oraz podziałem na poszczególne instancje)?

Oczekuję na szczegółowe i wyczerpujące odpowiedzi na postawione pytania, za co z góry dziękuję.

Z poważaniem

Posel Zbigniew Ziobro

Kraków, dnia 13 czerwca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4281)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie liczby osób zatrudnionych
na stanowiskach prokuratorów
i sędziów wojskowych, ich wynagrodzeń
oraz środków przeznaczanych z budżetu państwa
na funkcjonowanie jednostek prokuratury
i sądów wojskowych, a także ilości spraw
rozpatrywanych przez te jednostki**

W związku z pojawieniem się w toku wykonywania obowiązków poselskich szeregu wątpliwości co do stanu zatrudnienia w jednostkach prokuratury wojskowej i sądach wojskowych, spraw rozpoznawanych przez te organy oraz środków przeznaczonych w budżecie na funkcjonowanie tych instytucji zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Ilu sędziów i prokuratorów pełni funkcje w sądach i prokuraturach wojskowych?

2. Ile postępowań jest obecnie prowadzonych, a ile było w 2004 r., przez jednostki prokuratury wojskowej, jaki był wpływ spraw?

3. Ile postępowań było rozpoznawanych w 2004 r. i ile jest obecnie w sądach wojskowych, jaki był wpływ, a ile spraw zakończyło się w tych okresach wydaniem prawomocnych orzeczeń?

Oczekuję na szczegółowe i wyczerpujące odpowiedzi na postawione pytania, za co z góry dziękuję.

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Ziobro

Kraków, dnia 13 czerwca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4282)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie liczby osób zatrudnionych
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na stanowiskach prokuratorów, ich wynagrodzeń
oraz środków przeznaczanych z budżetu państwa
na funkcjonowanie tych jednostek,
ze szczególnym uwzględnieniem wydziałów
ds. przestępczości zorganizowanej**

W związku z pojawieniem się w toku wykonywania obowiązków poselskich szeregu wątpliwości co do stanu zatrudnienia w organach prokuratury, funkcjonowania poszczególnych wydziałów prokuratury oraz środków przeznaczonych w budżecie na ich działalność, w szczególności w kontekście uzyskania niewyczerpującej odpowiedzi Sekretarza Stanu w Ministerstwie

Sprawiedliwości Pana Andrzeja Grzelaka w sprawie sytuacji finansowej prokuratury powszechnej oraz sądów powszechnych z dnia 25 lutego 2005 r., a nadto koniecznością uzyskania informacji uzupełniających, w tym dotyczących działalności poszczególnych wydziałów jednostek prokuratury zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Ilu pracowników zatrudnionych jest w Ministerstwie Sprawiedliwości, ilu w poszczególnych departamentach i biurach?

2. Ilu pracowników zatrudnionych jest w Prokuraturze Krajowej, ilu prokuratorów pełni swoje funkcje w Prokuraturze Krajowej w poszczególnych biurach, ilu prokuratorów zajmuje się bezpośrednio prowadzeniem i nadzorem nad prowadzonymi postępowaniami przygotowawczymi, z rozróżnieniem na Biuro Postępowania Przygotowawczego i Biuro do Spraw Przestępczości Zorganizowanej?

3. Jakie kwoty zostały wydatkowane w 2004 r. i w pierwszym półroczu 2005 r. u z budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości przeznaczonego na funkcjonowanie prokuratury, dla pokrycia wydatków związanych z funkcjonowaniem Biura do Spraw Przestępczości Zorganizowanej Prokuratury Krajowej i wydziałów do spraw przestępczości zorganizowanej, w prokuraturach apelacyjnych i okręgowych, a w tym:

- na opłacanie czynszów,
- na opłacanie połączeń telefonicznych (telefonia stacjonarna i komórkowa),
- zakupy materiałów biurowych,
- zakupy wyposażenia, w tym sprzętu informatycznego oraz samochodów służbowych,
- pokrycie kosztów przejazdów służbowych?

W wypadku braku aktualnych danych statystycznych proszę o zasięgnięcie informacji w poszczególnych jednostkach prokuratury i podanie wyliczeń przybliżonych.

4. Jakie kwoty zostały wydatkowane w 2004 r. i pierwszym półroczu 2005 r. z budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości, przeznaczonego na funkcjonowanie prokuratury, dla wypłaty wynagrodzeń prokuratorów, pracowników sekretariatu oraz obsługi, wykonujących swoje obowiązki w Biurze do Spraw Przestępczości Zorganizowanej Prokuratury Krajowej i wydziałach do spraw przestępczości zorganizowanej w prokuraturach apelacyjnych i okręgowych (z uwzględnieniem wartości wynagrodzeń brutto oraz kwot przekazanych na ubezpieczenia zdrowotne i emerytalne)?

5. Jakie kwoty wydatkowane w 2004 r. i pierwszym półroczu 2005 r. z budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości zostały przeznaczone na funkcjonowanie prokuratury dla pokrycia kosztów postępowań karnych prowadzonych w wydziałach do spraw przestępczości zorganizowanej, w prokuraturach apelacyjnych i okręgowych?

6. Czy w roku bieżącym lub przyszłym planowane są jakieś podwyżki wynagrodzeń prokuratorów?

7. Ile nowych etatów prokuratorskich i asesorów prokuratorskich jest przewidywanych w bieżącym i przyszłym roku?

Oczekuję na szczegółowe i wyczerpujące odpowiedzi na postawione pytania, za co z góry dziękuję.

Z poważaniem

Posel Zbigniew Ziobro

Kraków, dnia 13 czerwca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4283)

do ministra infrastruktury

**w sprawie źródeł finansowania działalności
towarzystw budownictwa społecznego**

Szanowny Panie Ministrze! Towarzystwa Budownictwa Społecznego w dalszym ciągu mają problemy z pozyskaniem środków na realizację prowadzonych inwestycji. Wypowiedzi oraz deklaracje składane przez kompetentne osoby, w tym Prezesa BGK Andrzeja Dorosza, wskazują, iż w roku 2007. pula środków na inwestycje budowlane realizowane przez Towarzystwa Budownictwa Społecznego może ulec znacznemu obniżeniu.

W takim stanie rzeczy Towarzystwa Budownictwa Społecznego SA są zmuszone do poszukiwania innych źródeł na finansowanie prowadzonych inwestycji. Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego przedmiotem działania towarzystw jest budowanie domów mieszkalnych i ich eksploatacja na zasadach najmu. Ust. 2 wskazanego przepisu przyznaje Towarzystwom Budownictwa Społecznego także uprawnienia do nabywania budynków mieszkalnych, przeprowadzania remontów i modernizacji obiektów przeznaczonych na zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych na zasadach najmu, wynajmowania lokali użytkowych znajdujących się w budynkach towarzystw, sprawowania na podstawie umów zleceń zarządu budynkami mieszkalnymi niestanowiącymi własności towarzystw oraz prowadzenia innej działalności związanej z budownictwem mieszkaniowym i infrastrukturą towarzyszącą.

Zapisy te wskazują, iż ratio legis ustawodawcy stanowiło przyznanie Towarzystwom Budownictwa Społecznego szerokich możliwości poszukiwania alternatywnych – wobec środków pochodzących z kredytów – źródeł finansowania swojej działalności. W szczególności literalna wykładnia zwrotu „prowadzić inną działalność związaną z budownictwem mieszkaniowym i infrastrukturą towarzyszącą” pozwala zasadnie twierdzić, iż prawodawca przyznał Towarzystwom Budownictwa Społecznego kompetencje do prowadzenia wszelkiej działalności związanej z budownictwem mieszkaniowym, np. także uprawnienie do dystrybucji materiałów budowlanych, oczywiście pod wa-

runkiem, że działalność ta służy realizacji zasadniczego przedmiotu działalności towarzystw określonego w art. 27 ust. 1 ustawy.

Tymczasem w chwili obecnej Ministerstwo Infrastruktury, które jest ustawowo uprawnione i zobowiązane do opiniowania aktów założycielskich oraz zmian w tych aktach, jak sądzić należy wbrew intencjom prawodawcy, ogranicza aktywność inwestycyjną Towarzystw Budownictwa Społecznego formułując twierdzenie, iż Towarzystwa Budownictwa Mieszkaniowego nie mogą prowadzić żadnej innej działalności związanej z budownictwem mieszkaniowym oprócz określonej w art. 27 ust. 1 ustawy. Nie ma wątpliwości, iż u podstaw przyjmowanego przez Ministerstwo stanowiska leży zwięzająca wykładnia art. 27 ust. 2 pkt 5 ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego. Tym samym Ministerstwo Infrastruktury skutecznie ogranicza aktywność Towarzystw Budownictwa Mieszkaniowego, które dla swej stabilności finansowej są zmuszone aktywnie poszukiwać innych źródeł finansowania swojej działalności, przykładowo prowadząc wspomnianą dystrybucję materiałów budowlanych.

W takim stanie sprawy wiele Towarzystw Budownictwa Mieszkaniowego nie będzie mogło zrealizować swoich planów inwestycyjnych na najbliższe lata. Może to jeszcze pogorszyć katastrofalną sytuację mieszkaniową w Polsce i spowodować bardzo negatywne skutki dla społeczeństwa, które od wielu lat odczuwa deficyt nowych mieszkań.

W świetle przedstawionych argumentów, działając w imieniu i na rzecz wspólnoty województwa śląskiego, zapytuję:

1. Jakie przesłanki spowodowały przyjęcie przez Ministerstwo Infrastruktury stanowiska, iż Towarzystwa Budownictwa Społecznego nie mogą aktywnie poszukiwać alternatywnych źródeł finansowania swojej działalności, prowadząc zgodnie z art. 27 ust. 2 pkt 5 ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego „inną działalność związaną z budownictwem mieszkaniowym i infrastrukturą towarzyszącą”, oraz co stanowi prawne uzasadnienie przyjęcia przez Ministerstwo Infrastruktury zwięzającej wykładni ww. zapisu?

2. Jaką „inną działalność związaną z budownictwem mieszkaniowym i infrastrukturą towarzyszącą” w chwili obecnej według Ministerstwa Infrastruktury mogą zgodnie z ustawą prowadzić Towarzystwa Budownictwa Społecznego?

3. Czy istnieje możliwość modyfikacji stanowiska Ministerstwa Infrastruktury w zakresie objętym niniejszym zapytaniem, ewentualnie jakie warunki muszą być spełnione, aby mogły zaistnieć zmiany w tej materii?

Posel Wiesław Okoński

Gliwice, dnia 4 lipca 2004 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4284)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie funkcjonowania
sądownictwa administracyjnego, a w szczególności
terminów rozpatrywania spraw
przed sądami administracyjnymi**

Szanowny Panie Ministrze! Reforma sądownictwa administracyjnego, przeprowadzona mocą ustaw: Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, miała na celu przyspieszenie okresu rozpatrywania spraw przed sądami administracyjnymi. Przede wszystkim służyć temu miała dwuinstancyjność sądownictwa administracyjnego. Szybkie i sprawne rozpatrzenie sprawy przez sądy administracyjne w szczególności ma ogromne znaczenie w tych przypadkach, gdy spór sądowy koliduje z procesem inwestycyjnym. Taki charakter mają sprawy sądowe, których przedmiot stanowią spory powstałe w związku ze stosowaniem ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Wskazać należy, iż na skutek tego, iż wiele gmin nie posiada planów zagospodarowania przestrzennego, decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu wydawane przez organy gminy w wielu przypadkach nie realizują intencji wnioskodawców. Powoduje to konieczność wszczęcia sporu przed sądem administracyjnym. W chwili obecnej wojewódzkie sądy administracyjne informują zainteresowanych, iż termin rozpatrzenia sprawy zostanie wyznaczony po upływie 12–18 miesięcy od dnia spełnienia przez stronę wszelkich wymogów związanych ze złożeniem powództwa. Podnieść należy, iż najczęściej nie są to sprawy skomplikowane, a długi okres oczekiwania na wyznaczenie terminu rozprawy związany jest wyłącznie z szeroko rozumianą „niewydolnością” sądownictwa administracyjnego (brak etatów sędziowskich, asesorskich oraz dla pracowników administracji, zła organizacja itp.)

Tym samym wszelkie procesy inwestycyjne, które zazwyczaj mają na celu budowę nowych mieszkań, rozbudowę infrastruktury, jak również tworzenie nowych miejsc pracy, zostają zahamowane. Jednocześnie zniechęca to zainteresowanych, a w szczególności podmioty zagraniczne, do lokowania inwestycji w Polsce.

Problem realizacji przez sądy administracyjne zasady „rozpatrzenia sporu w rozsądnym terminie” dotyczy także spraw powstałych w związku z uchwalaniem nowych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Podkreślić należy, iż w sytuacji gdy czas wyznaczenia terminu na rozpatrzenie sprawy przed sądem administracyjnym przekracza rok, osoby z różnych przyczyn zainteresowane wstrzymaniem procesu uchwalania nowych planów, korzystając z uprawnień do zaskarżania decyzji związanych z ich przygotowaniem, mogą skutecznie zablokować proces powstania niezwykle potrzebnych gminom miejscowych planów zagospodarowania przestrzen-

nego na lata. Jest to tym bardziej istotne, iż obecnie wiele gmin, realizując obowiązki powstałe w związku z wejściem w życie nowej ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, przystąpiło do prac mających na celu uchwalenie nowych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Tak więc można domniemywać niemal z pewnością, iż liczba spraw tego typu w najbliższych miesiącach będzie lawinowo rosła, co może znacznie przedłużyć okresy oczekiwania na wyznaczenie rozpraw.

W tym stanie sprawy, działając w imieniu i na rzecz wspólnoty województwa śląskiego, zapytuję:

Jakie działania podjęło Ministerstwo Sprawiedliwości oraz jakie zamierza podjąć w najbliższym czasie, celem skrócenia okresu rozpatrywania spraw oraz oczekiwania na wyznaczenie terminu rozprawy przed sądami administracyjnymi w sporach powstałych w związku z realizacją zapisów ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym?

Poseł Wiesław Okoński

Gliwice, dnia 4 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4285)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie załączania dokumentacji projektowej
do Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia
(SIWZ) w przypadku zamówień publicznych
na roboty budowlane**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim okresie przedsiębiorcy działający w branży budowlanej stanęli przed szeregiem problemów wynikających z niedoskonałości przepisów prawnych obowiązujących w tej materii oraz praktyki orzeczniczej niektórych zespołów arbitrow. Stan prawny w przedmiotowej sprawie przedstawia się w sposób następujący:

Art. 36 ust.1 pkt 3 ustawy Prawo zamówień publicznych stanowi, iż SIWZ zawiera opis przedmiotu zamówienia.

Art. 31 ust. 1 Prawa zamówień publicznych precyzuje, że zamawiający opisuje przedmiot zamówienia na roboty budowlane za pomocą dokumentacji projektowej oraz specyfikacji technicznej wykonania i odbioru robót budowlanych.

W konsekwencji wykonawcy ubiegający się o udzielenie zamówienia publicznego na roboty budowlane oczekują od zamawiającego doreczenia im SIWZ wraz z dokumentacją projektową. Jednak w wielu przypadkach zamawiający ograniczają się jedynie do wskazania miejsca i czasu, w jakich dokumentacja projektowa może zostać wykonawcy udostępniona.

Praktyki takie są uznawane za niewłaściwe m.in. w wydawnictwie dostępnym na stronie internetowej Urzędu Zamówień Publicznych „Zamówienia na ro-

boty budowlane” Halina Strzelczyk, Beata Chojcka, Warszawa 2004 r.

Niejasności w tej sprawie pogłębiają niektóre wyroki wydawane przez zespoły arbitrów orzekające na niekorzyść wykonawców, w przypadku gdy zamawiający nie dołączył do SIWZ dokumentacji projektowej, podczas gdy inne składy orzekające zarzuty takie w pełni uwzględniają.

Niewątpliwie należałoby ujednolicić praktykę orzeczniczą w tej materii, co ułatwiłoby wszystkim stronom postępowania o udzielenie zamówienia publicznego wykonywanie obowiązków i korzystanie z przysługujących im uprawnień.

W tym stanie sprawy zapytuję: Czy w obowiązującym stanie prawnym na zamawiającym ciąży obowiązek doręczenia wraz z SIWZ dokumentacji projektowej w przypadku udzielania zamówienia publicznego na roboty budowlane?

Posel Wiesław Okoński

Gliwice, dnia 4 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4286)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie kosztów finansowych związanych z adaptacją budynku mieszkalnego na akademik Szkoły Policji w Katowicach oraz związanych z tym kosztów społecznych

Zwracam się do Pana Ministra na prośbę rodzin policyjnych zamieszkałych przy ulicy gen. Z.W. Jankego 274 na terenie Szkoły Policji w Katowicach w sprawie wątpliwych kosztów finansowych związanych z adaptacją budynku mieszkalnego na rzecz akademika Szkoły Policji oraz związanych z tym kosztów społecznych. Szkoła Policji w Katowicach, jako zarządca nieruchomości, zamierza wysiedlić 23 rodziny policyjne mieszkające tam od 25 lat. Szkoła Policji w Katowicach po usunięciu lokatorów zamierza wydać na adaptację budynku ok. 2 mln zł.

1. Dlaczego zwiększenie możliwości szkoleniowych Szkoły Policji ma odbyć się kosztem policjantów w służbie czynnej, emerytów policyjnych i ich rodzin, wdów po zmarłych policjantach?

2. Czy nie byłoby korzystniejsze wybudowanie nowych akademików, zgodnie z ich potrzebami, na rozległych 32 ha terenu Szkoły Policji w Katowicach?

3. Jaka jest możliwość przekazania gminie Katowice budynku przy ulicy gen. Z.W. Jankego 274?

Jeżeli ostateczne rozstrzygnięcie byłoby nadal niekorzystne dla obecnych mieszkańców budynku, proszę Pana Ministra również o odpowiedź na pytania:

4. Czy obecne prace adaptacyjne – m.in. likwidacja balkonów i wymiana CO – będą wykonywane po wykwaterowaniu zainteresowanych?

5. Czy Pan Minister gwarantuje zainteresowanym, że wbrew własnej woli nie zostaną przeniesieni do TBS-u, gdzie czynsz w chwili obecnej jest dwukrotnie wyższy niż w obecnym bloku?

6. Czy otrzymane lokale będą o tym samym standardzie powierzchni mieszkalnej?

7. Czy na okoliczność przekwaterowania strona wykwaterowująca pokryje koszty związane z ewentualnym wykupem mieszkania i jego zamianą (kaucja, wymiana dokumentów, transport, wymiana umów)?

8. Czy mieszkańcy wykwaterowywani otrzymają zwrot poniesionych nakładów z tytułu inwestycji lub otrzymają pieniądze na ponowne zagospodarowanie?

Z wyrazami szacunku

Posel Maria Nowak

Chorzów, dnia 1 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4287)

do ministra skarbu państwa

w sprawie zobowiązań UniCredito wobec Skarbu Państwa

Zwracam się z zapytaniem o kształt zobowiązań UniCredito wobec Skarbu Państwa. Powstały one z chwilą, gdy UniCredito przejmowało pakiet większościowy akcji PeKaO S.A. Podpisana umowa prywatyzacyjna zobowiązała inwestora do konkretnych działań, zakazując mu podejmowania innych.

Pytanie to ma związek z ogłoszoną fuzją UniCredito z HVB, która będzie miała istotny wpływ na sytuację na polskim rynku bankowym.

Z wyrazami szacunku

Posel Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 27 czerwca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4288)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Piasecznie, dotyczącego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na szkodę rodziny Mariańskich

W dniu 18.09.2001 r. Panowie Mariańscy złożyli zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 231 § 1 K.k. (sygn. akt I Ds.-154/05/I). Postępowanie w tej sprawie toczyło się bezskutecznie, pomimo mojej interwencji w Prokuraturze, do 28 kwietnia 2005 r., gdy

wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa wobec niezaistnienia przestępstwa.

W tej sytuacji Pan Mariański skorzystał z prawa przyznanego Mu na mocy art. 306 § 1 i 2 K.p.k. i złożył zażalenie w 7-dniowym terminie zawitym. Według tego przepisu sprawa powinna być rozpatrzona przez prokuratora nadzrędnego nad prokuratorem, który wydał postanowienie. Niestety, jak się okazało, sprawa nie trafiła do Prokuratury Okręgowej. Po złożeniu zażalenia w dniu 13 maja 2005 r. Pan Mariański został wezwany w dniu 20 czerwca 2005 r. na przesłuchanie w charakterze świadka do Prokuratury Rejonowej w Piasecznie. Można z tego wywnioskować, że akta sprawy nie zostały przekazane Prokuratorowi Okręgowemu i nie stały się przedmiotem jego działań.

Pragnę zauważyć, iż zaistniała sytuacja nie jest zwykłym zbiegiem okoliczności, gdyż wspomniane postanowienie wydała Pani Prokurator Prokuratury Rejonowej Dorota Kossewska. Następnie ta sama Pani Prokurator wezwała Pana Mariańskiego na przesłuchanie (będąc świadomą swojego obowiązku przekazania sprawy).

Kolejną kwestią podnoszoną przez pokrzywdzonych jest zakres przedmiotowy postanowienia, który nie pokrywa się z zakresem zawiadomienia o przestępstwie, które złożyli Panowie Mariańscy.

W związku z zaistniałą sytuacją Panowie Mariańscy nabrali podejrzeń co do obiektywizmu i rzetelności pracy Prokuratury Rejonowej w Piasecznie. Dlatego też w swoim zażaleniu wnioskowali również o zmianę prokuratury prowadzącej postępowanie w przedmiotowej sprawie. Niestety, wniosek, będąc integralną częścią zażalenia, nie trafił do Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny, proszę o ustosunkowanie się do następujących kwestii:

— Dlaczego Prokurator Rejonowy, będąc zobowiązany przekazać akta sprawy prokuratorowi właściwemu do rozpoznania środka prawnego (tu: zażalenia) z urzędu, podejmuje czynności nieprzewidziane przez ustawę?

— Czy możliwe jest wskazanie innej prokuratury do przeprowadzenia postępowania w opisanej sprawie – wg wniosku pokrzywdzonych?

Jednocześnie zwracam się z prośbą o przeprowadzenie kontroli prawidłowości postępowania prowadzonego przez Panią Prokurator Dorotę Kossowską.

Z wyrazami szacunku

Posel Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 27 czerwca 2005 r.

Zapytanie
(nr 4289)

do ministra infrastruktury

**w sprawie realizacji planowanego wcześniej
przedsięwzięcia drogowego
na trasie Bolesławiec–Zgorzelec**

Wielokrotnie planowano podjęcie działań zmierzających do przyspieszenia realizacji niezwykle ważnego odcinka drogi na trasie Bolesławiec–Zgorzelec. Przesuwana w czasie inwestycja, pomimo pewnych mankamentów, jest niezwykle istotna.

Zapytuję Pana Ministra: jaki jest stan przygotowań do realizacji tego przedsięwzięcia? Czy planowana inwestycja zostanie wykonana w jednym czy w kilku etapach? Zapytuję także, jaki jest stan przygotowań dokumentacji technicznej oraz wykupu terenu?

Posel Bogdan Zdrojewski

Wrocław, dnia 4 lipca 2005 r.

Zapytanie
(nr 4290)

do ministra finansów

**w sprawie stanu zadłużenia gmin na koniec 2004 r.
w związku ze współfinansowaniem
projektów unijnych**

W związku z inną kwalifikacją zobowiązań gminnych dotyczących partycypacji gmin w projektach finansowanych lub współfinansowanych przez Unię Europejską zapytuję Pana Ministra, czy te zobowiązania są ewidencjonowane odrębnie? Jeżeli tak, to jaki jest ich stan na koniec 2004 r.?

Posel Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

Zapytanie
(nr 4291)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planu oraz realizacji budowy
autostradowej obwodnicy Wrocławia**

W tym roku przewidziano w budżecie państwa 100 milionów złotych na realizację obwodnicy autostradowej Wrocławia. Na skutek zmiany podmiotu upoważnionego do wykupu gruntów pod tę inwestycję pewne projekty zostały przesunięte w czasie.

Pytam Pana Ministra: czy w tej sprawie Ministerstwo podejmuje działania w celu realizacji przedsięwzięcia poprzez, na przykład, inne etapowanie prac (podział realizacji na mniejsze odcinki) i jednak rozpoczęcie tej inwestycji jeszcze w tym roku?

Posel Bogdan Zdrojewski

Wrocław, dnia 4 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4292)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie członków zarządu spółki
Reform Centrum**

Szanowny Panie Premierze! Spółka Reform Centrum ma swoją siedzibę, jak wynika z dokumentacji Krajowego Rejestru Sądowego, w miejscowości Opaty koło Grodziska Mazowieckiego. Jest ona właścicielem i administratorem budynku Reform Plaza w Warszawie przy Alejach Jerozolimskich 123. Z dokumentacji rejestrowej wynika również, że w ostatnich latach zarząd w tej spółce sprawowali obywatele Izraela.

W związku z tym proszę o udzielenie mi odpowiedzi: czy osoby pracujące w Zarządzie spółki Reform Centrum przez cały okres zatrudnienia posiadały stosowne pozwolenia na pracę?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 23 czerwca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4293)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie postępowania prowadzonego
przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy,
VII K 154/96**

Szanowny Panie Ministrze! Działając w oparciu o art. 16 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o udzielenie mi wyjaśnień w sprawie postępowania sądowego Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy, VII K 154/96.

Postępowanie to dotyczyło niegospodarności w Fundacji Prasowej Solidarność. Prokuratura Okręgowa w Warszawie w roku 1996 wniosła akt oskarżenia m.in. przeciwko Jarosławowi Kaczyńskiemu oraz Sławomirowi Siwkowi, zarzucając członkom Zarządu popełnienie przestępstwa z art. 206 d. kk.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi:

1. Na czym polegały czyny zabronione członków Zarządu Fundacji, które stały się podstawą do wszczęcia śledztwa, a następnie sporządzenia aktu oskarżenia?

2. Czy w sprawie uchylane były immunitety, kiedy wniesiono wniosek o uchylenie, czy Jarosław Kaczyński dobrowolnie zgodził się odpowiadać karnie, czy też odbyło się na podstawie decyzji stosownego organu?

3. Ile było terminów rozpraw; jak zakończyło się postępowanie sądowe, czy prokurator wnosił rewizję od wyroku, a jeżeli tak – jaka była decyzja sądu II instancji?

4. Czy skład sędziowski został wyznaczony do sprawy zgodnie z obowiązującymi przepisami?

Jednocześnie proszę o udzielenie mi odpowiedzi: czy z zawiadomienia Budimex S.A. prowadzone było postępowanie przygotowawcze i z jakim efektem? Nadmieniam, że prawdopodobnie spółka ta występowała z wnioskiem o wszczęcie śledztwa z powodu doprowadzenia przez Fundację Prasową Solidarność do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Z poważaniem

Posel Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 30 czerwca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4294)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie postępowania karnego
przed Sądem Rejonowym w Pińczowie,
dotyczącego Stanisława Śliwy, II K 364/04**

Szanowny Panie Ministrze! Pismem z dnia 7 czerwca 2005 r., DSP-I-051-169/05, Dyrektor Departamentu Sądów Powszechnych – Pan Cezary Wójcik udzielił mi informacji w sprawie ww. postępowania. Przedmiotem mojej interwencji była sytuacja, w której Stanisław Śliwa został skazany za przestępstwo z art. 231 kk., nie wzięto natomiast pod uwagę czynu poświadczenia nieprawdy, choć w sprawie jest to oczywiste i nierozzerwalne z czynem przekroczenia uprawnień.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi: dlaczego prokurator nie objął aktem oskarżenia przestępstwa poświadczenia nieprawdy ani też nie rozszerzył oskarżenia w tym kierunku?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 23 czerwca 2005 r.

Zapytanie
(nr 4295)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie odrzucenia projektu
„Modernizacja infrastruktury autobusowej
transportu publicznego na terenie gmin Będzin,
Dąbrowa Górnicze i Sosnowiec”,
złożonego w ramach działania 1.6
„Rozwój transportu publicznego w aglomeracjach”
Zintegrowanego Programu Operacyjnego
Rozwoju Regionalnego**

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałem pismo Prezydenta Miasta Sosnowiec, Pana Kazimierza Górskiego, z prośbą o interwencję w sprawie odrzucenia wniosku o dofinansowanie ze środków europejskich w ramach działania 1.6 „Rozwój transportu publicznego w aglomeracjach” pn. „Modernizacja infrastruktury autobusowej transportu publicznego na terenie gmin Będzin, Dąbrowa Górnicza i Sosnowiec”.

W związku z powyższym, uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania:

1. Z jakich powodów Ministerstwo Gospodarki i Pracy odrzuciło wyżej opisany wniosek?

2. Co zrobiono, aby Porozumieniu Gmin pomóc przygotować wniosek?

Z poważaniem

Posel Czesław Śleziak

Katowice, dnia 4 lipca 2005 r.

Zapytanie
(nr 4296)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
w zakresie infrastruktury wojskowej NATO
w Polsce**

Polska, przystępując do Organizacji Paktu Północnoatlantyckiego, podjęła się zrealizowania projektów inwestycyjnych w obszarze infrastruktury wojskowej Sojuszu objętych Programem Inwestycji NATO w Dziedzinie Bezpieczeństwa (NATO Security Investment Programme - NSIP). Program ten polega na budowaniu wspólnej infrastruktury sojuszniczej, pozwalającej korzystać z pomocy wojskowej innych członków Sojuszu Północnoatlantyckiego. Projekty realizowane w ramach programu mają strategiczne znaczenie dla systemu obronności państwa i dlatego ważne jest, aby doprowadzić do wyeliminowania występujących w tej dziedzinie nieprawidłowości.

Konieczność sprawnej i szybkiej realizacji przedmiotowych inwestycji wynika zarówno z pilnej po-

trzeby zapewnienia wymaganych zdolności obronnych, jak i z faktu, iż część z dostępnych obecnie możliwości inwestycyjnych może zostać zablokowana w związku z przyjęciem przez NATO nowej strategii. Szczęólnego zaakcentowania wymaga fakt, że nieprawidłowości przy realizowanych projektach inwestycyjnych niosą ze sobą zagrożenie niezaakceptowania poniesionych wydatków przez audytorów Sojuszu Północnoatlantyckiego i w rezultacie – pokrycia inwestycji w całości z budżetu państwa.

Łączny koszt dostosowania polskiej infrastruktury wojskowej do wymogów sojuszniczych jest szacowany na ponad 2 mld zł (z NATO-wskich i rządowych funduszy Ministerstwa Obrony Narodowej). Sprawna i przejrzysta realizacja inwestycji w tej dziedzinie ma więc nie tylko kluczowe znaczenie dla obronności państwa, ale może mieć także istotny wpływ na stan stosunków dyplomatycznych pomiędzy Polską a głównymi państwami członkowskimi NATO. Skala inwestycji sojuszniczych stwarza szansę dla przedsiębiorstw w Polsce i lokalnych rynków pracy, której nie można zaprzepaścić.

Realizację zamierzeń resortu Obrony Narodowej w ramach programu NSIP na 2004r. powierzono Zakładowi Inwestycji Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego (ZIOTP). Do dnia 31 października 2004 roku poniesione wydatki inwestycyjne w części finansowanej przez MON wyniosły 20 mln 855 tys. zł, co stanowi tylko 28% realizacji planu. Oceniając obecny stan zaawansowania przedmiotowych inwestycji, należy stwierdzić, że tempo ich realizacji jest zbyt wolne, a rok 2004, który miał być pod tym względem przełomowy, nie przyniósł zakładanych rezultatów.

W lipcu 2004 roku nastąpiło przekazanie do ZIOTP dodatkowych środków budżetowych w wysokości 19 mln 350 tys. zł. We wrześniu ubiegłego roku Zakład Inwestycji Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego zadeklarował wykonanie planu w 100%, a po miesiącu zwrócił do budżetu kwotę 33 mln 900 tys. zł. ZIOTP po raz kolejny nie był w stanie wykorzystać zaplanowanych na ten cel środków finansowych. Z uwagi na fakt, że zwrot środków zaplanowano na listopad, należy oczekiwać, że racjonalność wykorzystania tej kwoty będzie najprawdopodobniej znikoma.

Należy stwierdzić, że jedną z przyczyn nieprawidłowości oraz zagrożeń terminowego wykonania poszczególnych zadań inwestycyjnych jest brak właściwego zarządzania tym programem w Ministerstwie Obrony Narodowej. Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, że składać się mogą na ten stan rzeczy następujące przesłanki:

1. Brak jasno określonej odpowiedzialności za realizację programu i wyznaczonych celów w tym zakresie.

Nie dokonano bowiem oceny możliwości przygotowania inwestycji i nadzoru nad ich realizacją przez odpowiednie instytucje MON, podejmując jednocześnie decyzję o sprawowaniu funkcji inwestora zastępczego przez firmy konsultingowe, które zostały wybrane bez

procedur przetargowych oraz z pominięciem analizy ich stopnia profesjonalizmu i realnych możliwości.

2. Opóźnienia dotyczące przygotowania poszczególnych projektów inwestycyjnych do realizacji (opracowanie kosztorysów TBCE, dokumentacji projektowo-technicznej, przeprowadzenie przetargu).

Wynikają one głównie z braku profesjonalizmu i odpowiedniego przygotowania inwestorów zastępczych. Przykładem jest projekt inwestycyjny 2NB 15001, w którym na etapie opracowywania kosztorysu typu B (TBCE) założono przebieg rurociągu pod blokiem mieszkalnym.

3. Nierealne planowanie realizacji zadań inwestycyjnych.

Skorygowany projekt planu rzeczowego inwestycji realizowanych w ramach NSIP zgodnie z decyzją nr 347/MON z dn. 17.11.2004r. w sprawie zasad opracowywania i realizacji centralnych planów rzeczowych jest opracowywany przez Departament Infrastruktury MON. Faktycznie projekt planu jest wykonywany przez ZIOTP i zatwierdzany przez Dyrektora DI MON. Występują w tej relacji naciski kierownictwa Departamentu Infrastruktury MON na utrzymywanie niemożliwego do wykonania narodowego planu inwestycji realizowanego w ramach programu NSIP. Działania te nie znajdują pokrycia w dostępnych w danym okresie środkach NATO. Sytuacja ta przyczynia się również do przenoszenia nieprawidłowości na prognozy wydatków zgłaszane do instytucji Sojuszu Północnoatlantyckiego.

Obszarem wymagającym szczególnej kontroli są przeprowadzane w ZIOTP przetargi na wybór wykonawców. Występuje tu również znaczne oddziaływanie ze strony kierownictwa Departamentu Infrastruktury MON na przebieg procesów przetargowych i wybór wykonawcy. Firmy wykonawcze ubiegające się o udział w przetargu powinny posiadać rekomendację DI MON, jednak w wielu przypadkach wymóg ten nie jest spełniany. Dowodem tego jest firma Wectra z Płocka, która wygrała przetarg pomimo braku posiadania takiej rekomendacji. Natomiast inna firma prawdopodobnie posiadająca taką rekomendację, nie jest w stanie zgodnie z umową zainstalować urządzeń hamujących na 5 lotniskach.

Przykładem przedstawionych nieprawidłowości dotyczących procedur inwestycyjnych realizowanych przez Ministerstwo Obrony Narodowej są umowy o wykonanie prac geologiczno-inżynierskich na lotniskach i bazach Wojsk Lądowych zawierane z firmą konsultingową NATO Expansion Engineering & Program Management Corporation (NEE & PMC). Na podstawie umowy zawartej w 2002 roku z ZIOTP firma podjęła się wykonania prac geologiczno-inżynierskich w Bazie Wojsk Lądowych w Cybowie. W tym przypadku odstąpiono od wymogów wynikających z ustawy o zamówieniach publicznych i wyboru firmy konsultingowej dokonano z pominięciem procedury przetargowej, pomimo iż firma ta nienależycie wykonała poprzednią umowę o świadczenie usług konsultingowych na modernizację lotnisk. Ustawa o zamówieniach publicznych z dnia 29 stycznia 2004 roku

wyraźnie stanowi, że prace powinny być zlecone na podstawie przeprowadzonego przetargu.

Z dostępnych informacji wynika, że firma NEE & PMC podejmowała próby przerzucania na ZIOTP kosztów niezastrzeżonych w umowie. Chodzi tu o wydatki na ochronę środowiska, a także inne koszty, np. za opracowanie operatów do wyceny drzewostanów, bez których nie powinno być wydawane pozwolenie na budowę, czy też dokumentacji przetargowej (jest to obowiązek wynikający z umowy). Jednostka sektora finansów publicznych, która posiada uprawnienia do wydatkowania zasobów publicznych zgodnie z art. 28 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 26.11.1998r. o finansach publicznych, ma obowiązek dokonywać wydatków „w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów” oraz „w sposób umożliwiający terminową realizację zadań”. Ma temu służyć m.in. obowiązek zlecania zamówień na zasadach określonych w przepisach ustawy o zamówieniach publicznych, do czego zobowiązuje art. 28 ust. 4 powyższej ustawy, którego niestosowanie obłożone jest sankcjami za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Przedmiot prowadzonych robót świadczy ponadto o tym, że firma NEE & PMC nie wykonała ich bezpośrednio, a zajęła się jedynie opracowywaniem danych. Pomimo tego wnioskowała o fundusze na prace badawcze, które nie kwalifikowały się bezpośrednio do uznania ich za wynagrodzenia firmy konsultingowej. Zastrzeżenia budzi również niepełne udokumentowanie przez firmę NEE & PMC poniesionych wydatków na badania geologiczne. Jest wątpliwe, aby dostarczona przez firmę dokumentacja w tym zakresie mogła być uznana za wystarczającą przez komisję audytową.

Ponadto wstępnie wyliczone koszty przedmiotowych prac badawczych (wierceń) według cennika uzyskanego od jednej z firm nie przekraczały 50 tys. zł. Tymczasem wycena prowadzonych robót przez firmę NEE & PMC opiewała na kwotę ponad 1 mln 989 tys. zł, wielokrotnie przewyższając powyższe wyliczenia szacunkowe.

Podkreślenia wymaga również fakt, że przedstawione problemy związane z inwestycjami NATO w Polsce leżą w obszarze strategicznym z punktu widzenia obronności państwa. Kwestia ta nabiera dodatkowej wagi w świetle całłościowych kosztów prac geologicznych w składach paliwowych na lotniskach oraz w bazach paliwowych Wojsk Lądowych. Wartość tych prac szacunkowo może wynosić 3 mln euro.

W związku z powyższym proszę pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Obrony Narodowej wypracowało całłościowy plan realizacji inwestycji NATO oraz instrumenty jego weryfikacji?

2. Jakie jest stanowisko pana Ministra w przedmiocie opóźnień i staranności realizacji inwestycji w dziedzinie infrastruktury wojskowej NATO w Polsce?

3. Dlaczego Ministerstwo Obrony Narodowej, które jest odpowiedzialne za wykorzystanie środków

NATO-wskich, dopuszcza do ich niewłaściwego wydatkowania?

4. Jakie działania zamierza podjąć pan Minister w celu usprawnienia realizacji inwestycji w dziedzinie infrastruktury wojskowej?

5. Czy i jakie działania zostały podjęte w sprawie wyjaśnienia nieprawidłowości związanych ze współpracą z firmą NEE & PMC oraz czy wobec faktu niewywiązywania się przez nią z warunków umowy współpraca z tą firmą będzie kontynuowana?

6. Czy i kiedy w przypadkach stwierdzenia nieprawidłowości w realizacji inwestycji NATO-wskich Minister Obrony Narodowej wystąpił do prokuratury z zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa niegodności?

7. Kiedy i jakie konsekwencje poniosły osoby winne zaniedbań, nadużyć i niedopełnienia obowiązków w obszarze realizacji inwestycji z zakresu infrastruktury wojskowej NATO w Polsce?

Z poważaniem

Posel Przemyslaw Gosiewski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4297)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie zakupu przez PLL LOT
nowych samolotów**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z planowanym zakupem nowych samolotów dalekodystansowych przez PLL LOT, uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania dotyczące tej kwestii:

1. Na jakim etapie znajduje się obecnie realizacja zakupu samolotów?

2. Jakimi kryteriami oceny kierował się zarząd PLL LOT, dokonując wyboru producenta samolotów?

3. Czy zarząd PLL LOT podczas podejmowania decyzji wziął pod uwagę wszystkie aspekty ważne dla polskiej gospodarki, jak np. kwestie szkolenia pilotów czy potencjalne inwestycje producentów samolotów w polski przemysł lotniczy?

4. Czy zakup nowych samolotów zostanie poprzedzony zatwierdzeniem pełnej strategii rozwoju polskich linii lotniczych?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Oksiuta

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4298)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie działań prokuratury dotyczących
zbadań okoliczności wypadku samochodowego,
w którym zginął eurodeputowany Filip Adwent**

Panie Ministrze! Od pani Alicji Adwent, wdowy po zmarłym w wyniku wypadku pośle do Parlamentu Europejskiego Filipie Adwencie, dowiedziałem się rzeczy w najwyższym stopniu zaskakującej, o której czuję się zobowiązany Pana poinformować. Pani Alicja Adwent w dniu 7 lipca br. dokonała przeszukania wraku samochodu należącego do jej męża, w którym zginęli jej najbliżsi. Samochód stał na prywatnym parkingu w Grójcu, udostępnianym organom ścigania dla przetrzymywania rozbitych aut.

W samochodzie pani Adwent znalazła niezabezpieczone dokumenty z prac Parlamentu Europejskiego, dokumenty tożsamości zmarłego małżonka, w tym dyplomatyczne klucze od biura i klucze od własnego mieszkania. Rzeczy zabrała, spisała ich listę, a notatkę wręczyła towarzyszącemu jej policjantowi. Oświadczyła mi, że czuje się osobiście zagrożona faktem pozostawiania tych rzeczy bez należytego zabezpieczenia.

Panie Ministrze! Jeszcze w czerwcu poprosiłem zastępcę Prokuratora Rejonowego w Grójcu, prowadzącego dochodzenie w sprawie wypadku, w którym uczestniczył Filip Adwent, o rozmowę. Chciałem przekazać mu kilka wątpliwości, które nurtują wiele osób, także w środowisku parlamentarnym. Przekazałem mu te wątpliwości w formie pytań, nie oczekując oczywiście odpowiedzi, bo prowadzenie dochodzenia nie do mnie należy. Chciałem jedynie być pewny, że wątpliwości te są znane prokuratorowi.

Pozwoli pan minister, że w obliczu oczywistego zaniedbania w zakresie zabezpieczenia nader ważnych rzeczy, które pozostały w powypadkowym samochodzie, przedstawię także Panu pytania, które przedstawiłem Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Grójcu. Chcę być pewny, że w tym dochodzeniu żadne inne zaniedbania nie nastąpią.

Jak to się dzieje, że z rzędu jadących ciężarówek jedna nagle, bez jednoznacznej przyczyny, zjeżdża na sąsiedni pas, czołowo uderzając i niszcząc samochody osobowe? Jak to się dzieje, że pierwszym z tych samochodów jedzie akurat poseł do Parlamentu Europejskiego, który z tytułu urzędu może mieć dostęp do wiedzy o bardzo poważnych sprawach i wpływ na bardzo poważne sprawy? Przypadek? To oczywiście możliwe. Dlaczego ciężarówka, która doprowadziła do wypadku, miała akurat prawostronny układ kierowniczy? Też przypadek? Możliwe. Skojarzenie z kilkoma dziwnymi przypadkami znanymi nie tylko prokuratorze, ale i opinii publicznej, nasuwa się dość łatwo (przypadek Marka Karpa z Instytutu Spraw Wschodnich, przypadek śledczych z procesu zabójców księdza

Popiełuszki, o starej, bolszewickiej jeszcze „sprawie ciężarówek” nie wspominając).

Prokuratura bada sprawę w kierunku odpowiedzialności sprawcy w zakresie winy nieumyślnej, do której sprawca zresztą przyznał się. Czy prokuratura podjęła jednocześnie badanie w celu wykluczenia winy umyślnej sprawcy?

Przykładowo. W samochodzie posła Adwenta była jego komórka, z której rozmawiał z żoną na niedługi czas przed wypadkiem. Czy komórkę posła Adwenta w okresie przed wypadkiem ktokolwiek próbował monitorować? Zdaje się, że takich operacji nie można prowadzić bez pozostawienia śladu. Czy wokół osoby posła Adwenta ktokolwiek prowadził jakiekolwiek rozpoznania operacyjne? Czy w ciężarówce, która spowodowała wypadek, były jakiekolwiek środki łączności elektronicznej? Jakież? Czy były monitorowane? Czy prokuratura sprawdziła ich billingi? Czy sprawdziła co robił, godzina po godzinie, na przykład przez ostatni tydzień?

Czy z zakresu tych wątpliwości nie wynika potrzeba zaangażowania w sprawę służb państwowych, bardziej niż prokuratura przygotowanych do udzielania odpowiedzi na takie szczegółowe pytania?

Panie Ministrze! Nie jest moją kompetencją zastępowanie prokuratury w tych i innych szczegółowych sprawach wynikających z dochodzenia. Natomiast proszę o odpowiedź: czy prokuratura podjęła działania zmierzające do wykluczenia winy umyślnej jako przyczyny wypadku i czy w ich konsekwencji winę taką wykluczyła?

Z poważaniem

Poseł Jan Łopuszański

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4299)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu
Robotniczą Spółdzielnią Mieszkaniową
„Armatury” w Kielcach**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z uprzejmą prośbą o szczegółową analizę sprawy, z jaką zwrócił się do mnie Pan Stanisław Grędziński (zam. ul. Barytowa 12, 25-756 Kielce) reprezentujący interesy mieszkańców Robotniczej Spółdzielni Mieszkaniowej „Armatury” w Kielcach.

Jak wynika z treści złożonego na moje ręce pisma, Pan Stanisław Grędziński wielokrotnie podejmował skuteczne kroki administracyjne mające na celu przymuszenie administracji spółdzielni do przestrzegania prawa.

Pan Stanisław Grędziński wskazuje obecnie na niebezpieczeństwo sprzedaży terenu zielonego przy ul. Barytowej 6-16 osobie trzeciej. Prezes Spółdzielni Mieszkaniowej „Armatury” w Kielcach miał bowiem odmówić przyjęcia oferty kupna złożonej przez osobę zaakceptowaną na zgromadzeniu mieszkańców grupy członkowskiej oraz stwierdzić, iż zamierza samodzielnie podjąć decyzję w tym zakresie.

W związku z powyższym zapytuję:

Czy w pisany stan faktycznym nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania sprawdzającego?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 6 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4300)

do ministra finansów

**w sprawie wykładni przepisów ustawy
o podatku od towarów i usług w przedmiocie
opodatkowania wewnątrzwspólnotowych dostaw
towarów dokonywanych przez podatnika VAT UE**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z prośbą o interpretację powyższego zapisu.

Czy drobny błąd polegający na niezaznaczeniu znaku „X” w rubryce B4 zgłoszenia rejestracyjnego może być powodem naliczenia VAT w wysokości 22% dokonanej dostawy, pomimo że podatnik jest zarejestrowany jako euro-NIP?*)

Z poważaniem

Poseł Edward Maniura

Lubliniec, dnia 11 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4301)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu
służb kontroli legalności zatrudnienia
na przykładzie Oddziału Kontroli Legalności
Zatrudnienia Podkarpackiego
Urzędu Wojewódzkiego**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego Biura Poselskiego od pewnego czasu docierają bardzo niepokojące sygnały na temat funkcjonowania służb kontroli legalności zatrudnienia.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Przykładem może tu być sytuacja, jaka ma miejsce w województwie podkarpackim.

Oddział Kontroli Legalności Zatrudnienia Podkarpackiego Urzędu Wojewódzkiego – powziąwszy podejrzenie, że jeden z krośnieńskich pracodawców zatrudnia nielegalnie osoby bezrobotne (w tym pobierające zasiłek) – przeprowadził kontrolę w jego firmie. W wyniku kontroli (jak poinformował Starostę Powiatu Krośnieńskiego Wojewoda Podkarpacki w piśmie z dnia 1 czerwca 2005 r.) stwierdzono, że zatrudniał on osoby bezrobotne, nie dopełniwszy obowiązku pisemnego zawiadomienia w ustawowym terminie 5 dni Powiatowego Urzędu Pracy w Krośnie. Jedną z tych osób pobierała zasiłek dla bezrobotnych.

Jakie były efekty tej kontroli? Przytoczę Panu Ministrowi fragment wyżej wspomnianego pisma Wojewody Podkarpackiego, w którym informuje on Starostę:

„Zważywszy, iż kontrolujący zastosowali wcześniej środek oddziaływania wychowawczego w formie pouczenia na podstawie art. 41 K.w., oskarżyciel publiczny, na podstawie art. 61 § 2 pkt 2 K.p.w. odstąpił od kierowania sprawy do Sądu.

Jednocześnie informuję, iż zgodnie z treścią art. 27 § 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia przysługuje Panu prawo do samodzielnego wniesienia wniosku o ukaranie, jako oskarżycielowi posiłkowemu”.

Jestem zbulwersowany takim podejściem do sprawy! Służba, specjalnie powołana do życia w celu przeciwdziałania nielegalnemu zatrudnieniu, stwierdziwszy łamanie prawa przez pracodawcę i wyłudzenie nienależnego świadczenia z urzędu pracy (podczas gdy brakuje funduszy np. na aktywizację zawodową), ogranicza się do środka wychowawczego w postaci pouczenia i nie kieruje sprawy do Sądu. Informuje przy tym Starostę, że – jeśli chce – może sam wystąpić do Sądu o ukaranie winnych.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że oddziały kontroli legalności zatrudnienia najczęściej podejmują jakiegokolwiek działania dopiero po uzyskaniu informacji, że dany pracodawca zatrudnia nielegalnie pracowników. Mało tego – kontrole są pracodawcom zapowiadane! W tej sytuacji nie dziwi fakt bardzo niskiej skuteczności działania tych służb.

Mając powyższe fakty na uwadze, zwracam się do Pana Ministra o pilne udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są koszty funkcjonowania służb kontroli legalności zatrudnienia w skali całego roku w zestawieniu z efektami ich pracy (ze szczególnym uwzględnieniem ilości i wysokości kar nałożonych na łamiących prawo pracodawców i pracowników wyłudających nienależne świadczenia)?

2. Dlaczego służby te nie wykonują nałożonych na nie ustawowych zadań?

3. Dlaczego kontrole są zapowiadane? Czyżby chodziło o to, by wykryć jak najmniej przypadków łamania prawa?

4. Dlaczego w przypadku wykrycia nieprawidłowości służby te ograniczają się do zastosowania „środka oddziaływania wychowawczego w formie poucze-

nia”? Wydaje mi się, że oddziały kontroli legalności zatrudnienia mają za zadanie pilnować przestrzegania prawa i w przypadku stwierdzenia jego łamania – podejmować działania zmierzające do ukarania winnych, a nie pełnić funkcję wychowawczą wobec osób i podmiotów nieprzestrzegających obowiązującego prawa.

5. Dlaczego w przypadku wykrycia faktu wyłudzenia przez pracowników nienależnych zasiłków i świadczeń, a w przypadku pracodawców – wyłudzenia funduszy na stworzenie miejsca pracy, służba kontroli legalności zatrudnienia nie podejmuje działań zmierzających do szybkiego odzyskania tych środków i ukarania winnych? Czy pracownicy oddziałów kontroli legalności zatrudnienia są aż tak obciążeni pracą, że w sporządzaniu wniosków do Sądu o ukaranie osób łamiących prawo muszą ich wyręczać poszkodowane instytucje czy urzędy?

6. Jakie działania podejmował do tej pory i zamierza podjąć w najbliższym czasie Pański resort, by służby kontroli legalności zatrudnienia zaczęły wreszcie zajmować się tym, do czego zostały powołane, zamiast prowadzić działalność „wychowawczą” wobec łamiących prawo, a wojewodowie właściwie nadzorowali pracę tych służb, zamiast zajmować się usprawiedliwianiem bezczynności i braku konkretnych efektów ich działań?

Proszę Pana Ministra o niezwłoczne podjęcie zdecydowanych działań zmierzających do poprawy jakości pracy służb kontroli legalności zatrudnienia, a co za tym idzie – poprawy stanu przestrzegania obowiązującego prawa w tym zakresie.

Łączę wyrazy szacunku

Posel Zbigniew Janowski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4302)

do ministra zdrowia

**w sprawie potrzeby nowelizacji
niektórych przepisów ustawy z dnia 28 sierpnia
2003 r. o zmianie ustawy o diagnostyce
laboratoryjnej oraz o zmianie innych ustaw**

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie wykonywania moich obowiązków poselskich uzyskałem informację o prawdopodobnych negatywnych skutkach ustawy z dnia 28 sierpnia 2003 r. o zmianie ustawy o diagnostyce laboratoryjnej oraz o zmianie innych ustaw (Dz.U. z 2003 r. Nr 171, poz. 1663).

Zwróciła się do mnie Pani Irena Pisarewicz (zam. ul. Świerczewskiego 35/2, 11-015 Olsztynek), starszy analityk medyczny z wieloletnim stażem zawodowym, wskazując na powyższą zmianę jako krzywdzącą dla pewnej grup absolwentów wyższych studiów biologicznych.

Jak wyjaśnia zainteresowana, podejmując w 1990 roku studia na Wydziale Biologii Uniwersytetu Warszawskiego-Mazurskiego, kierunku biologia-analzyka laboratoryjna, była przekonana, iż pozwoli jej to podnieść status zawodowy i uzyskać tytuł diagnosty laboratoryjnego.

Jednakże w chwili obecnej, wskutek wskazywanych zmian, konieczne stało się ukończenie studiów podyplomowych z zakresu analityki medycznej na Akademii Medycznej.

Wymieniona zauważa nadto, iż studia takie nigdzie nie są prowadzone.

Pani Irena Pisarewicz słusznie podnosi zarzut niepewności prawa, które nie uwzględniło sytuacji osób będących w 2003 roku w trakcie studiów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o szczegółową analizę sprawy oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wprowadzone zmiany ustawowe rzeczywiście nie uwzględniły sytuacji osób znajdujących się w 2003 roku w toku wyższych studiów?

2. Czy Minister Zdrowia może wskazać miejsce prowadzenia podyplomowych studiów z zakresu analityki medycznej, o których wspomina zainteresowana?

3. Czy rozważa się wprowadzenie poprawek umożliwiających wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego osobom z wyższym wykształceniem oraz określonym stażem zawodowym bez potrzeby uzyskiwania dodatkowego wykształcenia podyplomowego?

Z poważaniem

Posel Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 10 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4303)

do ministra infrastruktury

**w sprawie modernizacji linii kolejowej nr 009
(E-65) Warszawa-Działdowo-Gdynia**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie szczegółowych informacji odnośnie do możliwości modernizacji linii kolejowej nr 009 (E-65) Warszawa-Działdowo-Gdynia.

Rozporządzeniem Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 30 lipca 2004 r. przyjęto Strategię Wykorzystania Funduszu Spójności na lata 2004-2006. Środki te służyć mają wspieraniu rozwoju działań zmniejszających dysproporcje w rozwoju gospodarczym i warunkach życia ludzi w krajach członkowskich Unii Europejskiej. Działania te będą koncentrować się m.in. na rozwoju sieci transportowych.

Jak zostałem poinformowany przez Burmistrza Działdowa, wśród projektów modernizacji linii kolejowych przewidziano modernizację linii kolejowej Warszawa-Gdynia w dwóch etapach. Niestety biuro pro-

jektowe działające na zlecenie Inwestora PKP PLK S.A. w Warszawie zaplanowało budowę tylko jednego wiaduktu drogowego w ciągu ulicy Lidzbarskiej (drogi wojewódzkiej Nr 544) przy jednoczesnej likwidacji przejazdu z ulicy Księżodworskiej (droga powiatowa) i budowy w jego miejsce kładki dla pieszych.

Burmistrz Działdowa, stanowczo sprzeciwiając się powyższym rozwiązaniom, wskazuje na poprzednie, daleko lepsze propozycje, gdzie planowano w zamian za likwidację przejazdu w ul. Księżodworską powstanie w przedłużeniu ulicy Kochanowskiego do Placu 1 Maja wiaduktu kolejowego (przebiecie pod torami). Wiadukt ten został już zapisany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego miasta Działdowo.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o szczegółową analizę sprawy oraz udzielenie odpowiedzi na pytanie:

Czy ww. postulaty społeczności lokalnej nie powinny zostać uwzględnione, a jeżeli tak, to jakie działania Pan Minister zamierza podjąć celem ich urzeczywistnienia?

Z poważaniem

Posel Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 10 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4304)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie potrzeby szybkiego zakończenia
budowy Domu Pomocy Społecznej w Zborowie
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Premierze! Jednym z największych problemów placówek pomocy społecznej w powiecie Busko-Zdrój jest ich dostosowanie do standardów Unii Europejskiej. Powiat buski dysponuje 305 miejscami w domach pomocy społecznej, z których żadne nie spełnia wymogów unijnych.

Władze samorządowe powiatu buskiego podjęły starania o wybudowanie przynajmniej jednego DPS, który spełniałby te wymogi. Ma to być DPS w Zborowie. Budowa tego DPS trwa od 2001 roku. Miała być zakończona w 2003 roku. Niestety, z braku środków, mimo włączenia jej do inwestycji objętych kontraktem wojewódzkim, została wstrzymana w latach 2002–2003. Wskutek usilnych naszych wspólnych starań została wznowiona w 2004 r. Ogólny koszt tej inwestycji wyniesie 5 400 000 mln zł. Wykonano już prace na kwotę 1 636 581 zł, w tym z kontraktu wojewódzkiego 1 256 581 zł i środków powiatu buskiego na kwotę 380 000 zł. W roku bieżącym na tę budowę przeznaczona została kwota 1 000 000 zł, z tego środki z kontraktu wojewódzkiego wynoszą 700 000 zł a udział

własny powiatu wynosi 300.000 zł. Do pełnego zakończenia brakuje kwoty 2 763 419 zł.

Przewidywany termin zakończenia tej inwestycji planowany jest na pierwsze półrocze 2006 r. Uzyskanie dodatkowych środków finansowych pozwoli na terminową realizację i zakończenie tej bardzo potrzebnej społecznie inwestycji.

Aktualnie w DPS w Zborowie żyje w niezwykle trudnych warunkach 75 pensjonariuszy. Jest to obiekt zabytkowy, wymagający kapitalnego remontu. W ramach roszczeń reparyacyjnych spadkobiercy po byłych właścicielach tego obiektu domagają się jego zwrotu. Sprawą tą zajmuje się Sąd Okręgowy w Kielcach. W przypadku pozytywnego wyroku dla spadkobierców niewątpliwie wystąpią oni o eksmisję przebywających tam pensjonariuszy. Groźba ta jest całkiem realna. Stąd też niezwykle pilną sprawą jest jak najszybsze zakończenie budowy nowego DPS w Zborowie.

Powyższe fakty skłaniają mnie do zadania Panu premierowi pytania:

Czy jest możliwe przyznanie z rezerwy budżetu państwa 2005 r. kwoty 700 tys. zł na szybsze zakończenie budowy Domu Pomocy Społecznej w Zborowie?

Z wyrazami szacunku

Posel Zofia Grzebisz-Nowicka

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4305)

do ministra polityki społecznej

**w sprawie zasad obliczania dotacji
dla śląskich zakładów aktywizacji zawodowej**

Na skutek nieprzemyślanego posunięcia Ministerstwa polegającego na braku zmiany zasad obliczenia dotacji dla zakładów aktywności zawodowej ucierpią niepełnosprawni, dla których zatrudnienie w jakimkolwiek zakładzie jest szansą na aktywne życie i uzyskanie minimum samodzielności. Ok 180 niepełnosprawnych zatrudnionych w 5 śląskich ZAZ może stracić pracę, gdyż obliczenia według starego algorytmu spowodowały obniżenie dotacji z PFRON-u o 40%. Jest oczywiste, że utrata takiej kwoty uniemożliwi kontynuację zatrudnienia niepełnosprawnych, spośród których sporą grupę stanowią osoby częściowo sparaliżowane i/lub upośledzone umysłowo. Nie mają najmniejszych szans na zdobycie pracy w innych zakładach czy firmach.

Podkreślić należy, że ZAZ nie są nastawione na zysk, ich celem jest aktywizacja, pomoc w zdobyciu kwalifikacji i usamodzielnienie się osób doświadczonych przez los.

Mając na uwadze dobro osób niepełnosprawnych, zwracam się do Pani Premier z prośbą o odpowiedź na

następujące pytanie: Jakie działania podejmie Ministerstwo w celu zmiany niekorzystnego algorytmu, aby utrzymać dotacje dla zakładów aktywności zawodowej na dotychczasowym poziomie?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 11 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4306)

do ministra finansów

**w sprawie sprawowania przez Marka Krawczaka,
naczelnika Wydziału Koncesyjnego
w Departamencie Gier Losowych
i Zakładów Wzajemnych Ministerstwa Finansów,
funkcji członka Rady Nadzorczej
Polskiego Monopolu Loteryjnego Sp. z o.o.**

Na podstawie art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu RP zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem w sprawie piastowania funkcji członka rady nadzorczej spółki Polski Monopol Loteryjny Sp. z o.o. przez pana Marka Krawczaka, wysokiego urzędnika Ministra Finansów, Naczelnika Wydziału Koncesyjnego w Departamencie Gier Losowych i Zakładów Wzajemnych.

Pan Krawczak jako naczelnik wyżej wspomnianego wydziału odpowiada między innymi za wydawanie decyzji administracyjnych zezwalających na organizację gier losowych i zakładów wzajemnych przez zarząd spółki Polski Monopol Loteryjny, jak również kontroli funkcjonowania spółki w tej kwestii. W dniu 14 lipca 2004 r. został on powołany przez Ministra Skarbu Państwa w skład rady nadzorczej spółki Polski Monopol Loteryjny. Będąc jednocześnie członkiem organu spółki, pan Krawczak znajduje się w sytuacji niewątpliwego konfliktu interesów. Co więcej, inne podmioty prowadzące działalność na rynku gier losowych i zakładów wzajemnych są tym samym dyskryminowane, gdyż Polski Monopol Loteryjny Sp. z o.o. znajduje się wobec nich w ewidentnie uprzywilejowanej pozycji.

W związku z powyższym wnoszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy powołanie pana Krawczaka w skład rady nadzorczej spółki nie stoi w sprzeczności z obowiązującymi przepisami?

2. Czy pan Krawczak, zasiadając w radzie nadzorczej spółki jako urzędnik służby cywilnej, nie łamie § 4 zarządzenia Prezesa Rady Ministrów nr 114 w sprawie ustanowienia Kodeksu Etyki Służby Cywilnej, stanowiącego między innymi, iż członek Korpusu Służby Cywilnej nie powinien podejmować żadnych dodatkowych zajęć, które kolidują z obowiązkami służbowymi?

3. Czy pan Marek Krawczak pobiera z tytułu zasiadania w radzie nadzorczej jakiegokolwiek wynagrodzenie, a jeżeli tak, to czy stosownie do art. 72 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej otrzymał na to zgodę od Dyrektora Generalnego Ministerstwa Finansów?

Uprzejmie proszę o pilną odpowiedź na postawione powyżej pytania.

Posel Mariusz Kamiński

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4307)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ograniczenia środków
z budżetu państwa na 2006 r. przeznaczonych
na Krajowy Fundusz Mieszkaniowy**

Szanowny Panie! W maju 2005 roku w Barlinku odbyło się spotkanie Prezesów Towarzystw Budownictwa Społecznego Województwa Zachodniopomorskiego, na którym dyskutowano o bieżących problemach, perspektywach i zagrożeniach budownictwa czynszowego.

Jedną z podstawowych kwestii, jaką omawiano, było ograniczenie w budżecie państwa na rok 2006 środków finansowych przyznanych na rzecz Krajowego Funduszu Mieszkaniowego. Okazuje się bowiem, że Ministerstwo Finansów ubiegłoroczną zgodę Ministra Infrastruktury na incydentalne obniżenie zasilania Krajowego Funduszu Mieszkaniowego do niepełnych 160 milionów w 2005 roku uznało za uzgodnienie stałej redukcji środków na ten Fundusz, wbrew w zadeklarowanym w programie „Infrastruktura – klucz do rozwoju” 450 milionom.

Przywrócenie w roku 2006 i w latach następnych poziomu finansowania KFM z poprzednich lat, tj. w wysokości minimum 450 mln zł rocznie jest szczególnie istotne, gdyż zmniejszenie finansowania budownictwa mieszkaniowego spowodować może spadek liczby nowych mieszkań budowanych na wynajem (o średnich stawkach czynszu) w najbliższych latach. Na dzień dzisiejszy ponad 1,5 mln rodzin w Polsce nie ma własnego mieszkania. Nasz kraj znajduje się na ostatnim miejscu w Europie pod względem ilości mieszkań użytkowanych na tysiąc mieszkańców oraz pod względem tempa wzrostu nowego budownictwa mieszkaniowego. Spadek ilości realizowanych budynków z pewnością będzie miał negatywny wpływ na rynek pracy oraz produkcję materiałów budowlanych. Są to niezaprzeczalne fakty i argumenty wskazujące na konieczność podjęcia działań w kierunku poprawy sytuacji polskiego budownictwa mieszkaniowego, w tym m.in. utrzymania na odpowiednim poziomie finansowania KFM.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytanie: czy możliwe jest utrzymanie finansowania Krajowego Funduszu Mieszkaniowego na poziomie z lat poprzednich, tj. w wysokości minimum 450 mln zł rocznie?

Z wyrazami szacunku

Posel Edward Wojtalik

Koszalin, dnia 7 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4308)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przebiegu procesu prywatyzacyjnego
PZF „Cefarm-Szczecin” SA w Szczecinie**

Krótkie przedstawienie stanu faktycznego będącego przedmiotem zapytania.

W 1998 r. Wojewoda Zachodniopomorski przekazuje, wbrew wcześniejszym ustaleniom oraz obietnic składanych załodze, 85% majątku przedsiębiorstwa firmie „Farmacol” z Katowic.

Przekazanie PZF „Cefarm-Szczecin” S.A. wspomnianej firmie odbyło się ze złamaniem prawa – wypowiedź szefa Delegatury MSP w Szczecinie ze stycznia 1999 r.

W związku z tym formułuję pod adresem Pana Ministra Skarbu następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Skarbu podjęło, jeśli tak, to jakie, działania zmierzające do wyjaśnienia niezgodnego z prawem przejęcia PZF „Cefarm-Szczecin” S.A. w Szczecinie?

Oraz szerzej:

2. Czy i jeśli tak, to dlaczego Rząd RP pozbył się całkowitej kontroli nad hurtowym i detalicznym rynkiem leków w Polsce?

3. Czy współczesna wolnorynkowa dywersyfikacja hurtowa i detaliczna leków zabezpiecza strategiczne interesy Skarbu Państwa oraz obywateli?

Posel Andrzej Lepper

Koszalin, dnia 15 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4309)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przebiegu procesu upadłościowego
PPDiUR „Gryf” w Szczecinie**

Krótkie przedstawienie stanu faktycznego będącego przedmiotem zapytania.

– Dnia 19 października 2000 r. Wojewoda Zachodniopomorski Władysław Lisewski wydał zarządzenie

nr 351/2000 w sprawie postawienia w stan likwidacji PPDiUR „Gryf”.

– Dnia 21 marca 2001 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie ogłosił upadłość PPDiUR „Gryf” w Szczecinie.

– W okresie czterech lat postępowania upadłościowego wartość szacowanego majątku firmy kilkukrotnie się zmniejszyła.

– Do dnia dzisiejszego żaden z wierzycieli (w tym ponad 1300 pracowników – wyjątek kilkudziesięciu pracowników, ze sprzedanych w Kanadzie wcześniej aresztowanych statków), pomimo wcześniejszych zapewnień najwyższych władz kraju, nie został spłacony.

W związku z tym formułuję pod adresem Pana Ministra Sprawiedliwości następujące pytania:

1. Jak długo potrwa jeszcze proces upadłości PPDiUR „Gryf” w Szczecinie?

2. Kiedy wreszcie otrzymają zaległe wynagrodzenia, znajdujący się w I grupie wierzycieli, byli pracownicy tej sztandarowej niegdyś dla polskiej gospodarki morskiej firmy?

Posel Andrzej Lepper

Koszalin, dnia 15 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4310)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sytuacji
w przedsiębiorstwie Wars SA**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z zapytaniem poselskim w sprawie sytuacji w Wars S.A.

Wystąpienia organizacji związkowych firmy Wars S.A. wskazują na szereg potencjalnych nieprawidłowości w tym przedsiębiorstwie. Proszę o wyjaśnienie najważniejszych z wątpliwości.

Wobec powyższego pragnę zapytać:

1. Czy postanowienia zawarte w par. 24 ust. 3, par. 26 ust. 3, par. 26 ust. 9 pkt 5 i 6 i par. 38 zmienionego statutu spółki są zgodne z ustawą o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych i jakie stanowisko w tej sprawie zajął Rzecznik Praw Obywatelskich?

2. Czy gospodarne było zadłużanie firmy w PKP InterCity spółka z o.o. przez pana Michała Zubrzyckiego, co miało spowodować objęcie przez tę spółkę 51% udziałów w Wars S.A.?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Artur Zawisza

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4311)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sytuacji finansowej
Polmosu Józefów SA**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z zapytaniem poselskim w sprawie Polmosu Józefów S.A.

Wszystkie lata działalności obecnego zarządu przynoszą straty finansowe (2,12 mln zł w 2002 r., 1,45 mln zł w 2003 r. i 3,18 mln w ubiegłym roku). Jednym z powodów takiego stanu rzeczy mogą być zakupy destylatu rolniczego i węgla po zawyżonych cenach od wybranych dostawców, co rodzi podejrzenia korupcyjne. Szczegółową wiedzę w tej i podobnych sprawach dysponują organizacje związkowe, które oczekują na spotkanie z przedstawicielami Ministerstwa Skarbu Państwa.

W związku z powyższym pragnę zapytać:

1. Jakie są według Ministerstwa przyczyny notorycznych złych wyników finansowych spółki?

2. Czy Ministerstwo dysponuje dokumentacją uprawdopodobniającą praktyki korupcyjne przy zakupie destylatu rolniczego?

3. Kiedy dojdzie do spotkania przedstawicieli Ministerstwa z przedstawicielami organizacji związkowych?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Artur Zawisza

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4312)

do ministra polityki społecznej

w sprawie dodatków dla emerytów i rencistów

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie art. 19 i 20 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, zwracam się do Pani z zapytaniem w sprawie dodatków dla emerytów i rencistów.

W załączeniu przekazuję korespondencję ukazującą trzy szczególne przypadki osób pretendujących do otrzymania nowo uchwalonych dodatków. Bardzo proszę o ustosunkowanie się do wątpliwości zawartych w załączonym piśmie.*)

Łączę wyrazy szacunku

Posel Artur Zawisza

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Z a p y t a n i e
(nr 4313)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie zasad przyznawania
stypendiów socjalnych dla uczniów
szkół policealnych, pomaturalnych
oraz kolegiów nauczycielskich**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 5 stycznia 2005 r. złożyłam interpelację (nr SPS-0202-9108/05) w sprawie stypendiów socjalnych dla uczniów szkół policealnych, pomaturalnych oraz kolegiów nauczycielskich, na którą otrzymałam odpowiedź w dniu 31 stycznia 2005 r. Jednakże z odpowiedzi Pana Ministra nie wynika, czy kryteria zawarte w przepisach rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 1 lipca 2004 r. w sprawie przyjęcia Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego 2004-2006 (Dz.U. Nr 166, poz. 1745) oraz z dnia 25 sierpnia 2004 r. w sprawie przyjęcia Uzupełnienia Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego 2004-2006 (Dz.U. Nr 200, poz. 2051, z późn. zm.) są wyłącznie decyzją Ministra wydającego rozporządzenie, czy wynika to z przepisów dyrektyw, rozporządzeń lub innych dokumentów Unii Europejskiej – czy to jest warunkiem ze strony UE?

Poseł Halina Murias

Łańcut, dnia 15 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4314)

do ministra finansów

**w sprawie likwidacji
Urzędu Celnego w Stalowej Woli**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Finansów planuje z dniem 1 sierpnia 2005 r. zlikwidować Urząd Celny w Stalowej Woli. To już kolejna próba likwidacji tego Urzędu Celnego. Po wielu interwencjach parlamentarzystów z woj. podkarpackiego w ubiegłych latach odstąpiono od likwidacji tej placówki.

Urząd Celny w Stalowej Woli jest dochodową placówką, położoną w obszarze działania Centralnego Okręgu Przemysłowego. Urząd działa w specjalnej strefie ekonomicznej, a więc jest to ważny punkt dla inwestorów, tym bardziej że powiat stalowowolski jest zagrożony strukturalnym bezrobociem.

W związku z powyższym staję się niezrozumiałym posunięciem Ministerstwa Finansów zamiar likwidacji Urzędu Celnego w Stalowej Woli.

Pragnę zapytać: Dlaczego planuje się likwidację dochodowego Urzędu Celnego w Stalowej Woli?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zygmunt Wrzodak

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4315)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmniejszenia o 51 mln zł finansowania
opieki zdrowotnej w woj. podkarpackim**

Szanowny Panie Ministrze! Kolejny raz Narodowy Fundusz Zdrowia próbuje zmniejszyć środki finansowe na opiekę zdrowotną dla woj. Podkarpackiego, i to aż o 51 mln zł. Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia Jerzy Miller chwali się, że NFZ ma zyski w kwocie około 500 mln zł i uzasadnia, że dla niego ważny jest rachunek ekonomiczny, a nie człowiek.

To jakiś absurd, szpitale nie przyjmują chorych na raka, sprzęt medyczny stoi bezużyteczny, lekarze nie leczą z powodu jednego problemu – braku pieniędzy, a chorzy pacjenci umierają.

Czy nie mamy przypadkiem do czynienia z cichą, bezprawną eutanazją Polaków? Bo jak tłumaczyć postępowanie rządu w sprawie braku opieki medycznej w Polsce dla ludzi ciężko chorych?

Panie Ministrze, jak Pan sądzi, kto powinien trafić przed Trybunał Stanu za to, że świadomie doprowadza się do zgonu ludzi, bo jeden czy drugi urzędnik tłumaczy chorym, że dla niego ważny jest zysk, a nie chory człowiek?

Czy Pan naprawi obłądną politykę NFZ, czy też Pan tylko udaje, że problem ma Narodowy Fundusz Zdrowia, a nie Minister Zdrowia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zygmunt Wrzodak

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4316)

do ministra zdrowia

**w sprawie refundacji leczenia osób
transseksualnych**

Szanowny Panie Ministrze! Jako osoba współpracująca z organizacjami pozarządowymi brałam ostatnio udział w dyskusji z osobami transseksualnymi.

W wyniku tej dyskusji poproszono mnie o zadanie Panu następujących pytań, które nurtują środowisko osób transseksualnych.

1. W jakim stopniu refundowane są leki hormonalne dla tej grupy pacjentów?

2. Czy złożony 15.06.2005 r. w Sejmie projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o cenach przywraca refundowanie poradnictwa seksuologicznego i psychologicznego dla osób transseksualnych w trakcie ich leczenia?

3. Czy Ministerstwo ma jakieś plany pomocy osobom transseksualnym, którym to od 1989 roku obcina się systematycznie refundowanie kolejnych usług medycznych mających na celu ich leczenie?

Posel Elzbieta Romero

Szczecin, dnia 19 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4317)

do ministra finansów

w sprawie pobierania opłat z tytułu przyłączenia do sieci energetycznej

Szanowny Panie Ministrze! Podatnicy skarżą się, że Urzędy Skarbowe bezprawnie wykorzystują przepisy dotyczące opłat za przyłączenie do sieci energetycznej. Opłata za przyłączenie do sieci energetycznej do 1 maja 2004 r. nie była objęta VAT.

Zmieniło się to, gdy weszła w życie ustawa o podatku od towarów i usług z marca 2004 r., która zmodyfikowała definicje dostaw towarów i świadczenia usług. W praktyce oznaczało to objęcie VAT odpłatnego przyłączania do sieci elektrycznej, ciepłowniczej czy gazowej dokonanego przez przedsiębiorstwa świadczące takie usługi.

Okazało się, że przedsiębiorstwa, które pobrały opłaty w całości lub w części za dokonywanie przyłączeń z góry - przed 1 maja 2004 r., lecz zadanie wykonały dopiero po tej dacie, żądają od zainteresowanych osób fizycznych, prawnych i jednostek organizacyjnych dopłat do wcześniej naliczonych należności w wysokości 22% z tytułu nowo wprowadzonego na te usługi podatku VAT.

Uważam, że w sytuacji, kiedy opłata została uiszczona przed zmianą przepisów, VAT nie powinien obowiązywać.

Panie Ministrze! W związku z powyższym problemem chciałbym uzyskać informację na następujące zapytania:

1. Czy przedsiębiorstwa, które pobrały opłaty w całości lub w części za dokonywanie przyłączeń z góry, tj. przed 1 maja 2004 r., lecz zadanie wykonały dopiero po tej dacie, powinny żądać od zainteresowanych osób fizycznych, prawnych i jednostek organizacyjnych dopłat do wcześniej naliczonych należności w wysokości

22% z tytułu nowo wprowadzonego na te usługi podatku VAT?

2. Jakie jest stanowisko Ministerstwa w powyższej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Posel Józef Cepil

Kielce, dnia 19 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4318)

do ministra finansów

w sprawie naliczania podatku VAT z tytułu świadczenia na rzecz kontrahenta unijnego dodatkowych usług stanowiących grupowanie towarów i ich spedycję

Szanowny Panie Ministrze! Polski przedsiębiorca często nabywa od kontrahenta unijnego usługi polegające na grupowaniu towarów i spedycji. Powstaje wówczas problem, czy powinien rozliczyć z tego tytułu VAT.

W myśl ustawy o VAT w treści obowiązującej od 1 czerwca 2005 r., jeżeli usługi polegające na grupowaniu towarów i spedycji są nabywane od dostawcy towarów, to ich wartość powinna powiększyć podstawę opodatkowania przy wewnątrzwspólnotowym nabyciu. Nie ma przy tym znaczenia, czy dodatkowe koszty zostały wykazane na fakturze dokumentującej dostawę towarów, czy też na innym dokumencie.

W konsekwencji polski nabywca powinien wykazać podatek należny z tytułu dostawy wewnątrzwspólnotowej obliczony od podstawy opodatkowania zawierającej także koszt usług dodatkowych (m. in. grupowania towarów czy spedycji).

W przypadku gdy usługi grupowania i spedycji będą fakturowane przez inny podmiot niż dostawca towaru, co do zasady miejscem opodatkowania tych usług będzie faktyczne miejsce wykonywania tych czynności.

Jednakże jeżeli odbiorca usługi poda numer, pod którym zidentyfikowany jest na potrzeby VAT w innym kraju członkowskim niż miejsce faktycznego wykonania tych czynności, miejscem świadczenia usługi będzie terytorium tego kraju. Oznacza to, że polski odbiorca usług powinien opodatkować transakcję z tytułu importu usług.

Panie Ministrze! W związku z powyższym problemem chciałbym uzyskać odpowiedź na następujące zapytania:

1. Czy przedsiębiorca, który nabywa od kontrahenta unijnego usługi polegające na grupowaniu towarów i spedycji, powinien rozliczyć z tego tytułu VAT?

2. Jakie jest stanowisko Ministerstwa w powyższym problemie?

Z wyrazami szacunku

Posel Józef Cepil

Kielce, dnia 20 lipca 2005 r.

**Zapytanie
(nr 4319)**

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie przekraczania uprawnień
przez organy powołane
do kontroli przedsiębiorstw**

Szanowny Panie Ministrze! Zgłaszają się do mnie przedsiębiorcy, którzy domagają się wprowadzenia sankcji dla organów przekraczających swoje uprawnienia w trakcie przeprowadzania kontroli w przedsiębiorstwach. Jest to jeden z ich postulatów do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W sierpniu mija pierwszy rok jej obowiązywania. Przedsiębiorcy ciągle sygnalizują łamanie prawa przez organy powołane do ich kontrolowania. Takich organów jest 40.

Łamanie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej dotyczyło przede wszystkim przeprowadzenia więcej niż jednej kontroli jednocześnie. Zanotowano aż 119 takich przypadków.

Według Krajowej izby Gospodarczej najczęściej naruszany jest art. 80 uniemożliwiający prowadzenie kontroli pod nieobecność przedsiębiorcy oraz art. 77.

Organy kontrolne, zamiast działać według zasad określonych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, w pierwszej kolejności powołują się na ustawy szczególne, upoważniające ich do działania.

Mankamentem ustawy jest również brak listy przesłanek uzasadniających przedłużenie czasu trwania kontroli. W efekcie organ może podać każdy powód, który jego zdaniem uzasadnia wydłużenie badania w firmie.

Panie Ministrze! W związku z powyższym problemem chciałbym uzyskać odpowiedź na następujące zapytania:

1. Czy Ministerstwo zamierza wprowadzić sankcje dla organów przekraczających swoje uprawnienia w trakcie przeprowadzania kontroli w przedsiębiorstwach?

2. Czy Ministerstwo zamierza wprowadzić zmiany w przepisach ustawy o swobodzie działalności gospodarczej?

3. Czy wprowadzone zostaną listy przesłanek uzasadniających przedłużenie czasu trwania kontroli w przedsiębiorstwach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Józef Cepil

Kielce, dnia 20 lipca 2005 r.

**Zapytanie
(nr 4320)**

do ministra środowiska

**w sprawie projektu nowelizacji przepisów
dotyczących odpadów komunalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Zgłaszają się do mnie przedstawiciele samorządów, którzy proszą o interwencję w sprawie nowelizacji przepisów o odpadach komunalnych

Otóż, pierwotna wersja przygotowanego przez rząd projektu zakładała ułatwienie samorządom gminnym wprowadzania opłaty od właścicieli domów, mieszkań i lokali użytkowych na pokrycie kosztów wywozu wytwarzanych przez nich odpadów. Jednak Rząd zaproponował ograniczenie wymogu uzyskania zgody mieszkańców w referendum. W obecnym brzmieniu projekt już go nie przewiduje.

Ostatecznie zrodziła się koncepcja, by przedsiębiorstwa zajmujące się wywozem śmieci były współodpowiedzialne także za ich zagospodarowanie. Ich obowiązkiem byłoby nie tylko, jak dziś, wywieźć odpady na wysypisko, ale musiałyby także zająć się ich selekcją oraz zobowiązać do stopniowego ograniczania ich ilości.

W zezwoleniach na działalność firmy miałyby wskazać: sposoby postępowania z odpadami, dopuszczalną masę kierowanych na wysypiska, miejsca ich odzysku lub unieszkodliwiania. Zadaniem gmin byłaby zatem regulacja (w formie zezwoleń) wykonywania tych obowiązków oraz ich kontrola. Firmy, które nie wywiązałyby się z nich, traciłyby zezwolenia.

Gmina musiałaby też zorganizować zbieranie odpadów od tych mieszkańców, którzy nie mają umów z firmami. Wójt lub burmistrz w natychmiast wykonanej decyzji ustalałby im na rok opłaty administracyjne na pokrycie kosztów wywozu śmieci.

Rada gminy uchwalałaby regulamin utrzymania czystości i porządku na jej terenie, będący aktem prawa miejscowego.

Nowym obowiązkowym zadaniem własnym gmin byłoby zapewnienie warunków funkcjonowania systemu umożliwiającego stopniowe ograniczanie składowania odpadów, które ulegają degradacji - w trzech etapach, do końca 2010, 2013 i 2020 r., tak żeby ostatecznie najwyżej 35% ładowało na wysypisku.

Powyższe uregulowania miały być kompromisem, który ma zażegnać ostry spór, jaki o śmieci toczą samorządy gminne i komunalne przedsiębiorstwa oczyszczania z prywatnymi firmami. Zaakceptowali go reprezentanci biznesu, którzy obawiają się monopolu spółek i zakładów gminnych w tej branży.

Przedstawiciele prywatnych firm uważają, że ten kompromis zapobiega demontażowi funkcjonującego systemu. Pozwala prywatnym inwestorom myśleć ze spokojem o przyszłości. Choć część przedsiębiorców, tych mniejszych, niepokoi się, że może wypaść z rynku. Poddajemy się przecież obowiązkom, które narzu-

ci gmina, ze wszystkimi tego konsekwencjami. Dlatego małe firmy będą musiały pomyśleć o łączeniu działalności.

Jednak samorządowcy nie zgadzają się na takie rozwiązania. Uważają, że pieniądze z podatku śmieciowego ułatwiłyby im zagospodarowywanie odpadów. Przedstawiciele samorządowców domagają się powrotu do pierwotnej propozycji rządu. Spodziewam się, że zgłoszone zostaną odpowiednie poprawki na korzyść samorządów.

Panie Ministrze! W związku z powyższym problemem chciałbym uzyskać odpowiedź na następujące zapytania:

1. Jakie ostateczne stanowisko zamierza zająć Ministerstwo w powyższej sprawie?

2. Czy zdaniem Ministerstwa nie lepiej byłoby pozostawić samorządom zagospodarowywanie odpadów i wykorzystywanie do tego celu pieniędzy z podatku?

3. Czy samorządy gminne będą mogły wprowadzać opłaty od właścicieli domów, mieszkań i lokali użytkowych na pokrycie kosztów wywozu wytwarzanych przez nich odpadów?

Z wyrazami szacunku

Posel Józef Cepil

Kielce, dnia 5 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4321)

do ministra polityki społecznej

**w sprawie skutków utworzenia osiedla
dla osób eksmitowanych
na warszawskich Siekierkach**

W zeszłym roku stołeczne sądy orzekły 120 eksmisji „na bruk”. Od 2005 r. prawo zmusza samorządy do zapewnienia eksmitowanym tymczasowych pomieszczeń. Prezydent Warszawy Lech Kaczyński właśnie przystąpił do wykonania przepisów ustawy.

Na warszawskich Siekierkach powstaje getto dla ubogich – slamsy. W starych fabrycznych barakach wkrótce zamieszkają razem starsi, samotni ludzie, których nie stać na opłacenie czynszu i ludzie z marginesu społecznego. Jest to niehumanitarne i nie rozwiązuje problemu. Ośrodek dla eksmitowanych prawdopodobnie stanie się miejscem patologii społecznej, potęgującym biedę i odbierającym ostatecznie szansę na zmianę warunków życia osobom pokrzywdzonym i niezaradnym życiowo. Utrzymanie jednej eksmitowanej osoby będzie kosztowało miasto ok. 400 zł, czyli prawie tyle samo, co czynsz w komunalnym mieszkaniu. Czy nie lepiej byłoby przeznaczyć te pieniądze na bardziej humanitarne rozwiązanie problemu.

W związku z tym zwracam się do Pani, Pani Wicepremier, czy zamierza pani podjąć jakieś kroki w tej sprawie?

Posel Piotr Gadzinowski

Warszawa, dnia 25 lipca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4322)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie terminu wydania aktów wykonawczych
do ustawy o recyklingu pojazdów
wycofanych z eksploatacji**

Szanowny Panie! Przepisy ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. (Dz.U. 2005 r. nr 25, poz. 2002) o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, które weszły w życie 14 marca 2005 r., wprowadziły wiele istotnych zmian, w tym m.in. dotyczących obowiązków przedsiębiorców prowadzących stacje demontażu oraz punkty zbierania pojazdów. Wyżej wymieniona ustawa przepisami art. 61 ust. 2 i 3 zezwalała do 30 czerwca br. na funkcjonowanie stacji demontażu i punktów zbierania pojazdów na podstawie przepisów obowiązujących przed jej wejściem w życie.

Nowe uregulowania prawne w sprawie wymagań dla stacji demontażu oraz sposobu demontażu pojazdów przeznaczonych do recyklingu, ze względu na brak rozporządzeń wykonawczych do ww. ustawy, stanowią zasadniczy problem zarówno dla osób, które dotychczas prowadziły takie firmy, jak i chętnych do rozpoczęcia takiej działalności. Po 30 czerwca 2005 r. pierwsi z nich nie mogą już kontynuować działalności w oparciu o dotychczas posiadane zezwolenia, natomiast drudzy nie mogą złożyć wniosków w celu uzyskania stosownej decyzji. Taka sytuacja stwarza również poważne problemy właścicielom wycofywanych z eksploatacji pojazdów (uniemożliwienie wyrejestrowania posiadanego samochodu).

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytanie: Kiedy wejdzie w życie rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. (Dz.U. 2005 r. nr 25, poz. 2002) umożliwiające funkcjonowanie podmiotom gospodarczym związanym z recyklingiem pojazdów wycofanych z eksploatacji?

Z wyrazami szacunku

Posel Edward Wojtalik

Koszalin, dnia 13 lipca 2005 r.

Zapytanie
(nr 4323)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykupu gruntów
w pasie przeznaczonym na cele budowy
autostrady A-4 na odcinku Kraków–Tarnów**

Szanowny Panie Ministrze! Zwróciła się do mnie Pani Teresa Pasieka, zamieszkała w Biadolinach w obrębie Wokowice, gmina Brzesko, posiadająca Zakład Masarski w pasie przeznaczonym na cele budowy autostrady A4 odcinek Kraków-Tarnów (decyzja Nr 1/98 Wojewody Tarnowskiego znak NBUA-7531/38/1-10/98) zaniepokojona przedłużającymi się decyzjami dotyczącymi wykupu jej nieruchomości.

Podjęte dotychczas działania drastycznie wpłynęły na funkcjonowanie zakładu, gdyż Pani Teresa Pasieka została pozbawiona możliwości modernizacji zakładu, a także zmuszona do zwolnienia części załogi. Znalazła się w trudnej niezawinionej sytuacji polegającej na tym, że zakład musiał zaprzestać produkcji, nie może uzyskać środków z wykupu, gdyż ten jest wstrzymany.

W ww. sprawie zwróciłem się pismem (WW151/06/2005) z dnia 01.06.05 r. do Zastępcy Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad Pana Zbigniewa Kotlarka.

W dniu 18.07.2005 r. pismem GDDKiA/BPI-2/aC/1163/070/241/05 z dnia 11.07.2005 r. otrzymałem odpowiedź, której nie mogę przyjąć. Z uwagi na powyższe proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego Dyrektor GDDKiA na pismo z 01.06.2005 r. odpowiada dopiero 11.07.2005 r. (czyżby Pana Dyrektora nie obowiązywał K.p.a.)?

2. Dlaczego skutki biurokratycznych błędów ma ponosić przedsiębiorca?

3. Dlaczego nie można wcześniej wykupić gruntów, skoro wiadomo, że autostrada A4 będzie przebiegać według przyjętych zasad?

4. Kiedy nastąpi ostateczny wykup nieruchomości?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Woda

Kraków, dnia 20 lipca 2005 r.

Zapytanie
(nr 4324)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie warunków umowy prywatyzacyjnej
Zespołu Elektrowni Dolna Odra SA**

Obecnie trwa prywatyzacja zespołu elektrowni „Dolna Odra” najnowocześniejszej elektrowni w kraju, zakładu zużywającego ponad 3 mln ton polskiego węgla energetycznego. Niezwykle istotne byłoby więc wzięcie pod uwagę tego faktu, negocjując zapisy umowy prywatyzacyjnej. Aby należycie zabezpieczyć interesy państwa polskiego, umowa powinna zawierać odpowiednie klauzule. Przyszły właściciel mógłby zostać zobowiązany do zaopatrywania się w węgiel w polskich kopalniach przez okres minimum 20 lat, podobnie jak to miało miejsce w Czechach przy sprzedaży CEZ, tj. Czeskiej Energetyki. Brak odpowiedniej klauzuli może spowodować, że już od stycznia przyszłego roku w Kompanii Węglowej pojawi się nadwyżka produkcyjna 3 mln ton węgla energetycznego. Likwidacja tej nadwyżki jest równoznaczna z zamknięciem jednej kopalni zatrudniającej 5 tysięcy osób i wydobywającej dziennie ok. 12 000 ton węgla. Skarb Państwa utraciłby tym samym wpływy do budżetu przez okres 15 lat rzędu około 6 mld zł.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra pytanie: Czy przy prywatyzacji elektrowni „Dolna Odra” należycie zabezpieczono interesy polskiego górnictwa i państwa polskiego?

Poseł Tomasz Tomczykiewicz

Pszczyna, dnia 13 lipca 2005 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Helmuta Paździora**

**w sprawie środków na zakup dla woj. opolskiego
angiokardiografu w postępowaniu konkursowym
w ramach programu POLCARD 2003-2005 (4142)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem Pana Posła Helmuta Paździora, przesłanym przy piśmie Pana Marszałka z dnia 2 czerwca 2005r., znak: SPS-0203-4142/05, w sprawie „środków na zakup dla województwa opolskiego angiokardiografu w postępowaniu konkursowym w ramach programu Polcard 2003–2005”, uprzejmie informuję, że w dniu 8 lipca bieżącego roku został rozstrzygnięty konkurs na realizację zadania „Poprawa dostępności do zabiegów kardiologii inwazyjnej w klinikach/oddziałach kardiologii dla dorosłych – zakup angiokardiografów”, którego Wojewódzkie Centrum Medyczne w Opolu stało się beneficjentem.

Zakwalifikowanie jednostki do realizacji przedmiotowego zadania jest jednoznaczne z partycypacją Ministerstwa Zdrowia w kosztach realizacji wymienionego zadania. Środki na ten cel zagwarantowane są w budżecie programów polityki zdrowotnej.

Jednocześnie pragnę wyjaśnić, że opóźnienie w udzieleniu Panu Marszałkowi wyczerpującej odpowiedzi wynikało z konieczności zakończenia procedury postępowania konkursowego. Zgodnie z art. 48 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135) wybór realizatorów „Narodowego programu profilaktyki i leczenia chorób układu sercowo-naczyniowego na lata 2003–2005” dokonywany jest w trybie konkursu.

W odniesieniu do kolejnego pytania o województwa, które nie otrzymały dofinansowania w ramach przedmiotowego zadania, informuję, że w konsekwencji dokonanej oceny formalnej oraz stopnia spełnienia wymagań przedstawionych w ogłoszeniu o postępowaniu konkursowym z uwagi na stwierdzone uchybienia odrzuceni zostali oferenci z poniżej wymienionych województw:

- 1) podkarpackiego,
- 2) lubuskiego,
- 3) zachodniopomorskiego,
- 4) małopolskiego,
- 5) warmińsko-mazurskiego,
- 6) wielkopolskiego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posel Haliny Szustak**

**w sprawie zaniżenia wartości kontraktów
na usługi medyczne szpitalom
w regionie dolnośląskim (4149)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Marszałka Sejmu z dnia 7 czerwca 2005 r. (znak: SPS-0203-4149/05), przekazującym zapytanie poselskie Pani Poseł Haliny Szustak z dnia 1 czerwca 2005 r. „w sprawie przyznania zbyt małych kontraktów na usługi medyczne szpitalom w regionie dolnośląskim”, uprzejmie proszę o przyjęcie następującej informacji.

Z przekazanych przez Dolnośląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że łączne wartości umów na rok 2005 z Samodzielnym Publicznym Szpitalem Klinicznym Nr 1 i Akademickim Szpitalem Klinicznym wynoszą 146 413 238 zł (wg stanu na dzień 23 kwietnia 2005 r.), natomiast wartość umów na rok 2004 wynosiła 134 897 814 zł (wg stanu na dzień 31 grudnia 2004 r.). Oznacza to wzrost o ok. 9%. W tym okresie planowane środki na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej przez Dolnośląski OW NFZ wzrosły o ok. 4%.

Polityka finansowa Oddziału i całego Funduszu jest realizowana w ramach przepisów określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135). Art. 118 ustawy zobowiązuje Prezesa Funduszu do sporządzenia planu finansowego zrównoważonego w zakresie wpływów i wydatków. Zgodnie z art. 132 ust. 1 ustawy podstawą udzielania świadczeń finansowanych przez Fundusz jest umowa zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Funduszu. Ust. 5 ww. artykułu stanowi, że wysokość łącznych zobowiązań Funduszu wynikających z umów zawartych ze świadczeniodawcami nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym. Regulacja ta obowiązuje również konkretny oddział Funduszu, który może zawierać umowy do łącznej wysokości środków określonych w planie finansowym. Fundusz zgodnie z art. 117 ustawy finansuje świadczenia opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych oraz wydatki na refundację leków, wyrobów medycznych, przedmiotów ortopedycznych i środków pomocniczych. Fundusz nie może finansować innych zadań zapisanych w statucie świadczeniodawcy, w tym zadań związanych z kształceniem kadr medycznych.

Minister Zdrowia przyznał Akademii Medycznej im. Piastów Śląskich we Wrocławiu dotację na działalność dydaktyczną w kwocie 99 976 553 zł. (Obwiesz-

czenie Ministra Zdrowia z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie wykazu wyższych szkół medycznych wraz z kwotami dotacji przyznanych w 2005 r. – Dz.Urz. Min. Zdrów. Nr 7, poz. 28). Ogólna kwota dotacji dydaktycznych dla uczelni medycznych wyniosła 1026 mln zł. Z dotacji tej część (26 mln zł) przeznaczona jest na tzw. „dotację kliniczną” związaną z kształceniem przyszłych absolwentów uczelni powiązanych z przeprowadzaniem postępowaniem leczniczym. W projekcie części 46 – Zdrowie budżetu na rok 2006, przekazanych przez Ministra Zdrowia Ministrowi Finansów, ujęto zwiększenie środków na dydaktykę w kwocie 86,5 mln zł związane ze zmianą standardów nauczania. Tak znaczący wzrost powinien wydatnie rozwiązać problem zwiększających się kosztów kształcenia, szczególnie w odniesieniu do wykonywanych procedur w trakcie kształcenia studentów kierunku lekarsko-dentystycznego.

W ocenie władz województwa dolnośląskiego, zawartej w „Programie zmian sieci Samodzielnych Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej Samorządu Województwa Dolnośląskiego” (Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego – Wrocław, kwiecień 2005 r.), na terenie województwa występuje nadpodaż usług w zakresie ochrony zdrowia, a podstawowym problemem funkcjonowania ochrony zdrowia jest skala zadłużenia jednostek ochrony zdrowia. Z danych ankietowych dotyczących zobowiązań samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej (spzoz) przekazywanych do Ministerstwa Zdrowia przez wojewodów i rektorów akademii medycznych wynika, że zobowiązania wymagalne spzoz na terenie województwa dolnośląskiego na koniec roku 2004 wynosiły 1129 mln zł i były o 18% wyższe od stanu na koniec 2003 r., kiedy osiągnęły wartość 953 mln zł. Na przestrzeni pierwszego kwartału 2005 r. zadłużenie dolnośląskich spzoz wzrosło o 0,1%. Za pozytywne zjawisko należy uznać fakt, że dynamika wzrostu wartości zobowiązań wymagalnych dolnośląskich spzoz jest niższa niż dynamika wzrostu zobowiązań wymagalnych spzoz w kraju. Maleje udział wartości zadłużenia dolnośląskich spzoz w ogólnej kwocie zadłużenia spzoz w kraju – z 21% na koniec 2003 r. do 19% na koniec I kwartału 2005 r.

Częściowym rozwiązaniem problemu zadłużenia będą działania podjęte na mocy ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684). Restrukturyzacja polegać może na zawarciu umowy restrukturyzacyjnej z wierzycielami cywilnoprawnymi, umorzeniu niektórych zobowiązań publicznych oraz rozłożeniu na raty zobowiązań z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne, składek na ubezpieczenie społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na ubezpieczenie zdrowotne wraz z odsetkami za zwłokę. Proces restrukturyzacji może obejmować również zawarcie ugód z pracownikami w zakresie ich roszczeń wynikających z art. 4a tzw. ustawy 203.

W celu uzyskania środków finansowych na restrukturyzację zakład może emitować obligacje, zaciągnąć pożyczkę z budżetu państwa, zaciągnąć kredyt banko-

wy, występować do jednostki samorządu terytorialnego o udzielenie poręczenia spłaty należności głównej od wyemitowanych obligacji, występować do Banku Gospodarstwa Krajowego o udzielenie poręczenia zapłaty odsetek od obligacji ze środków Krajowego Funduszu Poręczeń Kredytowych.

Zakład, który nie posiada zaległości kredytowych w spłacie zobowiązań znanych na dzień 31 grudnia 2004 r. oraz nie podlega restrukturyzacji finansowej, może ubiegać się o dotację na wsparcie działań polegających na restrukturyzacji zatrudnienia, zmianach w strukturze organizacyjnej zakładu lub innych działań mających na celu poprawę sytuacji ekonomicznej zakładu lub jakości świadczeń zdrowotnych.

Jednocześnie władze lokalne podejmują działania na rzecz optymalizacji struktur organizacyjnych ochrony zdrowia na Dolnym Śląsku, czego wyrazem jest ww. „Program”. Środki finansowe, jakie uzyskają jednostki ochrony zdrowia województwa dolnośląskiego na mocy ww. ustawy, w połączeniu z konsekwentną realizacją zmian rekomendowanych w „Programie” powinny poprawić sytuację jednostek ochrony zdrowia na Dolnym Śląsku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Paweł Sztwiertnia

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posel Haliny Szustak**

**w sprawie procesu restrukturyzacji
Śląskiej Spółki Cukrowej zmierzającej
do likwidacji Cukrowni „Małoszyn” SA (4150)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Posłanki Haliny Szustak dotyczące Cukrowni „Małoszyn” S.A. z siedzibą w Malczycach, informuję, co następuje:

Spółka Cukrownia „Małoszyn” S.A. należy do grupy Śląskiej Spółki Cukrowej S.A. Udział Skarbu Państwa w kapitale zakładowym Spółki wynosi około 2%, udział ten systematycznie zmniejsza się z uwagi na fakt, iż akcje wydawane są uprawnionym pracownikom. Obecnie Skarb Państwa nie posiada udziału w kapitale zakładowym Spółki Śląska Spółka Cukrowa S.A.

Wobec licznych protestów ze strony władz samorządowych zwróciłem się do Zarządu Śląskiej Spółki Cukrowej z prośbą o przedstawienie informacji, jakie przesłanki ekonomiczne miały decydujący wpływ na podjęcie decyzji o zamknięciu Cukrowni „Małoszyn” S.A.

W dniu 1 lipca 2005 r. otrzymałem odpowiedź w powyższej sprawie. Zarząd Śląskiej Spółki Cukrowej przedstawia następujące uzasadnienie:

— grupa ŚSC S.A. nie jest konkurencyjna zarówno na rynku krajowym, jak i międzynarodowym. Zapowiadana przez Komisję Europejską reforma organizacji rynku ukierunkowana jest na restrukturyzację zmierzającą do poprawy konkurencyjności producentów cukru,

— analizy cukrowni należących do ŚSC S.A., pod kątem ich konkurencyjności, i jej wyniki zadecydowały o podjęciu decyzji o zaprzestaniu produkcji cukru w Cukrowni „Małoszyn” SA.,

— Zarząd ŚSC S.A. informuje, iż uwzględniono następujące aspekty:

– najniższa jakość w całej grupie ŚSC, w przypadku eksportu dochodziło do wielu obniżek cen spowodowanych reklamacjami,

– najwyższe w grupie ŚSC zużycie energii (490 kWh/t buraków),

– Cukrownia „Małoszyn” nie ma ważnej zgody na odprowadzanie ścieków,

– oficjalna wydajność Małoszyna to 3.800 ton dziennie, rzeczywistość – jedynie 3.200 ton, wiele awarii w trakcie kampanii.

Jednocześnie Zarząd grupy ŚSC S.A. uzasadnia swoją decyzję faktem, iż aby przywrócić Spółce zdolność do osiągnięcia średniego poziomu grupy, należałoby zainwestować około 45 mln zł (11 mln EURO).

Ponadto Zarząd ŚSC S.A. wyjaśnia, iż poinformował o swoich zamierzeniach załogę plantatorów buraków i Zarząd Cukrowni. Plantatorów w dalszym ciągu obowiązuje umowa dostaw buraków na rok 2005. Buraki z regionów upraw przerabiane są w sąsiednich cukrowniach. Długość kampanii wydłuży się w odniesieniu do maksymalnej kwoty z 67 do 70 dni.

W dniu 24 czerwca br. podpisano z załogą dodatkowe porozumienie, które przyznaje odprawy w przypadku rozwiązania umów o pracę lub dobrowolnego odejścia z zakładu. Dodatkowe odszkodowanie jest niezależne od 13-miesięcznych wynagrodzeń należnych według pakietu socjalnego.

W celu jak najlepszego wsparcia w poszukiwaniu nowych miejsc pracy będą przeprowadzane liczne szkolenia we współpracy z Rejonowym Urzędem Pracy w Środzie Śląskiej. Kilkunastu pracowników będzie zatrudnionych przez inne cukrownie.

Dodatkowym aspektem w przedmiotowej kwestii jest reforma regulacji europejskiego rynku cukru. Projekt aktualnych założeń reformy sektora cukru w Unii Europejskiej Komisja Europejska przyjęła w dniu 22 czerwca 2005 r., który przewiduje:

— obniżkę gwarantowanych cen cukru o 39% w ciągu dwóch lat, poczynając od 2007 r.,

— obniżkę cen buraków cukrowych o 42,6%,

— globalne zmniejszenie produkcji cukru bez podania danych liczbowych.

Wprowadzenie nowych regulacji stwarza wiele zagrożeń dla sektora cukrowniczego w Polsce.

Z uwagi na fakt, iż ostateczne propozycje legislacyjne powinny być znane w listopadzie bieżącego roku, kompletna analiza założeń reformy będzie możliwa dopiero po zapoznaniu się z proponowanym jej kształtem.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Speczik

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Ewy Kantor**

**w sprawie braku odpowiedzi dotyczącej umowy
sprzedaży Dębickich Zakładów
Opon Samochodowych „Stomil” (4152)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pani Poseł Ewy Kantor dotyczącym udostępnienia umowy sprzedaży Dębickich Zakładów Opon Samochodowych „Stomil” S.A., uprzejmie informuje, że w dniu 20 maja 2005 r. Departament Prywatyzacji I MSP poinformował Panią Poseł Ewę Kantor, że zgodnie z obowiązującymi procedurami umowa sprzedaży może zostać udostępniona do zapoznania się w Ministerstwie Skarbu Państwa po uprzednim podpisaniu Oświadczenia o zobowiązaniu się do zachowania tajemnicy. W załączeniu przekazujemy kopię pisma znak: MSP/DPR I/2437/LS/05) skierowanego w dniu 20.05.2005 r. do Pani Poseł Ewy Kantor w przedmiotowej sprawie.

Załącznik

W odpowiedzi na pismo Pani poseł dotyczące udostępnienia umowy prywatyzacyjnej Firmy Oponiarskiej „Stomil” Dębica SA uprzejmie informuję, że zgodnie z obowiązującymi procedurami Umowa MPW/299/95 zawarta w dniu 2 grudnia 1995 r. pomiędzy Skarbem Państwa, reprezentowanym przez Ministra Przekształceń Własnościowych, a Goodyer SA The Gooder Rubberco, reprezentowaną przez Sylvain GV Alensi i gwaranta Stanleya CG Ault, po uprzednim podpisaniu oświadczenia o zobowiązaniu się do zachowania tajemnicy, może zostać udostępniona Pani Poseł do zapoznania się w siedzibie MSP w pokoju 477.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Ewy Kantor**

**w sprawie korzystania przez niektóre firmy
ze zwolnienia z obowiązku odprowadzania
podatku dochodowego i podatku VAT (4153)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 7 czerwca 2005 r. nr SPS-0203-4153/05, przy którym została przesłana interpelacja Pani Poseł Ewy Kantor z dnia 31.05.2005 r. w sprawie zwalniania podmiotów gospodarczych z obowiązku odprowadzania podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego, przede wszystkim pragnę zauważyć, że z treści pytań należy domniemywać, iż w kręgu zainteresowań Pani Poseł pozostaje kwestia ulg uznaniowych udzielanych indywidualnym podmiotom gospodarczym.

Wobec powyższego uprzejmie wyjaśniam, że obowiązujące w tym zakresie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.) na podstawie art. 22 upoważniają Ministra Finansów jedynie do udzielania ulg poprzez zaniechanie w całości lub części poboru podatków. Jest to ulga kierowana do abstrakcyjnie określonej grupy podatników i jest udzielana w drodze rozporządzenia.

Natomiast w indywidualnych sprawach podatników rezygnacja z dochodów budżetu państwa może nastąpić jedynie w drodze umorzenia zaległości podatkowej, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej na podstawie art. 67 ustawy – Ordynacja podatkowa. Ulgi te udzielanie są przez właściwych miejscowo naczelników urzędów skarbowych lub dyrektorów izb skarbowych jako organów odwoławczych i mają charakter uznaniowy. Powołany przepis posługuje się bowiem niedookreślonymi przesłankami „ważnego interesu podatnika” lub „interesu publicznego”, których występowanie jest każdorazowo oceniane przez właściwy w sprawie organ, na podstawie pełnego materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania.

Minister Finansów nie jest natomiast organem podatkowym właściwym do udzielania ulg w indywidualnych sprawach podatników.

Pragnę przy tym zauważyć, że indywidualne dane zawarte w aktach spraw podatkowych objęte są tajemnicą skarbową i mogą być ujawnione wyłącznie organom i osobom wymienionym w art. 298 i art. 299 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, ze zm.). Posłowie i senatorowie nie korzystają z tego prawa, bowiem nie zostali wymienieni wprost w tych przepisach. Również ustawa z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199) w art. 19 przyznaje posłom prawo do uzyskiwania informacji i materiałów oraz wglądu w działalność organów administracji rządowej (...), z zachowaniem przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej, a zatem również przepisów o tajemnicy skarbowej. Należy zatem uznać,

iż posłowie i senatorowie nie zostali upoważnieni do dostępu do informacji objętych tajemnicą skarbową na mocy przepisów odrębnych ustaw. Nie jest więc możliwe udzielenie szczegółowej odpowiedzi na pytania nr 1, 2 i 4 interpelacji dotyczące udzielenia informacji, jakie firmy powiatu dębickiego uzyskały ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych w ostatnich pięciu latach, w jakim zakresie skorzystały z uzyskanych ulg oraz jakie było uzasadnienie przy przyznawaniu wnioskowanych ulg.

Pragnę jednak podkreślić, że Minister Finansów, realizując zasadę jawności finansów publicznych, na podstawie art. 16 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148, ze zm.), w publikowanych w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów wykazach podaje do publicznej wiadomości informacje dotyczące osób prawnych i fizycznych, którym umorzono znaczące kwoty zaległości podatkowych, ze wskazaniem wysokości umorzonej kwoty i przyczyn umorzenia. Przedmiotowe wykazy obejmują umorzenia w kwocie przekraczającej 10 tys. zł w przypadku osób fizycznych i 20 tys. zł w przypadku osób prawnych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że według informacji uzyskanej z Izby Skarbowej w Rzeszowie ogólny stan umorzeń na terenie powiatu dębickiego we wskazanym okresie przedstawia się następująco.

W zakresie podatku dochodowego w latach 2000–2005 na podstawie art. 67 Ordynacji podatkowej łącznie umorzono 57.067,35 zł, z czego 22.145,10 wyniosły umorzenia z urzędu na podstawie art. 67 § 4 pkt 4 ordynacji, gdy podatnik zmarł, nie pozostawiając żadnego majątku, oraz 23.549,50 zł na podstawie art. 67 § 4 pkt 3 – kwota zaległości podatkowej nie została zaspokojona w zakończonym postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym.

Natomiast umorzenia z tytułu podatku od towarów i usług dokonane na podstawie ustawy – Ordynacja podatkowa wyniosły łącznie w latach 2000–2005 – 2.415.934,57 zł, z czego umorzenia z urzędu, w związku ze śmiercią lub niezaspokojeniem zaległości w zakończonym postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym, wyniosły 2.283.682,60 zł.

Umorzenia o charakterze uznaniowym stanowią zatem niewielką część umorzeń dokonanych w tym okresie i dotyczą w przeważającej części niewielkich kwot odsetek za zwłokę od zaległości z tytułu podatku dochodowego oraz stosunkowo niewielkich kwot zaległości z tytułu podatku od towarów i usług spowodowanych trudną sytuacją finansową podatników, takich m. in. jak szkoły lub parafie, lub też trudną sytuacją związaną np. z powodzią.

Ponadto pragnę wyjaśnić, iż w latach 2003–2005 zostały dokonane umorzenia w zakresie wymienionych podatków na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz. U. Nr 155, poz. 1287, ze zm.). Na podstawie powołanej ustawy umorzenie zaległości objętych restrukturyzacją zostało uzależnione od spełnienia przez przedsiębiorców warunków w niej określonych, tj.:

— osiągnięcia celów restrukturyzacji, wyrażających się w podstawowych danych o sytuacji finansowej przedsiębiorcy,

— wpłacenia opłaty restrukturyzacyjnej w wysokości ustalonej przez organ restrukturyzacyjny,

— brak – w dniu wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji zaległości z tytułu należności nieobjętych restrukturyzacją.

Zatem spełnienie przez przedsiębiorcę powołanych warunków powodowało stwierdzenie umorzenia zaległości objętych restrukturyzacją przez organ restrukturyzacyjny. Przesłanki umorzenia zaległości są w tych przypadkach określone w sposób precyzyjny i organy restrukturyzacyjne nie badały w tych sprawach przesłanek „ważnego interesu podatnika” lub „interesu publicznego”, określonych w ustawie – Ordynacja podatkowa.

Zgodnie z informacją Izby Skarbowej w Rzeszowie umorzenia na podstawie powołanej ustawy z tytułu podatku dochodowego i podatku od towarów i usług wyniosły łącznie w powiecie dębickim 2.397.056,16 zł.

Przedstawiając powyższe, pragnę wyjaśnić, iż umorzenia zaległości podatkowych są ulgą o charakterze wyjątkowym, stanowiącą odstępstwo od obowiązku regulowania zobowiązań podatkowych. Ulgą ta jest stosowana przez organy podatkowe w wyjątkowych sytuacjach, gdy rezygnacja budżetu państwa z należnych mu dochodów pociąga za sobą mniejsze skutki dla budżetu niż likwidacja przedsiębiorcy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 28 czerwca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Ewy Kantor**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości i działek
przez władze spółdzielni mieszkaniowej (4154)**

Odpowiadając na zapytanie Pani Poseł Ewy Kantor dotyczące sprzedaży nieruchomości lokalowych oraz gruntowych przez władze spółdzielni mieszkaniowej, przekazane pismem Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2005 r., znak SPS-0203-4154/05, uprzejmie udzielam wyjaśnień w przedmiotowej kwestii.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż pytania Pani Poseł zawarte w interpelacji nie zostały sformułowane wystarczająco precyzyjnie, co uniemożliwia udzielenie wyczerpujących odpowiedzi.

Odnosząc się do pytania pierwszego, dotyczącego „niezabudowanych ogródków działkowych będących własnością spółdzielni mieszkaniowej”, należy zauważyć, iż w przepisach prawa pojęcie „ogrody działkowe” jest używane w odniesieniu do pracowniczych

ogrodów działkowych regulowanych ustawą z dnia 6 maja 1981 r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 85, poz. 390 z późn. zm.), a nie w odniesieniu do ogrodów należących do spółdzielni mieszkaniowych. Zgodnie z art. 4 w/w ustawy, pracownicze ogrody działkowe zakłada i prowadzi, na zasadzie wyłączności, Polski Związek Działkowców.

Na podstawie informacji zawartych w interpelacji Pani Poseł można przypuszczać, iż prawdopodobnie chodzi o grunty wchodzące w skład nieruchomości wspólnej, którą stanowią oprócz gruntu także części budynku oraz urządzenia niesłużące wyłącznie do użytku właścicieli lokali. Zgodnie z przepisem art. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 z późn. zm.), w razie wyodrębnienia własności lokali właścicielowi lokalu przysługuje udział w nieruchomości wspólnej jako prawo związane z własnością lokali. Należy także zaznaczyć, że nie można żądać zniesienia współwłasności nieruchomości wspólnej dopóki trwa odrębna własność lokali. Udział właściciela lokalu wyodrębnionego w nieruchomości wspólnej odpowiada stosunkowi powierzchni użytkowej lokalu wraz z powierzchnią pomieszczeń przynależnych do łącznej powierzchni użytkowej wszystkich lokali wraz z pomieszczeniami do nich przynależnymi. Natomiast udział właściciela samodzielnych lokali niewyodrębnionych w nieruchomości wspólnej odpowiada stosunkowi powierzchni użytkowej tych lokali wraz z powierzchnią pomieszczeń przynależnych do łącznej powierzchni użytkowej wszystkich lokali wraz z pomieszczeniami do nich przynależnymi. Zatem na podstawie powyższego należy stwierdzić, że grunt stanowiący nieruchomość wspólną nie może być przedmiotem odrębnego zbycia na rzecz członków spółdzielni mieszkaniowych, ponieważ udział w nieruchomości wspólnej jest prawem związanym z własnością lokali.

Należy także zaznaczyć, iż zgodnie z art. 40 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116 z późn. zm.), spółdzielnia pozostaje właścicielem lub współwłaścicielem nieruchomości i użytkownikiem bądź współużytkownikiem wieczystym gruntu w takim zakresie, w jakim nie narusza to przysługującej członkom i właścicielom lokali niebędących członkami spółdzielni odrębnej własności lokali lub praw z nią związanych. W szczególności mieniem spółdzielni pozostają nieruchomości niezabudowane. Wskazane w art. 40 w/w ustawy poszczególne rodzaje nieruchomości wymienione zostały przykładowo, co oznacza, że spółdzielnia może przysługiwać prawo (współ)własności lub prawo (współ)użytkowania wieczystego w odniesieniu do innych nieruchomości niewskazanych w tym przepisie.

Odpowiadając na drugie z pytań zawartych w interpelacji Pani Poseł, na wstępie należy zaznaczyć, że określenie „obiekty wbudowane w blok stanowiące integralną część zaplecza socjalnego” nie występuje w obowiązujących przepisach prawa. Częściami nieruchomości budynkowej są: lokale mieszkalne, lokale o innym przeznaczeniu niż mieszkalne (które mogą sta-

nowić odrębną nieruchomość), pomieszczenia przynależne oraz część wspólna nieruchomości. Zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy o własności lokali, do lokalu mogą przynależeć, jako jego części składowe, pomieszczenia, a w szczególności: piwnica, strych, komórka czy garaż. Zatem skoro wymienione „części składowe” stanowią pomieszczenia przynależne do lokalu, to nie mogą stanowić odrębnego przedmiotu zbycia. Pomieszczenia te będą mogły stanowić odrębny przedmiot zbycia, jeżeli zostanie stwierdzone, że spełniają kryteria samodzielności lokalu wymagane dla jego wyodrębnienia. Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 2 ustawy o własności lokali, samodzielny lokal może składać się z jednej lub kilku izb, które zostały wydzielone w obrębie budynku trwałymi ścianami i które wraz z pomieszczeniami pomocniczymi wykorzystywane są zgodnie z przeznaczeniem na cele mieszkaniowe bądź inne niż mieszkaniowe. Aby można było stwierdzić samodzielność lokalu, musi on znajdować się w nieruchomości budynkowej, w której można wyodrębnić co najmniej dwie nieruchomości lokalowe (dwa samodzielne lokale). Samodzielność lokalu stwierdza starosta w formie zaświadczenia.

Odnosząc się do ostatniej kwestii poruszonej w interpelacji Pani Poseł, należy zaznaczyć, iż ustawa o spółdzielniach mieszkaniowych określa lokal jako: samodzielny lokal mieszkalny, a także lokal o innym przeznaczeniu, o którym mowa w przepisach ustawy o własności lokali. Jak wynika z powyższego lokalem nie jest tylko lokal mieszkalny, ale również lokal o innym przeznaczeniu, np. lokal usługowy czy garaż. A zatem przy nabyciu lokalu użytkowego wraz z ułamkową częścią gruntu (stanowiącą część wspólną nieruchomości) można korzystać z bonifikaty, jaka jest przewidziana dla członków spółdzielni mieszkaniowej przy przeniesieniu własności lokali mieszkalnych.

Udzielając powyższych odpowiedzi, wyrażam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia spełnią oczekiwania Pani Poseł oraz wyeliminują pojawiające się wątpliwości.

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Górnej-Kubackiej
w sprawie podniesienia podatku akcyzowego
na olej opałowy i gaz płynny używany
do ogrzewania mieszkań (4157)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2005 r. znak: SPS-0203-4157/05, przy którym nadesłano zapytanie Pani Poseł Anny Górnej-Kubackiej w sprawie podnie-

sienia akcyzy na olej opałowy i gaz płynny używany do ogrzewania mieszkań, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z koniecznością przeciwdziałania patologicznym zjawiskom, Ministerstwo Finansów przygotowało rozporządzenie Ministra Finansów zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, którego głównym celem było wyeliminowanie szarej strefy i strat wynikających z nieuczciwych praktyk wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego przeznaczonych na cele opałowe do napędu pojazdów samochodowych.

Powyższe zjawiska patologiczne mają ujemny wpływ na przebieg realizacji budżetu państwa w zakresie wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

Proponowane rozwiązania zdecydowanie ograniczyłyby „szarą strefę” na rynku oleju opałowego i gazu płynnego, wpływając w ten sposób na poprawę sytuacji budżetu państwa.

W dniu 30 maja 2005 r. Minister Finansów podpisał ww. rozporządzenie, które zostało opublikowane w Dz. U. Nr 96, poz. 814 z dnia 2 czerwca 2005 r. i miało obowiązywać od dnia 17 czerwca 2005 r.

Rozporządzenie wprowadzało m.in.:

— zrównanie stawki akcyzy na olej opałowy lekki do poziomu stawki jak dla oleju napędowego, oznaczałoby to, iż stawka akcyzy od oleju opałowego lekkiego wzrosłaby z kwoty 233,00 zł/1.000 l do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l,

— zrównanie stawki akcyzy do poziomu 1.028,00 zł/1.000 l również dla olejów napędowych zabarwionych na czerwono i oznaczonych znacznikiem, przeznaczonych na cele opałowe,

— opodatkowanie olejów napędowych, wykorzystywanych do celów opałowych, i olejów opałowych lekkich w przypadku, gdy nie są one prawidłowo zabarwione i oznakowane lub są wykorzystywane na cele inne niż opałowe, maksymalną stawką akcyzy przewidzianą dla oleju napędowego,

— podwyższenie stawki akcyzy na olej opałowy ciężki do wysokości zbliżonej do maksymalnej stawki akcyzy dla oleju opałowego ciężkiego, określonej w ustawie o podatku akcyzowym, tj. do poziomu 695,00 zł/1.000 kg – aktualnie olej opałowy ciężki obciążony jest stawką akcyzy w wysokości 60,00 zł/1.000 kg; nieuczciwi podatnicy płacą niską akcyzę za olej opałowy ciężki, a następnie wykorzystują go bezpośrednio do napędu lub jako komponent do wytworzenia oleju napędowego,

— objęcie podatkiem akcyzowym gazu płynnego propanu, butanu, mieszanin propanu-butanu i innych gazów płynnych do celów opałowych w wysokości 695,00 zł/1.000 kg (tj. jak dla gazu zużywanego do napędu pojazdów samochodowych) – z informacji posiadanych przez Ministerstwo Finansów wynika, iż nieopodatkowany akcyzą gaz jest przetankowywany do stacjonarnych zbiorników na stacjach autogazu, a następnie sprzedawany do napędu pojazdów samochodowych.

Z uwagi na to, iż rozwiązania zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu spotkały się z ostrą krytyką społeczną, Pan Premier Marek Belka podjął decyzję o przesunięciu terminu wejścia w życie powyższego rozporządzenia na dzień 1 sierpnia 2005 r. Opóźnienie terminu obowiązywania nowych stawek akcyzy na olej opałowy i napędowy wykorzystywany na cele grzewcze oraz wprowadzenie akcyzy na gaz płynny stosowany do celów opałowych związane było z koniecznością równoległego przygotowania regulacji osłonowych mających zminimalizować negatywne skutki finansowe wzrostu kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii.

Minister Finansów – wykonując decyzję Premiera, podpisał rozporządzenie z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie zmiany rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 103, poz. 866) przesuwające termin wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego na dzień 1 sierpnia 2005 r.

Minister Finansów zaproponował również działania osłonowe, które obejmowałyby podmioty zużywające olej opałowy, napędowy oraz gaz płynny do celów opałowych poprzez zwiększenie dodatków mieszkaniowych lub bezpośredni zwrot różnicy akcyzy zawartej w cenie zakupu oleju opałowego i gazu płynnego wykorzystywanych na cele opałowe.

Z uwagi na to, iż zaproponowane przez resort finansów nowe stawki podatku akcyzowego na olej opałowy i gaz płynny, powodujące wzrost kosztów ogrzewania tymi nośnikami energii, oraz zaproponowane działania osłonowe z tym związane nie uzyskały akceptacji społecznej, jak również biorąc pod uwagę opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych - Minister Finansów wycofał się z wcześniej podjętej decyzji o wprowadzeniu stawek akcyzy określonych w rozporządzeniu z dnia 30 maja 2005 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego, które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r.

Od dnia 16 czerwca 2005 r. obowiązuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie uchylecia rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 106, poz. 897).

Niniejszym rozporządzeniem utraciło moc rozporządzenie z dnia 30 maja 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 96, poz. 814 i Nr 103, poz. 866), które miało wejść w życie z dniem 1 sierpnia 2005 r., dotyczące m.in. zrównania stawek akcyzy na olej opałowy do poziomu stawki jak dla oleju napędowego oraz wprowadzenia opodatkowania akcyzą gazu płynnego dla celów opałowych w wysokości jak dla gazu płynnego zużywanego do napędu pojazdów samochodowych, co oznacza, iż regulacje te nie wejdą w życie.

Niewprowadzenie przedmiotowych rozwiązań powoduje konieczność przeciwdziałania patologicznym zjawiskom wykorzystywania oleju opałowego i gazu płynnego niezgodnie z przeznaczeniem, tj. do napędu,

wyłącznie w drodze intensyfikacji działań kontrolnych w zakresie obrotu paliwami silnikowymi i zmian legislacyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie sytuacji finansowej
Pracowni Hemodynamiki Szpitala Wojewódzkiego
w Przemyślu (4159)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pani Poseł Marii Zbyrowskiej z dnia 30 maja 2005 roku, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2005 r., znak: SPS-0203-4159/05, w sprawie sytuacji finansowej Pracowni Hemodynamiki Szpitala Wojewódzkiego w Przemyślu, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135), podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych przez Fundusz jest umowa zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego NFZ. Jednocześnie, według zasady zawartej w ust. 5 art. 132 ww. ustawy, wysokość łącznych zobowiązań Funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym Funduszu.

Z informacji uzyskanych z Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, o które wystąpiłem w ramach nadzoru prowadzonego nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia, wynika, że wartość pierwotnego kontraktu Szpitala Wojewódzkiego w Przemyślu w roku 2005, w wysokości 4 940 000,00 zł, w zakresie hemodynamiki jest wyższa o kwotę 1 374 980,00 zł, tj. o 38,5%, w stosunku do wartości pierwotnego kontraktu w roku 2004, który wynosił 3 565 020,00 zł. Jak przekazał Oddział, w dniu 29 kwietnia br., w wyniku podpisania aneksu do umowy z zakresu leczenia szpitalnego, podana powyżej pierwotna wartość kontraktu w roku 2005 została zwiększona o kwotę 401 970,00 zł. Dodatkowe środki finansowe przeznaczono na finansowanie procedur wykonywanych w warunkach ostrego dyżuru hemodynamicznego. Ponadto, w celu zwiększenia środków fi-

nansowych na zabezpieczenie świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych w roku 2005 przez Pracownię Hemodynamiki Szpitala Wojewódzkiego w Przemyśle, na wniosek Szpitala z dnia 30 maja 2005 roku, Fundusz dokonał przesunięcia środków finansowych między zakresami świadczeń opieki zdrowotnej w wysokości 45 560,00 zł.

Podkarpacki OW NFZ wyjaśnił, że z analizy danych sprawozdawczych, symulacji kosztów procedur ratujących życie oraz przeprowadzonej kontroli po aneksowaniu umowy w zakresie procedur hemodynamicznych wynika, że zabiegi ratujące życie w ostrych stanach zawału serca są zabezpieczone. Kolejne środki finansowe będą przekazywane odpowiednio do zapotrzebowania, na podstawie uzasadnionych wniosków płynących z analizy sprawozdań świadczeniobiorców.

Nawiązując do poruszonej przez Panią Poseł kwestii długiej listy osób oczekujących na uzyskanie świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu procedur hemodynamicznych w Szpitalu Wojewódzkim w Przemyśle, co powoduje zagrożenie życia pacjentów, uprzejmie informuję, że art. 20 ust. 1 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zawiera dyspozycje, zgodnie z którymi świadczenia opieki zdrowotnej w szpitalach i świadczenia specjalistyczne w ambulatoryjnej opiece zdrowotnej są udzielane według kolejności zgłoszenia w dniach i godzinach ich udzielania przez świadczeniodawcę, który zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. O miejscu na liście oczekujących decydują kryteria medyczne. Zgodnie z art. 20 ust. 7 ww. ustawy, w razie zmiany stanu zdrowia świadczeniodawcy, wskazującej na potrzebę wcześniejszego niż w ustalonym terminie udzielenia świadczenia, świadczeniobiorca informuje o tym świadczeniodawcę, który, jeżeli wynika to z kryteriów medycznych, koryguje odpowiednio termin udzielenia świadczenia i informuje niezwłocznie świadczeniobiorcę o nowym terminie. Należy dodać, że w stanach nagłych świadczenia opieki zdrowotnej są udzielane świadczeniobiorcy niezwłocznie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Podkarpacki OW NFZ, składając wyjaśnienia odnośnie do zawartej w zapytaniu Pani Poseł informacji o zagrożeniu życia oczekujących w kolejce na uzyskanie świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu procedur hemodynamicznych w Szpitalu Wojewódzkim w Przemyśle, poinformował, że kolejki oczekujących są analizowane na bieżąco i Szpital nie odnotował zgonów pacjentów oczekujących na udzielenie świadczenia z zakresu procedur hemodynamicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Paweł Sztwiertnia

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Tomasza Markowskiego**

**w sprawie stanowiska Agencji Mienia Wojskowego
wobec sprzedaży nieruchomości położonej
w Gdańsku między ulicami Grunwaldzką
a Słowackiego (4166)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Tomasza Markowskiego w sprawie stanowiska Agencji Mienia Wojskowego wobec sprzedaży nieruchomości położonej w Gdańsku między ulicami Grunwaldzką a Słowackiego (SPS-0203-4166/05), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W związku z tym, że podejmowane w poprzednich latach próby zagospodarowania przedmiotowej nieruchomości nie dały pozytywnego rezultatu, w styczniu 2005 r. Agencja Mienia Wojskowego podjęła kolejne, zmierzające do tego działania. Ogłoszenie o przetargu na sprzedaż całej przejętej do zasobu nieruchomości, o łącznej powierzchni 20,0994 ha, zabudowanej 62 obiektami o powierzchni użytkowej ok. 52 tys. m², przy cenie wywoławczej 53 mln zł, zostało podane do publicznej wiadomości w dniach 1 kwietnia – 3 czerwca 2005 r. Ze względu na planowaną zmianę koncepcji zagospodarowania nieruchomości przetarg wyznaczony na 3 czerwca br. został odwołany.

Powyższa decyzja wynikała z faktu, iż w resorcie Obrony Narodowej trwają uzgodnienia związane z planowanym przekazaniem do Agencji, jeszcze w tym roku, pozostałej części kompleksu. Przejęcie przez AMW dalszej części terenu poprawi jego funkcjonalność i usprawni układ komunikacyjny, podnosząc tym samym atrakcyjność handlową. Z chwilą włączenia do zasobu tego fragmentu nieruchomości Agencja rozpocznie procedurę przetargową sprzedaży nieruchomości jako jednej całości.

Pragnę ponadto poinformować, że Prezes Agencji Mienia Wojskowego nie prowadzi rozmów z żadnymi podmiotami, w tym także firmami zagranicznymi, zainteresowanymi nabyciem przedmiotowej nieruchomości.

Niezależnie od powyższego chciałbym zaznaczyć, że Agencja, realizując proces zagospodarowania powierzonych jej nieruchomości, kieruje się zasadą nieudzielania osobom trzecim informacji o podmiotach, które zgłaszają zainteresowanie zakupem nieruchomości będących w jej zasobie i przygotowują się do wzięcia udziału w przetargu na sprzedaż nieruchomości. Dane te traktowane są bowiem jako tajemnica handlowa, której dochowanie jest elementarnym obowiązkiem Agencji wobec jej partnerów handlowych.

Dopiero po przeprowadzeniu przetargu, w informacji o jego wyniku, podawanej do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie w siedzibie AMW na okres 7 dni, Agencja zobowiązana jest podać m.in. imię, nazwisko albo nazwę lub firmę osoby ustalonej jako nabywca nieruchomości.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że wysuwane przez Pana Zbigniewa Grzeszka, Prezesa firmy Euro-Plus, zarzuty w sprawie prób sprzedaży nieruchomości po zaniżonej cenie są bezpodstawne.

Kwestie związane z zasadami wyceny nieruchomości oraz ustalania ich ceny sprzedaży ściśle regulują przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603). Wyceny nieruchomości dokonuje osoba posiadająca uprawnienia zawodowe w zakresie szacowania nieruchomości i wpisana do rejestru rzeczoznawców majątkowych. Jest ona zobowiązana do wykonywania powyższych czynności zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów prawa i standardami zawodowymi, ze szczególną starannością właściwą dla charakteru tych czynności oraz z zasadami etyki zawodowej, kierując się zasadą bezstronności.

Odnosząc się natomiast do braku odpowiedzi na pismo firmy Euro-Plus skierowane do Agencji Mienia Wojskowego, pragnę poinformować, że Agencja stara się traktować wszystkie osoby przesyłające do niej pisma w różnych sprawach w sposób poważny i kompetentny. Jednak pisma kierowane do AMW przez wymienioną firmę od czasu, gdy nie uzyskała pełnomocnictwa Agencji do pośredniczenia przy sprzedaży nieruchomości w Gdańsku przy ul. Słowackiego w zamian za określoną prowizję, zawierają przede wszystkim insynuacje o podejrzanych działaniach Agencji w zakresie sprzedaży przedmiotowej nieruchomości, np. poprzez „zaniżanie wartości operatu szacunkowego” czy próby sprzedaży po znacznie zaniżonej cenie. Dodatkowo firma ta żąda podania nazw firm, które zgłaszają chęć zakupu przedmiotowej nieruchomości, czego Agencja nie ujawnia z wyżej wymienionych powodów. Natomiast wszelkie informacje o stanie prawnym i planach zagospodarowania omawianej nieruchomości Agencja podała w wykazie o zamiarze sprzedaży, podanym do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie w siedzibach: Oddziału Terenowego AMW w Bydgoszczy, Urzędu Miasta Gdańska, pozostałych oddziałów terenowych AMW w dniach od 2 do 24 lutego br. Informację o wykazie zamieściła również „Rzeczpospolita” w dniu 2 lutego br. Niemniej jednak wychodząc naprzeciw sugestii Pana Posła Tomasza Markowskiego, wskazałem Prezesowi Agencji Mienia Wojskowego, aby na wszelkie kierowane do niego pisma udzielał odpowiedzi w terminie i w sposób wyczerpujący.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, żywię nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Jerzy Szmajdziński

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie skazania Adama Koryckiego
przez Sąd Rejonowy w Pińczowie, II K 408/03
(4168)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2005 r. SPS-0203-4168/05, przy którym przekazane zostało zapytanie Pana Posła Zbigniewa Nowaka do odnośnie wyroku, który zapadł w dniu 4 marca 2005 r. przed Sądem Rejonowym w Pińczowie w sprawie Adama K., uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Wymienionym na wstępie wyrokiem Adam K., w ramach czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, uznany został za winnego tego, że w okresie od dnia 9 grudnia 1994 r. do 27 marca 1995 r. w Gackach gm. Pińczów, jako dyrektor Przedsiębiorstwa Państwowego Zakładów Przemysłu Gipsowego „Dolina Nidy”, doprowadził poprzez zaniżenie ceny majątku przedsiębiorstwa w postaci udziałów w ZG „Stawiany” Spółka z o.o. w Szrabkowie do ich zbycia Spółce Akcyjnej „Dolina Nidy”, której był prezesem zarządu, w ten sposób, że wyraził zgodę na podwyższenie kapitału zakładowego ZG „Stawiany” w dniu 9 grudnia 1994 r. poprzez wniesienie przez ZPG „Dolina Nidy” w Gackach aportu rzeczowego w postaci prawa wieczystego użytkowania 74,64 ha gruntów, na którym znajdowały się złoża gipsu, zabudowania zakładu oraz stanowiące odrębną własność budynki i urządzenia trwale związane z gruntem, służące do prowadzenia działalności ZG „Stawiany”, przyjmując jego wartość na kwotę 597 000 zł i obejmując w ten sposób zwiększony kapitał zakładowy spółki, przez jego zwiększenie o 1194 udziałów, mimo że faktyczna wartość wnoszonego aportu rzeczowego wraz z zabudowaniami i złożami gipsu wynosiła 13 784 000 zł; że w dniu 29 grudnia 1994 r. wyraził zgodę na podwyższenie kapitału zakładowego ZG „Stawiany” o kwotę 2 600 000 zł przez zwiększenie ilości udziałów o 5200 i objęcie ich za cenę równą wartości nominalnej przez Spółkę „Dolina Nidy” SA, której był prezesem zarządu, oraz sprzedaż w dniu 27 marca 1995 r. wszystkie 2290 udiały przedsiębiorstwa w ZG „Stawiany” za kwotę 2 106 800 zł, doprowadzając w konsekwencji do wyrządzenia zarządzanemu przez siebie przedsiębiorstwu szkodę majątkową w wielkim rozmiarze, tj. w wysokości 13 784 000 zł, nadużywając w ten sposób powierzonego mu stanowiska w zakresie zarządzania przedsiębiorstwem i działając na korzyść „Doliny Nidy”, której był prezesem zarządu i akcjonariuszem, tj. przestępstwa z art. 296 § 2 i 3 K.k. i za to na mocy art. 296 § 3 K.k., i art. 33 § 2 K.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 500 stawek

dziennych, przy przyjęciu jednej stawki za równoważną kwocie 400 zł. Wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy w Pińczowie, w oparciu o przepisy art. 69 § 1 i 2 K.k. i art. 70 § 1 pkt 1 K.k. warunkowo zawiesił, na okres próby 5 lat. Jednocześnie w oparciu o przepis art. 41 § 1 K.k. i art. 43 § 1 K.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz zajmowania stanowiska dyrektora, zastępcy dyrektora w przedsiębiorstwach państwowych oraz zajmowania stanowiska członka zarządu w spółkach prawa handlowego z udziałem Skarbu Państwa na okres 4 lat. Od oskarżonego zasądzono na rzecz Skarbu Państwa, tytułem poniesionych wydatków, kwotę 25 407,31 zł oraz zwolniono go na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. od ponoszenia opłaty w sprawie.

Przedstawiając powyższą informację, pragnę podkreślić, iż zgodnie z art. 39 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości nie posiada uprawnień do dokonywania merytorycznej oceny wyroków sądowych, w tym więc rodzaju i wymiaru orzekanych kar i środków karnych. Również ostateczny kształt przypisanego oskarżonemu czynu, a więc także wysokość wyrządzonej przestępstwem szkody, ustala niezawisły sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. Prawdliwość orzeczeń może być badana wyłącznie w trybie przewidzianym w Kodeksie postępowania karnego, a więc przez wnoszenie apelacji do sądu II instancji, a po uprawomocnieniu się orzeczenia kasacji do Sądu Najwyższego.

Wyrok w sprawie II K 408/03 Sądu Rejonowego w Pińczowie nie jest prawomocny, wobec złożenia wniosków o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem przez prokuratora oraz obrońców oskarżonego.

W związku z tym ocena zasadności zapadłego rozstrzygnięcia, tak w kwestii winy, jak i wymierzonej oskarżonemu kary, dokonana zostanie przez sąd odwoławczy, o ile strony skorzystają z prawa do poddania go kontroli przez wniesienie apelacji.

Odpowiadając natomiast na pytanie co do kosztów przeprowadzonego w sprawie postępowania karnego, to z poczynionych ustaleń wynika, iż wyniosły one – jeśli chodzi o wydatki – kwotę 25 407,31 zł i tymi też wydatkami w całości obciążono oskarżonego.

Wydatki poniesione w toku postępowania przygotowawczego wyniosły natomiast kwotę 17 837,43 zł.

Mając powyższe na uwadze, nie znajduję obecnie podstaw do podejmowania w tej sprawie działań nadzorczych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie interpretacji art. 700
Kodeksu cywilnego dotyczącego obniżenia
czynszu dzierżawnego
za dany okres gospodarczy (4171)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie z dnia 7 czerwca 2005 r., znak: SPS-0203-4171/05, Pana Posła Romualda Ajchlera w sprawie interpretacji art. 700 Kodeksu cywilnego dotyczącego obniżenia czynszu dzierżawnego za dany okres gospodarczy, uprzejmie informuję, co następuje.

W myśl art. 700 Kodeksu cywilnego, jeżeli wskutek okoliczności, za które dzierżawca odpowiedzialności nie ponosi i które nie dotyczą jego osoby, zwykły przychód z przedmiotu dzierżawy uległ znacznemu zmniejszeniu, dzierżawca może żądać obniżenia czynszu przypadającego za dany okres gospodarczy. Są to przede wszystkim zdarzenia wynikające z negatywnego działania sił przyrody, na które dzierżawca przy dołożeniu należytej staranności nie mógł mieć wpływu, w szczególności huragan, gradobicie, pożar, albo którym nie mógł w żaden sposób zapobiec, np.:

— zalanie wskutek powodzi, mimo prawidłowego zabezpieczenia przeciwpowodziowego,

— utrata lub zmniejszenie plonów wskutek obniżenia się wilgotności gleby poniżej możliwej do przewodzenia w danym rejonie,

— wymarznienia roślin, pomimo tego, że były one odporne na normalne warunki pogodowe w danym rejonie,

— przyducha, pomimo tego, że zarybianie jeziora następowało gatunkami ryb odpowiednimi dla tego typu jeziora,

— pomór, pomimo tego, że zwierzęta były poddane odpowiednim szczepieniom ochronnym.

Mając powyższe na uwadze, szkody wyrządzane przez kormorany nie mogą stanowić podstawy do obniżenia czynszu dzierżawnego w związku z art. 700 K.c. Należy zwrócić uwagę, że ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880) określiła gatunki zwierząt chronionych wyrządzających szkody, za które odpowiada Skarb Państwa. Lista wymienionych zwierząt nie obejmuje jednak kormoranów. Natomiast, w myśl art. 126 ust. 12 ww. ustawy, Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, inne niż wymienione w ustawie gatunki zwierząt chronionych wyrządzających szkody, za które odpowiada Skarb Państwa, kierując się potrzebą utrzymania ochrony gatunkowej zwierząt zagrożonych wyginięciem i wyrządzających szkody w gospodarce człowieka. Wpisanie kormoranów na listę takich zwierząt możliwe jest w drodze zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 2002 r.

w sprawie gatunków zwierząt chronionych wyrządzających szkody, za które odpowiada Skarb Państwa (Dz. U. Nr 205, poz. 1732). W przedmiotowej sprawie właściwy jest Minister Środowiska. W związku z powyższym Minister Skarbu Państwa wystąpił do Ministra Środowiska z wnioskiem o zmianę rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiotowej sprawie. W załączeniu przekazuję kopię wniosku.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Bogdana Zdrojewskiego**

**w sprawie możliwości przyznania
indywidualnej refundacji leku przeciwbólowego
(4173)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem Pana Posła na Sejm RP Bogdana Zdrojewskiego, przesłanym przy piśmie z dnia 7 czerwca 2005 roku (SPS-0203-4173/05), w sprawie przyznania indywidualnej zgody na refundację leku przeciwbólowego, przesyłam uprzejmie następujące informacje.

Unormowania prawne regulujące dostęp ludności do świadczeń opieki zdrowotnej zawiera ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. nr 210, poz. 2135). Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 przedmiotowej ustawy świadczeniobiorcy zapewnia się i finansuje ze środków publicznych, na zasadach i w zakresie określonym w ustawie, szereg świadczeń, m.in.: podstawową opiekę zdrowotną, leczenie szpitalne, zaopatrzenie w produkty lecznicze, wyroby medyczne i środki pomocnicze. Zaopatrzenie w leki i wyroby medyczne, zgodnie z art. 34 przedmiotowej ustawy, przysługuje świadczeniobiorcy na podstawie recepty wystawionej przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, jeżeli posiada on prawo wykonywania zawodu oraz zawarł z oddziałem wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia umowę upoważniającą go do wystawiania takich recept. Świadczeniobiorcy przysiętemu do szpitala lub innego zakładu opieki zdrowotnej zapewnia się bezpłatne leki i wyroby medyczne, jeżeli są one konieczne do wykonania świadczenia, co reguluje art. 35 wymienionej ustawy.

Narodowy Fundusz Zdrowia refunduje leki wpisane do rejestru produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu na terytorium RP na zasadach określonych w przepisach ustawy o świadczeniach opieki zdrowot-

nej finansowanych ze środków publicznych. Leki z wykazu leków podstawowych i leków uzupełniających przysługują ubezpieczonemu po wniesieniu opłaty ryczałtowej (leki podstawowe i leki recepturowe) oraz za odpłatnością 30% lub 50% ceny leku (leki uzupełniające) i leki z wykazu leków i wyrobów medycznych, które ze względu na choroby określone w wykazie są wydawane ubezpieczonemu bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością. Wymienione wykazy, zgodnie z treścią art. 36 i 37 cytowanej ustawy, określa w drodze rozporządzeń minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, Naczelnej Rady Aptekarskiej i Naczelnej Rady Lekarskiej, uwzględniając m.in.: dostępność do leków oraz możliwości płatnicze podmiotu zobowiązanego do finansowania ze środków publicznych.

Ustosunkowując się do pytania, uprzejmie informuję, że lek przeciwbólowy MST Continus tabl. znajduje się w wykazie chorób przewlekłych i jest refundowany w jednostce chorobowej nowotwory złośliwe. W innych chorobach może być wydawany jedynie za 100% odpłatnością.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie przewiduje możliwości indywidualnej refundacji leków na prośbę pacjentów, obowiązujące przepisy nie wskazują trybu odwoławczego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że prowadzone są prace nad projektem zmian w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w systemie refundacji leków w Polsce. Zmiany zakładają m.in.: wprowadzenie kategorii „lek specjalistycznego stosowania” i określenie w drodze rozporządzenia wykazu leków specjalistycznego stosowania.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie porozumienia dotyczącego
zmiany zasad zatrudnienia polskich pracowników
sezonowych w Niemczech (4176)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na Pana pismo z dnia 8.06.2005 r., znak: SPS-0203-4176/05, przesyłając zapytanie posła Aleksandra Szczygły w spra-

wie zmiany zasad zatrudnienia polskich pracowników sezonowych w Niemczech, uprzejmie wyjaśniam:

Ad pyt. 1.

Zawarte w dniu 15.06.2005 r. między Centralą Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) i Deutsche Verordnungsstelle Krankenversicherung - Ausland (DVKA) Porozumienie dotyczy kwestii ubezpieczenia społecznego pracowników sezonowych, a nie zmiany zasad ich zatrudniania. Zawarcie tego Porozumienia miało na celu uregulowanie sytuacji osób, które w okresie zamkniętym od 1 maja 2004 r. do 30 czerwca 2005 r. pracowały w Niemczech i mimo ciężącego na pracodawcy niemieckim obowiązku nie miały odprowadzanych składek ubezpieczeniowych do polskiego systemu ubezpieczeniowego (ZUS). Porozumienie nie ustala także jakichś nowych zasad ubezpieczenia pracowników sezonowych w Niemczech na przyszłość, gdyż zasady te wynikają z przepisów wspólnotowych, tj. Rozporządzenia Rady EWG nr 1408/71. Fakt, że nie były one odpowiednio realizowane przez pracodawców niemieckich, nie może być usprawiedliwieniem dla ich dalszego naruszania.

Wobec powyższego nie można mówić o „skutkach zawarcia Porozumienia w sprawie zmiany zasad zatrudniania pracowników sezonowych”, a tym bardziej „symulacji kosztów jego zawarcia”, bowiem zawarte Porozumienie nie dotyczy problemu zatrudniania pracowników sezonowych. Natomiast zmiany w zakresie zasad podlegania ubezpieczeniom społecznym wynikają z przepisów wspólnotowych, a nie zawartego Porozumienia. Porozumienie to jedynie:

1. wskazuje, że wobec polskich pracowników sezonowych zatrudnionych w tzw. nieznacznym wymiarze (do dwóch miesięcy lub 50 dni roboczych w roku) w Niemczech, którzy pracowali sezonowo po dniu 30.04.2004 r. lub podejmą pracę najpóźniej do 30.06.2005 r., stosuje się zasady sprzed wejścia Polski do UE, tj.:

— do pracy wykonywanej w Niemczech - ustawodawstwo niemieckie,

— do działalności zarobkowej w Polsce - ustawodawstwo polskie;

2. potwierdza, że wobec polskich pracowników sezonowych zatrudnionych w tzw. nieznacznym wymiarze w Niemczech, którzy podejmą pracę po dniu 30.06.2005 r., zastosowanie mają przepisy wspólnotowe, tj.:

— zasada stosowania tylko jednego ustawodawstwa,

— zasada stosowania ustawodawstwa miejsca wykonywania pracy,

— w przypadku pracy najemnej wykonywanej równocześnie w dwóch państwach stosowanie ustawodawstwa miejsca zamieszkania.

W tych przypadkach Oddział ZUS właściwy dla miejsca zamieszkania pracownika będzie wystawiał formularz E 101, po przedłożeniu przez zainteresowanego pracownika:

— poświadczenia od pracodawcy o udzielonym urlopie płatnym (z wykazanim okresem, na jaki urlop został udzielony) oraz

— kopii umowy o pracę zawartej z niemieckim pracodawcą, a w razie braku takiej umowy oświadczenia osoby zainteresowanej, zawierającego nazwę i adres pracodawcy niemieckiego oraz okres pracy za granicą.

Powyższe ustalenia oznaczają, że od dnia 1 lipca 2005 r. wyłącznie ustawodawstwu:

— polskiemu podlegają osoby pracujące sezonowo w Niemczech podczas urlopu wypoczynkowego, wakacji czy ferii (zbieg dwóch zatrudnień - pracownik w Polsce i pracownik w Niemczech),

— niemieckiemu podlegają osoby bezrobotne, przebywające na urlopie bezpłatnym, studenci, uczniowie, gospodynie domowe, emeryci, renciści.

Strony nie uzyskały zgodności co do stosowania norm kolizyjnych Rozporządzenia 1408/71 do osób prowadzących działalność na własny rachunek w Polsce i podejmujących pracę sezonową w Niemczech. Co do tej grupy osób między polskimi i niemieckimi instytucjami ubezpieczeniowymi powstały rozbieżności:

— czy osoby te podlegają ubezpieczeniom w Polsce - zgodnie z zasadą zawartą w art. 14a.1.a) Rozporządzenia 1408/71,

— czy też w Niemczech - jako w państwie miejsca wykonywania zatrudnienia (art. 13.2.a) lub art. 14c(a) Rozporządzenia 1408/71).

Wobec tego ustalono, że właściwe władze zwrócić się o opinię w tej sprawie do Komisji Administracyjnej ds. Zabezpieczenia Społecznego, której najbliższe posiedzenie planowane jest na październik tego roku. Do czasu uzyskania opinii Komisji i przyjęcia wspólnego stanowiska obu Stron stosowane będzie rozwiązanie przejściowe, polegające na tym, że jeżeli pracownik sezonowy nie przedstawi formularza E 101 wydanego przez ZUS, będzie do niego stosowane ustawodawstwo niemieckie. W praktyce oznacza to, że w czasie pracy sezonowej w Niemczech niemiecki pracodawca nie będzie zobowiązany do przekazywania składek ubezpieczeniowych do ZUS.

Biorąc pod uwagę przepisy wspólnotowe w zakresie zabezpieczenia społecznego oraz postanowienia polsko-niemieckiego Porozumienia z dnia 15.06.2005 r., nie można się zgodzić z poglądem zawartym w piśmie Posła Aleksandra Szczygły, że „Rząd RP zapomina o interesach swoich bezrobotnych obywateli”. Problem opłacania przez niemieckich pracodawców składek ubezpieczeniowych do ZUS nie dotyczy osób bezrobotnych, podejmujących w Niemczech pracę sezonową. Osoby te zgodnie z art. 13 ust. 2. a) Rozporządzenia 1408/71 będą podlegały ustawodawstwu państwa miejsca wykonywania zatrudnienia, czyli niemieckim przepisom ubezpieczeniowym. Oznacza to, że regulacje wspólnotowe nie zmieniają dotychczasowej sytuacji prawnej bezrobotnych w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym i nie mogą mieć wpływu na pogorszenie ich sytuacji w zakresie uzyskiwania zatrudnienia w Niemczech. Co więcej, wspólnotowe zasady w zakresie zabezpieczenia społecznego mogą wpłynąć na zwiększenie zatrudniania przez niemieckich pracodawców polskich bezrobotnych.

Ad pyt. 2.

Zawarte w dniu 15.06.2005 r. Porozumienie nie może być powodem wzrostu bezrobocia w Polsce. Należy zauważyć, że wynikająca z przepisów wspólnotowych zmiana zasad podlegania ubezpieczeniom społecznym dotyczy tylko jednej grupy osób spośród wszystkich zatrudnianych w Niemczech. Dotyczy ona wyłącznie osób, które pracują w Polsce i w czasie płatnego urlopu wypoczynkowego (wakacji, ferii) dodatkowo podejmują pracę w Niemczech - jako pracownicy sezonowi. Nawet gdyby część tych osób nie została ponownie zatrudniona w Niemczech, z pewnością nie spowoduje to wzrostu stopy bezrobocia w Polsce, gdyż osoby te, podejmując pracę sezonową w Niemczech, są jednocześnie zatrudnione w Polsce (urlop wypoczynkowy, ferie, wakacje).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 29 czerwca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Dziuby**

**w sprawie wysokości środków z Unii Europejskiej
z przeznaczeniem na wsparcie polskiego rolnictwa
(4177)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 czerwca 2005 r., znak: SPS-0203-4177/05, dotyczące zapytania Pani Poseł Marii Dziuby w sprawie środków na wsparcie dla rolnictwa przedstawiam poniżej informacje w zakresie:

1) składki wpłaconej przez Polskę do Unii Europejskiej oraz wysokości środków otrzymanych z Unii Europejskiej;

2) wysokości środków finansowych przekazanych na polskie rolnictwo w roku 2004 i środków, które będą przekazane w roku 2005;

3) Wysokości środków finansowych, jakie polskie rolnictwo otrzyma z funduszy strukturalnych i funduszu spójności.

Ad 1. Na dzień 22 czerwca 2005 r. przewidywana (zapisana w budżecie państwa) wysokość polskiej składki do budżetu Unii Europejskiej na rok 2005 wynosi 10.220.687.000 zł. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, iż w trakcie roku budżetowego wielkość budżetu ogólnego UE podlega zmianom w trakcie licznych nowelizacji (tzw. amending budgets), które mogą podnosić lub obniżać kwotę wydatków. Przekłada się to na zmianę wysokości polskiej składki in plus (w przypadku wzrostu wydatków z budżetu UE), jak

również in minus w sytuacji, kiedy rozmiary budżetu są zmniejszane. Z tego też względu nie można przed końcem roku dokładnie określić, jaka będzie wysokość składki wpłaconej przez Polskę. Do końca maja 2005 r. Polska wpłaciła do budżetu unijnego 3.976.277.405,66 zł. Określony w ustawie budżetowej limit wydatków na ten cel nie powinien zostać przekroczony.

Utrudnione jest również precyzyjne oszacowanie wysokości transferów z budżetu UE do Polski, ponieważ kwota ta zależy od stopnia wykorzystania środków unijnych po stronie polskiej, tj. od zdolności wdrażania projektów przez zaangażowane podmioty. Jako że do końca roku pozostało jeszcze ponad 6 miesięcy, trudno jest przewidzieć, jaki będzie poziom absorpcji funduszy unijnych, a tym samym – ile środków napłynie do Polski w ciągu 12 miesięcy bieżącego roku. Do końca maja 2005 r. do Polski napłynęło 1.980.101.019,93 euro, co stanowi ok. 8.352.601.942,82 zł (kwota w zł jest jedynie szacunkowa, gdyż części środków, które napłynęły z UE, jeszcze nie przewalutowano). Wysokość planowanych transferów z UE do Polski w ciągu bieżącego roku została określona w załączniku do ustawy budżetowej na 2005 r. i wynosi 25.228.913.000 zł.

Ad 2. Transfery środków finansowych dla polskiego rolnictwa są realizowane w ramach Wspólnej Polityki Rolnej, a także ze środków budżetu krajowego w ramach wydatków dz. 010 – Rolnictwo i łowiectwo oraz innych działów klasyfikacji budżetowej, w których zaplanowano i zrealizowano wydatki na rolnictwo.

Wspólna Polityka Rolna jest częściowo finansowana ze środków Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, w ramach transferów z Komisji Europejskiej, o których mowa w odpowiedzi na pytanie nr 1, i częściowo ze środków budżetu krajowego (współfinansowanie Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich – PROW, obszarowe płatności uzupełniające oraz uzupełnienie działań interwencyjnych).

Poniższe zestawienie prezentuje łączne kwoty transferów do sektora rolnictwa w latach 2004–2005, niezależnie od źródeł finansowania (tj. środki UE i środki z budżetu krajowego).

Dane w zakresie płatności obszarowych za rok 2004 są prezentowane jako realizacja od 18.10.2004 r. do 31.12.2004 r. Założenia na rok 2005 obejmują wypłacone w roku 2005 należności za rok 2004 oraz 30% należności za rok 2005 (przewidywane transfery w grudniu 2005 r.) (tabela 1 s. 408).

Podane kwoty w zakresie Wspólnej Polityki Rolnej mają charakter orientacyjny z uwagi na to, że na dane te ma wpływ szereg bardzo istotnych uwarunkowań, w tym: kurs euro do przeliczenia płatności obszarowych za rok 2005, który to kurs zostanie dopiero ustalony przez Komisję Europejską, wielkość obszaru objętego wnioskami o płatności bezpośrednie za rok 2005 oraz faktyczne zainteresowanie beneficjentów mechanizmami WPR.

Powyższe zestawienie nie obejmuje danych, o których mowa w odpowiedzi na pytanie nr 3.

Tabela 1

		w mln zł	
Lp.	Wyszczególnienie	Rok 2004	Rok 2005 – plan
1.	Płatności obszarowe (jednolita płatność obszarowa, uzupełnienie płatności obszarowych z PROW oraz uzupełniające płatności obszarowe)	1 684	6 900
2.	PROW (bez działania IX – tj. uzupełnienie płatności obszarowych)	0	2 812
3.	Interwencja	138	1 555
4.	- Wydatki na rolnictwo bez środków na realizację WPR: - z KRUS - bez KRUS	21 861 6 323	20 619 9 122
5.	- Razem: - z KRUS - bez KRUS	23 683 8 145	31 886 20 389

Tabela 2

Rok	Zaliczki	Refundacje*	Razem
2004	119.268.923,00	-	119.268.923,00
2005	71.561.355,00	426.894.953,00	498.456.308,00

* wg prognozy przesłanej do Komisji Europejskiej w kwietniu 2005 r.

Ad 3. Ogółem w ramach funduszy strukturalnych Unii Europejskiej w latach 2004-2006 do polskiego rolnictwa ma trafić 1.192.689.238,00 EUR. Są to środki Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej – Sekcja Orientacji. Środki te zostaną przeznaczone na realizację Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich, 2004–2006”.

W roku 2004 Instytucja Płatnicza otrzymała z Komisji Europejskiej pierwszą część płatności zaliczkowej w wysokości 119.268.923,00 EUR (10% całej pomocy). Zaliczka ta miała być przeznaczona na realizację bieżących płatności na rzecz beneficjentów SPO. W roku 2005 wpłynęła druga część zaliczki w wysokości 71.561.355,00 EUR (6% pomocy).

Zgodnie z prognozą przesłaną przez Instytucję Płatniczą do Komisji Europejskiej w kwietniu br., płatności z Komisji Europejskiej na SPO w ramach refundacji poniesionych wydatków przez beneficjentów w roku 2005 są szacowane na 426.894.953,00 EUR.

Nie przewiduje się płatności dla polskiego sektora rolnego w ramach Funduszu Spójności.

W załączeniu tabela zawierająca zestawienie płatności dla polskiego rolnictwa w ramach funduszy strukturalnych w latach 2004–2005. (Tabela 2)

Płatności z Komisji Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej – Sekcja Orientacji (wartości w EUR)

Podsekretarz stanu
Piotr Sawicki

Warszawa, dnia 30 czerwca 2005 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury na zapytanie poseł Marii Dziuby

w sprawie drastycznego pogorszenia stanu dróg w powiecie grójeckim i sąsiednich powiatach (4178)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Poseł Marii Dziuby, przesłaną przy piśmie Nr SPS-0203-4178/05 z dnia 10 czerwca 2005 r., w sprawie złego stanu dróg w powiecie grójeckim i sąsiednich powiatach, uprzejmie wyjaśniam.

W obowiązującym stanie prawnym resort infrastruktury dysponuje środkami jedynie na drogi krajowe zarządzane przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad.

Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966), likwidując subwencję drogową, jako źródło finansowania zadań drogowych wskazała dochody własne powiatów.

Dodatkowych środków na drogi samorządy mogą poszukiwać w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego.

Istotną rolę odgrywa obecnie rezerwa subwencji ogólnej (do końca 2003 r. 10% rezerwa części drogowej subwencji ogólnej), powołana na mocy ww. ustawy o dochodach, z której środki przeznacza się na dofinansowywanie:

1. Inwestycji na drogach publicznych powiatowych i wojewódzkich oraz na drogach powiatowych, wojewódzkich i krajowych w granicach miast na prawach powiatu, rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 1999 r.;

2. Utrzymania rzecznych przepraw promowych o średnim natężeniu ruchu w skali roku powyżej 2000 pojazdów na dobę, wskazanych przez ministra właściwego do spraw transportu oraz w kwocie nie mniejszej niż w roku bazowym;

3. Budowy, modernizacji, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami krajowymi i wojewódzkimi w granicach miast na prawach powiatu.

Rezerwę dysponuje minister właściwy ds. finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym ds. transportu, po zasięgnięciu opinii reprezentacji jednostek samorządu terytorialnego.

Wszyscy zarządcy dróg samorządowych pismem Nr DP-2b/4604/317/04 z dnia 27 grudnia 2004 r. zostali poinformowani o możliwościach ubiegania się o dofinansowanie z powyższej rezerwy oraz o terminie składania wniosków (do 10 lutego 2005 r.).

Zarząd Powiatu Grójeckiego, przesłał wniosek o dofinansowanie zadania inwestycyjnego „Modernizacja drogi Grójec–Miedzechów”, dla którego zostały przyznane środki w wysokości 130 tys. zł.

Należy podkreślić, że w latach 1999 – 2003 wszystkie jednostki samorządu terytorialnego zarządzające drogami wojewódzkimi i powiatowymi otrzymywały środki z budżetu państwa w ramach części drogowej subwencji ogólnej na budowę, modernizację, utrzymanie i ochronę dróg zgodnie z art. 36 i 37 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w latach 1999 – 2003 r. oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15.12.1998 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad ustalania i trybu przekazywania części drogowej subwencji ogólnej dla powiatów, miast na prawach powiatu i województw.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie informuję, że resort infrastruktury nie ma innych możliwości formalnych udzielenia pomocy finansowej na modernizację dróg samorządowych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczuk

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Marii Dziuby

w sprawie podjęcia działań prorodzinnych (4180)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przez Pana Marszałka pismem znak: SPS-0203-4180/05 z dnia 10 czerwca br. – zapytaniem poseł

Marii Dziuby w sprawie podjęcia działań prorodzinnych, uprzejmie przesyłam następującą odpowiedź:

Ad. pytanie 1: Czy polski Rząd zamierza przywrócić zasiłki z funduszu alimentacyjnego tak jak to było w latach poprzednich?

Nie przewiduje się powrotu do wypłacania świadczeń z funduszu alimentacyjnego na zasadach obowiązujących przed 1 maja 2004 r. Od 1 września 2005 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej (Dz. U. Nr 86, poz. 732) osoby samotnie wychowujące dzieci, uprawnione do świadczenia alimentacyjnego na podstawie tytułu wykonawczego, którego egzekucja jest bezskuteczna, będą mogły ubiegać się o zaliczkę alimentacyjną. Zaliczka będzie przysługiwała osobie uprawnionej do ukończenia 18 roku życia lub do ukończenia 24 roku życia, jeżeli osoba uprawniona uczy się w szkole lub szkole wyższej, a przeciętny miesięczny dochód netto na osobę w rodzinie nie przekracza 583 zł.

Zaliczka będzie przysługiwać do wysokości świadczenia alimentacyjnego albo różnicy pomiędzy kwotą odpowiadającą świadczeniu alimentacyjnemu a kwotą wyegzekwowaną w danym miesiącu od osoby zobowiązanej. Maksymalna kwota zaliczki wypłacanej jednej osobie uprawnionej będzie również zależała od liczby osób uprawnionych w rodzinie oraz od poziomu dochodu rodziny i będzie wynosiła:

— 170 zł (lub 250 zł w przypadku osoby niepełnosprawnej) na dziecko, gdy w rodzinie jest jedna lub dwie osoby uprawnione do zaliczki,

— 120 zł (lub 170 zł w przypadku osoby niepełnosprawnej) na dziecko, gdy w rodzinie są więcej niż 2 osoby uprawnione do zaliczki.

Jeżeli miesięczny dochód netto na osobę w rodzinie nie przekroczy połowy kwoty kryterium dochodowego (tj. 291,50 zł), maksymalna kwota zaliczki będzie wyższa i wyniesie:

— 300 zł (lub 380 zł w przypadku osoby niepełnosprawnej) na dziecko, gdy w rodzinie jest jedna lub dwie osoby uprawnione do zaliczki,

— 250 zł (lub 300 zł w przypadku osoby niepełnosprawnej) na dziecko, gdy w rodzinie są więcej niż 2 osoby uprawnione do zaliczki.

Zaliczka będzie wypłacana osobie uprawnionej przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta na poczet należnego świadczenia alimentacyjnego. Wpłata zaliczek finansowana jest z budżetu państwa. Rada gminy może podwyższyć maksymalne kwoty wypłacanych zaliczek. W tym przypadku podwyższenie finansowane będzie ze środków własnych gminy. Osoba zobowiązana do alimentacji obowiązana będzie do zwrotu należności – w wysokości zaliczek wypłaconych osobie uprawnionej – powiększonej o 5%.

Ustawa o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej wprowadza również szereg rozwiązań mających na celu poprawę egzekucji zasądzonych alimentów.

Ad. pytanie 2: Czy zostanie przywrócony zasiłek porodowy dla matek po urodzeniu dziecka?

Od 1 maja 2004 r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. Nr 228, poz. 2255, z późn. zm.) wszystkie rodziny, w których miesięczny dochód netto na osobę nie przekracza 504 zł (lub 583 zł gdy w rodzinie jest dziecko niepełnosprawne), mogą ubiegać się o dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu urodzenia dziecka. Dodatek ten jest jednorazowy i przysługuje w kwocie 500 zł.

Pragnę zauważyć, iż przed 1 maja 2004 r. zasiłek porodowy funkcjonował jedynie w systemie ubezpieczeń społecznych rolników oraz w systemie pomocy społecznej jako jednorazowy zasiłek macierzyński. Ponadto świadczenie to do końca 2001 r. przysługiwało w systemie pracowniczych ubezpieczeń społecznych w wysokości około 400 zł. Osoby znajdujące się poza tymi systemami nie otrzymywały w związku z urodzeniem dziecka żadnej pomocy.

Ad. pytanie 3: Czy zostanie przywrócony urlop macierzyński np.: do 9 miesięcy po urodzeniu jednego dziecka i do jednego roku po urodzeniu dwojga i więcej dzieci?

Nie przewiduje się zmiany przepisów Kodeksu pracy zmierzającej do wydłużenia urlopów macierzyńskich.

Obecnie obowiązujące regulacje dotyczące wymiaru urlopu macierzyńskiego (16 tygodni przy pierwszym porodzie, 18 tygodni przy każdym następnym i 26 tygodni w przypadku urodzenia więcej niż jednego dziecka przy jednym porodzie) są nie tylko zgodne z wymaganiami prawa międzynarodowego, ale znacznie przekraczają wyznaczone tym prawem standardy. Ratyfikowana przez Polskę w 1976 r. Konwencja Nr 105 MOP z 1952 r. dotycząca ochrony macierzyństwa (zrewidowana w 2000 r. przez Konwencję Nr 183) wymaga zagwarantowania kobiecie urlopu macierzyńskiego nie krótszego niż 14 tygodni. Europejska Karta Społeczna ratyfikowana przez Polskę w 1977 r. zobowiązuje do zapewnienia kobietom, przed i po urodzeniu dziecka, urlopu w wymiarze całkowitym co najmniej 12 tygodni – poprzez płatny urlop bądź poprzez odpowiednie świadczenia z ubezpieczenia społecznego lub z funduszy publicznych. Wreszcie dyrektywa Rady Nr 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków niosących poprawę zdrowia i bezpieczeństwa w pracy pracownic w ciąży i pracownic, które niedawno rodziły lub karmią piersią, zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych środków gwarantujących pracownikom prawo do ciągłego urlopu macierzyńskiego trwającego co najmniej 14 tygodni.

Pragnę jednocześnie podkreślić, iż zakres i poziom uprawnień rodzicielskich i związanych z wychowywaniem dzieci uległ w ostatnich latach znaczącej zmianie na korzyść pracowników. Wskazać należy zwłaszcza rozszerzenie ochrony prawnej w okresie ciąży, podwyższenie z 1 do 4 lat wieku dziecka, kiedy jest konieczność uzyskania zgody pracownika na pracę w przedłużonym wymiarze czasu pracy, w godzinach nadliczbowych, w porze nocnej oraz poza stałym miejscem pracy, przyznanie mężczyznom prawa do korzystania z części urlopu macierzyńskiego i wszystkich uprawnień związanych z wychowywaniem dziecka, podwyższenie z 14

do 16 tygodni wymiaru urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego przysługującego w razie przyjęcia dziecka na wychowanie w zamiarze jego przysposobienia, przyznanie pracownikowi prawa do wnioskowania o zmniejszenie, nie więcej niż do połowy, obowiązującego wymiaru czasu pracy – w okresie uprawniającym do korzystania z urlopu wychowawczego, a także umożliwienie równoczesnego korzystania przez oboje rodziców dziecka z urlopu wychowawczego przez okres nieprzekraczający 3 miesięcy (tzw. urlop rodzicielski).

Ad. pytanie 4: Czy Rząd przewiduje wprowadzenie jednorazowej pomocy finansowej, tzw. „becikowego”?

Od 1 maja 2004 r. w systemie świadczeń rodzinnych funkcjonuje dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu urodzenia dziecka, o którym była mowa w odpowiedzi na pytanie 2.

Począwszy od 1 czerwca 2005 r., zgodnie z art. 15a ustawy o świadczeniach rodzinnych, Rada Gminy w drodze uchwały może podwyższać kwoty dodatków do zasiłku rodzinnego, w tym dodatku z tytułu urodzenia dziecka. Podwyższenia te finansowane są ze środków własnych gminy.

Ad. pytanie 5: Czy Rząd podejmie działania w celu zwiększenia zasiłków rodzinnych w zależności od liczby dzieci w rodzinie i dochodów rodziny?

Obecnie prawo do zasiłku rodzinnego uzależnione jest od kryterium dochodowego, które wynosi 504 zł netto na osobę w rodzinie lub 583 zł netto w przypadku rodzin z dziećmi niepełnosprawnymi. Kryterium dochodowe warunkujące prawo do świadczeń zostało ustalone na poziomie progu wsparcia dochodowego rodzin, opartego na kosztach utrzymania rodzin, którego wartość znajduje się znacznie powyżej minimum egzystencji i, jak wynika z danych Głównego Urzędu Statystycznego, jest zbliżona do przeciętnych dochodów gospodarstw domowych. Ze świadczeń rodzinnych korzysta ponad połowa polskich rodzin z dziećmi na utrzymaniu. Pomoc zatem jest kierowana nie tylko do rodzin o najniższych dochodach, lecz także do rodzin średnio zamożnych.

Kwota zasiłku rodzinnego różnicowana jest ze względu na liczbę dzieci w rodzinie i wynosi 43 zł na pierwsze i drugie dziecko, 53 zł na trzecie dziecko i 66 zł na czwarte i kolejne dziecko w rodzinie. Począwszy od 1 września 2006 r. kwota zasiłku rodzinnego różnicowana będzie ze względu na wiek dziecka i będzie wynosiła 44 zł na dziecko w wieku do ukończenia 5 roku życia, 56 zł na dziecko w wieku powyżej 5 roku życia do ukończenia 18 roku życia i 65 zł na dziecko w wieku powyżej 18 roku życia do ukończenia 24 roku życia. Zasiłek rodzinny ma bowiem na celu częściową rekompensatę kosztów utrzymania dziecka, a więc powinien stanowić równowartość części miesięcznego koszyka żywnościowego dzieci w odpowiedniej grupie wiekowej. Różnicowanie wysokości zasiłku rodzinnego w zależności od wieku dziecka umożliwi zwiększanie pomocy wraz z rosnącymi z wiekiem kosztami utrzymania dziecka.

Ponadto, w 2006 r. zostanie przeprowadzona pierwsza weryfikacja kwot kryterium dochodowego oraz

wysokości świadczeń na podstawie wyników badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin przeprowadzonych przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych.

W 2004 r. z zasiłków rodzinnych korzystało miesięcznie około 5,4 mln dzieci. Roczne wydatki na to świadczenie kształtują się na poziomie około 3 mld zł. Podwyższenie przeciętnej wysokości zasiłku rodzinnego zaledwie o 1 zł skutkować może zwiększeniem rocznych wydatków budżetowych na to świadczenie o prawie 65 mln zł, dlatego też znaczące podwyższenie kwot zasiłku rodzinnego nie jest w obecnej sytuacji możliwe. Warto jednak zaznaczyć, że nie jest to jedyne świadczenie, z którego mogą korzystać rodziny wychowujące dzieci. Do zasiłku rodzinnego przysługuje szereg dodatków mających na celu pokrycie zwiększonych wydatków związanych z występowaniem w rodzinie określonych sytuacji, tak więc łączna kwota świadczeń wypłacanych rodzinie może być relatywnie wysoka.

Ustawa z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej wprowadziła w art. 27 istotne zmiany w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych. Między innymi wprowadzono nowy dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej, który będzie przysługiwał od 1 września 2005 r. w kwocie 50 zł miesięcznie na każde trzecie i następne dziecko w rodzinie. Szacuje się, że z tej formy pomocy skorzysta około 1,3 mln dzieci.

Ad. pytanie 6: Czy wreszcie Rząd podejmie rzetelne działania w celu ograniczenia bezrobocia i konieczne działania osłonowe dla rodzin wielodzietnych, aby dzieci z tych rodzin miały godne warunki życia i nauki?

Według aktualnych statystyk stopa bezrobocia w Polsce wynosi 18,3%, co oznacza 2867,6 tys. osób bezrobotnych. Wśród nich jest 97,2 tys. osób bezrobotnych samotnie wychowujących dzieci. Nie są to liczby małe. Poziom bezrobocia w naszym kraju od lat stanowi jeden z najważniejszych problemów społecznych, choć jego poziom w ostatnim okresie ulega powolnemu lecz systematycznemu zmniejszeniu. Jednocześnie informuję, że urzędy pracy nie prowadzą statystyk dotyczących procentowego udziału rodzin, w których są osoby bezrobotne w stosunku do ogólnej liczby rodzin. Główny Urząd Statystyczny na podstawie badań aktywności ekonomicznej ludności podaje, że w 19,4% gospodarstw domowych jest przynajmniej jedna osoba bezrobotna, a w 7,3% gospodarstw domowych nikt nie pracuje.

Mając na względzie bardzo trudną sytuację na rynku pracy rzutującą jednocześnie na całą sferę ubóstwa w naszym kraju, rząd półtora roku temu opracował projekt nowej regulacji mającej przyczynić się do poprawy sytuacji w tej dziedzinie. Przyjęta przez Sejm ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001) ma za zadanie aktywizację osób bezrobotnych. Wydłużone okresy pobierania zasiłków nie przyczyniają się do zwiększenia własnej aktywności w poszukiwaniu pracy przez osoby pobierające ten zasiłek. Dlatego też w nowej ustawie wzmocniono istniejące

oraz stworzono nowe instrumenty rynku pracy mające charakter aktywizujący (np. dofinansowanie mobilności terytorialnej, działalności na własny rachunek) oraz wspierający tworzenie, utrzymanie i rozwój miejsc pracy przez pracodawców (np. szkolenia pracowników, program zwolnień monitorowanych, refundowanie części kosztów poniesionych na wyposażenie lub doposażenie stanowisk pracy, program prac rotacyjnych, szkolenia pod potrzeby inwestora). Ponadto w art. 48 ustawy przewidziano możliwość wypłacania dodatku aktywizującego bezrobotnemu posiadającemu prawo do zasiłku, jeżeli w wyniku skierowania przez powiatowy urząd pracy podjął zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy i otrzymuje wynagrodzenie niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę lub z własnej inicjatywy podjął zatrudnienie lub inną pracę zarobkową.

Z uwagi na problem trudnej sytuacji na rynku pracy osób posiadających małe dzieci, a szczególnie tych, które je samotnie wychowują, ustawa w art. 61 wprowadziła nową formę aktywizacji zawodowej tych osób. Artykuł ten umożliwia refundowanie przez starostę, po udokumentowaniu, poniesionych kosztów opieki nad dzieckiem do 7 lat w wysokości uzgodnionej, nie wyższej niż połowa zasiłku dla bezrobotnych, jeżeli bezrobotny podejmie zatrudnienie lub inną pracę zarobkową lub zostanie skierowany na staż, przygotowanie zawodowe w miejscu pracy lub szkolenie, pod warunkiem nieprzekraczania wysokości kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej. Nowa ustawa wprowadziła także kompleksowe zmiany w funkcjonowaniu instytucji i instrumentów rynku pracy poprzez między innymi:

- usprawnienie funkcjonowania systemu publicznych służb zatrudnienia, które zostały rozproszone po reformie samorządowej w 1999 r.;

- dostosowanie tego systemu do efektywniejszego i kompleksowego rozwiązywania problemów społecznych wymagających interwencji państwa, zwłaszcza takich, jak bezrobocie, ubóstwo i wykluczenie społeczne, również w związku z reformą systemu zabezpieczenia społecznego;

- ukierunkowanie działania instytucji i instrumentów rynku pracy na rzecz promocji zatrudnienia, a nie łagodzenia skutków bezrobocia – w szczególności na rzecz rozwoju zasobów ludzkich poprzez rozwój systemu kształcenia ustawicznego;

- dostosowanie systemu instytucji i instrumentów rynku pracy do wymogów i standardów Unii Europejskiej w celu efektywnego włączenia się w realizację Europejskiej Strategii Zatrudnienia, europejskich instytucji rynku pracy oraz skutecznej absorpcji środków Europejskiego Funduszu Społecznego;

- wykorzystanie nowych możliwości stworzonych przez technologie teleinformatyczne w zakresie realizacji zadań dotyczących aktywizacji zawodowej;

- szersze włączenie partnerów społecznych do działania na rzecz promocji zatrudnienia i poprawy efektywności i skuteczności działań służb publicznych rynku pracy.

Należy także zaznaczyć, że zgodnie z art. 73 wspomnianej ustawy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych wynosi 18 miesięcy dla tych, którzy mają na utrzymaniu co najmniej jedno dziecko w wieku do 15 lat, a małżonek bezrobotnego jest także bezrobotny i utracił prawo do zasiłku z powodu upływu okresu jego pobierania po dniu nabycia prawa do zasiłku przez tego bezrobotnego. A zatem osoby bezrobotne mające na utrzymaniu małoletnie dzieci mają prawo do dłuższego okresu pobierania zasiłku.

Wyrażam przekonanie, że skutkiem tego będzie dalsze, choć powolne, zmniejszanie się stopy bezrobocia w naszym kraju, a tym samym pomniejszanie się sfery ubóstwa, co na pewno przyczyni się do poprawy sytuacji dzieci z rodzin wielodzietnych dotkniętych bezrobociem.

Ad. pytanie 7: Czy polski Rząd podejmie w obliczu spadającej liczby urodzeń dzieci działania ustawodawcze zmierzające do właściwych zapisów w polityce prorodzinnej?

Nowy system świadczeń rodzinnych wprowadzony został 1 maja 2004 r. Od 1 września 2005 r. zaczną obowiązywać nowe rozwiązania w tym zakresie wprowadzone w odpowiedzi na postulaty dotyczące między innymi zwiększenia pomocy rodzinom wielodzietnym oraz poprawy egzekucji zasądzonych alimentów. Dlatego też w najbliższym czasie przewiduje się głównie monitorowanie skutków wejścia w życie nowych rozwiązań.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Cezary Miżejewski

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ryszarda Maraszka**

w sprawie insuliny Lantus (4182)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Ryszarda Maraszka Posła na Sejm RP, przesłane przy piśmie z 15 czerwca 2005 (SPS-0203-4182/05), w sprawie objęcia refundacją insuliny Lantus proszę uprzejmie o przyjęcie następujących informacji.

Unormowanie prawne regulujące kwestie dostępu ludności do świadczeń opieki zdrowotnej zawiera ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135). Zgodnie z treścią art. 15 ust 1 wyżej wymienionej ustawy, świadczeniobiorcy mają, na zasadach określonych w ustawie, prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczanie. Po-

nadto ust. 2 tego samego artykułu wskazuje szereg świadczeń, które zapewnia się i finansuje świadczeniobiorcy ze środków publicznych, w tym m.in.: podstawową opiekę zdrowotną, badania diagnostyczne, leczenie szpitalne, zaopatrzenie w produkty lecznicze, wyroby medyczne i środki pomocnicze.

Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, Minister Zdrowia, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, Naczelnej Rady Lekarskiej i Naczelnej Rady Aptekarskiej, określił w drodze rozporządzenia wykaz chorób oraz wykaz leków i wyrobów medycznych, które ze względu na choroby określone w wykazie, są przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością, uwzględniając w szczególności konieczność zapewnienia ochrony zdrowia społeczeństwa, dostępność do leków, bezpieczeństwo ich stosowania oraz możliwości płatnicze podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń ze środków publicznych. Ponadto ustawodawca zobowiązał Ministra Zdrowia do stosowania przy tworzeniu wykazów leków refundowanych nie tylko kryteriów zdrowotnych, ale także kryterium finansowego, z uwagi na możliwości płatnicze Narodowego Funduszu Zdrowia.

Jednostka chorobowa cukrzyca wymieniona jest w wykazie chorób przewlekłych, jak również leki stosowane w tej chorobie, które są przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub za częściową odpłatnością.

Zgodnie z zasadami ustalonymi przez międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami, w ostatnim okresie, ze względu na bezpieczeństwo finansowe Narodowego Funduszu Zdrowia, na wykazy leków refundowanych wpisano leki posiadające swoje odpowiedniki na wykazach, przede wszystkim znacznie tańsze leki generyczne. Z tego powodu insulina Lantus nie została objęta dopłatami ze środków publicznych. Objęcie refundacją tej insuliny zostanie rozpatrzone przy kolejnej nowelizacji wykazów leków refundowanych, uwzględniającej leki zawierające nowe cząsteczki.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w dniu 22 czerwca 2005 r. Minister Zdrowia powołał Zespół do spraw opracowania programu polityki zdrowotnej dotyczącego prewencji i leczenia cukrzycy. Efektem wdrożenia i realizacji programu będzie przede wszystkim udzielenie pomocy merytorycznej, organizacyjnej i finansowej jednostkom realizującym program. Ustanowienie programu wczesnego rozpoznawania i leczenia cukrzycy pozwoli na zmniejszenie liczby powikłań, a wdrożenie działań prewencyjnych i opracowanie standardów profilaktyki oraz leczenia chorych na cukrzycę umożliwi osiągnięcie wydłużenia średniej długości życia pacjentów, jego dobrej jakości oraz uniknięcie powikłań choroby.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra infrastruktury
na zapytanie posła Jana Łącznego****w sprawie potrzeby przeprowadzenia remontu
dworca kolejowego w Koszalinie (4183)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Jana Łącznego (Nr SPS-0203-4183/05 z dnia 15 czerwca 2005r.), chciałbym niniejszym przedstawić informację na temat dworca kolejowego w Koszalinie.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez spółkę PKP S.A. przeprowadzenie remontu budynku dworca w Koszalinie zaplanowane jest na 2006 r. Prace remontowe obejmą swym zakresem przebudowę dachu oraz termomodernizację ścian budynku dworcowego.

Zarząd spółki PKP S.A. potwierdził spostrzeżenia Pana Posła odnośnie do złego stanu technicznego wnętrza dworca, w tym wyposażenia poczekalni. Tym niemniej w opinii Zarządu Spółki nieuzasadnione ze względów techniczno – ekonomicznych byłoby wykonanie w chwili obecnej znacznie większych prac na jego terenie, mając w perspektywie najbliższego roku ww. remont.

Zarząd PKP S.A. poinformował jednocześnie, że w 2004 roku dokonano niezbędnych prac konserwacyjnych, w tym wykonano: konserwację dachu, naprawę obróbek blacharskich, uzupełnienia posadzki oraz elewacji, naprawę kraty przed wejściem do obiektu. Utrzymaniem porządku i czystości na dworcu oraz w jego otoczeniu zajmuje się firma sprzątająca, kontrolowana przez administratora budynku. W obiekcie w godzinach 24⁰⁰–3⁰⁰ stosowana jest przerwa technologiczna, podczas której jest on zamykany, a jego pomieszczenia gruntownie sprzątane.

Jednocześnie informuję, że Zarząd PKP SA zobowiązał się do podjęcia niezbędnych działań mających na celu poprawę porządku i czystości przedmiotowego dworca.

Z poważaniem

Minister
Krzysztof Opawski

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łącznego****w sprawie możliwości reprezentowania
przez jedną osobę interesów akcjonariuszy i załogi
we władzach przedsiębiorstwa z udziałem
Skarbu Państwa (4184)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Jana Łącznego, Posła na Sejm RP, z dnia

6 czerwca br. w sprawie łączenia stanowiska Prezesa i członka Zarządu KGHM Polska Miedź S.A. wybranego przez załogę (znak: SPS-0203-4184/05) uprzejmie informuję, co następuje.

Kandydowanie Prezesa Zarządu KGHM Polska Miedź S.A. na członka Zarządu z ramienia pracowników wzbudziło wątpliwości natury formalnoprawnej, u których podstaw leżały przytoczone przez Pana Posła argumenty. Przeprowadzone analizy prawne w istocie zwróciły uwagę na fakt, iż w świetle § 12 ust. 2 Statutu Spółki w razie wyboru Prezes Zarządu powinien złożyć rezygnację ze stanowiska i umożliwić Radzie Nadzorczej podjęcie decyzji odnośnie do składu Zarządu. Po dokonaniu wyboru przez załogę i przy braku rezygnacji Prezesa reprezentanci Skarbu Państwa w Radzie Nadzorczej KGHM Polska Miedź S.A. trzykrotnie wnioskowali o umieszczenie kwestii odwołania Pana Wiktora Błądka ze stanowiska Prezesa Zarządu.

W dniu 30 maja br. uchwała w tej sprawie nie została powzięta ze względu na brak wymaganej większości głosów. W dniu 8 czerwca br. reprezentant Skarbu Państwa w Radzie Nadzorczej ponownie złożył wniosek o zwołanie posiedzenia Rady Nadzorczej i wniesienie do porządku obrad tej kwestii. Jednakże ze względu na fakt, iż w dniu odbycia Walnego Zgromadzenia (15.06.2005) wygasły mandaty członków Rady Nadzorczej, Przewodniczący uznał, iż zwołanie będzie możliwe dopiero po ukonstytuowaniu się nowej Rady Nadzorczej.

Na wniosek reprezentanta Skarbu Państwa posiedzenie odbyło się w dniu 23 czerwca br. i powzięło uchwałę o odwołaniu Pana Wiktora Błądka ze stanowiska Prezesa Zarządu, przy czym zgodnie z wyborem załogi pozostał on członkiem Zarządu. Na nowego Prezesa Zarządu został wybrany Pan Marek Szczepiak, dotychczasowy członek Zarządu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łącznego****w sprawie skutków przedłużającej się budowy
Lokalnego Centrum Pierwszej Sprzedaży Ryb
w Kołobrzegu (4185)**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 195 regulaminu Sejmu przedkładam Panu Marszałkowi odpowiedź na zapytanie Pana Posła Jana Łącznego w sprawie skutków przedłużającej się budowy lokalnego Centrum Pierwszej Sprzedaży Ryb w Kołobrzegu.

Ad 1. Krótkie przedstawienie stanu faktycznego, będącego przedmiotem zapytania.

Lokalne Centrum Pierwszej Sprzedaży Ryb w Kołobrzegu powinno być wybudowane wiosną 2004 r. Nie jest zakończone do dnia dzisiejszego - 1,5 roku opóźnienia.

Pytanie: „Jakie są przyczyny takiego opóźnienia?”

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że główną przyczyną opóźnienia przy tworzeniu Centrum Pierwszej Sprzedaży Ryb w Kołobrzegu były przedłużające się w II i III kwartale 2004 roku negocjacje z władzami Gminy Miejskiej Kołobrzeg. Dotyczyły one warunków umowy z MRiRW, określającej obowiązki stron przy wykonywaniu programu Phare PL0104.01. „Organizacja Rynku Rybołówstwa”. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie mogło uruchomić żadnych środków finansowych bez zobowiązania się władz lokalnych do tego, że wyremontowany i wyposażony w specjalistyczny sprzęt obiekt będzie służył wyłącznie potrzebom lokalnego środowiska rybackiego.

Rozpoczęte prace adaptacyjne przebiegały bez zakłóceń do końca 2004 roku, kiedy nastąpiło niespodziewane bankructwo, wybranej w drodze przetargu publicznego, „firmy wykonawczej TELMONT SA.

Zmiana wykonawcy w świetle prawa zamówień publicznych wymaga procedury o określonej czasochłonności. W przypadku Centrum kołobrzegskiego została ona skrócona do niezbędnego, przewidzianego prawem minimum.

Nadmieniam, że proces adaptacji obiektu przeznaczonego na Centrum w Kołobrzegu został zakończony dnia 28.06.2005 roku.

Ad 2. Pytanie: „Jakie konsekwencje może ponieść nasz kraj z powodu tego opóźnienia, zwłaszcza ze względu na fakt, iż jest ono budowane z unijnych środków?”

Odpowiadając na drugie pytanie Pana Posła, zawiadamiam Pana Marszałka, że Polska nie poniesie konsekwencji z powodu opóźnienia w tworzeniu Lokalnego Centrum Pierwszej Sprzedaży Ryb w Kołobrzegu.

Pragnę podkreślić, że Lokalne Centrum Pierwszej Sprzedaży Ryb w Kołobrzegu nie zostało wybudowane przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, ale utworzone w wyniku adaptacji budynku przeznaczonego przez Gminę Miejską w Kołobrzegu na ten cel i wyposażenia w ten sposób przygotowanego obiektu w maszyny i urządzenia zakupione w ramach programu Phare PL0104.01 „Organizacja Rynku Rybołówstwa”.

W uzupełnieniu niniejszej informacji chciałbym zaznaczyć, że o ile wyposażenie Centrów Pierwszej Sprzedaży Ryb zostało w trzech czwartych sfinansowane przez Unię Europejską, to finansowanie adaptacji budynków przeznaczonych na Centrum pochodziło głównie z rezerwy celowej budżetu krajowego, a przebieg realizacji projektu jest regularnie raportowany do Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Józef Śliwa

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Jana Łącznego**

**w sprawie warunków wydzierżawienia
przez Agencję Mienia Wojskowego spółce Gebor
lotniska pod Białą Podlaską (4187)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Jana Łącznego w sprawie warunków wydzierżawienia przez Agencję Mienia Wojskowego spółce „Gebor” lotniska pod Białą Podlaską (SPS-0203-4187/05), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Powyższe lotnisko wojskowe zostało przekazane do Agencji w celu zagospodarowania, z zastrzeżeniem obowiązku zachowania jego charakteru użytkowego. AMW, mając na uwadze powyższy warunek, ogłosiła, w trybie określonym w art. 38 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603), przetarg publiczny na dzierżawę wymienionej nieruchomości.

Jako jedyna złożyła ofertę i przystąpiła do przetargu firma „Gebor” Sp. z o.o., która została jego zwycięzcą. Zgodnie z postanowieniami § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 2004 r. w sprawie sposobu i trybu przeprowadzenia przetargów oraz rokowań na zbycie nieruchomości (Dz.U. Nr 207, poz. 2108) przetarg może się odbyć, chociażby wpłynęła tylko jedna oferta spełniająca warunki określone w ogłoszeniu o nim.

Z wymienioną firmą w dniu 31 maja 2005 r. zawarła umowę dzierżawy. W oparciu o jej postanowienia dzierżawca został zobowiązany do wnoszenia na rzecz Agencji czynszu dzierżawnego w wysokości 1200 zł (netto) miesięcznie w okresie do dnia 1 lipca 2008 r., to jest do czasu zakończenia przez niego prac modernizacyjnych i adaptacyjnych lotniska, przystosowujących lotnisko do wymagań przepisów techniczno-budowlanych obowiązujących na lotniskach cywilnych. W tym okresie dzierżawca praktycznie nie będzie prowadził na lotnisku żadnej działalności gospodarczej. Po dniu 1 lipca 2008 r., zgodnie z warunkami przetargu, miesięczna stawka czynszu dzierżawnego wzrośnie do kwoty 61 000 zł (netto).

Należy również pamiętać, że dzierżawca niezależnie od czynszu jest zobowiązany do ponoszenia kosztów utrzymania terenu lotniska (ochrona, likwidacja skażeń ropopochodnych, media itp.), które dotychczas obciążały Agencję w wysokości 2 000 000 złotych rocznie.

W myśl postanowień umowy wysokość czynszu dzierżawnego będzie podlegała waloryzacji niezależnie od wskaźników GUS także wówczas, gdy:

— ilość obsługiwanych pasażerów lub przewozów cargo wzrośnie o co najmniej 20% w stosunku do przyjętych jako bazowe,

— dzierżawca poddziejawi, po uzyskaniu zgody wydzierżawiającego, przedmiotową nieruchomość lub jej część.

Opisany sposób zagospodarowania przedmiotowej nieruchomości przyniesie dla Agencji wymierne korzyści finansowe, które będą ulegać zwiększeniu, wprost proporcjonalnie do rozwoju lotniska. Będzie to miało również istotne znaczenie gospodarcze dla tej części kraju. Przewiduje się bowiem, że przy bezpośredniej obsłudze portu lotniczego, nie licząc usług towarzyszących, znajdzie zatrudnienie co najmniej kilkadziesiąt osób.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, żywię nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Jerzy Szmajdziński

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
na zapytanie posła Jana Łącznego**

**w sprawie zasadności powiększenia
składu osobowego Zarządu NBP (4188)**

Szanowny Panie Marszałku! Przesyłam uprzejmie odpowiedź na interpelację Pana Posła Jana Łącznego w sprawie zasadności powiększenia składu osobowego Zarządu Narodowego Banku Polskiego, przesłaną przy piśmie nr SPS-0203-4188/05.

Odpowiadając na pytanie pana posła Jana Łącznego, dotyczące powołania nowego członka Zarządu NBP, uprzejmie informuję, że Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, powołał na wniosek Prezesa Narodowego Banku Polskiego nowego członka Zarządu w trybie art. 17 ust. 2a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim.

Z informacji otrzymanych przez Ministerstwo Finansów z Narodowego Banku Polskiego wynika, iż zasadniczą przyczyną powołania nowego członka Zarządu NBP była konieczność koordynacji zadań związanych z realizacją polityki kursowej w ramach przygotowań do wejścia do strefy euro. W roku bieżącym zmieniono organizację pionu operacyjnego banku, który wykonuje zadania związane z realizacją polityki pieniężnej i kursowej.

Zgodnie z wyjaśnieniami NBP zadania związane z prowadzeniem polityki pieniężnej i polityki kursowej są realizowane przez Departament Operacji Krajowych (przy wykorzystaniu informacji przygotowywanych przez inne departamenty). W związku z tym, że Polska dąży do uczestnictwa w strefie euro, wzrasta znaczenie działań wykonywanych przez Departament Operacji Krajowych. Aby wejść do strefy euro, konieczne jest wcześniej wejście do mechanizmu kursowego ERM-2, a więc utrzymanie kursu złotego w ściśle określonym przedziale względem euro. Ponieważ

działania z tym związane będzie prowadził Departament Operacji Krajowych, Prezes NBP uznał za konieczne, aby dyrektor tego departamentu na stałe uczestniczył w posiedzeniach Zarządu i brał udział w podejmowaniu decyzji przez Zarząd.

Pragnę podkreślić, że nowo powołany członek Zarządu pełnił i nadal pełni funkcję dyrektora Departamentu Operacji Krajowych, a więc fundusz płac nie został zwiększony o kwotę wynagrodzenia członka Zarządu, a jedynie o różnicę między wynagrodzeniem członka Zarządu NBP a dyrektora departamentu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Jacaszek

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łącznego**

**w sprawie kontrowersji wobec zatrudnienia
członka Rady Nadzorczej Telewizji Polskiej SA
w TVP 3 (4189)**

Odpowiadając na zapytanie poselskie Pana Jana Łącznego z dnia 6.06.2005 r. w sprawie zatrudnienia członka Rady nadzorczej Spółki „Telewizja Polska” S.A. w TVP 3, które zostało przekazane przez Marszałka Sejmu RP w dniu 15.06.2005 r., przy piśmie znak SPS-0203-4189/05, niniejszym uprzejmie informuję, co następuje:

W dniu 3 sierpnia 2004 r. Rada Nadzorcza Spółki TVP S.A. uchwalała nr 54/IV/2004 wezwwała Zarząd „do jak najszybszego zakończenia sporu pomiędzy Prezesem Zarządu i Członkiem Zarządu ds. programowych.” Natomiast w dniu 28 września 2004 r. Rada podjęła uchwałę nr 58/IV/2004 w sprawie zawieszenia w czynnościach Członka Zarządu ds. programowych Pana Ryszarda Paclawskiego. Uchwała ta została podjęta zgodnie z postanowieniami Statutu Spółki, wymagana większością głosów, tj. 5 głosów „za”, 4 głosy „przeciw”. W głosowaniu nad ww. uchwałą wziął udział Przewodniczący Rady Nadzorczej Pan Marek Ostrowski, który z dniem 15 września 2004 r. został zatrudniony na stanowisku Zastępcy Dyrektora ds. ekonomicznych Oddziału Terenowego Telewizji Polskiej S.A., na podstawie zawartej ze Spółką umowy o pracę, przy czym z dniem 12 października 2004 r. jego stosunek pracy ze Spółką wygasł na skutek złożenia w tym dniu rezygnacji.

Wobec zaistniałej sytuacji, na gruncie art. 387 K.s.h., który stanowi o zakazie łączenia stanowisk w spółkach

prawa handlowego, powstał spór co do ważności podjętej przez Radę Nadzorczą TVP S.A. uchwały w sprawie zawieszenia Członka Zarządu Spółki.

W związku z powyższym, niezależnie: Rada Nadzorcza, Zarząd oraz KRRiT zleciły analizy prawne zdarzenia, celem uzyskania opinii prawnych w przedmiocie zaistniałego sporu. Wobec rozbieżnych opinii prawnych interpretujących legalność działania organów Spółki zarówno Spółka, zawieszony Członek Zarządu, jak i Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji złożyli pozwy do Sądu Okręgowego w Warszawie.

Zarząd wystąpił o ustalenie istnienia stosunku prawnego członkostwa Pana M. Ostrowskiego w Radzie Nadzorczej celem uzyskania wiążącego stanowiska w związku z publicznym prezentowaniem rozbieżnych opinii prawnych w tym przedmiocie. Pozew w tej sprawie zostanie rozpatrzony przez Sąd w dniu 6 lipca br.

Zawieszony Członek Zarządu - Pan Ryszard Paclawski - wniósł o ustalenie nieważności uchwały zawieszającej go oraz o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie wykonania zaskarżonej uchwały Rady Nadzorczej, a także o przeprowadzenie dowodu zeznań członków Rady na okoliczność ustalenia rzeczywistych przyczyn podjęcia zaskarżonej uchwały oraz dodatkowo świadka Marka Ostrowskiego na okoliczność zatrudnienia go w TVP na stanowisku Zastępcy Dyrektora Oddziału Terenowego Spółki (z ustaleniem rzeczywistych przyczyn podjęcia zaskarżonej decyzji). Wniósł też o przeprowadzenie dowodu aktualnego Regulaminu Organizacyjnego Spółki oraz Regulaminu Organizacyjnego Oddziału Terenowego TVP w celu ustalenia, iż Przewodniczący RN, który jest jednocześnie Zastępcą Dyrektora Oddziału Terenowego, jest osobą podległą Członkowi Zarządu Spółki. Ponadto wystąpił o przeprowadzenie dowodu ze Statutu Spółki na okoliczność, iż Prezes Zarządu nie ma szczególnych uprawnień, a Członkowie Zarządu nie są zobowiązani wykonywać jego poleceń.

KRRiT wniosła o ustalenie, iż wygasł mandat Pana Marka Ostrowskiego jako członka Rady Nadzorczej TVP S.A. W styczniu br. Sąd Okręgowy wydał postanowienie, w którym odrzucił pozew złożony przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, stwierdzając, że KRRiT nie była podmiotem uprawnionym do wystąpienia z ww. powództwem, ponieważ jest organem państwowym nieposiadającym, w świetle przepisów Konstytucji RP, przymiotu osobowości prawnej oraz zdolności sądowej. W tej sytuacji, jak wynika z deklaracji Dyrektora Departamentu Prawnego KRRiT, Krajowa Rada postanowiła odwołać się od wydanego postanowienia Sądu. Jednocześnie w dniu 20.05.2005 r. podjęła uchwałę, w której stwierdziła, iż wygasł mandat Pana Marka Ostrowskiego, oraz wszczęła procedury mające na celu uzupełnienie składu Rady Nadzorczej.

Ponieważ przepisy Kodeksu spółek handlowych i ustawy o radiofonii i telewizji stanowią o zasadach sprawowania nadzoru wobec spółek sektora „Media”, w tym również wobec Telewizji Polskiej S.A., rozstrzyganie w kwestiach związanych z ww. sporem leży w gestii Sądu oraz po stronie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, jako

organu państwowego właściwego w sprawach radiofonii i telewizji.

Jednocześnie informuję, że jako właściciel wszystkich akcji „Telewizji Polskiej” S.A. w ramach nadanych kompetencji Walnego Zgromadzenia, podczas ZWZ, podsumowując działalność Spółki TVP S.A. i jej organów w 2004 roku, nie udzieliłem absolutorium wszystkim członkom Rady Nadzorczej, dając w ten sposób wyraz niezadowolenia wobec zakłócenia stabilności funkcjonowania tego ważnego podmiotu.

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie niezakwalifikowania pow. gliwickiego
do grupy beneficjentów Zintegrowanego Programu
Operacyjnego Rozwoju Regionalnego 2004-2006
(4190)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo SPS-0203-4190/05 z dnia 15 czerwca 2005 r., w sprawie niezakwalifikowania powiatu gliwickiego do grupy beneficjentów Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR), przedstawiam co następuje.

Powiat gliwicki nie został wykluczony z ubiegania się o wsparcie w ramach ZPORR. Jedyne ograniczenie odnoszące się do tego powiatu dotyczy Działania 3.2 Obszary podlegające restrukturyzacji oraz Działania 2.2 Wyrównywanie szans edukacyjnych poprzez programy stypendialne.

Uzupełnienie ZPORR, przyjęte rozporządzeniem Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 25 sierpnia 2004 r. w Aneksie II określa, iż obszarami wsparcia w ramach Działania 3.2 ZPORR mogą być tylko te powiaty, które spełniały w okresie 1999-2001 co najmniej dwa z trzech ściśle określonych kryteriów:

- średnia stopa bezrobocia w latach 1999–2001 równa lub większa od 15%,
- średni udział pracujących w przemyśle w latach 1999–2001 powyżej 30%,
- spadek liczby pracujących w przemyśle w relacji do spadku pracujących ogółem w latach 1999–2001 powyżej 50%.

Kryteria zostały ustalone dla całego kraju, po przeprowadzeniu konsultacji z poszczególnymi regionami. Pierwsza propozycja mapy powiatów kwalifikujących się do wsparcia w ramach działania 3.2 została przedstawiona województwom 7 stycznia 2004 r. Przy uwzględnieniu obowiązujących wówczas kryteriów na mapie znalazło się 18 powiatów województwa śląskiego. W toku kon-

sultacji z regionami i po dokonaniu zmian kryteriów na nowej mapie wskazano już 35 powiatów z ww. województwa. Zmiany kryteriów kwalifikacji obszarów w większym stopniu uwzględniały specyfikę poszczególnych regionów. Należy jednak pamiętać, iż nadal musiały one odzwierciedlać sytuację całego kraju.

Z przeprowadzonej dla całego kraju analizy danych statystycznych wynika, że przy określonych w podany powyżej sposób kryteriach powiat gliwicki nie kwalifikuje się do obszaru wsparcia Działania.

Pragnę zwrócić uwagę na fakt, że niekwalifikowanie się powiatu do obszaru wsparcia Działania 3.2. nie wyklucza możliwości ubiegania się o środki z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach ZPORR przez beneficjentów z terenu powiatu. Przy spełnieniu kryteriów określonych dla poszczególnych działań możliwości takie występują zarówno w ramach pozostałych działań 3 Priorytetu ZPORR „Rozwój lokalny”, jak i w ramach działań z Priorytetu 1 „Rozbudowa i modernizacja infrastruktury służącej wzmocnieniu konkurencyjności regionów”.

W zakresie stypendiów dla studentów definicja obszaru marginalizowanego jest szeroka i obejmuje:

- obszary wiejskie (tereny położone poza granicami administracyjnymi miast),
- miasta do 20 tys. mieszkańców,
- obszary kwalifikujące się do wsparcia w ramach działania 3.2 ZPORR „Obszary podlegające restrukturyzacji”,
- zdegradowane dzielnice miast i obszary przemysłowe i powojenne wyznaczone Lokalnym Programem Rewitalizacji.

O ile studenci z powiatów, które nie kwalifikują się do wsparcia w ramach działania 3.2, wykażą się stałym zameldowaniem na obszarze zdegradowanej dzielnicy miasta, obszaru przemysłowego lub powojennego wyznaczonego Lokalnym Programem Rewitalizacji i spełnią kryterium dochodowe, mogą ubiegać się o wsparcie stypendialne w ramach działania 2.2 ZPORR.

W nawiązaniu do zapytania Pana Posła dotyczącego uwzględnienia specyfiki obszaru powiatu gliwickiego w kryteriach kwalifikujących do objęcia programem pomocowym w latach 2007-2013, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z zapisami Wstępnego Projektu Narodowego Planu Rozwoju 2007-2013, przyjętego w dniu 11 stycznia 2005 r. przez Radę Ministrów, oraz na podstawie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju, Narodowy Plan Rozwoju 2007-2013 wdrażany będzie za pomocą programów operacyjnych: regionalnych, sektorowych bądź innych o specjalnym przeznaczeniu, dotyczących wyodrębnianych grup zagadnień przestrzennych, ekonomicznych bądź społecznych. Cele Narodowego Planu Rozwoju na lata 2007–2013 będą realizowane w układzie pięciu programów horyzontalnych odpowiadających kierunkom rozwoju. W ramach programów horyzontalnych wdrażanych będzie trzynaście sektorowych programów operacyjnych. Obok programów sektorowych realizowanych będzie między innymi 16 regio-

nalnych programów operacyjnych zarządzanych na poziomie województw.

W związku z powyższym za określenie kryteriów udziału w regionalnym programie operacyjnym 2007–2013 dla województwa śląskiego odpowiedzialny będzie zarząd województwa śląskiego, pełniący funkcje instytucji zarządzającej tym programem operacyjnym.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 1 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie sytuacji w „Zach-Ciech” sp. z o.o.
w Chorzowie (4191)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymanym zapytaniem Posła na Sejm Pana Wojciecha Szaramy (pismo z dnia 8 czerwca 2005 r.) w sprawie sytuacji w „ZACH-Ciech” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Chorzowie uprzejmie informuję Pana Marszałka:

Minister Skarbu Państwa sprawuje nadzór nad spółką Zakłady Azotowe w Chorzowie – Holding SA z siedzibą w Chorzowie, która jest jednoosobową spółką Skarbu Państwa. spółka „ZACH-Ciech” Sp. z o.o. jest spółką zależną, a bieżący nadzór właścicielski nad spółkami wchodzącymi w skład holdingu prowadzony jest przez rady nadzorcze tych spółek. Kompetencje Ministra Skarbu Państwa ograniczają się jedynie do określania wykonywania prawa głosu na walnym zgromadzeniu lub na zgromadzeniu wspólników spółek, w których spółka ZACH-Holding SA w Chorzowie posiada więcej niż 50% akcji lub udziałów, w sprawach:

- a) zmiany statutu lub umowy spółki,
- b) podwyższenia lub obniżenia kapitału zakładowego,
- c) połączenia, przekształcenia lub podziału spółki,
- d) zbycia akcji lub udziałów spółki,
- e) zbycia i wydzierżawienia przedsiębiorstwa spółki lub jego zorganizowanej części oraz ustanowienia na nich ograniczonego prawa rzeczowego i nabycia oraz zbycia nieruchomości lub udziału w nieruchomości, jeżeli ich wartość przekracza równowartość kwoty 50 000 euro w złotych,
- f) rozwiązania i likwidacji spółki.

Sprawy poruszone w pytaniach Pana Posła dotyczą głównie nadzoru właścicielskiego sprawowanego przez

radę nadzorczą spółki ZACH-Ciech Sp. z o.o., która jest organem działającym kolegiально.

Na zadane pytania przez Pana Posła:

1) W jaki sposób zasiadający w radzie nadzorczej spółki „ZACH-Ciech” Sp. z o.o. przedstawiciel Zakładów Azotowych w Chorzowie – Holding SA kontrolował działalność gospodarczą firmy?

2) Czy tenże członek rady nadzorczej podjął czynności zmierzające do uzdrowienia sytuacji w firmie i dokonania zgodnego z prawem zmiany zarządu spółki?

– zwróciliśmy się do zarządu spółki Zakłady Azotowe w Chorzowie – Holding SA z siedzibą w Chorzowie z prośbą o ustosunkowanie się do ww. pytań. W odpowiedzi otrzymaliśmy informację, którą przekazuję Panu Marszałkowi:

Informacja ogólna o „ZACH-Ciech” Sp. z o.o.:

Udziałowcami spółki są:

— Zakłady Azotowe w Chorzowie – Holding SA – 63,52%,

— Ciech SA w Warszawie – 36,39%,

— Biuro Księgowo-Podatkowe „Koncept-Finanse” Sp. z o.o. w Chorzowie – 0,03%,

— osoby fizyczne – 0,06%.

Podstawowym przedmiotem działalności spółki jest obrót paliwami i produkcja podtlenku azotu.

spółka „ZACH-Ciech” Sp. z o.o. generowała straty bilansowe od 2002 r., które wynosiły:

— w 2002 r. 1151,3 tys. zł,

— w 2003 r. 1016,2 tys. zł,

— w 2004 r. 5151,1 tys. zł.

Spadek wartości przychodów nastąpił głównie z tytułu sprzedaży paliw silnikowych oraz świadczonych usług magazynowych, na skutek wycofania się ze współpracy zachodnich koncernów paliwowych. Stało się to następstwem uruchomienia w styczniu 2002 r. w Radzionkowie – w niedalekiej odległości od Chorzowa – nowoczesnego terminalu paliwowego. Dodatkowo na działalność spółki zaczęła negatywnie wpływać pogarszająca się kondycja finansowa placówek służby zdrowia, jedyne odbiorcy medycznego podtlenku azotu. Rynek zbytu podstawowej działalności spółki był w coraz większym stopniu opanowywany przez dostawców zagranicznych, a spółka nie posiadała skutecznych argumentów do walki z zagranicznymi konkurentami.

Ad pytania 1. rada nadzorcza „ZACH-Ciech” Sp. z o.o., zgodnie z zapisem § 26 ust. 1 umowy spółki, składała się z 3 do 5 członków, powoływanych przez zgromadzenie wspólników zwykłą większością głosów.

Na dzień składania niniejszej informacji w skład rady nadzorczej wchodziły:

— Brygida Sitko – przewodnicząca RN, przedstawiciel Zakładów Azotowych – pełniący funkcję wiceprezesa zarządu Zakładów Azotowych w Chorzowie – Holding S.A.,

— Jolanta Pyrz – zastępca przewodniczącego, przedstawiciel spółki „Koncept - Finanse”,

— Stanisław Bielecki – sekretarz RN, przedstawiciel Zakładów Azotowych,

— Tomasz Czaplicki – członek RN, przedstawiciel Ciech SA.

Sytuacja w spółce „ZACH-Ciech” była przedmiotem ciągłej analizy zarówno zarządu Zakładów Azotowych, jak i rady nadzorczej spółki. Z tematyką posiedzeń rady nadzorczej spółki zarząd zakładów był zapoznawany i w strategicznych dla niej zagadnieniach przedstawiciele zakładów w radzie otrzymywali od zarządu ZACH-Holding SA wytyczne.

rada nadzorcza, sprawując nadzór nad działalnością spółki, podejmowała między innymi następujące działania:

Mając na uwadze pogarszające się w 2002 r. wyniki spółki, rada zobowiązała zarząd do opracowania „Programu naprawczego sytuacji ekonomiczno-finansowej spółki” oraz do przedstawienia planu rozwoju spółki.

W 2003 r. rada nadzorcza szczególny nacisk położyła na bieżącą analizę wyników działalności spółki. Dodatkowo rada analizowała zagadnienia związane ze strukturą organizacyjną spółki, dostosowaniem wielkości zatrudnienia do realizowanych zadań produkcyjnych i handlowych, lepszym wykorzystaniem możliwości bazy paliwowej – pod kątem magazynowania innych substancji chemicznych oraz obniżenia kosztów działalności. rada zobowiązała zarząd do wykonania analizy zatrudnienia w spółce oraz do wykonania analizy zagadnień związanych z kontynuowaniem produkcji podtlenku azotu i możliwych zmian organizacyjnych przy jego produkcji.

Analizie poddano sytuację produkcyjno-ekonomiczną podtlenku azotu. Zobowiązano zarząd, wobec trudnej sytuacji na rynku wewnętrznym, do rozeznania możliwości eksportu podtlenku oraz do dokonania analizy systemu organizacji pracy na instalacji produkcyjnej, celem zmniejszenia kosztów produkcji.

Mając na uwadze fakt, iż sytuacja ekonomiczna spółki w 2003 r. uległa znacznemu pogorszeniu (mimo deklaracji zarządu o przezwycięzeniu kryzysu), oraz brak zrealizowania planu działalności, na wniosek rady nadzorczej, zgromadzenie wspólników nie udzieliło członkom zarządu absolutorium z wykonania obowiązków w 2003 r.

Prace w roku 2004 rada nadzorcza rozpoczęła od przeanalizowania założeń planu działalności spółki. Przedstawiony przez zarząd plan na 2004 r. rada uznała za nierealny i zaleciła jego powtórne przeanalizowanie. Szczególne wątpliwości rady wzbudziły prezentowane wielkości przychodów ze sprzedaży paliw oraz koksu, za niewystarczające uznano wówczas wyjaśnienia zarządu o osiągnięciu zakładanych celów, realizując import paliw.

W maju 2004 r. prezes zarządu podtrzymał swoje prognozy dotyczące poprawy sytuacji spółki po realizacji kontraktów na import paliw, informując szczegółowo o poczynionych w tym zakresie działaniach oraz o szybkiej finalizacji pierwszej z szeregu transakcji. O sfinalizowaniu pierwszej dostawy oleju napędowego prezes zarządu poinformował na posiedzeniu rady w czerwcu. W sierpniu natomiast prezes zarządu przyznał, iż nie został zrealizowany dotychczas żaden kontrakt na dostawę paliw oraz że spółka nie posiada

środków na realizację kontraktów. Poinformował również o czynionych staraniach o pozyskanie kredytu obrotowego. Kredytu na obrót paliwami spółka w następnych miesiącach nie otrzymała.

Wcześniej, tj. w dniu 26.07.2004 r., zarząd Zakładów Azotowych w Chorzowie – Holding SA, mając na uwadze pogarszającą się sytuację ekonomiczno-finansową spółki, podjął decyzję o wszczęciu procedury likwidacyjnej. Zwrócił się do zarządu „ZACH-Ciech” Sp. z o.o. o zwołanie na dzień 1.09.2004 r. nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników i powołanie likwidatora. Zgromadzenie zostało zwołane w tym terminie, uchwala o rozwiązaniu spółki nie została jednak podjęta z uwagi na brak wymaganej większości 2/3 głosów. Przeciw rozwiązaniu spółki głosował między innymi Ciech SA, który w tym czasie prowadził negocjacje odnośnie do zbycia swoich udziałów w ZACH-Ciechu. Następnie pismem z dnia 24.09.2004 r. Ciech SA poinformował zarząd zakładów, że oferent wycofał się ze złożonej wcześniej oferty kupna udziałów ZACH-Ciechu oraz zaproponował Zakładom Azotowym ich nabycie.

Negatywnie działalność spółki oceniła również rada nadzorcza, stwierdzając systematyczne powiększanie się straty. Rada uznała również, iż możliwości skutecznego działania zarządu w istniejącym składzie uległy wyczerpaniu. Zarząd nie posiada wiarygodnego planu działania, pozwalającego poprawić sytuację spółki. Informacje przekazywane przez prezesa zarządu są niepełne i nieprawdziwe. Swoją negatywną ocenę działalności zarządu, tj. pana Romana Czai i Stanisława Gnutka w 2004 r., rada podtrzymała również później, wnioskując do zgromadzenia wspólników o nieudzielenie ww. absolutorium z wykonania obowiązków w minionym roku obrotowym.

Rada nadzorcza dokonywała wyboru biegłego rewidenta do przeprowadzenia badania sprawozdania finansowego oraz sprawozdania zarządu z działalności spółki „ZACH-Ciech” za dany rok obrotowy. Sprawozdania były przedmiotem badania biegłych rewidentów co roku. Opinie wydawane przez biegłych były bez zastrzeżeń. Biegli potwierdzali – łącznie do badania sprawozdania finansowego za 2003 r. – brak zagrożeń dla kontynuowania działalności gospodarczej spółki. Dopiero w opinii wydanej przez biegłego rewidenta w dniu 7.03.2005 r., badającego sprawozdanie finansowe spółki za rok 2004, znalazło się zastrzeżenie o zagrożeniu kontynuacji działalności. Biegły rewident stwierdził, że malejące z roku na rok przychody ze sprzedaży, brak możliwości zdobycia źródeł finansowania, należności zagrożone i wątpliwe, brak płynności finansowej powodujący zwiększanie się zobowiązań o odsetki i koszty egzekucji, wszystko to wskazuje na brak możliwości kontynuowania działalności spółki.

Ad pytania 2. Mając na uwadze przyszłość spółki i zapewnienie jej prawidłowego funkcjonowania, rada nadzorcza podjęła we wrześniu 2004 r. działania zmierzające do zmiany składu zarządu. W ocenie rady podstawową przyczyną trudnej sytuacji spółki była niere-

alistyczna ocena możliwości oparcia działalności spółki na handlu paliwami ze „wschodem”, forsowana przez prezesa zarządu. Spółka utraciła możliwości efektywnego prowadzenia tego rodzaju działalności już w roku 2003. Pomimo wyraźnych sygnałów o pogarszającej się sytuacji ekonomicznej spółki, zarząd nie przygotował stosownego planu naprawczego (w wyznaczonym przez radę terminie na 15.07.2004 r.). Pomimo wyraźnych sugestii rady nadzorczej zarząd nie przeciwdziałał również skutecznie narastaniu nieściągalnych należności. Krytyczna ocena działalności zarządu oraz dodatkowo podejrzenia występowania braków magazynowych na paliwach skłoniły więc radę do wszczęcia procedury związanej z odwołaniem dotychczasowego prezesa zarządu – pana Romana Czai. Niestety posiedzenie rady zwołane na dzień 8.09.2004 r. nie odbyło się – z uwagi na niekompletność składu rady, w związku ze złożoną w dniu 7.09.2004 r. przez pana Andrzeja Pietrzaka (przedstawiciela Ciech SA w radzie) rezygnacją z uczestnictwa w radzie ZACH-Ciechu. W tej sytuacji zarząd Zakładów Azotowych w dniu 13.09.2004 r. ponownie wystąpił do zarządu spółki o zwołanie na dzień 14.10.2004 r. zgromadzenia wspólników celem dokonania zmian w składzie zarządu i rady nadzorczej spółki. W obawie, że Zgromadzenie Wspólników spółki „ZACH-Ciech” nie zostanie zwołane, z uwagi na wnioskowany porządek obrad, zarząd postanowił wystąpić do Sądu Rejonowego w Katowicach z wnioskiem o udzielenie zakładom upoważnienia do zwołania Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników „ZACH-Ciech”. W tym samym czasie rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu spółki „ZACH-Ciech” złożył pan Stanisław Gnutek (drugi członek zarządu), o czym poinformował zakłady stosownym pismem (jako wspólnika spółki). Rezygnacja podyktowana była niemożliwością dalszej współpracy z prezesem zarządu – panem Romanem Czają.

W międzyczasie spółka reprezentowana przez prezesa zarządu i prokurenta zwołała nadzwyczajne zgromadzenie wspólników na dzień 14.10.2004 r. – z porządkiem obrad jak we wniosku zakładów. Zgromadzenie wspólników odbyło się w wyznaczonym terminie i podjęło uchwały o:

- ustanowieniu w spółce „ZACH-Ciech” rady nadzorczej czteroosobowej,

- powołaniu w skład rady nowego przedstawiciela CIECH SA – Pana Tomasza Czaplickiego, oraz proponowanej przez zakłady pani Jolanty Pyrz (prezesa zarządu spółki „Koncept-Finanse” – wspólnika spółki),

- odwołaniu ze stanowiska prezesa zarządu pana Romana Czai – z powodu prowadzenia spraw spółki w sposób zagrażający jej upadłością, a także z powodu braku koncepcji restrukturyzacji spółki,

- ustaleniu wynagrodzenia dla prezesa zarządu.

W tym samym dniu odbyło się posiedzenie rady nadzorczej spółki „ZACH-Ciech” – w nowym składzie osobowym, która powołała na prezesa zarządu spółki pana Andrzeja Gisztera oraz na jego wniosek (zgodnie z umową spółki) na członka zarządu pana Stanisława Gnutka.

Nowo powołany w dniu 14.10.2004 r. zarząd spółki rozpoczął swoją działalność od określenia kierunków działalności na najbliższe miesiące oraz zinventaryzowania majątku spółki i przeanalizowania dokumentacji spółki. Przeprowadzona inwentaryzacja majątku potwierdziła zarzuty stawiane jej byłemu prezesowi zarządu – wystąpiły znaczne różnice magazynowe w paliwach. W stosunku do stanu ewidencyjnego brak było paliwa na kwotę 1,8 mln zł. W związku z tym zarząd spółki „ZACH-Ciech” w dniu 28.10.2004 r. złożył do Prokuratury Rejonowej w Chorzowie zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kradzieży. Przeprowadzona analiza dokumentacji spółki z ostatnich lat, szczególnie zawartych kontraktów i umów handlowych, wykazała występowanie szeregu nieprawidłowości, przynoszących negatywne skutki dla spółki. Było to podstawą do złożenia przez zarząd „ZACH-Ciechu” w dniu 28.02.2005 r. w Prokuraturze Rejonowej w Chorzowie kolejnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa – działania na szkodę spółki.

Spółka swoją działalność ograniczyła do produkcji podtlenku azotu, działalność paliwowa z uwagi na brak środków finansowych na obrót paliwami została wstrzymana.

Z uwagi na pogarszającą się sytuację ekonomiczno-finansową spółki „ZACH-Ciech” zarząd Zakładów Azotowych w Chorzowie – Holding SA, by nie dopuścić do pogłębiania się strat zarówno „ZACH-Ciech”, jak i Azotów, podjął w dniu 2.12.2004 r. decyzję o ponownym wszczęciu zgodnych z przepisami prawa procedur zmierzających do rozwiązania i likwidacji spółki. Zarząd wystąpił do Ministerstwa Skarbu Państwa (poprzez radę nadzorczą) pismem znak: Z/178/2004 z dnia 2.12.2004 r. o wyrażenie zgody na głosowanie reprezentantów zakładów na Zgromadzeniu Wspólników „ZACH-Ciech” Sp. z o.o. „za” likwidacją spółki. Stosowną zgodę walnego zgromadzenia zakładów uzyskano w dniu 11.03.2005 r. W tym samym dniu odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników „ZACH-Ciech” – zwołane przez zarząd spółki „ZACH-Ciech” pismami z dnia 16.02.2005 r. – które podjęło uchwały o rozwiązaniu spółki i otwarciu likwidacji oraz o powołaniu likwidatora. Likwidatorem został dotychczasowy prezes zarządu spółki – pan Andrzej Giszter.

Jednocześnie zarząd spółki Zakłady Azotowe w Chorzowie – Holding SA poinformował, że od 2004 r. podejmowane były próby znalezienia nabywcy udziałów spółki „ZACH-Ciech” – między innymi poprzez Dom Maklerski Polonia NET SA w Warszawie, prowadzone były również negocjacje z dwoma oferentami. Ostatecznie przedmiotowych udziałów nie udało się zbyć.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Piosika**

**w sprawie finansowania ze środków NFZ
leczenia i rehabilitacji kobiet po mastektomii (4192)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie złożone przez Pana Posła Stanisława Piosika w dniu 6 czerwca br., przesłane pismem Pana Marszałka z dnia 15 czerwca br., znak: SPS-0203-4192/05, w sprawie finansowania ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia leczenia i rehabilitacji kobiet po mastektomii, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Kobiety po zabiegu mastektomii, aktywne zawodowo lub społecznie, mają zapewnioną możliwość skorzystania ze świadczenia opieki zdrowotnej, jakim jest wykonanie masażu limfatyczno-leczniczego w warunkach ambulatoryjnych, w oparciu o skierowanie lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, zawierające wskazanie co do konieczności realizacji takiego masażu. Zabieg ten może być wykonywany w trybie stacjonarnym lub w warunkach oddziału/ośrodka dziennego.

Z wyjaśnień złożonych przez Centralę Funduszu wynika, iż rehabilitacja dla kobiet po mastektomii została zakontraktowana przez Narodowy Fundusz Zdrowia na rok 2005 w ramach rehabilitacji leczniczej. Rehabilitacja po mastektomii, obejmująca m.in. masaż limfatyczny, realizowana jest w oparciu o pkt 10 załącznika do Zarządzenia Nr 10/2004 Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 października 2004 roku w sprawie przyjęcia Szczegółowych materiałów informacyjnych o przedmiocie postępowania w sprawie zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju rehabilitacja lecznicza – Istotne warunki dotyczące udzielania świadczeń z zakresu rehabilitacji specjalistycznej niesklasyfikowanej odrębnie. Świadczenia z zakresu rehabilitacji dla kobiet po mastektomii Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje w roku bieżącym w poszczególnych województwach w ramach specjalistycznych programów rehabilitacyjnych, pozytywnie zaopiniowanych przez właściwych konsultantów wojewódzkich ds. rehabilitacji, które uwzględniają specyfikę regionalnych rozwiązań i zapewniają kompleksowość usługi.

W załączeniu przedstawiam wykaz zakładów opieki zdrowotnej, które zawarły umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia na rok 2005 na realizację świadczeń z zakresu rehabilitacji leczniczej, udzielanych w ramach programów specjalistycznych – rehabilitacja po mastektomii oraz wykaz zakładów wykonujących masaż limfatyczny w warunkach ambulatoryjnych na terenie województwa wielkopolskiego.*)

Podsekretarz stanu
Paweł Sztwiertnia

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie postępowania przygotowawczego
prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową
Olsztyn-Północ w Olsztynie z zawiadomienia
Bogdana Cichowskiego (4193)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane pismem SPS-0203-4193/05 z dnia 15 czerwca 2005 r. zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie oceny zasadności decyzji merytorycznej kończącej postępowanie o sygn. Ds 1713/04, prowadzone z zawiadomienia Bogdana Cichowskiego w Prokuraturze Rejonowej Olsztyn Północ, uprzejmie informuję, iż w Biurze Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej zbadano przedmiotową sprawę, jak też akta nadzoru z Prokuratury Okręgowej w Olsztynie sygn. Dsn 140/03, a nadto akta podręczne Prokuratora Rejonowego Olsztyn Północ o sygn. Ds 3050/02, w której to sprawie zapadł wyrok objęty pismem posła.

Analiza powyższych akt, a w szczególności akt o sygn. Ds 1713/04, i zapadłej w dniu 30 czerwca 2003 r. decyzji o umorzeniu śledztwa przeciwko Markowi Pileckiemu podejrzanemu o czyn określony w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. nie dostarczyła podstaw do podjęcia jakichkolwiek działań prawno-karnych pozwalających na wzruszenie prawomocnego postanowienia o umorzeniu, które uznane zostało za zasadne, oparte na prawidłowych ocenach prawno-karnych wynikających z wyczerpująco zgromadzonego materiału dowodowego. Pragnę przy tym podkreślić, iż taką samą ocenę tegoż postępowania wyrazili Prokurator Apelacyjny w Białymstoku i Prokurator Okręgowy w Olsztynie, rozpoznający wcześniej liczne skargi Bogdana Cichowskiego niezadowolonego z zapadłego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do argumentów zawartych w piśmie Pana Posła Aleksandra Szczygły rzekomo opartych na ustaleniach Sądu Rejonowego w Szczytnie, stwierdzić należy, iż faktycznie nie znajdują one potwierdzenia w obszernym uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie II K 148/03, albowiem orzeczenie to nie zawiera wprost stwierdzenia, iż Marek Pilecki był współsprawcą przestępstwa popełnionego na szkodę Bogdana Cichowskiego.

Rozważania zaś Sądu w uzasadnieniu wyroku bez wskazania nawet nazwiska domniemanego współsprawcy nie mogą stanowić dowodu winy, a takich dowodów nie zgromadzono także w toku śledztwa Ds 1713/04 Prokuratury Rejonowej Olsztyn Północ.

Kwestionowane postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa było także przedmiotem kontroli Sądu Rejonowego Wydział II Karny w Olsztynie, który nie uwzględnił zażaleń Bogdana Cichowskiego i jego pełnomocnika odwołujących się do ustaleń wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie, a więc tego samego na które powołuje się Pan Poseł Aleksander Szczygły.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, dokonując kontroli zasadności wydanego postanowienia o umorzeniu, w orzeczeniu swym z dnia 27 sierpnia 2004 r. również stwierdził, iż przedmiotowe uzasadnienie nie zawiera rozstrzygnięć przesądzających sprawstwo Marka Pileckiego, a co w szczególności podnosili autorzy zażaleń.

Niezależnie od powyższych wywodów pragnę się także odnieść do zarzutu „podważania” przez prokuratora w kwestionowanej decyzji ustaleń Sądu Rejonowego w Szczytnie.

Zgodnie z treścią art. 7 i 8 k.p.k. prokurator przy podejmowaniu decyzji merytorycznej kończącej postępowanie swoje przekonanie kształtuje na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia, a zagadnienia faktyczne i prawne rozstrzyga samodzielnie.

Tak więc ustalenia sądu, poczynione w innej sprawie, dotyczącej jednego ze współsprawców, nie pozbawiają prokuratora prawa do własnej i odmiennej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu dotyczącym innego współsprawcy objętego decyzją merytoryczną.

Wreszcie pragnę zauważyć, że niezależnie od przedstawionej wyżej oceny zasadności kwestionowanej decyzji procesowej w sprawie Ds 1713/04/S Prokuratury Rejonowej Olsztyn Północ nie może być ona aktualnie wzruszona także z przyczyn formalnoprawnych.

Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do wznowienia postępowania w tej sprawie w trybie art. 327 k.p.k., albowiem zapytanie poselskie nie ujawnia nowych faktów lub dowodów nieznanymi w toku dotychczasowego postępowania.

Wreszcie postanowienie o umorzeniu nie może też zostać uchylone w oparciu o przepis art. 328 k.p.k., gdyż podlegało ocenie w postępowaniu zażaleniowym rozstrzyganym przez Sąd, zaś ewentualne wniesienie kasacji przez Prokuratora Generalnego w trybie art. 521 k.p.k. jest niedopuszczalne z uwagi na upływ 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia, a tylko przed upływem tego okresu możliwe było skierowanie kasacji na niekorzyść Marka Pileckiego (zgodnie z art. 524 § 3 k.p.k.).

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra infrastruktury
na zapytanie posła Wiesława Wody**

**w sprawie rozbieżności między rozkładem jazdy
pociągów osobowych a rzeczywistym ich
kursowaniem ze stacji Kraków Główny (4194)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Wiesława Wody w sprawie rozbieżności między rozkładem jazdy pociągów osobo-

wych a rzeczywistym ich kursowaniem ze stacji Kraków Główny uprzejmie wyjaśniam, że stosownie do przepisu art. 34 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe treść rozkładów jazdy, sposób i terminy ich ogłaszania oraz aktualizacji m.in. określone zostały w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 24 grudnia 2003 r. w sprawie treści, sposobu i terminów ogłaszania rozkładów jazdy oraz warunków ponoszenia kosztów z tym związanych.

Stosownie do przepisów ww. rozporządzenia zmian w treści rozkładu jazdy dokonywać można w każdym czasie, przewoźnik zobowiązany jest jednak podać te zmiany do wiadomości publicznej co najmniej na 7 dni przed terminem ich obowiązywania. Przewoźnik podaje rozkład jazdy do publicznej wiadomości w formie ogłoszeń wywieszonych na dworcach i przystankach wymienionych w tym rozkładzie jazdy, jak również w punktach sprzedaży biletów. Ponadto rozkład jazdy może być podany do publicznej wiadomości w inny sposób przyjęty zwyczajowo, w szczególności w formie książek, broszur, ulotek na nośnikach elektronicznych względnie w formie informacji telefonicznej.

Odnosząc się do poruszanej przez Pana Posła kwestii rażącej rozbieżności między wskazaną w ofercie rozkłady jazdy a rzeczywistą godziną odjazdu pociągów ze stacji Kraków Główny uprzejmie informuję, że od dnia 7 lutego 2005 r. w ramach I korekty rozkładu jazdy pociągów 2004/2005 m.in. na trasie Kraków – Tarnów w godzinach porannych wprowadzone zostały zmiany godzin odjazdu z ww. stacji pociągu nr 43101 „Bieszczady” (z 9¹¹ na 8¹⁴), nr 43103 „Morcinek” (z 10²⁴ na 9¹¹) i nr 66121 relacji Kraków Płaszów – Krynica (10⁰⁵ – 10¹³). O wprowadzonych zmianach do rozkładu jazdy pociągów, zarówno wynikających z konieczności dostosowania oferty przewozowej do aktualnych potrzeb przewozowych, jak i spowodowanych ewentualnymi trudnościami eksploatacyjnymi, podróży informowano w obowiązującym terminie i formie.

W uzupełnieniu uprzejmie informuję, iż w punkcie informacji PKP, w holu głównym dworca kolejowego Kraków Główny, podróżni mogą bezpłatnie otrzymać wydruki zmian do rozkładu jazdy pociągów. Obecnie znajdujące się w sprzedaży kieszonkowe rozkłady jazdy pociągów pasażerskich stacji Kraków uwzględniają wprowadzone zmiany.

Z poważaniem

Minister
Krzysztof Opawski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ryszarda Maraszka

w sprawie realizacji przez KGHM „Polska Miedź” SA i Legnicką Specjalną Strefę Ekonomiczną SA porozumienia zawartego pomiędzy tymi spółkami a gminą miejską Lubin, dotyczącego inwestowania na terenie podstrefy lubińskiej LSSE (4196)

W odpowiedzi na zapytanie Pana Ryszarda Maraszka, Posła na Sejm RP, z dnia 17 czerwca br. w sprawie realizacji przez KGHM Polska Miedź S.A. porozumienia zawartego pomiędzy LSSE S.A., Gminą Lubin i KGHM PM S.A. wybranego przez załogę (znak: SPS-0203-4184/05) uprzejmie informuję, co następuje.

1. Inwestycje KGHM Polska Miedź S.A. na terenie LSSE

Z informacji uzyskanych od Zarządu Spółki wynika, iż w trosce o rozwój gospodarczy regionu, KGHM Polska Miedź S.A. prowadzi rozmowy z inwestorami zagranicznymi mające na celu uruchomienie wspólnych przedsięwzięć z zakresu przetwórstwa miedzi (produkcja rur miedzianych wykorzystywanych w systemach klimatyzacyjnych oraz produkcja ogniw fotowoltaicznych) z możliwością ulokowaniem ich w LSSE – podstrefa Lubin.

Ponadto Zarząd Spółki, oceniając wagę oraz korzyści społeczno-ekonomiczne wynikające z rozwoju LSSE – podstrefa Lubin, zadeklarował wsparcie wiedzą i doświadczeniem wszelkich inicjatyw oraz chęć nawiązania współpracy w ramach przedsięwzięć inwestycyjnych w strefie.

2. Działania w zakresie uruchomienia programu inkubatora strefowego w LSSE – podstrefa Lubin

Z posiadanych informacji wynika, że w dniu 24 stycznia 2005 r. w siedzibie Urzędu Miejskiego w Lubinie odbyło się pierwsze spotkanie organizacyjne stron porozumienia, na którym omówiono koncepcję oraz możliwości wdrożenia w LSSE – podstrefa Lubin programu Strefowego Inkubatora Przedsiębiorczości. Dyskutowano nad formami organizacyjnymi oraz środkami finansowania działalności inkubatora. Zaproponowano wyjazd do Miejskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej, gdzie funkcjonuje już inkubator strefowy, celem skorzystania z wiedzy i doświadczeń strefy nabytych podczas przygotowania i uruchamiania przedsięwzięcia.

Na kolejnym spotkaniu w dniu 14 lutego 2005 r., które odbyło się również w siedzibie Urzędu Miejskiego w Lubinie, podjęto kwestie związane z opracowaniem biznesplanu dla inwestycji inkubatora strefowego w LSSE – podstrefa Lubin.

3. Działania w zakresie promocji LSSE – podstrefa Lubin

Zarząd KGHM PM S.A. poinformował, iż w czerwcu 2005 r. Prezydent Miasta Lubina, Robert Raczyński przedłożył Zarządowi KGHM Polska Miedź S.A. kon-

cepcję powołania Parku Technologiczno-Przemysłowego KGHM S.A. (PTP KGHM S.A.) w Lubinie, w celu aktywizacji gospodarczej i stymulacji rozwoju regionalnego. Misją PTP KGHM S.A. jest stworzenie w dawnym województwie legnickim, w oparciu o infrastrukturę PTP KGHM S.A., alternatywy dla monokultury przemysłu miedziowego i rozwój na bazie nowej infrastruktury przemysłowej nowych przedsięwzięć gospodarczych opartych na innowacyjnych technologiach zarówno w branży usługowej, jak i produkcyjnej.

Zaproponowana lokalizacja PTP KGHM S.A. w sąsiedztwie LSSE – podstrefa Lubin pozwoli na jej rozwój i szybkie zagospodarowanie poprzez pozyskanie inwestorów krajowych i zagranicznych.

Koncepcja parku technologiczno-przemysłowego uzyskała wstępne poparcie ze strony Prezesa Zarządu KGHM Polska Miedź S.A. i aktualnie prowadzone są prace studialne, których efektem jest ocena opłacalności przedmiotowego projektu.

Mam nadzieję, iż powyższe informacje Pan Poseł uzna za wyczerpujące.

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Bolek**

**w sprawie stosowania przepisów podatkowych
w odniesieniu do przedsiębiorstw branży górniczej
w zakresie objęcia podatkiem VAT
deputatów węglowych oraz zegarków
jubileuszowych wydawanych na podstawie
Karty Górnika oraz układów zbiorowych pracy
(4197)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 17 czerwca 2005 r. nr SPS-0203-4197/05 zapytaniem Pani Poseł Elżbiety Bolek dotyczącym opodatkowania podatkiem VAT bezpłatnego wydania pracownikom górnictwa deputatów węglowych oraz pamiątkowych zegarków, uprzejmie informuję, co następuje.

Należy przede wszystkim zaznaczyć, iż wymienione przez Panią Poseł przykłady rozbieżności interpretacyjnych nie dotyczą rozbieżnych interpretacji wydawanych przez organa podatkowe, lecz Pani Poseł zwraca uwagę na nie do końca jednolite orzecznictwo NSA w tej sprawie i to dotyczące stanów faktycznych, do których miały zastosowanie regulacje prawne nieobowiązujące już ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. nr 11, poz. 50, z późn. zm.). Cytowane

zaś przez Panią Poseł wyroki dotyczą konkretnych spraw podatników i oparte są na konkretnych stanach faktycznych. Z dokonanej analizy wyjaśnień interpretacyjnych udzielonych przez organy podatkowe wynika, że co do zasady prawidłowo w nich określano, iż przekazanie deputatu węglowego bądź pamiątkowych zegarków było czynnością podlegającą opodatkowaniu podatkiem VAT, na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. Na zasadzie wyjątku podatek w odniesieniu do przedmiotowych czynności mógł korzystać ze zwolnienia od podatku od towarów i usług, ale tylko w przypadku gdy nie pomniejszył podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy zakupie lub imporcie towarów przekazanych albo zużytych w związku z tymi działalnościami (art. 7 ust. 3).

Od dnia akcesji Polski do Unii obowiązują przepisy nowej ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług. Przez dostawę towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, rozumie się również:

— przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel, w tym również przeniesienie z nakazu organu władzy publicznej lub podmiotu działającego w imieniu takiego organu lub przeniesienie z mocy prawa prawa własności towarów w zamian za odszkodowanie (art. 7 ust. 1),

— przekazanie przez podatnika towarów należących do jego przedsiębiorstwa na cele inne niż związane z prowadzonym przez niego przedsiębiorstwem – jeżeli podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od tych czynności, w całości lub w części (art. 7 ust. 2).

W związku z powyższym, w przypadku gdy kopalnia przekazuje pracownikom jako deputat węgiel wydobyty w ramach swojej działalności gospodarczej, czynność ta podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Kopalnia bowiem co do zasady posiadała prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od czynności związanych z wydobywaniem węgla przeznaczonego na sprzedaż. Węgiel ten przekazywany jest na cele inne niż związane z prowadzonym przez podatnika przedsiębiorstwem, pomimo tego, że fakt ten wynika z Układu Zbiorowego.

Analogicznym zasadom w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług podlegają inne towary przekazywane na cele osobiste pracowników.

Jednocześnie informuję, że polskie rozwiązania dotyczące opodatkowania VAT-em nieodpłatnego wydania towarów są zgodne z zasadami obowiązującej Szóstej dyrektywy Rady Unii Europejskiej z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej – ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC z późn. zm.), gdzie m.in. art. 5 ust. 6 przewiduje opodatkowanie VAT

czynności polegających np. na nieodpłatnym przekazaniu części majątku przedsiębiorstwa (towarów) na cele prywatne przedsiębiorcy lub jego pracowników.

Pragnę przy tym zapewnić Panią Poseł, że w sprawach dotyczących wykonywanych zadań interpretacyjnych systematycznie prowadzone są działania mające na celu zapewnienie jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe i organy kontroli skarbowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie postępowania przygotowawczego
prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową
Kraków-Nowa Huta w przedmiocie wydawania
przez lekarzy psychiatrów fałszywych opinii
sądowo-psychiatrycznych (4198)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka z dnia 9 czerwca br. w sprawie postępowania przygotowawczego, prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Kraków – Nowa Huta w przedmiocie wydawania przez lekarzy psychiatrów fałszywych opinii sądowo-psychiatrycznych (SPS-0203-4198/05), pragnę uprzejmie poinformować, iż wspomniana prokuratura wszczęła w tej sprawie śledztwo w dniu 25 czerwca 2004 r. w następstwie zawiadomienia o przestępstwie, złożonego przez posła Zbigniewa Nowaka (sygn. akt 3 Ds 58/04).

Początkowo przedmiotem śledztwa były okoliczności związane z przedstawieniem przez biegłych lekarzy psychiatrów w Sądzie Rejonowym w Końskich w toku postępowania w sprawie II K 351/00 fałszywej opinii o stanie zdrowia psychicznego Andrzeja Woźniaka.

W toku postępowania przygotowawczego zaszła potrzeba procesowego wyjaśnienia także innych przypadków sporządzania przez biegłych lekarzy psychiatrów fałszywych opinii dla potrzeb postępowań sądowych, zatem przedmiot ten uległ poszerzeniu.

Zgromadzony w toku śledztwa materiał dowodowy stworzył podstawy do oskarżenia w dniu 30 marca br. Tadeusza Sekreckiego – kierownika Poradni Zdrowia Psychicznego w Wojewódzkim Specjalistycznym Zespole Opieki Zdrowotnej w Kielcach o dwa czyny z art. 271 § 3 k.k., polegające na wystawieniu zaświad-

czeń o leczeniu i o stanie zdrowia pacjenta, poświadczających nieprawdę co do związku tego stanu zdrowia z możliwością uczestniczenia w postępowaniu karnym. Ponadto zarzucono mu przyjęcie w związku z zajmowanym stanowiskiem korzyści majątkowej od pacjenta, tj. popełnienie przestępstwa z art. 228 § 1 k.k., oraz nakłanianie innego biegłego lekarza psychiatry do wydania fałszywej opinii psychiatrycznej dla potrzeb postępowania w sprawie VIII K 173/92/MH Sądu Okręgowego w Warszawie – to jest popełnienie przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2005 r. Sąd Rejonowy w Kielcach (sygn. akt IX K 187/05) skazał Tadeusza Sekreckiego na łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 100 zł. Ponadto sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz wykonywania zawodu lekarza na okres 4 lat. Wyrok ten jest prawomocny.

Postanowieniem z dnia 25 marca br. wyłączono z akt omawianego postępowania materiały procesowe dotyczące innych przypadków przedstawiania przez biegłych w toku postępowań karnych, a także dla potrzeb Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, fałszywych opinii psychiatrycznych. Postępowanie w tym zakresie jest kontynuowane pod sygnaturą 3 Ds 152/05/S.

Prokuratura Rejonowa Kraków – Nowa Huta gromadzi aktualnie pełną dokumentację związaną z wydawaniem przez biegłych lekarzy psychiatrów z ośrodka kieleckiego budzących wątpliwości co do rzetelności opinii o stanie zdrowia badanych osób. Z uwagi na to, iż śledztwo w tym zakresie pozostaje nadal w fazie in rem, za przedwczesne uznać należałoby przytoczenie nazwisk lekarzy, których opinie i zaświadczenia są weryfikowane.

Dokumentacja ta jest sukcesywnie poddawana ocenie prokuratora prowadzącego śledztwo, a niezależnie od tego będzie ona – po zgromadzeniu wszystkich dokumentów – przedmiotem analizy biegłych lekarzy, których powoła prokurator za pośrednictwem Krajowego Konsultanta do Spraw Psychiatrii. Pragnę dodać, iż przedmiotem prawnokarnej oceny jest między innymi rzetelność dokumentacji lekarskiej dotyczącej stanu zdrowia Andrzeja Woźniaka.

W świetle poczynionych ustaleń wątpliwości posła Zbigniewa Nowaka co do dalszego kierunku śledztwa w tej sprawie uznać należy za nieuzasadnione. Pragnę nadto nadmienić, iż pismem z dnia 4 maja br. (sygn. akt Ap I Dsn 116/04/Kr) poseł Zbigniew Nowak był informowany przez Prokuraturę Apelacyjną w Krakowie o stanie śledztwa i dalszych zamierzeniach, które nie uległy zmianie, w interesującym go zakresie dotyczącym potrzeby badania gromadzonej dokumentacji lekarskiej przez biegłych.

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie przesłanek wyznaczania sędziów
do składów orzekających w Sądzie Rejonowym
w Pińczowie (4199)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 17 czerwca 2005 r. nr SPS-0203-4199/05, przy którym przesłane zostało zapytanie posła Zbigniewa Nowaka dotyczące przesłanek wyznaczenia sędziów orzekających w sprawach oskarżonych Adama Koryckiego oraz Jerzego Klimontowskiego i innych w Sądzie Rejonowym w Pińczowie, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Ustalenia poczynione w Sądzie Rejonowym w Pińczowie pozwalają stwierdzić, że wyznaczenie sędziów orzekających w sprawach interesujących posła Zbigniewa Nowaka nastąpiło zgodnie z regulującym zasady przydzielania spraw przepisem art. 351 § 1 Kodeksu postępowania karnego.

Akt oskarżenia w pierwszej z wymienionych spraw, skierowany przeciwko Adamowi Koryckiemu o czyn z art. 296 § 2 i 3 Kodeksu karnego, wpłynął do Sądu Rejonowego w dniu 25 września 2003 r. i oznaczony został sygn. II K 408/03. W tej dacie lista sędziów Wydziału Karnego liczyła 3 nazwiska. Zgodnie z prawidłowo zastosowanymi regułami wpisu spraw wpływających do Wydziału według alfabetycznej kolejności nazwisk oskarżonych oraz wyznaczania ich sędziom według listy sędziów – sprawę osk. Adama Koryckiego winien dostać do rozpoznania sędzia Grzegorz Machynia i jemu została ona przydzielona. Dodać należy, że 4 marca 2005 r. zapadł wyrok skazujący oskarżonego.

Druga sprawa, przeciwko m.in. Jerzemu Klimontowskiemu, oskarżonemu z art. 296 § 2,3 i 4 Kodeksu karnego, wpłynęła do Sądu Rejonowego w Pińczowie w dniu 7 stycznia 2005 r. i zarejestrowana została w repertorium pod kolejną sygnaturą II K 10/05. W tym dniu, jak poprzednio, w Wydziale Karnym pracowało 3 sędziów, z tym że miejsce przeniesionej do pracy w innym sądzie sędzi Jolanty Jędrzczyk zajął asesor Janusz Szumski, orzekający od listopada 2004 r.

Również w tym przypadku przydział spraw poszczególnym sędziom odbył się zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami, z tą tylko różnicą, iż w dniu poprzedzającym, to jest 6 stycznia 2004 r., miało miejsce niezbędne, spowodowane m.in. potrzebą dopełnienia wymogów procedury karnej, odstępstwo od zasad ich wyznaczania. Pozostawało ono jednak bez wpływu na wyznaczenie sędziego orzekającego w sprawie oskarżonego Jerzego Klimontowskiego. Obowiązująca, uwzględniająca kolejność rejestracji spraw także dnia poprzedniego, zasada wyznaczania spraw określona w art. 351§1 Kodeksu postępowania

karnego została zachowana. Wskazała ona na sędziego Grzegorza Machynię jako referenta omawianej sprawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie obecnego etapu postępowania karnego
dotyczącego Aleksandry Jakubowskiej (4200)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Zbigniewa Nowaka z dnia 8 czerwca 2005 roku przekazane Ministrowi Sprawiedliwości Prokuratorowi Generalnemu za pośrednictwem Pana Marszałka przy piśmie z dnia 17 czerwca 2005 roku, sygn. SPS-0203-4200/05, w przedmiocie obecnego stanu postępowania w zakresie zniszczenia zapisów elektronicznej korespondencji zawartej na dwóch twardych dyskach komputerów użytkowanych przez Aleksandrę Jakubowską, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W związku z okolicznościami wynikającymi ze zgromadzonego materiału dowodowego, który pozwolił na wystąpienie w dniu 7 czerwca 2005 roku przez Prokuratora Apelacyjnego w Białymstoku z wnioskiem o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej Aleksandry Jakubowskiej – Posła na Sejm R.P. podejrzewanej o popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 1 K.k. w zb. z art. 270 § 1 K.k. podkreślić należy, że nie istnieje jakkolwiek korelacja tej sprawy ze stanem procesowym postępowania Prokuratury Okręgowej w Warszawie sygn. V Ds. 213/04.

W postępowaniu tym postanowieniem z dnia 18 listopada 2004 roku Prokurator Okręgowy w Warszawie umorzył śledztwo w sprawie zniszczenia zapisów elektronicznej korespondencji zawartej na dwóch dyskach twardych komputerów użytkowanych przez Aleksandrę Jakubowską oraz utrudniania w ten sposób postępowania prowadzonego przez sejmową Komisję Śledczą.

W chwili obecnej decyzja ta jest prawomocna, a o jej treści jako osobę zawiadamiającą poinformowano Pana Posła Zbigniewa Nowaka zawiadomieniem z dnia 23 listopada 2004 roku.

Natomiast w poruszanej w zapytaniu kwestii postępowania karnego w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych przez prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Warszawie przez podjęcie przedwcze-

snej decyzji o umorzeniu cytowanego wyżej śledztwa pragnę oświadczyć, że nie istnieją przesłanki procesowe niezbędne do wdrożenia takiego postępowania.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

ministra skarbu państwa na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka

w sprawie unieważnienia umów prywatyzacyjnych niektórych przedsiębiorstw państwowych (4201)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Posła Zbigniewa Nowaka w sprawie unieważnienia umów prywatyzacyjnych niektórych przedsiębiorstw państwowych (SPS-0203-4201/05) przedstawiam następujące wyjaśnienia:

Ad 1. Czy Ministerstwo prowadzi działania o charakterze egzekucyjnym wobec inwestorów („Biała Góra”, PZKB i E Błaszczuk)?

1. Pan Dariusz Jasiczek nie wywiązał się z postanowień umowy sprzedaży udziałów Tomaszowskich Kopalni Surowców Mineralnych „Biała Góra” z siedzibą w Smardzewicach z dnia 17 listopada 1998 r. dotyczących zobowiązań inwestycyjnych (prywatyzacja TKSM Biała Góra prowadzona była przez Agencję Prywatyzacji). Minister Skarbu Państwa wystąpił do Sądu Okręgowego w Warszawie z pozwem o zapłatę kary umownej w wysokości 17 500 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi. W dniu 16 listopada 2004 r. zapadł wyrok w tej sprawie zasądający na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10 357 985,07 zł, a w pozostałej części oddalający powództwo. Wyrok nie jest prawomocny, gdyż Minister Skarbu Państwa wniósł apelację. Apelację wniósł również pozwany Dariusz Jasiczek. W wyniku powyższego sprawa ta pozostaje nadal w toku.

2. Pani Małgorzata Saramonowicz i Pan Tomasz Karp zaprzestali spłaty zobowiązań wynikających z umowy sprzedaży akcji Pińczowskich Zakładów Kamienia Budowlanego S.A. z siedzibą w Pińczowie z dnia 30 sierpnia 2000 r. (ta prywatyzacja również prowadzona była przez Agencję Prywatyzacji). Minister Skarbu Państwa rozpoczął windykację wierzytelności Skarbu Państwa poprzez wezwania do zapłaty oraz wezwania do odbioru wypełnionych weksli, stanowiących zabezpieczenie wykonania wyżej wymienionej umowy.

3. Elżbieta Błaszczuk nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z umowy sprzedaży udziałów Przędzalni Czesankowej WELDORO sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie z dnia 3 lipca 2001 r. (akt notarialny Rep. A nr 20986/2001). Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w dniu 4 marca 2005 r. nadał klauzulę wykonal-

ności wyżej wymienionemu aktowi notarialnemu, na podstawie którego dłużnik Elżbieta Błaszczuk poddała się egzekucji wprost z aktu notarialnego. Akt notarialny wraz z tytułem wykonawczym został przekazany do Delegatury MSP w Lublinie w celu windykacji.

Ponadto przygotowano wniosek o wystąpienie przeciwko Elżbiecie Błaszczuk z powództwem o zapłatę kary umownej w kwocie 2 500 000 zł. z tytułu niewywiązania się ze zobowiązań inwestycyjnych wynikających z ww. umowy.

W dniu 11 maja 2005 r. Delegatura MSP w Lublinie wezwała Elżbietę Błaszczuk do zapłaty kolejnej kary umownej w wysokości 13 829 473,05 zł z tytułu nienależytego wywiązywania się z zapisów umowy dotyczących utrzymania stanu zatrudnienia oraz nieprzerywania działalności gospodarczej lub zmiany zakresu tej działalności.

Przeciwko Elżbiecie Błaszczuk Ministerstwo Skarbu Państwa prowadziło i nadal prowadzi szereg postępowań sądowych w związku z nabyciem przez nią akcji i udziałów: Wiepofama S.A. w Poznaniu, Weldoro sp. z o.o. w Bielsku Białej oraz Prefbud sp. z o.o. w Olsztynie. Ponadto Ministerstwo Skarbu Państwa przygotowuje się, zbierając materiał dowodowy, do wszczęcia kolejnych postępowań sądowych.

W wyniku działań sądowych podjętych przez Ministerstwo Skarbu Państwa do chwili obecnej MSP uzyskało tytuły wykonawcze, prawomocne orzeczenia sądów przeciwko E. Błaszczuk na łączną kwotę ponad 9 mln złotych. Tytuły wykonawcze zostały przekazane za pośrednictwem Delegatur MSP do komorników sądowych celem przeprowadzenia egzekucji.

Ad 2. Czy Ministerstwo zamierza doprowadzić do unieważnienia umów prywatyzacyjnych ze względu na niezgodne z prawdą oświadczenia woli inwestorów?

Podstawą powództwa o stwierdzenie nieważności umowy może być sprzeczność czynności prawnej z ustawą bądź sprzeczność z zasadami współżycia społecznego, ewentualnie wykazanie, że celem czynności było obejście ustawy. Z informacji wynikających z pisma Pana Posła nie wynika, aby zaistniały podstawy do stwierdzenia nieważności tych umów. Co najwyżej sygnalizowana w tym piśmie możliwość wprowadzenia w błąd Skarbu Państwa przez nabywców akcji bądź też ich nieprawdziwe oświadczenia wiedzy i woli mogłyby posłużyć do uchylenia się przez Skarb Państwa od skutków oświadczeń woli zawartych we wspomnianych umowach prywatyzacyjnych i ewentualnego żądania odszkodowania.

Decyzja o wystąpieniu z takimi ewentualnie żądaniami powinna jednak zostać poprzedzona pogłębioną analizą każdej z umów prywatyzacyjnych, o których wspomina Pan Poseł, z punktu widzenia rzeczywistego zaistnienia podstaw do wystąpienia z powództwami do sądu (czy to o stwierdzenie nieważności, czy o uchylenie się od skutków oświadczenia woli bądź rozwiązanie umowy czy odstąpienie od niej), obranej strategii procesowej, jak również skutków ewentualnych procesów. Trzeba również mieć na względzie, że uchylenie się od skutków oświadczeń woli wskutek

np. podstępu może nastąpić w ograniczonym czasie – roku od wykrycia błędu, co również może okazać się istotną przeszkodą procesową.

Z uwagi na wszelkie procedury windykacyjne, zmierzające do wyegzekwowania kar umownych z tytułu naruszenia zobowiązań pozacenowych, które to kary umowne znajdują swoją podstawę w umowie sprzedaży akcji, równoległe podejmowanie działań zmierzających do unieważnienia tych umów byłoby działaniem nieracjonalnym.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie utrudniania postępowania karnego
przez Oddział Świętokrzyski PFRON (4202)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 17.06.2005 r. znak SPS-0203-4202/05 zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie utrudniania postępowania karnego przez Oddział Świętokrzyski PFRON na podstawie informacji przekazanych przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych uprzejmie wyjaśniam, że do chwili obecnej ww. Oddział Funduszu nie otrzymał z Prokuratury w Pińczowie, jak i z Policji żadnego pisma w sprawie firmy K&K Spółka z o.o. w Działoszycach.

Wobec braku w dokumentacji Oddziału jakiegokolwiek danych o ewentualnych pisemnych wystąpieniach tych organów pracownik PFRON przeprowadził rozmowy telefoniczne z przedstawicielami Prokuratury Rejonowej w Pińczowie oraz Komendy Powiatowej Policji – Wydziału Dochodzeń Przestępstw Gospodarczych, uzyskując jednoznaczne odpowiedzi, że zarówno Prokuratura jak Komenda nie występowały do Oddziału Świętokrzyskiego w sprawie firmy K&K Sp. z o.o.

W świetle powyższego stawiany przez posła Z. Nowaka zarzut utrudniania postępowania karnego przez Oddział Świętokrzyski PFRON w Kielcach poprzez odmowę przekazania organom ścigania informacji jest całkowicie nieuzasadniony i krzywdzący pracowników Funduszu. Przy powyższym pragnę zapewnić Pana Marszałka, że każdorazowe wystąpienia organów ścigania do centrali lub któregośkolwiek oddziału Funduszu spotykają się z natychmiastową reakcją po-

legającą na bezzwłocznym przekazywaniu informacji i dokumentacji będących w posiadaniu PFRON.

Odnosząc się do trzeciego zapytania posła Zbigniewa Nowaka, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że firma K&K nie otrzymała za pośrednictwem Oddziału Świętokrzyskiego żadnych środków finansowych PFRON. Natomiast, jak wynika z postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego telefonicznie przez pracownika Oddziału z Urzędem Gminy w Działoszycach oraz Powiatowym Centrum Pomocy Rodzinie w Pińczowie, omawiana firma 11 grudnia 1997 r. otrzymała środki finansowe PFRON z Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Kielcach z tytułu zwrotu kosztów utworzenia 7 stanowisk pracy dla osób niepełnosprawnych. Stosownie do warunków umowy stan zatrudnienia osób niepełnosprawnych miał być utrzymany przez okres trzech lat i, jak podał pracownik PCPR w Pińczowie (na podstawie archiwalnych dokumentów), firma składała informacje o zatrudnieniu, a kontrola przeprowadzona przez pracowników PCPR w styczniu 2001 r. wykazała zgodny z umową stan zatrudnienia. Spółka utraciła status zakładu pracy chronionej na mocy decyzji z dnia 25 lutego 2002 r. wydanej przez Wojewodę Świętokrzyskiego.

Pragnę jednocześnie wyjaśnić, że zarówno przepisy nieobowiązującej już ustawy z dnia 9 maja 1991 r. o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 46, poz. 201, z późn. zm.), jak i ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776, z późn. zm.), która od dnia 1 stycznia 1998 r. zastąpiła ustawę z 9 maja 1991 r., nie przewidywały i nie przewidują możliwości udzielania pracodawcom pomocy finansowej ze środków PFRON na utworzenie zakładu pracy chronionej. Jedyną formą pomocy, która pośrednio mogła skutkować uzyskaniem statusu zakładu pracy chronionej, była możliwość otrzymania zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę w związku z organizacją nowych miejsc pracy dla osób niepełnosprawnych lub oprzyrządowaniem istniejących miejsc pracy stosownie do potrzeb osób niepełnosprawnych. Obecnie pracodawca może otrzymać zwrot kosztów poniesionych w związku z przystosowaniem tworzonych lub istniejących stanowisk pracy dla osób niepełnosprawnych. Taki rodzaj wsparcia finansowego miał i ma na celu zwiększanie szans osób niepełnosprawnych na pozyskanie zatrudnienia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Leszek Stanisław Zieliński

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie aktualnego stanu postępowań
organów wymiaru sprawiedliwości
wobec J. Kluzka oraz E. Błaszczuk (4203)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 17 czerwca 2005 r. (nr SPS – 0203 – 4203/05) zapytanie Pana Posła Zbigniewa Nowaka w sprawie aktualnego stanu postępowań organów wymiaru sprawiedliwości wobec Jerzego Kluzka i Elżbiety Błaszczuk, uprzejmie informuję, że Prokuratura Okręgowa w Lublinie Ośrodek Zamiejscowy w Chełmie kontynuuje śledztwo o sygnaturze OZ Ds. 36/03 dotyczące wyprowadzenia majątku Agram Chłodnia S.A. w Lublinie poprzez przekazywanie na konto Vestimetall Sp. z o.o. w Warszawie zaciągniętych pożyczek i kredytów, nabycia nieistniejącej wierzytelności odnoszącej się do nieruchomości położonej w Koszalinie oraz ustanowienia dwóch hipotek kaucyjnych na nieruchomościach położonych w Lęborku celem zabezpieczenia spłaty kredytu udzielonego spółce C&H Centrum Handlowe przez ING Bank Śląski S.A. Oddział Regionalny w Warszawie.

O przebiegu niniejszego śledztwa informowałem Pana Posła w piśmie z dnia 4 kwietnia 2005 r. będącym uzupełnieniem ustnej odpowiedzi udzielonej Panu Posłowi przez Prokuratora Krajowego podczas 99. posiedzenia Sejmu RP w dniu 10 marca 2005 r.

We wspomnianym piśmie informowano Pana o treści zarzutów przedstawianych różnym osobom oraz zastosowanych wobec podejrzanych środkach zapobiegawczych.

Wobec ponowienia w tym zakresie pytania jeszcze raz informuję, aktualizując przy tym stan faktyczny postępowania, że wobec:

— Bożeny K. podejrzanej o czyny z art. 297 § 1 K.k. i 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. sąd zastosował w dniu 17 stycznia 2004 r. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, który trwał do 15 kwietnia 2005 r., po czym prokurator zastosował wobec wymienionej środki zapobiegawczy w postaci dozoru Policji oraz zakaz opuszczania kraju połączony z zatrzymaniem paszportu.

— Jana B. i Elżbiety B., o czyny m.in. z art. 284 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. i art. 585 § 1 K.s.h., sąd zastosował środki zapobiegawcze w postaci tymczasowego aresztowania: wobec Jana B. od dnia 22 lutego 2005 r., a wobec Elżbiety B. od dnia 18 maja 2005 r., które nadal trwają.

— Jerzego K. zastosowano środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego, zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu.

W tym ostatnim przypadku prokurator prowadzący śledztwo uznał za wystarczający do zabezpieczenia

prawidłowego toku postępowania środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego. Podejrzany sam zgłosił gotowość do uczestniczenia w pierwszych czynnościach procesowych i nadal stawia się na każde wezwanie. Brak jakichkolwiek informacji, by wpływał na zeznania świadków bądź w inny sposób utrudniał postępowanie. Faktem jest, że w trakcie trwającego śledztwa Jerzy K. zwracał się z wnioskiem o wydanie paszportu celem wyjazdu w pilnych sprawach za granicę Polski, jednak jego wniosek rozpatrzono negatywnie. Aktualnie w sprawie OZ Ds. 36/03 uznano, że brak jest podstaw, by na obecnym etapie postępowania stosować wobec Jerzego K. surowszy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Bez wątplenia jednak ocena jego udziału w działaniach przestępczych Elżbiety B. uwzględniona będzie przy formułowaniu wniosków końcowych na rozprawie przed sądem.

Dodaje, że aktualnie w wyżej omawianym śledztwie przedstawiono zarzuty łącznie dziewięciu osobom, które współuczestniczyły w procederze wyprowadzania majątku ze spółki Agram Chłodnia S.A. w Lublinie. Zastosowano także wobec nich inne środki zapobiegawcze niż tymczasowe aresztowanie.

W sprawie tej okres śledztwa aktualnie zakreślony został do 7 grudnia 2005 r., albowiem wykonywane są uzupełniające czynności procesowe z udziałem podejrzanych przy udziale biegłego. Niewykluczone jest jednak wcześniejsze zakończenie tego postępowania i skierowanie w sprawie aktu oskarżenia do sądu.

Informowano także Pana Posła o tym, że Prokuratura Okręgowa w Lublinie prowadzi śledztwo o sygnaturze V Ds. 4/05 dotyczące nadużycia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez pracowników Agencji Prywatyzacji Ministerstwa Skarbu Państwa przy zawieraniu umów sprzedaży akcji oraz udziałów spółek nabytych przez Elżbietę B. i podmioty z nią związane.

Po przejściu niniejszego postępowania do dalszego prowadzenia z Prokuratury Okręgowej w Warszawie, oznaczonego poprzednio sygnaturą V Ds. 221/04, oraz uzyskaniu stosownej informacji z Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Delegatury w Lublinie o transakcjach zawieranych przez Elżbietę B., zakres tego śledztwa rozszerzony został również o okoliczności związane z zawarciem w dniu 3 lipca 2001 r. umowy sprzedaży udziałów spółki Weldoro z siedzibą w Bielsku-Białej między Skarbem Państwa reprezentowanym przez Ministra Skarbu Państwa a Elżbietą B.

Na obecnym etapie postępowania pracownikom poszczególnych spółek nie przysługuje status pokrzywdzonego, gdyż ich dobra prawne nie zostały bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwa będące przedmiotem tego postępowania.

Jednak, jak ustalono, odrębne postępowanie w sprawie naruszenia praw pracowniczych osób zatrudnionych w spółce Weldoro prowadzi Prokuratura Rejonowa w Bielsku-Białej pod sygnaturą 4 Ds. 442/05/LL.

Odpowiadając na ostatnie pytanie Pana Posła, informuję, że, jak wynika z aktualnie prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Lublinie Ośrodek Za-

miejscowy w Chełmie śledztwa oznaczonego sygnaturą OZ Ds. 1/05 dotyczącego działania na szkodę spółki Przedsiębiorstwa Czesankowa „Weldoro” Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie, to jest o czyn z art. 296 § 1 K.k., w sprawie tej z własnej inicjatywy dochodzenie wszczęła w dniu 1 kwietnia 2003 r. Delegatura Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Katowicach. Od 1 lipca 2003 r. postępowanie to prowadzone było w formie śledztwa.

Na polecenie Zastępcy Prokuratora Generalnego aktualnie śledztwo to – podobnie jak inne związane z grupą inwestycyjną Elżbiety Błaszczuk – prowadzi Prokuratura Okręgowa w Lublinie, a konkretnie jej Ośrodek Zamiejscowy w Chełmie.

Aktualnie w sprawie przedstawione zostały zarzuty dwom osobom, to jest Iwonie S., pracownicy Vestimetal Sp. z o.o. w Warszawie, oraz Annie B.-O., Prezesowi Zarządu Weldoro.

W najbliższym czasie planowane są czynności związane z przedstawieniem zarzutów Elżbiecie B. i Jerzemu K. z zastosowaniem środków zapobiegawczych.

W świetle powyższego zarzut Pana Posła, że „przez kilka lat w sprawie prywatyzacji spółki Weldoro lub działania na szkodę pracowników czynności nie były prowadzone”, jest nieuprawniony.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Michała Figlusa**

**w sprawie odszkodowań za bezprawne
pozbawienie wolności (4204)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Michała Figlusa z dnia 6 czerwca br. w sprawie odszkodowań za bezprawne pozbawienie wolności (SPS-0203-4204/05), pragnę uprzejmie przedstawić na wstępie obowiązujący aktualnie stan prawny, dotyczący poruszanej w treści zapytania problematyki tymczasowych aresztowań i zatrzymań.

Zgodnie z brzmieniem art. 249 § 1 k.p.k. środki zapobiegawcze, do których należy tymczasowe aresztowanie, można stosować w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, a wyjątkowo także w celu zapobiegnięcia popełnieniu przez oskarżonego (w postępowaniu przygotowawczym – podejrzanego) nowego ciężkiego przestępstwa. Zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania polega na stworzeniu dla procesu karnego takich warunków, by mógł być prowa-

dzony bez przeszkód i by zostały osiągnięte cele postępowania przygotowawczego.

Tymczasowe aresztowanie – podobnie jak i pozostałe środki zapobiegawcze – można stosować tylko wtedy, gdy zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony (podejrzan) popełnił przestępstwo. Stopień prawdopodobieństwa ocenia organ stosujący tymczasowe aresztowanie, którym zgodnie z treścią przepisu art. 250 § 1 k.p.k. może być wyłącznie sąd.

Podkreślić należy, że sąd orzeka o tymczasowym aresztowaniu nie tylko w postępowaniu jurysdykcyjnym, ale także w przygotowawczym. W tym drugim wypadku sąd orzeka o tymczasowym aresztowaniu na wniosek prokuratora. Rozpatrując wniosek prokuratora, sąd może nie zastosować tego środka, poprzestając na orzeczeniu nieizolacyjnego środka zapobiegawczego, bądź odstąpić od stosowania jakiegokolwiek środka zapobiegawczego. Kontrola zasadności wniosku prokuratora w aspekcie istnienia przesłanek z art. 249 § 1 k.p.k. oraz art. 258 § 1 k.p.k. pozostaje w gestii niezawisłego sądu.

Badanie trafności orzeczenia sądu o tymczasowym aresztowaniu należy do właściwości sądu II instancji, w przypadku złożenia zażalenia na takie postanowienie (art. 252 § 1 k.p.k.). Rozpoznając zażalenie, sąd jest obowiązany dokonać oceny, czy zebrane dowody przeciwko oskarżonemu (podejrzanemu) dostatecznie uzasadniają, że popełnił przestępstwo, i czy tymczasowe aresztowanie jest konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Sąd, stosując w postępowaniu przygotowawczym tymczasowe aresztowanie, oznacza jego termin na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, jeśli zaś ze względu na szczególne okoliczności sprawy nie można było ukończyć postępowania przygotowawczego w tym terminie, sąd I instancji, właściwy do rozpoznania sprawy, może przedłużyć okres tymczasowego aresztowania na okres, który łącznie nie może przekroczyć 12 miesięcy (art. 263 § 1 i 2 k.p.k.). Łączny okres stosowania tymczasowego aresztowania do chwili wydania pierwszego wyroku nie może przekroczyć 2 lat (art. 263 § 3 k.p.k.). W wyjątkowych wypadkach, przewidzianych w art. 263 § 4 k.p.k., sąd apelacyjny może przedłużyć stosowanie tymczasowego aresztowania na okres przekraczający terminy określone w art. 263 § 2 i 3 k.p.k. Jak z powyższego wynika, wszelkie decyzje w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania pozostają w gestii sądu. Orzekając w tym przedmiocie, sąd jest obowiązany dokonać merytorycznej kontroli zasadności wniosku prokuratora lub właściwego sądu o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania.

Jeśli chodzi o środek przymusu w postaci zatrzymania, przepis art. 247 § 1 k.p.k. przewiduje możliwość zarządzenia przez prokuratora zatrzymania i przymusowego doprowadzenia osoby podejrzanego. Decyzja ta również podlega kontroli właściwego sądu (art. 247 § 2 k.p.k.).

Przechodząc do kwestii odszkodowań za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub za-

trzymanie, stwierdzić należy, iż każdy prawodawca musi się liczyć z przypadkami pozbawienia wolności osób, które nie zostały ostatecznie skazane. Ponieważ sprawowanie wymiaru sprawiedliwości we współczesnych systemach prawnych jest domeną władzy państwowej, przeto odpowiedzialność za szkody wyrządzone niesłusznym pozbawieniem wolności musi na siebie przyjąć państwo. Odpowiedzialność Skarbu Państwa z tego tytułu została unormowana przepisami rozdziału 58 k.p.k.

Z mocy art. 552 § 4 k.p.k. prawo oskarżonego (podejrzanego) do odszkodowania powstaje m.in. w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. Właściwe z mocy przepisu art. 554 § 1 k.p.k. sądy okręgowe zasądziły w roku 2004 wobec 231 osób łącznie 3.844.852 zł z tytułu odszkodowań za niesłuszne aresztowania lub zatrzymania.

Przechodząc bezpośrednio do tematu pytania pierwszego posła Michała Figlusa, stwierdzić należy, iż z faktu uwzględnienia przez sąd roszczenia oskarżonego lub podejrzanego o odszkodowanie lub zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie nie można automatycznie wywodzić podstaw do odpowiedzialności dyscyplinarnej, a tym bardziej karnej prokuratora, który wnioskował o zastosowanie tego środka zapobiegawczego, czy też sędziego, który środek ten zastosował.

Przepis art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. Nr 21, poz. 206 z 2002 r.) przewiduje odpowiedzialność dyscyplinarną prokuratora za przewinienie służbowe, w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego nie może być mowy o oczywistym i rażącym naruszeniu przepisów prawa, o którym stanowi cytowany przepis, w sytuacji, gdy działania podjęte przez prokuratora jako organ prowadzący postępowanie karne mieszczą się w granicach przyznanych mu ustawowo uprawnień, a nie wchodzą w grę przejawy oczywistej bezprawności i rażącego zawinienia przy podejmowaniu przez niego decyzji. Prokurator jako organ prowadzący postępowanie karne ma prawo do swobodnej oceny dowodów na podstawie przepisu art. 7 k.p.k. Ocena ta w przedstawionej sytuacji podlega kontroli sądu w trybie przewidzianym przepisami kodeksu postępowania karnego (orzeczenia Sądu Najwyższego z 17 września 2001 r., sygn. III SZ 8/01 oraz 21 kwietnia 2004 r., sygn. SDI 8/04). Dopiero stwierdzenie oczywistej bezprawności i rażącego zawinienia w toku podejmowania decyzji może stworzyć podstawy do odpowiedzialności dyscyplinarnej, nie wyłączając rozważania ewentualnej odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 189 § 1 k.k.

Odpowiedzialność dyscyplinarną sędziów regulują przepisy rozdziału 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. nr 98, poz. 1070).

Art. 107 § 1 k.p.k. stanowi, iż sędzia odpowiada dyscyplinarnie za przewinienie służbowe, w tym m.in. za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa. Przy-

toczone wyżej rozważania, dotyczące odpowiedzialności prokuratora odnieść należy także i do odpowiedzialności sędziów.

Z poczynionych przez prokuratorów apelacyjnych ustaleń wynika, iż w związku z przypadkami zasądzenia przez sądy odszkodowań z tytułu niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowań zasadność podejmowanych w tym zakresie przez prokuratorów w trybie przepisu art. 250 k.p.k. działań była przedmiotem oceny w trybie nadzoru służbowego, jak również – w toku stosownych postępowań wyjaśniających. Problematyka umorzeń postępowania wobec osób tymczasowo aresztowanych bądź ich uniewinnień pozostaje w stałym zainteresowaniu prokuratur wszystkich szczebli.

Na przestrzeni roku 2004 nie ujawniono żadnego przypadku, który uzasadniałby wdrożenie postępowania dyscyplinarnego bądź karnego wobec prokuratorów w związku z kierowaniem wniosków w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania lub wydania decyzji o zatrzymaniu.

Podobnie z ustaleń Departamentu Sądów Powszechnych Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, iż w roku 2004 nie odnotowano prowadzenia wobec sędziów postępowań dyscyplinarnych lub też karnych, których przedmiotem byłyby przypadki stosowania niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowań.

W związku z podniesionym przez posła Michała Figlusa zarzutem „nieudolności służb” w zbieraniu i zabezpieczaniu dowodów przestępstwa, podkreślenia wymaga fakt, iż tymczasowe aresztowanie stosowane bywa z reguły w początkowej fazie postępowania przygotowawczego. Stwierdzenie zatem, że dowody zgromadzone w tym stadium postępowania wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez określoną osobę przestępstwa, nie jest przesądzeniem winy tej osoby. Jest to ocena tymczasowa i może ulec weryfikacji w toku dalszego postępowania w miarę poszerzania materiału dowodowego.

Bardzo często przyczyną dokonywanych przez sądy odmiennych ocen materiału dowodowego, zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego jest zmiana zeznań świadków, w szczególności pokrzywdzonych, którzy po upływie znacznego okresu czasu nie pamiętają przebiegu zdarzeń bądź wręcz nie mają pewności w kwestii rozpoznania oskarżonych, wskazanych przez nich wcześniej jako sprawców przestępstw.

Z poczynionych przez prokuratorów apelacyjnych ustaleń wynika, iż na etapie stosowania tymczasowych aresztowań przesłanki ku temu istniały i dopiero na późniejszym etapie postępowania, najczęściej już sądowego, materiał dowodowy ulegał o tyle istotnej zmianie, że dochodziło do uniewinnienia osób tymczasowo aresztowanych. Nie ujawniono przypadków, które mogłyby świadczyć o „swobodzie i beztróście” przy podejmowaniu działań związanych z pozbawieniem określonych osób wolności.

Podkreślenia wymaga, że ilość przypadków zasądzenia odszkodowań w stosunku do ilości osób tymczasowo aresztowanych nie jest znaczna. Przykłado-

wo w 2004 roku sądy zanotowały tymczasowe aresztowanie na wniosek prokuratora wobec 34.475 osób (w roku 2003 wobec 37.207 osób). Wskazane wyżej 231 przypadków zasądzenia odszkodowań przez sądy w 2004 r. nie odnosi się do decyzji o aresztowaniach podjętych tylko w 2004 r., ale również do decyzji z kilku lat wcześniejszych.

Jak wynika z doświadczeń polskiego wymiaru sprawiedliwości oraz z praktyki innych krajów, nie osiągnięto nigdy i nigdzie stanu idealnego, w którym nie byłoby żadnego przypadku, o jakim mowa. Problem polega na tym, aby skala zjawiska nie była nadmierna, i to zagadnienie jest przedmiotem wnikliwej oceny zarówno w prokuraturze, jak i w sądach.

W odniesieniu do pytania drugiego posła Michała Figlusa stanowisko Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji jest następujące.

W walce z przestępczością organy ścigania dysponować muszą skutecznymi metodami wykrywania sprawców przestępstw oraz ujawniania i zabezpieczania materiału dowodowego. Równocześnie jednak w modelu postępowania przygotowawczego uwzględnić trzeba zespół niezbędnych gwarancji interesów i praw podejrzanego oraz innych uczestników postępowania, które tę skuteczność działania mogą niekiedy osłabić.

Pogodzenie tych sprzecznych interesów należy do zadań ustawodawcy i wymaga przyjęcia przez niego odpowiedniego modelu postępowania karnego.

Stosowanie zatrzymania procesowego, jak i poza-procesowego, zwanego też porządkowym, normują przepisy kodeksu postępowania karnego oraz ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 7, poz. 58 z późn. zm.).

Zatrzymanie procesowe stosuje Policja na czas do 48 godzin w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego. Zatrzymanie porządkowe (prewencyjne) przewidziane jest w art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji, a dopuszczalne jest wobec osób stwarzających w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego, a także dla mienia, gdy inne środki okazały się bezcelowe lub nieskuteczne.

W wymienionych przypadkach osobie zatrzymanej przysługują prawa określone w art. 244 § 2 k.p.k., art. 245 oraz 246 k.p.k., o których należy ją pouczyć.

Jeżeli naruszenie procesowych zasad postępowania, które spowodowało wypłatę odszkodowania za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie nastąpiło z winy funkcjonariusza Policji, odpowiada on – w zależności od kwalifikacji prawnej czynu – dyscyplinarnie w oparciu o art. 132 ustawy o Policji lub karnie w oparciu o stosowne przepisy kodeksu karnego.

Policjant ponosi również odpowiedzialność majątkową za szkody wyrządzone w mieniu Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 7 maja 1999 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej i Urzędu Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 53, poz. 548 z późn. zm.), w razie wyrządzenia szkody osobie trzeciej przez funkcjonariusza przy wy-

konywaniu obowiązków służbowych, wyłącznie obowiązany do naprawienia szkody, na zasadach przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego, jest Skarb Państwa reprezentowany przez odpowiedni organ Policji. Natomiast policjant ponosi odpowiedzialność wobec Skarbu Państwa – organu Policji, który naprawił szkodę wymienioną w art. 9 cytowanej ustawy.

W związku z powyższym należy uznać, że zasady majątkowej odpowiedzialności policjantów wobec Skarbu Państwa zostały już prawnie unormowane i w ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji uregulowania te są wystarczające.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Schetyny**

**w sprawie zaproszenia do rokowań podmiotów
zainteresowanych zakupem akcji
Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa
Energetyki Ciepłej w Legnicy SA (4205)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie Pana Grzegorza Schetyny z dnia 14 czerwca 2005 r. dotyczące procesu prywatyzacji Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej w Legnicy S.A. z siedzibą w Legnicy (dalej: WPEC w Legnicy S.A.), poniżej chciałbym ustosunkować się do poruszonych w nim zagadnień.

I. Chciałbym poinformować Pana Posła, że na dzień sporządzenia Memorandum Informacyjnego WPEC w Legnicy S.A. Spółka nie prowadziła na rynku lubińskim działalności związanej z produkcją i dostawami ciepła. W dniu 1 lipca 2005 r. WPEC w Legnicy S.A. w sposób polubowny zakończył spór z MPEC Termal S.A. i rozpoczął działania zmierzające do wdrażania działalności związanej z dystrybucją ciepła na terenie gminy Lubin. Aktualna informacja zostanie przekazana wszystkim podmiotom, które odebrały Memorandum Informacyjne.

Dokument „Memorandum Informacyjne Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej w Legnicy S.A.” był udostępniany wyłącznie podmiotom, które zgłosiły zainteresowanie zakupem akcji po podpisaniu zobowiązania do zachowania poufności. Naruszenie zobowiązania do zachowania poufności może narazić spółkę WPEC w Legnicy S.A. na szkodę. Z powyższych powodów MSP nie może w sposób pu-

bliczny ujawnić szczegółowych informacji zawartych w tym dokumencie.

W przypadku gdyby Pan Poseł był zainteresowany zapoznaniem się z Memorandum Informacyjnym oraz jego uzupełnieniem, MSP może je udostępnić Panu Posłowi do wglądu w swojej siedzibie.

II. Proces prywatyzacji WPEC w Legnicy S.A. nie jest prowadzony w sposób pospieszny. Umowa z Doradcą została zawarta 3 czerwca 2004 r. Proces odbioru analiz rozpoczął się 30 lipca 2004 r. Publiczne zaproszenie do rokowań w sprawie zakupu akcji WPEC w Legnicy S.A. zostało opublikowane w dniu 30 maja 2005 r. Na dzień 25 lipca 2005 r. został wyznaczony termin składania ofert wstępnych zakupu akcji.

Zgodnie z dokumentem „Program realizacji polityki właścicielskiej Ministra Skarbu Państwa w odniesieniu do sektora elektroenergetycznego” (z dnia 28 stycznia 2003 r.; zaktualizowany w dniu 7 czerwca 2005 r.) WPEC w Legnicy S.A. ma zostać sprywatyzowany do końca 2005 r. Obecne zaawansowanie procedur prywatyzacyjnych wskazuje, że zakończenie procesu prywatyzacji nastąpi dopiero w 2006 r. W opinii MSP wydłużenie procesu prywatyzacji wynika z konieczności dołożenia najwyższej staranności oraz z działań mających rozwiązać spór WPEC w Legnicy S.A. z MPEC Termal S.A.

III. MSP znany jest ogół uwarunkowań związanych z komunalizacją majątku, na bazie którego utworzone zostało Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Termal S.A. z siedzibą w Lubinie. MSP w sposób ciągły nadzorowało przebieg procesu mającego na celu rozwiązanie sporu dotyczącego przedmiotowego majątku. Stosowne materiały mogą zostać udostępnione Panu Posłowi do wglądu w siedzibie MSP.

Mam nadzieję, że przedstawione w niniejszym piśmie informacje i wyjaśnienia zostaną uznane za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Speczik

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra środowiska
na zapytanie posła Mariana Stępnia**

**w sprawie zmniejszenia przydziałów uprawnień
do emisji dwutlenku węgla w stosunku do limitów
Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień
z września 2004 r. (4207)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Mariana Stępnia w sprawie rozdziału uprawnień do emisji CO₂ na okres rozliczeniowy 2005–2007 dla spółki Fenice Poland – ciepłowni pro-

dukującej energię na potrzeby firmy Fiat Auto Poland, przekazuję następujące informacje.

Przedstawiony Komisji Europejskiej (KE) we wrześniu ubiegłego roku projekt „Krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji CO₂” określał limit krajowy na poziomie 286,2 mln ton rocznie. W dniu 8 marca 2005 r. KE podjęła decyzję o obniżeniu tego limitu o 16,5%, czyli zredukowaniu go do poziomu 239,1 mln ton CO₂ rocznie.

W tej sytuacji Ministerstwo Środowiska zwróciło się do prowadzących instalacje o przekazanie dodatkowych informacji o emisjach rzeczywistych CO₂ z lat 2003 i 2004, a także o prognozowanych wielkościach emisji na lata 2005–2007. Z analizy uzyskanych informacji wynikało, że emisje rzeczywiste były w większości przypadków niższe niż proponowany przez KE przydział. W związku z powyższym Polska przystąpiła do prac nad wdrożeniem systemu handlu emisjami CO₂ i nie odwołała się od ww. decyzji do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

Należy podkreślić, że jednym z kluczowych elementów systemu jest uzgodnienie przydziałów dla poszczególnych podmiotów (instalacji) i wydanie rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji CO₂. Obecnie resort środowiska konsultuje z podmiotami zredukowanie przydziałów, prezentując różne metodologie, które byłyby optymalne dla wszystkich podmiotów objętych systemem.

Jednocześnie informuję, że wytyczne do stworzenia systemu handlu emisjami zostały określone w dyrektywie 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, gdzie za metodę przydziału przyjęto tzw. grandfathering, czyli przydział na podstawie danych historycznych. Dyrektywa nie daje również możliwości weryfikacji ex post w trakcie okresu rozliczeniowego, czyli nie dopuszcza dokonywania „z zewnątrz” zmian w przydziale uprawnień. Jedyną drogą jest udział instalacji w systemie handlu emisjami CO₂.

Nie uczestnicząc w pracach nad dyrektywą, Polska nie miała możliwości zgłaszania postulatów i propozycji rozwiązań z pozycji kraju, który już z nadwyżką wykonał zobowiązania Protokołu z Kioto. Obecnie jako pełnoprawny członek UE-25, dysponując doświadczeniami zdobytymi podczas sporządzania pierwszego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień (KPRU) na lata 2005–2007, a także biorąc pod uwagę specyfikę krajów w okresie transformacji (m.in. dynamiczny wzrost, ale i duże wahania w poszczególnych sektorach, zmiany właścicielskie, modernizację i rekonstrukcję w poszczególnych instalacjach, związane z ich czasowym wyłączaniem itp.), Polska uważa za niezbędne pilne wprowadzenie zmian zarówno do samej dyrektywy, jak i do wydanych do niej wytycznych. Już dziś uczestniczymy w nieformalnych konsultacjach krajów członkowskich. Współpracujemy w tym zakresie z reprezentacjami przemysłu (izby gospodarcze, stowarzyszenia branżowe). Przewiduję, że wraz z zakończe-

niem prac nad zweryfikowanym KPRU skieruję do Komisarza UE ds. środowiska oraz ministrów środowiska krajów Unii Europejskiej pismo w sprawie proponowanych przez Polskę zmian w dyrektywie 2003/87/WE.

Odnosząc się natomiast wprost do wielkości przydziału uprawnień dla firmy Fenice Poland sp. z o.o., chcę poinformować Pana Posła, że w pierwotnej wersji KPRU dla tego operatora przyznano 87,410 tysiąca uprawnień i nie zostało to przez firmę oprotowane. Zgodnie z zastosowaną w wersji KPRU z 28.06.2005 r. metodologią, ze względu na prognozy rozwojowe dotyczące całej gospodarki, w najnowszej wersji planu przydział uprawnień dla tej firmy wyniósł średniorocznie 94,235 tysiąca ton CO₂, jest zatem wyższy niż pierwotnie ustalony w KPRU.

Należy zaznaczyć, że przedsiębiorstwa, prognozując bardziej dynamiczny rozwój swojej produkcji, będą musiały uwzględnić potrzebę nie tylko przydziału, ale i zakupu brakujących uprawnień na rynku.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Aumillera**

**w sprawie emerytur pomostowych
dla strażników Straży Marszałkowskiej (4208)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazanym przy piśmie z dnia 17 czerwca 2005 r., SPS-0203-4208/05, zapytaniem posła Andrzeja Aumillera w sprawie emerytur pomostowych dla strażników Straży Marszałkowskiej uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 24 ust. 2 ustawy z 17 grudnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353 ze zmian.) emerytury pomostowe mają być wprowadzone dla osób, które wykonywały pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.). Zakres podmiotowy tej ustawy nie może zatem obejmować strażników Straży Marszałkowskiej, ponieważ ten rodzaj pracy w świetle stanu prawnego obowiązującego przed 1 stycznia 1999 r. nie był uznany za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z tego powodu projekt ustawy o emeryturach pomostowych i rekompensatach, który został przekazany do konsultacji 20 listopada 2004 r. nie przewiduje

emerytur pomostowych dla strażników Straży Marszałkowskiej.

Jednocześnie informuję, że wykazy prac w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze, stanowiące załączniki do w.w. projektu ustawy, zostały opracowane na podstawie raportu Komisji Ekspertów Medycyny Pracy powołanej 4 grudnia 1998 r. W skład Komisji weszli przedstawiciele Centralnego Instytutu Ochrony Pracy, Instytutu Medycyny Pracy w Łodzi, Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej, Instytutu Medycyny Pracy i Zdrowia Środowiskowego w Sosnowcu. Ponadto członkowie Komisji współpracowali z wieloma ekspertami z dziedziny medycyny pracy.

W swoich pracach Komisja kierowała się wyłącznie kryteriami medycznymi oraz wchodzącymi w zakres ochrony pracy. W trakcie prac Komisji brano pod uwagę wyniki badań instytutów medycyny i ochrony pracy, analizowano dane ze statystyk GUS i ZUS, a także zamawiano i analizowano ekspertyzy specjalistów z różnych dziedzin ochrony pracy i medycyny pracy. Wykonano wiele analiz i ekspertyz.

Ze względu na wiele zastrzeżeń i postulatów dotyczących nowych wykazów prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 7 czerwca br. powołała dziewięcioosobowy zespół ekspertów, w którego skład weszli eksperci medycyny pracy reprezentujący strony społeczne, a więc związki zawodowe, pracodawców i rząd.

Zadaniem zespołu jest ponowna analiza wykazu prac w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze, stanowiącego załącznik do ustawy o emeryturach pomostowych. Ewentualne zmiany w załączniku zostałyby przedstawione w toku dalszych prac w formie autopoprawki do projektu.

Ponadto uprzejmie informuję, że nie znajduję uzasadnienia do podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do zmiany ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, z późn. zm.) w taki sposób, żeby zakres podmiotowy ustawy obejmował również strażników Straży Marszałkowskiej.

Funkcjonujący w Polsce od wielu dziesięcioleci zaopatrzeniowy system emerytalny obejmuje żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej. Nie jest przypadkiem, że tylko ta kategoria osób jest objęta odrębnym systemem zaopatrzeniowym, w którym świadczenia emerytalno-rentowe są przyznawane na preferencyjnych zasadach i wypłacane ze środków budżetu państwa.

Zakres podmiotowy, jak i zasady przyznawania świadczeń określone w systemie zaopatrzenia emerytalnego są zdeterminowane i dostosowane do specyficznych warunków pełnienia służby i wymagań stawianych żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji i pozostałym wymienionych formacji. Za-

sadniczymi elementami tego rodzaju służby są m.in.: realizowanie, częstokroć w ekstremalnych warunkach, zadań niezbędnych dla właściwego funkcjonowania Państwa i jego bezpieczeństwa, zarówno wewnętrznego, jak i zewnętrznego, a także szczególne cechy stosunku służbowego niewystępujące w innego rodzaju służbach (np. w służbie celnej, służbie cywilnej).

Najważniejszą cechą charakterystyczną i wspólną dla rodzajów służby, objętych ustawą z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych... (Dz. U. z 2004. Nr 8, poz. 66, ze zm.) oraz ustawą z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji... (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, ze zm.) jest wykonywanie zadań w warunkach bezpośredniego zagrożenia zdrowia i życia. Żołnierze i funkcjonariusze są narażeni na działanie wielu czynników wpływających na ich zdrowie fizyczne i psychiczne, niespotykanych w warunkach życia codziennego, typowych dla innych zawodów. Do takich czynników należy świadomość stałego zagrożenia zdrowia i życia, wykonywanie zadań często w pełnej konspiracji, w strefie działań wojennych, w ekstremalnych warunkach, m. in. terenowych i pogodowych, jakie występują np. podczas walki z klęskami żywiołowymi oraz akcji ratowniczo-gaśniczych. Wspomnieć tutaj należy też o służbie w ratownictwie chemicznym czy ekologicznym z narażeniem na działanie szkodliwych substancji promieniotwórczych czy chemicznych.

Następnym elementem wskazującym na specyfikę rodzajów służb objętych zaopatrzeniowym systemem emerytalnym jest stała i pełna dyspozycyjność, jak również konieczność utrzymywania stałej gotowości do wykonywania trudnych zadań. Żołnierze i funkcjonariusze podlegają zarządzeniom i rozkazom przełożonych, którzy mogą kształtować i zmieniać bez ich zgody sytuację zawodową – chodzi o stanowisko, uposażenie, przeniesienie służbowe, zakres podporządkowania – a nawet życiową, bo przecież z przeniesieniem wiąże się najczęściej również konieczność przeniesienia rodziny. Mają oni obowiązek podporządkowania się regulaminom, a zależność służbowa nie ustaje nawet poza czasem wykonywania służby.

O specyfice służby żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy objętych zaopatrzeniowym systemem emerytalnym świadczy również zakres wymaganych kwalifikacji i predyspozycji psychofizycznych. Osoby te muszą odznaczać się idealnym stanem zdrowia, zdolnością do podejmowania maksymalnego wysiłku fizycznego, pracy przy dużym zmęczeniu fizycznym i psychicznym oraz w sytuacjach postrzeganych powszechnie jako sytuacje ekstremalne.

Istotny jest też element narażenia zdrowia lub życia członków rodziny. W specyficznych sytuacjach rodziny, zwłaszcza funkcjonariuszy Policji, mogą być narażone na zetknięcie się z negatywnymi aspektami sfery życia zawodowego tych osób, np. na odwet ze strony środowiska przestępczego.

Z powyższych względów system zaopatrzenia emerytalnego obejmuje wyłącznie żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa

Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej oraz Służby Więziennej.

System ten nie może swoim zakresem obejmować dowolnych grup zawodowych tylko dlatego, że dane osoby noszą mundur, a ich praca polega na ochronie obiektów i urządzeń, a także zapewnieniu bezpieczeństwa osób przebywających w tych obiektach (w przypadku strażników Straży Marszałkowskiej – tylko w zakresie niezastrzeżonym dla BOR). Nie są to wystarczające kryteria do objęcia danej grupy preferencyjnymi zasadami przechodzenia na emeryturę.

Zakres i cel regulacji zawartych w przepisach zaopatrzeniowego systemu emerytalnego wskazuje, że nie ma racjonalnych przesłanek do podjęcia działań zmierzających do wyłączenia strażników Straży Marszałkowskiej z systemu ubezpieczeń społecznych i objęcia ich systemem zaopatrzeniowym (finansowanym przez budżet państwa), dającym możliwość przechodzenia na emeryturę bez względu na wiek już po 15 latach służby, a więc np. po osiągnięciu 35 lat życia. Uciążliwości służby pełnionej przez te osoby nie można porównywać z trudami służby żołnierzy zawodowych, strażaków i policjantów. Dlatego strażnicy ci powinni nadal, tak jak dotychczas, korzystać z uprawnień emerytalnych na zasadach przewidzianych dla pracowników, które obecnie są uregulowane w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353, ze zm.).

Propozycja obarczenia budżetu państwa dodatkowymi kosztami wypłat emerytur i rent jest ewidentnie sprzeczna z działaniami mającymi na celu uzdrowienie finansów państwa. Przypomnę, że celem reformy systemu ubezpieczeń społecznych było właśnie ograniczenie wydatków budżetu państwa na świadczenia emerytalno-rentowe i doprowadzenie do samowystarczalności Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Jacka Bachalskiego**

**w sprawie zasadności i zgodności z prawem
procedury zatrzymania pojazdu
przez nieoznakowany samochód policyjny (4209)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 17 czerwca 2005 r. (sygn. SPS-0203-4209/05) dotyczącego zapytania Posła na Sejm RP Pana Dariusza Jacka Bachalskiego w sprawie zasadności i zgod-

ności z prawem procedury zatrzymania pojazdu przez nieoznakowany samochód policyjny, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Kontrolę ruchu drogowego normują przepisy art. 5, 6 oraz 129 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j.: Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908) oraz rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 grudnia 2002 r. w sprawie kontroli ruchu drogowego (t.j.: Dz. U. z 2003 r., Nr 14, poz. 144 z późn. zm.).

Przepis art. 109 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie należą do zadań Policji. Policjant wykonujący czynności w tym zakresie uprawniony jest między innymi do legitymowania uczestnika ruchu i wydawania mu wiążących poleceń co do korzystania z drogi lub używania pojazdu oraz sprawdzania dokumentów wymaganych w związku z kierowaniem pojazdem i jego używaniem.

Uczestnik ruchu jest obowiązany stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, nawet wówczas, gdy z przepisów, znaków lub sygnałów wynika inny sposób zachowania niż nakazany przez te osoby.

Policjant powinien być łatwo rozpoznawalny i widoczny z dostatecznej odległości, zarówno w dzień, jak i w nocy. Przyjmuje się, że policjant jest łatwo rozpoznawalny, gdy ma na sobie umundurowanie służbowe. Posługiwanie się radiowozem oznakowanym nie jest warunkiem koniecznym. Wymóg łatwej rozpoznawalności policjanta obowiązuje jedynie poza obszarem zabudowanym. Na obszarze zabudowanym policjant może zatrzymywać pojazdy, pod warunkiem że posługuje się odpowiednią tarczą lub latarką.

Polecenia i sygnały mogą być wydawane między innymi przez policjanta poruszającego się pojazdem. Należy zwrócić uwagę, że przepis § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie kontroli ruchu drogowego dopuszcza sytuację, w której umundurowany policjant w warunkach dostatecznej widoczności podaje sygnały tarczą do zatrzymywania pojazdów lub samą ręką. Policjant nieumundurowany uprawniony jest do zatrzymania kierującego pojazdem wyłącznie na obszarze zabudowanym. Policjant nieumundurowany w warunkach dostatecznej widoczności podaje sygnały tarczą do zatrzymywania pojazdów, a w warunkach niedostatecznej widoczności – latarką ze światłem czerwonym albo tarczą do zatrzymywania pojazdów ze światłem odblaskowym lub światłem czerwonym. W sytuacji, gdy na obszarze zabudowanym policjant występuje po cywilnemu, musi posługiwać się tarczą lub latarką ze światłem czerwonym (nie ma możliwości zatrzymania pojazdu ręką).

Policjant jadący pojazdem samochodowym może podawać kierującemu pojazdem polecenia do określonego zachowania się za pomocą urządzeń nagłaśniających, sygnalizacyjnych lub świetlnych (w tym sygnałów pojazdu uprzywilejowanego). Polecenie do za-

trzymania pojazdu podaje się z dostatecznej odległości, w sposób zapewniający jego dostrzeżenie przez kierującego pojazdem oraz bezpieczne zatrzymanie w miejscu wskazanym przez policjanta. Pojazd powinien być zatrzymany do kontroli w miejscu, gdzie nie utrudnia to ruchu i nie zagraża jego bezpieczeństwu, zaś w celu dojazdu do takiego miejsca policjant może wydać kontrolowanemu uczestnikowi ruchu polecenie jazdy za pojazdem policyjnym.

Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, że obowiązujące przepisy umożliwiają przeprowadzanie przez Policję interwencji w sposób zasadny, celowy i zgodny z prawem.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Tadeusz Matusiak

Warszawa, dnia 6 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Krzysztofa Zaremby**

**w sprawie dokapitalizowania
Stoczni Szczecińskiej „Nowa” (4210)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem Pana Posła Krzysztofa Zaremby w sprawie dokapitalizowania Stoczni Szczecińskiej Nowa Sp. z o.o. przekazuję na ręce Pana Marszałka, uzgodnioną z Ministrem Skarbu Państwa, odpowiedź w tej sprawie.

Na początku działalności Stoczni, ARP dokonała podwyższenia kapitału zakładowego SSN o kwotę 98 mln zł, w celu podniesienia jej wiarygodności wobec armatorów i banków.

Dla umożliwienia SSN zakupu majątku produkcyjnego od syndyka mas upadłościowych SS S.A. i SSPH S.A. w dniu 27 kwietnia 2004 r. Zarząd Agencji Rozwoju Przemysłu S.A. podjął uchwałę o podwyższeniu kapitału zakładowego Stoczni Szczecińskiej Nowa Sp. z o.o. o kwotę 180 mln zł. W dniu 29 kwietnia 2004 r. podjęta została w tej sprawie uchwała Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników SSN Sp. z o.o.

Zobowiązanie ARP wobec SSN dotyczące jej dokapitalizowania na kwotę 180 mln zł zostało w pełni zrealizowane. Przekazanie środków finansowych do SSN nastąpiło w czterech transzach.

Cena majątku produkcyjnego nabywanego przez SSN Sp. z o.o. od syndyka mas upadłościowych SS S.A. i SSPH S.A. zgodnie z zawartymi w dniu 20 lipca 2004 r. umowami wynosiła łącznie 171,8 mln zł.

Nadwyżka środków przekazana przez ARP S.A. umożliwiła Stoczni zakup udziałów niektórych spółek od syndyka masy upadłości SSPH S.A. oraz zakup

majątku produkcyjnego części spółek znajdujących się w stanie upadłości (od syndyków tych spółek).

Ponadto w grudniu 2003 r. ARP przekazała do SSN środki w wysokości około 6 mln zł umożliwiające wpłatę wadium syndykowi mas upadłościowych SSPH S.A. i SS S.A., co oznacza, że w związku z nabywaniem majątku produkcyjnego niezbędnego do produkcji statków ARP S.A. wyposażyła SSN w środki w wysokości około 186 mln zł.

W 2005 r. ARP S.A. po raz kolejny dokapitalizowała Spółkę kwotą 61 mln zł (wykonując uchwałę NZW Stoczni Szczecińskiej Nowa Sp. z o.o. z dnia 21 grudnia 2004 r.) w formie wniesienia do SSN wkładu niepieniężnego w postaci akcji spółki giełdowej. Było to w zaistniałej sytuacji jedyne rozwiązanie, jakie mogło być zastosowane w ustawowym czasie 6 miesięcy od podjęcia uchwały.

Łącznie w latach 2002–2005 Stocznia Szczecińska Nowa Sp. z o.o. otrzymała od ARP S.A. następujące wsparcie finansowe:

- 6,0 mln zł na wpłatę wadium syndykowi mas upadłościowych SSPH i SS,
- 340,0 mln zł z tytułu dokapitalizowania,
- 457,0 mln zł w postaci poręczeń i gwarancji,
- 111,5 mln zł w postaci pożyczek.

Przedstawione powyżej działania pomocowe świadczą o tym, że rząd RP za pośrednictwem ARP – która została dokapitalizowana akcjami spółek giełdowych z przeznaczeniem na wsparcie sektora stoczniowego – w całości wywiązał się z zobowiązań podjętych w stosunku do Stoczni Szczecińskiej Nowa Sp. z o.o.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
na zapytanie posła Mieczysława Czerniawskiego**

**w sprawie budzących wątpliwości procedur
związanych z remontem drogi krajowej nr 61
(4211)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem posła Mieczysława Czerniawskiego, w sprawie budzących wątpliwości procedur związanych z remontem drogi krajowej nr 61, uprzejmie informuję, jak następuje:

Problem jakości nawierzchni i dostępności dla ruchu ciężkiego drogi krajowej nr 61 w granicach województwa podlaskiego, a zwłaszcza odcinka Łomża – Augustów, jest jaskrawą ilustracją problemu niedoinwestowania, z jakim polskie drogownictwo borykało się w latach dziewięćdziesiątych. Przemiany polityczne i gospodarcze w Europie, otwarcie granic spowodowały

znaczący wzrost potoków ruchu ciężkiego i osobowego, które z państw bałtyckich kierują się do centrum naszego kraju i dalej do Europy zachodniej i południowej. Najkrótsza droga wiedzie przez Augustów i Łomżę. Niskie parametry techniczne i brak środków na remonty i przebudowę spowodowały znaczną degradację odcinka Łomża – Augustów oraz skokowy wzrost wypadków, także ze skutkiem śmiertelnym.

W roku 1997, w wyniku powyższej sytuacji, DODP w Białymstoku wnioskuje o ograniczenie ruchu na odcinku Łomża – Grajewo – Augustów. W wyniku tego wniosku, na mocy rozporządzenia MTiGM (Dz. U. nr 44 z 1999 r., poz. 432) nie dopuszczono, na tym odcinku, do ruchu pojazdów o nacisku osi powyżej 8 [t].

Liczne interwencje mieszkańców i ówczesnych władz wojewódzkich, a zwłaszcza inicjatywa posła ziemi łomżyńskiej pana Mieczysława Czerniawskiego, sprawiły, że w lipcu 1997 w Łomży odbyło się spotkanie pod przewodnictwem pana Posła z udziałem ówczesnego Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej, Generalnego Dyrektora Dróg Publicznych oraz Wojewody. W trakcie spotkania podjęto ustalenia odnośnie przebudowy i modernizacji drogi.

Do chwili obecnej, w oparciu o powyższe ustalenia, wyremontowano bądź zmodernizowano 21,1 km od granicy województwa do Łomży, 53,8 km pomiędzy Łomżą a Grajewem oraz 22,8 km pomiędzy Grajewem a Augustowem, ogólnym kosztem 148,3 mln zł.

Nadal trwają prace na odcinku 12,6 km, pomiędzy miejscowościami Barszcze i Netta. Natomiast w roku przyszłym planowane są prace na pozostałych odcinkach, a mianowicie: 4,4 km pomiędzy Stawiskami a Grabowem, 4,6 km przejście przez miejscowość Rajgród oraz 1,5 km w Grajewie. Dodatkowo zamierzone jest wzmocnienie nawierzchni, do nacisków 11,5 [t/oś], pomiędzy granicą województwa a Łomżą (21,1 km).

W związku z dodatkowymi pytaniami pana Posła uprzejmie informuję, że dotychczasowe remonty i przebudowy drogi 61 zostały zaprojektowane dla nacisków 10 [t/oś]. Jest to zgodne z obowiązującymi przepisami i nie stanowi przeszkody w dopuszczeniu najcięższych pojazdów (nawet o masie całkowitej do 40 lub 44 t). Nie wchodząc w szczegóły techniczne, problem polega na wypośredkowaniu relacji pomiędzy kosztami remontów okresowych i ich częstotliwością. Chciałem zwrócić uwagę na fakt, że tylko niektóre drogi w Polsce zostały dostosowane do nacisków 11,5 [t/oś napędowa]. W większości wypadków dopuszczenie nacisków powyżej 10 [t/oś] nastąpiło na drodze administracyjnej na drogach wskazanych w traktacie akcesyjnym. Wymieniona przez pana Posła droga alternatywna do przebiegu Zambrów – Łomża – Augustów, mianowicie droga nr 8, jakkolwiek wymieniona w traktacie, nie jest szczególnie uprzywilejowana. Na odcinku Zambrów – Augustów do nacisków 11,5 [t/oś] dostosowanych jest jedynie 10,5 km. Nie chciałbym jednak sprawiać wrażenia, że stoję w obronie przyjętych rozwiązań projektowych przy remontach drogi 61. W pełni zgadzam się z panem Posłem, że daleko lepszym rozwiązaniem jest podniesienie nośności i remont w trakcie

jednego zabiegu niż dwukrotne wyłączenie drogi z ruchu – raz dla remontu, a drugi raz dla wzmocnienia.

Odnosnie pytania o jakość nawierzchni na drodze 61 pragnę poinformować, że podjęte prace odniosły pożądany skutek i stan nawierzchni pomiędzy granicą województwa a Grajewem, w relacji do innych dróg krajowych, można uznać jako dobry, natomiast stan pomiędzy Grajewem a Augustowem jest nadal zły, ale trwają tam intensywne prace (odcinek przechodzi przez tereny o b. trudnych warunkach geologicznych – torfy o różnej miąższości) mające na celu dostosowanie go do współczesnych wymagań. Formalnym wyrazem tej sytuacji jest obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Infrastruktury (Dz. U. nr 62 z 2003 r., poz. 563) zezwalające na poruszanie się pojazdów o dopuszczalnym nacisku do 10 [t/ós] po całym przebiegu drogi nr 61, za wyjątkiem jedynie odcinka Grajewo – Augustów, na którym utrzymano ograniczenie do 8 [t/ós].

Odnosnie ostatniego pytania, dotyczącego, jak rozumieć, podniesienia nośności nawierzchni do 11,5 [t/ós], to pośrednio już na nie odpowiedziałem. Oczywiście taki zabieg jest możliwy i nawet zaplanowany (jak wyżej), początkowo na odcinku 21,1 km.

Reasumując, w świetle powyższych informacji nie znalazłem uzasadnienia dla dalszego stosowania ograniczeń ruchu pojazdów ciężarowych na odcinku Łomża – Grajewo (ograniczenia na odcinku Grajewo – Augustów muszą zostać czasowo utrzymane z uwagi na prowadzone prace drogowe). Dzięki zniesieniu ograniczenia poprawi się obsługa, przez transport ciężarowy, rozwijających się miejscowości o dużym potencjale gospodarczym, takich jak: Łomża, Grajewo, Elk. Możliwy będzie też, postulowany przez pana Posła, międzynarodowy transport towarów pomiędzy Litwą a Łomżą, początkowo przez Grajewo – obwodnicę Elku – Augustów, a po całkowitym zakończeniu modernizacji drogi bezpośrednio drogą 61 przez Rajgród – Augustów.

Liczę, że powyższa odpowiedź zostanie przez pana Posła uznana za wyczerpującą i satysfakcjonującą.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Wojtyły**

**w sprawie wzrastających obciążeń pacjentów
wydatkami na leki recepturowe oraz wzrostu
wydatków budżetowych na ten cel (4212)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem Pana Andrzeja Wojtyły - Posła na Sejm RP, przesłanym przy piśmie z dnia 22 czerwca 2005

roku (SPS-0203-4212/05), w sprawie wzrastających obciążeń pacjentów wydatkami na leki i eskalacji wydatków budżetowych na ten cel, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Szczegółowe unormowania prawne, regulujące kwestie związane z refundacją leków i wyrobów medycznych, zawiera ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. nr 210, poz. 2135) oraz ustawa z dnia 5 lipca 2001 roku o cenach (Dz. U. nr 97 z późn. zm.). Zgodnie z przepisami, Narodowy Fundusz Zdrowia refunduje leki wpisane do rejestru produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu na terytorium RP, na zasadach określonych w przepisach ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej. Leki z wykazu leków podstawowych i leków uzupełniających przysługują ubezpieczonemu po wniesieniu opłaty ryczałtowej (leki podstawowe i leki recepturowe) oraz za odpłatnością 30% lub 50% ceny leku (leki uzupełniające) i leki z wykazu leków i wyrobów medycznych, które ze względu na choroby określone w wykazie są wydawane ubezpieczonemu bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością. Wymienione wykazy, zgodnie z treścią art. 36 i 37 cytowanej ustawy, określa w drodze rozporządzeń minister właściwy do spraw zdrowia po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, Naczelnej Rady Aptekarskiej i Naczelnej Rady Lekarskiej. Jednocześnie, na podstawie art. 38 ust. 6 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, Minister Zdrowia, po zasięgnięciu opinii wyżej wymienionych podmiotów, określa w drodze rozporządzenia limity cen leków, posiadających tę samą nazwę międzynarodową oraz leków o różnych nazwach międzynarodowych, ale o podobnym działaniu terapeutycznym, wymienionych w wykazach leków podstawowych i uzupełniających, a także w wykazie chorób przewlekłych.

Ponadto elementem kształtowania kontroli gospodarki rynkowej leków jest wspomniana ustawa o cenach. W myśl art. 5 ust. 4 cytowanej ustawy minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ustala w drodze rozporządzenia ceny urzędowe hurtowe i detaliczne na produkty lecznicze i wyroby medyczne, objęte na podstawie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej wykazami leków refundowanych.

Odnosząc się do pytań, uprzejmie informuję.

1. Przy tworzeniu wykazów leków refundowanych są uwzględniane nie tylko kryteria zdrowotne, dostępność do leków, ale także możliwości płatnicze Narodowego Funduszu Zdrowia. W latach 1999-2003 odnotowano wzrost wydatków na refundację leków na skutek rosnącego popytu na leki. Działania podjęte przez Ministerstwo Zdrowia pozwoliły na stopniowe zahamowanie wzrostu tych wydatków ponoszonych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Zostało to spowodowane m. in. wprowadzaniem leków generycznych, konkurencyjnych cenowo w stosunku do odpowiedników znajdujących się na wykazach leków refundowanych i obniżaniem limitów refundacyjnych w niektó-

rych grupach terapeutycznych. Wydatki w poszczególnych latach kształtowały się następująco: rok 1999-2000 – wzrost 27,9%, rok 2000-2001 – wzrost 15%, rok 2001-2002 – wzrost 5,5%, rok 2002-2003 – wzrost 16,3%, rok 2003-2004 – zahamowanie wzrostu o 4,6%.

2. Minister Zdrowia dysponuje instrumentami prawnymi i instytucjonalnymi w celach zagwarantowania pacjentom należytej opieki zdrowotnej w dziedzinie farmakoterapii, które regulują dopuszczanie do obrotu leków skutecznych, ich refundację oraz nadzór nad rynkiem farmaceutycznym. Obecnie trwa realizacja sukcesywnego i systemowego zmniejszania rozbieżności cenowych w grupie leków generycznych oraz między nowo wprowadzonymi lekami a ich odpowiednikami o tej samej nazwie międzynarodowej, znajdujących się na wykazach leków refundowanych. Decyzja Ministra Zdrowia o umieszczeniu na wykazach leków refundowanych leków generycznych powoduje obniżenie cen urzędowych oraz limitów cen, a tym samym zmniejszanie wydatków na leczenie ponoszonych nie tylko przez Narodowy Fundusz Zdrowia, ale również przez pacjentów. Ponadto Minister Zdrowia, ustalając ceny urzędowe na leki z wykazów leków refundowanych, ustalił także maksymalny charakter tych cen, co gwarantuje, że wskazany poziom nie może być przekroczony.

3. Odnosząc się do tematu wprowadzenia sztywnych cen urzędowych na leki refundowane, informuję, że grupa ekspertów do spraw zmian w systemie refundacji w Polsce opracowała „Założenia kierunków zmian w systemie refundacji leków w Polsce”, które zawierają m.in.: propozycje wprowadzenia sztywnych cen urzędowych zbytu oraz sztywnych urzędowych degresywnych marż hurtowych i detalicznych na wszystkie produkty lecznicze refundowane ze środków publicznych. Przyjęcie tego rozwiązania spowoduje, że w każdej aptece będzie obowiązywać ta sama cena leku refundowanego. Omawiany dokument został przedstawiony do szerokich konsultacji społecznych na temat proponowanych rozwiązań w systemie refundacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Cepila**

w sprawie realizacji wyroków eksmisyjnych (4215)

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję na ręce Pana Marszałka odpowiedź na zapytanie posła Józefa Cepila, adresowane do Ministra Sprawiedliwości

(pismo z dnia 22 czerwca 2005 r. Nr SPS-0203-4215/05), dotyczące wykonywania wyroków orzekających eksmisję osób, znęcających się nad rodziną oraz działań Ministerstwa Sprawiedliwości na rzecz ochrony ofiar przemocy w rodzinie.

Udzielając odpowiedzi na pytania zawarte w zapytaniu, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 172, poz. 1804) poprzez nowelizację art. 1046 wprowadziła do systemu prawa instytucję „tymczasowego pomieszczenia” adresowaną do szerokiego kręgu dłużników, w stosunku do których orzeczono obowiązek opróżnienia lokalu służącego zaspokajaniu ich potrzeb mieszkaniowych.

Jedną z kategorii dłużników, której dotyczy art. 1046 K.p.c., stanowią osoby eksmitowane z powodu znęcania się nad rodziną bądź osoby uniemożliwiające członkom rodziny, swoim rażąco nagannym zachowaniem, wspólne zamieszkiwanie.

Regulacja odnosząca się do tymczasowego pomieszczenia ma przede wszystkim charakter proceduralny. Jej celem było wprowadzenie przepisów zmierzających do usprawnienia egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika prawo dłużnika do lokalu socjalnego lub zamiennego.

Przewidziany w ustawie obowiązek wskazania tymczasowego pomieszczenia dla osób eksmitowanych w wykonaniu obowiązku opróżnienia lokalu, służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika, miał zapobiegać bezdomności. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że wykonanie obowiązku opróżnienia takiego lokalu bez dostarczenia jakiegokolwiek innego lokalu lub pomieszczenia, które mogłoby spełniać podobną funkcję, narusza zagwarantowane Konstytucją RP podstawowe prawa obywateli.

Należy jednak zgodzić się z poglądem, że ochrona prawna niektórych kategorii osób, w stosunku do których orzeczono obowiązek opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu ich potrzeb mieszkaniowych, może być oceniona jako zbyt szeroka, gdyż brak jest różnicowania pomiędzy różnymi kategoriami dłużników, w stosunku do których została orzeczona eksmisja. Dotyczy to zwłaszcza osób, uniemożliwiających członkom rodziny swoim rażąco nagannym zachowaniem wspólne zamieszkiwanie, a szczególnie osób eksmitowanych z powodu znęcania się nad rodziną.

Powszechność obowiązku wskazania przez gminę tymczasowego pomieszczenia dla każdego dłużnika, któremu nie zostało przyznane prawo do otrzymania lokalu socjalnego lub zamiennego, utrudnia skuteczne i szybkie wykonanie obowiązku opróżnienia lokalu orzeczonego na podstawie art. 13 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, ze zm.).

Podzielić należy w związku z tym pogląd, iż należy rozważyć potrzebę wprowadzenia zmian w zakresie wykonywania wyroków eksmisyjnych wydanych

wobec osób znęcających się nad rodziną lub uniemożliwiających swoim rażąco nagannym zachowaniem wspólne zamieszkiwanie.

Wydaje się, że ewentualna nowelizacja przepisu art. 1046 K.p.c. powinna zmierzać do pozbawienia wymienionej kategorii osób prawa do wskazania im tymczasowego pomieszczenia na takich samych warunkach jak innym eksmitowanym osobom.

Ograniczenie ochrony osób eksmitowanych, w stosunku do których powodem wyroku nakazującego opróżnienie lokalu było znęcanie się nad rodziną lub naganne postępowanie uniemożliwiające wspólne zamieszkiwanie, mogłoby polegać na wprowadzeniu regulacji, według której tymczasowym pomieszczeniem dla tej kategorii eksmitowanych dłużników mogłyby być również tymczasowe miejsce noclegowe w rozumieniu art. 48 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej (Dz.U. Nr 64, poz. 503, ze zm.), bez względu na to, czy znajduje się ono w tej samej miejscowości, w której dłużnik zajmował lokal służący do zaspokajania jego potrzeb mieszkaniowych.

Tego rodzaju regulacja uwzględniałaby przestrzeganie podstawowych praw człowieka, zagwarantowanych konstytucyjnie, z drugiej zaś strony w większym stopniu zapewniłaby ochronę osób pokrzywdzonych poprzez umożliwienie skutecznego wykonywania wyroków eksmisyjnych.

Zauważyć należy, że kwestie poruszane w interpelacji były wcześniej przedmiotem wystąpienia Rzecznika Praw Obywatelskich do Ministra Sprawiedliwości. W odpowiedzi na nie Minister Sprawiedliwości zapewnił, że powyższe propozycje wprowadzenia zmiany regulacji, dotyczącej egzekucji wyroków eksmisyjnych wobec osób, w stosunku do których powodem wydania wyroku nakazującego opróżnienie lokalu było znęcanie się nad rodziną, zostaną rozważone przy okazji kolejnej nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego.

Również sytuacja ofiar przemocy w rodzinie pozostaje w zainteresowaniu Ministerstwa Sprawiedliwości. Należy zauważyć, iż obecnie w Sejmie toczą się prace nad rządowym projektem ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Projekt ustawy – zgodnie z brzmieniem art. 1 – określać ma zadania organów władzy publicznej w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie, zasady postępowania wobec osób dotkniętych przemocą w rodzinie oraz zasady postępowania wobec osób stosujących przemoc w rodzinie.

Zauważyć natomiast należy, że zagadnienia dotyczące prawa mieszkaniowego nie należą do zakresu działania Ministra Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Okońskiego**

**w sprawie problemów wynikających
z obowiązywania norm dla zewnętrznych systemów
ocieplania ścian (4216)**

Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Wiesława Okońskiego z dnia 15.06.2005 r., znak SPS-0203-4216/05, w sprawie jw., uprzejmie przedstawiam następującą informację.

Ad 1.

Zgodnie z przepisami rozdziałów 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu deklarowania zgodności wyrobów budowlanych oraz sposobu znakowania ich znakiem budowlanym (z dnia 11.08.2004 r., Dz. U. Nr 198, poz. 2041) – wydanego na podstawie art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 16.04.2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. Nr 92, poz. 881) – deklarowanie zgodności wyrobu budowlanego oznacza, że wyrób budowlany jest zgodny ze wskazaną przez producenta specyfikacją techniczną, jeżeli spełnia, odpowiednio do jego przeznaczenia, wymagania określone w tej specyfikacji, mające wpływ na spełnienie przez obiekt budowlany wymagań podstawowych.

Zgodnie z § 2 pkt 1 ww. rozporządzenia, pod pojęciem specyfikacji technicznej rozumie się Polską Normę wyrobu, niemającą statusu normy wycofanej, lub aprobatę techniczną. Z tym że każdorazowo aprobaty technicznej udziela się dla wyrobu w przypadkach określonych art. 9 ust. 1 ww. ustawy.

Właściwa specyfikacja techniczna wyrobu określa wymagania, które powinny być spełnione przez wyrób lub grupę wyrobów, oraz wskazuje właściwy system jego lub ich oceny zgodności. Oceny zgodności wyrobu budowlanego dokonuje producent wyrobu budowlanego, stosując system wskazany w specyfikacji technicznej lub w rozporządzeniu, jeżeli w specyfikacji technicznej nie został on określony (§ 4 ust. 2 i ust. 3). Producent wyrobu budowlanego przez wystawienie krajowej deklaracji zgodności oświadcza – na swoją wyłączną odpowiedzialność – że wyrób jest zgodny z tą specyfikacją techniczną (§ 4 ust. 1). Producent nie może być z tych obowiązków zwolniony lub w obowiązkach tych zastępowany. Krajową deklarację zgodności producent przechowuje i przedkłada właściwym organom kontroli na ich żądanie (§ 4 ust. 1).

W świetle podanych przepisów należy stwierdzić, że krajową deklarację zgodności wydaje producent wyrobu budowlanego, jeżeli dokonał on oceny zgodności wyrobu z właściwą – określoną przez siebie specyfikacją techniczną – na podstawie której dokonuje oceny zgodności wyrobu i deklaruje jego zgodność oraz znakuje wyrób budowlany znakiem budowlanym przed jego wprowadzeniem do obrotu na obszarze RP.

Przywołane w wystąpieniu Pana Posła Polskie Normy, które nie mają statusu norm zharmonizowanych:

— PN-EN 13499:2005 – Wyroby do izolacji cieplnej w budownictwie. Zewnętrzne zespolone systemy ociepleń (ETICS) ze styropianem. Specyfikacja;

— PN-EN 13500:2005 – Wyroby do izolacji cieplnej w budownictwie. Zewnętrzne zespolone systemy ociepleń (ETICS) z wełną mineralną. Specyfikacja; stosownie do postanowień zawartych w pkt 1 ich treści, mogą mieć status Polskich Norm wyrobu – w rozumieniu przepisów ww. rozporządzenia – wyłącznie dla wyrobów budowlanych produkowanych fabrycznie, które służą do zewnętrznych zespolonych systemów ociepleń (ETICS), ze styropianu (wełny mineralnej) i są dostarczane w zestawie stosowanym jako izolacja w budownictwie itd., a deklarowany opór cieplny izolacji jest równy 1 m² lub większy.

Wprowadzenie ww. norm do zbioru Polskich Norm jest terminem, od kiedy można je stosować jako specyfikacje techniczne, przy ocenie zgodności wyrobów oznakowanych znakiem budowlanym, w odniesieniu do objętego nimi zakresu stosowania wyrobów. Jednocześnie należy stwierdzić, że stosownie do postanowień art. 9 ust. 1 ustawy o wyrobach budowlanych, ww. normy nie stanowią jedynych, prawnie dopuszczonych, specyfikacji technicznych. Dla wyrobów – których właściwości użytkowe, odnoszące się do wymagań podstawowych, różnią się istotnie od właściwości określonych w Polskiej Normie wyrobu – może być udzielona aprobatą techniczna, w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 08.11.2004 r. w sprawie aprobat technicznych oraz jednostek organizacyjnych upoważnionych do ich wydawania (Dz. U. Nr 249, poz. 2497).

Tak więc ww. Polskie Normy wyrobu nie są jedynymi specyfikacjami technicznymi dla zewnętrznych zespolonych systemów ociepleń, co nie wywołuje – moim zdaniem – prawnych konsekwencji wobec aprobat technicznych, których termin ważności jeszcze nie upłynął.

Ad. 2 i 3.

Nawiązując do ww. zależności, jakie zachodzą pomiędzy Polską Normą wyrobu a aprobatą techniczną, jako właściwymi specyfikacjami technicznymi dla wyrobu budowlanego – stosownie do postanowień zawartych w § 21 przepisów przejściowych i końcowych rozporządzenia w sprawie aprobat technicznych oraz jednostek organizacyjnych upoważnionych do ich wydawania – aprobaty techniczne, wydane na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowują ważność przez okres, na jaki zostały wydane. Ważność aprobaty może zostać przedłużona na podstawie § 11 ust. 2 tego rozporządzenia.

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Krasonia**

**w sprawie pogarszającej się sytuacji finansowej
szpitali klinicznych na przykładzie szpitali
klinicznych Akademii Medycznej we Wrocławiu
(4217)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Janusza Krasonia przekazane przy piśmie z dnia 22 czerwca 2005 roku znak SPS-0203-4217/05, w sprawie pogarszającej się sytuacji finansowej szpitali klinicznych na przykładzie szpitali klinicznych Akademii Medycznej we Wrocławiu, uprzejmie informuję, co następuje.

Odnosząc się do finansowania szpitali klinicznych Akademii Medycznej we Wrocławiu, uprzejmie informuję, że z przekazanych przez Dolnośląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia informacji wynika, że łączna wartość umów na rok 2005 z Samodzielnym Publicznym Szpitalem Klinicznym Nr 1 i Akademickim Szpitalem Klinicznym wynosi 146,4 mln zł (wg stanu na dzień 23 kwietnia 2005 r.), natomiast wartość umów na rok 2004 wynosiła 134,9 mln zł, co oznacza wzrost o około 9%. W tym okresie planowane środki na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej przez Dolnośląski OW NFZ wzrosły o około 4%. Podkreślenia wymaga fakt, że wartość umów na rok 2005 jest wyższa od wartości świadczeń faktycznie wykonanych w ww. szpitalach w 2004 roku.

Nawiązując do poruszonej przez Pana Posła kwestii zmian zasad finansowania szpitali klinicznych, uprzejmie informuję, że ustawodawca w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135) zobowiązał Fundusz do równego traktowania świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz prowadzenia postępowania w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Ponadto uprzejmie informuję, że w wyżej wymienionej ustawie został określony katalog zadań, które mogą być finansowane ze środków Funduszu. Zgodnie z art. 117 ustawy Fundusz finansuje m.in. świadczenia opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych oraz wydatki na refundację leków, wyrobów medycznych, przedmiotów ortopedycznych i środków pomocniczych. W związku z powyższym Fundusz nie może finansować innych zadań zapisanych w statucie świadczeniodawcy niż te, które wynikają z ustawy.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że kierownicy szpitali, z którymi są zawierane umowy, w postępowaniu konkursowym współdecydują o strukturze kontraktu. Mają oni również możliwość dostosowania w ciągu roku rozliczeniowego struktury finansowania świadczeń do potrzeb wynikających z bieżącej realizacji umowy. Wzór umowy „o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej – leczenie szpitalne” przewiduje możliwość przesunięcia 40% środków przeznaczonych na finansowanie

wanie poszczególnych zakresów świadczeń w ramach umowy na dany rodzaj świadczeń. W przypadku zawarcia przez świadczeniodawców umowy na więcej niż jeden rodzaj świadczeń (np. ambulatoryjną opiekę specjalistyczną i leczenie szpitalne) przepisy zawarte w załączniku do umowy pn. „Warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej” stwarzają możliwość przesunięcia do 30% środków pomiędzy rodzajami świadczeń.

Nawiązując do trudnej sytuacji finansowej szpitali Akademii Medycznej we Wrocławiu uprzejmie informuję, iż uchwalona w dniu 15 kwietnia 2005 r. ustawa o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684) umożliwia przeprowadzenie restrukturyzacji finansowej zakładów opieki zdrowotnej w zakresie ich zobowiązań publicznoprawnych oraz cywilnoprawnych, a także indywidualnych roszczeń pracowników wynikających z art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.), tzw. ustawy 203.

Restrukturyzacja polegać może na zawarciu ugody restrukturyzacyjnej z wierzycielami cywilnoprawnymi, umorzeniu niektórych zobowiązań publicznoprawnych oraz rozłożeniu na raty zobowiązań z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne, składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na ubezpieczenie zdrowotne wraz z odsetkami za zwłokę. Proces restrukturyzacji może obejmować również zawarcie ugód z pracownikami w zakresie ich roszczeń wynikających z art. 4a „ustawy 203”.

W celu uzyskania środków finansowych na restrukturyzację zakład może m.in. emitować obligacje, zaciągnąć pożyczkę z budżetu państwa, zaciągnąć kredyt bankowy. Na pożyczki dla zakładów opieki zdrowotnej przeznaczona została w budżecie państwa kwota 2,2 mld zł. W myśl przepisów ustawy samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, w stosunku do którego wydano decyzję o zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego, który w okresie do 5 lat od dnia wydania decyzji o warunkach restrukturyzacji spłaci 50% należności głównej z tytułu pożyczki, umarza się pozostałą część pożyczki, która jest oprocentowana na bardzo korzystnych warunkach – w wysokości 3% w stosunku rocznym.

Ponadto zgodnie z ustawą w okresie od dnia wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego do dnia wydania decyzji o umorzeniu albo o zakończeniu tego postępowania wszczęte postępowania egzekucyjne w zakresie należności objętych postępowaniem podlegają zawieszeniu.

Wyrażam nadzieję, że przyjęte zapisy ustawy przyniosą oczekiwane efekty w postaci uzdrowienia gospodarki finansowej zakładów opieki zdrowotnej, w tym również szpitali klinicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia - z upoważnienia ministra - na zapytanie posła Arkadiusza Kaszni

w sprawie możliwości odpłatnego oddawania krwi (4218)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Arkadiusza Kaszni w sprawie możliwości odpłatnego oddawania krwi przesłane przy piśmie SPS-0203-4218/05 z dnia 22 czerwca 2005 r. uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz.U. Nr 106, poz. 681, z późn. zm) krwiodawstwo jest oparte na zasadzie dobrowolnego i bezpłatnego oddawania krwi.

Ministerstwo Zdrowia w ramach współpracy z organizacjami pozarządowymi ogłasza corocznie konkurs ofert na realizację zadań publicznych, wśród których znajduje się zadanie pt. „Promocja honorowego krwiodawstwa”. Na przestrzeni ostatnich trzech lat (2002–2004) głównymi realizatorami zadania dotyczącego promocji honorowego krwiodawstwa w Polsce były dwie organizacje pozarządowe: Polski Czerwony Krzyż i Europejska Fundacja Honorowego Dawcy Krwi funkcjonująca do 2004 roku jako fundacja „Sportowcy dla Życia”. Listę zadań szczegółowych i wysokość środków finansowych przeznaczanych na ich dofinansowanie określa powoływany corocznie przez Ministra Zdrowia Zespół ds. wyboru zadań dofinansowywanych w ramach programu współpracy Ministerstwa Zdrowia z organizacjami pozarządowymi, a następnie akceptuje Minister Zdrowia. Jednocześnie informuję, że od czasu wejścia w życie ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz.U. Nr 106, poz. 681, z późn. zm.) liczba czynnych krwiodawców stopniowo zwiększa się. W 2000 roku oddało krew 388 292 dawców, w 2001 – 413 084, w roku 2002 – 425 320, w roku 2003 – 428 677, a w 2004 roku – 424 108 krwiodawców. Dawcy honorowi stanowią ponad 99,56% (w 1999 roku 98,8%) ogółu dawców krwi.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie określenia rzadkich grup krwi, rodzajów osocza i surowic diagnostycznych wymagających przed pobraniem krwi zabiegu uodpornienia dawcy lub innych zabiegów oraz wysokości ekwiwalentu pieniężnego za pobraną krew i związane z tym zabiegi (Dz.U. z 2004 r. Nr 263, poz. 2625), ekwiwalent pieniężny przysługuje dawcom rzadkich grup krwi, na której składnikach nie występują antygeny stwierdzone u więcej niż 95% populacji ludzkiej, oraz dawcom, którzy zostali poddani zabiegowi uodpornienia lub innym zabiegom przed pobraniem krwi w celu uzyskania surowic diagnostycznych lub osocza.

Ilość pobieranej krwi zapewnia dostateczne zaopatrzenie placówek służby zdrowia w komórkowe preparaty krwi, tj. krwinki czerwone i płytkowe. Można więc stwierdzić, że w tym zakresie osiągnięty jest w Polsce stan samowystarczalności, tzn. że zapotrze-

bowanie szpitali na krew i jej składniki pokrywane jest w 100%.

Lepszym jednak wskaźnikiem dla oceny poziomu krwiodawstwa w kraju jest liczba donacji (pobrań) krwi i osocza w ciągu roku. W 2004 roku w Polsce wskaźnik ten wynosił 25,60 donacji na 1000 mieszkańców. Wskaźnik ten utrzymuje się na podobnym poziomie od pięciu lat. Roczna liczba donacji wynosi około 1 miliona.

Zgodnie z ww. ustawą honorowym dawcom krwi przysługują poniżej wymienione przywileje.

Osobie, która oddała bezpłatnie krew i została zarejestrowana w jednostce organizacyjnej publicznej służbie krwi, przysługuje tytuł „Honorowy Dawca Krwi”.

Honorowemu Dawcy Krwi:

1) kobiecie, która oddała co najmniej 5 litrów krwi lub odpowiadającą tej objętości ilość innych jej składników,

2) mężczyźnie, który oddał co najmniej 6 litrów krwi lub odpowiadającą tej objętości ilość innych jej składników, przysługuje tytuł „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi” i odznaka honorowa „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi”.

Tytuł „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi” i odznakę „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi” nadaje Polski Czerwony Krzyż, a wydatki z tym związane pokrywane są z budżetu państwa.

Zasłużonemu honorowemu dawcy krwi i honorowemu dawcy krwi przysługuje:

— zwolnienie od pracy w dniu, w którym oddaje krew i na czas okresowego badania lekarskiego dawców krwi,

— zwrot utraconego zarobku na zasadach wynikających z przepisów prawa pracy,

— zwrot kosztów przejazdu do jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi na zasadach określonych w przepisach w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju. Koszt przejazdu ponosi jednostka organizacyjna publicznej służby krwi,

— posiłek regeneracyjny.

Zasłużonemu honorowemu dawcy krwi przysługują uprawnienia do korzystania poza kolejnością z ambulatoryjnej opieki zdrowotnej w ramach ubezpieczenia zdrowotnego i usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach.

W niektórych miastach dawcy krwi mają prawo do bezpłatnego korzystania z miejskiej komunikacji (decyzja w tej sprawie należy do Prezydenta Miasta lub innych władz samorządowych).

Ponadto, zgodnie z art. 43 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135), która weszła w życie 1 października 2004 r., świadczeniobiorcy, który posiada tytuł „Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi” i przedstawi legitymację „Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi”, przysługuje bezpłatne zaopatrzenie w leki objęte wykazami leków podstawowych i uzupełniających do wysokości limitu ceny oraz w określone w drodze rozporządzenia, przez ministra właściwego do spraw zdrowia, leki, które zasłużony honorowy dawca krwi może stosować w zwią-

ku z oddawaniem krwi, na podstawie recepty wystawionej przez lekarza lub felczera ubezpieczenia zdrowotnego. Powyższe rozporządzenie znajduje się w fazie przygotowań.

Jednocześnie informuję Pana Marszałka, że zgodnie z art. 25 ust. 1 Instytut Hematologii i Transfuzjologii monitoruje na bieżąco stan krwi i jej składników w poszczególnych regionalnych centrach krwiodawstwa i krwiolecznictwa oraz zajmuje się organizowaniem pomocy w sytuacjach wymagających dodatkowego zaopatrzenia w krew.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Arkadiusza Kaszni**

**w sprawie zwolnienia
samodzielnych publicznych zakładów
opieki zdrowotnej z podatku od nieruchomości
(4219)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Arkadiusza Kaszni w sprawie wprowadzenia zwolnienia z podatku od nieruchomości samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 22 czerwca br., znak: SPS-0203-4219/05, uprzejmie wyjaśniam.

Zagadnienie prowadzenia działalności gospodarczej przez samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej, w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych na zlecenie różnych podmiotów, było wielokrotnie rozważane i konsultowane także z Ministrem Zdrowia. W aktualnym stanie prawnym nie ma jednak możliwości dokonania innej kwalifikacji samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej niż jako prowadzących działalność gospodarczą.

Powyższe kwestia była także przedmiotem orzecznictwa NSA. Ukształtowała się jednolita linia orzecznicza, zgodnie z którą zarówno niepubliczne, jak i samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej miały obowiązek uiszczania podatku od nieruchomości według stawek przewidzianych dla budynków i gruntów związanych z działalnością gospodarczą (por. uchwała NSA z dnia 12 listopada 2001 r. sygn. akt FPK 11/01 oraz uchwały NSA z dnia 17 grudnia 2001 r. sygn. akt FPK 13/01 i FPK 14/01).

Opodatkowanie nieruchomości zakładów opieki zdrowotnej według stawki jak dla innych rodzajów działalności gospodarczej spotkało się z negatywną reakcją zarówno zainteresowanych podmiotów, jak i gmin.

Uwzględniając zatem liczne wnioski w tej sprawie, ustawą z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1683) z dniem 1 stycznia 2003 r. wprowadzono preferencyjną stawkę podatku od nieruchomości dla budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych (art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych – Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84 ze zm.), która w 2005 r. wynosi 3,61 zł od 1 m² powierzchni użytkowej budynku i jest niższa o 80% od stawki dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, wynoszącej na 2005 rok 17,98 zł.

Jednocześnie należy zauważyć, iż jednostki samorządu terytorialnego w ramach posiadanej autonomii finansowej mogą samodzielnie kształtować politykę podatkową, zgodnie ze swą właściwością terytorialną (podatek od nieruchomości stanowi dochód własny gminy).

Zgodnie z art. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, wskutek nowelizacji ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, od 1 stycznia 2003 r. rada gminy może różnicować wysokość stawek podatku od nieruchomości dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, w tym:

— dla gruntów – w szczególności ze względu na: lokalizację, rodzaj prowadzonej działalności, rodzaj zabudowy, przeznaczenie i sposób wykorzystywania,

— dla budynków – w szczególności ze względu na: lokalizację, sposób wykorzystywania, rodzaj prowadzonej działalności, rodzaj zabudowy, stan techniczny oraz wiek,

— dla budowli – w szczególności ze względu na rodzaj prowadzonej działalności.

Z dniem 1 stycznia 2003 r. zniesiono również dotychczasowe ograniczenie do obniżania przez rady gmin górnych granic stawek podatku (do 50%), co zwiększyło autonomię gmin w zakresie uchwalania stawek podatku zgodnie z lokalnymi preferencjami.

Na mocy art. 7 ust. 3 tej ustawy, rada gminy może wprowadzić, w drodze uchwały, inne zwolnienia przedmiotowe z podatku od nieruchomości niż określone w ustawie, w tym również zwolnienie przedmiotów opodatkowania wykorzystywanych do prowadzenia działalności w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych przez samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej.

Zgodnie z art. 48 § 1 i art. 67 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), organ podatkowy, na wniosek podatnika, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym może: odroczyć termin płatności podatku lub rozłożyć zapłatę podatku na raty, odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Warto przy tym zauważyć, że stosując wyżej opisane mechanizmy podatkowe dla nieruchomości związanych

z prowadzeniem działalności gospodarczej, uwzględnia się przepisy dotyczące pomocy publicznej.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, iż wprowadzenie zwolnienia z podatku od nieruchomości samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nie znajduje uzasadnienia, gdyż na podstawie obowiązujących przepisów istnieje możliwość zwolnienia takich przedmiotów przez radę gminy w drodze uchwały bądź dostosowania wysokości stawek podatku od nieruchomości do warunków ekonomicznych i płatniczych podatników, jeżeli jest to uzasadnione sytuacją ekonomiczną danej gminy.

Jednocześnie należy podkreślić, iż wprowadzenie zwolnienia z podatku od nieruchomości samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej spowoduje spadek dochodów gmin. W związku z wywodzącą się z art. 167 Konstytucji RP zasadą autonomii podatkowej i samodzielności finansowej gmin spadek dochodów wymaga bądź rekompensaty z innego źródła, bądź ewentualnego zmniejszenia zakresu zadań publicznych, do realizacji którego jest zobowiązana gmina.

Przepisy ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego nie przewidują możliwości rekompensowania ze środków subwencji ogólnej ubytku dochodów gmin z tytułu obniżenia stawki podatku stanowiącego dochód budżetów gmin.

Informuję ponadto, iż zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 14 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, zwolnione z podatku od nieruchomości są nieruchomości lub ich części zajęte na prowadzenie nieodpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego. Nieruchomości zajęte na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego podlegają opodatkowaniu według stawek dla gruntów i budynków pozostałych. Należy zauważyć, iż stawka od budynków pozostałych na rok 2005 wynosi 6,01 zł od 1 m² powierzchni użytkowej budynku (podczas gdy dla budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych – 3,61 zł od 1 m² powierzchni użytkowej).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Arkadiusza Kaszni**

w sprawie utylizacji martwych zwierząt (4220)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo nr SPS-0203-4220/05 z dnia 22 czerwca 2005 r.

w sprawie zapytania Pana Posła Arkadiusza Kaszni wyjaśniam, co następuje.

Ad.1. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 1996 r. Nr 132, poz. 622 z późn. zm.) utrzymanie czystości i porządku w gminach należy do obowiązkowych zadań własnych gmin. Gminy winny zapewnić czystość i porządek na swoim terenie i tworzyć warunki niezbędne do ich utrzymania, a w szczególności tworzyć jednostki organizacyjne do wykonywania prac związanych z utrzymaniem czystości i porządku na terenie gminy. Zgodnie z ww. ustawą gminy winny zapewnić zbieranie, transport i unieszkodliwianie zwłok bezdomnych zwierząt lub ich części oraz współdziałać z przedsiębiorcami podejmującymi działalność w tym zakresie oraz mogą budować, utrzymywać i eksploatować własne lub wspólne z innymi gminami instalacje i urządzenia do zbierania, transportu i unieszkodliwiania zwłok zwierzęcych lub ich części.

Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591) wskazuje, że zgodnie z art. 85 nadzór nad działalnością gminną sprawowany jest na podstawie kryterium zgodności z prawem. Na podstawie art. 87 organy nadzoru mogą wkraczać w działalność gminną tylko w przypadkach określonych ustawami. Żadna z ustaw nie daje Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi upoważnień do nadzorowania gmin w zakresie wypełniania obowiązku utylizacji zwłok bezdomnych zwierząt.

W latach 80-tych i 90-tych sektor utylizacyjny ubocznych produktów zwierzęcych w Polsce został całkowicie sprywatyzowany, stąd też w zakresie zbierania, transportu i unieszkodliwiania zwłok bezdomnych zwierząt gminom pozostała jedynie współpraca z sektorem utylizacyjnym, w celu wywiązania się z zadań nałożonych ustawą. Liczba bezdomnych zwierząt, a co za tym idzie, również zwłok zwierząt, co do których nie można ustalić właściciela, stanowi problem głównie w dużych aglomeracjach. W celu wywiązania się z tych obowiązków Warszawa ma podpisane umowy z kilkoma firmami zbierającymi zwłoki bezdomnych zwierząt.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi dokonało w 2001 roku analizy zagadnień związanych ze zbieraniem, transportem i unieszkodliwianiem zwłok zwierząt gospodarskich, w wyniku czego opracowany został program restrukturyzacji i modernizacji przemysłu utylizacyjnego w Polsce na lata 2001–2004. Celem tego programu było przystosowanie sektora utylizacyjnego do wymogów Unii Europejskiej. Analiza wykazała, że wybudowanie obiektów typu zbiornic zwłok zwierzęcych lub zakładów przetwarzających te zwłoki w każdej z gmin byłoby zbyt kosztowne, ponadto natrafiono wręcz na opór władz gminy w odniesieniu do lokalizacji tego typu obiektu na ich terenie. Należy nadmienić, że mimo propozycji przekazania środków budżetowych na budowę zbiornic w 2001 i 2002 r. gminy nie zainteresowały się realizacją takich inwestycji.

W praktyce całość zagadnień związanych ze zbieraniem zwłok zwierzęcych, ich przetwarzaniem lub

spalaniem realizuje istniejąca sieć prywatnych zbiornic zwłok zwierzęcych, zakładów utylizacyjnych (przetwórczych) i spalarni. Zdolność przerobowa tych zakładów całkowicie zabezpiecza potrzeby w skali kraju. Zgodnie z rejestrem prowadzonym przez Głównego Lekarza Weterynarii w Polsce w dniu 1 stycznia 2005 r. zarejestrowanych było:

- 70 podmiotów zajmujących się zbieraniem zwłok padłych zwierząt i odpadów zwierzęcych,
 - 46 obiektów zbiornic zwłok padłych zwierząt,
 - 34 zakłady utylizacyjne przetwarzające odpady kategorii 3,
 - 7 zakładów utylizacyjnych przetwarzających odpady kategorii 2,
 - 8 zakładów utylizacyjnych przetwarzających odpady kategorii 1,
- a ponadto:
- 10 ogrodów zoologicznych i zwierzętarni wykorzystujących odpady zwierzęce,
 - 123 zakłady techniczne wykorzystujące odpady zwierzęce.

Wyspecjalizowaną instytucją, która może dokonywać analizy upadków zwierząt gospodarskich pod względem ilościowym i terytorialnym, jest Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, która zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz.U. Nr 91, poz. 872) prowadzi rejestr zwierząt gospodarskich oznakowanych (tj. bydło, owce, kozy, świnie), w którym znajdują się dane dotyczące utylizacji zwłok zwierząt gospodarskich. Podmiot prowadzący zakład utylizacyjny obowiązany jest zgłosić do biura powiatowego ARiMR w terminie 7 dni utylizację zwłok zwierzęcia gospodarskiego i na tej podstawie w Systemie Identyfikacji i Rejestracji Zwierząt gromadzone są informacje dotyczące dokonanych utylizacji.

Ad. 2. W związku z obowiązkiem nałożonym na zakłady utylizacyjne przepisami ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt do biur powiatowych ARiMR do końca maja 2005 r. wpłynęły zgłoszenia o utylizacji 238 969 zwłok zwierząt gospodarskich, w tym utylizacji 24 420 zwłok bydła, 894 zwłok owiec, 224 zwłok kóz i 213 431 zwłok świń. Ponadto w zbiorach Agencji znajdują się informacje o ilościach padłych zwierząt z poszczególnych powiatów. Zgodnie z art. 8. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz.U. Nr 91, poz. 872) ARiMR prowadzi rejestr zwierząt gospodarskich oznakowanych. W rejestrze zwierząt gospodarskich oznakowanych gromadzi się m.in. dane dotyczące zwłok zwierząt gospodarskich oraz miejsc utylizacji zwłok zwierząt gospodarskich. Dane dotyczące miejsc utylizacji zwłok zwierząt gospodarskich mogą być usunięte z rejestru zwierząt gospodarskich oznakowanych po upływie okresu ustalonego przez Głównego Lekarza Weterynarii, nie wcześniej jednak niż po upływie 3 lat od dnia zaprzestania przez te podmioty przetwarzania zwłok zwierząt gospodarskich.

Ad. 3. Zgodnie z zapisami ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt posiadacze zwierząt go-

spodarskich mają obowiązek zgłaszania do biur powiatowych Agencji każdy przypadek padnięcia albo zabicia zwierzęcia gospodarskiego, natomiast nie ma podstaw prawnych do egzekwowania od posiadaczy zaświadczeń o utylizacji martwych zwierząt.

Zgodnie z art. 9. 1. ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt posiadacz zwierzęcia gospodarskiego oraz podmiot prowadzący zakład utylizacyjny są obowiązani zgłosić kierownikowi biura powiatowego Agencji miejsce utylizacji zwłok zwierząt gospodarskich nie później niż w dniu utylizacji zwłok zwierzęcia gospodarskiego. Zgłoszenia dokonuje się na formularzu udostępnionym przez Agencję.

Ad.4. Osoby, które są ujęte w rejestrze płatników podatków od posiadania psa, nie mają obowiązku przedstawiania zaświadczenia o przekazaniu padłego zwierzęcia domowego do zakładu utylizacyjnego, ponieważ brak jest przepisów nakładających na właścicieli zwierząt domowych obowiązku posiadania takich zaświadczeń.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Józef Śliwa

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zygmunta Wrzodaka**

**w sprawie stypendium socjalnego dla studentów
(4221)**

W nawiązaniu do zapytania Pana Posła Zygmunta Wrzodaka z dnia 6 czerwca 2005 r. (SPS-0203-4221/05) w sprawie stypendium socjalnego dla najuboższych studentów uprzejmie wyjaśniam:

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 26 czerwca 1997r. o wyższych szkołach zawodowych (Dz. U. Nr 96, poz. 590, z późn. zm.) student ma prawo do pomocy materialnej finansowanej ze środków budżetowych. Obowiązujący od października 2004 r. system prawny zrównuje prawa wszystkich studentów do ubiegania się o świadczenia pomocy materialnej. O świadczenia mogą ubiegać się studenci zarówno uczelni państwowych, jak i niepaństwowych, niezależnie od systemu studiów (dzienne, wieczorowe, zaoczne, eksternistyczne).

Studenci mogą otrzymać bezzwrotną pomoc państwa w postaci: stypendium socjalnego, stypendium specjalnego dla osób niepełnosprawnych, stypendium za wyniki w nauce lub sporcie, stypendium ministra

za osiągnięcia w nauce, stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe oraz zapomogi.

W związku z trudną sytuacją materialną student ma prawo ubiegać się o stypendium socjalne. Jego wysokość może zostać zwiększona studentowi studiów dziennych w związku z ponoszeniem dodatkowych kosztów z tytułu:

a) zakwaterowania w domu studenckim lub w obiekcie innym niż dom studencki, jeżeli codzienny dojazd z miejsca stałego zamieszkania do uczelni uniemożliwiałby lub w znacznym stopniu utrudniał studiowanie,

b) zakwaterowania w domu studenckim lub w innym obiekcie niepracującego małżonka i dzieci.

Wysokość dochodu uprawniającego do otrzymania stypendium socjalnego ustala uczelnia, a jego maksymalna miesięczna wysokość nie może przekroczyć 569 zł.

Decyzje w sprawach przyznawania ww. świadczeń studentom (z wyjątkiem stypendium ministra za osiągnięcia w nauce oraz stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe) podejmują uczelnie samodzielnie.

Na początku każdego roku kalendarzowego szkołom wyższym przyznawana jest dotacja na pomoc materialną dla studentów ze środków przewidzianych na ten cel w ustawie budżetowej na dany rok. Na 2005 r. została zaplanowana dotacja w wysokości ponad 1,5 mld zł.

Podziału dotacji w uczelni dokonuje rektor w porozumieniu z uczelnianym organem samorządu studenckiego. Również szczegółowe kryteria przyznawania pomocy materialnej dla studentów, m. in. kwotę stypendium, ustala w każdej szkole wyższej rektor w porozumieniu z uczelnianym organem samorządu studenckiego.

Jednocześnie pragnę nadmienić, iż studenci oprócz pomocy materialnej finansowanej z budżetu państwa mają możliwość ubiegania się o stypendia współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (działanie 2.2). Tego rodzaju stypendia są najprawdopodobniej przedmiotem wystąpienia Pana Posła Zygmunta Wrzodaka.

Programy stypendialne, powszechnie zwane stypendiami unijnymi, przyznawane w powiatach, przewidują pomoc finansową i materialną dla studentów pochodzących z obszarów zmarginalizowanych, w tym w szczególności z obszarów wiejskich, restrukturyzacji przemysłowej oraz znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej. Instytucją Zarządzającą ZPORR jest Departament Wdrażania Programów Rozwoju Regionalnego Ministerstwa Gospodarki i Pracy. W związku z powyższym wszelkich dodatkowych informacji może udzielić Minister Gospodarki i Pracy.

Sekretarz stanu
Tadeusz Szulc

Warszawa, dnia 5 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zygmunta Wrzodaka**

**w sprawie nieprawidłowości finansowych
na Uniwersytecie Rzeszowskim (4222)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Zygmunta Wrzodaka z dnia 23 maja 2005 r. nr SPS-0203-4222/05 w sprawie nieprawidłowości finansowych w Uniwersytecie Rzeszowskim uprzejmie informuję, że w związku z wyemitowanym przez Telewizję Polską w programie pn. „Misja Specjalna” reportażem oraz publikowanym w „Nowinach” rzeszowskich artykułem z dnia 19 maja 2005 r. pt. „Trzeba rozliczyć uniwersytet”, dotyczących przetargów na wykonanie robót wykończeniowych i wyposażenie wnętrz oraz pomieszczeń biblioteki akademickiej, Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu pismem z dnia 08.06.2005 r. nr DE-VIII-2221/KB/16/2005 wystąpiło do rektora Uniwersytetu Rzeszowskiego z prośbą o przedłożenie – zgodnie z art. 31 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1990 r. nr 65, poz. 385 z późn. zm.) – szczegółowych pisemnych wyjaśnień w kwestiach poruszonych w środkach masowego przekazu, ze szczególnym uwypukleniem spraw związanych z przeprowadzonymi przetargami na wyłonienie wykonawcy powyższych robót i dostarczenie wyposażenia.

Uczelnia pismem nr DA-056/36/2005 z dnia 13 czerwca 2005 r. złożyła następujące wyjaśnienia:

1. Postępowania przetargowe związane z wykonaniem robót i wyłonieniem wykonawców zostały przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy Prawo zamówień publicznych.

2. Wykonawcą wyłonionym na zadanie „Roboty wykończeniowe wraz z elementami stałej zabudowy” została firma „Eksbud – Oddział Rzeszów”, z którą uczelnia zawarła umowę jako generalnym wykonawcą. Rozliczenia finansowe dotyczyły tylko tej firmy i uczelnia nie ingerowała w dobór podwykonawców, gdyż gwarancji i rękojmi na wykonane roboty udziela firma „Eksbud”.

3. Pozostałe postępowania związane z wyposażeniem pomieszczeń prowadzone były w trybie przetargów nieograniczonych – zapewniających pełny dostęp potencjalnym oferentom. Głównym kryterium, które decydowało o ich wyborze, była cena.

Aktualnie w Uniwersytecie Rzeszowskim prowadzona jest kontrola przez Najwyższą Izbę Kontroli, której przedmiotem jest m.in. prawidłowość postępowań przetargowych na realizację inwestycji.

W związku z powyższym, po zakończeniu przez NIK przedmiotowej kontroli, Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu dokona w trybie art. 31 ww. ustawy o szkolnictwie wyższym sprawdzenia sposobu realizacji wniosków pokontrolnych.

Niezależnie od powyższego pragnę nadmienić, iż zgodnie z przytoczonym artykułem ustawy o szkolnictwie wyższym oraz zapisem art. 29 ustawy z dnia 26 czerwca 1997 r. o wyższych szkołach zawodowych (Dz. U. z 1997 r. nr 96 poz. 590 z późn. zm.) minister właściwy ds. szkolnictwa wyższego sprawuje nadzór nad uczelnią w zakresie zgodności działania jej organów z przepisami ustawowymi i statutem uczelni oraz może żądać od tych organów informacji i wyjaśnień. Oznacza to, że również gospodarka finansowa uczelni może podlegać nadzorowi MENiS w takim zakresie, w jakim znajduje ona wyraz w aktach organów uczelni wskazanych w cytowanych wyżej ustawach.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 1995 r., nr 13, poz. 59 z późn. zm.) Najwyższa Izba Kontroli podejmuje kontrole na zlecenie Sejmu lub jego organów, na wniosek Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesa Rady Ministrów oraz z własnej inicjatywy. W trybie ww. artykułu takie działania zostały podjęte przez NIK.

W wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zdzisław Hensel

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Gadzinowskiego**

**w sprawie łamania prawa przez urzędnika
Urzędu Lotnictwa Cywilnego (4223)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo do Ministra Infrastruktury, znak: SPS-0203-4223/05, w sprawie zapytania posła Piotra Gadzinowskiego, dotyczącego łamania prawa przez urzędnika Urzędu Lotnictwa Cywilnego, niniejszym przedstawiam swoje stanowisko po zasięgnięciu wyjaśnień w Urzędzie Lotnictwa Cywilnego.

Wobec wymienionego w zapytaniu poselskim urzędnika Urzędu Lotnictwa Cywilnego podjęto następujące działania dyscyplinarne:

1) zwolnienie z funkcji Naczelnika Inspektoratu Personelu Lotniczego,

2) zwolnienie z funkcji Przewodniczącego Lotniczej Komisji Egzaminacyjnej,

3) zawieszenie ważności licencji śmigłowcowej.

Dalsze kroki prawne wobec tego urzędnika uzależnione są od wyników postępowania wszczętego przez Prokuraturę Rejonową Warszawa Śródmieście.

Urząd przedsięwziął kroki zapobiegawcze przed możliwością łamania prawa przez urzędnika ULC. Przeprowadzono wewnętrzną kontrolę zgodności wszystkich licencji lotniczych wydanych do 2003 r. Wzmocniono kontrolę nad procesem wydawania i uaktualniania licencji lotniczych oraz wprowadzono skomputeryzowany system egzaminowania osób ubiegających się o licencje.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ryszard Krystek

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Szczepana Skomry**

**w sprawie wprowadzenia kas fiskalnych
celem ewidencji obrotów między spółdzielczością
mleczarską a rolnikami ryczałtowymi (4224)**

Szanowny Panie Marszałku! Ustosunkowując się do pisma SPS-0203-4224/05 z dnia 22 czerwca 2005 r., jak również do zgłoszonego dnia 1 lipca 2005 r. w trybie art. 196 Regulaminu Sejmu RP pytania Pana Posła Szczepana Skomry w sprawie obowiązku ewidencjonowania przy zastosowaniu kas rejestrujących bezgotówkowej sprzedaży środków produkcji i artykułów mleczarskich dla dostawców mleka, na wstępie chciałbym zauważyć, że Ministrowi Finansów prezentował Pan Poseł problematykę stosowania kas rejestrujących przez spółdzielnie mleczarskie na przykładzie materiałów dotyczących Spółdzielczej Mleczarni „Spomlek”. Odpowiedź w tej sprawie była skierowana (pismo PP7-8180/256/2005/1479-SXS z dnia 27 czerwca 2005 r.) na adres biura poselskiego.

Z rozeznania Ministerstwa Finansów wynika, że spółdzielnie mleczarskie w swoich punktach skupu dokonują w obrocie bezgotówkowym sprzedaży na rzecz współpracujących z nimi rolników wielu artykułów związanych z produkcją mleka. Dotyczy to zarówno materiałów do zapewnienia higieny przy produkcji mleka, jak i niektórych innych towarów (w tym z produkcji własnej zakładów mleczarskich). Należności z tytułu tych dostaw regulowane są w formie potrąceń z wystawianych faktur RR za dostarczone mleko surowe.

Poprzednie rozporządzenie (o czym informowałem Pana Posła wcześniej) Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie kas rejestrujących, obowiązujące do dnia 31 grudnia 2004 r., wydane na podstawie art. 29 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50 z późn. zm.) nie przewidywało odrębnej kategorii zwolnień dla tej formy sprzedaży realizowanej poprzez spółdzielnie mleczarskie. Spółdzielnie te

mogły jednak korzystać ze zwolnienia od prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących na podstawie przepisu o charakterze ogólnym, który przewidywał zastosowanie tego zwolnienia dla wszystkich podatników, np. przy dokonywaniu zamiany towarów lub usług albo też przy wydaniu towarów w miejsce należnego świadczenia pieniężnego.

Zarówno przyjęcie zasady corocznego ograniczania zakresu zwolnień od ewidencjonowania, jak i inna konstrukcja nowej ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), która nie wyodrębniła grupy czynności związanych z zamianą towaru na towar lub wydania towaru w miejsce zobowiązania pieniężnego, spowodowały, iż w ww. rozporządzeniu Ministra Finansów, określającym zakres zwolnień od ewidencji kasowej w 2005 r., nie przewidziano zwolnienia dla ww. działalności, w tym prowadzonej przez spółdzielnie mleczarskie. Niezależnie od powyższego należy przypomnieć, że rozporządzenie to realizowało część postulatów Komisji Finansów Publicznych co do ograniczenia zwolnień w tym przedmiocie (m.in. do 10-15 usług).

Stosownie więc do przepisów art. 111 ust. 1 nowej ustawy o podatku od towarów i usług oraz postanowień ww. rozporządzenia wszyscy podatnicy dokonujący tego typu dostaw w systemie bezgotówkowym na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników zobowiązani są do prowadzenia ewidencji od 1 maja 2005 r.

Biorąc pod uwagę, że:

1) mniejsi podatnicy mogą korzystać ze zwolnienia podmiotowego od prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących, jeżeli poziom obrotów za rok ubiegły jest niższy niż 40 000 zł,

2) niektórzy z omawianych podatników mogli złożyć już zamówienia lub dokonali zakupu urządzeń kasowych w celu rozpoczęcia ewidencjonowania,

3) w szczególnych przypadkach, na mocy art. 48 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) podatnicy mogą ubiegać się o odroczenia terminu wdrażania tego obowiązku,

4) w ostatnich miesiącach dało się odnotować duże wyczulenie podatników na fakt, czy wdrażanie tego obowiązku odbywa się z zachowaniem zasady równego traktowania podatników

- w zaistniałej sytuacji zdecydowanie przeważają przesłanki przemawiające za utrzymaniem dotychczasowego rozwiązania zawartego w przepisach rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2004 r. w sprawie kas rejestrujących.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 8 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie unikania pełnienia ostrych dyżurów
przez szpitale w Katowicach (4225)**

W odpowiedzi na zapytanie dotyczące unikania dyżurów przez szpitale w Katowicach wyjaśniam, co następuje.

Ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, jak również materiały ofertowe Narodowego Funduszu Zdrowia z zakresu rodzaju świadczeń – lecznictwo szpitalne nie regulują pojęcia „ostrych dyżurów”.

Zasady udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w stanach nagłych reguluje art. 19 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. nr 210 poz. 2135), zarówno w przypadku udzielania takich świadczeń przez świadczeniodawców realizujących umowy z NFZ, jak również określa procedurę postępowania w przypadku, gdy istnieje konieczność udzielenia tego typu świadczenia przez świadczeniodawcę, który nie realizuje umowy z NFZ.

Również zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. nr 91, poz. 408, z późn. zm.) zakład opieki zdrowotnej nie może odmówić udzielenia świadczenia, jeżeli osoba zgłaszająca się do niego potrzebuje natychmiastowej pomocy ze względu na zagrożenie zdrowia lub życia.

Ponadto zapisy paragrafu 16 ust 2 „Warunków udzielania świadczeń opieki zdrowotnej”, stanowiących załącznik nr 20 do zarządzenia nr 5/2004 Prezesa NFZ, wskazują na obowiązek niezwłocznego przyjęcia pacjenta przez świadczeniodawcę realizującego umowę z NFZ w stanach nagłych oraz w przypadku porodu.

Z korespondencji prowadzonej z Narodowym Funduszem Zdrowia wynika iż kontraktuje on, poza świadczeniami w oddziałach szpitalnych, także świadczenia udzielane całodobowo w trybie nagłym, w tym diagnostyczno-terapeutyczne niezakończone hospitalizacją, w izbach przyjęć szpitali, a jednostka rozliczeniowa „ryczałt w izbie przyjęć” obejmuje koszty wszystkich składowych elementów udzielonego świadczenia zdrowotnego w izbie przyjęć.

Podsumowując, obecnie Narodowy Fundusz Zdrowia nie jest zobligowany do zapewnienia „ostrych dyżurów” w szpitalach poszczególnych miejscowości, gdyż tryb udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w stanach nagłych nie przewiduje takiego wymogu. Zakład opieki zdrowotnej nie może jednak odmówić przyjęcia pacjenta, jeżeli zagraża to jego zdrowiu lub życiu.

Zadaniem dyspozytora pogotowia ratunkowego po przyjęciu zgłoszenia jest także ustalenie miejsca ewentualnego przewiezienia pacjenta i poinformowania

o tym zespole wyjazdowego, co spowoduje uniknięcie sytuacji wożenia pacjenta po szpitalach.

Sytuację w omawianym zakresie poprawi wejście w życie całości ustawy z dnia 25 lipca 2001 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 113, poz. 1207, z późn. zm.), co ma nastąpić 1 stycznia 2006 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie środków zagwarantowanych
w ustawie budżetowej na 2005 r. na rozbudowę
lotniska w Pyrzowicach (4226)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymanymi w tej samej sprawie zapytaniem:

— pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie środków zagwarantowanych w ustawie budżetowej na 2005 r. na rozbudowę lotniska w Pyrzowicach, skierowanym przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 22 czerwca 2005 r., Nr SPS-0203-4226/05, do Prezesa Rady Ministrów Pana Marka Belki oraz

— pani posel Marii Nowak w sprawie możliwości wykorzystania 4 mln zł na rozbudowę portu lotniczego w Pyrzowicach skierowanym przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 22 czerwca 2005 r., Nr SPS-0203-4228/05, do Ministra Infrastruktury

uprzejmie informuję, że w tej sprawie Minister Infrastruktury przedstawił swoje stanowisko w piśmie z dnia 5 maja 2005 r., Nr SE3-073/17/2005, i podtrzymał je pismem z dnia 27 czerwca 2005 r., Nr TS8k-073-122/05. Kopie pism prezentujących stanowisko Ministra Infrastruktury załączam.^{*)}

Ponadto, w uzupełnieniu prezentowanego w ww. piśmie stanowiska, pragnę podkreślić, że Minister Infrastruktury jest zobowiązany do finansowania w portach lotniczych wyłącznie inwestycji w zakresie lotniczych przejść granicznych na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz. U. Nr 78, poz. 461, z późniejszymi zmianami), która w art. 17 zobowiązuje ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej i ministra właściwego do spraw transportu do stałego utrzymywania kolejowych, lotniczych i morskich przejść granicznych w stanie umożliwiającym skuteczną kontrolę granicz-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ną, celną, sanitarną, weterynaryjną, fitosanitarną, chemiczną i radiometryczną.

Uważam, że przedstawiony w piśmie Wojewody Śląskiego Nr FB.I.0717-12/5/2005 z dnia 16 czerwca 2005 r. zakres rzeczowy na szacunkową wartość 4.600 tys. zł odbiega od ustawowych obowiązków Ministra Infrastruktury w zakresie finansowania inwestycji przejść granicznych. Kopię pisma Wojewody Śląskiego załączam.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że stanowisko Ministra Finansów w sprawie wykorzystania dotacji budżetowej zaplanowanej na 2005 r. w kwocie 4.000 tys. zł w części budżetowej 85/24 województwo śląskie zawierają dwa analogiczne pisma:

— z dnia 28 czerwca 2005 r., Nr BP9-0602(06)/BS/268,291,297-2005 skierowane do Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej Pana Longina Pastusiaka oraz

— z dnia 4 lipca 2005 r., Nr BP9-0602(07)/JC/320-2005 do Pana Marszałka.

Kopie pism załączam.*)

Biorąc pod uwagę zaistniałą sytuację oraz stanowisko Ministra Finansów wskazujące na Ministra Infrastruktury jako organ właściwy do finansowania tych robót i sugerujące rozważenie przez Radę Ministrów przyznania Ministrowi Infrastruktury, na wniosek Wojewody Śląskiego, środków z rezerwy ogólnej budżetu państwa na omawiany cel, uprzejmie informuję, że istnieje możliwość finansowania przedmiotowej inwestycji w 2005 r., pod warunkiem umieszczenia zadania w ustawie budżetowej i otrzymania stosownych środków na ten cel przez Ministerstwo Infrastruktury.

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Fortuny**

**w sprawie sposobu opodatkowania gruntów
wykorzystywanych pod zabudowę wyciągów
narciarskich oraz na zjazdy
dla narciarzy (4227)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Józefa Fortuny z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie sposobu opodatkowania gruntów wykorzystywanych pod zabudowę wyciągów narciarskich oraz na trasy zjazdowe dla narciarzy, nadesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 22 czerwca 2005 r., znak: SPS-0203-4227/05, uprzejmie informuję.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 1993 r. Nr 94, poz. 431 ze zm.), opodatkowaniu tym podatkiem podlegają grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne lub jako grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza. Oznacza to, że co do zasady wszystkie wymienione grunty podlegają opodatkowaniu podatkiem rolnym. Wyjątek stanowią te użytki rolne, które są zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza. Podlegają one wówczas podatkowi od nieruchomości ze stawką właściwą dla przedmiotów opodatkowania związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, co wynika z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84 ze zm.). Zajęcie gruntów rolnych na działalność gospodarczą oznacza ich faktyczne wykorzystywanie na działalność gospodarczą niebędącą działalnością rolniczą.

Ustawa o podatku rolnym nie definiuje pojęcia działalności gospodarczej, natomiast ustawa o podatkach i opłatach lokalnych, normująca podatek od nieruchomości, odwołuje się dla zdefiniowania tego pojęcia do ustawy – Prawo działalności gospodarczej (obecnie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej – Dz. U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.). W związku z tym za działalność gospodarczą należy uważać działalność określoną w art. 2 ww. ustawy, czyli zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Działalność polegająca na udostępnianiu wyciągów i tras narciarskich spełnia powyższe przesłanki, gdyż jest to niewątpliwie działalność zarobkowa, polega na świadczeniu określonych usług, jest wykonywana w sposób zorganizowany (wymaga specjalnej infrastruktury) i spełnia przesłankę ciągłości, gdyż pomimo że odbywa się okresowo, cechuje ją powtarzalność.

Użytki rolne zajęte na taką działalność (zarówno zabudowane urządzeniami, jak i zajęte pod trasy zjazdowe) są gruntami zajętymi na działalność gospodarczą, w okresie gdy ona się tam odbywa. Przy czym nie jest istotne, czy działalność taką wykonuje podmiot będący podatnikiem od wykorzystywanego gruntu, czy inny podmiot, np. dzierżawca tego gruntu.

Zagadnienie, czy działalność podatnika polegająca na wydzierżawianiu gruntów pod trasy narciarskie wyczerpuje znamiona działalności gospodarczej, nie ma więc znaczenia dla opodatkowania omawianych gruntów.

Sumując, należy stwierdzić, że jeżeli grunty rolne są zajęte na działalność gospodarczą okresowo (kilka miesięcy w roku), przez ten okres opodatkowane są one podatkiem od nieruchomości ze stawką właściwą dla przedmiotów opodatkowania zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, a przez pozostałą

część roku – podatkiem rolnym. Zmiana w opodatkowaniu polegająca na objęciu podatkiem od nieruchomości gruntów opodatkowanych dotychczas podatkiem rolnym lub odwrotnie (w przypadku zaprzestania działalności gospodarczej na tych gruntach) następuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym na gruntach rozpoczęto lub zaprzestano prowadzenia działalności gospodarczej, co wynika z art. 6a ust. 1 ustawy o podatku rolnym i z art. 6 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie możliwości wykorzystania 4 mln zł
na rozbudowę portu lotniczego w Pyrzowicach
(4228)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazanym przy piśmie Pana Marszałka z dnia 22 czerwca 2005 r., Nr SPS-0203-4228/05, zapytaniem Poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, Pani Marii Nowak, dotyczącym wykorzystania dotacji budżetowej zaplanowanej na 2005 r. w kwocie 4000 tys. zł w części budżetowej 85/24 województwo śląskie przeznaczonej na finansowanie realizacji zadania inwestycyjnego pod tytułem „Rozbudowa Terminalu pasażerskiego i dostosowanie MPL Katowice do wymogów porozumienia wykonawczego z Schengen – etapy 2005-2007”, pragnę uprzejmie poinformować, że w tej sprawie stanowisko zajęli:

1) Minister Infrastruktury (pisma z dnia: 5 maja 2005 r., Nr SE3-073/17/2005, oraz z dnia 27 czerwca 2005 r., Nr TS8k-073-122/05),

2) Wojewoda Śląski (pisma z dnia: 16 czerwca 2005 r., Nr FB.I.0717-12/5/2005, oraz z dnia 17 czerwca 2005 r., Nr FB.I.0717-12/7/2005).

Kopie pism załączam.*)

Ustosunkowując się do sprawy, wyrażam opinię, że Minister Finansów nie jest władny do decydowania w tej materii.

Kwota 4000 tys. zł dotacji dla Portu Lotniczego Katowice-Pyrzowice została wprowadzona do ustawy budżetowej na 2005 rok – do budżetu Wojewody Śląskiego – w trakcie prac parlamentarnych, przy czym nie określono wówczas szczegółowo nazwy zadania.

Z rozpoznania zakresu rzeczowego dokonanego przez Wojewodę Śląskiego wynika, że chodzi o „prace realizowane w rejonie przejścia granicznego”.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Naszym zdaniem właściwym do finansowania w br. lotniczych przejść granicznych jest Minister Infrastruktury. W tej sytuacji pozostaje rozważenie przez Radę Ministrów przeznaczenia dla Ministra Infrastruktury środków na omawiany cel z rezerwy ogólnej budżetu państwa. Wniosek w sprawie powinien złożyć Wojewoda Śląski wraz z uzasadnieniem niemożności wykorzystania 4.000 tys. zł w swoim budżecie – zgodnie z ich przeznaczeniem.

Pragnę również uprzejmie poinformować, że analogicznej treści pismo zostało skierowane do Pana Longina Pastusiaka, Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z oświadczeniem w sprawie złożonym przez Senatora RP, Pana Jerzego Markowskiego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 4 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie możliwości wykorzystania 4 mln zł
na rozbudowę portu lotniczego w Pyrzowicach
(4228)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymanymi w tej samej sprawie zapytaniem:

— pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie środków zagwarantowanych w ustawie budżetowej na 2005 r. na rozbudowę lotniska w Pyrzowicach, skierowanym przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 22 czerwca 2005 r., Nr SPS-0203-4226/05, do Prezesa Rady Ministrów Pana Marka Belki oraz

— pani poseł Marii Nowak w sprawie możliwości wykorzystania 4 mln zł na rozbudowę portu lotniczego w Pyrzowicach skierowanym przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 22 czerwca 2005 r., Nr SPS-0203-4228/05, do Ministra Infrastruktury

uprzejmie informuję, że w tej sprawie Minister Infrastruktury przedstawił swoje stanowisko w piśmie z dnia 5 maja 2005 r., Nr SE3-073/17/2005, i podtrzymał je pismem z dnia 27 czerwca 2005 r., Nr TS8k-073-122/05. Kopie pism prezentujących stanowisko Ministra Infrastruktury załączam.*)

Ponadto, w uzupełnieniu prezentowanego w ww. pismach stanowiska, pragnę podkreślić, że Minister Infrastruktury jest zobowiązany do finansowania w portach lotniczych wyłącznie inwestycji w zakresie lotniczych przejść granicznych na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz. U. Nr 78, poz. 461, z późniejszymi zmianami), która w art. 17 zobowiązuje ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej i ministra

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

właściwego do spraw transportu do stałego utrzymywania kolejowych, lotniczych i morskich przejść granicznych w stanie umożliwiającym skuteczną kontrolę graniczną, celną, sanitarną, weterynaryjną, fitosanitarną, chemiczną i radiometryczną.

Uważam, że przedstawiony w piśmie Wojewody Śląskiego Nr FB.I.0717-12/5/2005 z dnia 16 czerwca 2005 r. zakres rzeczowy na szacunkową wartość 4.600 tys. zł odbiega od ustawowych obowiązków Ministra Infrastruktury w zakresie finansowania inwestycji przejść granicznych. Kopię pisma Wojewody Śląskiego załączam.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że stanowisko Ministra Finansów w sprawie wykorzystania dotacji budżetowej zaplanowanej na 2005 r. w kwocie 4.000 tys. zł w części budżetowej 85/24 województwo śląskie zawierają dwa analogiczne pisma:

— z dnia 28 czerwca 2005 r., Nr BP9-0602(06)/BS/268,291,297-2005 skierowane do Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej Pana Longina Pastusiaka oraz

— z dnia 4 lipca 2005 r., Nr BP9-0602(07)/JC/320-2005 do Pana Marszałka.

Kopie pism załączam.*)

Biorąc pod uwagę zaistniałą sytuację oraz stanowisko Ministra Finansów wskazujące na Ministra Infrastruktury jako organ właściwy do finansowania tych robót i sugerujące rozważenie przez Radę Ministrów przyznania Ministrowi Infrastruktury, na wniosek Wojewody Śląskiego, środków z rezerwy ogólnej budżetu państwa na omawiany cel, uprzejmie informuję, że istnieje możliwość finansowania przedmiotowej inwestycji w 2005 r., pod warunkiem umieszczenia zadania w ustawie budżetowej i otrzymania stosownych środków na ten cel przez Ministerstwo Infrastruktury.

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie poseł Bożeny Kizińskiej**

**w sprawie zbadania pod względem zgodności
z prawem postępowania Wojskowej Agencji
Mieszkaniowej Oddział Regionalny w Krakowie
w przedmiocie przejęcia działki
przez wspólnotę mieszkaniową w Kielcach (4229)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pani Poseł Bożeny Kizińskiej w sprawie zbadania pod względem zgodności z prawem postępowania Wojskowej Agencji Mieszkaniowej Oddziału Re-

gionalnego w Krakowie w przedmiocie przejęcia działki przez Wspólnotę Mieszkaniową w Kielcach (SPS-0203-4229/05), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w zakresie gospodarki nieruchomościami zobligowana jest do stosowania zasad określonych w ustawie z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP (Dz.U. z 2005 r. Nr 41, poz. 398) oraz ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.).

Nieruchomość będąca przedmiotem zapytania – położona w Kielcach przy ul. Petyhorskiej i ul. Szczepanika, stanowiąca działkę nr 471/68 o powierzchni 0,0972 ha – powstała na skutek podziału działki 471/59, dokonanego w trakcie przygotowywania do sprzedaży zasobu mieszkaniowego w budynkach nr 23, 25, 27 przy ul. Szczepanika oraz nr 19 przy ul. Petyhorskiej.

Przejęta przez WAM, protokołem zdawczo-odbiorczym z dnia 10 stycznia 1996 r., nieruchomość posiadała jedynie częściowo uregulowany stan prawny (działka nr 471/59), natomiast grunty pod budynkiem przy ul. Petyhorskiej 15 oraz częściowo pod budynkiem nr 17 wymagały jego regulacji. Proces ten został zakończony w 2003 r. wydaniem decyzji wygaszającej trwały zarząd MON dla działek nr 471/60 i 471/61.

Mając na uwadze powyższe, ówczesny Oddział Rejonowy WAM w Krakowie dokonywał sukcesywnego wyodrębnienia lokali mieszkalnych w budynkach usytuowanych na gruntach o uregulowanym stanie prawnym. Uniemożliwiło to jednoczesną sprzedaż działki nr 471/68 na współwłasność członków wszystkich obecnych wspólnot mieszkaniowych.

Zgodnie z przepisem art. 37 ust. 1 cytowanej na wstępie ustawy o gospodarce nieruchomościami, z zastrzeżeniem wyjątków wynikających z przepisu ust. 2 i 3, nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa są sprzedawane lub oddawane w użytkowanie wieczyste w drodze przetargu. WAM, na podstawie art. 37 ust. 3 tej ustawy, uzyskała w drodze zarządzenia Wojewody Świętokrzyskiego nr 42/2000 z dnia 26 czerwca 2000 r. zezwolenie na bezprzetargową sprzedaż działki nr 471/68 na rzecz wspólnot mieszkaniowych. Jednakże próby zrealizowania sprzedaży nie przyniosły pozytywnych rezultatów.

W związku z powyższym, nieistniejący dziś, Oddział Terenowy WAM w Krakowie podjął próbę zawarcia ze wspólnotami mieszkaniowymi porozumienia regulującego sposób korzystania i obciążania opłatami za wykorzystywany jako plac zabaw grunt. Spotkało się to ze zdecydowanym sprzeciwem wszystkich wspólnot, które jednocześnie zaoferowały chęć nieodpłatnego przejęcia nieruchomości na własność.

Jednakże, zgodnie z przepisem art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP, Wojskowa Agencja Mieszkaniowa może przekazywać nieodpłatnie nieruchomości wyłącznie na rzecz jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast ustanowienie ograniczonego prawa rzeczowego (użytkowania) na nieruchomości Skarbu Państwa, zgodnie z przepisem

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, może nastąpić w drodze przetargowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, żywię nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Jerzy Szmajdziński

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Haliny Murias**

**w sprawie programu naprawczego
dla Huty Stalowa Wola (4230)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem Pani Poseł Haliny Murias dotyczącym aktualnej sytuacji w Hucie Stalowa Wola, skierowanym przy piśmie Pana Marszałka nr SPS-0203-4230/05 z dnia 22 czerwca 2005r., w nawiązaniu do postawionego problemu uprzejmie informuję, co następuje.

Huta Stalowa Wola jest w trakcie realizacji zaakceptowanego przez Ministra Skarbu Państwa, Prezesa Agencji Rozwoju Przemysłu oraz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów „Planu restrukturyzacji HSW S.A. na lata 2003–2007. Modyfikacja” prowadzonego w oparciu o ustawę z dnia 30.10.2002 r. o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy (Dz. U. Nr 213, poz. 1800, z późn. zm.), którego głównym celem jest odzyskanie przez HSW S.A. długookresowej zdolności do konkurencji na rynku. Program został wsparty środkami z pomocy publicznej w wysokości 150 mln zł. Pozostałe środki, w kwocie 250 mln zł, miały być pozyskane przez HSW S.A., głównie ze zbycia aktywów (prywatyzacja spółek córek, sprzedaż zorganizowanych składników majątkowych, zbycie zbędnych nieruchomości).

W celu oddzielenia produkcji podstawowej od pozostałych form działalności wyodrębniono spółkę HSW-Trading, której zadaniem było zorganizowanie produkcji, zaopatrzenia w komponenty i sprzedaż maszyn budowlanych. Na ten cel spółka otrzymała kwotę 75 mln zł (40 mln z MSP w formie dokapitalizowania oraz 35 mln z ARP w formie kredytu kupieckiego od HSW S.A.). Spółka rozpoczęła praktyczną działalność 7 sierpnia 2004 r. Zgodnie z Planem restrukturyzacji, po zamknięciu programu, najpóźniej do końca 2005 r., spółka HSW-Trading ma być wniesiona do HSW S.A. przez podniesienie kapitału.

Ocenę realizacji Planu restrukturyzacji za rok 2004 zawiera Raport roczny opracowany przez Biuro ds. Pomocy Publicznej MSP. Jego synteza sprowadza się do następujących stwierdzeń:

1. Działania restrukturyzacyjne realizowane przez HSW S.A. przyniosły pewną poprawę sytuacji majątkowej i finansowej spółki. Podjęto szereg działań zmierzających do zbycia aktywów spółki. Niektóre procesy są daleko zaawansowane. Podjęto też działania oddłużeniowe. Jednak spółka nie odzyskała zdolności do samodzielnego konkurowania na rynku i nie ma szans na osiągnięcie tego celu także w 2005 r.

2. Kluczowe znaczenie dla negatywnej oceny realizacji programu mają wyniki HSW-Trading Sp. z o.o. – realizatora podstawowej działalności HSW S.A. Osiągnięte rezultaty zasadniczo odbiegają od planowanych. Spółka zakończyła 2004 rok stratą netto w wysokości 7,5 mln zł, zamiast planowanego zysku 4,5 mln zł. Z oceny realizacji Programu w pierwszym kwartale 2005 r. wynika, że w każdym miesiącu spółka generowała 3-4 mln zł straty.

Sytuacja Grupy Kapitałowej HSW była wielokrotnie przedmiotem analiz i dyskusji podczas narad i spotkań organizowanych przez MSP i przez ARP S.A. z udziałem zarządów zainteresowanych spółek, a także przedstawicieli organizacji związkowych i reprezentantów załogi. Konkluzja tych analiz i narad jest taka, że w zaistniałych warunkach makroekonomicznych i organizacyjnych produkcja maszyn budowlanych w HSW jest nierentowna, a samodzielne osiągnięcie rentowności w krótkim czasie jest niemożliwe bez zewnętrznej pomocy finansowej. Z przedstawionych przez Zarząd HSW-Trading Sp. z o.o. wyliczeń wynika, że osiągnięcie rentowności byłoby możliwe w 2006 r., pod warunkiem pozyskania środków pieniężnych w wysokości ok. 60 mln zł.

Jak już wcześniej informowałem Panią Poseł (pismo MSP/DSO/1160/05 z dnia 28 czerwca br.), w dniach 9 i 20 czerwca br. odbyło się Zgromadzenie Wspólników spółki HSW-Trading Sp. z o.o. Wspólnicy podjęli uchwałę o kontynuacji działalności przez Spółkę, powołali nowego Prezesa Zarządu oraz przyjęli „Biznesplan HSW – Trading Sp. z o.o. na lata 2004–2008, Modyfikacja”. Ponadto Wspólnicy uznali, iż zasadne jest rozpoczęcie prac zmierzających do modyfikacji programu restrukturyzacji HSW S.A.

HSW S.A. nie udało się zgromadzić środków własnych przewidzianych w programie restrukturyzacji, w kwocie 250 mln zł, które miały być pozyskane przez spółkę. Rozpoczęty proces zbywania aktywów, w tym pozyskiwania inwestorów dla spółek córek oraz nabywców innych składników majątkowych, napotyka poważne trudności.

Podjęto próbę zbycia spółki córki HSW-Lasowiak Sp. z o.o.. Z analizy ofert wstępnych wynika, że zdecydowanie korzystniejsze jest pozyskanie inwestorów na poszczególne składniki majątkowe (obiekty hotelowe i socjalne) niż sprzedaż spółki w całości. Zarząd HSW S.A. przygotowuje proces likwidacji spółki i zbycie poszczególnych aktywów nabywcom. Protestują związki zawodowe, zarząd, pracownicy spółki HSW-Lasowiak i wojewoda podkarpacki.

Istnieje realna szansa pozyskania inwestorów dla: Zakładu Zespołów Napędowych, Zakładu Metalur-

gicznego (ściślej dla spółek córek tego Zakładu: Huty Stali Jakościowych i Walcowni Blach) oraz trwają prace przygotowawcze do zbycia tzw. usługowych spółek córek: Tlenowni, Wodociągów i Zakładu Transportu.

Najbardziej zaawansowany jest proces zbycia 100% udziałów HSW-Zakład Kuźnia Matrycowa Sp. z o.o. (ok. 1000 pracowników) amerykańskiej firmie LADISH. Podpisana została wstępna umowa prywatyzacyjna w cenie powyżej dokonanych wycen. Protestują jednak związki zawodowe. Z ostatnich doniesień wynika, że rozmowy w sprawie pakietu socjalnego dla załogi pomiędzy związkami zawodowymi a reprezentantami firmy LADISH zostały zerwane.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Zielińskiego**

**w sprawie sytuacji akcjonariuszy i pracowników
spółki, której udziałowcem jest zagraniczna osoba
prawna, na przykładzie „Home Meble” SA
w Suwałkach (4231)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie Pana Posła Jarosława Zielińskiego (pismo nr SPS-0203-4231/05 z dnia 22 czerwca 2005 r.) w sprawie sytuacji akcjonariuszy i pracowników przedsiębiorstwa, w którym udziałowcem jest zagraniczna osoba prawna, na przykładzie firmy „Home Meble” S.A. z siedzibą w Suwałkach, uprzejmie informuję, że – zgodnie z prośbą Pana Posła J. Zielińskiego – MSZ zobowiązał Ambasadora RP w Królestwie Szwecji do ustalenia za pośrednictwem Wydziału Ekonomiczno-Handlowego sytuacji ekonomicznej firmy Stefo Inter AB.

Na podstawie notatki przekazanej przez WEH przedstawiam następujące informacje:

Firma Stefo Inter Aktiebolag ma siedzibę pod adresem: Tryckerigatan 5, 571 34 Näsjö (pod takim adresem jest zarejestrowana w Bolagsverket). Bolagsverket nie posiada informacji o prowadzeniu procedury związanej z bankructwem w odniesieniu do tej firmy. Instytucja ta, prowadząca dobrowolny rejestr firm szwedzkich, jest w ciągu kilku dni informowana przez sąd o wdrożeniu tego typu procedury.

Firma jest zarejestrowana w szwedzkim katalogu firm Kompass (informacje o firmie przygotowano w oparciu o katalog Kompass, edycja 2004 r. oraz o raport roczny firmy Stefo Inter Aktiebolag za rok 2003. Raport za rok 2004 dostępny będzie w końcu

sierpnia 2005 roku). Katalog ten, w którym prowadzi się dobrowolną rejestrację firm, nie podaje rodzaju aktywności spółki. Zgodnie z raportem rocznym firmy za rok 2003 Stefo Inter AB zatrudniała w roku sprawozdawczym 6 osób zajmujących się zarządzaniem i rachunkowością (w skład grupy wchodziła także firma Stefovetro AB, która w roku 2003 nie prowadziła działalności gospodarczej).

Dane finansowe zawarte w katalogu Kompass dotyczące lat 2001-2003 wykazują, iż firma posiada zadłużenie zbliżone do wartości aktywów, wykazując równocześnie – w wymienionym okresie – straty w wyniku prowadzonej działalności. Na podstawie danych z katalogu trudno ocenić rzeczywistą kondycję firmy. Raport roczny spółki za rok 2003 potwierdza dane zawarte w Kompasie. Do dokumentu dołączona jest ocena biegłego rewidenta (z Öhrlings PriceWaterhouseCoopers), która zawiera między innymi następujące informacje:

1. Raport został sporządzony zgodnie z prawem i obowiązującymi w Szwecji zasadami.

2. Jak wynika z raportu, Wasakredit wystosowała wobec firmy pozew o odszkodowanie w wysokości 4,499 mln koron szwedzkich wraz z odsetkami i kosztami procesu. Obecnie sprawa znajduje się w sądzie. Zdaniem reprezentującego firmę adwokata nie powinno się uwzględniać tej kwoty w raporcie rocznym. W ocenie rewidenta wynik procesu sądowego jest niepewny, co może oznaczać, że istnieją wątpliwości, czy wspomniana kwota nie powinna być jednak uwzględniona w raporcie, co pogarszałoby tym samym wykazywane wyniki finansowe firmy.

3. Ponadto rewident zgłosił zastrzeżenie co do ujęcia w punkcie „wartości niematerialne i prawne” kwoty 3,55 mln koron szwedzkich z tytułu wartości handlowej znaku towarowego „Homeline”, argumentując to faktem, że wartość znaku zależy od wpływów, jakie marka może wygenerować (należy przypomnieć, że firma Homeline AB wcześniej zbankrutowała).

4. Opinia wspomina także, że firma nie wywiązywała się z obowiązku płacenia podatków i innych opłat w odpowiedniej wysokości i terminie.

Wydział Ekonomiczno-Handlowy Ambasady RP w Sztokholmie podejmował bezskuteczne próby nawiązania kontaktu z Patrikiem Larsem Sigvardem Peterssonem, dyrektorem zarządzającym firmą. Próby nawiązania takiego kontaktu będą kontynuowane.

Poproszone o opinię w tej sprawie Ministerstwo Skarbu Państwa zwróciło uwagę w korespondencji skierowanej do MSZ, iż firma „Home Meble” S.A. nie jest i nigdy nie była spółką Skarbu Państwa, w związku z czym Skarb Państwa nie może być stroną w konflikcie między pracownikami a głównym akcjonariuszem spółki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Świtalski

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie wszczęcia postępowania
dyscyplinarnego wobec adwokata
Roberta Smoktunowicza (4233)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Aleksandra Szczygły z dnia 20 czerwca 2005 r., sygnatura SPS-0203-4233/05, w sprawie oświadczeń adwokata Roberta Smoktunowicza – obrońcy Zenona P., podejrzanego w sprawie o niegospodarność w działalności Spółdzielni Mieszkaniowej „Pojezierze” w Olsztynie, uprzejmie informuję, iż opisane przez Pana Posła kwestie są przedmiotem analizy prowadzonej przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 90 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) Minister Sprawiedliwości może polecić wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatowi lub aplikantowi adwokackiemu.

Rozważając możliwość skorzystania ze wskazanego powyżej uprawnienia w stosunku do adwokata Roberta Smoktunowicza, uzyskano z Biura Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Krajowej informację wskazującą, iż w kwestionowanym przez adwokata Roberta Smoktunowicza zachowaniu Zastępcy Prokuratora Generalnego Kazimierza Olejnika nie stwierdzono nieprawidłowości.

W sytuacji zainteresowania mediów toczącymi się w prokuraturze postępowaniami przygotowawczymi prokurator nie może odmówić udzielenia informacji, o ile nie są one z ważnych powodów objęte klauzulą tajności. Śledztwo I Ds. 36/04 Prokuratury Okręgowej w Elblągu w sprawie niegospodarności w działalności Spółdzielni Mieszkaniowej „Pojezierze” w Olsztynie nie jest tajne, w związku z czym Zastępcę Prokuratora Generalnego, wypowiadając się na jego temat w mediach, nie naruszył obowiązku zachowania tajemnicy.

Odpowiadając na pytania dziennikarzy dotyczące wymienionego śledztwa Pan Kazimierz Olejnik dysponował wiedzą na temat zgromadzonych dowodów, toteż miał podstawy do stwierdzenia, iż ujawniło ono nieprawidłowości w funkcjonowaniu Spółdzielni Mieszkaniowej „Pojezierze”, a jego apel o zgłaszanie organom ścigania informacji o popełnionych przestępstwach wynika z art. 304 § 1 Kodeksu postępowania karnego, który stanowi, że „każdy, dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, ma społeczny obowiązek powiadomić o tym prokuratora lub Policję”.

Sformułowany przez Pana Roberta Smoktunowicza zarzut o nieprawidłowości postępowania pani prokurator Grażyny Waryszak jest przedmiotem badania przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku w trybie

nadzoru służbowego, jakim zostało objęte postępowanie o sygn. akt I Ds. 36/04.

W związku z powyższym przed wystąpieniem z ewentualnym poleceniem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatowi Robertowi Smoktunowiczowi konieczne jest uzyskanie informacji o wynikach postępowania podjętego w trybie nadzoru przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku.

Po wyjaśnieniu sprawy powiadomię niezwłocznie Pana Posła o zajęтым stanowisku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie domniemanych nieprawidłowości
w funkcjonowaniu Olsztyńskiej Spółdzielni
Mieszkaniowej (4234)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Aleksandra Szczygły z dnia 13 czerwca br. w sprawie domniemanych nieprawidłowości w funkcjonowaniu Olsztyńskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w Olsztynie (SPS-0203-4234/05), pragnę uprzejmie poinformować, że poruszona w jego treści problematyka nie była dotychczas przedmiotem postępowania karnego.

Polecono zatem Prokuratorowi Apelacyjnemu w Białymstoku potraktowanie pisma posła Aleksandra Szczygły jako zawiadomienia o przestępstwie i wdrożenie stosownego postępowania w trybie przepisów kodeksu postępowania karnego.

O dalszych decyzjach w tej sprawie poseł Aleksander Szczygły będzie poinformowany zgodnie z treścią przepisu art. 305 § 4 kodeksu postępowania karnego.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie postępowań przygotowawczych
prowadzonych z zawiadomienia
Małgorzaty Przestrzelskiej
przez Prokuraturę Rejonową w Olsztynie (4235)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Aleksandra Szczygły z dnia 20 czerwca br. w sprawie postępowań przygotowawczych prowadzonych z zawiadomień Małgorzaty Przestrzelskiej przez Prokuraturę Rejonową w Olsztynie, uprzejmie informuję, iż w powołanej przez posła sprawie Ds 535/05 Prokuratury Rejonowej Olsztyn Północ postępowanie przygotowawcze nie zostało umorzone, lecz w dniu 8 czerwca br. skierowano przeciwko Henrykowi Przestrzelskiemu do Sądu Rejonowego w Olsztynie akt oskarżenia o czyn z art. 278 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k.

Henrykowi Przestrzelskiemu zarzucono, iż w maju i grudniu 2004 roku zabrał w celu przywłaszczenia mienie stanowiące wspólność małżeńską majątkową: ciągnik siodłowy Volvo wraz z naczepą, samochód marki Volvo oraz samochód osobowy Daewoo Nubira o łącznej wartości 325.000 złotych na szkodę byłej żony Małgorzaty Przestrzelskiej.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, w którego gestii pozostaje ocena zasadności oskarżenia, nie wyznaczył dotąd terminu rozprawy (sygn. akt II K 785/05).

Prokuratury rejonowe okręgu olsztyńskiego prowadziły w przeszłości szereg postępowań z zawiadomień o przestępstwach, składanych zarówno przez Małgorzatę Przestrzelską, jak i jej byłego męża. Postępowania te - w zależności od zgromadzonych w ich toku dowodów - kończone były decyzjami bądź o odmowie wszczęcia postępowań przygotowawczych, bądź też o ich umorzeniu lub skierowaniem aktów oskarżenia przeciwko Henrykowi Przestrzelskiemu, a także Małgorzacie Przestrzelskiej.

Akta wszystkich spraw, w których Małgorzata Przestrzelska zakwestionowała zasadność podjętych przez prokuratorów decyzji merytorycznych, były analizowane w Prokuraturze Okręgowej w Olsztynie, która pismem z dnia 1 lipca br. szczegółowo poinformowała pokrzywdzoną o przyczynach braku podstaw do podzielenia słuszności podnoszonych przez nią zarzutów (Dsn 119/03, Dsn 60/04, Dsn 39/03).

Jeśli chodzi o interesujące posła Aleksandra Szczygłę postępowania, dotyczące przywłaszczenia przez Henryka Przestrzelskiego mienia, stanowiącego wspólny majątek jego i byłej żony, prowadziła je Prokuratura Rejonowa w Biskupcu.

Jedno z nich - o sygnaturze Ds 3046/02 - dotyczyło przywłaszczenia w maju i październiku 2002 roku dwóch samochodów ciężarowych marki Star oraz cią-

gnika siodłowego marki Volvo - to jest czynu z art. 278 § 1 K.k.

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2003 roku dochodzenie w tej sprawie zostało umorzone wobec niepopelnienia przestępstwa (art. 17 pkt 1 K.p.k.). Z poczynionych w toku dochodzenia ustaleń wynikało bowiem, że Henryk Przestrzelski, prowadząc Agencję Handlową „Karol” w Biskupcu, odsprzedał innym podmiotom gospodarczym samochody ciężarowe, zaś w odstępie dwóch miesięcy od tej transakcji nabył dla potrzeb Agencji inne mienie, przewyższające wartością majątek zbyty.

W ocenie prokuratora takie działanie, nieświadczące o celowym zbywaniu wspólnego mienia celem jego uszczuplenia, nie stanowiło przestępstwa, przewidzianego w art. 278 § 1 K.k.

Decyzja ta stała się prawomocna wobec niezaskarżenia jej przez Małgorzatę Przestrzelską. Jej zasadność była badana w trybie nadzoru służbowego przez Prokuraturę Okręgową w Olsztynie, która pismem z dnia 7 listopada 2003 roku (sygn. akt Ds 119/03) poinformowała pokrzywdzoną o braku podstaw do podjęcia na nowo umorzonego dochodzenia, a stanowisko to pozostaje aktualne.

Akta tej sprawy były badane także przez Rzecznika Praw Obywatelskich (RPO-453508-II/03/PC), który nie znalazł przesłanek do wzruszenia rozstrzygnięcia prokuratora.

W kolejnej sprawie Ds 1469/04, dotyczącej przywłaszczenia przez Henryka Przestrzelskiego na szkodę byłej żony w latach 2002-2003 nieruchomości, pojazdów oraz urządzeń technicznych - to jest o czyn z art. 284 § 1 K.k., postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2003 roku umorzono postępowanie przygotowawcze wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popelnienie przestępstwa.

W ocenie prokuratora zgromadzone dowody nie wskazywały na istnienie u Henryka Przestrzelskiego niezbędnego dla bytu przestępstwa z art. 284 § 1 K.k. bezpośredniego zamiaru przywłaszczenia mienia, stanowiącego współwłasność majątkową. Prowadząc działalność gospodarczą, był on mimo kryzysu małżeńskiego zobowiązany umowami do jej kontynuowania. Poczynione ustalenia wskazywały na to, że część urządzeń wydzierżawił innym podmiotom, zaś część majątku została zajęta z tytułu zadłużenia wobec kontrahentów.

Ponadto prokurator słusznie wskazał, że właściwym dla rozstrzygnięcia wzajemnych rozliczeń finansowych byłych małżonków z tytułu wspólnie prowadzonej działalności jest tryb sądowego postępowania cywilnego. Decyzji tej pokrzywdzona nie zaskarżyła.

Akta tej sprawy były badane w trybie nadzoru służbowego w Prokuraturze Okręgowej w Olsztynie, a także analizowano je w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich (RPO-453508-II/04/PC). Efekty czynności podjętych zarówno przez jednostkę nadrzędną, jak i Rzecznika Praw Obywatelskich nie pozwoliły na zakwestionowanie słuszności omawianego rozstrzygnięcia.

Ustalono nadto, że Prokuratura Rejonowa Olsztyn Północ postanowieniem z dnia 10 grudnia 2004 roku

umorzyła postępowanie przygotowawcze w sprawie Ds 414/04, dotyczące kierowania w latach 2001-2002 przez Henryka Przestrzelskiego grózb karalnych wobec byłej żony - to jest o przestępstwo z art. 190 § 1 K.k. - wobec braku wniosku pokrzywdzonej o ściganie, to jest na zasadzie art. 17 § 1 pkt 10 K.p.k.

Akta tego postępowania zostaną zbadane w trybie nadzoru służbowego w Prokuraturze Apelacyjnej w Białymstoku w aspekcie prawidłowości postępowania i zasadności decyzji merytorycznej, zaś o efektach podjętych działań poseł Aleksander Szczygło zostanie poinformowany odrębnym pismem.

Postępowanie karne przeciwko Henrykowi Przestrzelskiemu o przestępstwo z art. 207 § 1 K.k., polegające na fizycznym i psychicznym znęcaniu się przez niego nad byłą żoną (Ds 4904/02 Prokuratury Rejonowej Olsztyn Północ), toczy się aktualnie w Sądzie Rejonowym w Olsztynie (sygn. akt II K 97/04), zatem jeśli w ocenie Małgorzaty Przestrzelskiej obiektywizm tego postępowania budzi wątpliwości, ewentualne zarzuty może przedstawić prezesowi tegoż sądu. Ponadto pragnę uprzejmie poinformować, iż przyczyny i tryb wyłączenia sędziego od prowadzenia określonego postępowania w razie uzasadnionej wątpliwości co do jego bezstronności regulują przepisy art. 41 i 42 kodeksu postępowania karnego.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie postępowania przygotowawczego
prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową
Warszawa Ochota, sygn. akt 2 Ds. 1011/02/IV
(4237)**

Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 29 czerwca 2005 r. Nr SPS-0203-4237/05 zapytanie Posła Zbigniewa Nowaka w sprawie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Warszawa - Ochota, sygn. akt 2 Ds 1011/02/IV, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Postępowanie, którego dotyczy zapytanie Pana Posła, prowadzone było przeciwko Panu Januszowi Kołakowskiemu o czyn z art. 190 § 1 K.k., to jest o wypowiedzenie grózb karalnych, i zakończone zostało skierowaniem w dniu 22 sierpnia 2001 r. aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy.

W związku z licznymi skargami Pana J.Kołakowskiego dotyczącymi przebiegu tego postępowania, a także podejmowanymi na jego rzecz interwencjami parlamentarzystów, akta sprawy były przedmiotem kontroli w trybie nadzoru służbowego dokonanej przez Prokuratora Apelacyjnego w Warszawie.

Badanie akt nie potwierdziło zasadności zarzutów formułowanych przez skarżącego, które po raz kolejny w swoim zapytaniu podnosi Pan Poseł.

Kontrola akt, o której mowa powyżej, wykazała, że w toku dochodzenia w tej sprawie zebrano materiał dowodowy, przede wszystkim w postaci zeznań pokrzywdzonej Barbary D. oraz zeznań świadka Wojciecha D., który dawał podstawę do skierowania przeciwko Panu Januszowi Kołakowskiemu aktu oskarżenia o czyn z art. 190 § 1 K.k., zaś zarzuty podnoszone przez niego, dotyczące przebiegu postępowania, nie są uzasadnione.

Z akt przedmiotowego postępowania wynika, że Pan J.Kołakowski dopiero w zażaleniu z dnia 20 sierpnia 2001 r. poinformował Prokuratora Rejonowego Warszawa - Ochota o swoim podejrzeniu, iż pokrzywdzona Barbara D. nie obawia się spełnienia kierowanych do niej grózb, a jej celem jest wymuszenie na nim zmiany zeznań złożonych w innej sprawie, prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie.

Pismo powyższe zostało złożone w Prokuraturze Rejonowej Warszawa Ochota w dniu 21 sierpnia 2001 r., a przedłożono je prokuratorowi referentowi w dniu 23 sierpnia 2001 r., a więc już po skierowaniu aktu oskarżenia, co miało miejsce w dniu 22 sierpnia 2001 r.

Ze zgromadzonych materiałów wynika, że istotnie w dniu 1 lutego 2002 r. Sąd Rejonowy postanowił zwrócić sprawę prokuratorowi celem uzupełnienia postępowania.

W dniu 29 marca 2002 r. Sąd Okręgowy w Warszawie za sygn. akt X Kz 309/02 nie uwzględnił zażalenia prokuratora w przedmiocie zwrotu sprawy do postępowania przygotowawczego, jednakże w dniu 19 września 2002 r. Sąd ten postanowieniem sygn. akt X Kz 1020/02 dokonał reasumpcji swojego wcześniejszego stanowiska i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w innym składzie.

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2002 r. sygn. akt X Kz 1505/02 Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił zażalenie prokuratora w przedmiocie zwrotu sprawy do uzupełnienia i przekazał ją Sądowi Rejonowemu do rozpoznania.

Tym samym Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu Pana J.Kołakowskiego, podnoszonego obecnie także przez Pana Posła, iż prokurator oparł akt oskarżenia na niekompletnym materiale dowodowym. Sam fakt, iż nie uwzględnił on okoliczności podnoszonych przez oskarżonego w kierowanych przez niego pismach nie jest równoznaczny z formułowaną przez Pana Posła tezą, iż prokurator nie dokonał ich oceny.

Ostatecznej oceny kompletności i wartości zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego materiału dowodowego dokona niezależny sąd w ra-

mach toczącego się aktualnie w tej sprawie postępowania sądowego.

Jeśli chodzi natomiast o kwestię uprawnienia prokurator Jolanty Wrońskiej do podpisania w zastępstwie prokurator Magdaleny Kolmus aktu oskarżenia w tej sprawie, pragnę wyjaśnić, że w świetle obowiązujących w prokuraturze przepisów ustrojowych, zwłaszcza zaś wynikających z nich zasad niepodzielności i jednolitości, brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania uprawnienia do podpisania tegoż aktu oskarżenia przez prokurator J. Wrońską.

Przywołane zasady oznaczają, że wszelkie czynności dokonywane przez poszczególnych prokuratorów uważane są za czynności całej prokuratury, a ponadto, iż każdą czynność należącą do zakresu działania prokuratury może podejmować każdy prokurator, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. W rozpatrywanym przypadku tego rodzaju ograniczenia ustawowego nie ma.

Podkreślenia wymaga fakt, że kwestia ta była już wyjaśniana przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, do którego wpłynął przedmiotowy akt oskarżenia i który dokonał wstępnej kontroli jego warunków formalnych w trybie art. 337 k.p.k. Sąd ten przyjął wspomniany akt oskarżenia, nie dopatrując się jakichkolwiek uchybień, które wymagałyby usunięcia w trybie art. 119 czy art. 120 k.p.k.

Kończąc, poinformować muszę, że Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny nie dysponuje kompetencjami pozwalającymi na zniesienie z urzędu wyznaczonego terminu rozprawy głównej przed sądem.

Z tego powodu uwzględnienie wniosku Pana Posła w tym przedmiocie nie jest możliwe.

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie zobowiązań finansowych
przedsiębiorstwa BN Corona KBF sp. z o.o. (4238)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy piśmie z 29 czerwca 2005 r., SPS-0203-4238/05 zapytaniem Posła Zbigniewa Nowaka w sprawie zobowiązań finansowych przedsiębiorstwa BN Corona KBF Sp. z o.o. uprzejmie informuję, iż zleciłem przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w przedmiotowej sprawie. Szczegółowe informacje o zobowiązaniach ww. firmy zostały zawarte w piśmie Ministra Finansów z 27 października 2004 r. (OS3-067-27/04/13607) do Wicemarszałka Sejmu, które przywołuje Pan Poseł w swoim zapytaniu.

Ponadto informuję, iż Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście prowadzi postępowanie egzekucyjne wobec ww. spółki, a stan zaległości z tytułu nieuiszczonych podatków przez spółkę objętych tytułami wykonawczymi nie uległ zmianie od ubiegłego roku i należność główna w łącznej kwocie wynosi 204 535,58 zł.

Organ egzekucyjny zgłosił w 2002 r. wnioski o wpis do hipoteki przymusowej w sądach rejonowych Warszawy i Częstochowy na nieruchomościach będących własnością firmy BN Corona KBF Sp. z o.o., które zostały przyjęte. Natomiast wnioskiem z dnia 30.12.2004 r. wystąpił do sądu w Częstochowie w sprawie przyłączenia tytułów wykonawczych do sądowej egzekucji z nieruchomości położonej w Częstochowie przy ul. Puławskiego 30 KW 99219.

Podkreślić należy, iż organy podatkowe nie posiadają informacji o wielkości zobowiązań wykazywanych w sprawozdaniach finansowych osób prawnych w stosunku do innych wierzycieli, jak również danych dotyczących ich regulowania.

Obecnie siedziba spółki od dnia 04.04.2005 r. mieści się w Nowej Iwicznej przy ul. Granicznej 37.

Przedstawiając powyższe, pragnę zauważyć, iż organy podatkowe podejmują wszelkie dopuszczalne prawem działania w celu wyegzekwowania zobowiązań ciążących na BN Corona KBF Sp. z o.o.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 15 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie konieczności przeprowadzenia
kontroli skarbowych niektórych fundacji, spółek
prawa handlowego oraz partii politycznych (4239)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 29.06.2005 r. znak SPS-0203-4239/05, przy którym przesłane zostało zapytanie poselskie Pana Posła Zbigniewa Nowaka, przekazuję Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienie.

Pan Poseł prosi o podanie wyników kontroli wyszczególnionych sześciu podmiotów gospodarczych (4 spółki kapitałowe, 2 fundacje) i partii politycznej. Uprzejmie informuję, iż w niektórych z wyszczególnionych podmiotów została przeprowadzona kontrola skarbową. Pragnę jednak wyjaśnić, iż nie mogę poinformować o ustaleniach dokonanych w wyniku kontroli skarbowej, gdyż informacje zgromadzone w toku

postępowań kontrolnych stanowią tajemnicę skarbową. Dostęp do informacji objętych klauzulą „tajemnica skarbową” mają jedynie podmioty wymienione w przepisach art. 34b ust. 1-3 ustawy z dnia 28.09.1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2004 r. nr 8, poz. 65, ze zm.). Wśród podmiotów uprawnionych do dostępu do informacji zawartych w aktach z kontroli, jak i samych akt kontrolnych nie są wymienieni posłowie lub senatorowie.

Niewątpliwie posłowie i senatorowie mają prawo z mocy ustawy z dnia 9.05.1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. nr 221, poz. 2199, ze zmianami) do pozyskiwania informacji i materiałów stanowiących tajemnicę państwową i służbową, z zachowaniem przepisów o ochronie tych tajemnic. Jednakże w myśl przepisu art. 5 ust. 1 z 6.09.2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. nr 112, poz. 1198, ze zmianami) prawo do takiej informacji podlega ograniczeniu m.in. w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie tajemnic ustawowo chronionych, np. tajemnicy służbowej. Tajemnica skarbową stanowi szczególny rodzaj tajemnicy służbowej. Objęcie materiałów z kontroli tajemnicą skarbową oznacza nie tylko ograniczenie możliwości ich wykorzystania przez podmioty nimi dysponujące, lecz także prowadzi do zawężenia kręgu podmiotów, którym można udostępnić akta sprawy podatkowej, jak też same informacje zawarte w tych materiałach. Są nimi jedynie podmioty ściśle określone przez przepisy ustawy o kontroli skarbowej.

Natomiast odnosząc się do pytania nr 2 i 3, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż do zakresu kontroli skarbowej należy m.in. kontrola rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowość obliczania i wpłacania podatków stanowiących dochód budżetu państwa. Natomiast dochody partii politycznych w części przeznaczonej na cele statutowe są wolne od podatku dochodowego od osób prawnych (art. 17 ust. 1 pkt 39). Zgodnie zaś z art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27.06.1997 r. o partiach politycznych (Dz. U. z 2001 r., nr 79, poz. 857, ze zmianami) majątek partii politycznej może być przeznaczony tylko na cele statutowe lub charytatywne, a partia nie może prowadzić działalności gospodarczej. Ponieważ partia nie wykonuje działalności gospodarczej, co do zasady nie jest też podatnikiem podatku od towarów i usług (art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług – Dz. U. nr 54, poz. 535, ze zmianami).

Jednocześnie wyjaśniam, że zgodnie z wyżej powołaną ustawą o partiach politycznych wykorzystanie subwencji pochodzących z budżetu państwa otrzymywanych przez partie polityczne jest kontrolowane przez Państwową Komisję Wyborczą (art. 34 ust. 1 i 2). Ponadto partie są zobowiązane składać do PKW sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych (art. 38 ust. 2 i 3a ustawy o partiach politycznych oraz rozporządzenie ministra finansów z dnia 18.02.2003 r. w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych).

Biorąc pod uwagę powyższe, nie znajduję uzasadnienia do wszczynania kontroli w podmiotach wnioskowanych przez Pana Posła Zbigniewa Nowaka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie obecnej sytuacji
w spółkach Intergaz oraz Petro Invest (4240)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem Pana Posła Zbigniewa Nowaka przekazany przy piśmie Wicemarszałka Sejmu z dnia 29 czerwca 2005 r. znak SPS-0203-4240/05 dotyczącym kontroli firm INTERGAZ oraz PETRO INVEST, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

W chwili obecnej nie jest prowadzona kontrola w firmie INTERGAZ Sp. z o.o. z/s w Nowinach k. Kielc. Również nie wpłynęła od ukraińskiej administracji podatkowej prośba o przeprowadzenie kontroli w tej jednostce.

Jednakże pragnę poinformować, że w okresie od 20 lutego 2003 r. do 26 marca 2003 r. Służba Celna przeprowadziła kontrolę w Spółce INTERGAZ i objęła nią pełny obrót towarowy z zagranicą za okres od dnia 27 września 2001 r. do dnia 13 lutego 2003 r.

Natomiast, Urząd Kontroli Skarbowej w Kielcach przeprowadził w okresie od 26 czerwca 2002 r. do 2 października 2003 r. kontrolę w zakresie rozliczeń podatków stanowiących dochód budżetu państwa za lata 2000-2001 oraz rozliczeń w podatku akcyzowym i podatku od towarów i usług za okres od 1 stycznia 2002 r. do 30 czerwca 2002 r. Ponadto zakresem kontroli objęto również zgodność z prawem przywozu towarów oraz wywozu za granicę za okres 2000 roku, 2001 roku i I półrocza 2002 roku. Kontrola została zakończona wydaniem wyniku kontroli.

Odnosząc się natomiast do firmy PETRO INVEST pragnę zauważyć, że Pan Poseł w swoim zapytaniu nie podał bliższych danych określających firmę o tej nazwie.

W wyniku przeprowadzonego rozpoznania zostały ustalone 3 firmy posiadające w nazwie PETRO INVEST. Jedna z nich posiada siedzibę w Warszawie. W jednostce tej organy kontroli skarbowej nie prowadziły kontroli. Natomiast odnośnie pozostałych 2 podmiotów z terenu Kalisza i Szczecina prowadzone są działania w celu ustalenia miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.

Jednocześnie z ogromną przykrością informuję, że nie mogę przekazać informacji o wynikach powyższych kontroli, gdyż z uwagi na przepisy wynikające z ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (tekst jednolity z 2004 r., Dz. U. Nr 8, poz. 65 ze zmianami) stanowią one „tajemnicę skarbową”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka
w sprawie oświadczeń majątkowych celników
(4241)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo SPS-0203-4241/05 Pana Marszałka z dnia 29 czerwca 2005 roku oraz przekazane zapytanie Pana Posła Zbigniewa Nowaka w sprawie oświadczeń o stanie majątkowym celników, uprzejmie informuję, że oświadczenia składane przez funkcjonariuszy Służby Celnej podlegają analizie na podstawie art. 32a ust. 3 ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej (Dz.U. z 2004 roku nr 156, poz. 1641 – tekst jednolity). Czynność ta w myśl art. 10 ust. 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz.U. z 1997 r. nr 106, poz. 679 – z późn. zm.) polega na porównaniu treści analizowanego oświadczenia z treścią uprzednio złożonych oświadczeń. Do dokonywania analizy oświadczeń o stanie majątkowym, składanych przez funkcjonariuszy Służby Celnej, uprawniona jest, na podstawie powołanego art. 32a ust. 3 ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej, komórka organizacyjna urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W bieżącym roku komórka ta dokonała analizy corocznych oświadczeń o stanie majątkowym, złożonych według stanu na dzień 31 grudnia 2004 r. przez dyrektorów i zastępców dyrektorów izb celnych oraz naczelników i zastępców naczelników urzędów celnych, a także funkcjonariuszy celnych zatrudnionych w Ministerstwie Finansów. Przedmiotem analizy był obowiązek złożenia tych oświadczeń. Ustalono, że w grupie dyrektorów i zastępców dyrektorów izb celnych oraz naczelników i zastępców naczelników urzędów celnych wystąpiły przypadki złożenia oświadczeń z opóźnieniem. Nieprawidłowości te są aktualnie przedmiotem postępowań wyjaśniających.

Ponadto aktualnie prowadzone są analizy oświadczeń o stanie majątkowym za 2004 rok i lata poprzednie (w znacznej części od roku 2000) złożonych przez kilkudziesięciu funkcjonariuszy celnych zatrudnionych w Ministerstwie Finansów oraz około 400 funkcjonariuszy z urzędów i niektórych komórek izb celnych. Wymienione terenowe jednostki organizacyjne wytypowano jako szczególnie zagrożone korupcją. Stopień zaawansowania prowadzonych analiz jest zróżnicowany. Dotychczasowe wstępne wyniki wskazują, że około 5% autorów oświadczeń wykazało w nich przyrost wartości majątku, z reguły nieruchomości, który może nie znajdować pokrycia w ujawnionych przez nich źródłach przychodów. Wiarygodna weryfikacja wyników analiz może nastąpić poprzez kontrolę oświadczeń o stanie majątkowym, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 28 września 1991 roku o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 65 – tekst jednolity).

W najbliższym czasie analizie poddane zostaną oświadczenia o stanie majątkowym złożone przez ponad 100 funkcjonariuszy Służby Celnej, zatrudnionych w wymienionych jednostkach organizacyjnych na stanowiskach najbardziej zagrożonych korupcją.

Oceniając liczbę funkcjonariuszy celnych, których oświadczenia poddano analizie, warto mieć na uwadze, że termin złożenia przez nich oświadczeń o stanie majątkowych za rok 2004 upłynął dopiero 15 maja 2005 roku.

W przypadku wszczęcia kontroli oświadczeń o stanie majątkowym, prowadzonej w trybie kontroli skarbowej, uzyskane lub przetwarzane w jej toku informacje – zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej – stanowią tajemnicę skarbową i z tych powodów nie mogą być posłowi ujawnione.

Pozostaję z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Wiesław Czyżowicz

Warszawa, dnia 7 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Arkadiusza Kaszni**

**w sprawie możliwości dodawania
alkoholu metylowego technicznego
do oleju rzepakowego w celu uzyskania paliwa
przeznaczonego wyłącznie do użytku własnego
(4243)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 29 czerwca 2005 r., znak SPS-0203-4243/05, przy którym zostało przekazane zapytanie Pana Posła

Arkadiusza Kaszni z dnia 24 czerwca 2005 r. w sprawie możliwości dodawania alkoholu metylowego technicznego do oleju rzepakowego w celu uzyskania paliwa przeznaczonego wyłącznie na własny użytek, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że Minister Finansów wspiera produkcję biopaliw i dąży do zagwarantowania w przepisach prawa krajowego ulg w podatku akcyzowym w tym zakresie, czego wyrazem są regulacje określone w § 12 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26 kwietnia 2004 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 97, poz. 966 z późn. zm.). Na podstawie powyższego przepisu zwolnione od akcyzy są:

1) biokomponenty przeznaczone do paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, w rozumieniu ustawy z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 199, poz. 1934 oraz z 2004 r. Nr 34, poz. 293), wyprodukowanych z surowców rolniczych, produktów ubocznych i odpadów, spełniających wymagania jakościowe określone w odrębnych przepisach;

2) paliwa ciekłe z zawartością biokomponentów od 2% do 5% – w wysokości 1,50 zł od każdego litra biokomponentów dodanych do tych paliw oraz biopaliwa ciekłe z zawartością powyżej 5% do 10% biokomponentów, w kwocie 1,80 zł od każdego litra biokomponentów dodanych do tych paliw, a z zawartością powyżej 10% biokomponentów – w wysokości 2,20 zł od każdego litra biokomponentów dodanych do tych paliw, z tym że zwolnienie nie może być wyższe niż należna kwota akcyzy z tytułu sprzedaży tych paliw.

Należy zauważyć, iż powyższe regulacje mają zastosowanie również w odniesieniu do estrów oleju rzepakowego stosowanych bądź jako biokomponent stanowiący dodatek do paliw silnikowych, bądź jako biopaliwo ciekłe ze 100% zawartością estru (czysty ester).

Warunki zwolnień od akcyzy, o których mowa w § 12 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego, zostały określone odpowiednio w ust. 2 i 3 tego paragrafu. W tym miejscu należy przede wszystkim podkreślić, że przedmiotowe regulacje mają zastosowanie wyłącznie w obrocie krajowym, co oznacza, iż nabycie (sprzedaż) zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie wyrobów (np. estrów) może nastąpić jedynie ze składu podatkowego na terytorium kraju.

W nawiązaniu do pytania postawionego w interpelacji, czy zgodne z prawem jest wytwarzanie i wykorzystywanie estrów oleju rzepakowego jako paliwa przeznaczonego wyłącznie na własny użytek (bez możliwości dystrybucji i sprzedaży), pragnę wyjaśnić, że zgodnie z art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257 i Nr 68, poz. 623) produkcja i przetwarzanie wyrobów akcyzowych zharmonizowanych mogą odbywać się wyłącznie w składzie podatkowym.

W myśl art. 62 ust. 1 pkt 2 ustawy do paliw silnikowych i olejów opałowych (będących wyrobami akcyzowymi zharmonizowanymi), poza wyrobami wy-

mienionymi w poz. 1-12 załącznika nr 2 do ustawy, zalicza się pozostałe wyroby przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane jako paliwa silnikowe albo jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych, bez względu na symbol PKWiU i kod CN.

Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z art. 63 ust. 1 producentem paliw silnikowych w rozumieniu ustawy jest również podmiot, który wytwarza paliwa silnikowe w drodze mieszania lub przeklasyfikowania komponentów paliwowych (...).

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że podmiot wytwarzający estry do celów napędowych powinien produkować je w składzie podatkowym. Warunki prowadzenia działalności w składzie podatkowym reguluje ww. ustawa o podatku akcyzowym oraz następujące rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 marca 2004 r.:

– w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz niezarejestrowany handlowiec, a także na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego (Dz. U. Nr 35, poz. 312 z późn. zm.),

– w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia składów podatkowych (Dz. U. Nr 35, poz. 312 z późn. zm.).

Z punktu widzenia przepisów akcyzowych istotnym jest zatem wyłączenie przeznaczenia estru. W przypadku przeznaczenia estru na cele inne niż napędowe lub opałowe nie podlega on obowiązkowi produkcji w składzie podatkowym, ani też nie jest objęty podatkiem akcyzowym. Natomiast w przypadku przeznaczenia estru (i innych biokomponentów) do celów napędowych obowiązek prowadzenia produkcji biopaliw i biokomponentów w składzie podatkowym istnieje niezależnie od tego, czy producent produkuje je na własne potrzeby, czy też dokonuje ich odsprzedaży.

W myśl art. 4 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym opodatkowaniu akcyzą podlega także nabycie lub posiadanie przez podatnika wyrobów akcyzowych, jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należytej wysokości. Zwolnienie od podatku akcyzowego wyrobów akcyzowych zharmonizowanych może być bowiem zastosowane tylko wówczas, gdy wyroby te były uprzednio objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Natomiast produkcja wyrobów akcyzowych zharmonizowanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy możliwa jest tylko w składzie podatkowym. Zatem objęcie zwolnieniem od podatku akcyzowego mogą być tylko wyroby akcyzowe zharmonizowane wyprodukowane w składzie podatkowym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na zapytanie posła Zbigniewa Janowskiego**

**w sprawie obecnego stanu prac
nad weryfikacją sieci dróg krajowych
w świetle możliwości zaliczenia
drogi wojewódzkiej nr 835
(Lublin–Wysokie–Biłgoraj–Sieniawa–Przeworsk)
do kategorii dróg krajowych (4244)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Zbigniewa Janowskiego, przesłane przy piśmie Nr SPS-0203-4244/05 z dnia 29.06.2005 r., w sprawie stanu prac nad weryfikacją sieci dróg krajowych i związanego z tym ewentualnego zaliczenia drogi Nr 835 na odcinku Lublin–Wysokie–Biłgoraj–Sieniawa – Przeworsk do kategorii dróg krajowych, uprzejmie informuję.

Aktualnie prowadzony jest Generalny Pomiaru Ruchu 2005, którym objęte są drogi krajowe i wojewódzkie. Prace nad weryfikacją sieci dróg krajowych zostały wstrzymane do czasu opracowania wyników Generalnego Pomiaru Ruchu 2005 w II kwartale 2006r. W związku z powyższym ewentualne zaliczenie drogi Nr 835 do kategorii dróg krajowych zostanie ponownie rozważone po wnikliwej analizie wyników Generalnego Pomiaru Ruchu 2005.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu
systemu komputerowego ZUS (4245)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie Pana Posła Michała Stuligrosza (pismo SPS-0203-4245/05) w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu systemu komputerowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych uprzejmie wyjaśniam, że przyczyną opóźnień w przekazywaniu składek emerytalnych Pani Anny Frankowskiej - Kurek do jednego z otwartych funduszy emerytalnych jest utworzenie dwóch kont dla jej osoby. Powodem założenia Pani Annie Frankowskiej - Kurek więcej niż jednego konta było złożenie dwóch zgłoszeń do ubezpieczenia w 1999 r. z różnymi numerami NIP.

W przypadku osób, takich jak Pani Anna Frankowska - Kurek, którym z powodu posłużenia się różnymi zestawami danych założono więcej niż jedno konto, konieczne jest przeprowadzenie tzw. procesu scalania kont. Proces ten przeprowadzony jest w centralnej bazie danych, a rola Oddziału w tym przypadku ogranicza się do ewentualnego skorygowania dokumentów (korekty może dokonać również płatnik).

Obsługa scalenia kont jest procesem czasochłonnym, wymaga uporządkowania wszystkich dokumentów ubezpieczeniowych, często za kilka lat, i dokonania ponownych rozliczeń na koncie ubezpieczonego. W związku z tym do porządkowania kont ubezpieczonych zostało opracowane oprogramowanie, które jest sukcesywnie rozbudowywane o obsługę kolejnych, coraz trudniejszych przypadków porządkowania rozliczeń. Pozostają jednak sytuacje, dla których działania naprawcze wymagają szczegółowej analizy przez pracowników Zakładu lub wykonania dedykowanego oprogramowania. Uporządkowania wymagają najczęściej podwójne konta powstałe w 1999 r., co oznacza konieczność porządkowania dla jednego ubezpieczonego rozliczeń z kilku lat. Realizacja porządkowania kont ubezpieczonych wymaga pogodzenia tego zadania z innymi zadaniami wynikającymi z pracy operacyjnej Zakładu, zarówno w sensie rozbudowy aplikacji, jak i zaangażowania pracowników.

Odpowiadając na pytanie Pana Posła Michała Stuligrosza z czego wynikają opóźnienia i błędy w przekazywaniu składek i kto jest odpowiedzialny za błędy, informuję, że były one głównie powodem przekazywania do Zakładu błędnych danych o ubezpieczonych i płatnikach składek lub mylnym odczytywaniem tych danych przez Kompleksowy System Informatyczny ZUS. W związku z tym system zakładał poszczególnym ubezpieczonym kilka kont, co powoduje opóźnienia w przekazaniu składek do otwartych funduszy emerytalnych. W takich przypadkach Zakład w miarę swoich możliwości porządkuje konta osób ubezpieczonych, na których posłużono się nieprawidłowo danymi identyfikacyjnymi. Szczególnie trudne do identyfikacji i skorygowania są błędy w dokumentach z roku 1999, kiedy to zarówno płatnicy składek, jak i sam Zakład nie był w stanie zapewnić odpowiedniej jakości przekazywanych danych. Sytuacja ta ulegała poprawie w kolejnych latach i w roku 2002 osiągnięto sytuację, w której system informacyjny działał sprawnie. W efekcie, więcej błędów w dokumentach naprawiano niż pojawiało się nowych. Część spraw wynikająca z błędów w dokumentach złożonych w 1999 (i częściowo w 2000 r.) została już poprawiona, ale część, tak jak jest to w przypadku Pani Anny Frankowskiej-Kurek, do dnia dzisiejszego nie została jeszcze wyjaśniona. W roku 1999 bowiem aż ok. 1/3 dokumentów, które wpłynęły do Zakładu, zawierało błędy wymagające różnych działań naprawczych. Przekraczało to znacznie możliwości Zakładu. Wysiłkiem pracowników ZUS i płatników składek następowała stopniowa poprawa jakości danych przekazywanych do ZUS. Pozwoliło to opanować proces narastania błędów w roku 2002 i rozpo-

cząc porządkowanie zaległości. Najpierw wyjaśniono te błędy, które wynikają z dokumentów za 2002 i 2001 r. (większość błędów jest już wyjaśniona). Obecnie są wyjaśniane błędy za lata 1999 – 2000. Skala błędów szczególnie za lata 1999 – 2000 wymaga przeprowadzenia w każdym roku setek tysięcy postępowań wyjaśniających dotyczących składek za te okresy.

Odpowiadając natomiast na drugie pytanie Pana Posła, czy rząd podejmuje działania mające na celu naprawienie zaistniałej sytuacji, pragnę poinformować, że nieprawidłowości tego typu już nie narastają, więc to, co w tej chwili należy uczynić, by dotychczas nieprzekazane do OFE składki emerytalne zostały przekazane do funduszy, to dokonać żmudnej pracy porządkowania skutków błędów z 1999 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych czyni to, niemniej jednak przy takiej liczbie dokumentów, jakie Zakład rozlicza co miesiąc, oczekiwanie szybkich skutków nie jest oczekiwaniem realistycznym.

Odnosząc się natomiast do ostatnich dwóch pytań dotyczących podstaw prawnych do scalania podwójnych lub potrójnych kont ubezpieczonych oraz przygotowania odpowiednich zmian legislacyjnych, pragnę wyjaśnić, że problem scalania wielokrotnych kont ubezpieczonych nie wymaga wprowadzania zmian prawnych. Długi okres, jaki wymaga scalenie kont ubezpieczonych, wynika ze złożoności technicznych i merytorycznych zadań oraz liczby błędów w dokumentach zgłoszeniowych z 1999 r. Zakład ma możliwości porządkowania kont ubezpieczonych poprzez ich scalanie od ponad roku i w tym czasie dla wielu ubezpieczonych dokonano uporządkowania danych na kontach. Ze względu na liczbę błędów i możliwości wykonawcze Zakładu uporządkowanie błędów związanych z wielokrotnymi kontami powinno nastąpić do końca 2006 r.

W przypadku Pani Anny Frankowskiej-Kurek jest już dokonywane porządkowanie kont w systemie centralnym i powinno ono być wykonane w terminie około dwóch miesięcy. Oznacza to, że w tym terminie powinno rozpocząć się bieżące przekazywanie składek do OFE. Natomiast składki zaległe są rozliczane przez Zakład za poszczególne okresy rozliczeniowe, gdyż nie ma możliwości dokonania rozliczeń za jedną wskazaną osobę. Rozliczanie okresów zaległych jest wykonywane cyklicznie łącznie dla wszystkich ubezpieczonych, którym dokonywano jakichkolwiek zmian w rozliczeniach. Proces ten powinien zakończyć się również do końca 2006 r.

Pragnę również dodać, że z tytułu opóźnienia w przekazywaniu składek do OFE powstałego z winy Zakładu, zgodnie z art. 47 ust. 10a i 10b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 z późn. zm.), ubezpieczonemu należne są odsetki z tytułu nieprzekazania składek w terminie, o którym mowa w art. 47 ust. 9 ww. ustawy (obecnie 15 dni). Zgodnie z powyższym do dnia 31 grudnia 2002 r. odsetki od nieprzekazanych składek naliczane są według zasad określonych przepisami Kodeksu cywilnego, tzn.:

- 1) od 15 maja 1999 r. – 21% w skali roku,
- 2) od 1 listopada 2000 r. – 30% w skali roku,

- 3) od 15 grudnia 2001 r. – 20% w skali roku,
- 4) od 25 lipca 2002 r. – 16% w skali roku.

Od 1 stycznia 2003 r. należne odsetki liczone są według zmiennej stopy procentowej, obowiązującej dla kolejnych trzymiesięcznych okresów, rozpoczynających się pierwszego dnia każdego kwartału kalendarzowego. Wysokość zmiennej stopy procentowej jest obliczana jako średnia arytmetyczna średnich ważonych stóp rentowności 52-tygodniowych bonów skarbowych sprzedanych na czterech ostatnich przetargach, które odbyły się do końca miesiąca poprzedzającego ostatni miesiąc przed rozpoczęciem danego kwartału.

- 1) od 1 stycznia 2003 r. do 31 marca 2003 r. – 5,95%,
- 2) od 1 kwietnia 2003 r. do 30 czerwca 2003 r. – 5,85%,
- 3) od 1 lipca 2003 r. do 30 września 2003 r. – 4,82%,
- 4) od 1 października 2003 r. do 31 grudnia 2003 r. – 4,83%,
- 5) od 1 stycznia 2004 r. do 31 marca 2004 r. – 5,98%,
- 6) od 1 kwietnia 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. – 5,84%,
- 7) od 1 lipca 2004 r. do 30 września 2004 r. – 6,75%,
- 8) od 1 października 2004 r. do 31 grudnia 2004 r. – 7,28%,
- 9) od 1 stycznia 2005 r. do 31 marca 2005 r. – 6,78%,
- 10) od 1 kwietnia 2005 r. do 30 czerwca 2005 r. – 5,87%,
- 11) od 1 lipca 2005 r. do 30 września 2005 r. – 5,14%.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łącznego

**w sprawie zasadności niewliczania okresów
składkowych z tytułu pracy na roli w przypadkach
podjęcia dalszej pracy zarobkowej przez osobę
posiadającą uprawnienia do pobierania
świadczeń emerytalnych (4246)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 30.06.2005 r. znak SPS-0203-4246/05 zapytaniem posła Jana Łącznego w sprawie zasadności niewliczania okresów składkowych z tytułu pracy na roli w przypadku podjęcia dalszej pracy

zarobkowej przez osobę posiadającą uprawnienia do pobierania świadczeń emerytalnych pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje:

Zasady wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych uregulowane są ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.).

Wysokość emerytury (renty) składa się z dwóch części:

— pierwszej, jednakowej dla wszystkich, wynoszącej 24% kwoty bazowej,

— drugiej, uzależnionej od indywidualnych zarobków oraz długości okresów składkowych, liczonych po 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok, i okresów nieskładkowych, liczonych po 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok.

Ustawą tą w art. 10 oraz art. 56 uregulowano zasady uwzględniania przy ustalaniu prawa do emerytury pracowniczej oraz jej wysokości okresów pracy rolniczej.

W systemie emerytalnym przyjęta została zasada, że przy ustalaniu stażu pracy wymaganego do uzyskania emerytury okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w tym gospodarstwie uwzględnia się tylko wówczas, gdy okresy składkowe i nieskładkowe są krótsze od stażu pracy wymaganego do przyznania pracowniczej emerytury. W takim przypadku brakujący staż pracy może być uzupełniony pracą w gospodarstwie rolnym.

W przypadku uwzględniania okresów rolniczych w stażu pracy wymaganym do uzyskania pracowniczej emerytury wysokość świadczenia oblicza się jako część emerytury pracowniczej proporcjonalną do udziału okresów składkowych w okresie stanowiącym sumę okresów składkowych i nieskładkowych i uwzględnionych okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

Do tak obliczonego świadczenia przysługuje część składkowa świadczenia rolniczego za cały udowodniony okres pracy w gospodarstwie rolnym.

Takie rozwiązania proporcjonalnego ustalania wysokości pracowniczej emerytury w wymiarze przewidzianym w ubezpieczeniu pracowniczym za okresy zatrudnienia (okresy składkowe i okresy nieskładkowe) i w wymiarze przewidzianym w ubezpieczeniu rolników za okresy pracy w gospodarstwie rolnym pozwala ściśle odgraniczyć odpowiedzialność za finansowanie świadczeń – pracowniczych wysoką składką na ubezpieczenia społeczne, rolniczych niską składką, a ponadto dotowaną w wysokości około 94% ze środków budżetu państwa.

Tak więc w świetle przedstawionych regulacji, w przypadku gdy po przejściu na emeryturę emeryt podjął zatrudnienie i zgłosi wniosek o doliczenie w wymiarze świadczenia nowych przebytych już po przyznaniu emerytury okresów składkowych i nieskładkowych, to wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu z uwzględnieniem w dotychczasowym stażu pracowniczym tego okresu składkowego.

Oznacza to weryfikację uprzednich okresów składkowych i nieskładkowych oraz uzupełniającego doli-

zonego do pracowniczej emerytury okresów rolniczych i ustalenie nowego wymiaru świadczenia.

W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości trafność interpretowania przez organy rentowe art.10 oraz art. 56 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łącznego**

**w sprawie skutków dla spółdzielców
nieprzekazania przez spółdzielnię mieszkaniową
przedsiębiorstwu wodociągowemu urządzeń
służących do doprowadzania i odprowadzania
wody, wynikających z ustanowienia
odrębnej własności lokali (4247)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Jana Łącznego Nr SPS-0203-4247/05 w sprawie skutków dla spółdzielców nieprzekazania przez spółdzielnię mieszkaniową przedsiębiorstwu wodociągowemu urządzeń służących do doprowadzania wody i odprowadzania ścieków, uprzejmie informuję, co następuje.

Na podstawie art. 40 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, ze zm.) nieruchomości zabudowane urządzeniami infrastruktury technicznej, w tym urządzeniami i sieciami technicznego uzbrojenia terenu związanymi z funkcjonowaniem budynków lub osiedli, pozostają mieniem spółdzielni.

Przed ustanowieniem odrębnej własności lokali i budynków na spółdzielni spoczywa, wynikający z art. 41 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, ustawowy obowiązek wydzielienia wskazanych wyżej nieruchomości pozostających mieniem spółdzielni.

Spółdzielnia nie ma natomiast obowiązku przekazywania gminie lub przedsiębiorstwu wod.-kan. wybudowanych z własnych środków urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych. Wynika to z przepisów ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. Nr 72, poz. 747, ze zm.), które takiego obowiązku na spółdzielnie nie nakładają.

Jeżeli jednak spółdzielnia wystąpi do gminy lub przedsiębiorstwa z wnioskiem o przejęcie tych urządzeń, to wówczas przedsiębiorstwo lub gmina ma obowiązek ich przejęcia, o ile przekazywane urządzenia

odpowiadają warunkom technicznemu, niezależnie od daty ich wybudowania (art. 31 ust. 2). Należy podkreślić, że wystąpienie z powyższym wnioskiem do gminy lub przedsiębiorstwa jest dobrowolną decyzją spółdzielni.

Informuję również, że określone w art. 12 i 17¹⁴ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych spłaty obciążające członków posiadających spółdzielcze prawa do lokali (budynków) i ubiegających się o nabycie ich własności obejmują jedynie spłaty zadłużenia z tytułu opłat eksploatacyjnych, kredytów związanych z budową i remontami oraz uzupełnienia wkładów mieszkaniowych i budowlanych z tytułu modernizacji budynku.

W świetle powyższych regulacji wyrażam pogląd, że inne płatności członków na rzecz spółdzielni mogą wynikać ze stosownej umowy zawartej pomiędzy spółdzielnią a członkami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Antochowskiego**

**w sprawie udzielania przez powiaty
poręczeń kredytowych samodzielnym publicznym
zakładom opieki zdrowotnej
celem ich restrukturyzacji (4248)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Donalda Tuska, Wicemarszałka Sejmu, z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie zapytania posła Jana Antochowskiego z dnia 14 czerwca 2005 r. (znak: BP-93/05) dotyczącego poręczeń udzielanych przez powiaty samodzielnym publicznym zakładom opieki zdrowotnej (SPZOZ) celem ich restrukturyzacji, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Ustawa z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684) wprowadza, jako jeden z instrumentów pozyskania środków finansowych na restrukturyzację zakładów, pożyczkę budżetową zaciągniętą przez SPZOZ na zasadach i warunkach przewidzianych ustawą. Zakład ubiegający się o pożyczkę musi w dniu złożenia wniosku o pożyczkę spełnić łącznie kryteria określone w art. 35 ust. 1 ww. ustawy, w tym ustanowić zabezpieczenia na rzecz Skarbu Państwa na wypadek roszczeń wynikających z niewypełnienia warunków umowy o pożyczkę. Ustawa przewiduje następujące formy zabezpieczeń: rzeczowe na majątku własnym, weksel in blanco oraz za-

bezpieczenia udzielone przez inne podmioty. Do ostatniej z wymienionych grup zabezpieczeń zaliczyć można poręczenia udzielane zakładom przez jednostki samorządu terytorialnego.

Uwzględniając powyższe, uprzejmie informuję, iż zgodnie z ustawą o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148) udzielone przez jednostki samorządu terytorialnego, np. powiaty, poręczenia mają wpływ na kwotę przewidywanych wypłat z tytułu poręczeń i gwarancji udzielonych przez jednostki sektora finansów publicznych, po wyeliminowaniu wzajemnych zobowiązań pomiędzy jednostkami tego sektora. Z uwagi na fakt, iż zarówno powiaty, jak i SPZOZ należą do sektora finansów publicznych, udzielenie przez powiaty ewentualnych poręczeń za zobowiązania SPZOZ nie powinno obciążyć relacji, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 lit. b ww. ustawy o finansach publicznych, tj. relacji do produktu krajowego brutto łącznej kwoty państwowego długu publicznego powiększonej o kwotę przewidywanych wypłat z tytułu poręczeń i gwarancji udzielonych przez podmioty sektora finansów publicznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż po podpisaniu przez Pana Prezydenta uchwalonej przez Sejm ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych, od dnia 1 stycznia 2006 r. udzielone przez jednostki sektora finansów publicznych poręczenia i gwarancje nie będą obciążać relacji państwowego długu publicznego do produktu krajowego brutto.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Sawicki

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na zapytanie posła Zygmunta Wrzodaka**

**w sprawie nieprawidłowości zaistniałych
podczas czynności procesowych w przedmiocie
ustanowienia prawa własności, dotyczących
państwa Kalandyków z Rzeszowa (4249)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do wystąpienia Pana Marszałka z dnia 30.06.2005 r., nr SPS-0203-4249/05, przy którym zostało przekazane zapytanie Pana Posła Zygmunta Wrzodaka z dnia 21.06.2005 r. w przedmiocie nieprawidłowości zaistniałych podczas czynności procesowych w sprawie Państwa Kalandyków z Rzeszowa, dotyczącej ustanowienia prawa własności, uprzejmie informuję, co następuje:

Pan Poseł Zygmunt Wrzodak, niezależnie od powyższego zapytania, skierował w tymże dniu, bezpośrednio na ręce Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora

ra Generalnego interwencję, w której podniósł w istocie te same kwestie, precyzując, iż zarzuty odnoszą się do orzeczeń wydanych przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie oraz Sąd Najwyższy w Warszawie, na mocy których ustalono, iż działka nr 1224, o pow. 7 a 94 m², zabudowana domem mieszkalnym stanowi w 7/8 częściach majątek dorobkowy Jana Kalandyka i Janiny Kalandyk, a nadto wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Interesująca Pana Posła sprawa dotyczy podziału majątku po zmarłym Janie Kalandyku, do dziedziczenia którego zostali powołani, na zasadzie postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 16.09.1997 r. sygn. akt I Ns 104/96: żona Janina Kalandyk, synowie Wiesław i Wacław Kalandyk oraz córka Danuta Skolimowska - po 1/4 części każde z nich.

Na skutek wniosku Janiny Kalandyk o dział spadku i podział majątku, toczy się z udziałem Wiesława Kalandyka i innych przed wymienionym Sądem Rejonowym, postępowanie za sygn. akt I Ns 587/98.

Sąd ten postanowieniem wstępnym z dnia 15.03.2002 r., za wskazaną wyżej sygn. akt ustalił, że prawo własności nieruchomości położonej w Rzeszowie – Śródmieście Obłąb 207, objętej KW 24592 Sądu Rejonowego w Rzeszowie, składającej się z działki nr 1224 o pow. 7 a 94 m², zabudowanej domem mieszkalnym - w 7/8 częściach stanowiło majątek odrębny Jana Kalandyka.

W wyniku wniesionej apelacji przez Janinę Kalandyk i Danutę Skolimowską – Sąd Okręgowy w Rzeszowie w dniu 20.12.2002 r. za sygn. akt I Ca 318/02 zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że ustalił, iż prawo do tejże nieruchomości w 7/8 częściach stanowi majątek dorobkowy Jana Kalandyka i Janiny Kalandyk.

Mimo wniesionej przez Wiesława Kalandyka kasacji Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 30.03.2004 r. sygn. akt I CK 16/04, na zasadzie art. 393³ § 1 pkt. 3 i art. 393⁷ § 2 obowiązującego wówczas Kodeksu postępowania cywilnego odrzucił ją, uznając, iż nie zostały przedstawione okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie. Tym samym postanowienie wstępne, uprawomocniło się w brzmieniu określonym postanowieniem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 20.12.2002 r. (sygn. akt I Ca 318/04).

Ministerstwo Sprawiedliwości nie ma żadnych kompetencji do ewentualnego wzruszenia powyższych orzeczeń ani ich skontrolowania w jakimkolwiek trybie bądź zlecenia zbadania opisanej sprawy, z braku podstaw prawnych.

Po zwrocie akt z Sądu Najwyższego Sąd Rejonowy w Rzeszowie prowadzi nadal w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe. W dniu 18.07.2005 r. zobowiązał biegłego do sporządzenia opinii uzupełniającej (w terminie 10 dni) oraz Wiesława Kalandyka do przedłożenia stosownych dokumentów, rozliczenia kosztów zarządu za okres od 19.09.2004 r. do 31.07.2005 r. (w terminie 7 dni).

Podjęmowane aktualnie przez Sąd czynności zmierzają do zakończenia postępowania, które rozstrzygnie o podziale majątku spadkowego i dorobkowego nieżyjącego Jana Kalandyka na rzecz jego spadkobierców.

W celu zapewnienia dalszego prawidłowego biegu tej sprawie poleciłem Departamentowi Sądów Powojskowych objęcie jej nadzorem administracyjnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy M. Żuralski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Władysława Stępnia**

**w sprawie zwolnienia z opłat z tytułu wyłączenia
gruntów rolnych spod upraw i przeznaczenia ich
na boiska sportowe oraz rozliczeń finansowych
sędziów sportowych (4250)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 30 czerwca 2005 r. Nr SPS-0203-4250/05 zapytaniem Pana Posła Władysława Stępnia w sprawie zwolnienia z opłat z tytułu wyłączenia gruntów rolnych spod upraw przeznaczonych na boiska sportowe oraz rozliczeń sędziów sportowych uprzejmie przedstawiam Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia:

1) w zakresie zwolnienia z opłat z tytułu wyłączenia gruntów rolnych spod upraw przeznaczonych na boiska sportowe

Opłaty z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji z przeznaczeniem pod urządzenie wiejskich boisk sportowych są pobierane tylko w przypadku, gdy wspomniana inwestycja jest realizowana na gruntach rolnych najlepszej jakości, zaliczonych do klas I-III. Z tytułu wyłączenia z produkcji gruntów rolnych klas IV-VI również pod urządzenie boiska sportowego inwestor nie ponosi żadnych opłat.

Wynika to z przepisów ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266 z późn. zm.), której głównym celem jest ochrona przed zainwestowaniem gruntów rolnych o wysokim potencjale produkcyjnym, tj. gruntów klas I-III i w mniejszym stopniu klasy IV. Ochrona ta polega na ograniczeniu przeznaczenia takich gruntów na cele nierolnicze, a jeżeli już nie można tego uniknąć, to obciążania inwestorów zabudowujących takie grunty stosownymi opłatami. Decyzje w tych sprawach wydają starostowie.

Z obowiązku wnoszenia należności i opłat z tytułu wyłączenia z produkcji rolnej gruntów klas I-III zwolnieni są tylko rolnicy budujący własne zagrody oraz inwestorzy budownictwa mieszkaniowego, z tym że w przypadku budownictwa jednorodzinnego zwolnienie

nie obejmuje maksymalnie 0,05 ha, a w przypadku budownictwa wielorodzinnego 0,02 ha na 1 lokal.

Ustawa nie przewiduje możliwości zwolnienia gminy lub innego właściciela gruntów rolnych klas I-III z uiszczenia należności i opłat rocznych z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji pod urządzenie boiska sportowego służącego celom społecznym.

Przepisy omawianej ustawy przewidują jednak możliwość umorzenia i udzielenia ulg w spłacie ustalonych należności i opłat rocznych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych umarzanie i udzielanie ulg w spłacie należności i opłat rocznych stanowiących dochody terenowego Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych następuje według zasad i trybu określonych przez właściwy sejmik województwa. Przepis ten stanowi zatem podstawę do umorzenia lub udzielenia ulg w spłacie należności i opłat rocznych za wyłączenie gruntów pod budowę wspomnianych inwestycji, lecz zasady udzielania tych ulg musi określić sejmik województwa.

Jeżeli okaże się, że nie ma możliwości realizacji ww. inwestycji na gruntach rolnych słabszej jakości, wówczas zainteresowane samorządy gminne lub inni inwestorzy wiejskich boisk sportowych powinni wystąpić do sejmiku województwa o udzielenie ulg w spłacie ustalonych należności i opłat rocznych.

2) w zakresie rozliczeń finansowych sędziów sportowych

Zgodnie z art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. Nr 14 poz. 176, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, za przychody z działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, uważa się przychody z osobiście wykonywanej działalności artystycznej, literackiej, naukowej, trenerskiej, oświatowej i publicystycznej, w tym z tytułu udziału w konkursach z dziedziny nauki, kultury i sztuki oraz dziennikarstwa, jak również przychody z uprawiania sportu, stypendia sportowe przyznawane na podstawie odrębnych przepisów oraz przychody sędziów z tytułu prowadzenia zawodów sportowych.

Z kolei, na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b ustawy, wolne od podatku są diety i inne należności za czas podróży osoby niebędącej pracownikiem – do wysokości określonej w przepisach rozporządzeń wydanych przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1990, z późn. zm.) oraz poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991, z późn. zm.). Należy podkreślić, iż powyższy przepis stosuje się, jeżeli otrzymane świadczenia nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów i zostały poniesione w celu osiągnięcia przychodów.

W świetle powyższego otrzymane przez sędziów sportowych należności za prowadzenie zawodów spor-

towych stanowią przychody z działalności wykonywanej osobiście, o których mowa w powołanym wyżej art. 13 pkt 2 ustawy w związku z art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Konsekwencją takiej kwalifikacji omawianego przychodu jest wynikający z postanowień art. 41 ust. 1 ustawy obowiązek płatnika do poboru zaliczek na podatek dochodowy w wysokości 19% należności pomniejszonej o koszty uzyskania przychodów w wysokości określonej w art. 22 ust. 9 ustawy oraz pomniejszonej o składki potrącone przez płatnika w danym miesiącu na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz na ubezpieczenie chorobowe, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy. W przypadku natomiast odbywania przez sędziego podróży wartość diet i innych należności za czas tej podróży korzysta ze zwolnienia od podatku do wysokości określonej w ww. rozporządzeniach Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Zatem obowiązek płatnika obciążający podmioty dokonujące wypłaty sędziom sportowym za prowadzenie zawodów nie wynika z regulacji zawartej w rozporządzeniu, lecz został nałożony przepisem ustawowym. Tym samym jego ewentualna zmiana – w zakresie postulowanym przez Pana Posła – wymagałaby nowelizacji ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Jednocześnie należy zauważyć, iż ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) w art. 22 § 1 pkt 2 zawiera upoważnienie dla Ministra Finansów do wydania rozporządzenia, w przypadkach uzasadnionych interesem publicznym lub ważnym interesem podatników, zwalniającego niektóre grupy płatników z obowiązku pobierania podatków lub zaliczek na podatki oraz określenia terminu wpłacenia podatku i wynikające z tego zwolnienia obowiązki informacyjne podatników, chyba że podatnik jest obowiązany do dokonania rocznego lub innego okresowego rozliczenia tego podatku.

Z literalnego brzmienia powyższego przepisu wynika zatem, że zwolnienie przez Ministra Finansów niektórych grup płatników z obowiązku poboru zaliczek na podatek może nastąpić jedynie w drodze rozporządzenia, a przesłankę do jego wydania stanowić może interes publiczny bądź ważny interes grupy podatników, których to zwolnienie dotyczy. Jednakże przedmiotowe rozporządzenie nie może być wydane w stosunku do grupy zawodowej, jaką są sędziowie sportowi, gdyż sformułowanie „grupa podatników” nie oznacza grupy zawodowej, lecz wszystkich podatników znajdujących się w jednakowej sytuacji prawopodatkowej. Z tych względów Minister Finansów nie może wydać przedmiotowego rozporządzenia.

Należy zauważyć, iż, w przypadku wydania rozporządzenia zwalniającego płatników z obowiązku poboru zaliczek na podatek od przedmiotowych należności, dla sędziów sportowych rozporządzenie to nie będzie korzystne. Dla tych osób oznaczałoby to bowiem konieczność wpłacenia całej należnej kwoty podatku w rozliczeniu rocznym, czyli dopłatę w zeznaniu podatkowym.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż treść odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Władysława Stępnia została przygotowana w uzgodnieniu z Ministrem Finansów oraz Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zdzisław Hensel

Warszawa, dnia 22 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Magdaleny Banaś**

**w sprawie konsekwencji realizacji art. 179 ustawy
Prawo telekomunikacyjne (4251)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiedź na zapytanie Pani Poseł Magdaleny Banaś w sprawie konsekwencji, jakie niesie za sobą realizacja art. 179 ustawy Prawo telekomunikacyjne, dotyczącego wykonywania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych zadań na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego (dot. SPS-0203-4251/05 z 30 czerwca br.).

Uprzejmie informuję, że implementacja do krajowego systemu prawnego pakietu dyrektyw Unii Europejskiej związanych z regulacją rynku telekomunikacyjnego zaowocowała przyjęciem przez Sejm RP ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. nr 171, poz. 1800, z późn. zmianami). Wśród wielu nowych regulacji przedmiotowej ustawy znalazły się przepisy określające obowiązki i uprawnienia podmiotów wykonujących działalność gospodarczą w dziedzinie telekomunikacji, w tym obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa, bezpieczeństwa i porządku publicznego. Pakiet tych obowiązków i powinności został zawarty w dziale VIII ustawy i obejmuje art. od 176 do 182.

W uchwalonej ustawie (zgodnie z literą dyrektyw UE) zrezygnowano z „reglamentacji” uprawnień do prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, korelując jej przepisy z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej. Zmniejszono zaangażowanie państwa w sferę ustalania uprawnień do podjęcia działalności telekomunikacyjnej, likwidując zezwolenia i zgłoszenia telekomunikacyjne, zastępując je „wpisem do rejestru”, dokonywanym przez Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty na wniosek przedsiębiorcy.

Dodatkowym skutkiem takiego podejścia do rynku telekomunikacyjnego jest objęcie jednolitym pojęciem „przedsiębiorcy telekomunikacyjnego” wszystkich podmiotów uprawnionych do wykonywania działalności

gospodarczej na podstawie przepisów odrębnych, którzy wykonują działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, udogodnień towarzyszących lub świadczeniu szeroko pojętych usług telekomunikacyjnych. Tak więc, w szczególności pod względem podstawowych praw i obowiązków, ustawa Prawo telekomunikacyjne zrównała wszystkie podmioty, stawiając w jednym rzędzie przedsiębiorców bardzo dużych, masowych dostawców usług i sieci oraz przedsiębiorców niewielkich, takich jak np. dostawcy usług internetowych, korzystający z usług największych operatorów sieci.

Do tych podstawowych obowiązków i powinności zaliczone zostały obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Tym samym obowiązek wykonywania tychże zadań (zgodnie z polityką państwa w zakresie bezpieczeństwa) został rozciągnięty na wszystkie podmioty gospodarcze wykonujące działalność w zakresie telekomunikacji.

Takie podejście do regulacji w zakresie telekomunikacji, mające uzasadniony związek z ciągle rosnącymi zagrożeniami terroryzmem oraz przestępczością zorganizowaną, było od początku prac nad ustawą prezentowane przez przedstawicieli organów i służb, które na podstawie odrębnych przepisów ustawowych są uprawnione do prowadzenia kontroli operacyjnej (Policja, Straż Graniczna, Żandarmeria Wojskowa, ABW, WSI oraz służby kontroli skarbowej), i nie było podważane na etapie prac parlamentarnych nad ustawą, prowadzonych przez Sejm oraz Senat RP.

Ponadto należy zauważyć, że przepisy szczegółowe działu VIII ustawy Prawo telekomunikacyjne zostały przygotowane zgodnie z tzw. ustawami kompetencyjnymi, precyzującymi uprawnienia i zadania wyżej wymienionych uprawnionych organów i służb oraz obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych, tj. zgodnie z:

— art. 19 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2002 r. nr 7 poz. 58);

— art. 9e ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz.U. z 2002 r. nr 171 poz. 1399);

— art. 24 i 26 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych (Dz.U. z 2003 r. nr 139 poz.1326);

— art. 31 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz.U. z 2001 r. nr 123 poz. 1353);

— art. 36c ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz.U. z 2004 r. nr 8 poz. 65);

— art. 27 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz.U. z 2002 r. nr 74 poz.676).

Przepisy ww. ustaw zawierają regulacje, zgodnie z którymi kontrola operacyjna polega na stosowaniu środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób niejawny informacji i dowodów oraz ich utrwalanie, a w szczególności treści rozmów telefonicznych i innych informacji przekazywanych za pomocą sieci telekomunikacyjnych, a przedsiębiorcy prowadzący działalność telekomunikacyjną są obowiązani do zapew-

nienia, na własny koszt, technicznych i organizacyjnych warunków umożliwiających prowadzenie (przez właściwą służbę) kontroli operacyjnej. Uprawnione organy i służby mogą prowadzić działania operacyjne polegające na kontroli korespondencji, jedynie gdy inne środki zawiodą lub istnieje duże prawdopodobieństwo, że okażą się nieskuteczne, oraz w przypadku podejrzenia o dokonanie najniebezpieczniejszych przestępstw. Prowadzone działania operacyjne mogą być realizowane tylko po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora i są zarządzane na wniosek organów lub służb przez sąd.

Ustawa Prawo telekomunikacyjne, wydana w roku 2004, powtarza w sposób zbieżny przepisy ww. ustaw, stanowiąc w art. 179 ust. 1, że przedsiębiorcy telekomunikacyjni są obowiązani do wykonywania zadań i obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego w zakresie i na warunkach określonych w ustawie i w przepisach odrębnych. Przywołane przepisy odrębne to wymienione wyżej oraz dodatkowo przepisy rozdziału 26 Kodeksu postępowania karnego (art. od 237 do 242) oraz akty wykonawcze wydane przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie delegacji zawartych w K.p.k.

W art. 179 ust. 3 ustawa Prawo telekomunikacyjne precyzuje, że ww. obowiązki dotyczą zapewnienia na koszt przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w szczególności technicznych i organizacyjnych warunków jednoczesnego i wzajemnie niezależnego dostępu do wskazywanych treści przekazów telekomunikacyjnych i posiadanych przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego danych związanych ze świadczoną usługą telekomunikacyjną oraz innych danych posiadanych przez przedsiębiorcę oraz utrwalania tych treści i danych przez uprawnione jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane, uprawnione organy i jednostki organizacyjne nadzorowane lub podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Szefowi Agencji Wywiadu. Przepis ten ponadto do katalogu obowiązków zalicza utrwalanie treści i danych na rzecz sądu lub prokuratora.

Na uwagę zasługują także inne przepisy ustawy, a w szczególności art. 179 ust. 5, w którym określono, że przedsiębiorca telekomunikacyjny zapewnia wykonanie zadań i obowiązków, o których mowa powyżej, poczynwszy od dnia rozpoczęcia działalności telekomunikacyjnej. Ustawa w art. 179 ust. 6 przewiduje (w wyjątkowych przypadkach) możliwość uzyskania odroczenia terminu wykonywania obowiązków i, co wydaje się istotne dla przedsiębiorców małych oraz tych, którzy nie eksploatują sieci telekomunikacyjnej, a jedynie świadczą usługi – umożliwia zlecenie wykonywania obowiązków podmiotowi zewnętrznemu (w praktyce operatorowi sieci telekomunikacyjnej, która stanowi infrastrukturę, za pomocą której usługi są świadczone). Przepis ten jest jednak fakultatywny i wymaga zawarcia między przedsiębiorcami odrębnej umowy.

Jedyny przepis ustawy Prawo telekomunikacyjne, bezpośrednio związany z ostatnio znowelizowaną przez

Sejm RP ustawą o ochronie informacji niejawnych i jednocześnie bezpośrednio wiążący się z zapytaniem Pani poseł Magdaleny Banaś, to przepis art. 179 ust. 8, nakładający na przedsiębiorców obowiązek wskazania Prezesowi Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty jednostki organizacyjnej lub osoby mającej siedzibę lub adres zamieszkania na terytorium RP, spełniającej wymagania określone odrębnymi przepisami (ustawa o ochronie informacji niejawnych), uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy w sprawach realizacji obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa, bezpieczeństwa i porządku publicznego. Jest to przepis określający dodatkowe obowiązki (uszczegóławiane poza Prawem telekomunikacyjnym) i skutki jego stosowania zależeć będą od interpretacji znowelizowanych przepisów o ochronie informacji niejawnych.

Poruszone w zapytaniu inne obowiązki dodatkowe, takie jak organizowanie kancelarii tajnej czy certyfikowanie urządzeń, nie wynikają wprost z ustawy Prawo telekomunikacyjne. Należy przy tym jednak wyraźnie podkreślić, że pośrednim skutkiem rozciągnięcia (w sposób jednolity i bez wyłączeń podmiotowych ani rodzajowych) obowiązków na wszystkich przedsiębiorców może pośrednio spowodować skutki, o których mowa w zapytaniu. Ostatecznie o skali i zakresie skutków zastosowania przepisów określonych w ustawie zdecyduje sposób interpretacji ustawy o ochronie informacji niejawnych, a w szczególności stanowisko ABW, posiadającej kompetencje krajowej władzy bezpieczeństwa.

Należy dodać, że sposób realizacji obowiązków przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych uszczegółowią dodatkowe akty wykonawcze Rady Ministrów, które są przygotowywane w Ministerstwie Infrastruktury w uzgodnieniu z ABW, MON, MSWiA oraz MF i MS. Wydane będą one jako realizacja delegacji art. 181 i 182 ustawy Prawo telekomunikacyjne i sprecyzują m.in. (kierując się zasadą osiągania celu przy jak najniższych nakładach) wymagania i sposób wypełniania zadań i obowiązków, o których mowa wyżej (tylko w zakresie objętym ustawą Prawo telekomunikacyjne), warunki, jakie muszą być spełnione dla uzyskania odroczenia, oraz jego maksymalny termin, a także rodzaje działalności telekomunikacyjnej lub rodzaje przedsiębiorców telekomunikacyjnych niepodlegających obowiązkowi wykonywania zadań, kierując się zakresem i rodzajem wykonywanych usług telekomunikacyjnych lub wielkością sieci telekomunikacyjnych.

W projektowanym rozporządzeniu Rady Ministrów istnieje co prawda możliwość (zawarta w delegacji) wykluczenia spod obowiązku realizacji zadań pewnej grupy przedsiębiorców, jednak wobec zapisów innych ustaw kompetencyjnych oraz prezentowanego stanowiska uprawnionych organów państwowych, uzasadnionego wzrostem zagrożenia terroryzmem i przestępczością zorganizowaną, opcja ta jest bardzo mało prawdopodobna.

Ministerstwo Infrastruktury wystąpiło do ABW, MSWiA oraz MON z propozycją ograniczenia ilości podmiotów gospodarczych, na które działać będą przepisy rozporządzenia (a tym samym ustawy), lub

też takie zróżnicowanie zakresu nałożonych obowiązków (w zależności od rodzaju i wielkości przedsiębiorców), aby zmniejszyć do niezbędnego minimum skutki oddziaływania przepisów, przy zachowaniu uprawnień organów i służb prowadzących kontrolę operacyjną. Propozycje te będą rozpatrzone w ramach uzgodnień projektu rozporządzenia z art. 181 ustawy Prawo telekomunikacyjne, które jest w fazie zaawansowanych prac na poziomie międzyresortowym. W procesie tym biorą udział także przedstawiciele organizacji pozarządowych zrzeszających przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Dodatkowym, dostrzeganym przez Ministerstwo Infrastruktury, problemem jest jednak konieczność zapewnienia zgodności przepisów rangi rozporządzenia z przepisami ustawowymi. Tym samym przyjęcie któregoś z prezentowanych wyżej rozwiązań może wzbudzić uzasadnione uwagi Rządowego Centrum Legislacji.

Na marginesie należy zauważyć, że o wiele bardziej restrykcyjne przepisy, nakładające obowiązki tego samego rodzaju, zostały uchwalone przez Sejm i Senat RP, w trakcie prac nad nowelizacją ustawy (Kodeks postępowania karnego. Wynikają one z treści wspomnianego wyżej rozdziału 26 K.p.k., jednak najprawdopodobniej z uwagi na sporadyczność korzystania z nich w stosunku do najmniejszych przedsiębiorców telekomunikacyjnych nie wzbudziły one do tej pory kontrowersji tak dużych, jak ma to miejsce w przypadku ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Reasumując, wyrażam nadzieję, że przedstawione wyżej stanowisko jednoznacznie potwierdza, że ewentualne skutki zastosowania przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne oddziałujące na sektor najmniejszych przedsiębiorców telekomunikacyjnych stanowią punkt zainteresowania Ministerstwa Infrastruktury, a udzielona odpowiedź jest w pełni satysfakcjonująca Panią poseł Magdalenę Banaś.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wojciech Hałka

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Ewy Kantor**

**w sprawie nieprawidłowości w Oddziale Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych w Dębicy (4252)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 czerwca br., nr SPS-0203-4252/05, dotyczącego zapytania Pani Poseł Ewy Kantor w sprawie nieprawidłowości w Oddziale Zakładu Ubezpieczeń w Dębicy dotyczących nieprzekazywania składek Pani Urszuli Zbylut na konto w otwartym funduszu emery-

talnym, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na podstawie informacji przekazanych przez Panią Aleksandrę Wiktorow, Prezesa Zakładu Ubezpieczeń, w piśmie z dnia 14 lipca 2005 r., nr IR/070/43/1299/2005, należy wskazać, iż opisany przypadek dotyczy założenia dwóch kont w systemie informatycznym ZUS na skutek posłużenia się przez płatników składek różnymi zestawami danych identyfikującymi Panią Urszulę Zbylut. Zdaniem Ministerstwa Polityki Społecznej zasadne wydaje się przekazanie, iż odpowiedzialność za powstałą sytuację ponoszą płatnicy, a nie, jak wskazano, Oddział ZUS w Dębicy. Należy jednocześnie zaznaczyć, że zaistniała sytuacja, pomimo zrozumiałych obaw osoby ubezpieczonej, nie wpływa na jej sytuację prawną jako przyszłego beneficjenta systemu emerytalnego. Wynika to z faktu, że przedmiotowe składki zostały już opłacone, nie ulegną one przedawnieniu, a powstała sytuacja ma tylko charakter opóźnienia ZUS w przekazaniu składek na rachunek w otwartym funduszu emerytalnym. Zgodnie z art. 47 ust. 10a i 10b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.), o ile nie nastąpiło przekazanie składki do otwartego funduszu emerytalnego w terminie, z przyczyn leżących po stronie ZUS, od ZUS są należne odsetki liczone według zmiennej stopy procentowej obowiązującej dla kolejnych trzymiesięcznych okresów rozpoczynających się pierwszego dnia każdego kwartału kalendarzowego. Wysokość zmiennej stopy procentowej jest obliczana jako średnia arytmetyczna średnich ważonych stóp rentowności 52-tygodniowych bonów skarbowych sprzedanych na czterech ostatnich przetargach, które odbyły się do końca miesiąca poprzedzającego ostatni miesiąc przed rozpoczęciem danego kwartału, i jest zaokrąglana do dwóch miejsc po przecinku. Zastosowanie ww. rozwiązania wynika z faktu, że ustawa o systemie społecznym w takiej sytuacji nie przewiduje odpowiedzialności płatnika za opóźnienie przekazywania składek, pomimo że spowodował on, tak jak w sprawie Pani Zbylut, powstanie dwóch kont w ZUS. Artykuł 23 ust. 1 ww. ustawy wskazuje jedynie, że odsetki za zwłokę należne są od płatnika składek, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668), od nieopłaconych w terminie składek.

Mając powyższe na względzie, pragnę przedstawić następujące odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji.

1. Czy sprawa nieprawidłowości, chaosu, nieporządku w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych budzi Pani obawy?

Po przeprowadzeniu analizy stanu faktycznego i prawnego należy zauważyć, że przedstawiona sprawa nie wskazuje na zaistnienie nieprawidłowości w funkcjonowaniu Oddziału ZUS w Dębicy, ale wynika z faktu, że ZUS musi w miarę możliwości wyjaśnić nieprawidłowości z pierwszych lat reformy emerytalnej. Należy podkre-

ślić, że sprawa funkcjonujących w systemie błędów jest przedmiotem wspólnej troski resortu polityki społecznej i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie należy wskazać, że szczególnie dotkliwe błędy odnotowuje się w dokumentach z roku 1999, kiedy to zarówno płatnicy składek, jak i sam Zakład nie byli w stanie zapewnić odpowiedniej jakości przekazywanych danych. Z informacji uzyskanych z ZUS wynika, że sytuacja ta ulegała poprawie w kolejnych latach i w roku 2002 osiągnięto sytuację, w której system informacyjny działał sprawnie, tzn. więcej błędów w dokumentach korygowano, niż pojawiało się nowych. Część spraw, wynikająca z błędów w dokumentach złożonych w latach 1999–2000 r., została już poprawiona. Niestety część spraw, w tym sprawa Pani Zbylut, oczekuje jeszcze na załatwienie w związku ze skalą opisanego zjawiska, które wymaga przeprowadzenia w każdym roku setek tysięcy postępowań wyjaśniających. Pozytywnym aspektem działalności ZUS jest fakt, iż w roku 2002 powstrzymał proces narastania błędów, a następnie podjął czasochłonną i żmudną pracę porządkowania spraw tego typu oraz ich korekty. Trzeba z przykrością przyznać, że szybkie zakończenie postępowań wyjaśniających w tak ogromnej ilości spraw nie jest możliwe.

2. Czy zgadza się Pani Minister z twierdzeniem, że nieprzekazywanie we właściwym czasie składek do OFE może być korzystne dla ZUS o tyle, że może on w ten sposób, tj. poprzez nieprzekazywanie kwot, obierać nimi i zarabiać krocie, jak na nieoprocentowanym kredycie udzielonym przez płatników składek?

W świetle przytoczonego już wyżej art. 47 ust. 10a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przedstawione twierdzenie należy uznać za nieuzasadnione. Zdekodowanie zawartych norm prawnych w ww. przepisie wskazuje, że nieterminowe przekazywanie przez ZUS składek do OFE jest niekorzystne dla ZUS. Wynika to z zawartego tam przez ustawodawcę rozwiązania o charakterze mechanizmu dyscyplinującego ZUS do terminowego przekazywania składek do OFE, obwarowanego sankcją w postaci obowiązku ustawowego zapłaty odsetek na rzecz OFE za każdy dzień zwłoki.

3. Czy uważa Pani, że teza zawarta w ww. zdaniu (pyt. 2) nie jest nieprawdopodobna?

Jak wyżej.

4. Co zamierza Pani uczynić, by pomóc uporządkować dokumenty, które winny być od samego początku uporządkowane? Jakie konsekwencje zamierza Pani wyciągnąć?

Uprzejmie informuję, że porządkowanie kont ubezpieczonych odbywa się według przyjętego harmonogramu, zapewniającego sukcesywną realizację przy racjonalnym wykorzystaniu zasobów technicznych i ludzkich, mając jednak na względzie wykonywanie pracy operacyjnej Zakładu. Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, że ZUS na bieżąco rozlicza miesięcznie ok. 1 miliarda złotych stanowiącego tylko składki OFE i musi rozsądnie dysponować posiadanymi zasobami, uwzględniając różne stojące przed nim i nie mniej ważne zadania bieżące, a także dokonywanie korekt błędów z przeszłości. Odnosząc się do kwestii tego, czy dokumenty powin-

ny być uporządkowane od samego początku, należy zauważyć, iż to płatnicy posługiwali się danymi Pani Urszuli Zbylut w sposób nieprawidłowy. Zasadne wydaje się przy tym wskazanie, że wyciąganie konsekwencji za powstałą sytuację czy też długotrwałość prowadzonego postępowania jest nieuzasadnione, tak z powodu złożoności i pracochłonności zadania skorygowania wszystkich błędów, jak i wobec przyjętego harmonogramu działań.

5. Co zamierza Pani zrobić, by niezwłocznie pomóc Pani Urszuli Zbylut w przekazywaniu jej składek na OFE Commercial Union BPH WBK? Czy uważa Pani, że sytuacja, w której znalazła się ww. (mimo jej braku jakiegokolwiek przyczynienia się), winna narażać ją na stres i niedogodności związane z nieprawidłowościami leżącymi po stronie ZUS?

Należy zaznaczyć, że Minister Polityki Społecznej nie jest uprawniony do wpływania na przebieg postępowań prowadzonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w sprawach pojedynczych ubezpieczonych. W związku z przedstawionym zapytaniem Pani Poseł Ewy Kantor w piśmie z dnia 6 lipca 2005 r., nr DUS-07-179-RW/05, Ministerstwo Polityki Społecznej zwróciło się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznej o udzielenie wyjaśnień w trybie pilnym. W odpowiedzi ZUS poinformował, że niezwłoczne przekazanie składek nie jest możliwe. W przypadku Pani Urszuli Zbylut jest już dokonywane porządkowanie kont w systemie centralnym i powinno ono być wykonane w terminie około dwóch miesięcy. Oznacza to, że w tym terminie powinno rozpocząć się bieżące rozliczanie składek do OFE. Natomiast składki zaległe są rozliczane przez Zakład za poszczególne okresy rozliczeniowe, gdyż nie ma możliwości dokonania rozliczeń za jedną wskazaną osobę. Rozliczanie okresów zaległych jest wykonywane cyklicznie łącznie dla wszystkich ubezpieczonych, którym dokonywano jakichkolwiek zmian w rozliczeniach. Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych proces ten powinien się zakończyć do końca 2006 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłóń-Domińczak

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra środowiska
na zapytanie posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie wdrożenia Systemu Informacyjnego
Inspekcji Ochrony Środowiska Ekoinfonet (4254)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana Czesława Śleziaka, posła na Sejm, w sprawie wdrożenia systemu informatycznego Inspekcji Ochrony

Środowiska EKOINFONET, przesłane pismem nr SPS-0203-4254/05 z dnia 30 czerwca br., uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Główny Inspektorat Ochrony Środowiska rozpoczął w dniu 14 lutego br. postępowanie o zamówienie publiczne w trybie negocjacji z ogłoszeniem na „Zaprojektowanie i wykonanie pierwszego etapu systemu informatycznego Inspekcji Ochrony Środowiska EKOINFONET dla potrzeb PMŚ w zakresie określonym art. 286a ustawy Prawo ochrony środowiska oraz w zakresie kontroli wyrobów wprowadzanych do obrotu”. Wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu złożyło 16 wykonawców.

Po rozpatrzeniu złożonych wniosków do negocjacji zostało zaproszonych 9 wykonawców, którzy otrzymali najwyższą ocenę spełnienia warunków udziału w postępowaniu. Po przeprowadzonych negocjacjach 8 wykonawców złożyło oferty. W dniu 10 maja 2005 r. GIOŚ, jako zamawiający, rozstrzygnął postępowanie, uznając za najkorzystniejszą ofertę konsorcjum firm, w skład którego weszli: Emax S.A., ul. Towarowa 35, 61-896 Poznań; Winuel S.A., ul. Strzegomska 56a, 53-611 Wrocław; Max Elektronik S.A., ul. Dąbrowskiego 12, 65-021 Zielona Góra.

Przeciw rozstrzygnięciu GIOŚ wpłynęły protesty, jeden złożony przez firmę ComArch S.A. oraz dwa złożone przez konsorcjum, w skład którego weszli: ComputerLand S.A.; Projekty Bankowe Polsoft Sp. z o.o. Zamawiający odrzucił protesty w części dotyczącej pierwszego etapu postępowania, tj. wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu, oraz po rozpatrzeniu oddalił w pozostałej części. Obie firmy wniosły odwołania do Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych (konsorcjum firm ComputerLand S.A.; Projekty Bankowe Polsoft Sp. z o.o. złożyły dwa odwołania). W trakcie trzech rozpraw przed Zespołami Arbitrów Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych w dwóch przypadkach zapadły rozstrzygnięcia korzystne dla GIOŚ, zaś w jednym uznano częściowo argumenty strony odwołującej się i w rozstrzygnięciu polecono unieważnienie postępowania. W trakcie postępowania odwoławczego kluczową sprawą było ustalenie, czy wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu są jawne od momentu ich otwarcia, czy też dopiero w chwili rozstrzygnięcia postępowania przez zamawiającego.

Zagadnienie to nie jest jednoznacznie rozstrzygnięte w ustawie Prawo zamówień publicznych. Należy podkreślić, że w obecnie przygotowanej przez Urząd Zamówień Publicznych nowelizacji tej ustawy sprawa ta została rozstrzygnięta zgodnie z interpretacją GIOŚ, tj. wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu są jawne i podlegają udostępnieniu od momentu ich otwarcia.

W sytuacji niejasnych rozstrzygnięć ustawowych Zespół Arbitrów rozpatrujący odwołanie firmy ComArch S.A. wyrokiem z 13 czerwca br. odrzucił je, uznając, że wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu są jawne od momentu ich otwarcia, co oznacza, że protest został złożony przez tę firmę po terminie. Jednakże inny Zespół Arbitrów wyrokiem

z dnia 15 czerwca 2005 r. nie podzielił tego stanowiska i uwzględnił odwołanie konsorcjum ComputerLand S.A., Projekty Bankowe Polsoft Sp. z o.o., uznając, że wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu są jawne dopiero po rozstrzygnięciu postępowania. Jednocześnie nakazał unieważnienie postępowania.

Dwa składy Zespołu Arbitrów wydały więc dwa różne postanowienia w tej samej sprawie, raz uznając, że protest został złożony po terminie, a w drugim przypadku uznając, że protest został złożony w terminie. Warto również dodać, że na orzeczenie Zespołu Arbitrów z dnia 13 czerwca br. została złożona przez ComArch S.A. skarga do Sądu Rejonowego. GIOŚ nie skorzystał z możliwości złożenia skargi do Sądu Rejonowego z uwagi na długotrwałość procedury postępowania.

W obecnej sytuacji, gdy nie zostało zakończone postępowanie odwoławcze, doniesienia prasowe, o których wspomina Pan Poseł, są co najmniej przedwczesne. Należy również zwrócić uwagę, że prezentują one tylko jeden z poglądów, wygodny dla jednego z wykonawców. W tej sytuacji nie można mówić o błędzie popełnionym przez pracowników GIOŚ oraz o działaniach dyscyplinujących wobec winnych zaniedbań.

Jednocześnie pragnę poinformować, że prace związane z projektowaniem, wykonaniem i wdrożeniem Systemu Informatycznego Inspekcji Ochrony Środowiska EKOINFONET zostały rozpoczęte w 1998 r. opracowaniem wstępnej koncepcji systemu i są planowane do realizacji w latach 2005–2008.

Obecnie GIOŚ planuje przeprowadzić do końca bieżącego roku powtórnie postępowanie o zamówienie publiczne w sprawie zaprojektowania i wykonania pierwszego etapu systemu informatycznego EKOINFONET. Kontynuacja prac nad realizacją pozostałych zadań przebiegać powinna bez dalszych opóźnień.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra środowiska
na zapytanie posła Czesława Śleziaka**

**w sprawie wycięcia drzew w Parku Dyrekcyjnym
w Białowieży (4255)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana Czesława Śleziaka, posła na Sejm RP, z dnia 23 czerwca 2005 r., przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 30 czerwca 2005 r. (znak: SPS-0203-4255/05), w sprawie wycięcia drzew w Parku

Dyrekcyjnym w Białowieży, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Park Dyrekcyjny w Białowieży prawomocną decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Białymstoku z dnia 18.12.1986 r. wpisany został do rejestru zabytków województwa białostockiego (pod nr 438).

Park ten stanowi własność Skarbu Państwa pod zarządem Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, Nadleśnictwa Białowieża.

W 2004 r. do Nadleśnictwa Białowieża wpłynęły wnioski od grupy mieszkańców zamieszkujących w parku od proboszcza parafii rzymskokatolickiej w Białowieży (kościół jest usytuowany w bezpośrednim sąsiedztwie parku) oraz radnego gminy Białowieża o usunięcie starych drzew zagrażających bezpieczeństwu osób i mienia.

W związku z tymi wnioskami komisja powołana przez nadleśniczego Nadleśnictwa Białowieża dokonała przeglądu przedmiotowych drzew i zakwalifikowała je do wycinki. Wszystkie zakwalifikowane drzewa (klony, jesiony, kasztanowce), w ocenie komisji, zagrażały życiu przechodzących w pobliżu mieszkańców i uczniów technikum leśnego (które usytuowane jest wraz z internatem na terenie parku).

Nadleśniczy wystąpił o zgodę na wycięcie zakwalifikowanych przez komisję drzew do Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Białymstoku.

Konserwator powołał komisję składającą się z przedstawicieli jego urzędu i Nadleśnictwa Białowieża. Na podstawie sporządzonego przez komisję protokołu Wojewódzki Konserwator Zabytków, decyzją z dnia 23.12.2004 r. (znak: ZN-4301-93/MP/04), wydał zgodę na usunięcie 38 drzew – w trybie art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880).

Po wydaniu powyższej zgody Nadleśnictwo czekało z usunięciem objętych zgodą drzew do okresu wegetacyjnego, aby uzyskać pewność, że suche drzewa zakwalifikowane w okresie zimowym do usunięcia, rzeczywiście nie wykazują oznak życia.

W świetle powyższego muszę stwierdzić, że podczas usuwania drzew w Parku Dyrekcyjnym w Białowieży nie zostało złamane prawo, a ponadto Nadleśnictwo wykazało dużą ostrożność przy realizacji zgody Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków na usunięcie przedmiotowych drzew.

Ponadto informuję, że ustawa o ochronie przyrody nie obliguje Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków do dokonania szczegółowej ekspertyzy kwalifikującej drzewa do usunięcia, pozostawiając tę kwestię jego ocenie. Wyrażam jednak pogląd, że zbieżne ustalenia dwu niezależnych komisji (powołanej przez nadleśniczego i konserwatora) można traktować jako ekspertyzy, bowiem w skład tych komisji wchodził specjalista.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 11 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów
Stanisława Papieża i Leszka Murzyna**

**w sprawie naliczania subwencji oświatowej
dla szkół wiejskich (4256)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Panów Posłów Stanisława Papieża i Leszka Murzyna (Nr SPS-0203-4256/05) w sprawie subwencji oświatowej dla szkół wiejskich, uprzejmie Pana Marszałka informuję.

Zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) wielkość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa (art. 27). Kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art. 28 ust. 1). W ustawie budżetowej na rok 2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. Nr 278, poz. 2755) kwota subwencji oświatowej na 2005 r. określona została w łącznej wysokości 25.917.111 tys. zł, tj. wyższej w stosunku do roku 2004 (24.082.854 tys. zł) o 834.257 tys. zł, tj. nominalnie o 3,3%. Ponadto w art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005 upoważniono ministra właściwego do spraw finansów do utworzenia rezerwy celowej z wydatków zablockowanych na podstawie art. 100 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o finansach publicznych z przeznaczeniem w pierwszej kolejności na zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej do kwoty 300.000 tys. zł.

Stosownie do postanowień art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2005 oraz art. 28 i 72 cytowanej wyżej ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 uwzględniono wzrost – w stosunku do roku bazowego (2004) – nakładów na finansowanie wydatków bieżących szkół i placówek oświatowych finansowanych (dotowanych) z budżetów JST, z tytułu skutków:

- planowanej średniorocznej waloryzacji wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej o 3,0%,
- uzyskania przez nauczycieli kolejnych stopni awansu zawodowego,
- zwiększenia liczby godzin zajęć dydaktycznych w związku z wdrożeniem nowych ramowych planów nauczania:

— od 1 września 2002 r.: w 3-letnich liceach ogólnokształcących, 3-letnich liceach profilowanych, 4-letnich technikach oraz zasadniczych szkołach zawodowych o 3-letnim okresie nauczania,

— od 1 września 2004 r.: w 2-letnich uzupełniających liceach ogólnokształcących dla absolwentów ZSZ oraz 3-letnich technikach uzupełniających dla absolwentów ZSZ,

a) wdrażanej od 1 września 2005 r. czwartej godziny obowiązkowych zajęć z wychowania fizycznego dla uczniów klas gimnazjalnych oraz skutków przechodzących (za 8 miesięcy) wdrożonej od 1 września 2004 r. czwartej godziny zajęć z WF dla uczniów klas V i VI szkół podstawowych,

b) realizacji nowego zadania w zakresie kształcenia specjalnego – wczesne wspomaganie rozwoju dziecka,

c) kontynuowania kształcenia w funkcjonujących od 1 września 2004 r. uzupełniających liceach ogólnokształcących dla młodzieży,

d) utworzenia od 1 września 2005 r. nowego typu szkoły policealnej dla absolwentów liceum profilowanego.

Ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego na 2005 r. określone zostały na podstawie:

— rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 (Dz. U. Nr 286, poz. 2878);

— danych statystycznych z meldunku EN-3 o stanie zatrudnienia w dniu 10 września 2004 r. (rok szkolny 2004/2005);

— danych statystycznych GUS o liczbie uczniów (korzystających) wg stanu na początek roku szkolnego 2004/2005 (opracowanych na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie programu badań statystycznych statystyki publicznej na rok 2004 – Dz. U. Nr 159, poz. 1538,

z późn. zm.) zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki.

Podział ostatecznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 pomiędzy poszczególne typy samorządów kształtuje się następująco (tabela 1).

Jednocześnie pragnę Pana Marszałka poinformować, że we wszystkich typach jednostek samorządu terytorialnego, z wyjątkiem województw, nastąpiło zmniejszenie w stosunku do roku 2004 liczby uczniów, które przynajmniej częściowo powinno przełożyć się na spadek nakładów finansowych ponoszonych na działalność oświatową. Liczba uczniów w poszczególnych typach JST w latach 2004-2005 kształtuje się następująco (tabela 2).

Naliczenie ostatecznych kwot części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2005 jest konsekwencją zastosowania algorytmu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 (Dz. U. Nr 286, poz. 2878). Zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli.

Należy zaznaczyć, że algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany, a potrzeba tej modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo-wychowawczych. Rozporządzenie Ministra Edukacji Naro-

Tabela 1

Lp.	Typ JST	Subwencja ostateczna w roku 2004 – bez korekt z 1% rezerwy (w zł)	Subwencja ostateczna na rok 2005 (w zł)	% kol.4/kol.3
1	2	3	4	5
1.	gminy	15.553.104. 125	15. 705. 099. 047	100,98
2.	powiaty	8.824.247.577	9.519.380.502	107,87
3.	województwa	458. 058.953	537. 127. 044	117,26
4.	ogółem	24.835. 410. 650	25. 761. 606. 593	103,72

Tabela 2

Lp.	Typ JST	Liczba uczniów w roku 2004	Liczba uczniów w roku 2005	% kol.4/kol.3
1	2	3	4	5
1.	gminy	4. 518.321	4. 362. 266	96,55
2.	powiaty	2.386.834	2.350.508	98,48
3.	województwa	56. 148	58. 890	104,88
4.	ogółem	6.961. 203	6. 771. 664	97,28

dowej i Sportu w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 zmodyfikowało niektóre zasady podziału środków subwencyjnych stosowane w roku ubiegłym. Zmiany te są przede wszystkim efektem prac i uzgodnień dokonywanych wspólnie z reprezentacją samorządów. W Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu przy współudziale Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego prowadzone były w roku ubiegłym intensywne prace mające na celu opracowanie algorytmu podziału subwencji na rok 2005, stosownie do oczekiwań formułowanych przez poszczególne korporacje samorządowe oraz związkowe. Uwzględnione w algorytmie regulacje opierają się na rozwiązaniach dotychczasowych, polegających na zastosowaniu zasady, że „pieniądz idzie za uczniem”, co oznacza naliczanie subwencji na podstawie liczby uczniów uczęszczających do szkół i placówek prowadzonych bądź dotowanych przez poszczególne gminy, powiaty i województwa samorządowe.

Ponadto na posiedzeniach Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu KWRiST jednomyślnie uzgodniono pozostałe warunki brzegowe algorytmu takie jak np.:

- likwidacja wagi wyrównującej dochody,
- ujednolicenie wartości wag dotyczących uczniów szkół wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców,
- urealnienie wag dla uczniów niepełnosprawnych, szkół artystycznych oraz młodzieżowych ośrodków wychowawczych i socjoterapii.

Nowym rozwiązaniem w podziale środków subwencyjnych jest zastosowanie wskaźnika korygującego (D_i) bezpośrednio nawiązującego do poziomu średnich wynagrodzeń – gwarantowanych Kartą Nauczyciela – nauczycieli zatrudnionych w poszczególnych grupach awansu zawodowego. Zastosowanie tego wskaźnika umożliwiło przekazanie relatywnie wyższych kwot części oświatowej subwencji ogólnej do tych jednostek samorządu terytorialnego, w których udział zatrudnionych nauczycieli o najwyższych stopniach awansu zawodowego w relacji do ogólnej liczby zatrudnionych nauczycieli – w przeliczeniu na pełne etaty – jest wyższy niż średnio w skali kraju.

W rozporządzeniu MENiS na podstawie, którego dokonano naliczenia ostatecznych kwot subwencji oświatowej, wprowadzono – w porównaniu z rokiem ubiegłym – zmiany w algorytmie podziału subwencji oświatowej polegające m.in. na likwidacji wagi zależnej od dochodów gmin, w których dochód na jednego mieszkańca stanowił nie więcej niż 92% średniego dochodu na mieszkańca w kraju, co znacznie wpłynęło na wysokość subwencji oświatowej w 2005 r. dla niektórych gmin, które w latach ubiegłych otrzymywały w subwencji oświatowej środki finansowe naliczone ww. wagą. Likwidacja tej wagi nastąpiła na wniosek strony samorządowej Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu KWRiST. Uznano bowiem, że poziom dochodu na jednego mieszkańca znajduje już swoje odzwierciedlenie w mechanizmie kalkulacji kwot części wyrównawczej

subwencji ogólnej dla JST i nie powinien być on uwzględniany również przy kalkulowaniu części oświatowej subwencji ogólnej. Należy zauważyć, że w celu złagodzenia samorządom skutków finansowych likwidacji w algorytmie podziału subwencji oświatowej wagi wyrównującej dochody proces zmian został rozłożony na okres dwóch lat. W roku ubiegłym (2004) nastąpiło obniżenie wartości wspomnianej wagi w stosunku do poziomu obowiązującego w roku 2003, natomiast w roku 2005 już całkowicie odstąpiono od jej stosowania w algorytmie.

Algorytm, stanowiący załącznik do ww. rozporządzenia, określa sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego. Nie dzieli on natomiast subwencji bezpośrednio pomiędzy poszczególne szkoły czy placówki oświatowe.

W algorytmie podziału subwencji oświatowej na rok 2005 zmodyfikowano – w porównaniu z rokiem ubiegłym – mechanizm dotyczący uwzględnienia w algorytmie wyższych jednostkowych kosztów kształcenia ucznia w szkołach położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców poprzez zastosowanie następujących parametrów:

— wagi $P_1 = 0,38$ dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów dla dzieci i młodzieży zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5000 mieszkańców;

— dodatkowej wagi $R = 0,12$ – w ramach wskaźnika D_i – dla uczniów szkół zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5000 mieszkańców (waga dotyczy również uczniów szkół ponadgimnazjalnych).

Ponadto należy podkreślić, że algorytm jest jednak metodą statystyczną podziału subwencji i będąc kategorią ogólną nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego, bowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter.

Nie mogę zgodzić się z opinią Panów Posłów Stanisława Papieża i Leszka Murzyna, że sytuacja szkół wiejskich znajduje się w stanie głębokiego niedofinansowania z powodu coraz niższych środków, jakimi dysponują organy samorządu terytorialnego. Z analizy ostatecznych kwot części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 wynika, że subwencja dla gmin ogółem wzrosła – w stosunku do roku 2004 – średnio w kraju o 0,98%, a subwencja oświatowa na ucznia wzrosła średnio w kraju o 4,6%. Pragnę zauważyć, że wyniki wykonania wydatków bieżących za 2004 r. na zadania z zakresu oświaty i wychowania oraz edukacyjnej opieki wychowawczej (oparte na sprawozdaniach Rb-28 S) wskazują, że w ubiegłym roku 392 gminy, w tym aż 360 gmin wiejskich, nie wykorzystały w całości na potrzeby szkół i placówek oświatowych przekazanych im kwot części oświatowej subwencji ogólnej.

Upriejmie informuję Pana Marszałka, że ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla JST będą mogły być zwiększone ze środków 0,6% rezerwy tej części subwencji ogólnej oraz ewentualnych środków rezerwy utworzonej na podstawie art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005. Podział środków z 0,6% rezer-

wy subwencji oświatowej dokonywany będzie na podstawie kryteriów jej rozdysponowania, które zostały przyjęte przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu plenarnym w dniu 30 marca br. Dokument ten został przesłany wszystkim jednostkom samorządu terytorialnego przy piśmie MENiS z dnia 31 marca br. Nr DE-3-339/18/05 oraz zamieszczony na stronie internetowej resortu edukacji narodowej i sportu (www.menis.gov.pl).

Przedstawiając powyższe, pragnę podkreślić, że zgodnie z art. 5a ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), środki niezbędne na realizację zadań oświatowych zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. W myśl art. 167 ust. 2 Konstytucji RP dochodami jednostek samorządu są dochody własne, subwencje ogólne (w tym część oświatowa) i dotacje celowe z budżetu państwa. Oznacza to, iż część oświatowa subwencji ogólnej jest jedynie jednym ze źródeł dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Państwo finansuje zadania oświatowe również poprzez zdecentralizowanie udziału JST w podatkach.

Odnosząc się do możliwości zmiany sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej, uprzejmie informuję, że ewentualne zmiany w tym zakresie będą mogły zostać zaproponowane przy opracowaniu algorytmu podziału subwencji oświatowej na rok 2006. Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że obecnie prowadzone są konsultacje ze stroną samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego na ten temat.

W przypadku inwestycji sportowych, w tym budowy sal gimnastycznych, realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, istnieje możliwość uzyskania finansowego wsparcia środkami pochodzącymi z dopłat do stawek w grach liczbowych. Reguluje to rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 11 lutego 2005 r. w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 28, poz. 237). Środkami z dopłat mogą być dofinansowywane „inwestycje określone w wojewódzkich wieloletnich programach rozwoju bazy sportowej, uchwalonych przez sejmiki województw” (§ 3 ust. 1 pkt 1). W programach tych znajdują się zarówno sale gimnastyczne budowane przy szkołach wiejskich, jak i hale sportowe budowane w dużych aglomeracjach.

Zgodnie z ww. rozporządzeniem w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej udział środków przekazanych JST na dofinansowanie ww. inwestycji nie może przekroczyć 33% kosztu inwestycji określonego w zbiorczym zestawieniu kosztów (§ 4 ust. 1). Pozostałe nakłady musi ponieść inwestor. W przypadku gmin, które nie posiadają pełnowymiarowej sali gimnastycznej, dopuszcza się dofinansowanie do 50% wartości kosztorysowej inwestycji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zdzisław Hensel

Warszawa, dnia 13 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Okońskiego**

**w sprawie ostatecznej wersji Krajowego Planu
Rozdziału Uprawnień na lata 2005-2007
dotyczącego przydziałów uprawnień do emisji
dwutlenku węgla oraz konsekwencji tych zmian
dla zakładów przemysłu ceramiki budowlanej
(4257)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Wiesława Okońskiego, przesłane przy piśmie z dnia 30.06.2005 r., znak: SPS-0203-4257/05, w sprawie „Krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji CO₂” na okres rozliczeniowy 2005–2007 oraz limitów przyznaných zakładom sektora ceramiki budowlanej, przekazuję następujące informacje.

Ad 1. Przedstawiony Komisji Europejskiej (KE) we wrześniu ubiegłego roku projekt „Krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji CO₂” (KPRU) określał limit krajowy na poziomie 286,2 mln ton rocznie. W dniu 8 marca 2005 r. KE podjęła decyzję o obniżeniu tego limitu o 16,5%, czyli zredukowaniu go do poziomowi 239,1 mln ton CO₂ rocznie.

W związku z ww. decyzją obecnie trwają prace nad uzgodnieniem przydziałów dla poszczególnych podmiotów (instalacji) i wydaniem rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji CO₂. Resort środowiska konsultuje aktualnie z podmiotami zredukowanie przydziałów, prezentując różne metodologie, które byłyby optymalne dla wszystkich podmiotów objętych systemem. Z tego też powodu powstawały kolejne wersje KPRU, które następnie konsultowane były z branżami w celu osiągnięcia konsensusu.

Ad 2. Resort środowiska, prezentując kolejne wersje KPRU, przekazywał je do uzgodnień także Związkowi Pracodawców Ceramiki Budowlanej i Silikatów oraz CERBUD-owi — Krajowemu Zrzeszeniu Producentów Materiałów Mineralnych, a kwestionowane w piśmie limity uprawnień do emisji CO₂ dotyczyły drugiej wersji korekty KPRU i zostały już zweryfikowane. Zakładamy, że w najbliższym czasie zakończona zostaną prace nad rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji CO₂, które następnie przekazane zostanie do uzgodnień międzyresortowych.

Ad 3. W obecnie przygotowywanej wersji „Krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji CO₂” dla grup 4–14, w tym branży ceramicznej, poziom bazowy został ustalony według metodologii przedstawionej poniżej.

$$E_{\text{baza}} = 80\% E_{2004} + 10\% E_{2003} + 10\% E_{2002}$$

gdzie E_{rok} oznacza emisję rzeczywistą odpowiednio z lat 2002, 2003 i 2004,

natomiast udział poszczególnych instalacji w grupach oraz przyrost związany ze wzrostem gospodarczym są analogiczne do udziału i przyrostu w KPRU-1.

Należy zaznaczyć, że dla niektórych podmiotów wyznaczono wielkość emisji zgodnie z rozwojową metodą przydziału, a nie grandfatheringiem (na podstawie danych historycznych), co wynikało ze specyficznej sytuacji poszczególnych przedsiębiorstw.

W związku z ww. decyzją Komisji Europejskiej nie jest możliwy powrót do KPRU z września ubiegłego roku, gdyż, jak już wspomniałem, limit uprawnień, który został w nim przedstawiony, został zredukowany o 16,5%.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Andrzej Mizgajski

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

sekretarza stanu
**w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
na zapytanie poseł Gertrudy Szumskiej**

**w sprawie specjalnych zezwoleń połowowych
na 2005 r. (4258)**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 i 195 regulaminu Sejmu przedkładał Panu Marszałkowi, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, odpowiedź na zapytanie Pani Poseł Gertrudy Szumskiej w sprawie specjalnych zezwoleń połowowych na 2005 r., przesłaną przy piśmie z dnia 30 czerwca 2005 r., znak SPS-0203- 4258/05.

Rozporządzeniem Rady (WE) nr 27/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. ustalającym wielkości dopuszczalne połowów na 2005 r. i inne związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty, oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, gdzie wymagane są ograniczenia połowowe, Komisja Europejska, zgodnie z zasadami Wspólnej Polityki Rybackiej UE, określiła kwoty połowowe na gatunki limitowane w 2005 r.

Natomiast stosownie do art. 17 ustawy o rybołówstwie z dnia 19 lutego 2004 r. (Dz. U. Nr 62, poz. 574 i 2005 Nr 96, poz. 807) minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii organizacji społeczno-zawodowych rybaków, określa corocznie, w drodze rozporządzenia, sposób i warunki wykorzystania ogólnej kwoty połowowej na akwenach wodnych, mając na względzie ochronę i racjonalne wykorzystanie żywych zasobów morza.

Na obszarze M. Bałtyckiego w 2005 r. Komisja Europejska ustaliła kwoty połowowe dla dorszy, śledzi, szprotów, łososi i gładzic; połowy wszystkich innych gatunków występujących na ww. akwenie są nielimitowane.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 grudnia w sprawie sposobu i warunków wykorzystania ogólnej kwoty połowowej w 2005 roku dla poszczególnych statków rybackich określiło sposób podziału przyznanych Polsce kwot połowowych i zgodnie

z art. 16 ustawy o rybołówstwie wydano armatorom specjalne zezwolenia połowowe.

W przypadku ogólnej kwoty połowowej gładzicy, szprota i śledzia, określonej dla M. Bałtyckiego, nie dokonuje się jej podziału na poszczególne statki rybackie. Wszyscy armatorzy jednostek rybackich, którzy we wnioskach o wydanie specjalnego zezwolenia połowowego wystąpili o prawo do połowów ww. gatunków, otrzymali takie zezwolenia. Podobnie postąpiono w przypadku kwot połowowych na dorsza i łososa dla jednostek o długości całkowitej mniejszej niż 10 m.

Jednostki rybackie o długości całkowitej powyżej 10 m otrzymały indywidualne kwoty połowowe na połów dorszy i łososi po spełnieniu warunków zapisanych w rozporządzeniu.

Zgodnie z posiadaną opinią prawną Departamentu Prawno-Legislacyjnego, pismo z dnia 14 lipca 2005 r., znak P-025/295/05, dotyczącą ochrony danych osobowych (pismo przesłane w załączeniu), nie można udzielić wyczerpującej odpowiedzi na pytania dotyczące przedstawienia wykazu imiennego armatorów jednostek rybackich.

Odpowiadając na pytania zawarte w piśmie Pani Poseł, uprzejmie informuję, że:

1. Ilu polskich armatorów złożyło wnioski o przyznanie specjalnych zezwoleń połowowych na 2005 r.?

W 2005 r. 1221 armatorów wystąpiło z wnioskiem o przyznanie specjalnego zezwolenia połowowego.

2. Ilu armatorom takie zezwolenie przyznano?

Specjalne zezwolenie połowowe w 2005 r. przyznano 1220 armatorom. Wydania specjalnego zezwolenia połowowego odmówiono armatorowi jednostki rybackiej UST-85, gdyż zgodnie z art. 11.1 ustawy o rybołówstwie z dnia 19 lutego 2004 r. (Dz. U. Nr 62, poz. 574 i 2005 Nr 96, poz. 807) nastąpiło wykreślenie statku z rejestru, ponieważ statek rybacki nie był używany do wykonywania rybołówstwa morskiego przez okres dłuższy niż 12 miesięcy. Cofnięto mu też licencję. W przypadku cofnięcia licencji cofa się również specjalne zezwolenie połowowe i nie można wydać nowego specjalnego zezwolenia połowowego.

3. Proszę podać szczegółową listę armatorów, którym odmówiono przyznania określonych gatunków ryb w specjalnych zezwoleniach połowowych.

Do dnia 8 marca 2005 armatorom 16 jednostek rybackich odmówiono prawa do połowów dorszy. W dniu 9 marca br. decyzją ministra, na podstawie której podzielono kwoty połowowe dorszy z jednostek złomowanych, wszyscy armatorzy, którzy wystąpili z wnioskiem o pozwolenie na połów dorszy w 2005, zezwolenie takie otrzymali.

W 2005 r. odmówiono prawa do połowów łososi 110 armatorom jednostek rybackich o długości całkowitej większej niż 10 m, którzy nie spełnili warunków rozporządzenia z 24 grudnia w sprawie sposobu i warunków wykorzystania ogólnej kwoty połowowej w 2005 r.

4. Proszę podać szczegółową listę imienną armatorów, którzy złożyli odwołania od niekorzystnych dla siebie decyzji odmawiających im otrzymania konkretnych gatunków ryb w specjalnych zezwoleniach połowowych. W tym wypadku proszę podać dokładną datę złożenia poszczególnych odwołań. (tabela 1, 2 i 3)

Tabela nr 1.

Decyzje MRiRW (przed wydaniem decyzji armatorzy otrzymali zawiadomienia o przesunięciu terminu wydania decyzji w związku z koniecznością przeprowadzenia dodatkowych czynności wyjaśniających) utrzymujące w mocy specjalne zezwolenia połowowe.

Oznaka rybacka	Data wpłynięcia wniosku o zmianę specjalnego zezwolenia połowowego	Data wydania decyzji MRiRW	Uwagi
Odwołania dotyczące nieprzyznania w specjalnym zezwoleniu połowowym kwot połowowych łososa			
ŚWI-105	31.01.05	24.03.05	
KOŁ-35	20.01.05	16.03.05	
KOŁ-48	27.01.05	24.03.05	
KOŁ-45	27.01.05	24.03.05	
WSG-9	24.01.05	17.03.05	
DZI-35	28.01.05	04.04.05	
DAR-7	28.01.05	24.03.05	
DAR-10	28.01.05	24.03.05	
WIA-70	26.01.05	21.03.05	
UST-64	27.01.05	21.03.05	
DZI-85	21.01.05	17.03.05	
GDY-25	31.01.05	17.03.05	
DAR-47	18.01.05	08.02.05	
UST-101	18.01.05	08.02.05	
WLA-208	21.01.05	09.02.05	
GDY-20	25.01.05	08.02.05	
DAR-30	18.01.05	16.03.05	
UST-20	31.01.05	17.03.05	
Odwołania dotyczące nieprzyznania w specjalnym zezwoleniu połowowym kwot połowowych łososa oraz zbyt niskich kwot na pozostałe wnioskowane gatunki ryb			
JAS-102	24.01.05	08.02.05	dorsz, śledź, szprot
JAS-64	24.01.05	08.02.05	dorsz, szprot, śledź
JAS-61	24.01.05	08.02.05	
UST-37	21.01.05	16.03.05	
Odwołania dotyczące nieprzyznania w specjalnym zezwoleniu połowowym kwot połowowych dorsza oraz przyznania zbyt niskich kwot na inne wnioskowane gatunki			
UST-203	12.04.05	18.04.05	
ŚWI-17	04.02.05	04.04.05	oraz podział na stado wsch. i zach.
WLA-310	01.02.05	30.03.05	
HEL-23	24.01.05	08.02.05	
DAR-19	18.01.05	10.02.05	
HEL-95	26.01.05	08.02.05	oraz łosoś, szprot (armator nie wnioskował), śledź
UST-52	21.01.05	16.03.05	oraz łosoś
UST-125	21.01.05	08.02.05	oraz łosoś
Odwołania dotyczące przyznania zbyt niskich kwot połowowych na wnioskowane gatunki			
WLA-304	31.01.05	30.03.05	dorsz, szprot, śledź
KOŁ-40	28.01.05	24.03.05	dorsz
UST-118	28.01.05	24.03.05	dorsz
WLA-307	31.01.05	24.03.05	dorsz
DAR-309	01.02.05	30.03.05	dorsz
WLA-312	01.02.05	30.03.05	dorsz oraz podział na stado wsch. i zach.
WLA-305	01.02.05	30.03.05	dorsz oraz podział na stado wsch. i zach.
WLA-301	01.02.05	30.03.05	dorsz oraz podział na stado wsch. i zach.
GDY-40	04.02.05	30.03.05	dorsz
UST-139	31.01.05	30.03.05	dorsz
KOŁ-46	01.02.05	30.03.05	dorsz
KOŁ-41	28.01.05	24.03.05	dorsz
ŁEB-7	26.01.05	25.03.05	dorsz
KOŁ-15	28.01.05	24.03.05	dorsz
UST-57	18.01.05	21.03.05	dorsz
DAR-167	24.01.05	21.03.05	dorsz
UST-68	17.01.05	16.03.05	dorsz
UST-59	24.01.05	17.03.05	dorsz
UST-51	21.01.05	16.03.05	dorsz
WSG-22	02.02.05	10.03.05	podział dorsza na stado wsch. i zach.
WSG-21	02.02.05	10.03.05	podział dorsza na stado wsch. i zach.
DZI-102	25.01.05	08.02.05	dorsz oraz podział na stado wsch. i zach.
UST-111	24.01.05	08.02.05	dorsz

Tabela nr 2.

Decyzje MRiRW od odwołań, rozpatrzone pozytywnie (wydano nowe specjalne zezwolenia połowowe).

Oznaka rybacka	Data wpłynięcia wniosku o przyznanie kwoty połowowej	Data wydania decyzji MRiRW	Uwagi
Odwołania dotyczące nieprzyznania w specjalnym zezwoleniu połowowym kwot połowowych dorsza			
KOL-9	27.01.05	08.02.05	
GDY-14	23.02.05	11.03.05	
MIZ-4	01.02.05	11.03.05	
ŁEB-22	02.02.05	11.03.05	
ŚWI-9	21.02.05	11.03.05	
NIE-15	02.02.05	11.03.05	
WŁA-299	03.02.05	11.03.05	
WŁA-47	28.01.05	11.03.05	
MIZ-28	07.02.05	11.03.05	
KOL-120	26.01.05	11.03.05	
ŚWI-27	26.01.05	11.03.05	
JAS-12	03.02.05	11.03.05	
ŁEB-44	19.01.05	11.03.05	
Odwołania dotyczące zwiększenia przyznanej w specjalnym zezwoleniu połowowym kwoty dorsza			
W ŁA-308	28.01.05	08.02.05	
WŁA-297	31.01.05 25.02.05	08.02.05	
KOL-189	27.01.05	10.03.05	
ŚWI-47	03.02.05	11.03.05	
DZI-3	22.01.05	11.03.05	
MIZ-21	28.02.05	11.03.05	
HEL-152	17.01.05	11.03.05	
KOL-25	26.01.05	11.03.05	
KOL-206	26.01.05	11.03.05	
KOL-6	26.01.05	11.03.05	
GDA-13	28.01.05	11.03.05	
KOL-4	27.01.05	11.03.05	
KOL-8	27.01.05	11.03.05	
WŁA-289	28.01.05	11.03.05	
ZAG-31	04.02.05	11.03.05	
KOL-5	27.01.05	11.03.05	
KOL-123	27.01.05	11.03.05	
KOL-180	24.01.05	11.03.05	
WŁA-291	28.01.05	11.03.05	
WŁA-294	31.01.05	11.03.05	
WŁA-311	28.01.05	11.03.05	
WŁA-295	31.01.05	08.02.05	
UST-204	07.02.05	11.03.05	
JAS-39	16.03.05	11.03.05	
DAR-130	25.01.05	11.03.05	
JAS-85	25.01.05	11.03.05	
JAS-99	24.01.05	11.03.05	
JAS-76	28.01.05	11.03.05	
JAS-77	03.02.05	11.03.05	
JAS-78	26.01.05	11.03.05	
JAS-57	31.01.05	11.03.05	
HEL-98	28.01.05	11.03.05	
JAS-74	31.01.05	11.03.05	
JAS-39	24.01.05	11.03.05	
JAS-80	26.01.05	11.03.05	
Odwołania dotyczące nieprzyznania w specjalnym zezwoleniu połowowym kwoty połowowej łososia			
HEL-129	14.02.05	04.04.05	
Odwołania dotyczące nieprzyznania w specjalnym pozwoleniu połowowym innych gatunków ryb niż ww.			
CHY-16	26.01.05	10.03.05	Odwołanie dotyczyło przyznania śledzia, który nie był wcześniej wnioskowany

Tabela nr 3.

Postanowienia MRiRW dotyczące odwołań od specjalnych zezwoleń połowowych wysłanych do MRiRW po ustawowym terminie.

Oznaka rybacka	Data wpłynięcia wniosku o przyznanie kwoty połowowej	Data wydania decyzji MRiRW
Wła-296	23.03.05	05.04.05
WLA-61	28.02.05	16.03.05
WLA-51	22.02.05	16.03.05
WLA-50	22.02.05	16.03.05
WLA-11	22.02.05	16.03.05
WLA-88	22.02.05	16.03.05
WLA-80	22.02.05	16.03.05
WLA-197	22.02.05	16.03.05
UST-78	01.03.05	16.03.05
JAS-33	22.02.05	16.03.05
ŚWI-7	25.02.05	10.03.05
UST-127	18.02.05	10.03.05
MRZ-10	24.02.05	10.03.05
UST-203	03.03.05	04.03.05
UST-122	08.02.05	04.03.05
UST-62	02.02.05	04.03.05
WLA-292	24.02.05	16.03.05

5. Proszę o udzielenie odpowiedzi, ilu odwołujących się armatorów uzyskało pozytywną decyzję dotyczącą przyznania określonego gatunku ryb. Proszę podać, jaki gatunek przyznano oraz dokładną datę wydania decyzji.

Odpowiedź na pytanie zawarta jest w tabeli nr 2.

6. Proszę o podanie podstawy prawnej, dzięki której, bez zmiany rozporządzenia nr 2837, możliwe było dokonanie ponownego przydziału limitów, pomimo że obowiązywało rozporządzenie o bazie historycznej.

Kwota połowowa dorszy powstałych ze statków, które zostały złomowane w ramach działania 1.1. Złomowanie Statków Rybackich Sektorowego Programu Operacyjnego „Rybołówstwo i Przetwórstwo Ryb 2004-2006”, została podzielona zgodnie z artykułem 21 ustawy o rybołówstwie z dnia 19 lutego 2004 r. (Dz. U. Nr 62, poz. 574 i z 2005 Nr 96, poz. 807). Kwoty połowowe niewykorzystane „minister właściwy do spraw rolnictwa może rozdzielić po zasięgnięciu opinii organizacji społeczno-zawodowych rybaków”. Po przeprowadzeniu konsultacji z organizacjami społeczno-zawodowymi rybaków minister w dniu 9 marca 2005 r. podjął decyzję o sposobie podziału kwoty połowowej dorszy.

7. Proszę o pełny imienny wykaz wszystkich armatorów i jednostek, na które przyznano w 2005 roku specjalne zezwolenie połowowe, ze szczególnym uwzględnieniem daty wydania decyzji oraz wielkości przyznanej kwoty połowowej oraz przyznanych gatunków ryb.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) każdy ma prawo do ochrony dotyczących go danych osobowych i dlatego niemożliwe jest udzielenie odpowiedzi na zadane pytanie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Józef Śliwa

Warszawa, dnia 22 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie likwidacji baz danych
Ośrodka Informatyki Śląskiego Urzędu
Wojewódzkiego na skutek wygaśnięcia umowy
z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych
i Administracji na udostępnianie tych baz (4259)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 30 czerwca 2005 r. (sygn. SPS-0203-4259/05), dotyczącego zapytania Posła na Sejm RP Pana Wojciecha Szaramy w sprawie likwidacji baz danych ośrodka informatyki Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego na skutek wygaśnięcia umowy z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Przyczyną utrzymywania Wojewódzkich Kopii Bezpieczeństwa Centralnej Ewidencji Pojazdów w okresie od 1 stycznia 2004 r. do 30 czerwca 2005 r. było zapewnienie dostępu do danych zawartych w Centralnej Ewidencji Pojazdów dla różnych służb (w tym Policji) do czasu podłączenia ich systemów informatycznych w sposób bezpośredni do systemu informatycznego CEPiK. MSWiA w swoim budżecie nie posiada środków na dalsze utrzymywanie Wojewódzkich Kopii Bezpieczeństwa Centralnej Ewidencji Pojazdów. Koszt ten kształtował się na poziomie kilku milionów złotych rocznie (tj. kilkudziesięciu tysięcy miesięcznie) na województwo.

W związku z wygaśnięciem z dniem 1 lipca 2005 r. umowy pomiędzy MSWiA a Wojewódzkimi Ośrodkami Informatyki na prowadzenie Wojewódzkich Kopii Bezpieczeństwa Centralnej Ewidencji Pojazdów, straż miejskie zostały pozbawione dostępu do bazy danych Centralnej Ewidencji Pojazdów z wykorzystaniem urządzeń teletransmisji danych. Obecnie dostęp ten realizowany jest w tzw. trybie urzędowym, co oznacza, że wnioski straży miejskich wpływają w formie pisemnej. Należy zwrócić uwagę, iż do Wojewódzkich Kopii Bezpieczeństwa Centralnej Ewidencji Pojazdów przyłączonych było, przy wykorzystaniu urządzeń teletransmisji, jedynie kilkadziesiąt podmiotów w skali kraju, w tym jednostek organizacyjnych służb wymienionych w art. 80c ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Oznacza to, że dla większości straży miejskich, które nie korzystały z udostępniania „automatycznego”, po 1 lipca br. sytuacja nie uległa zmianie, ponieważ dotychczas również korzystały z trybu urzędowego.

W chwili obecnej trwają prace związane z rozbudową systemu CEPiK, mające na celu umożliwienie dostępu do ewidencji w trybie automatycznym. Planowane zakończenie tych prac dla straży miejskich przewidywane jest na IV kwartał br. Ponadto informuję, że

w dniu 6 czerwca br. nastąpiło podłączenie Policji do CEPiK w trybie automatycznym.

Problem „przeciążenia” sądów grodzkich w znacznym stopniu będzie zależał od trybu składania wniosków od samych wnioskodawców, czyli od straży miejskich. Dotychczasowy tryb składania wniosków polegał na zbieraniu zapytań przez wiele miesięcy (a nawet lat), a następnie przekazywaniu ich do organu udostępniającego dane. Powodowało to przyjęcie wniosku zawierającego nawet kilka tysięcy zapytań. Realizacja żądania wnioskodawcy rozłożona była w czasie i trwała ponad 30 dni.

Istotny wpływ na zmniejszenie obciążenia sądów grodzkich mogłoby mieć przyjęcie uproszczonego trybu realizacji omawianych spraw przez sądy. Powyższe znajduje się jednak w zakresie kompetencji Ministra Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Leszek Ciećwierz

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie refundacji leków
przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ (4260)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Wojciecha Szaramy, Posła na Sejm RP, przesłane przy piśmie z dnia 30 czerwca 2005 roku (SPS-0203-4260/05), w sprawie refundacji leków przez Śląski Oddział Narodowego Funduszu Zdrowia, przesyłam uprzejmie poniższe informacje.

Regulacje prawne dotyczące refundacji leków i wyrobów medycznych zawiera ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. nr 210 poz. 2135) oraz ustawa z dnia 5 lipca 2001 roku o cenach (Dz. U. nr 97 z późn. zm.). Zgodnie z treścią art. 36 i 37 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, Minister Zdrowia, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, Naczelnej Rady Aptekarskiej i Naczelnej Rady Lekarskiej określa, w drodze rozporządzeń, wykazy leków refundowanych oraz, na podstawie art. 38 ust. 6 przedmiotowej ustawy, wykaz limitów cen leków posiadających tę samą nazwę międzynarodową oraz leków o różnych nazwach międzynarodowych, ale o podobnym działaniu terapeutycznym, wymienionych w wykazach leków refundowanych.

Jednocześnie, w myśl art. 5 ust. 4 ustawy o cenach, Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Finansów ustala, w drodze rozporządzenia, ceny urzędowe

hurtowe i detaliczne na leki i wyroby medyczne objęte wykazami leków refundowanych. Ceny urzędowe są cenami maksymalnymi, co oznacza, że nie mogą być przekroczone na etapie obrotu detalicznego, a nie wyklucza to jednak możliwości ich obniżenia.

Zgodnie z art. 14 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, podmiotem zobowiązanym do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych jest Narodowy Fundusz Zdrowia. W myśl art. 132 przedmiotowej ustawy, podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Narodowy Fundusz Zdrowia refunduje wyłącznie koszty leków i wyrobów medycznych objętych wykazami leków refundowanych i w wysokości określonej w poszczególnych wykazach leków oraz w ramach zakontraktowanych świadczeń zdrowotnych.

Ustosunkowując się do pytań, uprzejmie informuję.

1. Odpowiedzialność za określenie wykazów leków refundowanych oraz cen urzędowych spoczywa na Ministrze Zdrowia, który jako organ administracji rządowej, konstytucyjnie zobowiązany jest do zapewnienia społeczeństwu leków bezpiecznych, skutecznych i tanich. Zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 ustawy o cenach, przy Ministrze Zdrowia utworzony został Zespół do Spraw Gospodarki Lekami, w skład którego wchodzi przedstawiciele ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, ministra właściwego do spraw gospodarki oraz Narodowego Funduszu Zdrowia. Do zadań Zespołu należy przygotowanie i przedstawianie Ministrowi Zdrowia stanowisk w zakresie ustalania wykazów leków refundowanych oraz cen urzędowych dla tych leków. Przy tworzeniu wykazów leków refundowanych są uwzględniane nie tylko kryteria zdrowotne, ale także możliwości płatnicze Narodowego Funduszu Zdrowia. Pragnę zaznaczyć, że od 1999 roku do 2003 roku nastąpił wzrost wydatków na leki objęte dopłatami ze środków publicznych, spowodowany wzrastającym ich popytem. Prowadzone przez Ministerstwo Zdrowia prace związane z ustaleniem wykazów leków refundowanych oraz cen urzędowych miały na celu zahamowanie wzrostu wydatków ponoszonych przez Narodowy Fundusz Zdrowia oraz obniżenie dopłat wnoszonych przez pacjentów. Zahamowanie wzrostu wydatków uzyskano w 2004 roku m.in. przez wprowadzenie na wykazy leków refundowanych leków generycznych, konkurencyjnych cenowo w stosunku do odpowiedników znajdujących się na wykazach.

2. W planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2005 rok, określonym zarządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 12 maja 2005 roku, zmieniającym zarządzenie w sprawie ustalenia planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2005 rok (Dz. Urz. Min. Zdrow. nr 7, poz. 26) dla Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdro-

wia, w pozycji refundacja cen leków przeznaczono kwotę 747.399 tys. zł. Ponadto informuję, że podział środków na koszty świadczeń zdrowotnych pomiędzy poszczególne Oddziały Wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia w planie finansowym na 2005 rok został dokonany według zasady historycznej, tj. według struktury podziału środków, ustalonej w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2004 rok z dnia 7 września 2004 roku (Zarządzenie Ministra Zdrowia zmieniające zarządzenie w sprawie planu finansowego NFZ na 2004 r., Dz. Urz. Min. Zdrow. nr 9, poz. 85).

W planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2006 rok podział środków na koszty świadczeń zdrowotnych pomiędzy poszczególne Oddziały Wojewódzkie Funduszu zostanie dokonany zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia, podpisanym w porozumieniu z Ministrem Finansów z dnia 7 lipca 2005 roku, w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych (Dz. Urz. nr 126, poz. 1061).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w przypadku większego niż założono w planie finansowym spływu środków z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne istnieje możliwość zwiększenia środków przeznaczonych na pokrycie refundacji cen leków, w tym również dla Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie opłat za przejazd autostradą A-4
na odcinku Katowice-Gliwice (4261)**

W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Szaramy z dnia 27 czerwca 2005 r. (SPS-0203-4261/05) w sprawie przejazdu autostradą A4 z Katowic do Gliwic, przekazuję na ręce Pana Marszałka niniejsze wyjaśnienia:

W odpowiedzi na przywoływane w wystąpieniu pismo Pana Posła z 24 listopada 2004 r., informowałem Szanownego Pana, iż Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad na etapie postępowania przetargowego podjęła decyzję o wyłączeniu z opłat za przejazd w ruchu lokalnym odcinka autostrady A4 Kleszczów – Sośnica, stanowiącego obwodnicę Gli-

wic. Nie informowano natomiast na temat zwolnienia z opłat na całym odcinku Gliwice-Katowice. Niemniej GDDKiA nadal podtrzymuje wolę wprowadzenia rozwiązania umożliwiającego bezpłatny przejazd dla uczestników ruchu lokalnego. Szczegółowe rozwiązanie techniczne tej kwestii jest aktualnie opracowywane. Jednocześnie prowadzone są negocjacje umowy o budowę i eksploatację z dwoma spółkami, których oferty zostały uznane przez komisję przetargową za równorzędne. Spółkami tymi są Stalexport Autostrada Śląska SA oraz Autostrada Południe SA. Prowadzone rozmowy i uzgodnienia obejmują między innymi kwestie związane z systemem poboru opłat oraz wysokością stawek opłat za przejazd autostradą z uwzględnieniem stanowiska GDDKiA odnośnie do bezpłatnego przejazdu obwodnicą Gliwic. Opracowywane rozwiązania nie mają na celu dyskryminowania jakiejkolwiek grupy mieszkańców Śląska, ale zapewnienie możliwości szerokiego dostępu do autostrady płatnej A4 z uwzględnieniem specyfiki odcinka będącego obwodnicą Gliwic.

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
na zapytanie posel Genowefy Wiśniowskiej**

**w sprawie opieszałości lub niepodejmowania
zgodnych z prawem działań przez organy
wymiaru sprawiedliwości w stosunku
do Sama Avny'ego (4262)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posel Genowefy Wiśniowskiej z dnia 24 czerwca br. w sprawie opieszałości lub niepodejmowania zgodnych z prawem działań przez organy wymiaru sprawiedliwości w stosunku do Sama Avny (SPS-0203-4262/05), pragnę uprzejmie poinformować, iż aktualnie w prokuraturach z obszaru właściwości Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku prowadzone jest jedno postępowanie przygotowawcze, związane z działalnością gospodarczą Sama Avny. Jest to śledztwo o sygnaturze V Ds 44/05/S Prokuratury Okręgowej w Suwałkach, prowadzone początkowo przez Prokuraturę Okręgową w Białymstoku.

Postępowanie przygotowawcze w tej sprawie wszczęto w dniu 4 lutego br. w następstwie zawiadomienia o przestępstwie, złożonego przez Zenona Radzia – pracownika „Cherrywood Industry” spółki z o.o. z siedzibą w Supraślu. Przedmiotem postępowania były początkowo działania władz spółki, polegające na naruszaniu praw pracowniczych oraz udaremnianiu zaspokojenia wierzycieli poprzez zbywanie części

majątku w obliczu grożącej niewypłacalności (art. 218 § 1 K.k. oraz art. 300 § 1 K.k.).

W dniu 7 marca br. do akt tego śledztwa dołączono kolejne postępowania Prokuratury Rejonowej Białystok – Północ: Ds 1055/05, dotyczące uporczywego naruszania praw pracowniczych przez władze Huty Szkła „Białglas” w Białymstoku, oraz Ds 210/05 – w sprawie doprowadzenia przez reprezentowane przez Sama Avny podmioty do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmy „Konwersja” z terenu Białorusi.

Z dniem 28 czerwca br. śledztwem Prokuratury Okręgowej w Suwałkach objęto kolejne postępowania w sprawie Ds 754/05 Prokuratury Rejonowej w Augustowie, dotyczące następujących wątków:

— zbycia w kwietniu br. przez Sama Avny składników majątku „Pinewood Industry” spółki z o.o. w celu udaremnienia zaspokojenia wierzycieli – to jest czynu z art. 300 § 1 K.k.,

— naruszenia praw pracowników zatrudnionych w „Pinewood Industry” oraz w spółce z o.o. „Delfin” w Augustowie, także należącej do Sama Avny – to jest czynu z art. 218 § 1 K.k.

Nadmienić należy, iż zawiadomienie o powyższych przestępstwach napływały do właściwych miejscowo organów Policji i prokuratury na przestrzeni maja i czerwca 2005 roku, zatem czynności procesowe w tym zakresie znajdują się w fazie początkowej. W związku z przejęciem w czerwcu br. przez Prokuraturę Okręgową w Suwałkach wszystkich postępowań dotyczących działalności gospodarczej Sama Avny, aktualnie trwa analiza zgromadzonego dotąd w toku wcześniej wszczętych postępowań materiału dowodowego, mająca na celu precyzyjne wytyczenie kierunku dalszych czynności.

Z ustaleń Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku wynika, iż w zakresie pierwotnych wątków śledztwa zrealizowano już szereg czynności procesowych, w szczególności przesłuchano w charakterze świadków 240 osób, zgromadzono stosowną dokumentację dotyczącą działalności Spółki „Cherrywood Industry”, uzyskano akta komornika prowadzącego wobec tej spółki postępowanie egzekucyjne, a nadto protokoły z kontroli przeprowadzonych w tej firmie przez Państwową Inspekcję Pracy – Okręgowy Inspektorat Pracy w Białymstoku.

Z uwagi na uzasadnione podejrzenie usuwania mienia spółki przez nieustalone osoby, w dniu 16 lutego 2005 roku przeprowadzono oględziny hal produkcyjnych i magazynowych, po czym w dniu 18 lutego br. zabezpieczono środki trwałe firmy i pozostawiono je na przechowanie u dyrektora zarządu spółki.

Z uwagi na to, iż wyjaśnienie wszelkich aspektów działalności gospodarczej firm reprezentowanych przez Sama Avny wymaga zgromadzenia odpowiedniego materiału dowodowego także poza granicami Polski, w dniu 17 czerwca br. wystąpiono do organów wymiaru sprawiedliwości w Austrii o zrealizowanie w drodze pomocy prawnej stosownych czynności procesowych. Podobny wniosek skierowano w dniu 13 czerwca br. do Wielkiej Brytanii.

W toku dalszego postępowania niezbędne będzie uzyskanie pełnej dokumentacji, dotyczącej rachunków

bankowych Sama Avny i dokonywanych na nich operacji. Za konieczne uznać należy przesłuchanie w charakterze świadków wszystkich osób, które zostały porrzywdzone działaniami tych firm, a także ich pracowników, w szczególności prowadzących księgowość.

Termin zakończenia postępowania przygotowawczego uzależniony jest jednak przede wszystkim od czasu realizacji czynności w ramach międzynarodowej pomocy prawnej, zatem aktualnie nie sposób przewidzieć, kiedy śledztwo zostanie zamknięte.

Rozważenie kwestii odpowiedzialności karnej Sama Avny (względnie innych osób) oraz jej zakresu nastąpi po zgromadzeniu niezbędnego materiału dowodowego, w szczególności, przeprowadzeniu wyżej wskazanych czynności.

Niezależnie od postępowania przygotowawczego Prokuratura Okręgowa w Suwałkach podjęła w ramach działań pozakarnych czynności zmierzające do udzielenia pracownikom spółki „Pinewood” pomocy w egzekucji zasądzonych na ich rzecz wynagrodzeń za pracę. Rodzaj i zakres działań o charakterze cywilistycznym (Pc 35/05) uzależniony będzie od ustaleń dowodowych śledztwa w sprawie V Ds 44/05/S.

Odpowiadając na drugie pytanie poseł Genowefy Wiśniowskiej, uprzejmie informuję, iż w dniu 31 maja 2005 roku Prokuratura Rejonowa w Augustowie została zawiadomiona przez Samoobronę Rzeczypospolitej Polskiej – Radę Powiatu Augustowskiego o przestępstwach z art. 218 § 1 K.k., 296 § 1 K.k. i innych, popełnionych przez Sama Avny, czego następstwem było wszczęcie w dniu 9 czerwca br. śledztwa o sygnaturze Ds 745/05, powołanego wyżej i połączanego ze śledztwem V Ds 44/05 Prokuratury Okręgowej w Suwałkach.

O wszczęciu śledztwa Rada Powiatu Augustowskiego Samoobrona RP została zawiadomiona pisemnie w dniu 10 czerwca br.

W dniu 7 czerwca br. poseł Genowefa Wiśniowska złożyła w prokuraturze tej samej treści zawiadomienie o przestępstwie, który to dokument został dołączony do akt sprawy Ds 754/05. Niedopełnienie obowiązku wynikającego z treści przepisu art. 305 § 4 K.p.k. wytknięto Prokuratorowi Rejonowemu w Augustowie, a brak ten zostanie konwalidowany przez aktualnie prowadzącą śledztwo Prokuraturę Okręgową w Suwałkach.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Franciszka Franczaka**

**w sprawie łamania prawa przez dyrektora
Szpitala im. Józefa Dietla w Oleśnicy (4264)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 czerwca 2005 r. (znak: SPS-0203-4264/05), przy którym przesłano zapytanie Pana Posła Franciszka Franczaka w sprawie łamania prawa przez dyrektora Szpitala im. Józefa Dietla w Oleśnicy uprzejmie informuję, że art. 44a ust. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z późn. zm.) zobowiązuje kierownika publicznego zakładu opieki zdrowotnej do nawiązania stosunku pracy na podstawie umowy o pracę z kandydatem wybranym w drodze konkursu na stanowisko ordynatora.

Ustawa o zakładach opieki zdrowotnej oraz wydane na jej podstawie rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 19 sierpnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad przeprowadzania konkursu na niektóre stanowiska kierownicze w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, składu komisji konkursowej oraz ramowego regulaminu przeprowadzania konkursu (Dz. U. Nr 115, poz. 749, ze zm.) nie przewidują wyjątków od tej zasady.

Określona w § 16 ww. rozporządzenia norma stanowiąca, że „jeżeli z kandydatem wybranym w drodze postępowania konkursowego nie nawiązano stosunku pracy, właściwy podmiot uzasadnia na piśmie odmowę nawiązania stosunku pracy; uzasadnienie przekazuje się komisji konkursowej oraz kandydatowi na jego wniosek”, nie może zostać wykorzystana do podważenia przez kierownika publicznego zakładu opieki zdrowotnej wyników postępowania konkursowego. Kierownik zakładu nie może też kwestionować wyników konkursu w oparciu o przepis art. 44a ust. 3 określający, że w przypadku gdy z kandydatem wybranym w postępowaniu konkursowym nie nawiązano stosunku pracy, odpowiednio podmiot, który utworzył publiczny zakład opieki zdrowotnej, lub kierownik tego zakładu ogłasza nowy konkurs w ciągu dwóch miesięcy od daty zakończenia postępowania poprzedniego konkursu.

Przywołane wyżej przepisy dotyczą bowiem wyłącznie tych sytuacji, w których osoba wybrana na stanowisko objęte postępowaniem konkursowym nie jest faktycznie w stanie podjąć wykonywania obowiązków (m.in. śmierć osoby, która wygrała konkurs, orzeczenie przez sąd wobec niej środka karnego zakazu, zakaz zajmowania określonego stanowiska lub wykonywania określonego zawodu). W związku z powyższym należy stwierdzić, że kierownik zakładu nie ma możliwości odmowy zawarcia umowy o pracę z osobą wyłonioną w drodze konkursu na stanowisko ordynatora,

poza przypadkami utraty przez tę osobę możliwości objęcia stanowiska.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w celu wyjaśnienia opisanej w zapytaniu sprawy wystąpiłem do organu założycielskiego Szpitala im. Józefa Dietla w Oleśnicy oraz do Wojewody Dolnośląskiego z prośbą o przekazanie informacji w sprawie.

Z informacji uzyskanych od Wojewody Dolnośląskiego wynika, że spór powstały w przedmiotowej sprawie ma charakter sporu ze stosunku pracy, dla którego rozstrzygnięcia właściwy jest sąd pracy (art. 262 § 2 Kodeksu pracy). W sprawie wydane zostały orzeczenia Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 21 czerwca 2001 r. oraz Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 stycznia 2002 r. Tryb i zasady wykonania tych wyroków określają przepisy art. 758–1088 Kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z art. 758 K.p.c. organami prowadzącymi postępowanie egzekucyjne są sądy rejonowe i działający przy tych sądach komornicy sądowi.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, że z uwagi na brak podstaw prawnych podejmowanie dalszych działań w sprawie przez organy administracji rządowej jest niemożliwe.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Małgorzaty Rohde**

**w sprawie wycinki drzew na Pomorzu Zachodnim
(4265)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak SPS-0203-4265/05, z dnia 30 czerwca 2005 r., w sprawie zapytania Pani Posła Małgorzaty Marii Rohde dotyczącego wycinki drzew na Pomorzu Zachodnim, uprzejmie przedstawiam poniższe informacje.

Uprzejmie informuję, że poruszony przez Panią Posła problem wycinki drzew przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad w Szczecinie (GDDKiA) przy drodze krajowej ze Złocieńca do Czaplinka, wykonanej już w 15%, i kolejnej, obejmującej docelowo ok. 1500 drzew, budzi moje wielkie zaniepokojenie. Z tego powodu zwróciłam się o stanowisko do pana Jana Kurylczyka, Sekretarza Stanu w Ministerstwie Infrastruktury, Pełnomocnika Rządu do spraw Budowy Dróg Krajowych i Autostrad, o zbadanie problemu i możliwości jego rozwiązania zgodnie z kom-

petencjami, jak też o pilne przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Trudno odnieść się do przedmiotowej sprawy bez stosownej dokumentacji, tym bardziej, że sprawy dotyczące ochrony terenów zieleni i zadrzewień są prowadzone przez gminę. W myśl zapisu art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (DzU Nr 92, poz. 880) zarządca drogi potrzebuje stosownego zezwolenia na wycinkę – wydanego przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta, i organy te powinny również monitorować działania związane z wycinką.

Podjęmowane przez resort środowiska działania zmierzają do ograniczenia nieuzasadnionego niszczenia przyrody, w tym barbarzyńskiej wycinki przydrożnych drzew. Obowiązujące od dnia 28 lipca 2005 r. nowe uregulowania prawne, wynikające z nowelizacji ustawy z dnia 18 maja 2005 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (DzU Nr 113, poz. 954), mocą jej art. 8 uchyliło art. 83 ust. 6 pkt 6 ustawy o ochronie przyrody. W myśl tych uregulowań przepisy art. 83 ust. 1 i 2 ww. ustawy o ochronie przyrody będą stosowane do drzew lub krzewów niszczących nawierzchnię i infrastrukturę drogową, ograniczających widoczność na łukach i skrzyżowaniach, z wyłączeniem rosnących na terenach nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków.

Problem wycinki przydrożnych drzew podjęła ostatnio także sejmowa Komisja Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa. Z inicjatywy posłów, z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Środowiska, rozpoczęto prace nad zmianą ustawy o ochronie przyrody. Propozycje zmian dotyczą m.in. dopuszczalnych prac pielęgnacyjnych w obrębie koron na terenach zieleni lub w zadrzewieniach. Będzie można usuwać tylko suche gałęzie i te, które wchodzą w kolizję z obiektami budowlanymi lub urządzeniami technicznymi. Dodatkowo będzie można wykonywać formowanie i kształtowanie koron drzew. Uzyskane zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów z granicy pasa drogowego miałyby się wiązać z uprzednim uzyskaniem opinii Wojewódzkiej Rady Ochrony Przyrody. Wydanie zezwolenia na wycinkę drzew w granicach pasa drogowego, ze względu na bezpieczeństwo na drodze, będzie możliwe po wyczerpaniu innych dostępnych sposobów zabezpieczenia ruchu drogowego lub w przypadku, gdy względy techniczne uniemożliwią zastosowanie innego rozwiązania czy zabezpieczenia. Sprawa dotycząca wycinki drzew i krzewów w pasie ruchu drogowego będzie przedmiotem dalszych prac w Sejmie.

Łączę wyrazy głębokiego szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Witkowski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie jednorazowego dodatku pieniężnego
dla osób uprawnionych do pobierania świadczeń
z tytułu emerytur i rent (4270)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Romualda Ajchlera w sprawie jednorazowego dodatku pieniężnego dla osób uprawnionych do pobierania świadczeń z tytułu emerytur i rent przesłane pismem przez Pana Marszałka dnia 4 lipca 2005 r. (SPS-0203-4270/05) uprzejmie wyjaśniam:

Dodatek pieniężny został – z inicjatywy poselskiej – wprowadzony ustawą z dnia 20 maja 2005 r. o dodatku pieniężnym dla niektórych emerytów, rencistów i osób pobierających świadczenie przedemerytalne albo zasiłek przedemerytalny (Dz. U. Nr 102, poz. 852). Dodatek ten przysługuje osobom pobierającym świadczenia wskazane w art. 2 ust. 1 pkt 1-10 ustawy i jednocześnie spełniającym kryterium dochodowe (wskaźnik dochodowy obliczony na podstawie dochodu z roku kalendarzowego poprzedzającego rok, w którym się nabywa prawo do dodatku, nie może przekraczać 9 600 zł). Przy ustalaniu prawa do dodatku w 2005 r. uwzględnia się dochód uzyskany w 2004 r.

Na podstawie przepisu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy dochód, o którym mowa w niniejszej ustawie, oznacza inne dochody określone w art. 3 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 228, poz. 2255, z późn. zm.). Do tych innych dochodów niepodlegających opodatkowaniu na podstawie przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych należą m. in.:

— świadczenia pieniężne oraz ryczałt energetyczny określone w przepisach o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych,

— dodatek kombatancki, ryczałt energetyczny i dodatek kompensacyjny określone w przepisach o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego,

— świadczenie pieniężne określone w przepisach o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę Niemiecką lub Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Wymienione powyżej świadczenia należy zatem, w świetle obowiązujących przepisów, wliczyć do dochodu osoby uprawnionej przy ubieganiu się o prawo do dodatku pieniężnego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że na podstawie wyjaśnień udzielonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych dodatek kombatancki, ryczałt energetyczny i

świadczenia z tytułu deportacji są uwzględniane przy ustalaniu wysokości kryterium dochodowego. Informacja powyższa znajduje się na stronie internetowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych: www.zus.pl.

Wyjątkowo w bieżącym roku kalendarzowym organy wypłacające (ZUS, KRUS i inne właściwe organy emerytalno-rentowe), o których mowa w art. 10 ustawy, były zobowiązane do informowania w terminie do dnia 15 czerwca 2005 r. osób, mających w dniu wejścia w życie ustawy prawo do świadczeń, o których mowa w art. 2, o warunkach uzyskania dodatku pieniężnego. Obowiązek ten wynika z art. 23 ust. 2 ustawy. Ustawodawca nie nakłada na organy wypłacające konieczności rozsyłania oświadczeń ani wniosków do dodatku pieniężnego. W następnym roku obowiązek informowania o warunkach uzyskania dodatku musi być zrealizowany do końca lutego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Cezary Miżejewski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Cymańskiego**

**w sprawie interpretacji § 11 ust. 3 rozporządzenia
Rady Ministrów z dnia 5 października 1990 r.
zmieniającego niektóre przepisy w sprawie
ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent
(4273)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 4 lipca br., znak: SPS-0203-4273/05, przy którym przesłane zostało zapytanie posła Tadeusza Cymańskiego w sprawie interpretacji § 11 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 1990 r. zmieniającego niektóre przepisy w sprawie zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent na tle sprawy Pana Piotra Radeckiego zatrudnionego w latach 1972–1976 w Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych w Dubnej, pragnę uprzedzić przedstawić, co następuje.

W podnoszonej przez Pana Radeckiego sprawie w roku 2001 wystąpił poseł Bogumił Borowski. Z polecenia Prezesa ZUS przeanalizowano wówczas szczegółowo dokumentację znajdującą się w aktach rentowych Pana Radeckiego.

W świetle obowiązujących przepisów, tj. w myśl przepisu § 11 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 1990 r., do ustalenia podstawy wymiaru dla pracowników skierowa-

nych do pracy za granicą w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych i urzędach konsularnych przyjmuje się za każdy miesiąc tego zatrudnienia przypadający przed dniem 1 stycznia 1991 r. kwoty ryczałtowe ustalone w sposób określony w ust. 2.

W myśl ust. 2 tego przepisu kwoty ryczałtowe, o których mowa w ust. 1, ustala się w zależności od grupy zaseregowania pracownika ze względu na zajmowane stanowisko w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w stosunku do przysługującego w tym czasie wynagrodzenia na stanowisku dyrektora generalnego w ministerstwach i urzędach centralnych, obejmującego wynagrodzenie zasadnicze, dodatek funkcyjny oraz dodatek za wieloletnią pracę w urzędach państwowych w wymiarze przysługującym po 20 latach pracy.

W myśl ust. 3 przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do innych pracowników skierowanych do pracy za granicą, którzy z tytułu tej pracy otrzymywali wynagrodzenie na podstawie przepisów o wynagradzaniu pracowników wymienionych w ust. 1.

Na podstawie akt rentowych zainteresowanego ustalono, że w okresie od 17 czerwca 1972 r. do 31 lipca 1976 r. został oddelegowany przez Instytut Badań Jądrowych w Świerku do pracy w ZIBJ w Dubnej. Ustalono również, że wynagrodzenie, jakie zainteresowany otrzymywał w tym czasie, było określone zgodnie z postanowieniami uchwały nr 146/72 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1972 r. w sprawie wynagrodzenia obywateli polskich delegowanych za granicę do pracy w organach RWPG i w organizacjach powstałych z jej inicjatywy za granicą oraz w Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych w Dubnej.

Zgodnie z tą uchwałą – szczegółowe zasady wynagradzania tych osób były określone w uchwale Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1969 r. w sprawie wynagradzania osób skierowanych do pracy za granicą oraz pokrywania kosztów przy podróżach poza granicami kraju.

Z treści tych uchwał nie wynika, aby do osób delegowanych do pracy za granicę (w tym również do pracy w tym instytucie) miały zastosowanie przepisy o wynagradzaniu pracowników skierowanych do pracy w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych. Ponadto w aktach rentowych zainteresowanego brak jest dokumentów wskazujących na to, że w czasie pracy w instytucie w Dubnej był wynagradzany na zasadach przewidzianych dla osób skierowanych do pracy za granicą w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych i urzędach konsularnych.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, po ponownym przeanalizowaniu na moją prośbę omawianej sprawy, w piśmie z dnia 14 lipca br. nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ustaleniu podstawy wymiaru emerytury Pana Radeckiego. Z pisma Prezesa ZUS wynika również, iż w piśmie z dnia 17 czerwca br. skierowanym do posła Pana Tadeusza Cymańskiego udzielił wyjaśnień w sprawie emerytury Pana Piotra Radeckiego.

W tym stanie faktycznym podtrzymuję zajęte uprzednio przez Ministerstwo stanowisko, że w tym konkretnym przypadku przepis § 11 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczególnych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz.U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 z późn. zm.) nie ma zastosowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 18 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie trudności w uzyskiwaniu przez szpitale
pożyczek na mocy ustawy o pomocy publicznej
i restrukturyzacji publicznych zakładów
opieki zdrowotnej (4274)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem Pana Posła Tadeusza Iwińskiego, przesłanym przy piśmie znak: SPS-0203-4274/05 z 5 lipca 2005 r., w sprawie trudności w uzyskiwaniu przez szpitale pożyczek na mocy ustawy o pomocy publicznej restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Podstawowym celem ustawy z 15 kwietnia 2005 roku o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 78, poz. 684) jest restrukturyzacja finansowa zakładów obejmująca zobowiązania znane na 31 grudnia 2004 r., które powstały w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2004 r. Jednym z możliwych źródeł pozyskania środków na restrukturyzację finansową jest zaciągnięcie pożyczki z budżetu państwa, o której mowa w art. 35 ww. ustawy.

Ustawa w art. 36 przewiduje, że czynności związane z udzieleniem pożyczki podejmuje, w imieniu Skarbu Państwa, Bank Gospodarstwa Krajowego (BGK), w tym przyjmuje wniosek zakładu, dokonuje jego analizy oraz podpisuje z zakładem umowę o pożyczkę. Szczegółowe zasady podejmowania przez BGK tych czynności są, zgodnie z regulacją ustawową, określone w umowie zawieranej z Ministrem Finansów. Umowa taka została podpisana 17 czerwca br. i tego samego dnia weszła w życie. Strony umowy ustaliły również, że BGK rozpocznie podejmowanie określonych w umowie czynności w dniu wejścia w życie rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie wysokości opłaty prowizyjnej za podejmowanie czynności związanych z udzielaniem publicznym zakładom opieki

zdrowotnej pożyczek z budżetu państwa oraz wysokości wynagrodzenia za nadzorowanie wykonania umów o pożyczkę (Dz.U. Nr 110, poz. 928). Z uwagi na fakt, że do rozporządzenia nie wprowadzono okresu vacatio legis, weszło ono w życie z dniem ogłoszenia, tj. 22 czerwca 2005 r. Wskazana powyżej umowa stanowi m.in., że wypłaty z budżetu państwa będą dokonywane na podstawie zapotrzebowań składanych do Ministerstwa Finansów przez BGK, już po podpisaniu z zakładem umowy o pożyczkę.

Należy zatem stwierdzić, że w związku z faktem, że zakres obowiązków spoczywających na BGK i Ministrze Finansów, związanych z udzielaniem pożyczek, oraz szczegółowe regulacje co do sposobu przekazywania środków z budżetu w celu wykonania postanowień ww. ustawy są precyzyjnie określone w umowie z 17 czerwca br., zarzut wstrzymania procedury udzielania pożyczek jest nieuzasadniony.

Ponadto, jak wynika z informacji przekazanych przez Ministerstwo Finansów, w związku z podpisaniem 6 lipca br., w siedzibie BGK trzech umów o pożyczkę na łączną kwotę 11,7 mln zł, do Ministerstwa Finansów wpłynęło zapotrzebowanie na wypłatę I transzy z tytułu pożyczek w wysokości 5,8 mln zł. Zapotrzebowanie to zostało zrealizowane przez Ministra Finansów niezwłocznie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra środowiska
na zapytanie posła Bogdana Zdrojewskiego**

**w sprawie ochrony drzew przed szkodnikami
(4275)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak SPS-0203-4275/05, z dnia 5 lipca 2005 r., w sprawie zapytania pana posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie ochrony drzew przed szkodnikami, uprzejmie przedstawiam poniższe informacje.

Uprzejmie informuję, że poruszony w zapytaniu problem atakowania drzew przez szkodniki i patogeny w aspekcie realizowanych w tym zakresie programów i ich źródeł finansowania to zagadnienie szczególnie obszerne, które nie zostało sprecyzowane odnośnie do konkretnych gatunków zwierząt, grzybów, bakterii lub wirusów czy do konkretnych gatunków drzew. Mam tu na uwadze drzewa gatunków chronionych, mocą rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących roślin obję-

tych ochroną (Dz. U. Nr 168, poz. 1764), lub drzewa o charakterze lasotwórczym.

W odniesieniu do gatunków roślin chronionych objętych ochroną ścisłą i częściową, sposób ich ochrony został określony zapisem § 8 ww. rozporządzenia. Należy do niego m.in. zabezpieczanie ostoi i stanowisk roślin przed zagrożeniami zewnętrznymi czy zabezpieczanie reprezentatywnej części populacji przez ochronę *ex situ*. W odniesieniu do drzew gatunków chronionych, Ministerstwo Środowiska nie realizuje programów mających na celu ich ochronę przed szkodnikami. Programy takie są realizowane przez placówki naukowe, które korzystają z dofinansowania z KBN lub Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

W Polsce w ostatnich latach kilka ośrodków naukowych, tj. AR w Krakowie, Wrocławiu, Poznaniu i SGGW w Warszawie, jak też Instytut Sadownictwa i Kwiaciarstwa w Skierniewicach oraz Instytut Badawczy Leśnictwa (IBL), prowadziło badania nad biologią szrotówka kasztanowcowiaczka i metodami ochrony kasztanowca białego - drzewa często występującego w zadrzewieniach przydrożnych, w miastach i wsiach.

Stan zdrowotny tego gatunku, niewymienionego w ww. rozporządzeniu Ministra Środowiska, uległ pogorszeniu, i jeszcze bardziej zmalała jego dekoracyjność. Z uwagi na chorobę, jak też zamieranie wielu osobników, IBL, na zamówienie Ministra Środowiska, wykonuje temat badawczy finansowany przez NFO-ŚiGW. Koszty wyników badań, jak też ich wdrożenia, będą zapewne pokrywane przez zainteresowane jednostki organizacyjne lub osoby fizyczne. Zgodnie z zapisem art. 78 ustawy o ochronie przyrody „rada gminy jest obowiązana zakładać i utrzymywać w należytym stanie tereny zieleni i zadrzewienia”.

Odnosząc się do sprawy ochrony drzew w lasach, uprzejmie informuję, że zwalczanie szkodników i patogenów prowadzi się na podstawie „Instrukcji ochrony lasu”, wydanej na zlecenie Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych w 2004 roku. IBL opracowuje co-rocennie prognozę występowania ważniejszych szkodników i chorób infekcyjnych drzew leśnych w Polsce na następny rok. Prognoza ta daje podstawę do planowania z odpowiednim wyprzedzeniem zabiegów zwalczających.

Akcje zwalczania szkodników i chorób w lasach zarządzanych przez Lasy Państwowe prowadzi nadleśnictwa. Podkreślić również należy, że zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz.U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435), w razie wystąpienia organizmów szkodliwych w stopniu zagrażającym trwałości lasów starosta, z urzędu lub na wniosek nadleśniczego, zarządza wykonanie zabiegów zwalczających i ochronnych w lasach zagrożonych, niestanowiących własności Skarbu Państwa, na koszt właściwych nadleśnictw Lasów Państwowych.

Aktualnie nie ma potrzeby opracowywania specjalnych programów mających na celu ochronę drzew leśnych, ponieważ system ochrony lasów w Polsce działa dobrze.

W zakresie ochrony drzew w polskich lasach Ministerstwo Środowiska nie pośredniczyło i nie starało się o fundusze z Unii Europejskiej, Unia Europejska nie ma bowiem specjalnych programów na finansowanie zadań w zakresie zwalczania szkodników lasów.

Z wyrazami szacunku

Minister
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 25 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na zapytanie posła Tadeusza Polańskiego**

**w sprawie zaliczenia drogi wojewódzkiej nr 835
na odcinku Lublin–Biłgoraj–Sieniawa–Przeworsk
do kategorii dróg krajowych (4277)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Tadeusza Polańskiego, przesłane przy piśmie Nr SPS-0203-4277/05 z dnia 5.07.2005 r., w sprawie zaliczenia drogi nr 835 na odcinku Lublin – Wysokie – Biłgoraj – Sieniawa – Przeworsk do kategorii dróg krajowych, uprzejmie informuję.

Aktualnie prowadzony jest Generalny Pomiar Ruchu 2005, którym objęte są drogi krajowe i wojewódzkie. W II kwartale 2006 r., po opracowaniu wyników Generalnego Pomiaru Ruchu 2005, resort infrastruktury zamierza przeprowadzić weryfikację sieci dróg krajowych.

W związku z powyższym ewentualne zaliczenie drogi Nr 835 do kategorii dróg krajowych zostanie ponownie rozważone po wnikliwej analizie wyników Generalnego Pomiaru Ruchu 2005.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 21 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra kultury
na zapytanie poseł Ireny Marii Nowackiej**

**w sprawie finansowania instytucji kultury
w powiatach, które przed reformą
administracyjną były województwami (4278)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do złożonego przez Panią Poseł Irenę Marię Nowacką zapytania (SPS-0203-4278/05 z 5 lipca br.) w sprawie „finansowania instytucji kultury w powiatach, które przed reformą administracyjną były województwami”, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zgodnie z obowiązującym prawem – ustawą o dochodach jednostek samorządowych, Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie zakresu zadań objętych mecenatem państwa wykonywanych przez samorządowe instytucje filmowe i instytucje kultury oraz udzielania dotacji na te zadania, a także przyjętą przez Rząd RP Narodową Strategią Rozwoju Kultury, pomoc państwa w zakresie finansowania działalności kulturalnej może mieć jedynie charakter celowy – skierowany na realizację najważniejszych i wybranych problemów, np. odbudowę księgozbiorów, informatyzację bibliotek publicznych lub wsparcie przedsięwzięć artystycznych o największym znaczeniu dla kultury narodowej. Nie ma zatem prawnej możliwości utrzymania wobec instytucji kultury, dla których funkcję organizatora pełni Powiat Sieradzki, zasad finansowania obowiązujących przed 1 stycznia 2004 roku.

Pozwalam sobie zwrócić uwagę na fakt, że o zmianie modelu finansowania działalności kulturalnej oraz o konieczności planowania budżetów instytucji kultury w taki sposób, by zapewnić im środki na działalność bieżącą, jednostki samorządu terytorialnego wiedziały od 1 stycznia 2004 roku, tj. od wejścia w życie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Wydaje się zatem, że było dostatecznie dużo czasu na podjęcie działań organizacyjnych uwzględniających nową sytuację prawną.

Odnosząc się do problemu przejęcia niektórych instytucji kultury, prowadzonych w chwili obecnej przez Powiat Sieradzki przez samorząd województwa, ewentualne decyzje w tej sprawie poprzedzone muszą zostać:

- refleksją władz powiatu nad zadaniami, które w sferze kultury będzie realizował samodzielnie,
- wskazaniem, czy intencją władz powiatu jest współprowadzenie czy też przekazanie instytucji,
- wskazaniem, wraz z uzasadnieniem, tych instytucji, które przekazane miałyby zostać do samorządów wojewódzkich.

Podzielam obawy co do możliwości właściwego utrzymania przez powiaty niektórych instytucji kultury. Uważam, jednak, że podjęcie rozmów w sprawie ich ewentualnego przekazania samorządom wojewódzkim poprzedzone musi zostać staranną analizą uwzględniającą nie tylko aspekty finansowe, ale także konieczność realizowania przez powiaty zadań określonych w ustawach.

Chciałbym podkreślić, że zamiarem Ministerstwa Kultury jest udzielanie jednostkom samorządu terytorialnego wszechstronnej pomocy w zakresie finansowania działalności kulturalnej, ale pomoc ta może mieć jedynie charakter celowy – skierowany na realizację najważniejszych i wybranych problemów, np. odbudowy księgozbiorów, informatyzacji bibliotek publicznych lub wsparcia przedsięwzięć artystycznych o największym znaczeniu dla kultury narodowej, i nie może ona zastąpić środków na utrzymanie instytucji kultury, których zapewnienie należy do obowiązków organizatora. Na realizację przez samorządowe instytucje filmowe i instytucje kultury zadań objętych me-

cenatem państwa przewidziano w roku bieżącym kwotę 133 608 000 zł (w roku 2004 – 132 365 000 zł).

Rozwiązanie, w którym środki z budżetu państwa kierowane będą – w formie dotacji celowych – na wspieranie najważniejszych i najbardziej wartościowych pomysłów i inicjatyw kulturalnych, uważam za rozwiązanie celowe.

Z poważaniem

Minister
Waldemar Dąbrowski

Warszawa, dnia 12 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Ziobro**

**w sprawie szczegółowych kwestii dotyczących
wybranych zakresów działalności jednostek
prokuratury i sądów powszechnych (4279)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie Pana Posła Zbigniewa Ziobro z dnia 13 czerwca 2005 r. nr SPS-0203-4279/05, skierowane do Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego w sprawie wybranych zakresów działalności powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i sądów powszechnych, uprzejmie przedstawiam.

IV. Udzielenie odpowiedzi na pierwsze z zapytań poselskich dotyczące liczby i sposobu rozpoznawania zażaleń na decyzje podjęte zarówno w toku postępowań przygotowawczych, jak i decyzje kończące takie postępowania w ciągu ostatnich 5 lat, poprzedzić należy informacją, że sprawozdawczość i statystyka odnoszące się do wyników pracy powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury na przestrzeni wymienionego okresu ulegały stosownej modyfikacji m.in. z uwagi na zmiany w procedurze karnej (np. postępowania rejestrowe), a także potrzebę uszczegółowienia danych liczbowych, obrazujących działania podejmowane przez wymienione jednostki na szeregu odcinkach realizacji ich ustawowych zadań.

Z podanych względów dane odnoszące się do liczby rozpoznanych przez prokuratora nadzrędnego środków odwoławczych na decyzje podjęte w związku z toczącymi się i zakończonymi postępowaniami przygotowawczymi mają na przestrzeni lat 2000-2004 różny stopień ich uszczegółowienia i tylko niektóre z nich mogą być zsumowane za okres 5 lat.

W 2000 r. w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury:

- zakończono ogółem w skali kraju 1.370.081 postępowań przygotowawczych;
- decyzje o umorzeniu postępowań przygotowawczych (przy przyjęciu różnych podstaw prawnych ta-

kiego umorzenia) podjęto w 973.807 sprawach, co stanowiło 71,1% spraw do ogółu zakończonych;

— zażalenia na decyzje kończące postępowania wniesiono łącznie w 22.640 sprawach, co stanowiło 2,3% ogółu spraw umorzonych;

— prokurator nadrzędny w wyniku rozpoznania 22.640 zażaleń (na szczeblu prokuratur okręgowych) nie przychylił się do 13.770 z nich i skierował je wraz z aktami sprawy do sądu. Decyzje prokuratora nadrzędnego w tym zakresie stanowiły 60,8% ogółu rozpoznanych zażaleń.

W 2001 r. dane liczbowe odnoszące się do działalności powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury w powyższym zakresie przedstawiały się następująco:

— zakończono ogółem w skali kraju 1.511.856 spraw karnych;

— decyzje o umorzeniu postępowań przygotowawczych podjęto w 976.329 sprawach, co stanowiło 64,6% ogółu spraw zakończonych;

— zażalenia na wymienione decyzje wniesiono łącznie w 25.392 sprawach, co stanowiło 2,6% do ogółu spraw umorzonych;

— prokurator nadrzędny w wyniku rozpoznania 25.392 zażaleń nie przychylił się do 15.529 z nich i przesłał je wraz z aktami sprawy do sądu. Decyzje prokuratora nadrzędnego utrzymujące zaskarżone postanowienia w mocy stanowiły 61,1% ogółu rozpoznanych zażaleń.

W 2002 r. w sprawozdaniach statystycznych dotyczących działalności prokuratur powszechnych wprowadzono dodatkowo dane dotyczące liczby rozpoznanych zażaleń na decyzje podjęte w toku postępowań przygotowawczych. Dane statystyczne za 2002 r. w omawianym zakresie były następujące:

— załatwiono łącznie w skali kraju 1.515.698 spraw karnych;

— w 968.924 sprawach zapadły decyzje o umorzeniu postępowań przygotowawczych, co stanowiło 63,9% ogółu spraw zakończonych;

— wniesiono łącznie 36.293 zażalenia na decyzje w toku i decyzje kończące postępowania przygotowawcze, przy czym zażalenie wniesione na postanowienie o umorzeniu takiego postępowania – 28.609 – stanowiły 2,9% do ogółu spraw umorzonych;

— prokurator nadrzędny rozpoznał 7.684 zażalenia na decyzje incydentalne i 28.609 zażaleń na decyzje o umorzeniu postępowań przygotowawczych;

— w 17.759 sprawach prokurator nadrzędny nie przychylił się do złożonego zażalenia i przesłał akta sprawy wraz z wymienionym środkiem odwoławczym do sądu. Decyzje prokuratora w tym zakresie stanowiły 62,1% do ogółu rozpoznanych zażaleń.

W 2003 r. sprawozdawczość i statystykę prokuratur powszechnych wzbogacono o dane dotyczące postępowań rejestrowych i liczby środków odwoławczych składanych na postanowienia o umorzeniu postępowania i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw. Dane statystyczne w omawianym zakresie przedstawiały się w 2003 r. następująco:

— zakończono w skali kraju łącznie 1.535.263 sprawy karne;

— w 986.167 z nich podjęto decyzje o umorzeniu postępowania przygotowawczego, co stanowiło 64,2% ogółu spraw zakończonych;

— wniesiono łącznie 38.229 zażaleń na decyzje w toku i decyzje kończące postępowania przygotowawcze, przy czym zażalenia na decyzje o umorzeniu takich postępowań – 31.271 – stanowiły 3,2% do ogółu spraw umorzonych;

— prokuratorzy prokuratur okręgowych rozpoznali łącznie 38.229 środków odwoławczych, w tym 6.482 zażalenia na decyzje incydentalne i 31.271 zażaleń na decyzje kończące postępowania przygotowawcze;

— z 31.271 zażaleń na decyzje kończące takie postępowania: 30.789 z nich dotyczyło zaskarżenia postanowień o umorzeniu postępowań przygotowawczych, głównie na podstawie przesłanek wskazanych w art. 17 § 1 k.k., natomiast 482 – na postanowienia o umorzeniu postępowania i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw;

— prokurator nadrzędny nie przychylił się do wniesionych środków odwoławczych w 20.491 sprawach i przekazał je wraz z aktami tych spraw do sądu. Decyzje prokuratora utrzymujące zaskarżone postanowienia w mocy stanowiły 65,5% ogółu spraw, w których wniesiono zażalenia.

W 2004 r. dane dotyczące działalności prokuratur powszechnych na omawianym odcinku pracy przedstawiały się następująco:

— zakończono w skali kraju 1.541.536 spraw karnych;

— w 979.353 sprawach podjęto decyzje o umorzeniu postępowań przygotowawczych, co stanowiło 63,5% do ogółu spraw zakończonych;

— wniesiono łącznie 43.091 zażaleń na decyzje w toku i decyzje kończące postępowania przygotowawcze, przy czym zażalenia na postanowienia o umorzeniu takich postępowań – 36.138 – stanowiły 3,7% do ogółu spraw umorzonych;

— prokuratorzy prokuratur okręgowych rozpoznali łącznie 43.091 wniesionych środków odwoławczych, w tym 6.953 zażalenia – na decyzje podjęte w toku postępowań przygotowawczych i 36.138 zażaleń na decyzje kończące takie postępowania;

— z 36.138 rozpoznanych zażaleń na podjęte decyzje końcowe – 33.748 dotyczyło zaskarżonych postanowień o umorzeniu postępowań przygotowawczych, w większości przypadków na podstawie art. 17 § 1 k.p.k., a 1.467 – zaskarżonych postanowień o umorzeniu postępowania i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw, natomiast 923 – zaskarżonych postanowień o zawieszeniu postępowania przygotowawczego;

— prokurator nadrzędny nie przychylił się do złożonych zażaleń w 22.532 sprawach i przekazał je wraz z aktami tych spraw do sądu. Decyzje w tym zakresie stanowiły 62,3% ogółu rozpoznanych zażaleń na końcowe decyzje merytoryczne.

W latach 2000–2004 w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury zakończono ogółem 7.474.434 spraw karnych, w tym w 4.884.580 z nich

podjęto decyzję o umorzeniu postępowania przygotowawczego, co stanowiło 65,3% ogółu spraw zakończonych w tym okresie.

Łącznie w latach 2000–2004 prokuratorzy prokuratur okręgowych rozpoznali w skali kraju 144.050 zażaleń na postanowienia kończące postępowanie przygotowawcze, w tym:

— 141.178 zażaleń na decyzje o umorzeniu postępowania przygotowawczego (przy powołaniu się na przesłanki wskazane w art. 17 § 1 k.p.k. oraz przy przyjęciu innych podstaw prawnych wynikających z procedury karnej);

— w latach 2003 i 2004 – 1.949 zażaleń na postanowienia o umorzeniu postępowania i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw;

— w 2004 r. – 923 zażalenia na decyzje o zawieszeniu postępowań przygotowawczych, głównie na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. – wobec długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej ich kontynuowanie.

Na 144.050 rozpoznanych w tym okresie zażaleń na decyzje kończące postępowanie prokurator nadrzędny nie przychylił się do 90.081 z nich i skierował je wraz z aktami sprawy do sądu. Decyzje w tym zakresie stanowiły 62,5% ogółu rozpoznanych w latach 2000–2004 zażaleń na postanowienia kończące prowadzone w tym okresie śledztwa i dochodzenia.

Prokuratorzy prokuratur okręgowych rozpoznali w latach 2000–2004 łącznie w skali kraju 46.949 sporów kompetencyjnych, wszczętych z inicjatywy podległych im prokuratur rejonowych, w tym:

- w 2000 r. – w 8.120 sprawach,
- w 2001 r. – w 8.943 sprawach,
- w 2002 r. – w 9.272 sprawach,
- w 2003 r. – w 10.298 sprawach,
- w 2004 r. – w 10.316 sprawach.

Z uwagi na przyjęty w prokuraturach nadrzędnych system rejestracji spraw, w których zainicjowano spór kompetencyjny – w rejestrze „Ko” (korespondencji ogólnej) – jeśli sprawa nie była wcześniej w zainteresowaniu prokuratora nadrzędnego, i w rejestrze „Dsn” (nadzoru służbowego i instancyjnego) – jeśli sprawa przed wszczęciem ww. sporu objęta była nadzorem służbowym lub instancyjnym przez prokuratora nadrzędnego, a także ze względu na możliwość rejestrowania kilku decyzji w podanym zakresie pod jednym numerem rejestracyjnym w prokuraturze nadrzędnej, bardziej miarodajne było przytoczenie liczby rozpoznanych sporów kompetencyjnych, a nie spraw rejestrowanych z ww. powodu w prokuraturach okręgowych.

V. W odpowiedzi na drugie z zapytań poselskich dotyczące liczby postępowań dyscyplinarnych prowadzonych w resorcie sprawiedliwości w ciągu ostatnich 5 lat w stosunku do sędziów i prokuratorów, uprzejmie przedstawiam:

— z danych uzyskanych w Departamencie Kadr Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, że w okresie od 1 lipca 2000 r. do 30 czerwca 2005 r. wszczęto w stosunku do sędziów sądów powszechnych 340 postępowań dyscyplinarnych, zakończono natomiast 284 z nich (83,5% wszczętych w podanym okresie);

— z danych przedstawionych przez Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego wynika, że w okresie od 1 stycznia 2000 r. do 30 czerwca 2005 r. wszczęto w stosunku do prokuratorów prokuratur powszechnych łącznie 232 postępowania dyscyplinarne, natomiast zakończono 171 z nich (73,7% wszczętych w podanym okresie).

W poszczególnych latach w stosunku do prokuratorów prokuratur powszechnych prowadzono i zakończono następujące liczby postępowań dyscyplinarnych:

— w 2000 r. – wszczęto 37 takich postępowań, zakończono 29 z nich,

— w 2001 r. – wszczęto 70 postępowań, zakończono 65 z nich,

— w 2002 r. – wszczęto 38 postępowań, zakończono 35 z nich,

— w 2003 r. – wszczęto 32 postępowania, zakończono 21 z nich,

— w 2004 r. – wszczęto 34 postępowania, zakończono 18 z nich,

— w I półroczu 2005 r. – wszczęto 21 postępowań, zakończono 3 z nich.

VI. W odpowiedzi na trzecie z zapytań Pana Posła dotyczące przypadków odmowy przez naczelne organy administracji państwowej zwolnienia z obowiązku zachowania tajemnicy państwowej podległym funkcjonariuszom i uniemożliwienia w ten sposób przesłuchania ich w charakterze świadków uprzejmie informuję, że powszechne jednostki organizacyjne prokuratury odnotowały w skali kraju 13 takich przypadków, w tym 5 – w okręgu Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu, 3 – w okręgu Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach, 2 – w okręgu Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku i po 1 – w okręgach Prokuratury Apelacyjnych w Lublinie, Łodzi i w Szczecinie.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra sprawiedliwości
na zapytanie posła Zbigniewa Ziobro**

**w sprawie liczby osób zatrudnionych
na stanowiskach prokuratorów
i sędziów wojskowych, ich wynagrodzeń
oraz środków przeznaczanych z budżetu państwa
na funkcjonowanie jednostek prokuratury
i sądów wojskowych, a także ilości spraw
rozpatrywanych przez te jednostki (4281)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo SPS-0203-4281/05 z dnia 5 lipca 2005 r. uprzejmie przesyłam odpowiedź na zapytanie Pana Posła

Zbigniewa Ziobry w sprawie liczby osób zatrudnianych na stanowiskach prokuratorów i sędziów wojskowych, ich wynagrodzeń oraz środków przeznaczonych w budżecie na funkcjonowanie jednostek prokuratury i sądów wojskowych, a nadto ilości spraw rozpatrywanych przez te jednostki, odnosząc się kolejno do pytań stawianych przez Pana Posła.

Ad 1.

W sądownictwie wojskowym na podstawie rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie utworzenia sądów wojskowych oraz określenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz.U. z dnia 7 grudnia 1998 r.) wydanego na mocy art. 3 § 3 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. Nr 117, poz. 753) funkcjonuje obecnie 10 wojskowych sądów garnizonowych z siedzibami w: Szczecinie, Poznaniu, Wrocławiu, Zielonej Górze, Bydgoszczy, Gdyni, Krakowie, Lublinie, Warszawie, Olsztynie oraz 2 wojskowe sądy okręgowe w Warszawie i Poznaniu.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 2004 r. w sprawie ustalenia liczby sędziów w sądach wojskowych oraz w Departamencie Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości (Dz.U. z dnia 29 marca 2004 r.) wydanego na mocy art. 18 § 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. Nr 117, poz. 753, z późn. zm.) ustalono liczbę sędziów w:

- 1) wojskowych sądach okręgowych – 18;
- 2) wojskowych sądach garnizonowych – 63;
- 3) Departamencie Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości – 11, w tym na potrzeby Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego – 3.

Na podstawie decyzji Nr 171/99/528 Ministra Sprawiedliwości z 4 maja 1999 r. w sprawie określenia liczby stanowisk aplikantów dla sądów wojskowych wydanej na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 lipca 1998 r. w sprawie aplikantów w sądach wojskowych (Dz.U. Nr 111, poz. 690) ustalono 11 stanowisk aplikantów.

W sądownictwie wojskowym w 2004 r. orzekało 65 sędziów i 8 asesorów, a według stanu na 1 lipca 2005 r. orzeka 60 sędziów i 10 asesorów.

Wynagrodzenie sędziów i asesorów orzekających w sądach wojskowych określone jest na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 grudnia 1997 r. w sprawie ustalenia równorzędnych stanowisk sędziów Izby Wojskowej Sądu Najwyższego i sędziów innych izb Sądu Najwyższego, sędziów Biura Nadzoru Pozainstancyjnego Sądu Najwyższego Izby Wojskowej i członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego, sędziów Departamentu Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości i sędziów delegowanych do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości oraz sędziów, asesorów, aplikantów sądów wojskowych i sędziów, asesorów i aplikantów sądów powszechnych w celu kształtowania uposażeń (Dz.U. z dnia 31 grudnia 1997 r.) wydanego na mocy art. 70 § 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r.

Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. Nr 117, poz. 753).

Wykaz równorzędnych stanowisk sędziów Departamentu Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości w stosunku do odpowiednich stanowisk sędziów delegowanych do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości określa tabela stanowiąca załącznik nr 1*), a wykaz równorzędnych stanowisk sędziów, asesorów i aplikantów sądów wojskowych w stosunku do odpowiednich stanowisk sędziów, asesorów i aplikantów sądów powszechnych tabela stanowiąca załącznik nr 2.*)

Tak więc wynagrodzenie sędziów wojskowych, asesorów i aplikantów ustalane jest na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie stawek podstawowych wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych, asesorów i aplikantów sądowych oraz stawek dodatku funkcyjnego sędziów (Dz.U. z dnia 13 maja 2003 r.). Stawki dodatku funkcyjnego oraz stawki podstawowe wynagrodzenia przedstawiają tabele stanowiące załącznik nr 3 i nr 4. Zgodnie z tym rozporządzeniem ustalone są stawki podstawowe wynagrodzenia zasadniczego przy zastosowaniu następujących wielokrotności kwoty bazowej, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa.

Przyjęta ustawa budżetowa na 2005 r. ustaliła kwotę bazową:

- 1) dla sędziów w wysokości 1 438,27zł,
- 2) dla asesorów i aplikantów 1 769,26zł.

Budżet sądownictwa wojskowego.

Wydatki osobowe w 2004 r. kształtowały się następująco:

- 1) wynagrodzenia pracowników – 5 543 000 zł,
- 2) dodatkowe wynagrodzenie roczne – 294 000 zł,
- 3) pochodne od wynagrodzeń – 1 143 000 zł,
- 4) ZFŚS – 110 000 zł,
- 5) uposażenia żołnierzy – 5 282 000 zł,
- 6) dodatkowe uposażenie roczne – 436 000 zł,
- 7) pozostałe należności żołnierzy – 141 000 zł,
- 8) pozostałe wydatki osobowe naliczane do wynagrodzeń – 385 000 zł.

Razem wydatki osobowe wynosiły 13 334 000 zł.

Wydatki administracyjne w 2004 r. kształtowały się następująco:

- 1) zakup materiałów i wyposażenia – 1 131 000 zł,
- 2) usługi pocztowe, telefoniczne, bankowe i inne – 955 000 zł,
- 3) wydatki związane z postępowaniem sądowym – 364 000 zł,
- 4) koszty postępowania sądowego – 556 000 zł,
- 5) media, podatek od nieruchomości – 271 000 zł,
- 6) remonty nieruchomości – 1 349 000 zł,
- 7) wydatki inwestycyjne – 130 000 zł,
- 8) podróże służbowe – 174 000 zł.

Razem wydatki administracyjne wynosiły 4 930 000 zł.

Łącznie w 2004 r. wydatki osobowe i administracyjne wynosiły 18 264 000 zł.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Wydatki osobowe w 2005 r. zgodnie z decyzją budżetową kształtują się następująco:

- 1) wynagrodzenia pracowników – 5 566 000 zł,
- 2) dodatkowe wynagrodzenie roczne – 434 000 zł,
- 3) pochodne od wynagrodzeń – 1 218 000 zł,
- 4) ZFŚS – 128 000 zł,
- 5) uposażenia żołnierzy – 5 604 000 zł,
- 6) dodatkowe uposażenie roczne – 434 000 zł,
- 7) pozostałe należności żołnierzy – 567 000 zł,
- 8) pozostałe wydatki osobowe naliczane do wynagrodzeń – 681 000 zł.

Razem wydatki osobowe wynoszą 14 622 000 zł.

Wydatki administracyjne w 2005 r. zgodnie z decyzją budżetową kształtują się następująco:

- 1) zakup materiałów i wyposażenia – 742 000 zł,
- 2) usługi pocztowe, telefoniczne, bankowe i inne – 867 000 zł,
- 3) wydatki związane z postępowaniem sądowym – 381 000 zł,
- 4) koszty postępowania sądowego – 996 000 zł,
- 5) media, podatek od nieruchomości – 61 000 zł,
- 6) remonty nieruchomości – 796 000 zł,
- 7) wydatki inwestycyjne – 359 000 zł,
- 8) podróże służbowe – 193 000 zł.

Razem wydatki administracyjne wynoszą 4 395 000 zł.

Łącznie w 2005 r. wydatki osobowe i administracyjne wynoszą 19 027 000 zł.

Stosownie do postanowień art. 108 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206, z późn. zm.) wojskowe jednostki organizacyjne prokuratury wchodzi w skład sił zbrojnych RP, zaś ich działalność jest finansowana z wyodrębnionych środków budżetowych MON.

W związku z powyższym Minister Obrony Narodowej zarządzeniem nr 01/MON z dnia 6 stycznia 2005 r. w sprawie określenia nazw stanowisk służbowych, ich liczby wraz z zaszeregowaniem do określonego stopnia, grupy uposażenia oraz korpusu osobowego i grupy osobowej dla żołnierzy zawodowych Sił Zbrojnych RP (niepublikowanym) ustalił stanowiska etatowe także dla wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Według stanu na dzień 14 lipca 2005 r. w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury (13 wojskowych prokuraturach garnizonowych, dwóch wojskowych prokuraturach okręgowych oraz Naczelnej Prokuraturze Wojskowej) pełni służbę łącznie 163 oficerów, w tym:

- 150 prokuratorów,
- 11 asesorów,
- 2 aplikantów.

Spośród wymienionej liczby prokuratorów dwóch – w ramach współdziałania Sił Zbrojnych RP z siłami zbrojnymi innych państw oraz misji pokojowych i stabilizacyjnych – pełni służbę poza granicami RP, w składzie Polskiego Kontyngentu Wojskowego Międzynarodowych Sił Stabilizacyjnych w Republice Iraku oraz Polskiego Kontyngentu Wojskowego UNIFIL w Libanie.

Należy nadmienić, że w 2003 r. odeszło ze służby w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury 10 prokuratorów, w 2004 r. – 13, a do dnia dzisiej-

szego w 2005 r. – 10 prokuratorów (łącznie 33 osoby). Do końca br. zostanie zwolnionych kolejnych 3 oficerów. We wrześniu 2005 r. rozpocznie służbę 4 asesorów i 8 aplikantów, odbywających obecnie przeszkolenie w Studium Oficerskim Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Lądowych we Wrocławiu.

Wynagrodzenia prokuratorów wojskowych i środki przeznaczone w budżecie na funkcjonowanie wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury.

W ramach budżetu MON na 2004 r. z tytułu funkcjonowania wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury zostały poniesione wydatki w wysokości 27 852 tys. zł, w tym na wynagrodzenia prokuratorów, asesorów i aplikantów – 15 378 tys. zł.

Z kolei w ustawie budżetowej na rok 2005 zaplanowane zostały wydatki w kwocie 30 901 tys. zł, w tym na wynagrodzenia prokuratorów, asesorów i aplikantów – 18 172 tys. zł.

Zaznaczyć przy tym należy, iż na podstawie art. 116 ust. 2 ustawy o prokuraturze uposażenie prokuratorów, asesorów i aplikantów wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury odpowiada wynagrodzeniu prokuratorów, asesorów i aplikantów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz w Ministerstwie Sprawiedliwości – na stanowiskach równorzędnych.

Wykaz stanowisk określa załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie ustalenia stanowisk prokuratorów, asesorów i aplikantów wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury równorzędnych ze stanowiskami prokuratorów, asesorów i aplikantów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. Nr 39, poz. 366).

Ad 2. W okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2004 r. w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury zarejestrowano (łącznie z postępowaniami niezakończonymi w 2003 r.) 8179 spraw o przestępstwa i wykroczenia (o 7,9% więcej niż w analogicznym okresie 2003 r., kiedy to prowadzono 7582 postępowania przygotowawcze). Zakończono w 2004 r. łącznie 7261 spraw o przestępstwa i wykroczenia (7,6% więcej niż w 2003 r., kiedy to zakończono 6749 postępowań przygotowawczych).

Niezależnie od powyższego prokuratorzy wojskowi – w ramach prowadzonej działalności pozaprocesowej – wykonali w 2004 r. ogółem 10436 czynności profilaktyczno-kontrolnych, w tym między innymi:

— przeprowadzili 9039 spotkań z żołnierzami zasadniczej służby wojskowej i kadrami zawodową Sił Zbrojnych RP, poświęconych głównie problematyce kształtowania świadomości prawnej w środowisku wojskowym, w toku których przede wszystkim zaznajamiali uczestników z obowiązującymi przepisami prawa, a w szczególności wyjaśniali zasady odpowiedzialności karnej za przestępstwa wojskowe i pospolite oraz zasady stosowania ustawy z dnia 4 września 1997 r. o dyscyplinie wojskowej i wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych,

— dokonali 470 różnego rodzaju czynności kontrolnych,

— skierowali 144 wystąpienia prokuratorskie i 14 sprzeciwów w przedmiocie nieprawidłowości ujawnionych w toku postępowania karnego bądź prowadzonej działalności kontrolnej,

— uczestniczyli w 95 odprawach i naradach poświęconych analizie dyscypliny.

W 2005 r., w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca, w prokuraturach wojskowych zarejestrowano (łącznie ze sprawami pozostałymi z poprzedniego okresu sprawozdawczego) 4940 postępowań o przestępstwa i wykroczenia (o 11,9% więcej niż w analogicznym okresie 2004 r., kiedy to prowadzono 4416 postępowań przygotowawczych).

W omawianym okresie 2005 r. zakończono łącznie 3943 sprawy o przestępstwa i wykroczenia (10,9% więcej niż w I półroczu 2004 r., kiedy to zakończono 3556 postępowań przygotowawczych).

W przypadku utrzymywania się wpływu spraw na podobnym poziomie w II półroczu 2005 r. odnotowany zostanie dalszy wzrost w porównaniu z latami ubiegłymi liczby prowadzonych postępowań przygotowawczych w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury w 2005 r.

Niezależnie od powyższego prokuratorzy wojskowi wykonali w okresie styczeń-czerwiec 2005 r. ogółem 5527 czynności profilaktyczno-kontrolnych, w tym m.in.:

— przeprowadzili 4883 spotkania poświęcone problematyce kształtowania świadomości prawnej,

— dokonali 146 różnego rodzaju czynności kontrolnych,

— skierowali 70 wystąpień i 10 sprzeciwów,

— uczestniczyli w 55 odprawach i naradach poświęconych analizie dyscypliny.

W przypadku utrzymywania się liczby czynności profilaktyczno-kontrolnych na podobnym poziomie w II połowie 2005 r. także łączna liczba tych czynności będzie większa w 2005 r. niż w 2004 r.

Nadmienić należy, iż w czerwcu 2005 r. w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury prowadzono 1751 spraw o przestępstwa i wykroczenia, a zakończono 754 postępowania przygotowawcze. W miesiącu tym wykonano łącznie 966 czynności profilaktyczno-kontrolnych, z czego: przeprowadzono 797 spotkań z żołnierzami, dokonano 76 czynności kontrolnych, skierowano 26 wystąpień i 8 sprzeciwów, uczestniczono w 7 odprawach analitycznych w kwestii dyscypliny.

Ad 3. W 2004 r. sądy wojskowe rozpoznały:

wpływ prawomocność

1) spraw karnych – 2812 – 2700

2) spraw o wykroczenia – 1367 – 1345

3) środki odwoławcze – 562 – 562

4) spraw w trybie ustawy z 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oraz rozdziału 58 K.p.k. – 134 – 101

5) spraw w trybie ustawy z 4.09.1997 r. o dyscyplinie wojskowej – 21 – 21

6) spraw o wznowienie postępowań – 7 – 7

7) spraw o przekazanie wg właściwości -131 – 66

8) spraw o ułaskawienie -75 – 62.

Nadto rozpoznano sprawy z zakresu postępowania przygotowawczego:

1) nadzór sądowy nad postępowaniami przygotowawczymi – art. 329 § 1 K.p.k.

(zażalenia na umorzenia i odmowy wszczęcia postępow. przygotowawczego) -153 – 153

2) stosowanie środków zapobiegawczych -353 – 353

W postępowaniu penitencjarnym i wykonawczym rozpoznano łącznie 1091 spraw (postępowania związane z wykonywaniem kary grzywny, kary ograniczenia wolności i wykonywaniem kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej), w tym:

1) spraw o warunkowe przedterminowe zwolnienie i odwołanie warunkowego zwolnienia, zwolnienie od dozoru, zmiany dozoru – 214,

2) spraw o udzielenie przerwy w odbywaniu i odroczeń w wykonaniu kary pozbawienia wolności – 87,

3) orzeczeń w przedmiocie zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej – 245.

Z uwagi na krótki termin opracowania odpowiedzi oraz fakt, że w wielu przypadkach akta spraw karnych i spraw o wykroczenia przekazano zgodnie z właściwością, celem wykonania orzeczenia, poza siedziby macierzystych sądów, precyzyjne ustalenie daty prawomocności orzeczeń penitencjarnych i wykonawczych jest niemożliwe, dlatego pominięto tę informację.

Łącznie w 2004 r. sędziowie wojskowi prowadzili 6526 postępowań. Nadto sędziowie sądów wojskowych byli delegowania przez Ministra Sprawiedliwości, za ich zgodą, do orzekania w sądach powszechnych, gdzie w 2004 r. rozpoznali 3407 sprawy.

Dodatkowo asesory sądów wojskowych orzekali w ramach stażu asesorskiego, co wynika z art. 43 § 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. Nr 117, poz. 753, z późn. zm.) i wydali orzeczenia w 2411 sprawach.

W pierwszym półroczu 2005 r. sądy wojskowe rozpoznały:

wpływ prawomocność

1) spraw karnych – 1576 – 1183

2) spraw o wykroczenia – 734 – 591

3) środki odwoławcze – 343 – 313

4) spraw w trybie ustawy z 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oraz rozdziału 58 K.p.k. – 37 -13

5) spraw w trybie ustawy z 4.09.1997r. o dyscyplinie wojskowej – 7 -6

6) spraw o wznowienie postępowań – -

7) spraw o przekazanie wg. właściwości – 26 -26

8) spraw o ułaskawienie – 60 -45.

Nadto rozpoznano sprawy z zakresu postępowania przygotowawczego:

1) nadzór sądowy nad postępowaniami przygotowawczymi – art. 329 § 1 K.p.k. (zażalenia na umorzenia i odmowy wszczęcia postępow. przygotowawczego) – 56 -37

2) stosowanie środków zapobiegawczych – 98 -96.

W postępowaniu penitencjarnym i wykonawczym łącznie wpłynęło 1121 spraw, w tym:

1) spraw o warunkowe przedterminowe zwolnienie i odwołanie warunkowego zwolnienia, zwolnienie od dozoru, zmiany dozoru – 339,

2) spraw o udzielenie przerwy w odbywaniu i odroczeń w wykonaniu kary pozbawienia wolności – 70,

3) orzeczeń w przedmiocie zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej – 152.

Podobnie jak w roku 2004 z uwagi na krótki termin opracowania odpowiedzi oraz fakt, że w wielu przypadkach akta spraw karnych i spraw o wykroczenia przekazano, zgodnie z właściwością, celem wykonania orzeczenia poza siedziby macierzystych sądów, precyzyjne ustalenie daty prawomocności orzeczeń penitencjarnych i wykonawczych jest niemożliwe, dlatego pominięto tą informację w zakresie pierwszego półrocza 2005 r.

Łącznie w pierwszym półroczu 2005 r. sędziowie wojskowi prowadzili 4058 postępowań.

Mając nadzieję, iż wyczerpująco odpowiedziałem na zapytanie Pana Posła Zbigniewa Ziobro, załączam dodatkowo zestawienia, które mogą być interesujące w świetle zadanych pytań.

Minister
Andrzej Kalwas

Warszawa, dnia 20 lipca 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Okońskiego**

**w sprawie źródeł finansowania działalności
towarzystw budownictwa społecznego (4283)**

Odpowiadając na zapytanie Pana posła Wiesława Okońskiego z dnia 4 lipca br., znak: SPS-0203-4283/05, w sprawie źródeł finansowania działalności towarzystw budownictwa społecznego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Towarzystwa budownictwa społecznego mogą prowadzić działalność w zakresie wyznaczonym przez ustawę z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.).

Podstawowym zadaniem towarzystw budownictwa społecznego jest budowanie domów mieszkalnych i ich eksploatacja na zasadach najmu, o czym stanowi art. 27 ust. 1 ustawy.

Ponadto przepis art. 27 ust. 2 cyt. ustawy umożliwia towarzystwom rozszerzenie zakresu działalności o następujące działania:

— nabywanie budynków mieszkalnych,
— przeprowadzanie remontów i modernizacji obiektów przeznaczonych na zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych na zasadach najmu,

— wynajmowanie lokali użytkowych znajdujących się w budynkach towarzystwa,

— sprawowanie na podstawie umów zlecenia zarządu budynkami mieszkalnymi i niemieszkalnymi niestanowiącymi własności towarzystwa, z tym że powierzchnia zarządzanych budynków niemieszkalnych nie może być większa niż powierzchnia zarządzanych budynków mieszkalnych,

— prowadzenie innej działalności związanej z budownictwem mieszkaniowym i infrastrukturą towarzyszącą.

W świetle powyższego na przedstawione pytania należy udzielić następujących odpowiedzi:

Ad 1 i 2. Przez określenie „inną działalność związaną z budownictwem mieszkaniowym i infrastrukturą towarzyszącą” należy uznać:

— sprawowanie funkcji inwestora zastępczego w zakresie inwestycji mieszkaniowych oraz infrastruktury związanej z budownictwem mieszkaniowym,

— budowanie budynków wielorodzinnych oraz domów jednorodzinnych ze środków przyszłych właścicieli,

— budowanie budowli i urządzeń infrastruktury technicznej związanych z funkcjonowaniem zasobu mieszkaniowego,

— przeprowadzanie remontów i modernizacji domów mieszkalnych niebędących własnością towarzystwa,

— działalność polegającą na eksploatacji kotłowni i dostawy ciepła na rzecz zasobów mieszkaniowych.

Nie mogę zatem podzielić opinii Pana Posła, iż Ministerstwo Infrastruktury przyjęło zawężającą wykładnię przepisu art. 27 ust. 2 pkt 5, bowiem pozwala ona towarzystwom budownictwa społecznego na szeroki zakres działalności.

Ad 3. Wyrażam pogląd, że do „innej działalności związanej z budownictwem mieszkaniowym i infrastrukturą towarzyszącą” nie można zaliczyć dystrybucji materiałów budowlanych, ponieważ często nie jest ona związana z zaspokajaniem potrzeb mieszkaniowych ludności. Należy bowiem zauważyć, iż materiały budowlane są używane nie tylko w budownictwie mieszkaniowym i infrastrukturze towarzyszącej temu budownictwu.

Ewentualne rozszerzenie zakresu działalności towarzystw budownictwa mieszkaniowego, np. o postulowaną przez posła Okońskiego dystrybucję materiałów budowlanych, wymagałoby zmian ustawowych poprzedzonych analizą ryzyka koncentrowania się towarzystw budownictwa społecznego na innych rodzajach działalności, kosztem działalności podstawowej – budowania domów mieszkalnych i ich eksploatacji na zasadach najmu.

Z upoważnienia

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 14 lipca 2005 r.